

וזה השעיר לה' צדיקים יבואו בו

ליל עיר שושן
לבוש עיר שושן

הוא בלבבו החיים... חלבושי המלכות אשר חבר
הרכ הגדול כור החכמים מופת דורונו הגאון
מהר"ר מרדכי בקר יפה ונ"ו וקרא שמו לבוש עיר
ש"טן ע"ט הפסוק ומרדכי יבא וגו' והעיר פו' ען
זהלם ושמה והוא כולל כל דברי מחוכות ומשא
ומתן ההווים וכע"ס בין בני עיר המלאה לה
ש"טנים ומתכבדו' על פי התורה אשר וורוס כמו
ש"ס כלולים בסוד השן המשמש כמבואר
בהקדמה הראשונה הכלמסת ש"ס שנים
לבושם הראשונים אשר התה
לבוש התכלת ולבוש
החור

נדפס פה ק' קראקא הבורה

תחת משלת אדווכו המלך האדור וגמוכד ריה
גדמס על יריצחק בן הח"ר אהרן זצ"ל
פק"ק פרוסמין
כפרט וורסקן משה"ל פ"ק

לבוש ציר שונים

הלכות דינים

ח

להזהירו שלא יבורכו אחרתן הכעלו רבין לסנדוקן שלא
 בדיו ולעצמות עלו להאכרסות מיניו הרבונס כתיב טוכסס
 וצטורה תתן לך ונלוטוד שכר לחימה כמה לאון לחזרות
 עלה לא תעשה עול לא תטה מהשך ועל לא תתדר ולא תתדר
 כבו גדול וכמה לאון לא עלכרמך חובו מדרבא לא ככנהדן
 או תך אוראם גולה או בכל מי שיש כח בודו למדת דיון
 שלא יכיר כמי אדם ויחאר אדם פלובי באם הוא אוטוככו דיון
 או אש פלובי נכוד הוא אוטוככו דיון או אש פלובי
 קרובי אוטוככו דיון או אש פלובי ודע בכל לפון אוטוככו דיון
 כחא חובי את הכולי ומוכה את החובי לא חבני מהורשע
 אלא חבני טאובי ודע לכך באחר לא תבירו כבני כחשע
 זאכס'מ' שיש כל דין ודון סוכא לפכו שני דיון חכס שכער
 אשור להוטיכוסין פלובי כיו כדוכים או אכער לו להניע
 ולהשעיס דברי טענות העכלו דוכים לכני החכס בשאלותיו
 על נכין ואכער לו לומר שעל כונא כיה אהל כל היעמי' דיון
 על הכבוד טאובי הגון באילו נוטע אשה בישראל אב שוכטים
 וצטורים תתן לך וסמך לה לא תטע לך אשה כל עץ ועץ
 דיון הוא דתני כו ארס עץ שדה ומוקמין ליה בתמוד ויח'
 רב אשי ותיקיס טוס ת'חכאלו כטעה אהל החובי שבה' אהל
 מוכח ע' אלדך ותלמודי תחמים מכתרו כחובו ע' כ' וכל'
 טכונת רב אשילומר על זה הדרך טימיה אותה אכילו ע' א'
 מישל את חכא אש' ה' הוא ככונט אשה אהל החובי דאם
 לא כן מי קא משמע לך רב אשילומר על זה הדרך אשה סתם
 או כונטע אהל החובי כתרונותיה ד' ה' הוא אהל על כרמך
 כונטע לומר על זה הדרך שישאלו ודורו אהל הוא אהל כלומר
 שזיה אהלנו תמוד שישאלנו לת' ה' הנהל למזכר אה' אשיר
 מיה וכאותן העירות הקטני' שאין בהם חכמים הראוי' להיות
 דיוכים או פכלים עמי הרצ' ונכריים להם דיוכים שלא ולכו
 בכני הערכאות ולא גנוס עומב סיחבו הטוכים והחכמי שבהם
 אף על פי טאובי דאונם לדון משלבו בכני הערכאות
 שיש בו ענין גדול ומיושל הסס וכיון שקבלו עליהם אין אחרים
 גדול לפסולו והוא הדיון בכל נכוד כעת הנורך וכולן למנות
 ג' אלהם אכילו שאינן ראויים מדיון מרה ולכדו טאובי נטע
 לשמים אף לא יחננו דיון כעבר דיון אלקיכך וזהו סתמו כשכל
 שעה אחר דל לעמוד לפכו ולא עוד אלא שאינה להק' כונולולו
 באסתמה אקרא דכתיב לא תעשין אתי אלקיכך ואלקו זהב
 דיוקין הא דען שרי כחמה ומכנין אקו הוא נשין דיון וה' ק'
 קרא לא תעשו דיוכיכך ודיוני זהב כלומר כשכל עומר כסף
 וזהב אש יחננו דיון אלקיכך וזהב זהב דשקן מוטעיה להק'
 כו זולולו כמו האלילי כסף ואלילי זהב וע' ל' סמין ג' :

ללוס' ודע את מי הוא דן את כני ישראל שבאחר כסס כיה'
 ירוב ריכס ולכפי שו הוא דן שרי הק' ב' וישכ שמו ודור' ויח'
 הוא שטר ליתער מתמו אס הוא כוש מקו הדיון שכלת ויכר'ת
 אלקים ושכפר ר' שיהא ית כיון הדיונים איוה מיטה מקו
 הדיון ובתי דרואו אמת פיוס כלא לאדם לחדם שמיכטו ללא ית'
 ר' ז' חכבי ומחירום איתו ות' להזורי חמיון לכעלים אס יסלו
 שמוכו שלא כדון. וכל דיון טאיכ' דין דון איוית לחמתי גורס
 לשוככו שתפתקין מן ישראל שכי' משוד כעוים מחלקת אכיוכים
 וגומר עתה אהים יאמר ה' ד' אסתלק משער ב' ד' ואל כושל
 עמיין מזה שלא כדון וכוותן לזה הק' ה' כושל מחכו את כטפו
 שבאחר וקכש את קוכטויהם כטפ' ושאל יאמר הדיון מה לו
 לכה הוית שיש אטעה אוטעס ת' לעומכס כדבר המוסטס
 כלומר אחר להס והוטעט להיוס און לכס לורא ולמוטע מן
 הדיון כככול זה כי לת עטפכו כו עימכס כדבר המוסטס כלומר
 אס תכפכו ויה שטס לככס על פו טענותיה וככרה לנדקס
 ולאחמס מוכ לכל טעכטוכיון לדיון אלא מה שפכוו רואית
 ולא עוד אלא שכל דיון שדן דיון אמת לחמתי גורס לפכיה
 שמתנה כושאל שכל אלקים נכב בכרתה ועטעה שותף לכ' ה'
 כחשעה כרפאית טאובי איכיון אלא טעה אמת כיוכ חוספין
 לה קראי דכתיב ויה שטס לככס על פו טענותיה וככרה לנדקס
 עד הערכ וכי תעלה על דעתך שחשה וישכ וכן כל היום כונו
 תודתי יתני כעשותי אלה לומר כל כיון שדן דון אמת לחמתי
 אשילו וטעה אמת מעלה עליה התבות כאלו כעטעה שותף להכ' ה'
 כחשעה כרפאית כרמכס כה' וישמיר' ה'טע על חסן חסן בכרף
 עד הערכ כתי ה'טע ויה ש' ע' כ' ויה ב' ויה אחר וכל דהני
 דרש' לקרא וישמוד העס על מהה וגומר ר' דקאו אשכין של
 מעלה שמיכו וישכ מ' א' לשכס את העס ר' ל' מוכס משה טעס
 אמת או ה'טע לרון כיוניה יאמר אכיוכו הוהויה הוה שכרו
 של מ'טע כ' א' זהו ל' ק' ע'טע שמידה וקיים וכוותו ככל
 מה שבאחר בו ערכ וכרף להיוכו בו מ'טע כר'איות כתי' אמת
 כסכול וכות המטעס סרן לחמתי אשילו טעה אמת :

ג יחכמי סגול' כ' כ' טעס הדיון היטה הדיוכמו שאמרנו
 אע פ'טס שכרו מרוב כ'טכותין לש' היה דרך החכמים
 קרא שמיכו כוורין ההתחנות ודומקן ענין הרבה ל'טכ
 כדיון כן וכשלוט אמתו ויחא שכים בהסידס ע'כ כ'טעו. ש'ד
 שידעו שאין סס ראויו כמותן ואס ומטעו ענין מהדיון שתתקלקל
 השזרה ואשכ' כל היו יושבין וכיני ע'ד סהו מככידוס עליהם
 העס והקייכום וכוותויהם כס :

ד ואסור לדיון להקדש שצורה ונבחרה שדוח על הנכוד אלא
 בעניה ויראה. וכל פרנס החסול אומה ומיהה על הנכוד
 שלא לשם פתיים איכור ויראה כן ת' לעולם שבאחר לכן ויראהו
 אכשם לא יראה כל חכמינו לכ' ר' ל' מ' גורס שאורא מתנו ה'
 האכשמים שלא לשם פתיים לא יראה כן שיש לו חסס ל' וכן
 אסו לכהנו כעל קלות ראש אש' ט' טעס עיני הארץ לא יכאטע
 על ראשו עס קדש. פירוהס כשהנכוד יושכין כפיוסן לא ילך
 הדיון דרך עליהם על האכשכ' איתו לנשכ כמקומו שכל כחשע
 על ראשן דרך גזוה ונאסחמה אקרא דכתיב רתא על תעלה כמעלת
 עסמך ליה ולמה אשפטיהם כ' כלומר אף לשוטטס אכני מוסיף
 לא תעלה ונלח כו אש' ט' ע'טע היעוטיס וטפלוש אכני אכרטה
 ויחאקן עיכקס סס וצריך שישכל סורה הנכוד ומשאל כמו שדרשו
 א' ויחאס אל כני ישראל ע' מ' שיהיה מקלקלן אהכס וינקילן אמתס
 באככוס. וכסס שנטפסה הדיון לכהנו כ'מדה ויך מ'טע

לבוש דער שושן

הלכות רייניגן

מתהנין בזה ביה שהיא שואל מהב שיש לרכי המיני' ולכנס
 ומתענין בשני הכריות שהחכם וש על פסק עמהם אזי אינן
 חוזר וימאילם שבר לבס ויחזי' מדרת מסודו ל'כ' להרחי' מדין
ב ואם הוא מפורסם בלאר שיש לו דין עם הכינוי קודם
 העתכ' קודם שזומין את הכתב' לדין ושלח במנה' לדין
 און הכתב' וכו' לפסולו מכל מקום אם מדינש' הדיון בענין
 ויודע שנתקרב דעתו לזה מחמת המנהג' הו'את' עקת' חבהות'
 הוא לדיון שירחיץ ענינו מדיון זה :

ג להגיו כרוכ מקומות לעשות קופה לכ"ד בדיסקין תמין
 לכרכם כו' כחה עולה בשנה ומזכין אותה בחתימת
 השנה או בשוכב ואין כוונתו עירת פומד או עירת ארץ
 ולומר דהיה ליה כדיון הנוטל שבר לדין שדיבוי בשלין שאין
 זה בקר שבר כוונתו היא פל ישראל לברכס דוייביה מחבייה
 שז' ויתכין הגדול מחמונו גדלוה משל אחינו ופסאם שם כדנר'
 או הקדשות פתם ולקחין מהן שאין נדקח והקדש גדול מה
 אבל ויתר ט' כ' הוא נכבות אומת' כמשלת השנה שיהא מוכן
 להם כרי שלא ינטרכו להחסיף או להחיות שוכה לשם אדם
 ויגבול אותה להם :

ד כד דיון שושב ומגדול שבר לחוסות ולפסולו ולמשי' הר"ה
 ככלל הכושם אחריו הכנע שדאמר ככנו שמואל ולא הגז
 כדרכו וישו אחריו הכנע ויודעו שלא הלכו כדרכי אביהם
 שהיה אביהם שמואל הכדוק מחויר ככל מקומות ופירא' וכן
 אותם כעריהם ושר לאטשו' רק ויטבו בכתיה ושלחו אחריה'
 כדו לברכות וסב' וכדוכיהם ושלחו אחריהם המזמזכ' לדיון ו
 והכתוב קראו כנע :

ה הנוטל שבר לדין קבטוהו'אל כל דיבוי שידין בשלים שבר
 אחר להם מהשליש'ל ראש למדת' איתם מקום וישאטכו ויגזר
 כאשר נזכרה' אלקים לעשן רדח' משחטו רחמינו ונב' איתם
 תעשו כדכונה' מה אלו למדת' כבסם אף איתם תלמדו ויתאמרו
 כבסם ולא דווקא איתו דיון שודו' נגז' שנטל שבר שכל
 אלא כל דיבוי שדן בשלים שפתחו'כל שבר על ב'ה' לביכ
 שחא' כל דיבוי שכלם אכל' אם ידוע שלא נטל ככה שבר
 דיבוי דין ואכ' אם לאחר שאת' דיון אם בא ככל דין לית
 לו חתרה על שפיכ' כזכותו אסור לו לקבלו כן כתב אר"ה
 מהרמ"ז ול' הוא יקבל רכבתי' שבר החא' כדנר' דיבוי שכו' בש'
 זה בידר מעום הסקר' כזכותו רכ' פשו' לא היה דיון אלא הדין
 בעדו כנדר רש' גלות' שהיה דיון וזה שרי' כ' וכן לא אסר הכתוב
 אלא כנוטל שבר דיון אלא שבר דיבוי שבר דיון לא שבר
 בטלתו מותר ושו' איהיה כיכר לכל שאינו נוטל'ל שבר בטלתו
 כגון שיש לו מלאך ידועה' לעשות בשעה שמתקנין מחבו' לדין
 ואותו לטעול' תבו לימי שיש' מלאכתי במקומו או תבו לו
 שבר פעולה של אותה' מלאכ' שמתכב'ל מחכה אזהרה מתי' אלא
 אם נוטל יותר מכדי ביטול מלאכתי מה שהו' יותר מכדי ביטול
 מלאכתי היה שבר דוכ' וכבר אמרו הנוטל שבר לדין דיבוי כפלי'
 זהו שוקל שברו משכיה' כ'שהו' שבר כוטל מא' יותר מחביוהו
 כמו שז' שז' אפי' איבוי נוטל'ל שבר כעלה' ואם איבוי כוכר שנוטל
 שבר בטלתו כגון שאין לו מלאכה' ויזעה' לא שאחר טמא ויזעה'
 לו שבר בקניות סמור' או ככרסרו וכשלו' זה מחקש שבר אסור' :

ו אין לדיון לברית תמיד כור לישב לכתבו בשעה שדן שלא
 ישא ויתן שמו וישטו מדרך' האמת מתוך כבודו ועל זה
 כאמר מר'ב' סקר תריח :

ז וכן תלמוד הושב לכבו כדו' ורואה זכות לעני' והר'ב קח'ל
 לחיוב :

בכבוד לנהוג כבוד דיון והיה אומתו עליהם דתיב ואתה
 את שוכטום כעת היא דמשה שהזיהר החכמים להדריך
 הקבוצ על כרחם וכתיב ואתה אתכם כעת היא דמשה
 שהזיהר הכבו'ענמם ומה הונדך להזכור'ל'א' ב' הארה' לדיון
 מוטבל את כבודו וזאתה לנב'ר שמה' אומת' הדיון עליהם
 ונש' הוא לא יתבוה ולא יבוג קלות ראש לכעו' ואחל' שכינו
 שכתבתי אדם כרכם על הכבוד אסור לו לעשות מלאכ' ככני
 ג' כרי שלא יתבוה כבניהם למוכר דיון שאין לו מי שומעני
 אסור לו לקבל עליו להיות דיון ומעתה קרי' ק' אם מלאכה
 כרכים אסור לו ו' לאכול ולשעית ולהסתדר בשני רכוס ז'
 וככונת' ע'ה' וכספרות מרעות אלו להם לאותם הדיונים
 פניהם על כבודו על הכבוד ויב' ע'ה' שבינו דיבוי
 והשפולה' ע'ד לראך והישיבה ע'ד עבר ונרמולס' דר'ה'כנבי'
 בעולם היה ובעולם הכ' :

ח ואף כשליח כ"ש ששלחין להויתן העקלו' דינו' לדיון אסור
 להגז' בו קולות ראש' והתעור' והמביה אותו ומכיו' שיש
 להם לבי' דיון רשית' להכותו מכות מדרות וזמרת' לשלח כ"ד
 להגיד לכ"ד שיש יעבר' אותו או הקלה את הכית' דין ואין בזה
 משום לושב' כיוש' דכתי' גבוה' מה' השיבו האלמים בתק' ונ'
 ומהיב' דכ' ע'ה' שמה' שבר' אחר' כן אלא ודאי שלח הגז' לו כן
 מ' ש' שזמרת' שא' היה כו' משום לושב' כיוש' לא היה משה
 מקיבו' ולא היה כותבו' בתורה' והשלח' באמן ככפיה' להגז'
 לכ"ד ש'קה' איתם כרי' סיני' ויבג' השלח' כעמא' וינה'
 ויכל' לעשות דין' כהמרה' כו' בהיותו ואם היוק' פטור אפי' היה
 ויכל' למוס' או להי'ל' כדכר' א' ש' מ'כן ש'לח'ו' הכית' דין
 ושל' שיו'ן וישע' א' :

ט שלא ליקח שוחד והתיר שבר כטלהו'ו ח'סעיפוס

א מה' מדר' נדך' לוזה' הדיון שלא ליקח שוחד אפי' לזכות
 את הזכאי' ויחייב את החייב שכן ארז'ל לא תקח שוחד
 מה' ת' לא לתת שו'ל לזכות את החיי' ושל' לחיי' הזכאי'
 כפיט' היו בכר' באמר לא תשה' משכונכמה לאון' שלא לעשות
 עול בתשע' אפילו כלא שוחד אלא אפילו לזכות
 את הזכאי ולזכ' את החייב לכך כאמר לא תקח שוחד
 ואם לקח נדך' להחיותו וכשנכסבו' הגז' שזאחר' שלא מחלו'
 לו אלא שירא' ממנו שלא יקלל' דיבוי לכך כתבו לו אכל' אם אינו
 נכסע' אינו נדך' להחיותו שד'ה' בלב' שלם כתבו לו ומחלו' לו
 וכסע' שהלוקח' שוכר' כלאו דלא תקח שוחד כן הכותבו' שוכר
 בלאו ולכבו' שו'ל את' תת' מכאול' שהיה תכשול' הדיון יקבלו
 ממנו וי'ן ויש' שוחד' מיו'ן לכך דא"כ היה לויה' לתכת'
 כנש' לא תקח אלא אפילו שוחד כרכים שאין לשון שוחד אלא
 שוחד אחר' כ' יאר' שיש' העל' דין עמו דבר' שלם מתקרת'
 ומתארת' להשטות' אליו להדיקו' ל'פוך' אפילו דבר' לו דבר'
 טובים אלא שעה' לפני' הדיון שרונ' להחניף' לדיון
 כגון דמכת' גרש' ארשא' דריוכ' ואת' אוהו' ושקלו' ניה' או
 דשדו' דיקא' קתי' וינכ' ואת' אוהו' וקסי' וכל כוונת' בזה
 נדך' הדיון להרחיק' ענינו מדיבוי' של זה לכן כל דיון שנדך'
 לפאלו' כלים משכמו' ורנלו' הוא לשל' מהם תיוד' פסול להם
 לדיון אבל אם אינו רנול' לשל' מהם אלא באקראי' בשלח'
 או שגם ידע' לו להשאלים כשר' מהם משאלים לו אוכל'ל
 ב'רש'ן' ש'מ' משאלו' הוא להם' ואם הוא באופן' שפסכוס'

וכן תלמוד הושב לכבו כדו' ורואה זכות לעני' והר'ב קח'ל
 לחיוב :

לבוש עיר שושן

לחובנו נרדף התלמוד ללמד עליו זכות ואם שמת עובר משום מדבר שקר תרחק ולא יאמר אשתוק מפני כבוד הרב שעל זה כאמר לא תגורו מכבו אדם שבוטחו לא תכנסו דברך שלא לזאתם מכבו כבוד אדם דהא תגורו לטון כניסה הוא כמו אונר בקין וכו'.

ח וכו' שלא ונתקן וכוונתו לכוין ונגבוי הרב או הדיון כגון תלמוד הנושג לכניסו ורודתו טרבו טועה בדיון א ואמר אשתוק עד שגמור הדיון ואשתקבו ואחזור ואכבבו כדו שיקרא על שמי שזה גם כן הוא בכלל מדבר שקר תרחק הלא קיים שעמור הדיון ואמר לו דרך כבוד דרך וכן למדתיו:

י להיות סחון בדיון ושימלך בגדול ממנו ובודל סעיפים

א נרדף הדיון להיות מתקן בדיון שלא יבסקבו עד שיחמוכו וישא ויתן כו' ויהיה ברור לוכתמשי ברוב השא ומתן ירד לעומקו כמו שאמר אסף כו' מתחמך לכבו וכליתו אשתוק ר"ל מתחמך מה שכלבו ומתקן מלואורו וישא ויתן בו עד שכליתו ושתוכו ויחמוכו שפתיו שבו הדברים יבכו - אבל הגם לבו כהוראה וקופץ ויפסק הדיון קיים שיקראו והטב כיוס לכוין עמו עד שיהא כרור לו כשהם הדיון שטועה דע ועם רוח שמכבו שמינס לבו הדיון הוא שטועה גם הוא רשע שכיון שפושק הדיון כלא חקירה איכס מושג לפנות הדיון והדיו הוא רשע נאור:

ב ובל מושבא לודו דין אחד ומדמה לדיון אחר שבא לודו ככר וכוסקו ויש שתי חכס כעור שיכול להיתלך בו ואיכנו מתלך בו חף על פי שחקר ונשא ונתן בו היטב מכל מקום הדיו הוא שטועה שמתמט ששית נבסות הרות טכו ואיכנו מתלך כחכס האמר:

ג עוד דרשו בתנאי א' מ' ד' כי רכוס מלגום הפילה זה תלמוד שלא גניס להיראה ומורה ר' לכו שמו הפילה מלשון כפל בלומר מי שיהא כפל שלא תלאו חיוו בתורה רכוס קס הגללו מה דב כהוראיתו המתקולתית ועמיתם כל הרגויה זה תלמוד שהניס להוראה ואיכנו מורס פ"כיו שגומים הוא לטון ועונס עיניו בלומר המתעננים ומתקיימין ויתקיימין מלשון הרגוין את ככורו שפי שמרשוין כמה קלקילוס כעשו כדוניס והס שיתקורס והוא שיהיה הדור נרדף לו אבל אם ורע שיש אחר ראוי להוראה ומוכע ענתו מן ההוראה הדיו מה שמוכח וכל הגניס להוראה ומוכע ענתו מן הדיו כביקום שיש סס אחר כורס מתכו איכה ונול ושבועת שוא:

ד לא יזים הדיון מילוק בין דיון קסן לגדול אלא יהא כעיינו דין של פרוטס הדיון של ק' מה שס' כקסן בגדול שמתמקן שאין לו קסן אדונס דו ששל ואדס גדול פרוטנר א חשוכ שכב כחמך כן איס וכוין אחיו וכוין גרו אלא ז' דין של דכר קסן כגון של כרוס דיון של דכר גדול כגון שאס מדה תמאטין ככל כסאי:

יא ביצר מומינים לרין ועל פיו סיבורו סעיפים

א וכונן מומינים את כעלי הדיון לרין כך כהנו קדמונים שלמין לו כ' ד' פלוסם סיכא ליוס היווהו לרין לא כא ממונין אותו פסס סכית דשא ככעס הראשון היה איכס

הלכות דיינים

מלכא לא כא כזעס סכית דיונין ליה עוד הפעם לכונו סמא לא סיה וכול לכא וממונין אותו מור פסס פלוסיית לא כא גם ככעס פלשו מור ומתקין לו כ' סה סמא יכאנא כא אמרין ודאו אפקירותא ככו דניא הוא ומדקן אותו מור למחרתו כד' א' מי סהיה ויכא וככסם לבסו יאזוכו מניו תדיר ככו חכל מו שהו עמו כעור לוי קוביעו לו וקן א' כסס א' וחס נא כאכל אותו היוס מדקן אותו למחרתו ואס הלך הכ' ד' מתקין קביעתן למתקילא' כ' לויך לחמיהן דעבד ליה לאוש מלוה וחס לא לויך מדקן אותו והשליט כמתן לומר לא רכב לא א' ח' יא' כיוס לב' ד' ומדקן אותו על פיו דלגבו כודו והמוכסו לשלום ככו תרו אכל כ' כותבין הכודו ע' פיו עד שפודו עליו סכו' שלא רנה לכא מככו שהיון חייב לשלם לס' שטר הכותבה והיה ליה הונחית ממין ויזון מוזבאין על פי עד א' עד שיהיו כניסם שאין כמ ככית דין להימכיה כתי כרובה סהתורה אמה על מן פניס עדיס עני' ויו' שאמר שאינו חוטס על גזירת כות דין או חכס א' ע' סכא לכית דין מדקן אותו שיואל ואומר שלא כא מתמת גזירתה היו אפקירותא ועין כ' ע' סימן של' ד' - ואס כא ואמר לא דיון ככניסם אלא ככניסו כ' ד' ארע' ליקמן על ג' - מי שלא ונבל לכא לכית דין כ' נרדף לויך למתקין וס' לו להדיוע לכית דין ל' וסיס התבוללותו לכניסה ולבקש ויתן אחר ואס לא עד כ' מדקן אותו שיש כיה אפקירותא א' ע' ס' ה' ה' וכול לכא מי שקבל ע' כ' ד' של פניס והמוכסו ולא כא ממונין וכו' אותו כמו בכית דין א' פלגס:

ב ואס והמוניו השלוח ולא המוכסו על פס שלשתן ולא כא און מדקן א' יתי עינא הויתו סכיר שאין שלשתן טס עד שיומוניו על פס שלשתן כד' א' און כניסה חכס התימיה לרכוס אבל ה' וס חכס המוחזה לרכוס והמוניו על פס מדקן אותו שודאו הויתו שלשתן אלא שחלק השלוח ככוד למוחה - ונס כשהמוניו על פס אחד שאין מדקן אותו לא אמרין א' שהמוניו כיוס שאינו רודו ל' וסיכית הדיון אבל אס המוכסו כיוס הדיוע שהדיון ונשקן בו לדון הכל ודרמיס ככל הדיוכים מתקייבם עני' וף על פי שחא השלוח כסס א' כא' אלו כה כסס שלשתן:

ג ממונין לרין על פי אס ושכניסם ההולכין לפו תימן אבל הכתב א' ע' שאיכס שלוחים לפס כך אלא אחרו להס ככ' א' או השלוח כ' ד' לפי דרכך שאתה הולך אבל כ' ה' המוניו לרין שיכא שהכית דין קבעלו סיכא פומיך עליהם טויע אז שלוחותם ומדקן אותו אס לא כא דחוקה ש' יוס עני' שלוחותו וכל שכן על פי שלוח כ' מדקן אותו אף על פי שלא חור ומרע שותי שהכיתו כד' א' שמתכוניו על פי כסוס שוכס ככל איה הכתבש שכו' ויחמרו ללאויו הודיעוהו לכוכ' סיכא לכית דין אבל אס הוא כעור און פומיך עליסם סמא ואמר לבכס ככר מ' אזורו ואמר לו ואילו איכס כעור דיויא כפיש לו לכא כו כיוס וזון דרכו עכרת על פתח בית דין אבל אס און לו לכא כו כיוס לא שירא שכמו מלימר לו ואס רככו סיכא פס לער מוכרת על פתח בית דין און פומיך עליהם אכילו כסוס ולכא כו כיוס שיחמרושא כעכרו שלפתח בית דין אמרו לו:

ד מוסכתכו עליו כודו על שלא כא אכילו אחר אכא און קורעיה כהנו עד שוכא דכל כמה דלא אחי אפקירותא ככו דניא הוא פוסס אבל מן מכתבו עליו כודו על סהיה מסרכ לפשות כווי כית דין מור כשאומר רכיוו מקבל עלו לפשות כווי כית דין קורעיה כודו א' ע' שפדון לא קיימו אמרין דלמא

לבוש קיר שושן הלכות דיינים

הוכיח לו לומר לו אם פ' סובלתיך בקיץ פתח פ' ספית ויכחי אחר' ויחורבו וכוונתו דבריו כלה חסור לדיון לעשות כן לעשות את הוכיח קרו לעשות פסרה בד' א' הדיון קעמו הכל אחר שאובו דיון וכול לעשות פסרה ב' כיום אכ' אחר בער הדיון וכלכד חזן לכ' פ'לא במושב כ' המוס ויולתי דכדז' א' ימ' אם יש עסק שבע בוניה רשאי אכ' הדיון כשדו כבית דין לעשות פסרה בוניה אכ' אחר גמר הדיון כדו לכשר משנה מבושה א' לא ויכ' הדיון לוכס אחר לכיום משנת דק אפ' פ' כשראה לו שהיה מן הרלוו ויש מולקין . וכל דיון משמש פשרה תמיד היו זה משמש עכ' אמת משמש שלום וגויד' און לדיון להוקף לשום דין שבעה כסך עליו ככר שאין שום וימ' מחבו אט' פ' שנותן אחר אמתלת דכרוו שכסוהו דין וכהו' און לסיקן לו דכו דניח כתר דיכ' נאל' דיוקו פ'אס כן און לכר מוק' .

א וכסס פחוזהר הדיון פלא הכמות דין כך תוזהר פלא יאל' כוסס כפסרה לאחד וותר מלחכרוו סכס' כדק' דק' תתדון פנו פ'עיס' אחר לדיון וחדד לפסרה פ'נת' דיוק כפסרה נכ' רלוות עויכד ולא תדדוק א'ת האחד וותר מחכרוו :
ד נדק' הדיון להתיחך חילוד פלא יקבל עליו לדיון א'ת הורה כי מחלד כתעטו להכבות דאמר ר'משין בן יחאלי לית דחכים כדון ור'ווסו כן חלפתא באו לכסיוו כ' אכ'ש' ודמרו'ט פ' מ' שתדוככו דין תורה אחר להס' אכ'ו ודס' לדיון א'תם דין תורה וס' כדורות א'שאוסי' כן כדורותינו חילו' דין א'ת כמה וכהו' :

א אע"פ שנתרנו כפעלו דיון כפסרה וכולנו לחזור כן כל זמן שלא קנו מודס דפסרה נרובה קניין חבו כב' כמ' שיתבאר עש'ל' פ'סוף אכל א' קנו מודס אוכס וכיום לחזור בזה אכ' כומר ולחו דיוקא קניין אלא ה' א' חקבל כבתוב גורתם ועשה פ'לוו'סטר כן בלשו' הוראה הן כלשו' חז' א' מש' דרכו קסיו' א'ינו וכול לחזור בו אבל מחילה הנה נרובה קניין שמור שמחל לו אינו וכול לחזור בו ושמח' דמשתכר הוא דמלתא שיהאל' לו אכ'ס' חמול לחכרוו דכר קניו' מש' פ'נו כדומדו כשחול' לו וזכ' במה שבוודו וז'ל' פ'קני' למה לו וע'ל' סומן רמ' א' אכל כשרה אכ'ו געשות הקסרה ובגמרה ואחרו כלונו א'תה חייב ככך ואתה וכלו ככך על כו' כשרה ואכ'ו כעשות ככסו ב' וכדור' אותה לפשות כמו שהמרו הן לחמול הן לשלם ולא קנו מודס קודם לכן און כמון מחילה וכול כ' א'ת מהס לחזור בו מוד קודם שיקבלו עליהס א'תה כשר אכ'ו א'תו שיאחרו לו שישחול מכסו שיוכל לחזור לא הויתו וודע שיאחרו לו לחמול כל כך און פ'א' כודע לו שהדיון יהיה פ'ווח' א'תו הויתו וודע לא הויתו ומחל ולא דמו לחמול דעלמ' שדס מה שמחל וכלו שלם חמול אכל א' קנו מוכיה לא יוכל לחזור בו אכ'ו א'תו שיאחרו לו לשלם ויאשילו אס לא כדורו אלא כשין אחר ואפ' ז' געשנת כמו ד'אוכ'א קניין הו' כמון קניין כפשות א'תו רבין חלפתא טבי כקניין מבדל קניין ונאו דוקא אמרו כן ב' כפורה אלא אכ'ונו כגמרה א'תה פ'נו א'תה וזכ' ככך פ'לונו א'תה חייב ככך ושמח' הכעלו דיון והלכו להס ולא קנו מודס וכול לחזור בו מודו דוקא א'תו שיאחרו לו לחמול אכל א'תו שיאחרו לו לחמול לא יוכל לחזור בו כמו במחילה דעלמ' דהואלו ושמע' הדיון ושמע' חמול מוד ויא' שאשילו א'תו שיאחרו לו לחמול א'תה שתיק' ויהי' לו וכל לחזור בו כל זמן שלא קנו מודו ולא דמו געל' מחילה סאוניה נרובה קניין דמק'ס :

לו אית ליה זוו הסת' טרח אוזו ואתו סכתבו עליו הכידו' הוא כותב עכר הסוכר שהו' פסע כעמנו שפך כב' ד' . מו סכתבו עליו גידו' חו' סרכבו וישן א'ח' פלא שמע א'ונו כ'אין דמעה ב'ת דיון יש לו קול' :
ה כשבו קורות אז' ת'מ' מרתו אומת' אס מומיחו' אונת' נל' לבית דין וכן אס הכתבע וכול למכות שלח פיה' כחקיו' לכ' ז' תבאר סוכ' ו'וכס' ק' כ' ד' כפ' א'
ו הדיון וכול למתח' כמטר חומתה' חג' אע' ב' דכשאר מטרות כסליכו' כ' ה' כמו שיתבאר בהלכות שטרות כפ' פ' בהזכרה לא קדמין דלכא למיחש למידו דוויכא

ויב דיון שבאו לפניו רך וקשה וכל דיני פשרה וכו' ובי סעיפים

א דיון שבו לכסו שני כעלו מדין כל זמן שלא שמע דבריו' או שמע דבריו' ועדיון וזכו וודע להוכי' הדיון כוסס כי לא ורד עדין לפותח' דדוב' רשאי לומר אינו בוקף לכם שחל ויתזו'ב הקס' וירדפנו אכל משמש דבריהס וירד' לעומק' הדיון וודע להוכי' הדיון כוסס אינו רשאי לומר אינו כוקף לכם שחמ' לא תגורו חכנו א'ס' והאו' לא תגורו ע'כ' בלח' משמש דבריהס וודע כו' מיידי דאי קודם שודע היה לו לומר לא תגורו א' חבל לא תגורו פתי' לשבות משמע לטון ויראה כמו תגור' חככיו ולשון כפיסה וחסוכה כמו אונר בקין לסיכך כירשהו לומר אחר משפת דבריהס וודע להוכי' הדיון כוסס לא תאכופ' דברך פלא ל'זומ'ס חככו הוראה שחמ' שודע להוכי' הדיון כוסס שיק' לחמ' לטון אסוכה ולא קוד' לכן וילכח למיחר דלמח למכנסו דכרוו לחוד א'תו ולתלו' הייב' לכסורכו א'תו כמו שכתבתי למעלה ב'ת סעיפו' : ד'א'כ' לא תכנסו א'ו לא תאסוף מכסו ליה א'ל' א' מ' מרתו ויראה ואסוכה שהיא עכין ד'הב' ד'א'ת' בוס' תרנויה ודתימיר דלסול' א'ת' כ'ת'א' פ'למח ויעקר מקרא דמכר שקר תרח' ולפיכ' לה לעיל ב'ל' כד' א' כדיון ש'א'ינו קבוש ויתוכה לרבים וכול להשמש אכל המשוה לרבים חייב להוקף להס . וזכ' בו' מנהג' לרבים א'ת' א'תן פ'כול להשמש א'ת' כ'אחר רך ויחד קשה שחל וירכסו אכל א'ס פ'ניהס חוקים וקוסס נדך לוקף להס שא'ס הא' ירדפנו השני ועורכו וימ' כ'ת' ב'ת' היה שוכרו חמורו ויש לו דיון לחוס' מכסו סככת חסרותו'ס אחריו'ס שיוכל הדיון להשמש א'ת' המחוזה לרבים ואשילו כניהס חוקים א'ת' הו'סל על הדיון לכסן כסשו כן יאסרנו לחלכות א'ו' לגרודות :

ב ה'הו' לדיון להתיח' להס לפעלו דניס' כפסרה שיאחר לפעלו דניס' כ'ת' א'ת' רינוס וותר כפסרה או כדון אשילו אס שיע' דבריה וודע להוכי' הדיון מטה כל זמן שלא גמר הדיון לומר פלו א'תה וכו' פלו א'תה חייב וכול להתיחול כפסרה ואין כוח שח'מנה עור שיטעה א'ת' דוב'א' לפתתו כפסרה כיון שבוה מדכ' א'ת' השלום כפ'אחר א'תה ומשפט שלום ססטו כפסרוכס והלא כ'מקום מוכס' און שלום ובמקום שיש שלום און משפט אלא אוויה משפט שיש בו שלום הו' א'ת' על זכ' בניוע ר'ל' סכרה כ'ת' הוא א'ת' כדור ויהי דוד פונה משפט ונדק' ויאל' כל מקום שיש משפט און נדק' א'ת' און א'שפט אלא א'ת' משפט שיש בו נדק' הו' א'ת' ובהנה' כ'ת' א' קודם גמר הדיון אכל לחזור גמר דין שכבר אמרו כלונו א'ת' וכו' פ'לונו א'תה חייב א'ת' הדיון וכול לעשות פסרה כגון שיש א'ת

לבוש עיר שושן

ד החילה ששל ידו שהיה א"ע שוודע מה מוחל דומה למחילה בטענה לבי מחול על פי ענתה של דמינס שהטילו אותו למחול וגם דרך השכר ל"איים עתהם חובל לומר ידאית שפא מיווכבו של"ו כדון לבידך נר"ל אלם ולהחיש הדבר פי קניין ו' יא כשך בן חמס אין לעשות הקניין בשאר קניינים כי יניד להקניין לו חפץ כדי שלא יהא קניין דברים שיבאזר לקנין מיר ג שאינו קניין ולא פנידך דוקא קניין אחר הש"ס א"א אם אחר שגורו הפסדנים כפרתם קבל ה' כתיב ע' גורתם וכתב עליו פטר הודאה או חוב כעדים אפי' כל א קנין נרדך לפלס ולא יוכל לחזור בו:

ז מותר ג"ד לזוחר במחיל היתומים כפסרה אפי' שלא חן הדין כדי להסקוט מריכות וקטנות ויכולו אם הבדילו היתומים ונחלו למחיל גורמים ומחירות אולם קניינים אותם כפסרה ד"א למה הם כ"ד וזה:

ח בית ד' רשות יבם לדנין לפשות דין בעין כפסה כדי שלא ונא הדין הנוק מחמת ידו כי נרדך הדנין גזמו ולהטום הדין כדי להטיל טוב בעולם:

ט ובמקום שאין וכולין הדברים להתברר בראיות וכעדי' ויכול הדנין להפסוק למוי אומר הדעת נופלי דלות עיניו או לעשות כפסה כפי רשות עיניו וביבדעו כולו לכו לשמים כדי שלא ירכו המחולקין ויתוך השלום ביניהם:

י שוכי קבלו עתהם שכרנים בקניין ובקנם ואחר שפשו הש"ס אחר אל שהבעלו הדום השלם הקנם ולא חתיו הפסרה אין בדבריו בליט כי נרדך לקיים הפסרה ממש הקניין לא היסל הקנם אלא ט"א וכרכ אחד מהם ויקנם כזה הקנם וגם ובר מו אותי כפרות וידין קניינים הפסר מחמת הקניין יא וחס הטילו הפסרנים על אחד מהם דבר מה לעשותו ונא קבעו לו זמן כפסרתם ואחר אחד מהם אותי והדבר לזמן שארנה אכיו או כשזומן אין בדבריו בליט כי נרדך לעשותו מוד או מחמתו דאם כן אין לדבר סוף שארדך הדין עד סוף ויזעולם וירכבו המחולקין:

יב מו שפוכעין אותו מתוך שהוא מוחזק בו אמר לבקש גדדים ותואכות להשאם כדי שיתרנה שלה לעשות עמו פסרה ומחול לו על השאר ואם ש"כ ועשה איכיו ונא ידו שאינו עד פיתן לו את שלו ולא יאחר הדו כבד פסרתי עמו ומחל' לי שאין מחילתי מחילה דהו מחילה כטעמו וכאונם שהיה מתיר' שחא וטרוהו על הכל מחמת נדדו התואכות כבקש:

יג אם הפסרה ראובן את שמעון לחזור לגוו' אם לא ותן לו דמים שהיה דנין עליו ואין לו כו' וכות כפי הדנין ועשו פסרה בקניין וכטול מודע' וכול לחזו' שהרי אונסו גלוו לכנינו וזהו הכיטול מודע' כעשה ב' כ' כאונם:

יד פנים שהיו מלוקים בקניין ועשו פסרה כביניהם כלא קניין והתחיל כל אחד ככנו בשלו אינם יכולין לחזו' כפסרתם שכך קניו כל אחד בחוקה וכל שהי' לא ככה אלא אחד קנת לו ויכל שניהם לחזור בה' שכיון שהאחד קנה כ' כחוקה ונא השני קנה בחלוקין:

טו וכיון שהיה לן פסרה גרובה פתחו ואם לא קנו עורם וכולין לחזור בהם משום דלא פתחו דעומיה' לפיכך אטלו כתבו משכנ' ביד הפסדנים ואחר להם אם לא כשלים מה שמתלו בו כיטוב וכו' כה למו משכנו ושעמד על פסרתם

הלכות דיינים

אכלו הכו לא עזובלם ויכולין לחזור בהם משום אשמת' היא ואשמת' לא קניא אלא אם כן אמרו כתיבוי דנא באשמת' או שאמרו וכו' עכשו ונא אלא הניזול לתשבתן לא שפרי מוכות' אפי' כחשכשו ואינו כלום שאין שפרי מוכות בקניין אלא ככתיב' וכמסורה ועל שמוח' ר:

י ראובן שהיה משפ קרקע על שמעון כאלמות ולא שיה וכול שמעון להניחו ויזו ואל לראובן לשמעון מחוללו הקרקע ופשה לו שטר מחילה ואת לך מא' דונקן ותסתלק מן הקרקע ופשה שמעון כן וכת לו כלשון זה ואחר כך כן שמעון ושאן כשטר זה לא קניתי שלא הקניתי לך כו קרקע ואפי' שפלקתי וזו ממכה חין ככך כלום אחת כזם קניתי אותה הדני עש שמעון שחזור לו ראובן הקרקע אבל שמעון מייב גם כן להחזיר והעשות שלא בתנם לראובן חלף ע' משתיה הקרקע פלוניהו מחילה כשעתי' ונא חבצא ש' אינה נקנית כלשון מחילה אלא אכיו טיש לו חפץ ש' אכיוו כיוד ואחר לו האפקוד או התשאל הרי הוא מחול לך אינו כלום שאין שייך לשון מחילה אלא כמעות שכתבו להנאה ולא כבקניין וע"ג שיען ע' ג:

יז הכוכר כפקדון ועומסר עמו ומחלו ואל' חמא עדים וכול לחזור בו שחמיה וו כאונם היתה שהיה דונה לכפור ככל וכן הכוכר כמלה כיון שהיה חייב לו ח' דונקין ולא רגס להודות לו בשום פנים ואחר לו עשה לו מחילת שדום ונח' לית בריו ואיך נך כ' דונקין ופשה לו כן אפי' קנו מודו אין המ' והיה כלום דמחילה כאונם הוא ואם יניא עדים ודאי מייב לשם לו ואינלו לא תוא עדים אין הלוה ונא ידו שיהם ואפי' על כו שפעה לו מחילת שמים הרי שפיוט עדו ובהדו כמורה שחמ' היה ולא פנה אלא חבילו לא אכשו אלא שהיה כבוד שחין לו בינו ויזמר ונתיא טום לו מחילתי כעלה דכל דלא ודע לר' ב' מחול ואפי' ע' שבתם לו הדיוט יתי' לך בלא שנוניו וכל אכ כפא אין דכדיוו כ' לוה לא שכתוב לו ונרע ונא שפלו בידך וזמר ואפי' הרב' מה' ל' ד' דכמות קניינין:

יח יש מליקטין שכל דנין דדין ז' ז' אין בטר הרוב וכסדן אם רכוס הם השכרני לך פ' כ' ג' כולל דאיתן דעתן הוא שלא סמך על כפירתן אלא הם כן יכסמו כו' ונלך טרוב' להתכות כשמקבלן לפרש כיויה שישעו על פו שוכמותו הרוב: יט' מו שכתתיב כעוה לחכירו ופיוסו העומכע מחול' וזמ' לו יהא כדכרובס הרי זה למן מחילה ואינו יכול לחזור בו דמי שפסרה עיני עור ככיון כ' ה':

יג ביצר בוררים חרינים שאין בעלי דינים מסכימין יחד ובו ז' סעיפים

א לא כתרגו כשפסד אלא בדיון ורצה לדון כעדים אלא שאינו מסכימים ככפי אזהר ג' ידונו או כל אחד מחבלי דיון כוררלו דיון ואחר והדיוטין שכרורו להן שלטו שאין כ' ד' כמות' כמו שכתבאר שמו' ג' ואין נרדך שיהא השלשו ברנן בעלה דדנין שחא או וכללה לשנות על השחר ונא לוי עונוו הדיון

ב א ז א למכע

לבוש עיר שושן

הלבנות דיינים

ועל סוף ד' ו' יהיו אם שניהם רוצין לבטח
הרשות וכדנלמה פכיתין אין וכולן לחזור כן:
ד ואם בחד אחד מן הכעלי דיינין דיינא חסדי ומשמך ומחמה
ד רונה לבקו את חסדו מן שדין עמו בכסיה לכהו כיון שאז
מוחמה אין שמשין לו כסיון בהיה בחד איתו אם אין חסדו
ווכל לכבודו לו נס כן אחר החמוניפלו לא היה הדין שיה אשמו
שכר האחד כן וז' לוג כן לכבוד אחר א' עב' פאס לא כחד
מכבודו את המוחמה היה יכול המוחמ' לכוף שניהם לדון בבאו
אבל פכשו לא ויכל לבקו את השבי לדון בפכשו דמקדא ד'
דעתיה אזל זה שברר:

ה אם בא האחד לכסול דיון שברר מכירו אין שותפין
אכולו יש לו אחר שמעיד כדבריו לא מבטין אם הנה
לפסלו לכדו לומר שהוא גולן דפסיא פכשו הוא אלא אזלו
אם עוסלו ככלל המסמחה כגון שפראו ערער על כל
לפסלו לדיוניות כגון פהם גרים או קריבים וכיחא כיון שכל
המשפחה כפסלה הדין מוחלל איכסול אין פומעין לו דה
ע' מ' כגוע הוא פכשו רונה שניהם דיינין אם לא יש לו שם
פדיים שייכסלו:

ו אם הונדו הכעליים לשלול דבר מכית דין הגדול בתבין
ופולחין וכות דיון מודיעים להם דעתם והם דקין איתם
דליכא לאומר שופסקין הכית דין הגדול עליו את הדין דה
כעובן שיהיו כעלי הדין עומדין לפני הדיינין ויכולין הדמיה
לשאלו מהו שירבו ונאין כריכין דעת כעלי דיינין כזה כדאמרו'
גבי דין השלש:

ז אם כדו להם עזרה אפסיו שידונו אותם כן כדן כין
כפעה ושאלם לא יפכחו לדעת אחת ולכו אחר החס
וכסתלק אחד מהם ויכיו אומר דעתו אזלו הסכיוו הס' כולם
לדעת אחת אינו כולם שאין הולכין אחר הרוכ אלא שכרבו
'החוכים על החחויבים או החחויבים על החוכים מתוך משא
ומתן על כולם אבל כהשמיטת אינו לא שאלו היה שם איתו
האחד פאס היה מראה שפס הכך מה שהסכיוו הרוכ ככך
וודו הרוכ ככך כד' כ' כשסתלק האחד לגמרו אכלו אם כשא'
ואחר אינו יודע א' עב' שלא וכולן לישא ליתן עמהם שהיו אינו
זרע הולכין אחר הרוכ דלא אחר' אם היה יודע כו' היה אינו
יודע קאן ועל' תהלת ימי חסדין א'

לחוב שבהתכב ודחה אותו לעולם כדי להשמש מן הדין מה
שאין כן שביכרו הדנוים ומתקן מה בורר לו אחד וזה בורר
לו הבעלו דיינין כיונין להם וגם הדיונים כל' א' כוח לו להכך
בזכות אותו שכרד אותו ככל מה שאפשר מזל הדין והשלישי
סומע דכרו מביה ומכריז כוברים ל' צמין דין אחת ומיהו לא
ושפה הדין לומר כיון שבתנו חסדי' רשות לכע' דיוני לכדור
ללו כל אחד דיון עליו ופלוני כרד אותו מוטל עליו להסך בזכותו
אפלו כדכריום שאינם כדיון שהיה אכבו עומד כמקומו מ' ולה
מ' ונה דעשות כן וכל דיון העוסף' הרו הוא ככלל מהה משפט
כולל היתה כן דעת ח'ל שאחרו ד' לכלא וכלל אלא כדיו
להסם דעת הכעלי דיונין שמתקן שהוא בורר לו אחד כיו
סודך עליו שיהיו ככל זכותו שום לו זכות' לו שיעור לכדונו
מה שיפסקו ואם הדיונים לא ויכלו להשוות דעתם לכדור להם
ש' או זקני העיר ומחגיגה והגו להם פלוגי ואם אין
זקנים ומחגיגה כערוך התעב' לפני שלשה ו
ויכוחו את התעב' לבא לדון כפיהם יכן אם התעב' מערים
לכדור דיון שאינו הדין כדיו שבת אל' דיון הגון כופין אותו
לדון ככמו ב' או שיכדור דיון הגון וכן אם בורר התעב' דיון
היודע עדות לתעב' דמקין אותו לכדור דיון אחר כדי שיוכל
זה להעיד ואם התעב' אחר שהוא וכדור עדים וגם הטובע
יכדור עדים והם ובררו חמיוש או אחרים שהרשות כידו שכל
אין שהדיונים רבים ויג' ונא הדין לאיתרו ואם הכרויים
פכים ושמי דכרו שפניהם והואו דעתם זא שאין כריכין
לכדור שלשיו שלשיו להם להדי' ויכ' שניהם ואף אם לא
ויכדים הדיניו כאן הרוכ

ח ואחר שהשני על ברירת הדיונים כותבין פלוגי בורר
פלוגי ושניו פלוגי כדו פלוגי ויכלו לחזור כהן ויכא לודו
עניו הדין שכל ומן שלא כתבו ויכלין לחזור כהן אם לא קנו
מדין אבל אם קנו מדין אין לאמר קנין כלום וכן אם לא קנו
מדין והתחילו לשעון כפניהם ויכלין לחזור כהן וכל מקום
שלא ויכל לחזור לא ויכל' ג' לומר שישתנו על הדיינין ובמקום
שכותבין אין כותבין לא דעת שניהם שאם האחד יאומר ולא
הרשע שכתבו היה ליה מוב לו ואין חבון לו שלא מדעתו ו
ושענין לכסיה על' פה והדיינים פומעין:

ט ואם באו לכתוב שפניהם אם שניהם רוצים הרשות
כידם ונכיהם ונתנים פכר הכופר ואם אחד אינו רוצ'
שיכתבו אין כופין אותו לתת שכר הכופר מ' אם הדיונים
רוצים לגנות ולשפר שלהם שכתבו הסעפי' כ' כאשר חזרו אות'
מפיהם לפניהם כדו שלא ושכחו ולא ויכלו הכתית לחזור בהם
ממה שטענו כפניהם הרשות כידם ואין כופין גם כן הבעלו
דיוני' שכתוב כל' שטענו ונתנם לדיופי' שלא להרשות הכתב
לקחת טובה מטעבות התובע ולהשיב עליהם מתוך הכתב
ולפשות סוגלות חנם וגם להדיינים לשמוע טעבות הכתית
שניהם שחא מתוך דבריהם לומר ויכונמו הם טוען כהאמת
ולא שיכאו בטעבות מסודרו' מפי אחר אשר בורה מלכו לנסות
טעבות של שקד בתקין הלשון ועוד שכל אחד ויכל לומר ד'
דאז עלו ב' ארצה ארצה ולא כפיהם שחא טעבות כתובה
לפני כעלי דיוני' שיתשבו או שמתנו לומר לשקר וכל' סכן
שאין מחויבין את התובע לותן נוסח שסודו לתעב' ויכל' אחר'
דקדוקין להע' לו עליו כטעמות ודמיה עליה כלארזה ארצה

יד אם אחר כבערו דיינין ואומר נלך לבית
דין הגדול ודין האומר מאיזה טעם
דנתנו ובוט' סעיפים

א לא כתרנו שניהם לדון בעורם אם התובע אומר כהן
כאן והתעב' אומר נלך לבית דין הגדול כוכין אופי' ודין
כעור דה' לכ כל כתבם ואחר כן כדי להשמש מן הדין וינסך
התובע להגות א' אתם או חכם על מכה ואם אחר כתבו ויגו
לו מחיזה טעם דכתבו שחא טעבות כותבין וכותבין לו ואחר
כך חוזקין מחכו מה שכתבו עליו ואם ויכרנו לשלול דבר
מכות דין הגדול כותבין ש' לחין ושולין ודינין להם כפיהם

לבוש עיר שושן

הלכות דיינים

ח

כדמו שכל דא אס וינא וכאלי פטור נש על ההונאות דרא איתרבד הדבר שברכי שורבמלכא שאלהו עליו לזה דין ודכורים .
 ומופסדין כדון והוכרח התובע לתיבעו כפני הערכא ויתכנסו כרשות בית דין ככמו הערכא בראותא לקחון והנך כ להוציא הונאות להוליכו ולשכור מלגנים ולתת לכסף דיכס חייב הכתוב הכל לשלם מדוכא דגמיו מוי שאמר לחבירו שילך לדין עמו במקום אחר ויאמר לך וינא אכא אחרך והיך ולא היך השבט אחרונך לשלם לזה כל וינאותו וכשמיביבין . ה הסרבן לשלם ההונאות אין אומרים שישבע זה כמה הונא ויטול לא כדך לכדר כמה הוי' או הכית דין ושומו לה הונאותיו וזה ושלם לו דלא זכר כמיהה להוציא מה שזכרה על דעת פוה ושלם לו הכל :

ח

כל מה שכתבנו שובל אחר מהם לטח עמו מדין שבערנו לבית דין אחר זה מדוכא דברמא וזשמכזה אקראו דוקמת ועלית אל המקום וגומר ועל פסוק כדך נדך דין הגדול שקבע שאמר עליו וקמת ועלית אל המקום ונא' או נדך נדך וגומר כהונך ביאילו הארנות שכל מקום שיש בית דין כעיר או אחר מהם יוכל לכוף חבירו שילך עמו לבית דין אחר אפילו הוא גדול ממנו כמחמה ובמכוין מכני תקון העולם וזה שאס היה כח לתובע לומר לתבע שילך עמו לבית דין אחר שהוא גדול ממנו ותכו עניוהם כפי צורתי ומוכרעהו לדין למחמא והעשיר כדי שלא יטעך ללכת עמו לו לא יוכל לטרוח ותן לו מה שזכרה שלא כדון ואם היו כותבין כח לתבע שאמר לתובע ללכת עמו לבית דין אחר בגדול ממנו היה כל אחר כשאת וכדחה מחבירו ולא היה יכול להכחיל לדין ולשעול לכוין כיוסנין כל מקום שמואל אחר את חבירו במקום שיש שם בית דין ובמכוין אחר עמו ואם היה שני ושני העיר שמוכרעים זה את זה ויאמר האחד שאין לו פכא עכשו ותן אמתלא לדכרו ויכל לדחוני עד שלשה ימים ולא ויתר ולא מוד ויטעך לכא לכני הדוכים הינו בכרו דיעבס . כמה דכרבי אחרים שובל לדחוני הינו דיוקא לכא לדין מחמת שאמר שאין להכחיל לכא אכל אם בא לדין וטען התובע ויכספ הכתבע ומן להשוב על טענותיו אין כותבין לו זמן להשיב שזכר זה הוא רמאות וככותב לו לדחוני שכל אחר יבול לומר כי אין לאו על מה שתיכספ אומר אם לא שאלה לדין שתכובה ו תביעה שתאומות הוא וירך הכתבע למשיב ולשים הדברים אל לבו לזכור מה הוא בינו לכוין חבירו ולכרוך כמאסכותו וינא כותבין לו זמן קצת לכני דאות עיניהם וכדנו בקצת מהותית לתת לו זמן משת לעת .

ואם אכסכא תובע אחר מכני העיר או שוי אכסכא תובעים ואם את זה שמתאושש עש גרך לכא לדין מוד ולא ויתר כלל כיון שתובע אכסכא גרך ללכת לדרכו ולא ויכל לפשב אין מאחרין אותו וכאן שני עיר ותבע אכסכא שכל לעוד גרך לבא מוד קן ושעט ממנו ויך לדרכו ואם אחר וסרב אפילו הוא אכסכא ממרומן אותו וכיוסין אותו ככל מה ש שאפשר לכני עמו וכל זה כשאי כות דין בעיר היות אכל אם אין בית דין שם כל אחר ויכל להכרוח את חבירו שילך עמו לבית דין המאוך או לבית דין המאוך לעוד היות .
 ואם הכתבע הוא בעיר אחרת גרך התובע ללכת אחריו לדין

כ ב א ג ע מ ו

כמו מה שיבא בכח ח' הדגול ושני הבע' הדיוקן ושלו שר ה' ואם הכתבע אומר כדון כאן והתובע אומר כלך לבית דין הגדול שומעין לו דעבר דה' לטוש מלתא ונרך לניך אחריו לכל מקום שירגה מה זלאו דרוחא תובעת עסקי לזה וינא לא אבי' פסקי גבול' ומקח ומכר וכוונן וירוש' ומתבת ככילין אם התובע רונה לניך לבית דין הגדול גרך הכתבע לניך עמו דכלבולסקרי הכתבע עבר לזה וכו' ואם שניהם שועמין זה על זה כל אחד שיתבאר מן גרך לבית דין הגדול גרך חבירו ללכת עמו והכית דין שכצורה כוונן את הנסבין ללכת כדי א' כשדוע שיש לו תביעה על הכתבע כגון שיש לו עדים או ראיה לתובע או שמודה ומקצת או שטען פרעתי שיש כאן דררא דמהובא אכל שאין יודיע כגון שתובע טענה רוקיית בא' עדים וראיה וזה כומר ככל אין שום אחר ויכל לכוף את חבירו ללכת שאין כאן עכר כו' שמה מעולם לא היה עברי שיהיה לו תביעה עליו מעולם וכשבע הכתבע במקומו וכשברא' הכל כות דין שמוכ שכל דור ודור לבו מה שהוא מקריבית דין הגדול והיו דוכא הכו ויש אומרים עוד שאין הילוח בין תובע לכתבע שכל אחד יכול לכוף את חבירו ל ללכת עמו לבית דין הגדול דשיניהם וכאן אחד שטמא שכל אחד ויכל לומר בואת וכמה דכרשה ככוס דאם לא כן לא היתהו ונונא הונא' מנס שהיו נס אכסכא גרך לאוניא מאתים או יכה כמות :

ב

וכשאין דיוקן ללכת ותכספם לשלום לשאלו אם האחד תלמוד חבש ויודע לכתוב ראיותיו ושכנדו עס הארץ אין מניחין לתלמוד חבש לכתוב בעצמו כשגולחין שמתך ושטיבס את דכרוני ויתר מה השני והוא ויכה כדן ועוד שמה וחסדו את המורה ששלמלו טכאס פני תלמוד חבש אלא דיינין ומקריקו שטענות שיהיה בו תבוס סבר הסבור ומיהו אם אחד מהכפלי דוכים או הדוכים רונה לשלום למרחקים ויש חכב סמוך להם הראוי לדין שגולחין למאוך אף על פי ש שהראוק ויתר חבס דלאו כללאוכיה גרדום הפסד לכל דין להרכות עכר תשלימות וכל עכן אם שם אחד הראוי לדין בערים שאין שגולחין מוז לעיר ואם שני כמחום סמוכי כשזה הולכין אחר הגדול :

ג

יש אומרים שיש שני תלמודי המאוס בעיר אחת אפילו אחד גדול מחבירו ויכול כל אחד מבעלי הדיוקן לומר לא ארין ככמו זה אלא ככני זה ואף על פי שהיא קטן ממנו כיון ששניהם בעיר אחת ולא וטרומכו ויתר ואם סילך אחד מהם עמו מן הדין כהאן דליתיה דמיו ואם היו כו השני ולא כח מהדין אותו וכל מקום שאוכסכא גרך לכא לכני לדין אין גרך לחוש כלל להמוכר ואתון גרך לכא כלל :

ד

אף על פי שהאחד מהבעלי דיוקן כפתלק מכות דין ש שכרו ולבית דין הגדול וינא חייב אין גרך לפרעו לכסנדרו וינא יתו' שהונא לניך עמו הואול וכדן ויכול ל להסתלק ואין כאן סורוב דיינין שככאן . והוא שאוכסכא סורב לירד לדין אלא שאמר לניך לבית דין הגדול אכל אם תסור לירד לדין והנרך יהתבע והונא עליו הונאות לכפוי לירד לדין גרך לפרעו לו כל וינאותו שהונא משהה שבעה סרבן .
 וא' כמה דכרס אחרים שחייב לשלם וינאותו אם סורב לכא לדין הכו מילי שונא הכתבע חייב

לבוש עיר טרושן

עמו שם ואף על כן שבעיר התיבפ בדין דין ויתגדלו מבעור
הכתבס אן וכולל לכובס בלא הכה לטעור הטעמא דכרסות
דאם כן כל אחרות עיבו כבסיר כ' ואכלו יהוה לכתב
מעות או כבסום או כקדון כעור העובס ברך לבת אחרו
אך וכל התובס כמעות העובס על הדרך שותבאר
לקמן סי' ע' ג' בע"ה ואז מודיעים הדבר לכתבס והתובס
כותל שכר הלכות ונרדף לכא לרדון כעור שמעותיו שם דכספו
של אדם ערכאון ליה ונרדף הוא לכנות ערכו - עשירי עווא
מחוק ואם כעורו מוניאון אותו לרדון כעור אחרת אף על
פי שהבית דין שבעירו יותר גדול ממנו שמתירא ממנו ולא
יכול להגות דמו לאתא, אכ שש לו תביעה על כנו כותין את
שמן לבא למקום האבס עם א"ע שיהא הכתבס מאוס כבוד
אכנו. עין כע"ג סי' כ' ג'.

ב על דין שאורד לרדון כתוב לו מלווה טעם דכתבין
שחא אף לכות דין הגדול או לכות הנוער למעור דנו
כותבין וכותבין לו וכן אף לרדון שהכפל דין וחדשו מהפס
שרדן כבדו נרדף להרדפו מלווה טעם דכו אכלו אס לא
ושאל הכע"ג דין כדו שיהא כדו מה וימיראל אכל מכל מקום
של כל פנים גובין מחכו מוד מה שמחכירו ולפסחא ופסמור
הדין ומורדו לו כפי מה שותבאר בדיון ששעם סי' כ' ב'.

דווקא אס דנו אותו על ידו כפייה אכל בלאו הכי און כותבין
לו וכו' וכתבין לו מלווה טעם דהוא און קביעת ומן דלבר
אלא כל זמן שכל לכתוב כותבין וכותבין לו ואון כרובין לכתו'
לו רק העטות והבס דין כו העטות שעלוהס מחוכוהו
ברקאון טעם הדון אכל דלויותיו און נרדף לכתוב להראו לבית
דין אחר בו אס דנו הכות לו אחר לפוטרו ועינבו כ
כסמרתם וכתבולו את דביו וודיעוהו לדון זה אט טעה
ואז ושיב להם הדון ואון נרדף לנגלת להם שמתו ראובה
כטעמא שמתו עמוה שאלו כולו לעשות כן קודם פידעו דלויותו
וזה טעם ואון כרובין שאל טעם אכל כות דין גדול און כרובין
גדול דלויותיו שאל טעם אכל כות דין גדול און כרובין
לכתוב לו דלא חושבו לעשות דאל לא כן און דלבר טוף והא
דלחרכו ככותבין וכותבין לו הכו מולי כובס דלובס אשדא
אכל כע"ג דין שחלגול על הרין לא מודיעין ליה טעמא דרובא
ואלדכה משותבין ליה כבכרדא דחבקר כבו דובא:

ה מוהבובות דון לכרוש וניא חור ואחר פרעתי אש הוא
כאון ונתבאר כפי' ע"ט בע"ה.

ו ואם יש כדו פסין דין כתוב שחכורו מחוב לו אס הלה
כאון לומר פרעתי כפי' ל"ט:

טו איזה דין דנין החילה דין פרוכה וכו' הסעיפים

א כ"ד הדיון שוקדים הדון שכל לפנוי תמלא לרדון תמלא
שכאר כקטן כגדול תשמען כירט שיהא חכוב ע"ד דין של

הלכות דיינים

פרוטה כדון של מזה מנה וחקשין ללאו דכה ליאר יהא
חכוב אי לעיבו כיה ולפסקיה כאשטא אלא לאפקדויהו של
כא לפנך דין של כרוטה דרשייה ולאחר כך כא לכנין דין של
מזה מנה חכס הקדם למחר הדין הכא לכנין דראשונה חכמו
אזנו אלא של פרוטה וחס תלמוד חכס כח לרין אכיו באבסוף
ידון אותו תמלא דעשה דכבוד תורה עדיף ואלכוו בתמו כדן
אחר ויכולו נהכסוף ולדון התלמוד חכס כדו אלא ויתבטל
מתלמודו. כמה דכרוס אמורים כשהתלמוד חכס כעצמו
בא לכבו אכל אס קרובו של תלמוד חכס כח לרין שברך כדון
גס כן לכדו ככסול כבוד התלמוד חכס קרובוהוה כמיטעס
דכבוד תורה וקדום דיוג כן אס לא כתב כדן אחר אכל
אס כתב לא יבסוס אס ויחיה כעל דיוג שמככרין אותו כל
כך ויתמחו טענותיו שלא ידע שבכסול התלמוד חכס קרובו
מככרין אותו כה פסיון למוס ליה בתלמוד חכס עצמו
שוודע כעל דיוג שמחויבין לכדור ואון טענותיו מכתתין
ככך ונס כוחא ליה שוקדוהו דרובו תמלא. וכן מזה על
הדיון הככך כוכותו של תלמוד חכס יותר ככל מה שיוכל
דחוקתו שלא ימעה עול וכודאיוס לו וזות.

ב היו לפנוי דיומס הרבה מקדומן דין הימס לרין
האלמנה שחאר טעמו ומוס רובו אלתנה ודן
האלמנה קודם לרין תלמוד חכס מרהסיר עליה הכתב
בפירוס ודון תלמוד חכס קודם לרין פס הארץ מאס כבוד
תורה כדאמרין. ודיו האס קודם ללוש שכותס האס
מרכוב וכוון הוא לה פתפיה כל כך כבית דין. קטן התובס
אחר לרין שגרת אלנו ואזנו נתון לו שבדויותו כוקקין לו שאף
על כו שאין לרד לכות הכו מגז כמנהגו והבקר שאין דעת
אחרת מקנה לראכל דכרס שיהא שלו או שמחויבין לו בשבירות
שדעת אחרת מקנה לו חויבוס לשלם לו ואון על הקטן דין
שומר שכר למינו ככוכיה ואכודה דלוש כתיב כדכרס
שומרים ולא קטן:

ג דין שכל לפנוי דין חדויה לא ואחר אחתכו וניהו
העון תלמו ככנאר העידס דהוה ליה כחסינע לבר
עבירה אלא ודרעבו וחקרכו הוטב הוטב אכ אז ויהא למו
דעתו שאין כו דמאות מותר הדין על פי העידס אכל אלו
בוקבו שוט כרמאות או און דעתו סומכת על דכרו העידס
אף על כו שאזכור לו לפסלן או שדעתו כושה כעל דין או
דמאיו הוא וכפל ערמה והשוא את העידס אף על פי שס
כשרוס ולפי תמוס הטעם שהעידו או שכרחה לכולל ד
דכרוס שוט שס דכרוס אחרוס משותרוס שאזכוס וזוטס
לנגלות כל אלו הדכרוס וכוכיה כהס אכור לו לדיון למתך
אזיע הדין אלא וסלק עצמו ומחכו לכתוב מדבר סקר תרתי
וודוכנו מו שלכו שלם ככרס וברוי הדכרוס מסורין ללב
והכתוב אחר כו המשמש לאלקוס הוא וככיה דין כוה כא
לכניו הרא"ש אל שהוה רואה כאומדנא דמכות שהדין מרויח
הוה כותב ונותן כוד הכתבס שאין לעוס דיון להשתל
כדין זה:

ד כמה דכרוס אמורים כשהמובע רמאו אכל אס
הכתבס דמאיו כל שכן שותתל כו הדיון ואזנו וכל
להשתל

לכוש עיר שושן

להתלקט שלל ושיקבר הרמאי כראותו אלא ודעו ויחזקו ויפה לבער ראיותיו ויחלם לו כראותה דמזבח שהיא מייוב הכוונת אם הוא מומחה. וכן אם יראה לריון שהכתובע יבזוץ להשגים וימר לו שלא יתן לו זמן שם שיבטור ערכות ויכול לשלבו להשביעו במקום שחונן מייוב סכומה מנה דהן כיהן לריון בדבריו אלו לרוב מה שעינו ראות כדו לכר האמת:

ח מדבא דגמלא וס כח לריון לריון דזנו ממזנות על פי הדברות שדעתו נוטה להם שהם אמת והדבר חזק כלכו שהיא כך אף על פי שאין עסר ראויה ברורה אבל משיבכו בתו הינון שאינם הגונים וכעלו בונה. הסכמו שלל ויטבכו סכומה אלא כראויה ברורה ולא ובנתו עטר ויבטורו מחוקה על פי עדות אשה או קרוב אף על פי שדעתו כוונת על הדבר וכן אין מנוחין מהותיים אלא כראויה ברורה לא בדעת הריון ולא כראומין המתהו העושן שלא יאמר כל הדיוט והדיוט לכו מחוקך לדבר זה ודעתו נסתת עליו ואף על פי כן אם הגיון חרס באיך באחד מכל הדברים ונוטה דעת הריון שאמת היא אומר ויתן כרין ולא ודקה עדותו ושא וינתן עם הכלני דיוקן עד שורה לדבריו העד ודעו ויחזקו עד שיתברר הדבר או יעשה כפיה או יתלקט מן הריון כמי שכתבאר להעלה. וכן אם נראה לכית דין שאחד גזול חבירו ולא נוכל להוציא ממנו כרין וכולין לגזור על שאר בני אדם שלא יפסדו ויתבו עמו וזה הוא אשה שלא תפסא ללא ולא יעסקו בפנינוס עד שפניא עורה מה שהזכירנו:

יו כסח ומן נוחנין להביא ראייה ודין הטלת חרס וכו' סעיפים

א אמר אחד חבצלו הדיוקן יש לי עדותי ושא ומן להביא ניתקן לו זמן שלשים יום שכן הוא זמן כית דין בכל מקום ממנו שמוציא הרבה דברים שפניה סתומה זמן שלשים יום כגון בכור ופית תואר בו עברו שלשים יום ולא הביא עדים פוסקין הרין וכוכין אותו לקיומו ואף על כן אם מביא אחר כך ויטור דהן ואם גזלו וידוע כית דין סלונן וכלונני עם עדים כדבר זה והדמיון כדור כותבין לו זמן עד שיוכל להביאם כדי להוציא הרין לאמתו ואם ודוע לכית דין שלא יוכל להתברר הדבר תוך שלשים יום ואין ודוע להם שכלונני וכלונני עם עדים כדבר אין כיתקין לו זמן דאם כן היה ליה שדמיהן ל' יום קלל לחנם ולכעובע וישעין לקרן תחלת פיואן ג' סעיף ד'.

ב והא דהיבין זמן שלשים יום ליתב דעווקא ככתבטעו לכתבטעו תמולה בלא דריוס יתייבבו בית דין שוכבטעו וטען התובע יש לו ראייה ואזכה ממנוה עתה כדור ואזכי ורנה לקבל סבועתו או נותקן לו זמן שלשים יום ולא יותר ואם לא יבוא עדים תוך השלשים יום ויאמר הכתובע אינו אשכנע כדו להבטור משום דזוילי ככס'

הלכות דיינים

מ

וכהאי גזונא כמו שנתבאר בע' הסוהן כ"ר נרין התובע לקבל שכר עיניו או לטורו משפיעה מכל מקום אם יבוא אחר כך עדים ויפטר הרין ומייוב הכתובע לשם אף על פי שכתבש לכל אשון התובע תמולה יש לו ראייה ואינה מכוונה עתה כדור מה נרין ליתן לו זמן לכשבוט עדיו וראיותיו יפסדו לו הכתובע וכל זמן שלא יבוא לא יפסד לו הכתובע עתה ואם חזר ואמר התובע אין לו ראייה ויפסדו הכתובע בלא ראייה או אם חייבוהו הכית דין שביעיה כעש' וכפטר ואין התובע פזר להביא ראייה כיון שאמר מתמלה אין לי ראייה אף על פי שאמר כן כדור שמיכילי הכתובע הו דוקא שאין לו עוד עדים ופסל עיוכל העדים וראיות שיש לו. אם כותבין זמן לכתבש לשיכוב בתקיע ככר בסומיקר. וכל מקום שאיפשר להביא ראייה כזמן מופש אין משכבין הרין לבטלה לתת לו זמן מרובה אשלו ככר שאין לפסדא שזהה הוא עיניו הדין.

ג טען אחד חבצלו הדיוקן יש לי זכות בעדים או כראויה ואינו יודע כדור מה הוא מייוב הריון להסוהרם כל מי שודע שיש לו זכות בעדים או כראויה שוראה אותו לריון אשלו אם הכותב על העדים וקראויה כדור מו סכנגדו הייב להגדר דמאז סכא הוא מחזקר אדוכה כל כפון הוח כיון שיש כדור וכזכותו של כנגדו והוא תובע מינו ט"א כדור היאך יאכלוהו דבר אהור להבזותו מחיון שאינו שולו לחתמיקין אותו להראות כל מה שיש כדור זכות לשכנגדו. וכן לקרן סימן ע"א סעיף ז' ח' כיכר כותבין חרס ועיין לקרן סימן ג' כ סעיף ז' א' זה סכנגדו טען שה א' ככול לישא עם סותקין חרס על זה:

ד האומר לחבירו פטר שכורך זכות יש לי איך היה מודה שיש לוה בו זכות מייוב להוציא ככר דין זכות דין ועמיקה מסתובב מכותיו אבל אם הלה אומר שאין כדור פטר טיח א' בו זכות ליה אין מחויבין אותו להראות שטריו לשם אדם שאין אדם רונה שיעמדו בית דין ולא שום אדם על זכותיו ופטרטרותו אבל אם ורנה זה להחרים חרס פתם על מו שיש כדור פטר שיש לו זכות בו שוראכו לכ"ר וחרים ואם טען זה כראוי שהוא ודע שהשטר שיש לו זכות בו היא אשלו הריו זה כעבב הסתמאיכו אשלו. ופי' סתמ' יג סעיף ג'.

ה הימנא שפיר על חבירו הלה טען שיש בו זיוף ושאול שנתן לו זמן להספיקה שטר כדור לדקדק בו יש אחרים שכותבין לו אף על פי שכתוב בו כל א' תשמיטתוכם מזה השטר שכוון ששועטת עכבת זיוף כאמר שחא א' שכתב בו כן הוא עמו זיוף לסיכך נרין לתת לו טובש ממנו. ולא שאין מטשטשן שום שטר למו שטובע ויאמר שיש לו זכות בו אם לא שאמר בככר בית דין דברים שיש להם אחתלא או יראה העשר לדיוקן ויראז אם ומנאז כשטר הנות שפיע זה וכענין אחר אין כופין לאדם להראות שטר כל שכן להשטרם כדכתובנא ששחא לעול סתמ' יג סעיף ז' ז' כ' עיקר:

לבוש עיר טושן
ההשוות הכעלי רינין ככל דבר ונו
יבסעפיים

הלכות רינין

כשכל כולם והכתב וסען ג' לכדו ולא וסייעוהו קרימו
 או וטעין כל אחד לעמנו זה אחד זה ונכ הכתב לא יקפ
 אוהבו וקריבו וכו':

ה אסור לדיון לשמיש כעל דין האחד שלא כבנו כעל
 דין חברו וכתוב שמוע בין אחים שיהיו פניהם

ונדר משמש וכתוב לא תשא שמש שוא יסתחיל שכל מה ש
 שטוען אחד שלא בכבוד חברו הוא מטעם את דבריו ואינו
 כיוש מלומר שקר ומיכן ששמש דבריו לכדו לכך הדין כיהא
 לו לזכותו ושוכ און לבו מהיך בזכות השני כל כך ודוקא
 שודע הדין שיהיה דיון בדבר זה אבל אם שמש טענית
 האחד ולא ידע שיהיה דיון בדבר זה ואחר כך נכדנו השני
 לדון לשכנו מותר להיות דובר בדבר. וכן לא יכתוב שום איש
 כספק דין לאחד אפילו דיוס בדבר אסין. או שמתכוין לו
 דעתו בלא כספק דין כל ימיו שלא שיע דברו שיהיה שם
 מתוך דבריו ולמדו לשקר וכתבנו מהדבר שקר מתקן. וידי
 שמה אחר כך יטעון השני בדבר אחר ונטוהך לכתוב להכך
 הדין עכ"ו הטענות השניות והוכיח וזולת אלו. וכן
 הכפל דין מותר שלא ושמעו דבריו לדיון קודם שכל חברו
 מהכתוב לא תשא שמש שוא קרי כיה כחיל לא תשא ויעד
 שחשדוהו לדבר שקר וכתוב מהדבר שקר מתקן לכוין ת
 ת'מוד שטען דין. סברו ואל יקדים ללא קודם דינו
 שלא יקרא שם קודם כדי לאשר טענותיו שלא כבנו
 חברו וסען לו יקובע עת ללא ללמ' וכו' וכו' וכתבנו
 מהדבר שלא ומהדבר שחמרו שכתוב קובע לו ללמוד
 הוא:

ו לא יהא הדין שומע הטענות מחבו מתרנמן אלא א"כ
 היה חסור לשון הכעלי דיוני ושומע טענותיהן דכתבו
 העדאת העדים על פני שנים עדים ונומר דמשמע על פניהם
 ולא על פני מתרנמן הוא הדין הבא בני טענות ויהא מהר
 בלמוסם שידע ויבין עיקר דקדוקי טענותיהם. ואם אינו
 מהיר בלמוסם כל כך שידע להשיב להם ולהודיע להם כספק
 הדין מחזיר ועמד תרנמן שוודע אית' להבא דין ומאיה
 שעס חייב את זה ויזכה את זה ואם אחד רוב לטעין בלשון
 זה והאחר בלשון אחר און אחד מהם וכול' לכופ את חברו
 שישטען בלשון שאל תכל כל אחד לדבר לשון חברו אלא כל
 אחד שטען בלשון הרגלו והדין או המתרנמן מודיע
 ומטעים לכל אחד דברי חברו לכושיב פלוגי ועל פלוגי סעל'
 ג' אם שטעין בככתב.

ז נדוך הדין לשמוע דברו הכעלי דיוני ולסנות אוהם
 שכאמר ויחזיר המלך זאת אומרת בני המו ונו ומהיך
 את הדין כלכו ואחר כך חותבו שכאמר ושכטסתם נדך נדך
 את הדין בלכך ואחר כך חתביהו:

ח דיון שדן את הדין ולכונן וקומו לומר שהוא טעם לא
 וחיוון דבריו בטענות ורלוית להעמודם שכני שהוא כוש
 לחזור בו שזה היו כלכל לא תשא על כחמם לא לכל הנדון
 שאכשר וחזור כדי לזכות הדין לחמתו וכן לא יהיה מלץ
 לדבריו של בעל דין לא ויחזר הכעלי דין מה שיראה לו והדין
 ושטען וכל שכן שלא ילמד הדין לטען אחד מן הכעלי דיוני
 אפילו שהוא אחד מן הכעלי דיוני עד אלא יחזר לו הדין
 אין

א נדוכין הדינון לזוהר ששמו שני הכעלי דוכון ולא
 וסכדו כסניס לאחד לדבר אתו רכות וכהיא גנוכא
 ויתר מלחכורו ולא ויתר לאחד דכרכל דכריך ולאחר קכר
 דכריך שכאמר נדךק שמשכט עמיתך ואם וכדלו אחר ויתר
 מהכורו וסתתמו טענותיו של זה ואין זה מטעם נדך וכן אם
 האחד לבוס כגדוס פחותים וכזוים והשני לכוש כגדוס
 כאים ומחלו לכוש כמותו או הלכטוהו כמותך שלא י
 וסתתמו דבריו שמשכט שאינו בשאין לך פנים בשבי' כנדיך'
 ולא יהא האחד נושכ והאחד עומד אלא פניהם שוודים
 מהים כבוד כותין מיהא אם רגזו בית דין להשיב שניהם
 מושיבין ולא יהא האחד נושכ למעלה והשני למטה אלא זה
 כדן זה וזה כדן זה וכן כ' בשעת משא ומתן של הטענות
 אבל בשעת נמר דין נדוכין להיות שניהם כעמידה דכתיב
 ועמדו בני האכאסם לפני ה' וגו'. ואף על גב דפסוק זה
 כעדים מוירו נמר דין ועדים דמיון להדדו שאין בגמר אלא
 על פני העדים מיהו היינו לכתמלה אבל כדעכד שישנו
 אפילו בגמר דין לית לא בה' דעיקר קרא לאו ככעלי דיוסם
 כתיב שאינו אלא אסמכתא וסמכתא כן לכתמלה דוקא
 ואזוהי מנן דין פלוגי אית' וכלא פלוגי אית' מייב והעדים
 לעולם כעמידה מתחלה ועד סוף דועמדו בהם מוירו ו
 ועמודה ע' סוניה קרויה גם כן שמידה לעינין זה מיהו גם
 העדים דוקא לכתמלה אבל אם העידו כושיבה עדותם
 עדות וכוין על פניהם הוה לזכא מומחין דהאן ש
 שאחרת תרה ועמדו ונומר היינו לפני ה' ר"ל מומחין ואין
 אפילו כדעכד אם ישנו אין עדותן עדות ואין דיוניהם דין
 דוקא לכתמלה אבל כדעכד עדותן עדות ודין עליו וכן
 ההיונין שנדוכין לישך לדון מדכתוב ועמדו שני האכאסם
 דמשמע העדים כעמידה אבל הדינון כושיבה בני מולי
 כוין מומחין אבל כוין הזה לכתמלה נדוכין לישכ אבל
 כדעכד אם שטרו ההיונין אפילו ישנו העדים דיוניהם דין
 דלזכא מומחין:

ב תלמוד מה ועם הארץ שכלו לדון מושיבין את החכם
 ואומרים לעם הארץ שושב גם הוא ואם לא ישכ און
 מקהדין ככך וכן מקהלין עדותן התלמוד חכם אפילו
 לכתמלה כמיושכ כדכור תורה עדין ואפילו אם יש לתלמוד
 חכם פנימו דין מותר לקום ויכנו ולא חשוישן שמה וסתתמו
 טענות שכנגדו שודע שחייבין לקום ויכנו:

ג וכהנה שכושו כל בני דיון שכושאלו אחר התלמוד
 שמושיבין כל הכעלי דיוני וגם העדים כדי להסור
 החמולות שאין כדו כח להעמוד משפטו הדת על תלם:

ד אם העדכוס הם כרס ששכ שותפין כדבר אחר
 וכהנה שכושו כל בני דיון שכושו פשוט בו אוהבו וקריבו אלנו
 כשאני טוען עמכם כדי שלא יסתתמו טענותי כו אתם
 ארבוס דין עמו והשוטפין וכתב להם אחד מהם לטעין

לבוש עיר שושן

הלכות דינים

י

סיון כ"ח ולאחר שמקבלין עדותן וניזאו כל אדם לחון ע
מפני הפלס שלא יודע שיש סוף חסוי ומו הוא המוכן
ובא ליודי תחלת עת עם הכעלו דיין. וישאו וייתנו בדבר
ונש אומרים שצריך להחיל חן הקצין שאם יתחילו שן הגדול
יתכונן הקצין אחר כך לגלות דעתו אם אוכה מהכא ע
הגדול ויהי כל דין כהקצין עליו הגדול לכדו ולא על שרוב
הדיינים ואין רוב הדיינים צדיק כולו כבוד ולהיות
דיינים ולא יבטחו לדעת אמת מוטב ולא לזכו אחר
הרוב שאלה אחר רבים להטות. שנים אחרים
זכאו ויחד אומר מוטב זכאי. שנים אחרים מוטב ולא
אומר זכאי מוטב אחר אומר זכאו ויחד אומר מוטב ולא
אמר זכאי וידע או אפי' שנים אחרים זכאו או מוטב ולא
אמר זכאי וידע ומוטב עוד שני דיינים ואף על כן דאו היה
כלבא עלמה היה כולו במוטבא כי אחר אונו וידע היו
כמו שלא יושב בדין ובמאן הדין בשנים ואין תלמי צדיק
ולא שני באחד שוים דמאן והודו בו זה האומר זכאו וידע
וישכיב לדעת זה שמוסיבין ויהיו כאן שנים מחויבין ושנים
מוזכין וזו יורה בית דין שקול לך מוטבין עיר שני' וזכאו
שה ממה נשאלים וכתבים דכבר אש שלשה מוזכין ושני
מחויבין וזכאו ושם שלשה מחויבין ושנים מוזכין מוטב שנים
הוודים זכאו ושנים אחרים מוטב ולא אומר זכאו וידע
ויסבי עוד שני דיינים אבל אם ארבע אומרי' זכאו או הייב
ויחד אומר זכאי וידע או שאתר שלשה זכאו ויחד אומר
מוטב ולא אומר זכאי וידע בין שהיא אותו שאמר תמלא
זכאו וידע בין שהיא אחר הולבין אחר רובו שדרו מכל מקום
יש שם שלשה שנים בדין שנים מסמיך לדעת אמת והם
גם כן הריב:

ב היו מחנה על מחנה ואחר אומר זכאו וידע היו זכאו
מוסיפין שנים אחרים וכן אם כפתק הדבר וכשאר
עיר מחנה על מחנה מוסיפין והלכות עד שמגיעין לא
שנים סהדה גדולה הניעול' א"ו ה' אומרים זכאו וז"ל
אומרים מוטב ולא אומר זכאו וידע כו' ואין וכתובין עמו עד
שמזור לבר האחד וכתב' א"ו מוזכין או מחויבין ויש כאן
רוב לא חזרו לא הוא ולא אחר מהם כשאר הדבר כספן
וישמדין המזון בחזקת בעליו:
ג כל מי שאומר זכאו וידע אין נדון יתן שעם לדבריו
ולהודיע על מחנה כח לו הספק בדרך שמראה
המוכה מחזיק טעם מזה והמחויב תלויה טעם מחויב.
שכיון שהדבר ספק אלו ואלו וכולו להכריע הדבר בדעת
לא שיק' לומר טעם ליה.
ד שלשה או חמשה וכן יותר זכאו וידע שפרה סברו לדין
ובא אחר מהם אמת עמו אין הנשאלים וכולן לגמור
הדין דמאן אם היה זה האחד עמהם היה מהך סברתם
ודעתם לדעה אחרת ותמלא אדעת' דכולו בתכרו עין
לקמן סוף סיון יב

אין מקבלין עד אחר לא יאמר לבטח הרו זה עשיר עלך
ועה אמה אומר עד שישען ויאמר עד אחר אינו נאמן עלי
וכן וכל כיונא כזה:

ט מישו רחם אלה וכתוב לאחר מהם ויראה שהבעל דין
מקפא לאומרו אלה שאינו יודע לחבר הדברים או שראו
מבטעם הנבל עמו כטענת אמת ומפני המהם והכעם ב
כתב' המוכן או כטענת מכני הכב' הרו זה מותר לטעור
והכונן תמלא הדבר ועל זה נאמר פתח סוף לחלם ונומ' ויש
מולקס ואומרו אבילו אינורואה שהבעל דין מקפא לאומרו
מותר לדין לאומרו משום פתח סוף ללא אבל נדון להתישב
בדבר זה הרבה כדו שלא יהא כעורבו הדיונים:

י אין לו לדין לרמס בדין על דל שלא יאמר עני הוא זה
ובעל דוכו עשיר ומוטב לברכמו או כוכב דין
ונמא מתפרסם בכבוד ועל זה באמר לא תשא כפי דל וכן
לא והדר כפי גדול שאם בח לכנו עשיר והכס גדול עם עני
והדוט לא וכברנו ולא נאל' כשמונו שלא יפתתמו דברי
בעל דינו וכל ספן שלא זכנו ויאמר היאך אחייבנו בדין
ונמא מתכונן חל אפסדו ואחר כך אומר לו שיתן לו את
שלו אלא ויהתך הדין מוד לאמרו דכתיב לא תהדר כפי
גדול וכן אם באו לכנו אבי אחד רשע ואחד כשר לא יאמר
הואל זה רשע ותוקטו מחקר ויה בחוקת שאינו משנה ב
דרכור וזה הדין על הרשע אלא לני' אם יהיו השני בעלי
הדין בענינו כרשעם ובחוקת שכל אחד מהם שנתן שגר
והדין לני' מה שראו לו מן הדברים ומהתך הדין על פי ד
דבריהם וכשנמרו מלבונו אז יהיו בענינו ככשר' כסבלו
עליהם את הדין והדין כל אחד לכף זכות:

יא נדון הדין שמוכס הדין מוד אחר שיתברר לו כלבו
שם מענה הדין ומאריך בדברים הכרוי' כדי לנער
אחר מבעלי דיניו היו וכלל לא תעשו עול במשפט:

יב כשאחד מבעלי דיניו מנוס לחברו וכפי הדין ואומר
לו נדון וכך תמתייב לו בדין אם אין הדין כן נדון הדין

לומר לו שגר אמה דובר כי לא יתחייב לך כך
מדכתב מדבר שגר תרחק בעל דין שתיכע את שכירו בעד
דבר חושט והדין רואה שיתחייב לו על פי הדין יותר ממה
שתבע הדין לדין לפסוק לומר שיתחייב לו יותר ממה שתבע
והם פסקו לו הוטעות בדין ומוד וטעמא דמאן היתבע
כבר גדו הדין כפמנו וידע על פי שוכנו שאינו מוטב לו
יותר אף על פי על ידי טענות ותגלה סמוי לו יותר זכאו
רנה לגלות או שאח מכנה לו מה שמחייב לו ממקום אחר או
שאר חת' לו ועכשו שראו שהדין פוסק לו יותר הוא אחר
בו ואמרה לו יותר שיקח כל מה שפוסק לו הדין כי ואחר
הדין רואין שהדין עמו ומה ששכתי ככר ודלו עשיתי

יח כיצד נושאין ונותנין בדבר ושהולכין
אחר הרוב ובו סעיפים

א הביא א' מבעל דיניו עדום לדבריו מכניסין העדו'
ומקבלין עדותן בראוי כאשר יתבאר בהלכות עדות

ה הא דאמרו כן אמר הרב ותלמידו אין מוזכין ליה אלא
אחר היינו דנוק' כשע' שמלמדו הרב הדין ועל פי סומך
ואיננו ככו הא' גוונא אם הוא תלמדו כרב אמו ורב אפי'
דלגמיה

לבוש עיר שושן

ה'למריה דרב הווי רובו וכבר ז'ר הווי גרובו וכולו לומר
בשפת הדין ודן עמו אבל אם אין מלמדו כשעת הדין אף
עכבי שהיה תלמידו מוכיח להם שמהם רוק שיהיה לו קנת
פכרתי הכבד ולעוף וליתן ודווקא לעבדיו עמון אף מניאין
עכבי פכרתי כזה למכירתו למכין הרוב אבל לעבדיו א סור
והסור ראו דבית ממשלה ושכרה דמונדי כדווי להמשיכה שוכה
כשאר אפילו ברוך לשכר רבני מוכין אותה לשכר דבין
דחקבל עליו מ'ס הכדורה לזה מלגהיה:

ז

כות דין וכולין לפסוק דינו מאוכות אפילו
פלא כשבי בעל דין דווקא גכר דוכי כשעת אחרון
נרדק להיות כשכניו בדיקוב על עמדו לכי הדעה למשפט
אכל כנומחיא בעלמא מאויאכפת ליה היא כל זמן שאכיל
דלוייה שומר את הדין הלך חותמין דינו פלא כשכני וחס
יכיא רלוייה למקור הדין והתור:

**ים כיצר גוחנין בפסין ובהר כתיבתו וכו'
ג'טעיים**

א ואחר שכתשו ונמנו בדבר מכתבו את הבעלי דינן
ובגדו שדעייבין ואחר אים פלוגי איה וכאז אים פלוגי
איה חייב וואכר לדון ואחר כפויא חכית דין אבו הויית
חוכה אבל מה אשם שפכר רבו פלו והפסוק הדין
הירכה ה'וקת כפיראל והוא בכלל הדין דכולו ומה שור:
ב שאל אחר מכתבו הדינן שכתבו להם דין און
מזכירין לא שם המזכירין ולא שם המחייבין מטעמא
שכתבתו נחמה לאלוהי כותבין סתם פלוגי בא שם פכויי בעל
דינו לכות דין ומדכריה ויא עלוני וכאז וכלי כיוחב:

ג ואחר שקבל עליו את הדין ואחרו לו לשלם והלך ולא
שלים און מדין אונת מוד אלא המתחייב לו ומתקין בו
כה"כ ואחר כך מדין אונת עדי שיתן מה שהיה חייב וחס
עדי שטעם ווס ולא פרש כדווי מתחייבין איתו כיה
כדמים אחרים שקבל עליו הדין כדארין אבל אם אינו
חוקבל הדין מתחלה מדין אונת מוד אשים חפיקותא דבו
דיבא מוסטעלס שמרות כיד בית דין והתנה שאם לא
ישלם תמלוי לחוס פלוגי ותיו: הסמרות לשכנגדו ושכר היום
ולא שלים והוא כשכנין שאין בו משום אשמתך ווס תיכע
שיתמולו השמרות והיה מועד שיתמולו ומן און כותבין לו
ומן רוק כותבין השמרות לשכנגדו שיד שכר הדין:

**ב ער שתייכול להביא ראיה להסתר הדין
ובו סעיקא'**

א הווי שכתבו כבית דין ונמא אחר כך עדים או ראיה
לזכוריה כיהא לכית דין ושומר הדין ושומר אכילו אחר
במה ומוס ואלוהי אכר ככר כל זמן פהוא מביא ראיה
סותר אכילו אחר לו הדין כל וכות שיש לך כיהא תוך
שלוש יום ויא הכיא אלא לאחר שלשים ווס כותר הדין

הלכות דיינים

וחכילו תפיס זכיותו כבית דין ואחר אם לא הביא תוך
זה הזמן משכמו ידעו וכוותו אכילו הכי חס כיהא אחר
כך ושומר הדין און לא קבוי מורדו ככר דפסיכו מה ישימה
פלא אכא בתוך שלמים ומונא לאחר שלשים וכי כבדול זה
וכסדי את דינו אנוס הוא אבל אם אחר לו הדין כיהא פד'י
או ראיה ואחר און לו עדים וראיה כרו הוא הדין כיהא
פסל כל עדותו וראיותו כדוראן פסל דת כיהא עדים דרו
ואף על פי שהיא אחר כך לאו כלום כיהא ויאין נרדק לשאר
אחר לו ווס לך עדים ולאחר און לו עדים ווס לך ראיה ולאחר
און לו ראיה ודכו אונת ווייכובו וכיון שראיה שמתחייב אש
פלוגי וכלוכו קרבו והעידוכי או שהווי ראיה מתוך אכידתו
און זה כלום ואון משנמין עליו שדוראן ווס כו שדמה מהיה אם
כפסאלוהו שמת ווס אחר לין לו ראיה ואחר כך כשמתחייב
אחר קרבו אים פלוגי ופלוני והעידוכי מצדיו וכוותר דתין
ונס כשאחר און לו עדים און לו ראיה לא אחרין שאין
השנמין כו לא כשהיתה הראיה אכילו והעדים שמו כדדוכס
אבל אם אחר און לו עדים ואין לו ראיה ולאחר כיהא כאז
לו עדים מאדבות הים או שהיתה דכקויל פל אכילו שיש כס
השמרות או אכילו שמרות כלו מ'מקדיה כוד אחרים כיהא זה
שהפקדון אכילו והמונא לראיותיה כרו זה כיהא ויתר שכנו
שוכול לומר זה שמתחייבין לו עדים ואין לו ראיה מכי שאל
היו מכוין אכילו ולכר שוכיאת עדות שחינן השמרות שמראס
פכשו לראיותו היו כדאון השמרו שיהיו מ'מקדין כוד אחר
וכל זמן שכוללת אמתלא לדרבו ולומ מכני כך וכך אחרני
ואין לו עדים ואין לו ראיה והיה אשם כדכרונו כרו זה לא
כותר שעתו ושוותר הדין למיכר אם כיהא ואחר און לו
עדים כלל לא כהם ולא כדמות הים ואין לו ראיה כלל לא
כדוולא כוד אחרים אובו וכולו למשטר הדין כיהא דכרוס
אחרים כדדול אבל וורש שיהי קטן כמת מורדו וכאז עלא
טעבות מחמת מורדו אחר שהגדול ואחר און לו עדים והאין לו
ראיה כלל ואחר שינא שבות דין מייב אחר לו חמרים אכנו
וודעין עדות ואכין שמתמור כה דין זה או שאחר ליה אחר
מורדוך עפקיד ראיה כאן וכאן כרו זה מביא מוד וכותר
שאין דרך וורש קטן לודע כדראות מורדו ולכך אמ' מהת'ס
אין לו עדים ואין לו ראיה כלל ונס כדדול לא אחרין שאין
וכול לפתור כשאחר און לו עדים או ראיה כלל אלא כיהא
אחרו דגדול וודע כמילי דאכילו אבל אם נס הגדול כיהא אכ
ראיה ועדים שלא ידע מאלו עדים שמביא אחר כאז סכא
עדים ואחרים כהם וודעו שמטרות של אכילו לא כיהא
ולא וודע כהם כשודר לדון משנמין כהן וכותר הדין:

**כא מי שקבל עליו להסלי' הדין ליום ידוע
ונאנס ובו סעיקא'**

א מוסקבו חידו שאם לא ובא ליום פלוגי וישבע והיה
הכירינ לחאן כשפנתו ווסול להם שטמן כלא שבעס
או שאכר לא כיהא כיום פלוגי ושבע ווסול אכדוכתי ואין לו
כלום וכותר מ'מורדו שיהיו היום ולא בא כתימתי כיהא וואכר
זכ'ת'מ'ינ'ן וואן כוירינן לו זמן וותר ואם הכיא ראיה ששים
אכנס

לבוש עיר שושן

אנו כמות היום היו זה פטור מקניין זה ושכש עיר כ
כשתעשו הכרה כמו שהיה מקודם וכן כל כונתו בזה והוא
דקנו מידו ככית דין חסוב אבל לא קנו ככית דין חסוב דהיה
ליה אשפתא ופיון לקח סימן רף :

כב שיסקבל עליו קרוב או פסול ודין שבועה והפובה וכו' ג' טעופים

א אף על פי שקרוב או פסול חמת עבודה כסולין בין לדין בין להפטר בין בדוכי כפשות בין כדוכי חממות כמו שיתבאר לקחן בהלכו' פדות בע"ה מכל מקו' בלתי אש' שממתן קיי' לכו' או שקבל עליו קרו' או פסול בין להחיות דיון בין להחיות עד עליו אפסונו קבל אחד מהשכולים כפכירה כסכו' עדים כזרם להטיר עליו או ככית דין של מלכה מוחמתן לדין לו בין שקבל על עמנו לאח' וכונתו ולחמתו על פיהם מה שהיה עושן בין שקבלו עליו שמתן כל מה שטעון עליו הכירו כפדות זה הפסול מן בדוכי אש קנו מידו זה לא יוכל לחזור בו ואם לא קנו מידו יוכל לחזור בו עד שנוחזר דין ושיון לפול סימן ט"כ אינו מקרי גמר דין : ולמכיון עדות מיד שהעידו לא יוכל לחזור בו והדין גמיו בו גמיר הדין שאינו יכול לחזור בו והוא שלא כוד' שטען ואם הם מחובים בעיר וטובו העיר אינו יכול לחזור בו אפילו קודם גמר הדין שכן נהגין שכל מה שדעם מקבל עליו לפני דאש' בעיר שא' ויכל לחזור בו .

וש' אחרים דרוקא אש קבל קרוב או פסול כדיון אחר או בעד אחד הוא דלוינו יוכל לחזור בו אחר גמר דין או אחר כהדאת בעדות לובא אלא תדא' ריעות' יהיה הדין אש קבל כשר אחר בחקו' שנים אבל אש קבלו עליו הכסיל כתרי דלויא תרמילו ויעתא וכן אש קבלו בשלשה מוחזק אפילו אחר גמר דין או העדאת העדות יוכל לחזור בו מיהו דרוקא כלא קנו מידו אבל אש קנו מידו ככל עמיון לא יוכל לחזור בו ואם קבל עליו הכעל דיון בעמנו שהיה בחמת עליו כל זמן שאחר שלא ברעו' היו זה בחמת אפילו עדים מעידין שפרעו' היו האמינו עליו ופסול כל העדים המכחיזין דבריו כמה דברים אחרים כשאחר בן בשעת הליאה דהיה ליה תכאול וכל תכאול שבחמתן קיים אבל אש אש לו בן לאחר הלוואה נדק קניין ובלא קניין אינו בחמת שוכל לחזור בו מיהו אש אחר לו ככני עדים אל תכרעני אלא ככנו כסומו ובלוינו וקבל עליו בעדום אפילו שלא בשעתה והוא אין נדק קניין דבקבלה לחוד סגולא וכרענו אלא ככניהה דלא הוה אלא בחמתה כו' ב"ל ושיון לקח סימן פ"א טעוף או זאח כוכר ואל' לא קבלתו עליו לעד או לדין ואין כראות עול' וטעם ש' אש קבלו עליו אפילו אש מחסיו ואינו שקבלו עליו . בעל דין אחר שהיה חמתו כיד דיון אחר שהיה קרוב לכפל דיכו' שזקוקים את דיונו לא אחרים שכזה קבלו עליו ונס' כן להוות דיון שאף על גב שהאמינו כחמתו לא האמינו שדין כוכיהם . כפולתו עליהם דיון אחד ושעמו בכינו ונסת' הדין והערכו לבא לכנו אחר שול' לדין על פי טעמותיהם הראשונות :

ב אם קבל עליו עדות גמיו כחו שקבל עליו עדות אחד מ שהסגומים אבל אש קבל עליו גמיו להוות דיון אפילו קנו

חלכות דיינים

יא

מיכיל חזן הקניין כלום ואפור לדין לפנמו חסום ואינו כונו כלא' אבל אם ככר טעמו בכינו ודין כוניהם לא יוכל לחזור בו .

ג מי שמתחייב לחבירו שבועה ככית דין בין שבועה ד דאוריתא בין שבועה הושת ויחזר תובע נכתב בשבט ל' . כחיו ראשך והפטר או שאחר תבע נכתב בשבט ל' כחיו ראשך מה שמתעון ואמתן לך קנו מידו אינו וכול' ליגור בו לא קנו מידו לא ויכל לחזור כל זמן שלא בשבט שבטע' אפילו חזן לכית דין אינו יכול לחזור בו . וכן מי שלא היה חייב שבועה ואחר אשכע לך שבועה אש קנו מידו אינו וכול' לחזור בו ואם לא קנו מידו אף על כו' שקבל ככית דין חוזר עד שנוחזר הדין ומי שמתחייב שבועה ככית דין ואחר לפכיות דין אינו רונה לישבע לא הריבוי משלם משיבא חזן לכית דין אינו וכול' לחזור בו שיה' הו' גמר דין דלוי' . ויש אחרים לעולם יוכל לחזור בו אפילו לאחר שכתב לכית דין עד שקנו מידו אבל חזן שמתחייב על סכננו ועתק ויצא חמת דין ולא הסכה ואחר כך אחר שרנה להסכה על סכננו לדבריו קבל השות' כדוד' ששתיקתי לא חסוב כגמר דין' מי טעם עינו שבועה דאוריתא ואחר לחבירו אפילו שלא כד' ד השבט וטול וכשכש זה בחלקי' ישראל כלא כקניסת חזן ואפילו חזן לכית דין לא יוכל לחזור בו ולו' מה שאחרת השבט וטול לא אחרתי אלא ששכש ככר שבועה חמורה כמו שהיתה מוטלת עליו שבועה דאוריתא ככקניסת חזן וככני בות דין ועתה הרי באלו' לא נשכפת וזכורו כיו אפילו אשכע לא יוכל לומר כן שהרי אדם וודע ששבוט דאוריתא אינו וכל להכך עליו שביעתו לא אשך אחר לו אש משכש כריבוי מאמתן בשבועה שהדין עמד וכיון שהאמינו בשבוט והכשכע אף על כו' שלא נשכש אלא שבוט קלה לא יוכל לחזור בו מיהו נדק לחזור ולשכש בבקשות חזן כחומר שבוטע אשכע כדו' לאיום עליו ואם זה כוכר ואומר לא האמתנו מעולם ושכש הישת' שלא אחר לו בן ואח' ושכש עיקר שבוטע ש' ד שהיה מוטלת עליו והפטר :

כג ער מתינאמן הדין לומר לזח וכיחי וכו' טעוף א

ב כל זמן שהעביל דונן עומדים לפני הדין בחמתן ואחר לזח מוכיחי וזוהי וכיחי שכל זמן שהם עומדים לכנו רמזא פ"ה לומר כר טענות וכוונותיו של כל אחד ואחד אבל אש כשתלקח מלפניו תו' לא רמזא עליו למידבר ואינו כחמת' לומר לזח מוכיחי וזכית אש און כדוד' כסך דין כמה דבר' אחרים כשזדה דלוי' דהיינו דבר שאינו תלוי בשעבותא' כראות הדין כגון שיראה לו שדעת הנותן היתה קרובה לזח ויחזר מזה וכה' נ' כהא חמושי' אש כשתלק' מלכנו שחא כשתש' דעת הדין חמה שהיה ככר ואפילו אש ואחר כרו' שלא כשתביע דעתו ונס' ככר אחרתי בן אינו בחמת דשחא חמוש' כשתביע דעתו ואחר בן ונוגע בעדות הוא משתיר על שדיו דהכי הוה שדורא מתחלה ואינו כחמתן אבל דין תלוי בשעבות' לא שייך כיה כראות' אפילו השעבות' ששכנו וכה' הזוכה וכלכל שלא ושתיר כעענית הראשונים

וכלל

לבוש עיר שושן

הלכות דינים

וראו שהיו שער לפניו ותבנית הנמנע ספק לטובך דחוק ואו ויוליכשו ונס אנו וידעים שכלנו וכלנו פנים כדבר בוקרין לו או נבנתין לו ויחר משלמים ויש שד שוכל להביאם אבל אלא ויולי ככסיה אף על כישלמו וידעו שכלנו וכלנו עדים כדבר אין כותבים לו ויחר משלמים ויש דאין ספק לכיתרון מוויא מידו ודאי לכיתרון כ"ל - פ"א ועדי כ מילי אחר להביא עדים תוך שלמים בוקרין לטובע מחלה מיד לשכס הדין ואם יכיא עדים תוך שלמים ויש ויחר הדין ואם לא יכיא אותם כמנא שהתחילו השלמים ויש שבימים לו לברעון מוזן הראשון שנכסס הדין ע"א א"כ מ"ח ח"ה ש שוקרין לטוב תמלה שמועין דבריו ומקבלין עדותו תמלה אכילו אם ויחרו ערוי על כתובע או ולכל למדינת הוב כשוד שמקבלין עדותו של טובע .

עוד כפרו אחר כגון ראוין שכתב שמועין לדון ולא מאא עדים ולדבריו והדין כושה לדבריו שמועין לזכותו ואחר ראוין שאינו רונה שמועין לו הדין כו מאא היום או מחר ויחר עדים או שמועין וודה לו ושמעון טובע שסיקס הדין בוקרין ל לראובן שכתב תמלה והמועין לו שלא לפסוק הדין ואו ויולי ככסו מחמת שהיה פלו קול שהאוייב לו בוקרין לשמועין לפסוק הדין ופטורו לבטל הקול מפלו ויכן אם כספו שכושה לו לשמועין ודאובן או שלא יקבל השבועי פכשנורק שהשנה הוא שמועין לו וכן אם שמועין אחר הדיוש לו הרבה שכותב ע"ה יטעון כולם ואחר כך אשוב לו ודאובן אומי איני רונה להכובע שכתבו תבועות אחרות את זו אין מכרזתו איתי שיתבע ויחר וכל כיונא כוה אם לא דוילוי ככסו הכתבש או שיש ל לבתבע הוין כוהכסי ראות עובי הדיונים בוקרין לכתבע ועיין לעיל סומן כ"א סעף כ"ד ויש מבראים עורכניו שכותב ראובן לשמועין שכלל בו שמועין תשיב שיש לו תבועות אחרני פלו ומבנין תמלה לראובן דמי וכלתו אשילו שמועין אחר שוכיא עדים הים או למחר אין חמתנילו כלל דקל לראין בנותנין וזמן לחבלות .

וכל זה דווקא כדיון א' כגון מומחה או יחיד וקבלוהו עליהם וזה ה"ב שהיה כגון שפלו עליהם פסדן לזמן כל מה שאומר תוך הוון יהא כאלין והוא שלא כתב הכשר וכתן להם אבל אם ככרת' וכתן להם הפטר אין לו רשו' להוסיף או לרדו אמו' תוך הוון אשכ"ל שאומ' שכת' בות' מתמלה אינו כאלין אבל שנים כאלמים לעולם דאין פכרא לומר שנכתבה דעת פניהם . ונס אינם פשוטים כגונסם בדבר ואכילא יש כ' עדים שמכחשו' אותם הם כאלמים ויחר מהעדים דהם רמו אכשנויה ויחרדו טבו מן העדים שמועין מביהם ואין זה כשתי כותי עדים המכחשוין זה את זה דהתם שתי הכתות שמועין הענין וזה אומרת כך שמועין או ראוין וזאת אומרת כך שמועין או ראוין אבל כן שהדיונים שמועין דכרו כעלו הדינים ודקדקן בדכריהם לידע להיכן הדין בושה ויחר הם זכורים וידעים אמתת הכספן דין מן העדים שכתמושה אמת שמועין והלכו להם ותלויין היעמושה .

בר שנוקקין לתובע תמלה ובו סעפין א'

א אין בוקרין אלא לטובע תמלה שכאמר אשמו חיות ו דרשינן ונא חיות בעל דברו או בעל דברו ונעו דברו אלהים תמלה וראו ויולי ככסו דכתבש בוקרין לו תמלה דעכשו מור הוא להותבע כל דברים וננס שוא תמלה וזהה הרבה הוא כרזושה יוש נשה וכולהו איכיא דהכתבא כיונא הדא כגון דאובן טובע משמועין מנה שהלוהו כשטר כענין שאין שמועין וכל לשמען ברעתי ושמעון תשיב תבועות חס"ל כך וכך מהור לו ויה שכתבש אומשכין היה לו בידך ונכתבת מדמו ויחשקין להביא עדים ויחר משלמים ויש שהיא זמן בית דין אף על פני שאינו וידעים שיש לו עדים שודעים כדבר כרתיה בוקרין לשעבוד ראוין ויחשקין לו המנה ואחר כך בוקרין לשעבודת לשמועין לדון על התשיב' והמשכין לכשוכיא עדים וראו ויולי ככסו שמועין כגון שהיה נרץ למיכור ככסו כדי לשלם ליה או שיש לו קוי' לתפץ שתובע מראובן ואם לא ידונלו ל' הרגיו מידו ורבו הקונים מאין ויטטר אחריו כן למיכרו כוול בוקרין לו תמלה ומיורי כגון שמועין הכתבש אחר פיש לו עדים פלוני וכלוני שודעים שהוא כדבריו דין שאובן חנויין לו להביא' עד אחר שלמים ויש ואכן וענין פ"א יחר אמת שכלוני ופלוני ודעין כדבר פיש לא כן אשילו ויולי ככסו אין חמתנין לו ויחר משלמים ויש ואלו אמר להביא עדים תוך שלמים ויש שפוטא שממתנין לו אשילו לא ויולי ככסיה כיון כל הכתבש שכותבים לו ויחר שלמים ויש להביא ראיה אף על גב דלעיל סומן י'ו סעף א' אחריו כשביט דין ויחרע שכלוני וכלוני עדים כדבר בותנים לו ואין אשילו ויחר מל יוס ע' שוכל להביאם אכילא ויולי ככסו חתנין מוירי שתבועת בעל סהבלא שטר וכול הכתבש לשמעון ברעתי או לא היה דברים מעולם דהו תבועות תרווייהו ספק לבית דין אמו מהם טעון אמת לכך כרוכין לתתן וזהו חמתנין עד שיכתב הדבר אבל הכא מוירי שיש לתובע שטר ואין זה וכל לשמעון ברעתי או לא היה דברים מעולם הרו תבועות התובע

כה דין שטעה מתי חוזר ומשלם ובו הסעיפים

א דיון שדן דין וטעה אם הטעות הוא בדברים כשאוים וידעים כגון דמי החבוסים כדיוס בחשכה או כ בתלמוד או בדברי הסוקים החוכרזמים כיון שהטעות גדול כל כך גונס כן לקולתו הקתני ולא חשב לדון בו אין כאן דין כלל וחוזר הדין חשי בשא וכתן כיד . ודכין איתו כהלכה ואין חילוק בין מומחה לשאינו מומחה . וראשילוי שלשמן מומחין ויש אי אשכר להחזור כגון שיה שטבל המומן שלא כדיון הלך לתרבות הים או שהיה אלה או שטיח' דבר הטהור וחקיניו או שהיה ככשורה שהיא פרוכה ו והאכלויהו לבלכסו וכיו"פ כוה אם כשא וכתן כיד מדין כדיוס וחייב לשלם ואם לא כשא וכתן כיד פטור מלשלם א' אע"פ שגנר להוין לא תכנוין להיוון ויש חילוקין ומחוייבין ג' כוה דוכא דגרמי ונס משמח' דמאר רבנן להפסד דבעל דין ; ב דיון שדן דין וטעה אם הטעות הוא בשוקל הדעת כגון דכר

לבוש קיר שושן

והיתר יהיה אסור דאורייתא וכן לחזור ויאסור דרבנן
 הוה שמוץ דרבנן לקולא ודוקא אם כ' המונקים שוין אבל
 אין שומעין! בדברי קטן בחקו שיש גדול מחכמת כחמ' ומכיון
 לאשכוח צד המצא אלף אם כן היה נכון בהשד מרובה וכן
 אם היה יומד כנגד רבים הולכים אחר הרבים בכל עתים
 ואשכוח אין הרבים מסכמים מטעם אחד אלף כל אחד יש לו
 טעם כבני עמנו שואיל יהם מסכמים לשוין הדיון חוקרו
 רבים ואולגין בתריו והואם לא ידע הדיון או הכוסף במלות'
 הגדולים ומסק דיון מסכמת עמנו ואם כ' כורע לו המלות
 הוא ל"ז כר הכי שיוכל להדגוע או שאינו יודע להדגוע אם
 נר אם כ' בדברו האחד לרוב המכונים ויבוא עכד כאלוך היינו
 טעה כאלו הדעת ואם או אפשר לעמוד על הדבר חין כאן
 עמו זמניה שטקס טקן ואם היה הנחב כעיר להקל בדבר
 מה חכמי טחם אחר הורה להם כך בולטין אחריו ואם חכם
 אחר כ' אלף מה טעם מתקין נרכוין לבנות אויבור דל השופט
 אשר יהיה כותם ההם כתיב דיון טעם הולא השפיך התוכע
 לאפו יזיבו דכתיב עד דתתבר דטפה לא טעל הדיוס לא
 טעל מותח' לא טעל עצה בדבר מטעה לא טעל טעה כשיוקל
 הדעת כל מה דלא יבו תוכע בחכמי הדך דויאל זכר
 כשלג' וטעל פלגא גביה אויך הוא פלגא דובס ביה אם טעה
 כשיוקל הדעת וזה לשם הרך אכפי דמוטא כתיב כשיוקל
 הדעת ואיך פלגא דטע גביה לא טעל טעה בדבר מטעה לא
 טעל טעה כשיוקל הדעת לא טעל מוחסה לא טעל הדיוס לא
 טעל חכמי למו דעת הרף' ור' אמב' דקוומא לן כ' כותיהו
 בדיונים הללו כמו שכתבנו:

חלכות דיינים

גורא דרבה שדו עלייה ואסמכיה אקרא' דכתיב וכן מהרמך
 ולא נהרת משמותיה לא לתסדיו עור רבה כמו כשקראו לו לבני
 דיוניו ושאלו מהו דרך טהרה ויחול לא רנה לשהר רבא נא
 ושער עוד דרך דיון כדיוני גוים וכל שכן אכדן כסני ומרלא
 וטעם כה' ויהי ופסקי כדיוני ואינו לקיים דיון
 שיוכלו לבקו איתו עורו גוים ככל מוכי כפיות עד שיאמ' חנה
 אכיו לקיים דיון וישראלים לו רשות לבנות דיון ליוך ככני דייני גוים
 להשדור טעה חייב וזה ומכזה לפשות כיון שאינו רובה להיות
 ניות דיון ישראל וכלא הכי אסור ויאם התיכפ אלם ותכפ את
 ישראל לפני גוים יש לבנות דיון להצרות בני תמלה טעל ויש
 ואם אינו מושם יש להם נכדיותו ונאחריותו עד שיכלך יד גוים
 מעל חכורו וכן מחרומן החמוצת אין ידיו יהיוך לבני גוים
 ואפילו אינו דן לכבוים אלף שכותבו על ידו גוים נידוהו ש
 שישמור טעו בדיון ישראל לאו למתוחבו על השדה שדיון אלף
 כדי להצרות ארמותו ולהשדור את הדיינים להטות הדיון
 אליו וכונא כזה:

ג' מוסקבל עליו טעם לא יוקל לדון ככנייה יהיה פ' יך
 לעכויים על כל ש' אשיר לוק' לדון ככני גוים כדור מל
 וחייב לתת פטויים מה מסקבל עליו דהוה ליה כדור וכהרמ' על
 דבר מנוה ויאם אחד הלך כרין ש' ככני גוים בין כ' טע על
 כתכש וכתחייב כדיוניהם ואחר כך חידו ומכש' לבני דייני
 ישראל חף אל פני כדיוניו והיה זה דיון כ' קוק' והוא כהיה
 אקראו כדורשתי: רשעה' אחת אתה מתיישב ויחסימה מהיטוב
 שת' רשעותו ואתניו ל'גם להכריז מה שפרס כ' כדיוניהם
 אין כוקקין לו משהו יתיר מלתא:

ד' כפר אחרנו שאלנו קני מנייה לדין כדיוניהם אין כוקקין
 זה כלום שהיו לטבור על דבנות ד' וטעם טעל שרשע
 כו שיוכל לתכש ככני גוים לא מהט' אש' וטעם ככנייהם
 אלא אשכוח לחסורו לגו עיתכשניו כדיוניהם חידו ויאם כפר
 ומשרו לגו נדך המוסר לקבל עליו כל הוכח' דייני גויה ליה
 ואם ישכור עליו גויה הדרך גויה מיינו דת מיה' שהישראל הול
 להטות מחכו כדיון ישראל באותו השטח' אם כאל' לו הווק
 שכו שכתכש גויה כדיוניו שלהם והווק כשכור מלין שישען
 כשדיוכל פוונא כזה נדך הכל לטקל משליו.

זה שיוכל לכופו כדיון ישראל אבל אם היה אלם מותר לחסרו
 לגויה ויני המאכר שטר חוב לו ישראל על ישראל אחר אם
 וכל לדון כדיון עין לקחן סוף שמתן שכל' הוא אחר'
 בכל מקום דיוט' דמלכות דיוט' וזולגין כמתייה לא אחרואל
 כדכריים טעם מדיוני השלכות ואין כוהנין כן כשרכאותיהן
 כוכחו טעם' לכו משפטי החלוקה כותין חלכו ישראל: כהו שאמר
 שמיאל לו ישראל כשהשויב להם מלך כך יש בין האומות דיינים
 ודיונים לחלוקים שיש למלך הכיא הם או כבודו ויני' בזה
 ועל יחס אחריו ויבא דמכותא דיוט' אבל דיינים שדינים כיון
 השרכאות דיון הם לפנחם כמו שיחזקו כשדור דייניו שלם
 ואת' אין לוק' אחרים שאם כן כפלות טעם וטעם כל דיוני
 ישראל ואינו כמקום שהולכין במהני השרכאות כהרבה
 שכוניבים אשכוח וכולן לבין דיון כהנהנם ככל דבר כן השת
 כגון כהנא אשה כמקום שכוניבים כהרבה שכוניבים לדין ע'ל
 ערכאותיה אשתי כלא כנום לא יוכל אכני האשה או יורשיה
 לומר שכלל וודש'ם שאינו שולטין אחר ערכאות' אם כן כל כנוס'

כו שלא לדון כדיוני גוים וכו' ד' טעמים

א' אסור לדון ככני דיוני גוים וכערבאות שלהם אפילו כדיון
 שדנים כדיוני ישראל שפאחיה ואלה שמשפטי' אשר טעם
 לפניהם ודרכין לכפיה דנה לומר לכני דיוני ישראל ולא לבני
 גוים והוא שאלו כמרגו שני הכעלו דיונים לוק' לבני דיוני גוים
 לדיון ככנייהם אפילו כדיון שדנים כדיוניו אסור דהא לשניהם
 צוהירה התורה והדרך ומחריותן אחת אם וגב' לדון ככנייהם
 ואפילו כקלני' על זה לדון כדיוני גוים אין כוקקין זה שהיו
 לעבור על דברי תורה כלום ואפילו ש' כו רשות מליה שריות
 ככנייהם מה שאל הרווח כדיוניו אפילו הכי אסור ואין על
 המלוה רך דיון ישראל בכל הדן כדיוניהם הדי והרשע וכללו
 חוקף ונדך והרים ידו כמורת משה רבינו ע'ה שפאח' כ' לא
 כנירובו כרס' ואויבו פלגים כשאויבו פלגים כלו' כשאכנו
 מקבלים אחת עלינו למשפטיים הדי זה גורם שחורין אין תורה
 לישראל ומיקד טעם שבויה ורש' ואח' כ' לא כדורו כורס והדי
 זה מילג הטע' ומכרך:

ב' מיהובין הוה שיד הנוים חקופיה ואין וכולת כדורו לבין
 כל המעוים והכרכים והאלמים אם הטוכס אלם אין
 וכולן להניא' מוכי דיינים ישראל חסכו פאין אחותם עליו
 יתכשבו תמלה לפני דיוני ישראל ואם אינו רונה לכא' כוסל
 רשת' כותיה דין והולך ככני דיוני גוים ומכיל את שלו מעל
 דיוני כדיוני גוים דהכי אחרו איכשו קרית מחרך ולא עקך רמו

לבוש עיר שושן

אש פה במקומו וזמור הכרובית אפילו אח' כמה שנים
כן הוא מכהני הערכאות פה והיו כאלו התבה זיכהב
גם הוא כן חלילה לומר כן לעקור דבר תורה שהכפל
יורה את אשתי ודאי אם התבה כן ותקולה כל תכני
שכמוון קיום אבל לכשגב כזמן הסתם הואול וניהנין
כן כן הערכאות ודאי הוא איסור גמור לפי שהוא מחקה
את הגוים בכל כיוצא בזה והתורה אמרה לפניהם ולא
לפניהם ואלף על פי ששניהם רגועים בכך ומכדין אותם
אם יכהנו כך מן הסתם ובכל כהאו גונגא שאם כן מה
לבו לכרי הקדש שמקודשים שחכרולנו שכמונו זכרונם
לכרעה אש ולמדו את כביה' ד'וי הגוים ויכבו להם כמות
שלוות כבית מדרשו הגוים חלילה חלילה לא תגא בואת
בשראל :

**בו שלא לקלל דיון ולא לשום בר
ישראל ובו ב' סעיפים**

א אשור לקלל הדיון והמקללו עובר בלאו שבאמר
אלקים לא תקלל וכן המקלל אחד מישראל
עובר בלאו שבאמר לא תקלל חרפו והוא חרש לאו דווקא
דילעובין לה ממה הכד דלבו קלל וכאז בעקור לא תאור
דהוא חדין כל אדם ופרע לן בחרש לאשמעין שאף על
פי שאיכו פומע ואובו מנער בקלתו אפי' הבי לוקין עליו
וכל שכן הפומע ומנעש על קלתו וא"כ המקלל את הדיון
עובר בשני לאוין משום לא תקלל חרש ומשום אלקים לא
תקלל ואפילו למחן דאמר דשאו אלקים קרש הוא יולף
אלה מדכתוב לא תקלל ולא יעתיב לא תקל שמע מיניה
תרמי כדלה לי פירושו שכיון שאם קודם הוא איכו אלא
אזהרה' למכרך את הפס ולאו שאיכו לאו גמור אלא
אזהרה קיומא לן דפגו בנילוו יולתא כעלמא
ואם כן הו סנו ליה אי לא כתב אלא אלים לא תקל בחד
למ"ד ויכרע לא תקלל שמע מיניה שכולל שכוש דלקום
לשון רכום הוא וכולל הפס ימכרך וגם הדיון ועליונה
תרגומויה קאי לא תקלל . דאם לא כן מאי אולמיס

הלכות דיינים

יג

תקלל דהכא מתקלל דחרש ושאר קלה שכתורם דילוף
עוביה תרמי כדלה לי . והמקלל עממו חייב גכ כן
משום השמר לך ושמור כפסך וגומר והמקלל את היטן חייב
דלא גרע חרש והמקלל את המת פטיר דדומיא דחרש
כעובין מה חרש כשיום אף כל כמיום לאסוקימת :

ב וכל אלו שחייב איכו חייב עד שיקלל כזס
שכן מוכיבו בקללת השופט שהיו אומרים להותן
ה' איתך לאלה וגומר שמע מיניה דגבי קלה כעובין שם
ומדכתבה התורה כטובה שם המיוחד וכאן כתב שמש
לא תקלל משמע דמקלל ככל אחד מן השמות חייב כין
בשם המיוחד כין ככיוונו לפיכך הקלל חכירו כין כזס
המויחד כין באחד מן הכיוונין חייב ועל כל לשונות
הכיוונין חייב אפילו על השמות שהגוים קוראין להקדוש
כריך הוא הם ככלל הכיוונין וחייב עליהם ועיון לגיל
כעשרת זהב סמוך דמ"א * ואם אמר ארור יהא הו
לשון קללס דכתוב ואלה ועמדו על הקללה וכתוב ארור
האוש אשר יעשה וגומר . ואף על פי שקללה אין כו
כל כך מפשעה וקיימא לן לאו שאין מפשעה אין לוקין עלג
שקומת מפשעה הו ולוקין עליה מיהו אין חייבין
עליו מלקות עד שיתעורבו בכיו עדים ככל שאר חייבי
לאוין אבל אם לא היה שם התראש או שקלל כלא שם
וגבל כיו בגון שאמר שקלל פלו ארור פלו או שהקללה
באה מכלל דבריו ואובו מקלל כפירוש אף על פי שיש כו
שם או כוונת בגון שאמר אל יהו פלוני כריך לה' אואל
וכרכהו' . ובנוכא באלו איכו לוקה אבל איסור' מיהא
איכא אף על פי שאובו לוקה דהא מכל מקום מכלל דבריו
קלה שמשפוטין אל יהו כריך אלא אקולל ואם חירף תלמיז'
חכם מכדין אותנו ואלו רבו כותדין לסכותו מכו' מדרות
מכין אותנו ועושין אותנו ככו מה שראו שיהי כזה את
המכם ואם היה המחפש עם הארץ עושין אותנו ככו
שהש' נרבי' כפי המחפש והמתחפש והמקלל אעפי' שחמל
המתקלל על קלתו הן חכם הן שאר כל אדם איכו פטור
מן המלקות ומכין אותנו שכתב מעט וכמתחייב מן התורה
ואין כח בשום אדם לשמשו עליו אבל מי שחייב כודו

לבוש עיר שושן

אמנו שהסקוד בית דין ורצו בכיות דין למחול על כבודם שלא לגדותי הרעות בידם והוא פלא זהא בדבר הססד בכבוד הכורא אכלאם היה בדבר הססד בכבוד הכורא כגון שהיו העם מכעסין בדבונ תורה וכדווכיהם הואיל וסקדו העם בדבר נרוכין לחוץ ולענוס כבו מה איראה לפס :

הלכות ערות

ב כיצד מאיימין העדים ואין מקבלין שלא בפני בעל דין וכו' כו' סעיפים

כל מי שיודע ערוה לחכמו והוא כשר להעיד לו יוש לחכמו תועלת בעדותו חייב מן התורה להעיד לו דכתיב והוא עד אורחה או ידע אם לא יגיד וכשא יגיד שמוע מוכיח שהוא חייב להגיד ואם כבש עדותי ולא העיד פסור מדניו אדם בלומר שאין מחייבין אותו לשלם אשילו למחן דראון דוכא דנרמו שלא חייבם התורה להעיד אלא חרות גמולות חסדים כמו השכת אכירה לטיבך אין בו חייב תשלוחן בדבונ אדם אכל חייב הוא כדרכו שמים דכתיב ואם לא יגיד וכשא עוכו ואין חילוק בין אם הוא לבדו וידע בעדותו בין אם יש אצד עמו שכתם ששני עדים מחייבין אותו כך שאחד מחייבו שכופה ודולמא לא הוו משתכח לשקרא ומשלם כמנא ארווחתו בעדותו לטיבך וכא ויגיד ואם לא יגיד

הלכות ערות

וגסא עוכו איהו אינו חייב להגיד עד שיתכנו כבא בית דין שיעיד לו ואו אם אינו מעיד חייב כדמי שמים דכיון שתכעו ולאחרו לו בית דין שיעיד על בו תביעתו והוא אומר שאינו יודע להעיד דשוכ אינו וכול לחזור ולהעיד חסוד דכיון שהגיד שוכ אינו חוזר ומגיד כמו שיתבאר לכינו והרו עבר על ואם לא יגיד לטיבך וכשא עוכו אכל אם תכפונן לכת דין שיעיד לו והוא אומ' איקו וידע להעיד אין למש שהגה וכול לחזור ולסגוד בכית דין דקדח הכי מהמע הם לא יגיד במקום שאם היה מגיד היה מחייבו ממון או שכופה או וכשא עוכו לאשקוי אם כבש עדותו מן לבית דין אב' חם היה מגיד לא היה מחייבו לא מאן ולא שכופה אין בו כשואונת עון וככית דין מיד ששואליו אותו שיעיד מה שיודע ואומר אינו יודע עדות זה חייב כדרכו שמים אשילו לא השכיעהו אף על נכ דבכו אם לא יגיד כתיב גשמעה קול אלה ושמעה קול אלה לא קאי אלא אהרן שכופה והכי קאמר קרא כשעוכר על שכופת קול חלה בדבר שאם לא יגיד הוא כופא עון אז וכוא קרבן שכופה אכל בשואלות עון אובא אכילו בלא שכופה ועד אחד לא יעיד אלא בדבר ממון דאף על נכ דאינו מחייבו ממון מחייבו שכופה וכן כדו לכפרוש אחד מהם דא יוכל להעיד אכל אם כבד כעשה באסור לא יעיד ויהיה שהיו אין שוכפין אותו על פי אחד ולא הוי אלא כמנא פס דע על זה שמוע עינו * ואשור לזהם להעיד בדבר שאינו יודע כעכמו אפ"כ ששמעו מפי אדם באמ' כעיו שאינו משקר לא יעיד דשמו שכפון שקר לו לכיב' אמרם תורה וראה או יודע ולא ששמעו מפי אחרים ואפילו אחר לו אחד בא ועמוד אם עד אחד פשו ליולא מעיד רק כדו טובחד בעל חובו מוכבד שיש לו פני עדים וידה לו לא יפאע לו פזה הוה ככל' אדבר שקר תרחק להנאי שמתן על פי עד אחד שלא כדן תורה :

תקנת

תקנת חכמים הוא שראוי כף אדם להתרום בכית
 להכנסת של כל מי שיועיד לו עדות שובא ויעיד אבל
 להצביע לא ויכל שום עד מן התירה אלא שאלוין
 אותו כוחם לא ויגיד וכפא עובי מכל מקום כראש לבית
 דין שום נורך משה להפכוין שניגוד הרשות בידם ושנין לעל
 שותףו יספיק ב'ולקמן שיתן ע"א ספיק ו'ת' שום אומרים
 בשמכותיו מרס בעדות שאף הקרובים יבאו ויעידו שאף אם
 לא כוננו ממון על פניהם אבל מקום המחויבן את הדין על
 פניהם ואכלו להכיל דבר בפנינו נרדף להעיד ויש מולקין ומבב
 מורו מהרמאי וכוהו לכרעה פקן עוקר שאין הקרובים בכלל
 החרם שאין החרם מל עליהם ולא על כעל הדכר י וכלבו
 עד שיתן ר"כ כתבתי מרן שניה לתת מרס בעדות מה אכן
 כיה עינין ס - כעל דבר שפקס מן בית דין שיתרמו בכית
 להכנסת חס שום אדם ויעד שמתכוננו לא עבר על פשוט
 ופסיל לישבע ויבא כזה על סמוך נ"כ סעיף ו' :

דיוו אלא וטוען התובע בעדים המתיראין מחבו מלבא להעיד
 כופין את הכעל דון פהוא ויבא את הפדים ויעידו מה שידען
 ואם יאמרו שאז ידעו בלום וטסרו האלם - ולבא לתומר השת'
 כמיכין דמתיראין 'מכנו מלכא ויבאו ויעידו סקר חבנו
 דראתו על האלם דתתיל לא עברו מרס שסתוקו ולא יבאו
 חתמלה מכנו ויראתו ויעברו עלום לא ויגיד ויגורר עופר ל
 לכפובואם הוא שניגוד עדות סקר מכנו ויראתו או שיאמרו
 אין אנו יודעין אף על פי שנועדנו כולו האי לא מושיבין וכן
 כל כיוצא בזה דיווכן לאלם ודיווקא שיש הכוחה שהעדים
 ידעום עדות בזה ומתיראום מלכא כיון שאמורים מה לנו
 ולגרה שפכנים עמכום על זה או דברים כיוצא באורא לכל אם
 אין רגלים לדבר לא דאם לא כן כל מי שום לו דין עם אלאם
 יאמר יו נס עדום ויאכס רונים לבא כדו שכריב האלם
 להכזא הפדים ואם כן לא שפכתו לכל מי שאמרנו עליו
 שאזא חלם :

גו התובע לומר ולו טעם אחד ושאל שיועיד עדות
 לגוי נגד הישראלי שכן אלא הוא אם הוא בחקום
 מדוני הנום הוא לחייב ממון על כו עד אחד אף על פי שני
 תובעו להעיד אכור להעיד לו להנוא ממון על כו שנין שהו'
 נגד תורתינו ואם העיד משמתן אותו על חכמותו אבל אין
 מחויבין אותו לשלם שיכול לומר אתה העמתי אבל אם יבול זה
 לכרע שפקר העיד מייב לשלם חמש דוכי דגרמו ואם הכעל
 דבר מודה שאמת העיד אין משמתן אותו העיד הודאתו
 מחייבין אפילו בדוכי כמה דברים אומרים שלא ומדו הנו
 שמתמלה ליה שיעיד לו אבל אם ומדו הנו מתמולה להיות עד
 בדבר איכא חילול חסם אלא יעיד לו לסיכך ועיד לו אפילו
 מחדו ולחייבו ממון על כו :

ד כתוב ועמדו שבו האכפוס אשר להם הרוב לפני ה'
 וקבלו דכותבו וזכרום לברכה בגווה שיה דסני
 שני בעדים הכעלו מדבר תוכי הכא שני וזכרתי הכס על פי
 שנים עדום ונומר - מה הכס בעדום אף כאן בעדום לסיכך
 אחרו שברכיו העדום להעיד מעומד דהא כתוב ועמדו סמוך
 לשני משמע דעליה קאי מכל מקום כיון דעיקר משמעו דקרא
 לכעלי דונים קא משמעו אחרו דיווקא לבתמלה ברכיו
 להעיד מעומד אבל בדועבד אם העידו כיווש עדות עבות
 ועוד דלא כתוב ועמדו אלא לפני ה' דהייבי מומחין ועכשו
 אין מומחין לסיכך בדועבד כער בשיטה ואם העד הוא
 תלמוד חס מושיבין אותו לבתמלה דהוי

ה ואם הישראל תובע לגוי והגוי כופר ויש לגוי עד אחד
 מותר להעיד לו אם יתבענו אף על פי שלא ימרו לעד
 שאיכו מתכוננו שלא כדון שהיו גם כדוכיני העד ההכוינו
 פוטרו וכל פקן שפסום עדום שוועים עדות לגוי אפילו להביא
 ממון שמיכין להעיד אפילו לא ומרס שהיו גם כדוכיני ומחייב
 על בו שנים עדים וכן במקום שם אם אין מושיבין ממון על כו
 עד אחד ויכול העדה - ושני קרובים הוועד אחד ולא יעידו
 במקום שמושיבין הגויים ממון על כיה כיון שכדוכיני אין
 מושיבין :

ה טעם שיעמדו העדים דכתוב ועמדו והאי טעם לככד
 התלמוד שכתב דכתוב אתה אלקין תירא לרבות תלמוד חס
 ועשה דכבוד תורה ערוך והדוכיני לבתמלה ברכיו להיות
 וישכום כשע' קבלת העדות דלכיה ה'ם הדוכיני דכתי ועמדו
 שני האכפוס ונומר לפני ה' משמע העדים ועמדו והדוכיני
 ושכו מיהו הכא כמו משע דיויקא לבתמלה וזכרועבד שקבלו
 עדות בעמידה כער ונו אלו ה' טעמא מללא כתוב כהדא
 וש בה גבי הדוכיני משמעלהו לחכום וברונם לברכה דיווקא
 לבתמלה תשמע ולא לעכב בדועבד כראלו - ומדכתוב
 על פי שנים עדים ונומר משמע על כיהם אחס ולא חסו ה'
 המתורנן לסיכך אחרו שניגך שוכיכו הדוכיני לשון העדום
 ולא ישמעו עשי המתורנן כלומר שלא ועמדו מלן כוכיהם
 מיהו אם הדוכיני מכוכום מה שהעדים אומרים אפילו אונם
 בקיאים באותו לעקון כל כך עד שיוכלו להשיב להם די בזה
 ומישר להעיד תרנן כוכיהם להשיב להם מה שהיו רונם
 לתקור חסם וע' בסמוך וסעיף ה' :

ו תלמוד חס שיועיד עדות לומר לא ויתבעו שיעוד לפני
 בית דין שפקן מחנו אם הוא עדות ממון אינו מייב
 לזול ככוד תורתו ליקף להעיד וכפו בית דין הקטן מחנו
 אלא הם מולקין אליו ויעיד אבל אם הם בעדות נד אכפוס
 מאוסורא כנון אשה הבהא לכפי חסם להתירה ליכא ותלמוד
 זה יועיד שפלה מן חייב לנרף ולהעיד כרו שלא תבא האשה
 לנרף ואוסור שאין חכמה אכוסה לככד ה' דכתוב אין חכמה
 אין עקב ואין תוכיה נד א' כלימר במקום שום לחים למילול
 פסם אין מולקין ככוד רב - מדון המורה כל מי שום לו ראהם
 בעדום חסיל כיהם להכויס לבית דין דהמונא מחכורו עליו
 דאיה מכל פקס אחרו חכמים על אם ודעו בית דין שפכל

ז ומאוימין על העדום שכני הכל שניגודו האמת ומודיעין
 אותו כח עדות סקר שפכוסו אחרים וכפס המעיד כה
 בעולם היה וכע' ה'סיהוא כונו בעיניו שוכרו פנמו סכן כתיב
 וישוכיבו לאכפס' ככו כלעל ונא' כרו פושטי התך חכמי פהיו
 וועטום לאכרעם על כתי היו עמם קורין להם כלעל
 כדאמרו אכופי סהדו שיקרא לארגויהו וזלו :

ח ואחר כך מוקראין את כל אלהם למוך כדו לתקור טעמו

לבוש עיר שושן

הלכות רינים

לא היה מעור כל כו דכרו אלה שמותיו:

כו אחרת תערו והעד כבעלו וכירשוהו וכל ככל הכר
 ונמנה על טורו פורש כשחיתק עינו מכאן לית
 חכיותו? שלא יקבלו עדות שלא בכבי בעל דין והם קבלו
 שלא בכביו אין דקין על כון וטעמא דמסתברא הא חכמי
 שכבנו לא יוכלו לעמוד וישום על לבו אחת הדברים לנדר
 האת מה שאין כן כשעמד שלא בכבנו ואם העידו שלא
 ככנו מורו ומוגדו בכבנו ואם כונו עדותן כס הראשית
 עדותן קומת ולא אמרינן גונעין בעדותן אן כיון כשכבש
 בעדותו ראשונה ללא מחוקי ככבנו ברשימי - ואם שם
 בעדותו כבעש שני מזה שהגידו כראשי' הולבין אחר העדות
 השני שהגידו שכבו אף על פני שהגידו כראשית על פי ההיס
 דכל שלא בכבנו בחוף לבית דין דמי ולא דקדקו בו והורו
 ומגידו בכבנו דחוקה מה שהגידו בכביו מדקדקין ומגידו
 האת וש חולקים ואומרים דמדרכין הוא והטעם כמו
 שכתבנו וקרא לשמתא כענינא הוא לבוכן כתבנו ואין
 הואיל ומדרכין הוא שאין מקבלין שלא בכבנו מן הדין
 בה ואמרין לא אחרו אלא לכתחילה אבל אם
 נתקבל בעדות שלא בכביו כשר כדכתיב - ולכן אם הכעל דין
 הוא אלא והעדו ודאום להגיד לכבנו מקבלין העדות שלא
 בכבנו ודקין על פניו ומיהו אם אפשר לכוף האם כדרך שכתבתי
 לשני סימן זה עסיף כ' עדין שמיני ואומרים דלא אחרו אן
 חוקבלן עדות אלא בכביו בעל דין הוינו בדוכו מחובות אבל
 בקטנות ומרובות שיש לחוש שאם יעידו בכבניהם יתקוטשו
 פה העדים וגם יתקוטשו זה עם זה כשפ' זכיות העדות בכביו
 הכ"ד תקנו ואלו שהפקדו את הפדות שלא בכבניהם גם לא
 יגלו ולכפ' דיונים מיהם הפדים - וכתב מורי מהרש"א ז"ל
 על זה ד' וכוונתו בר' דיוקא כשאין הכות דין רונק לדין אחד
 מה' על כו דקין ולעולם ואין כוונתם דת' להשקיש ההש
 ולהורות כמו כד' כחריבם והשעה אבל כשרונים לפנים ולדין
 אחד מהם כפי הדין אלא לקבל עדות אלא בכביו עב' עוב' ל

לכך שמקרה אחד עובד וכן בדיקן את העדים כל
 אחד לבדו שלא ישמע מה שחבירו אומר וזמנו מהנו לסקר
 לכוך וכו' וזוין גם העדים לחון ומשורו את הגדול שבעדים
 לבדו ואומרים לו אמור הדין אתה ודע שזה חייב לזם אם
 אחר הוא אחר לו חייב אני לו ואינו בלום דעבדו איני ואינו
 כליני כסה בו כדו שלא יתווקעו עשור וכן אם אחר העד איש
 כלבני שהוא עד כשר ונאמן שכבנו אחר לו שהוא הויב לו לא
 אחר כלום דכבי עד אורחה אידיע כתיב וזין ון לא ראה
 ולא ידועה ודאות דשמא חכירו שקר ואינו עדות עד שיאמר
 שהוא בעצמ' ראה שהיה לו או שואחר בכביו הודם לו שהוא
 חייב לו וזה אחר אתם ערובי כאשר יתבאר בה"ט

פ והכנסו אחד כך דעת השני ובדיקין אותו גם כן אם
 העיד כמו חכירו ונאום ונותניו בדבר ובגזירת דין;
 אם העדים אומרים עדותן מכוננת כלסון אחד מהשנים
 לחוס שמקרים וכענה אחת כונו לשיכס ונרדן ללקוד
 ולרשו אותם וכן אם הפך האחד אומר עדותו והשני אחר
 אף אכי כמותו ודעתו לא מהני דשמא אם יאמר עדותו וכלנו
 להכחשו אלא אם כן נרדן ליק' למדנת הים ווא אפשר לו
 להעיד ככור' ממתת שהוא כהול וכו' לרבו;

יא העדים ששלמו עדותן ככתב לבית דין אינו עדות דין
 על פניו דכתיב על פני שנים עדים על פניס דקין ולא מפני
 כתביו ושם מהשורין כסתם עדים דכיון שראויין להגיד שמיים
 גם עדותן ככתב עדות דהא ק"ל כל הראוי לבלוה און בינה
 תעכבת היא הדין וכו' הכא ללא מוקפה התרה משי' כדולא
 מהיכתם אלא אלא שיוכל לכתוב סקוין שאינו יכול להגיד
 בכנו גם עדותו ככתיב אינו עדות שאין הראוי לבלוה כו'
 וזוהוין ככברא ראשונה;

יב מיהו תקנת חכמי הוא שח' תקין דינו ממוכות בעדות
 חתומים כשטר אף על פני שאין העדים קומום כדו
 שלא תגעול דלת בכבו לזון וקחין סימן א' א' סעף ק' וסומן
 מ' סעף ויתבאר כע' א' איזה דבר מוקד' שטר -

יג כל און שוכר האדם עדותו וכול להגדו לעולם ואין
 לו לשם שח' מתקן שכתוונן הדבר אינו זוכרו על
 כורו אלא כיון עדותן רמז על כסאיה ומכר וכול להעיד
 ואמלו אינו זוכר לעדות משמחו אלא מתקן כתב שכתב לו
 בכנסתו כשחברו לו העדות לזכרון דכרו' בעלמא שלובו העיד
 אומי על כניו לו כוונם פלוני כך וכך ושכח הד' בחוף ואינו
 זוכר אלא מתוך הכתב ויכול להעיד והוא שיהא זוכרו עליו
 הכתב אבל לאו סומן על הכתב לבדו כשאינו זוכרו מחוף
 דמח' אחרת משייהם ולא מפני כתבם וחב' לז' הים כשארין
 בסתם עדים דלעיל הכא מודו דכה' גוי' דמח' לאל'ם איכנו
 דאין להגיד כיון שאינו זוכרו כלל אינו אחר שראיה הכתב -
 וע' ל' סומן מ' סעף ק' ;

יד וכן אם זוכר הדבר עליו ואם שמחברו לו וכול להעיד
 אפילו היה החובר העד השבו דכיון שהוא בעמלו וזוכרו
 על ידו שזה מוכרו קרינו כיה ששיר וד' א' וז' א' אבל אם
 הכעל דין ככבנו מוכרו אף על פני שזוכר לא וקבלו עדותן
 ד שמא הכעל דין העתה ככמו כדבר מה שלא ירגשו וזה סומן
 עליו אלא אם העד הוא תלמוד חכם אף על פני שבעל דין
 הוא ככנו מוכרו פסידו דמי דאחריו כיון דתלמוד חכם הוא
 ידע' שלא יסעף על דכרו הכעל דבר אם לא שיה נזכר הטע

ברוש עיר שושן

נושע הוא ומקבלן שלא כשנו ויהא דפתחו ליה כדכח פו
שכר טעמו לטבו הדיווכן והיכא הערעש את עדיו ושלמו בית
דין לכתב שביא ונשאת עדו התובע ולא כ"א אזו אשילו לא
עתמו ליה כדנ"ד ונרדף לדון כפניו אתי דיוכס כדכר סתבאר
בסוף יד' ושלמו אחריו ולא כ"א נובין שלא כשנו ועל ס' ק"מ
סעיף י'

י' ראובן שתיבע את שמעון ועדו במקום אחר ואחרו הכות
דין לשמעון אם ירעה לנרדף לחקים העדים שיערו סס
כפניו ולך וסל לא ירעה ויקבל הכות דין שבמקום העדים
העדוהו שלא כפניו ויודעו לבית דין שבמקום העדלו דיוכין
יעדו על פו ויתקבלה וכן אם מש' עדיו בעיר אחרת ואין
שמות לשלום אחריו שלא ימא העדות אחר כך בנין אותי
הע' שלא כפניו של דין דיוכין על פועדות שהוא וכן אם
העדים אינם במקום אחר אלא זה במקום אחר וזה במקום
אחר ונרדף לנרדף עדותו והוא הדין כל כפניו דין איכו מנוו כ"א
מקבלן שלא כשנו אלא אחריו אין מקבלן שלא כשנו אלא
סהכל דין מנוו כ"א וככל מקום שמתא ארס עדיו בעיר
אחרת ואין כפל דיוכס הדין והמכח העדים כשנו כחיו
העיר ומקבלן עדות וכותבין סכך העדוהו פ"א וכו' ולכוננו ססר
דמי כן כוהנין אף על פי שיש חלוקה ל' ד' אג' ב' במקום שיש
לזכש שופט העדות אלא וקבלו אותו שלא כשנו ואין מקבלן
אלא אם כן שלמו לו תמילה אין היבין כן כהדמות אלו אלא
כמו שכתבתי :

יח לא אחריו אין מקבלן עדים שלא כפניו כפל דין אלא
כתיבע שביא עדים על תביעתו אבל התביא עדים
למסור את עמו מקבלן :

יט אין מקבלן עדות על הקטן אשילו כשנו דיוכין דקטן
הוא אש' כשנו כש"א כשנו דמי שהיה איכו מתין ש' ז'
קאחריו ויתבאר פירושו דין זה כסוף :

כ שנים אשלו הם מוחימם איכו ראוהו לקבל עדות דקבלת
עדות ב"ד נאכסו איכס בקראים כות דין וזה ק"ג
לא עשו כלום דלא הו אלא עדים והיה עדותן על העדות
סקבלו כע' מניעו שאיכו עדות כמו שכתבתי ב"ש :

כא קבלת עדות כרוכה שלמה מוחין ע"י עין לכתוב עדות
חיה כשר ואינה שאל וזה הדין קבלתן לבנות עדות
כל אחד כהקטן הוא והדין כ"כירך שח' מתין ומה' לשרק וכל
המקבל עדות ואיכו ראוהו הדין באילו קבל עדות סקר ואינו
ראוהו לדין על פי אותו סטר אלא חודרין ושאלתן העדיו וסומכין
על העדיו ענין :

כב נכין למקבלו עול לנרדף כשאר קבלת העדות מי
הם העדים שדמי הכל מהם כשרים מיהו כדופעד שלא
כתבו מי הם אלא כתבו סתם אלא הפסידו וסומכין על בית דין
הקבלים שדאיו חקרו שמתכרים קבלו עדותם :

כג נכור שתיקם מהשני וקבלו העדות ונכנו
אותם לדין על פניהם וכן אם הסכימו ורנו פיהם ושכר
הסד שהוהו להעיד הם הסוכר כשפיר שפלתה חתמי' הסופר
כשנו עדים תתקבם קיימת שכל דברים כאלה רשות לנכור
לתתן בעדים השוכר כשפיהם לנודף קלהם כשעירים :

כד מי שמתן כפניו בית דין שפול שותיכתי עדים והכח
הכתב אחרת ואחרת אה איכס ונדעים כלום לא הכסוד
בוה וכותו שלא הוחזק כוה' למיהדר אחר עדות סקר שהוא הדין
שוכר שס' ונדעים לו עדות ומכח אחר כך הכת השכ' יס' :

חלכות רייניב

מו

כה אין מקבלן עדות אלא כיום דכתוב והיה כיום הכחול
את כיוו מילין פירושו כיום נזחתי להכחול דש"א
ותקפו ליה עמא כלילה וינהו כלילה וכל ספק שאין לפרש כיום
שקמלו את כיוו כיום מותו שזחיל את כיוו דש"א מות
כלילה אלא ודאיו פירושו על פנים שיעדו כ"ד שכן כיה
להכחול וכחוב כיום דיוקיא ויהא כיום ולא כלילה לנרדף אס
קבלוהו כלילה אשילו אם היו העדים רדובין לנרדף לעדות הדין
אין דיוכין על פי אותם קבלה וע' ל' כ"ה בסוף ג' ויהף על נב
דמסקינן לעול כ"א ותו סוף דלשילוי דמי ת' ולת דין ונמרוהו
כלילה דיוכיה דין היינו שדכודין ונמרוהו על פי טעמיהם
ולא היו נרדפי' לפנים דיוקיא דיוקסו דשפטו ככל עתה כתיב
אכל בקבלת עדות דכהדיא כיום הכחול כתיב אשילו קבלוהו
כלילה כדפיכר אינו עדות ומוזקין כיום ולאשילו סינו
עדותן לא היה מ' וזמנ' עדותם על ל' אינו כלום דהעדו
סוף לכות דין דמי מהו אם הכעלו דיוכין קבלו עליהם ל' ל' על
עדותן כלילה מקבלן אשילו לבתמלה דלא גרס מ' אחרן על
הכא ואיך דמכסרין :

כו אין מקבלן עדים קודם ששוכר התובע לתבוע התובע
לפי שחלו וודה הכתוב ולא היו דרכין לעדיו אשוריו
כ"ו דוכא ככרו לא שטרמין :

כז כשר בתיבוס כשפיו' שהעדים נרדפי' להיות ונשכין
בדין כשעת קבלת העדות ודוקא לבתמלה אכל אם
קבלוהו מ' וזמנ' מה ששפ' ששוראם היו כמחין על העמוד
מותר לקבלו אשילו לבתמלה דסמיכה כוסוכה וכבר כתבתי
בסוף י"ו שפשוטו כהנו לנרדף העדים :

כט שלא יוכלו העדים לחזור ורבו נ' סעיפים

א כתיב ויבא אל תוד וכפא עובי מ' חזע ד' הגדה המחויב
איתו שגור עליו קפיד קרא כלומר שפס היה מיד
מחויבין אותו על פול דמינו ככ"ב ו' ויכל מין לבית דין לא
מקרי הגדה דמי וחיובי' ט' ומייעו כמי דלח קפיד קרא לא
אהדה קיימתה אכל אחר שהגיד כעס אחת שוכ איכו חוד
ומנוד הלאן אחריו כחיוס' אל אח' שהעיד העד בבית דין הוא
ל' אחר כד' דכור שוכ איכו ויכול לחזור בו ולומר דבר שותה
עדותיו אכל אם הגיד ס' לבו דין ויכול לחזור בו וכן אם הגיד
כשנו בית דין חודר בו ע"ך כדו דכור לנרדף עדותו ויכול לחזור
בו דתיך כדו דכור דמי וחלר כדו דכור אין שומעין
לו כונד אם אחר אחר כדו דכור מ' טעמה הויה שנג הויה
ובוכרתו שאין הרבה כן או ל' וירעו אתו אין שומעין לא אשלו
בתקופתם לזכרו וכן אינו יכול להיפוך כשדועתו תבאו שכוין
סכר כחקרה עדותן ונמרו דכריהם וכתבתי זה שאמרם
מתבטל עדותן כל וקם שלא כתיקום התבאו ה' חודק ונמרו
ולא מהימנינוש אומרם שוכל להוסף תבאו עדותן דם
דמה שהוסף תבאו אינו כותב עדותו הראשונה לא שפ' א
דכרו ולא מקרי חודר ומנוד וע' ל' סוף ס' ס' ס' ס' י' וחס
חור ואחר דבר שמתבטל כגון שהוקותו כ"ד להכחיל
עדים שאינו רחמי' ויהלך ויכתיבם וזמנ' להם הכות דין ונדעים
אתם כו שהוא רחמי' ואחרו העדים כן ואחר רחמי' הכעל דין
אכרתיא אנו אחרו ולא אחרו אלא שיוך רחמי' שומעין
לדכיהם האחרוני' משנים דמשת' אין ארס מכוחו עד להכחיל
חוכתו וכדלואו טעו בדכריהם ואין זה חודר ומנוד וכן ככל
עניות

לבוש עיר שושן

עשות שהעדים מנווה לטעות בו באמנים הם כפנתאס און
בזה המום חסור ומגיד וכן אם אינו סותר ענין דבריו
הראשונים כגון שהדברים מתחברים ופולגים ביאור אחד משני
עניונו משמעות אחד קרוב ואחד רחוק כל שאינו יכולין לפרש
הדברים לכונן דבריו העד כנו של תפא עדות מוכחשת וט
לכו לכוין דבריו כמס שיש לנו לתרץ דבריו שנו עדים הכראים
מכחשים זה את זה כדורשתא עדותם מקובלת ה' הכא
מתעוררין כדבריהם וכסנותיהם מרס ככות הככתת על כל מי
פועה עדות שזכא ויגוד קודם שזכאו מכות הככתת וינאו
קת מהס ולא הגידו ולאחר שזכאו כזא קת ואומרים לא שמכו
לכנו או להעיד ופתה אבו וחקרין ויבלין לגודר והעיד להדלו
ומתחלה שהגידו וינאו לא אמרו און אבו ויעקב און זה בקרא
חזור ומגוד מחמת שמתק שהגידו לא הגיד ולא עוד אלא אבילו
אחרו כבר ככות הככתת און אבו ויעדון ויבתיקן אמתלא
לדבריהם למה אמרו כך מוזרין ומגדלין היולין ולא אמרו כבר
בהיבך ממה שאמרו באחרונה לא אמרו און אבו ויעדון זה לא
מקרי הגדה שהגידו ולא הגידו כלום אפי' לדג' שיש דואם לא יגוד
לא עשה תפשה של טעיה לא שכ' ופי' תפשה אוכא הכא והא
כיותא מתלא לדרבוניה און כן שהגיד כבר ואחר כך סותר
עדותו אפי' ד' דמותן אמתלא לדרבוניה אבו חסור ומגיד דמטו
כמשהו רשעא שהעיר טק' :

ב עדים שהאמרו טק' הכעיר על פי שזכאם כאמנים
לכבו הכעל דין אמתנים הם כהדולתם על פניהם ומויבון
לשלא כל מה שגרומו זה להבסוד בעדותם מקובל דגרומו:
ג אפי' ג' דאמרו ככל מקום לא ראיתו אוכה ראוייה היונו
הכא דאוכא למימר זה ראה וזה לא ראה אבל הכא
דראיתו וכו' שהדי כנכא בואמר אחד לא ראיתו ה' כאומר
למכור 'א ראית והוא ליה הכחשה והכו מילי שטכיה אדנו סגו
כומד באותו זמן שמתעורר עליו אבל אם אומר העד האחד
שהלכו היה עמו וזוהו הכלוני אומר שלא היה עמו און זה
הכחשה לכולן לאדם מדרקד מיהוה שמוכבעת ראיתו דבר
עדות:

ל אין עידי מסינות צריכין דרישה וחקירה
וצריך להיות עדות שלם ובו יג' סעיפים

א מן התורה! העדים צריכין דרישה ומקירה דכתוב בו
דיו ככשות ודרשת ומקרת היטב ויגורר ויבלין דיונו
מוזמות מוזיניהו שצריך גם כן דרישה ומקירה דכתוב משפט
אחד ויהו לבס ונאמר הקדו ממונות הן דיוני ככשות משפט
אח' ויהו להם ככל דבר אכל ככדאו מלא טהיה זה גורם כעולת
דלת כככו לזוןש' איו ככתבים מלהלות שמא יכתשו העדים
על ויהי הדרישה וחקירות וכן ככאר עוסקין ממונות היה זה
פכה להרכות עושה על טהיה עשון מילה על לזה והיו מכי'
שלא יתחייבו על העל לא שר הם עושים משני שהעדי לא יכוננו
עדותם מתקן הדרישה והחקירה לביהקתקניו אל שכלל דיוני
מוזמות ככלל הן עידי הודאות והאזיות הן עדו ירושות
ומהירות וממונות ונזו' וכתיבא כהן לא יהו העדים צריכין
דרישה ומקירה כהן לכעולת דלת כככו לזון עישו עול ודוקא
באזלו תקנו משני שהם ככמוס ומזון ויש בהם משום תיקון

הלכות דיינים

העולם אכל חלכות דלא מכיחי אוקי ארזוניתא צנריבן
דרושה ומקירה ולא תקבנו כה כלום ומכיו שאין דיני כככות
פיהנין עכשו וכן חלכות לא מכיחי ולא עבדין מליחוייה
כמו שכתבאר לעול מיומן לכו' לא אחרך לברס איוה דברס
קראים דרושות ומקירה דק אכתוב כללך פיהם לכעמי ויהבש
העדים ככחד מהס דק' ל' גם כככשו און עדותן כרות כעו
כככרס כככפי' כן כככרס איוה קראי הכחשה דרבויה אל למד
מקראי דרושות ומקירה הן ככע דאזלו הן - באזיה כככשה
כאזיה ככיה ככאזיה מהס ככמה ככחד כאזיה ויש כאזיה ככיה
כאזיה מקיב פו' כגון שאלמד אומר ככחד ככחדס ר'ח' אית' כב'
ככחדס' או אית' אומ' ככשה אחת כנוס ואחד אומר כה' ה' ח'ט'
ויוכשון ויעדותן כככלה אכל א' מ' ככשה אחת מה' ה' ח'ט'
ככשני עדותן קיימת דעכדי אונטי דטענו כככו - וכן גודר
אומר כככוכ ככחדס ואחד אומר כב' עדותן קיימת טהיה ויהפ
כככוכו של מהס על לא יעס ותוא שככוכו היום מיהוה שכת
וזהו עד כנות החודש אכל אחר כנות החודש כגון זה אחר
כיו וזה אומר כין אפי' על פו שככוכו שוכס ויש אחר מיהו
השכת עדותן כככלה ככין ככא כנות החודש או אכש' אידעו
העולם אומיני היה ויש ראש החודש - ואם עד אית' ואחר
קודם ככך כחמה ואחד אומר ככך החמה עדותן כככלה אפי'
על פי שהוא שעה אחת שהדבר כיבר לכל אם הכן החמה ל' ש'
לא הכן וכן הדין אכל כככו דכחשתא כל' לו שהוכוכו קראי ל'
דרושות ומקירות ויכיו כהנין כדיוני ממוני' כיבר אחת העדי'
כככוכו הלוה פלוני מהס לפלוני ככשה פלוני אשכ' שלא ככוכו
החדש שהלוה בו ולא הקיפו שהלוה בו ולא חמה שהלוהה אם
היו מתכבש פלוני' או פלוני' עדותן קיימת מיהוה אם כדא' לזון
שהדין מרומה צריך דרישה ומקירה להגוף הדון לאמת
וע' ל' כככ' ועדי' כככוכו על דבר אסור דלא טהיבו כככמי
דלעיל' עין כככוכו כככ' ויארגמן פיו' כככ' כ' א וכו' ומכ' כ'
כככ' ד' וכו' א' כככ' אל צריכין דרישה ומקירה:

א אפי' שאין עדיו דיוני ממונות צריכין דרישה ומקירה
אם היה צריכין לדיון מהוה שהדין מרומה והצריך' כ'א לזיו דרושה
ומקירה להגוף הדון לאמתו כמו שאמרכו כככ' הקוד' ודרש'
ומקיר והכישו זה את זה כדרושות או כחקירות עדותן כככס'
ודוקא כהכישו זה את זה הכחשה בעורה עדותן כככס'
אכל אם אחר אחד באיו' ויש כאזיה ששכ' כו' והכסי' אומ' איתו
וודע און זה הכחשה גמרה ואפי' נ' דכדיוני ככככות כ' עדותן
כככס' כדלפנין מקראי כגמרא כדיוני ממוני' אכ' כ' מן מרומס
לא החמור: כל כך משום כעולת דלמות שאמרו לעול ואין
עדותן כככס' ושכע דרושות ומקירות שאמרו כככס' הם כככ'
העדים ויכולין העדים לכא' פ' ויהו' לזיו הוהה ש' אמרו להם
עמונה היותם על אכלש' עוד דרושות אחרות כככ' כ'
שאינם יכולים לכא' על וזהו לזיו הוהה וקראים דכדיות פ'
וילטיה מקראי דכתי' גבי עדות אם אחת ככין הדבר וגו' שהיא
מוכז' ולא מחכס ככדוק' כמו שכתבאר לכככו' אונ' דכריני
ככ' כ' באיותן וכדוקות אפי' נ' דכדיוני ככככות כככ' עדותן א'
כככלה אם הכתוב בהן כדיוני ממונות אכילו והכחשו ככין און
עדותן כככ' כ' כככ' כיבר אחר אומר כככוכ' ליה ממנו והכשו
אומר לא כיו אלא באזור ליה הימנו או שאמר האחד כככ' א'
והשני אומר לא כיו אלא בלוד עדותן כככ' שאין זה קראי
עדות ככין שהדי הכחשו זה את זה וכעדות איתן ככין כככ'
כתיב כלןסוהא עדות מכוני ועדות כזה אי אככר לככוכו כ'
עובכא

לבוש עיר שושן

הלכות דינים

הכחשה כיון שאין העדים מחזיקין זה את זה דמכר העדים יכול להיות דהביה אמת רק התובע מחזיק אף מהם והשני חומר אמת הולך ומתקבץ ליה כשעוה דלדורותא על פי העד אחד ומבטל וכל זה לא לא מוורו אלא כהנראה אחר פלוניה וכדאיתרין אבל בהודאה אחר שוראה אף על גב דאשני וימים דמקום זה חזוה מסבדי ואשתי הודאיות מסבדי ומגלוס חזינו תובע הולך אחר מה שחזר שזין כחן וכחמה מן המלוה לאחד מן העדים דאיכא לתומר הואיל ולא על עקר ההנאה הם העדוים ואינן שורם זה לא להניח אלא מניח א זות המכה הוד' לו בכפיו וחו' לו בכפיו וקופט' ממחה דלוב' כהנהוג בן דקן כהודאה אחר ההנאה שפכר לו ונלכא הכחשה מזה שפלוניה בכפיו הוא הודא והודו לו בכפיו זה ונלכא הכחשה שאיננה בהנאה אחר הודאה אכשר לתור מהוה חמור ללות חמור והודו לו בכפיו זה קודם פלוני על לא כדורין ללות לו כי ביום ואחריו או יותר הודו לו בכפיו אחר אותה חכם שהודו לו בכפיו זה ונלכא הכחשה ומתברר עד אח' מעוד שראובן נתן קרקע לשמעון בקנין ועד אחד מעוד שמעון המזין בקרקע זו כראוי משרפין שהיו פניהם מעוררים על קרקע זו שהיא של שמעון ל' כהודאה אחר ההנאה דמתרפו:

וכן הדין לענין קנין עתה עירובין כשאר ואחר לו כרעתין ומכאן שבי' עדים אחד אומר בכוסן פרטו מזה שהשנו אחר תבשרו ומתבטלן שאם נכזה השטר קודם כוסן מחזיקין שהיא ברוע ממה שהיו פניהם מעידים שפרטו מזה אחר שפלוני לו זה הדין הכתוב כשאר ואין זה ונלכא פטרוני בניניה ופלוניה על זה שהיה מייב' לו בלא זה השט' או משרה אחר מהוה לי פלוני שהחזרתני לו כיון שיש לזה שני עדים שפרעו הם האחד זין כמו של שטר זה ונשכחת שפרטו איננה אלא שפנה על כה דהוה' שמעון פניהם על' ל' פנעה שבעשה אף זמן הכתוב כשאר כמו שחזרנו חלל אם כפשה השטר אף חסין או שמע' שהכניס פרעוניה והלוי לאו אהיו שטר' חסוד דהא אכתי שטר' לא הוה כעולם ולא הודע השטר לא בעד אח' שיתבאר דינו כבי' וכן אם הודה בכפיו אחר שפרעו כוסין בכוסן הודה בכפיו אחר שפרעו ממה כתרו או אחד מעוד שפרעו ממה בכפיו והשנו מעוד בכפיו הודה שפרעו ממה ככל פנין מעטרפין ולא יוכל להעלות לתור כשאר וכוונה:

יב על העדות שני עדים ככתבין ויבט' להם ולא רבו פלוני ואחר כך חזרו אלו העדים ולא רבו פלוני ואחר כך חזרו העדים ונעידו ככ"ד שלשום והלכו גם הם ולא רבו פלוני הולין לכה אחד מחל' ד' ונכרבו וחד לפשות בית דין חסד' ודוכו על את' שפצעו כפושכר אחד ככ"ד שלו דהא כל אחד שמת בעדים מבי העדות כשפניו ככ"ד דקן פלוני חלל דיון שהעידו פנים לכנסו ההיתוב' ככ"ד אינו מאכשר עם אחד מן העדים שהעידו לכנסו שאין הדין מהם שזה זה דן על מה שראה או ששמע מהו הכפל דין כפנימם והדין אינו דן אלא על פי מה שפשת העדים בכפיו וישאין וזכרנו:

יג גרין שיעידו דבר שיש דכתיב על פי שנים עדים וקום דבר דבר שמתחם אכל אם העידו על' מהו דבר אינו כלום כהנ' שני עדים שראו להעיד על אדם א' שהיה גדול והעיד אחד שראה לו שפד' א' כיומי' והטעם העיד שראה לו שפד' שראולו אינו כלום וזה בקרא חזני עידות ומה דבר שפושט שאין מתבטלין וא' בו כלום שהיה כל אלא העידו אלא על מקנת שמיים אלא אשלו העידו פניהם כשאר אחד גשנים כפשו אינו כלום שהיה כל כתל' העודה אלא על חט דבר אכל אם העיד שד' אחד שראה פתי שערות כיומי' ופד' העיד שראה שפתי שערות כפמאלו הדין כל אחד מעוד של דבר שלם שהיו שפתי שערות הם שיוין גדלות אף ג' דלשטר' דמשה' האו לא קא מסהדי הם מתברכין והיו עידות מעלול וכן כל כיונא בזה המערכין:

יד עידות כוונתם שלא כראוייה ותבאר דינו ככוסין ג' וכדענו מחובות אין מולקין מולת' דשכר' לנלמ' ללא עבד' לנלמו:

ה עבדות אף עדותו עידות עד שיעידו פניהם ככר בתוך כדי דיבור כמו שזכרנו דקראי כדוים מחובות אין גרין שיעידו פניהם ככר ככ"ד אלא וכו' אף ככ"ד ושומעין דכרוי היום וככוני' העד השני לאחר הדין שומעין דכרוי ו מתברפין או ליה ומוניאן בהם המזין אף ג' דכדוים כשעות איכשת אימיא קרא אוכפות אימיא סכרא דמנערפין אוכבית אימיא סכרא דהא כי קא מסהדי פניו כהני הדדי לאו כחד כיומיא קא מסהדי אלא מתברכין לו א' כ' מ' א' כ' כ' כ' אחר זה מת' אז כוה אחר זה לא יבאר הדין אוכבית אימיא קרא דכתיב ויהי עד אור' או יודע אם לא יבאר וכו' עובד וקוס' הגדה לראוייה מה דראויה אש' לכו' אח' וה' ולח' הומו מנערפין כדלוב' לעיל מחזרת' דקרא אף הגדה אש' לו לתור זמן מעטרפין:

ל שתי כתו פדוים מחזקותו זה את זה וכן אחת אומרת פלו' ליה מחלובי מנס' כוים פלובו והאחרת אומרת לא ליה כי לא וזה דרו מתוך דמיון כל איתו פיוס ונעקבו שלא לוס כלאש' י"ט

ז יפה איה עד אחד ככתב אש' לו בקנין ועד אחד בעל פי' את' תבשר' וכן להיות מלוה על פה דיכול' לטעון פרעתי וגם פ'ס מודה אינו נוכח איהו אומר ולא מתשכר' דלף על גב'

לבוש עיר שושן

וזה יהיו על כרחך אחת מהן משקרתאין אנו ויודעין אויה
יתה לשיבך הכרי שתייה בטלים לעדות זו דלוקי תרו לכהדי
תרו ודוקי מחובא בחוקת מרה אכל לעדות אחת כל אחת
באה בכני עמה ושערה ומקבלין עדותה דכשיא בכני
עמה בכנינו על כל אחת אחריון היא בחוקת כ
בשרות והפניה הוא משקרה כבר אכל אחד מחתו ואחד
מתו והשערה אחר כך בעדות אחת אונוכלוס שהרי ודאי
אחד מהם הוא שקרן לשיבך שכי מלוים ושני שטרות אפילו על
לוח אחד ואחילו הכיתות חתומים על שטרם זה והשנייה על
שטרם זה על שניהם כפרים דכל שטר בכני עמנו מכשרון ליק
ב מלה אחת שיש לו על לוח אחד שני שטרות מחילו השני
כתוב אחת חתומה בשטר זה והשנייה חתומה בשטר שני
אחד של חתמה ואחד של חתום וכבר הלוי בכני השטרות
היוצאין המל' באחד בכני הכ' יד בעל השטר על התחמה
שהרי ודאי אחד מהן הוא ככול הולך אונו גובה אל שטר
הקצין שיה' דהיונה חנה דמת' אמה הוא חייב לו ל'כ' דכלל
מזמית חנה והשטר של חתום מוציאון אותו מירו וקורעין
או מורכין אותו דמת' הוא הככול ומסבוק און מוציאון מחון
הה' עה מיהו הלוה נרדך ל'שבע על השטר בכקוסתת כחן כדון
עורה חקת הגרמיים פרים בחק' המחון לשיבך ושבע שאינו
חייב לו אלף מנה ויפטר ואם החלוה קח הוא וינוא שטר
אחד כלכד כב' ד אחד חתומה וגיבה אותו וינוא א"כ שטר
השני כב' ד אחד ונכה אותו א' זה שרו כבר אחרו שכל שטר
בא בכני עמה ומשערה ומקבלין עדות אכל' כב' ד אחד לא
ינוא שניהם אפי' ביה אחד או ואלא משום שב' ד אחד וירעו
זה ושרכו לו שטר דא אחד אחריון לקמן שפי' ב' דהיה אחד
או אפי' כב' ד אחד גובה שניהם אלף כ' רשנה טובה קמ' לן
דאוייכו הוא לא וינוא שניהם בכית דין אחד אפילו ביה
אחד זה דאחד דביון שב' ד אחד ודכו ודעו שיגיה זה שניהם
אפי' דמדמי' נרוכין למסוקו לן כון שכל אחת מן הכתות
היא לכדה כפיכיון מ' ויאמרו למלוה אף ע' גב כדון ובית
בעניה אכנו וידעין שדוקי וינא יודי משום דהא ח' מהד מחווא
דאיכור' איתבך מלוה זו וכדון שמיים לך ד' להמור לו אד'
מהם או הרשעין או האחרון ואלא ומויר אחד והזקוקיו
לנבר רשעו שאינו רונה לנאת ידו שמים מה שאין כן בשני
בתי דיונין של דעו ענבה שמי פסרויכויות מאלו הכתות לכך
טוב לו דרך ענה טובה שלא וינאם כב' ד אחד אפי' ביה אחד
זה אפי' שהוא יודע בעמנו שהאמת אתו הכ' ד לא יאמינו לו
ויחזקוהו לנבר רשע' כ'ל' וענ' ל טובות' אחריוא למלוה
בשני בתי דיונין שב' ד אחד וענ' טובה הוא לו לנברתה לא
ענא שניהם כב' ד אחד אפי' ביה אחד זה משום שב' ד אחד
קדום הדבר ויר' שיתברר ויתגלה וית' ל' בכניהם אוה מן
השטרות הוא פסול ויקרעוהו לו מחבו שב' ד אחד וחקרו היטב
היטב שלא ינא מתחת ידם דבר שאינו מתין שפרי על כרחם
עניא בוראוי מחון אחד מלוה החל למלו אחד שלא כדון והרו
בה ויחזקין ידו בעניו והדאית דהא ח' מהד מן השטרות
פסול היא לכך יחקרו היטב היטב כדו לנבר לנבן דכריהם
ושמא מת' כך יתגלל וית' לן אחתה הדברים על איוה מן
השטרות שהוא כסול וינא לוי' שלא ונכנו מה שאין כן בשני
בתי דיונין שכל אחד יכול לת' ות' דהכר כב' ד האחד לומר אנו
דין אחת כפיכיון ולא וחקרו כל כך ונכה שני השטרות כלו
שקין טוב לו שלא ונא בכני כב' ד אחד כון שהיו ודע
שהאמת א' כ' ל' יהיה באכא לנכות הגדול אפי' וינוא

הלכות רינים

בתחלה לכדו או הלוהפקח הוא לטעון וכול להשכינו אם אף
כידו שר אחר שאחד מחלו הכתית מתיוון עליו וכדכתבו
לעיל סמון' ה' בעיקר ד' מ' וסוף ל' וכות של כתבש כידו כו ויה נס
כן בכלל זכות הוא לשיבך וא' שטוב לו נחמכע שומדק שטר
הקצין חתמה ואלא' כ' וכתב הגדול שאם ושפיהו הלוה על זה
ואם יש לו ש' ד שטר אחריו השתי כתות ויכל שטעם בן קוסט
שאין לו כדורש אחר חתמת השנייה - אכלג כוה יש לשיקט
שאל וגיבעוה הלוה או ומרים עליו שסתאם לא היה כדורשטר
כוה והוא שפיהו כדו לנכות הגדול וכן הקשה רבי זעל הכית
ויסוף ז' והיכינו כתומה וכל נרא' שאין כאן תימה כל כדורא
כשהשני שטרות הם בכניו או אפי' אינם בכניו כל שטרם
בענין כדורש דהי' נחמכע או יש כשניוריעות' לשטר שכניו
שיכול להתברר והואל וקורע אותו השט' מהוא בכניו עני שטר
אחר' שהיו בעולם ועומד לנבר הדבר וכול הלוי להשכינו
כדו מנא ישלם אלף הקצין שבה ולא עוד לא אפי' חינו בעולם
אם התנכע היה כבד גכה מזה הלוי בחמד מן השטרות הללו
כב' ד אחד או כב' ד זה ואינם וכדום מחבו אופש שיכול הלוי
להשכינו ג"כ שלא נכה כבד מחבו אחד מן הכתות הללו והרי
מן הדין לא היה הוא חייב לשלם לו אלף הקצין שכניה לכוך
לא ויכה הגדול אפי' שכניה דכיון שג' רופתא לכניו חזו
היו מורה שכבר הוכינו מחומון עני אחר חתמה והכיתו מזה
הלוה אין סבדא לומר שפולס לנגם זה השטר דהא מח' כ' יהיה
לו מחבו של הלוה זה כידו שלא כדון או הרשעין אוה אחריון אכל
כשנסוף הקצין תמלה ולא ונכה כוכל ס' אפי' ומרה עליו
הלא' אלף שקף שרמכוה וכו' וינא' לו זה היה לעשו' האמת
הוא שאתה חייב לו שניהם פי' עדות אילו העדים כינ' ורעתו
מכסלות העדים כשהחמתם וזה שכתיו אלף רכניו שהיוה
מופש שאלת תשכניו ואכתך לניווא שניהם ויכסנו לו שטר
זה שהיה הגדול שעודנו כדו ויקרעוהו ואמתהוא שאתה חייב
לו שניהם וכשבע על שטר זה שכל הוא האמת שחייב לו ונכה
כו אפילו רוא הגדול דכאמן הוא בשבעתי במנו שהיה וכול
לומר לא שרפתשטר אחר משיגם שהיה חילו הכתות בלך
ואין זה מינו לניווא כיון דמ' מ' שטר כידו אף עלמי שהוא
גרוע ואפי' אם בתיכו כ' כאמתו כשטר זה וכול להשכינו על
זה כיון שהרע חוקת כשרותם של הלוה עדין וכמו שכתב
בסמך גבו שכי מלי' כו כ' ל' שכי מלוים שהיו או כל אחד
שטר על ליה אחד שאינו הכתות מתיוון כו כל אכשע ונטל
ואחיאם טעון לכל אחד אין לך כדו כלום כל שכן אם טוען
אחד מהם לו לו כידו וינא וידע אוה מכס שכל יחד נכשע
וכסול ואפי' אם יש כאמתו כשטר נרוכין לו נכשע ואפי' נוסין
בלא שכניה כיון דהרע כה השטר' ואין חילוק ביה בין כ' כ' ד
לנכות באחד בין כ' כ' לנכות זה אחד זה לעולם אינם נוסין
בלא שכניה כיון שהרע כה חוקת שטר:

ב' מלה אחד והנוא על שני לנין אם הנואין באחד הרי
ודעינן כדורא שאחד מן הנואין כשטר שהרי שטר אחד
כסול הוא וקה ליה התנכע המוניא מחבורו ועליו
הראיה לנבר אוה שמיים לו לשיבך ושבע כל אחד
היטב ויפטר ואי מורה חד מכויהו שה' החייב אונו גובה מחבו
אלף מחבו מורו' ולא משכניו דלא' כל כמיו' לחיו' הלכות
בהדאיתו ואם הנואם המלוה כוה אחד זה מנכין לו שמיים
שהרי כבר אחרנו שכל אחת מעודה כפינו עמה יש אחרים
שאין שיק' לחל' בין ליה אחד לשני לנין שהרי נס כלנה אחד
כשעה שהנוא

שדלסט

תלכות ערות

א כל הכסולי לרחן פסולין להעיד מוזן מחויב ופוכא ח'פ' שפסולין לרזן כמו פנתכאר שפמח לעול כיוון ז' זב'פ' ז'ומ' כשרים הם להעיד שחא כפדור וברחל להעיד טרן מתין ח'הכה או אמך סכאה :

ב וזולו הם הכסולי בין לרזן בין לעדות מהן מחמת קרובא ומזן מחמת עבירה ומזן מחמת שאינן מתנהנין כדרך שמת העולם ומזן מחמת קטנות ומזם מחמת רשותא שפוכא ומה מחמת שזם לרזן נר הכאה כדכר עריות וזילין היו הכסולין מחמת קורבה התורה ככלה כל הקרובים בין לרזן בין לעדות בין לזכות בין לחוב דכתי' לא ויחמתי אבותי על כנים וכנים לא ויחמתי על אבות והקשו מחמתו ז' למת ת' לאם למדש'א ויחמתי אבות בעון כנים וכנים בעון אבות הרוו כבר כ'חד אש כמא זו ויחמתי ותרתי אלף ח'א' לא ויחמתי אבותי על כנים ככת' כ'כס'למחר לא ויחמתי האבות כמטעמיהו עליהם עליהם זכ' וכנים לא ויחמתי על האבות לא ויחמתי ככמים כפ'עידו עליהם החכות מהכתוב אבות וכנים לשון רבים ולא כתיב לשון יחיד לא ויחמתי האב על רבן לא ויחמתי על האב דרשו עוד ואמתי אבות באהן משפתיה קרא וכנים ככני אחים משפתיה קרא לא ויחמתי אר'מן האהן שמהם האבות טקן ד'אובן ופ'מטן בעדות כניה מ' ד'אובן לא ויחמתי בעדות בן שמעון וכן שמעון לא ויחמתי בעדות בן ראובן ואח'כ הקשו ואמרו אשכחן כנים לאבות כ'ן שמעון פסול לרא'ן ט'ה פירש לא ויחמתי אבות על כנים בעדי' ככוס'וכן אבות לכני'כו ד'אובן פסול לרא'ן שמעון ט'ה פ'ל' וכנים לא ויחמתי על אב' יכ' פ'לא ויחמתי ב'ן כבודת כ'נוסל עמא זכ'ון שמעון וכ' פ'מי ט'האחון עמא ז'לא ויחמתי א' בעדות אחיו דהא הכנים מחמת דודיה ק'אחון פ'ש'לן הכני' כ'ל' א' לאחי אביו כ' האהן פ'סולין ז' לזם כנים לכני' חבלן כ'נו'בן ש'מטן ח'ב'ן ש'פסול'לכ'ן ר'אובן ו'אח'כ'ן ו'ת'רנו ז'ל' ל'כ'ת' ק'א'ש לא ויחמתי אבותי על ב'ן כ' ד'הא אחרנו אבות שני אחים ש'מש ועל כדרך הנה שמש כני על כל אחד ואחד היו פסול ל'כניהם ח'זו כנים אלף לומר ד'אב' כ'כ'ם פ'יכ'ני אחים להדי' כני' ה'ו פ'סולין ואח'כ' הקושו עוד אשכחן כ'נוס' להדודי ש'פ'סולן כ'נוס' לעמל' אח'כ' פ'י'היו ז' אבות טכ'נוס' כסולים להעיד ז'ל' האהם אחד מן הפוק מכלן ויתרנו א'כ' ל'כ'ת'ב' קרא ז'בן על אבות א'כ' הם על אבות ח'זו וכנים אלף לרבות פ'סולין כנים לעמל'א שיהיו פסולין עוד הקושו אשכחן קריביו האב קרובי האם מכלן ויתרנו אמר קרא אבות תרו זכ'א ולא אמר וכנים לא ויחמתי עליהם אבות פ'סול'מה לן אם אינו ענין לקרובי האב תנהיו ענין לקרובי האם אשכחן לחוב'ם לזכות שכלן אמר קרא ויחמתי ויחמתי תרו זכ'א' ולא אמר וכנים לא על אבות ויחמתי שני למה לן אם אינו פ'כ'ין לחוב'ם תנהיו ענין לזכות אשכחן כ'ד'נוס' כ'ד'נוס' מ'יחיות מכלן אמר קרא משפט אחד יהיה לכס' כלומר ח'מש' יהיה מה לכס' ככל דכר בין כ'ד'נוס' בשפות בין כ'ד'נוס' מ'חיות עוד אחר ז'ל' כ'על כ'אשתו כלומר ככל מקום ש'אשה היתה פ'סולה להעיד אש' חיתה היא זכ'ר גם בעלה פסול ל'אחיות פ'דות וכן האש' כ'כ'ש' ככל מקו'אש'א פסול ל'אוש' פ'סול' גם ל'אשתו ו'י'בו מק'ר'דכתי' כ'ערוות פ'רות אח'ך לא תגלה ז' אשתו ל'ך ת'אך דודית' היא ושקפו ועל אשת דודו היא וקרואוהו הכתוב דודית' אלף פ'ח' ד'אשה כ'עלה לענין פ'רות ה'ה' כ'על כ'אשתו ו'אש' כ'עלה לענין פ'רות מכלן מה שאחרנו תיכל ל'מז' א'זה הם כ'ק'רובים כ'פסול'ם גם ל'זה וה' א'לו וק'אש' פ'ין מן האב ב'ן

לבוש עיר שושן

הראשון לכדו ואין הלה במק' לשון ש'ס'עטויה אם זו לו עוד מטר אח'מ'לו וכתבו הכ' ד' לקבל פ'דות הכת' התומה כ'אשת מטר ככני ע'מה ונהגותו נו' מחוב ואחר כך כ'פ'ותא כ'ס'נו ר'וכין גם כן לקבל פ'דות ש'פ'ניה ו'גובה ש'כ'ים :

ד מ' שהיה עדים על תביעתו והוכחש'תו פ'דות וא' כך הכ' ע'דים אח'ר' על אבות התביעה והוכחשו גם הם וכן אב'ג'ר אח'ר' על אבות פ'דות אחר' ו'ת'ב'א' ע'דות מ'ח'ות ר'כין על פ'ה'ם ולא אחר'וכן כ'ד' החוק התובע ה'ה להכ'י' ע'דים ש'ק'רים על תביעה ו'ולא באהן גם ל'אלו ד'אטו ע'דים ד'החוק ה'ו' לחזור אחר ע'די ש'ק'ר כל ו'שראל פ'ת'ם ו'שרל כ'חוקת כ'שרים הם וע'דים א'לו על' הוכחשו וד'או ק'וש'ק' אח'ר'י אכל תביעה ש'כ'ל לכ'נוס'כ'סטר וכ'ו'ש'בו ע'דים ו'ח'מ'רום מ'ח'ו פ'אל כ'על השטר ק'ה ל'וי'ק' ז'שטר זה א'ע'פ' כ'ת'ק'ת'ים הש'ר כ'ת'ומ'ו א'ין ג'וכ'ין ב'ן ד'ז'ר'וכ'ן ה'ואל ו'ט'רת ל'וי'ק' ש'טר זה ט'רת ו'וי'ק' כ'ת'וכ'ת'ו א'לו הע'דים ואף על פי פ'ק'ים מ'ת'יות מ'ח'ס'וק' פ'ח' ו'וי'ק' ע'ד פ'לא ה'נ'פ'ו ש'די הק'ום פ'ל' כ'ר'ך ש'וכ'לו כ'כ'ניו ע'די הש'טר כ'ע'נ'ת'ם ו'ש'ד'ו הם כ'ע'נ'ת'ם על כ'ת'ר'ם ו'או ג'וכ'ין ל' בו :

לב חמורה בפני עדים ואמר משטח אני

א ר'אובן אחר לשמעון כ'ני ע'דים ח'וב' א'ב'ך מ'ה'ל'א יע'דו הע'דים ככני כ'ד' פ'ת'ם ש'מ'ע'נו מ'ח'ו ש'ודה כ'פ'ניהם ה'וא ח'וב' לשמעון כ'ה'ל'א ואמרו ה'כ'רים כ'ה'יותן ל'בו ש'אש'ר ל'ו כ'כ'רים כ'ה'יותן ל'הש'טר כ'מ'ע'ט' ש'י'ת' ב'ו או כ'ע'נ'ת' ש'ל' להש'כ'יע' את עמ'ו כ'ת'וכ'ת'ו על ד'ד'ך ש'ות'ב'א כ'ת'ו א' ה'ה'יות ד'ין וכ'י'בו ה'כ'רים אם הם כ'ע'נ'וין ש'ו'ע'לו ט'פ'נות א'לו ח'ו ל'א :

ב השוכר ע'די ש'ק'ר כ'ס'ל'מ'ז'בו א'ר'ם ח'וב' כ'ד'נוס' מ'ח'ו פ'ו א'ין ה'כ'ונה ש'וכ'ר ע'די ש'ק'ר ש'ע'ידו לע'נ'תו לה'ני'א מ'ז'ון מ'ח'ב'ו'ו ש'ה' אם ה'כ'ו'ה ו'ר'או ח'וב' לה'ז'ור ד'ג'ולה ה'וא ב'ירו אלא ח'ו'ר'ו ש'ר'אובן ש'וכ'ר ע'די ש'ק'ר לשמעון לה'ני'א לו מ'ז'ון מ'לו וה'פ'דו ש'ק'ר וה'כ'ו'ה ש'מ'ע'ט'ן מ'ז'ון מ'לו או אם ז'ש'ע'וין כ'ב'א'ן ו'יש לו ל'פ'ל'ס אם ו'ודה ח'וב' לה'ח'ז'ר את הג'ולה ו'ר'אובן ע'כ'ר על מ'ד'כ'ר ש'ק'ר ת'ר'ח'ן אכל אם א'ין לשמעון ל'פ'ל'ס או ש'א'ין ל'ה'ר'ית' ה'ם או פ'א'וב'ו מ'ודה ש'ט'ור ר'אובן כ'ד'נוס' א'ר'ם ש'א'ין לו אלא ב'ר'ח' אכל כ'ד'נוס' מ'ח'ו ח'וב' ל'פ'ל'ס ל'לו ה'וא ש'ה'מ'ת'ה' ה'וא ש'ל'ו'ל' ה'יה ח'וב' ל'שמעון אכל אם האמת ה'וא פ'לו ה'יה ח'וב' לשמעון אלא ש'מ'ע'ט'ן ה'יה ח'וב' ל'שמעון ש'וכ'ר ל'ר'אובן ו'ש'כ'ר ע'דים ש'ק'ר'ם ש'ע'ידו ו'ח'מ'רו מ'ח'ו ו'נ'ד'ע'י' ש'ח'וב' ל'יהם א'וב'ן ו'י'ד'ע'ן אף על פי ש'ז'ה גם כן ע'כ'ר ר'אובן על מ'ד'כ'ר ש'ק'ר ת'ר'ח'ן מכל'ן ח'וק'ם ש'ט'ור ה'וא א'ש'לו כ'ד'נוס' מ'ח'ו ש'ה'ר'ו אלא ה'יה ח'וב' ל'אמת ה'ים מ'ח'ו'ב' ל'ו'וכ'ן ה'יון אם לא ש'כ'רן אלא כ'ת'ה' א'ת' כ'כ'רים ש'ע'ידו ש'ק'ר וכל זה ש'א'ין ע'דים מ'ודה אכל אם הע'דים מ'ודה ש'ע'ידו ש'ק'ר אף על פי ש'ר'אובן ו'ש'מ'עון ו'ח'מ'רו כ'ד'נוס' ה'וני'או הע'דים ש'י'וכ'ן ל'ג'ל'ם מ'ד'וב' ד'ר'מ'ו כ'ע'ל'פ'ל' מ'כ' פ'ע'י' ב'ל'ח'ק'ן פ'ו ל'ח' :

ג פסולי ערות מחמת קירבתו קרוב וכו' יח ע'פ'ים

י'ן

לבוש צר שושן

הלכות ערות

בחקומו שיפיר שקר ואלונו רזנה אינו עושה כן מהם פחור
 בו אלא מהם שפלו ונדב עפניו כמחוקמו מכירין אותו ולא
 וקבלו ממנו עדותו מה שאין כן בחקום שאין הכידון איתו
 וכן בטכס שיכא מרובה תחת ודעל כהרף כסרופה בלא
 וחורו שתלא מתחת ידו דהו בשל' אחרים חזי אובכת להו ו
 וכוון דחיוורו בשל וס' או איכסר לנעשות בחקומו שחידקו
 ככר העבדיו ואלו מאובכות ואלו מניין איתו לעפיר בחינות
 הטכרות ודף תנא טרפה מתחת ידו אף על גב דמיניית
 אבודה שיה בחקומו כמו בחקום אחר זהו דבר שאינה חיי
 לטוכר טוב לו ללך לחק' שאין הכידון אותו ונתעסק בחיניו
 העבדות שיהו אל דעו שהעבדותו ואלו וכל לחיור העדות
 עי' שתנא שרופ' המתחת ידו כו' וימה שהנזכרו לנכוס שרירם
 ולהתכסית כשהורים בחקום שהלך לפס לא מסי' סיביותו
 טס שהור כפל עבדות דל' כן בסלחשל בסעברו לער' וי'ם
 הוה להם לננות לעשות כן אלא החמור בטכס יותר הטס
 שהשו' אית אחרים וככונת שחור' הוא חסבל וי'כ ע' ג'ו
 בוותר וזכר על ידו זה שהחטיא אחרים ומתחטס עליה יותר
 ומתכסר כ'ל:

לא חזיקו וזכות המשחקים בקיבולא שישכרו כליהם
 ששחקים בהם ויחזרו בהם מורה נבירה דלכי במיכס
 לא ישחקו עוד וחלוחות חרות מהריו ויזים והם המשחקים
 בזונבה כלב מקדום ונתך לזכותו כו' שכתבתו לעול שעיק' יו
 השוכרו כליהם העשוין לך שחודין איתן כסן ומרגוין
 איתן כהן שתמרת מהרה כרו שתקדום למכרת' הכרמת עמם
 ויחזרו בהן חורה גזירה ולא ישאו עוד אבי חכמים' ומחומת
 מורת מהריו ויזים שפגדלון בכיתם ומלמדן איתם להכיל
 טמהם ויזים אחרים כישוב כמו שכתבתו לעול שעיק' יו
 שישוכרו כליהם שגדון כהם ויחזרו בהם חורה גזירה שאפילו
 כהר' לא ישאו ולא דנס ביאלו דהוינו בחקום קיבולא
 ותרי גיבא תכבדו שכתבתו גזיון ובן כן להחוי' המנו'
 שהריותו בכך דל' כל הוהך אשכ' להכשורו דעוין שרן משות
 האוסר כרוי מ' אש היזים אחרים ונתכנס כור כ'ל לעשות
 מהם כהי הרהר' עבובים שגוי ומהכסר כהני:

לב מחומת חרות שחייב שביעות משתגוס טכוב' ויזכר
 שלא ישאו ויתנו כפירותיהם ולא מורת דכרום כלכד
 אחרו לעני' חלוד' אלא נהיך שכתוב אמי כזוכו בכבתי ק"ן
 דזוכים מחירות שביעות והרו הם תכונים לעניים'
 לג מחומת חרות הו' על כפונתה אביב' ל'ד שאין
 מהרין אותו בכוביה לו משא ומתן עם ככו ארס
 שיתכוננו ונכ' דינו שפסע בלא ודעו שהו' חסוד ואחר
 להם חסוד אינו אלא חיל לוסע תבו העשובה לשכבניו וטול
 או יודע ובו שחור ובו אחרים שביעות בחמון חסוב כ'ד
 שאין מכירין אותו ונשאל ולא יונה לשבע אף על כו שלא
 ואחר חסוד אמי ומה שלא הנרכו להחיד המשותט דחיוורו
 כש'זכר על עבדות ביוט' שלא הרותה כן חמון אכל סל כשכס
 לשקר כהכר חמון פה' סגדק' גס להחוי' אותו חמון דל' לכ
 ה'ל טוכלו ודק' כורו:

לה פסול טומא וחרש שומה וקטן ובורך

ענינים

א כתוב ושמדו שמו האכשו ונלו וכבר אחרנו לעיל ה' ספי'
 ו' דכתיבם משתפי קרא ובמי אכסום השמיע נהר'ם ולא
 קטנים - לטיכר אחרו קסן פסול לעמוד אש' היא כסח והכס
 עד שיכית שתי שערות אחר שיהו כ' י'ג טכס נהר רות וקוים
 לכן א' ש' שהכיו שתי שערות אינם סוייני גזיות אלא סומא
 ואי' הגע לכל' ש'ם און חקבלו אית דתי' עד ש' כדקרי
 שהכיו שתי שערות דמחויבו כשוכן כנסים וט' שאז כדקרי
 איש ואם שהו מלכודקו ואוקר אחר שהיו ל' י'ג ככו' כדקרי
 ומאזלו שתי שערות הרי הוא בחוקת גדול' השעה שהיו לו
 י'ג שעה ויכסריון למפרע כל עדות ש' מההו לו י'ג
 שעה ואם כתמלא וקנו ממנו' שוכ אמינו נהיך כדקרי ע'
 מלמטה דודאו איש הוא:

לך חודת טכס שהיו בודק לעני' ונכא טרפה מתחת ידו
 חוקה שאינו עושה אלא כשכל מתחת חמון להרוח
 לוכך ולכס שאירוס ויתכסה שחורים ויך לחק' שהן מחורין
 אותו וישאור אכד' ככר חסוב שחוקן שחמורין ודלו הדר
 בוה ממדת חמון און ויזים טרפה ויתחת ידו דכ' חסוב וע' ל'
 כלכוס עטרת זה ס' קיט':

ב הגיע לעשרים שנה ולא הכיו שתי שערות ונולדו בו
 שומכס סרים הרי הוא גדול ויעוד לא נולדו בו בכיתו כרס'
 לא יעוד דעדין קטנו הוא בטכסו עד רוב סתותיו דהוינו כן
 ל' וכו' וי' סנותינו בהם שכסום טכ' ונז':
 ג כ' י'ג טכס ויזים אחר שהכיו שתי שער' ואינו ויזים כסוב
 משא ומתן און עדות ערות כקדק' אכל כ'טלג'ו עדותו
 עדות ועוד דכוון דלכיו כק' כסוב משא ומתן אינו מדקק'
 כעדות קרקע כו' אלא שיהיה מאכסת כשכיו אכל כעדות
 מטלג'ים מדקק' כן שפסובין כעובין:
 ד ואינו אלא שהגדול הקטן אינו וכולו להעיד על מה שה'
 קטנותו כוון שהיה ככול בשעת ראות הכרות וס' ע'
 עדות גזיר אכל י'ג דבריו שהכשורוהו לעי' ע'ל' כ'נוד'ה
 א ע'פ שלא ראה איתם א'ל' כקטנותו ואלו בן כאת' לומר
 כתב ודל' ש' אבי ש' לו דרי אש' אלא לקיים את השס'
 א ע'פ שכבר מתו בעוד שהיו קסן דכין דק'ן שטרות מדרבנן
 החיובו דכין דרבנן כש' אחר שני דמוק' על א'לו' מ'שד'
 מכיו שהו רגלו כהם מחוד שהו אמינו א'ל'ם תדיר אכל אש'
 משד' על אחר לא:

לה וזורת עד ויזים ש'ל' למק' שאין מכירין אותו ונמתקן
 לו חמון חסוב להעיד אחר רגלו ה' כו' כ' כ' כ' כ' כ'
 ונ'כר שאם כול ש'כר על העדות שחודי החמות מה שלא
 מנאו חל' חורה למ'שה האחרונים שאם חוטול כפכופה ושכח
 ועד ויזים רק ככית דין אחר שאין מכירין אותו ולהר' שמונים
 כ'ם מנאו חורה כתיקון כ'ל' דהוינו ע'מח' דאסתכר
 דלחושל כשכופה שחי א'כסר לו חורה ע'ל' ש' ש' ש' ש'
 סביעה ככית דין ויזים' חסוד אמי ושל' ולא ישכס כדאמרין
 וזה או איפשר כתיקומו שגרו בחקומו וידעים שהוא חסוד
 וכשלו לו טכק כס אחר פוסקין הכית דין חוד שכופה לכשגדו
 כדכיו ועל ידו היתבר לבו שח' כ' ש' אש' סלסל וניח
 תכורו לעל' כשכופה שחי א'כסר לו חורה ע'ל' ש' ש' ש' ש'
 שלא היתה הכרודה כדו' לושכע שהיוו' יכולין לומר מרלא
 כשכע חור בו אכל כ'פול' לכות דין אחר שאין מכירין אותו
 ויחסרו לו השכופה והוא לא יונה לשכע ויזים' חסוד אמי
 קמי שכופה לכשגדו או אש' י'סלס ולא ואחר כהו כדור
 מהר' בו כ' לכן העשם כעד ויזים אש' ותנו לו חמון חסוב

לבוש קיר שושן

ה ונאמן לומר כשנודעו זכרנו כאשה כלבית כשנאמרת
כעשה לו כמחנה ובתולו נזכרה על פני כתובתה מאת
ושתיה כיון שדרכה כמות כשאלת און עדותי אלה
גלו מותרת בעלתה המוכרה ונאמן לומר המאמץ
היה הוא כות השדה הוא שומא דרובן והמאמר דרובן
כדרובן:

ו ונאמן לומר אפי' הוא לכדו עד כאן היינו כאם בשבת
והוא תמום דכיון דתמומין דרובן המוכרו הוא הדין
באר איב רז דרובן ונאמן לומר שהיה פלוני יונא מבית
הספר לטכול לאכול תרומתו לערב ומאכליון אותו תרומה
דרובן על פניו שהיה מולק פמנו תרומה דרובן אם הוא
מוחזק לכהן וכן באמן לומר שהיונו מלוכין מלה ומתנית
לכלבו שהוא כהן וכן באמן לומר אכלבו בקנה של כלבוית
שהיא איוב פונק שפעה לנו אחיו של פלוני כשרש שאחיהם
כשא אשה שאינו הוננת לו ולא יחלפה ורעו כזרעו כמו
שכתב רבנו הכהן והרמב"ם פ"ג ב' וכן באמן לומר אחר
לכא אשה שפחה וכו' כשרש שאין זכר' וכפוש עוד אחד
פמו שחבניו ליה לרוב כ' לעד כשרש שאין זה עדות נגזר
אלא בגילוי יחוס משכמה:

ז וככל אלו שמעיד בהן הגדול שידע בהן כשהיה קטן
אם היה גו או עבד כשראה דברים אילו ונתגור או
כשחקר אינו באמן להעד עליהם וטעמא כגון אף על גב
דהוה דעתיה לאוניויה כיון דגו הוה כבהוה שעתא לא
רמי אכשפיה ולא הוה דיוק דמילת דלא רמיא עליה הויה
וצפעה אף על גב דהוה שיד' בחזנות ודיוק שבי מנוי מכל
מקום כיון שאין כידו להשתמר אינו מעלה על דעתו
שיאמר נרכו ואינו מתקדק בשום דבר ועוד אפילו היה
כידו להשתמר כיון דחיוי חייב ככל התנוה כגון חשבו ליה:
ח שוטה פסול להעד וטעמא דהשתמר הוא דכיון דלאו
כר דעת הוא היך כסמך על עדותו מהוה לנאו דיוקא
שיא שוטה נגזר כגון שיא הוה' שרם ומשכר כלם יודקין
אכנים ושיא כוה שוה פשוט שהוה כסול אלא אפילו כל
מי שנטרפה דעתו וכמנאו דעתו משוכסת תמיד כדבר
מהכרים אף על גב שהוא מדבר ושולל כענין בשאר
דברים היה פסול וכלל שוטה יחוב:

ט הכנשה בעת כבייתו הוא כסול שאין לו דעת באותו
עת ובעת שהוה כרוה כרש שום לו דעת ואחר הכנשה
מוזן וכן הוה הכנשה תמיד בלא שת קבוע והוה של תרא'
דעתו השוכסת תמיד שום ככפיו שום בעת כרואות' דעתם
שטרות ונדק להתישב בעדות הנכסיה הרבה:

י והתאים כיותר שאין כמיון הדרי' שמתקין זה את
זה ויב' כיועפין כדבר כדרך שייכבד שאר העסוכן
התבואלין וכחפון כדעתם והשתעשעו כיותר היו אינו
ככלל השטות ודבר זה למי מה שיראה הדיון שאו אושר
לכיון הדעות ככתב:

יא חרש ואינו שומע ואינו מדבר הדין הוא כשוטה לכל
דבריו לפי שומע דעתו ככונה וזה הוא שאינו שייב
בחזות ושמי' שאינו שייך בעדות כלל אלא אכלו המדבר
ואינו שומע או שומע ואינו מדבר אכלו' שראותו ראוי
מעולה ודעתו כסול הוא לעדות חכני שדרך העד
לגדו ככ' דרחמיה חרשה אכל' לא יגיד ונת' ושום ואינו
מדבר ואינו יכול לגדו ונדק ג' כ' שיהא דליו להמוש דבר

הלבות עדות

כא

הדיונים והאיום שמיאומין עליו דכתוב ושפחה קול אלה
וזה הדין אינו שומע לבידך פניהם פסולים ולא דיוקא
שראשאי' כן מתמלתא מולדתו שפחה' מן הטעם שאמרתי אל'
אבי' היה כולל וכתגדל כשאלר כל אדם ונאמן ככתרשם עליו
מי חו' כשתתקן פסול הוא עדות כמתר משום שאינו שומע
האיוס כמו שאמרנו וכשתתקן ג' אף על גב שמתמא וכול
לכתוב עדותו ככתב שלמד לכתוב כפקחותו והוה כמו ה
הגדה התורה כסלמנו ג' דכתוב מביסם ולא מיכיתבם
למיך א' אם שפשתתק אפי' ש כדקך כדרך שדוקין לעיון
גיוק' וכמנאו שיה' עדותו חכונתו והעד ככניבו ככתב וזו
אינו עדות כלל ח' עדות אשה כשעינוה הקולו:

יב כמותא כמותי כמותא' ש' ש' אלו מזהר הקול והאשום
ועדותו מכוונת התירה כעלנו דכתבי' הוא עד או
דלא וזה ה' פנו רחא' אכל כמותא כלא מדמעיו רחא'
הוא וכבר:

יג היה חרש א' שיטה או כמותא כשעה שנמכר לו העדות
וכרוה כשעת העדאת העדותי' ריחא ככעה שמתבר
לו העדות יתרש או שיטה או כמותא כשעת העדאת העדות
פסולים אכל' אם היה כרובי כשעה שמתבר' העדות וכשעת
העדאת העדות אף ע' אפי' כחינעה כתהרש או כשתה או
ככתמא כשר הויה ויתמולתו וכפ' ה' ככשדות שלא ה
הקבדה התירה אלא השתתה רחוייה ואשעת העדאת
העדות דכתוב הוא עד לו רחא:

יד כבר אמרנו עמום דועמדו שני האנשים בעדים
הכת כמדבר וכתיב אנשים משמע אכל' לא כמים
וכאחר ג' כ' בני עדות על פני שנים עדים וכו' פסול לטון זכר
הוא ומשמע כסום האנשים ולא שתי קביות' לייכך אלא אשה
ככולה לעדותו' והתמטם והאזדרונם ככונ' י' כני פיהם
ס' כ' ה' וכל' היו שיא ס' כ' כשר ס' כ' פסול הדין הוא כסול
שאין עד כא' אלא להניחא ממון על כו' או נמי על כו' רחין
מוזיאין ממון מסב' אין עובסין ומסב' יכ' זה מדין תורה
לכוכך פסולים כל' אילו אפילו במקום דלוי' אם אנשים
כשרים שיעידו ואלו כ' ואחרים שיתקדו ויבי' הו' ד
דכהקד שאין אנשים רגין להיות כגון כבית הכנסת של
כסום או כשאר דכ' של אקריא' ש' אשה רגינה לקדק עליו
ונא' איש כגון אשה שאימרת כניס' לה' יכ' אשה פלונית
וה' ש' אשה אין דרך לאכנסם לקדק עליו לעוכך כמים
כאיכות ויש משתב' עיד דלפי אשה ימורה או קרוב חו'
ר' ק' זכר' כ' כענין הכ' וכו' וכו' או שאר קטטות וכו' ר' ו'
ל' ש' ק' וכו' ל' רחין' ככל כש' עדים כשרים ליהונם אין
כ' א' ל' רחין' כ' כ' רחין' כ' כ' רחין' כ' כ' רחין' כ' כ'
ולך כ' א' ח' כ' כ' רחין' כ' ל' לשעתה שירנה ויחמר שכתבו
ל' ומ' עדים כשרים עליו הוא שמתעב טומן כרא':

לז רבים שהעידו ונטצא אזד מהם קרוב

או פסול רבו כ' סעיפים

א כתיב על גבי עדים חונ' עדים עומ' ונ' ודקדוקו
אם מתקין עדות כשכסו להם כשר הכתיב כנא'
להקום ש' אשה לטעם אף כ' כ' כ' אחר מהם קרוב הו'
כסול עדותן כ' א' פלטה כמנא' אחר מהם קרוב הו'
כסול עדותן כ' א' מנין אכנו' מהה' תלמוד לומר עדים
כלומר ח' עדים מותר הוא דהיה ע' להכתב ע' פ' פ' או
ש' א'

לבוש עיר שושן

שגם פנים וגו' אלף כא לרבות אפי' הם מה עדים ובמה
אחר מהם קרוב או כסול כל העדות כסלה . ואין חילוק בזה
בין דיני חובות לדיני נכשות דמשפט אחד כתיב לפיכך
עדים רבים שהעידו בעדות אחת ובמה אחר מהם קרוב או
פסול כל העדות בטלה כד' א' שמתכוונו כולם להעיד אבל אם
לא מתכוונו כולם להעיד מתקיים העד' כשאר וכינר בודקין
אותן אמרו דכ' ד' כשאר דכ' ד' כאתם כדו להעיד או
כדו להעיד בלבד כל מי שאומר להעיד באותו מקרה שום אותם
ומד ורואים אם נאמא כאלו פנתכוונו להעיד קרוב או כסול
אפילו לא ירעו הם זה מזה עדותן בעלת הטורה כסלתן ואם
לא נאמא כאלו פנתכוונו להעיד בתחלה הראויה קרוב או
כסול ח"פ מש כסולים הכרה בתוך הראוים שכחו לכות דין
להעיד כשעת קבלת העדות אין מחלטין עדות מומחת אותן
כסולים שכחו כעשו להעיד ונותקו הדין על פי אותן ה
עדות שכוונו להעיד בשעה שראו המעשה אם אין בהם
פגולה מורה אפי' הם כן כסולים בתוך אותם שכחו להעיד
בראוות המעשה ויש ג' כ' כשרים אחרים שכחו לכ' כשעת
העדות מתקין הדין על פי כל הכשרים המבטאים מש כן
אותן כשכחו להעיד בראוות המעשה אם אין מתכוונו
להעיד כשרים אחרים חותמין הדין על פי עדותן והנח
כשעדיכ' ד' חותמין הדין אפי' על פי אותן שלא כיוונו להעיד
אבל אינם יכולים לכתוב שטר על כך א עש שראו הקניין
ועתה קניין להנכסה עומד לא וכתבו שטר אלף א"כ היוונים
להעיד ושעמא על' סו' ל' ט' פ"ה ה' יוא שפילו כיוון לראות
בתחלה כדו להעיד אוני כסולים העדות בעדות א"כ
כיון בתחלה לראות כדו להעיד ונס כח לכ' ד' כדו להעיד
והעיד דמתנתן בעינין שאותן תכשל העדות אבל אם לא כיון
לראות כדו להעיד אפי' א"כ לכ' ד' והעד או כדו לראות כדו
להעיד כדו להעיד ככ' ד' אוני כסול העדות בעדותן ושעמא
דמתנת' הוא כ' ד' דהא פוקר קרא דעדות אחרוניה קאי
אשעת עדות ואשעת ראויה דכתוב יהוא עד או ראה עד
וינוכ כשעת העדות וראה היינו שעת ראויה ועליוהו קאי על
כ' כסול עדים או פלגים העדים ולכונן כמנא אחר
מהם קרוב או כסול כ' א' ענ' דכתוב כשרה אחיותיה עליהם
קאי ואם הזמן התקבע עדים ועמדו מש עדים קרובים או
פסולים אפי' הם כיוונו להעיד ולא כתבול העדות של
כ' כסול דכונן שהזיין עדיו הכשרים והנח את הראויה ככלל
ומנחם להחרום ככ' ח' כל מי שוודג על עדות שוכח ויעיד ו
ושמור כשרים ופסולין לא כתבול עדות הכשרים שלא היתה
כוננתו לא כראוים להעיד בתכ מורה מהרא' ז' ל' שטר שהת'
עיו' עד כסול ובתבולה העד' ע"מ' א' העדות הכשרי' עיון
וכרסו העדות על ידי ראוות הסטר ויכולין לחזור להעיד ככסו
ענתן בלא הפסול ככסו כ' ד' וכ' ד' וכתבו עדותן ומשום שטר
כשר דהא אין הפסול כעשוי עמהם עכ' וברא' שעמא ד' א' ענ'
כשרה חתום עמ' כ' כשרה עמין לא העוד ככ' ד' ואפי' נכ
דעדים החתימים כשטר כמי שמחך עדות ככ' ד' דמי' ח' א' ה
עדין לא העי' ככסו כ' ד' ואכתו ורשויהו כענין כדכתבו כסמך
וע' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח' ס' ח'
העד' וכשר כשרים שאין בעל הדבר חותם להעיד לא לראות;
ב' אם העיד קרוב או כסול או הרחוק ונדע הרחוק על
ש' י' א' עדות הרחוק כשרה ומתייבש שבעה וכ' א' אין לראות שלא

הלכות עדות

דגל אגלו הינו באין ויש מי שחלק על זה ואומר שאינו לא
שכירה בקרבתו זה נכתב לה גם העדות הרחיק כיון פ
העיד הפסול עמו ככ' ד' והתירה ב' סלת' כהם ולא תת'
בידיעה ובהכרח:

לו הפסולים מחמת הנאחזו ככ' טעמים

- א כל עדות שיש להם להאדם הראה כו כסול להעיד שאים
מניד אלף לעמנו ולא מאוב דמדין ליה אלף מ' א' א' א'
דאם קרוב אלף עמו לפיכך קרקש על פני ש' יתקין וכא אחד
להביאה המתמיד האל' לומר ש' אותה שמרה להם ג' א' ממנו
אין שותפו משהו על פניה בשב' עדו המערער כדו להעידה
כדו שותפו וחכילו על חלק השיתף לא ועיל' עדותו דכיון
שעדותו כוננ' גם לחלקו ובל חלקו והוא כסל הוא שאינו
מערער לפנמו והוא ליה עמו עדות שכלה מקנתו שחירה
כסלתו וכלה כלו ה' כ' כסלה גם עדותו לגבי חלק השיתף
אלף אם כן חלק השיתף המעיד עמו מחבו וקב' מידו שכתבו
לאתו שאין לו עוד כשרה זו שום זכות שאו מעיד לו דכיון
דקבו מידו והוא נמ' והקפד לו דקנין ככדו לא עכדו איכש
וא עב' שלא סילק עמו עד' לרא' המערער לוא חוששין לקבול
שעידו לו ואחר הוא ליה רשע דלא לשותפתו דלא משדו ככ' א'
דמתיר כל אדם בחקות כשרות עומד אבל נידך השותף ה'
המעיד לקבל עיו' א' אריות כגד החשופ' שנתנו לו אם וכא
בעל חובו נטרף גדה זו מחבו ככדו' חובו שהיה חייב לו קוד'
להקבאו ושהוא ושלקנו כמות שאלם לא כן אכתו שאלם
כשרה מוא שטח' הוא מעיד להעמיד כיד שותפו כדו פ' א'
וכא כסל חובו ונכה חובו מחבו גדה זו עשיה עלו ולא וקיה
ליה רשע כגד בעל חובו ואם ותקיימו דברו המערער פ'
שאומר שלו היה גדה זו סגולה מחבו לא יוכל בעל חובו
לטרפה לו ואחר הוא ליה רשע א' א' כשחקל עלו אחריות
למלך בעל חובו כמות ששור קמשיד לו כגד המערער ולא
פוגע הוא כלל דהוא איפכתי ליה עדותו או ליה עמדה לפני
בעל חובו שלא יקרא רשע לא ומחא' אגלו מעית אלסלו על
שונבה גדה זו היא הככ' שותפו וסגולתו כדאמרית גם
מקרי רשע אם היה הככ' חוב כוטלה מחבו כיון דקבול עליה
אחריות כנדו ונדך גם כן להתנות שאינו נוקל' ע' א' אחריות
כגד מערער זה הכא למסכה מחבו עכשו כעמו אחרו נומר
שהיה גדה זו גולה כדו וכוונא כזה שאם יוקבל עלו אחריות
כאלו גם כגד זה המערער פ' שפוש' דלא יעיד לו לכסול עדותו
דהיו כוננ' בעדותו דכי מפי ליה מחיה עליה דידה הדרי' כ' א'
שהמערער טוען על כל השד' ככלל כמו שאמרנו אבל אם אין
טוען שיה שיתף חבר לו מחלקו וכולו זה להעיד לו עליה שאו
אוני כוננ' בעדותו כולו ולא אחר' שחא כחא ליה שיתפו' שלא
ממה ששיתף עס המערער דכסול הכאה מועסת כו' אין
אדכ' מעיד שקר ולא מקרי כוננ' בעדות ככסול זה :
- ב' גדה שהיא של חלוקין וכא שחפין לעורר עליה אם נכ' א'
עדות כשרה אין אלו' וס' רחוק' מעיד לו על פיה זו כשרה
דנהה הארום להעמוד השד' כדו ר' א' כדו וס' חלקו ש' א'
נחם אין כופותי' מעיד לו עליה דמה הכאה יש לו בעדותו או
משום שישאר ארום כשרה זו מחבו הכאה זו אוכה מעיד שקר
דעדות לארום ככסול' ומנא ד' במקום אחר מ' ח' ר' א' ח' א'
אין לו הכאה אחרת מזה;
- ג' עדים שהעידו לראובן על חוב שנתקבע שחפין ואחר
העדות

לכוש עיר שושן

שאין לגלוהוא קרקע אחרת שקנה מראובן אלא זו לראובן
ענתו קרקע אחרת בת חורין שהיא משעברת בנ"ח דידים
מזו לזו לאלהמורדו ליהודא אהך קרקע שמעטרין עליו ולאו
בונע בעדות הוא לית ליה הכאה בעדות דהא אפי' או שמין
ליה האומער קרקע זו מיהודא לא אתי בעל מוכ דראובן
וטריף מלני אלא מקרקע אחרת שנתנו לו ליהודא מראובן שהיא
לוקח אחרון שביכול לו למור לו בכחתיך לך מקום לנבות ממנו
או מקרקע אחרת שזו לראובן עוד ולב"ח גדול יותר מקרקע
זו לא חייסובן בדכתיבא כסעף הקודם שאין אדם מושם
אלא מה שיש כנגד אחריותו ולא יותר אבל זה לוכא קרקע
אחרת אבל יהודא או אלו לראובן עמחו לא מהיה לוו ליהודא
ממנו שמעמדה לוו בכפי כ"ח דראובן וכא וטרף ממנו
שדה כיון שלא ימא אחרת לא אכל דראובן ולא אכל יהודא
שהוא לוקח אחרון. וכן לוקח שבו אובו משוד ללוקח ראשון
כיון אם יבא מערער על שדה שקנה לוו מראובן באחריות
ויהמר המערער שדה זו גולה לראובן ממנו דלנ"ח דראובן
פשיטא שלא יבא לנכות מלנו תמלה דלנו וכול דלמיתו מור
על יהודא שקנה אחרון ויהמר לו הכחתיך מקום בו אלא אפי'
אם יבא המערער על השדה שקנה לוו ויהמר דראובן גולה
ממנו אין יהודא מעיד ללנו דנוגע בעדות הוא דכי מביק לה
המערער מלנו וחזור לוו עליו על השדה שקנה רזי אחרון
מראובן שהיא משעברת לו באחריותו אלא לא כבשאר כיד
לראובן שדה אחרת שברך לוו למורו על ראובן שהיה יהמר לו
ויהיה הכחתיך לך מקום בו או וכול יהודא להעיד ללנו דלא
מרווח מידי בעדותו. ויהמר אחר יעיד ויהמר אחר יבא
באחרת על ראובן אחר יעיד ללנו דהא עבדיו בונע
בעדות הוא דשמה הוא מושם אם ונואל זה המערער שדה
הראשון מלנו ויבא לו ויחוק השדה הכסארת מראובן אם אז
יבא מערער אחר כך על שדה שלו ויהמר דראובן גולה ממנו
לא יהיה לו מקום למורו על ראובן לביקור הוא מעיד ללנו דכו
שמואל על זה השדה הראשון של ראובן כיד לוו זה ויבא לו כיד
כיד לראובן ואם יבא אחר כך המערער על שדהו יהיה לו מ
מקום למורו על ראובן וא"כ ה"ל הכאה בעדותו וידחק למור
דמיורו דלוקח שבו קנא מראובן כלא אחריות דהא כודאי
תרווייהו בשוה בקנאו וכיון דראשון קנה באחריות גם השני
קנה כן ע"כ וכל לפי סברתו שכתבתי בפסוק הקודם לזה
שאין אדם מושם באחריותו משאו ומתנו כל כך פסא כן אין
לך אדם שיקח קרקע מחבירו ולבך אם יש לו כנגדו אחריותו
גנוי הכפי ואינו מושם יותר הכי כפי כימא הכי גנוי מושם
גולה שמי שקונה קרקע מחבירו אפילו הוא גברא אלא מאד
א"ע שישמש שאלו ונכח אלא הוא גברא שמה שזכרנו קוב'
ממנו גולה הוא בידו שמתך אלאומו גולה מאחרים ואינו
קונה אחרת אלא אם כן ודאי שומא אחריותו בידו בעדות
אחרים מושם יבא הכנול וטרסה ממנו שיכול למורו עליו מ"מ
אזי מושם אלא למדה זו שכן כשהוא הוא גולה אבל לא ימוש
מכפי זה שכל שדתינו שמוכר זה הם גונות שאין דרך אש"ל
אדם א"ס לגנול כל שדתינו רק לפעמים יקרה מקרה בלתי
שורה שיוכל שדה אחת מתוך אלתומו שא"ל אין לכר סוף
שלעולם לא יקח אדם שדה מחבירו שומא שמה כל שדתינו
היו גונות ולא יהיה לו מקום למורו עליו וכיון שכן אין כאן
קניא כלא ונשאר קנאותו שאלוקח שבו שהוא יהודא וכול
להעיד ללוקח הראשון שהוא לוו ואין כאןכות מוחסו כלל אם

הלכות ערות

גם לו ארעה אחריותו לראובן המוכר ללמאי כיומש או לשא
כשנואל המערער שדה מן הראשון ויקח הראשון שדה
הבשאר מן המוכר לא יהיה לו אחריות על שדהו גנוי מוכר
לוכא לית' מהיב' דכח' ויבאנו המערער מן הראשון או כשע'
ב"ח שיאמר ראובן מייב לו ה' כשעמנו זו ולא ככל דכ' דרס
דודיה הוא שיאמר לו לוקח הראשון הכחתיך לך מקום גנוי
ויהודא או כשדה הבשאר כיד ראובן אלא מצי אית לך למימר
שמה כשעמנו גולה ויבאנה המערער מן הליקח הראשון כ' כ'
אין כאן בות מוחסו כשיעיד הליקח הסני לראשון שהרי כבר
אמרו שכן אין דרך הכריות לחסו שיהיה כל שדתינו של חס'
גונות וימא שאין השדה הראשון ללוקח ראשון כשעמנו גולה
או לא ימוש לוקח שבו לשלי שפי' גולה שאין כל שדנו של מוכר
זה גונות ולמה לא יעיד:

טז

ראובן שמכר שדה לשמעון יבא לו לערער עליו
לומר שראובן גולה ממנו כשישא שראובן אינו יכול
להעיד לפסול עדי לוו כתי להעיד הקרקע כוד שמעון ואכלו
מכרה לו שלא באחריות דהיא כונע בעדות הוא דכתיבא ליה
דלא לקריתו גולכא אם ויבא לו ב"ח כשעכ' שראובן גולה ממנו
אלא אשילגאם אין שומן לוו שראובן בעמני גולה לא שקנאה
מזי סגולה ממנו אפילו יבא אין ראובן מעיד להעמיד כיד
שמעון א"ע שמכרה לו ויבא באחריותו ואפי' אם שמעון מכר
כה שוה השדה הית' לראובן ושל אכותיו מעולם ויודה שליו
כא להנזיאה מרוב עדים שקנים דהשתא אפי' אם ויבאנה
לו מידי ויאו' לו אפי' תעשיית על ראובן אפי' אין ראובן יכול
להעיד לו שזהו לבני שמעון שישא הקרקע כיד שמעון
שקנא ממנו דשמה הוא ויבא באחריותו שהוא מייב לאחרים
ועיד כדניסאם יבא כעל מוכר לברע ממנו ולא ימא לו
בלום שובא הכ"ח וטרפין משמעון שדה זו ולא יהיה הוא לזה
רשע ולא ושלם כ"ח מצי' מרווח כוז דהא ש"פ' ויקרא איתע
שמעון לזה רשע לנכסה דודיה יהיה גם כן לזה שלקח ממנו
מעותו על זה הכרה ובכמה קנא שדה מתחת ידו מתחת
ראובן ומעותו ושאריו כיד ראובן המיכר זה לכליה ממנו ולא
ושלם זה"ל רשע זה אינו ולא מקיף רשע לגנוי שמעון דמנו
למורד ליה להכי מכרתי לך שלא באחריות ממנו שיעדי
שהיותו מייב לאחרים שיבאו וטרכו מך ויתת לא חש' לכוה
וקניתה אותו כן שלא באחריות אחרת והיא חכנת בקרקע
זו אשלו ליום אחד וקבלתי ע"ך אשלו הסיבא כ"ח לטרידה
מך לא אכ"פ' לך כזה ויח' ת' לי מעותך ואוכפי' ייה רשע גנוי
דודך ואשילאם קנה ראובן שדה מאחרים ומכרה מיד
לשמעון ולא ליה ביכתי' משום אדם דכתיבא שיפכד' לוי אפי'
הכי ויבא מעיד לו דחיישין שיח' לו קודם שקנא' הוא
וכתב' לאותו מלנו דלוקחי וקניא' לן לוקחי וקנ' ומכר
משמעבר ואשלו אם אין אכ' ודעין לו טוס כ"ח או שאמי
וידעו ששלו קרקע המסכת כנגד חוב כזה שש' המע
קרקע זו שמעיד עליה אפי' ה' אינו מעיד שאינו מושמין שמה
גם לו עליו מהית' ה' ידועים לו דלכ' וידע' מרת ככסו ואין ודעין
לכו או שמה הוא וידע שש' זו השדה אכותיקי שבו שפנא
אפי' יש בידו שדות אחרת לא וכול הכ' מ' לנבות אלא מזו וכל
זה כשכא לוו המערער להנזיאה מיד שמעון מכה המוכר אבל
אם אין המערער כאל מכה ראובן המוכר אלא מכה שמעון
הליקח כשעמנו כגון שש' לו חוב או שום תביע' על שמעון מחמת
ענתו או וכול ראובן להעיד לו דקשת' לא מרווח מידי בעדותו
לראובן

לכוש עיר שושן

הלכות ערות

כג

מין ארבעה קודם שמכרה ראובן ליהודה שחין באין אלף יואם
 גרודא ויחוש גרודא אלף קניא דשכור רשאיין כאן שמה שהיא
 ביד יהודא אל המום שמוני רשות דרקק דרקק איהי כגולת
 אבל אם מחר ראובן השלות הגבול ליהודא וכה לוי לפרער וית
 ראובן ושמעון ליה בשמעון הגבול דמחויא הרומם כאן יואם
 ושמוני רשות וזו יכול שמעון להשיב ליהודה הלוקח להשיב
 השלות בידו שאין לו טום הכאה בזה עדות שהרואשילוי אם
 תשאר ביד יהודה לא תחזור לו שקנאה יהודא ביהום ושמוני
 רשות יום דמיה לא יחזור לו כיון שמת ראובן מיתחור לו ה
 הדמים אבל אם ראובן מו לא ישיב שמעון ליהודה אף על
 השלות שמכר שהוא רכבה בעדות זו שמתאר ביד יהודה אם
 יזכה לו בשלמותו או אתגבול למפרע שמשלם לא היות שלטות זו
 של שמעון ביד יהודה לוי יהיה לו טום תביעת פל ראובן אש מ גבול
 ממכר שאינו שלו אבל אם תשאר ביד יהודא ויהיה לו ראוייה
 שהיתה שלו אלף שרובין גולה ממנו וכה שהשלמות אוהב
 חוזרת לו שקנאה יהודא ביהום ושמוני רשות מן ררובין ש
 מתחייב לו בדמיה וכן הדיון אם לא קנאה הגבול וית יהודה
 השלות ביד יורשו ראוין אין שמעון שחור נוטעיה ממכר שחם
 תעמוד ביד יהודא שפיס לחרור לרק לרשות יהודא לאו כדמו'
 לוקח דיהוש כרעה דמחויא הוא ויהיו אין כאן אלף יואם
 גרודא בלא שמוני רשות ולא קנאה יהודא ומייב להחזיר
 ויאפילו כפמתי הוא ביד הלוקח דלחויא שכול שמעון להשיב
 ביד אל בשלא פסיח ראובן אחריות ככה אבל אם הביא רהובין
 אחריות ככסוב חייבים יהודאם להחזיר דמיה וכמה שיה
 כונע בעדות וזכור מעור והאידא דתקיבו רבין רב לך ליהיבו
 אכילו ממשלנו דמיתא אשכ שמת הגבול ילא הכוס בעדות הוא
 ככסוב אין הגבול שחור לו דלחית כונע בעדות הוא שיהי
 ונכה דמיה חמטלטי דומתיה ש תש' ביד ליהא וכל זה חורו
 ששמעון לא בא להשיב דק שהיה אוהטלית אוהיה של לוי
 המערער כגון כסובל שמוני או שרוי אבל איהי מעור שהיא של
 ראובן ככל שמוני יכול להשיב כיון שהיה ככסוב ביד שהיא
 של ראובן שוב אוהיה יכול להשיב עולו ויהיה שהיא של ראובן לו
 אכילו דמיה ולא היה כונע בעדות:

וה אדם שבא לערער על שום דבר שהוא בשותפו של כני
 העור כגון מרחץ או חרוב העור לכול דבר שהיא זרובי העור
 ואין אחד איהם יכול להשיב עליו שגולה כונעין בעדות הם כן
 אינו כשה דיון עליו שד טוסלק עמנו ממנו כגון שיש להם
 לכני העיר והאתער מרחץ אחר בעיר או רהוב אחרת והיא
 מכלל עימאנו כל מה שיש לו בה שלא היא לו עיר חלק בו ולא
 ירחק בזה עיר כל זמנו לא יחך לרחוב הו עיר ולא יהיה
 שמוני או ראוין לתת אחריות או מעור להם או עיר אותה
 אף על פי שא היא תחולתו ומוסר ככסרות הא אחריון לגול
 סיחור' ג דכסובל מחון לא כסובן תחולתו ושמוני ככסרות עיון
 מה שסיק ס'ו

יב וכן הדיון בכני העור שנכנס להם סכר תירה שלהם אין
 אחד מהם וכול להשיב או ללקח עליו דלמשוע עבודה
 וכולן כהנין המכה בסקוראים כה והיו כונעין בעדות שד
 שולק עמנו ממנו כגון שילך לעיר אחרת או שיש להם סכר
 מרס אחרת והוא מקבל עליו שלא לקרות כו אלף באחרת
 עיון לעיל סיחור' ג דכסובל ע"כ:

כ וכן שמתחייב מכה לעני העיר עכ שהיה עיר כהוכין על
 כני עשור אין שחין אין להם ראוייה מחכמי ערס לא
 מכה

ראובן סוכ' פיה אז שלטת לשמעון שלא באחריות וכה
 לוי לערער עליו להינות מיד שמעון בעסקה שהיא גולה
 או נכונה לו ויכל ראובן להשיב לו להעמיד בידו שאינו כונע
 בעדות זו שאין לו כזה מום הכאה כמה שתשאר הכרה או
 השלמות ביד שמעון דלוי הממוס כדו להעמידה בכני ב"ח דלא
 לקריו ליה רשע כו' ה ק' לא שילוי אם יבא ב"ח אינו יכול
 למורכו שאין כן שורק ממטלטי סכור לוקח אשכ שאם לו
 אחריות ואכילו שטכר לו מטלטי אם קרקס וידוע לנו
 שהיה לו קרקע שהיה וכול להקבחה בה אגבה אל"ה כוהגין
 שכשו שאינו שורק מטלטי שם ממכר משום ד"ל לא סבדת
 מו לטום לוקח מטלטי דמטלטי לית להקולא עשוי כד"ל
 שיעור לו בשמעון היערער שראובן המוכר קנאה מנוון ואינו
 טוען בראובן כעמנו גולן או מעור לו מום שאין לטום כד
 הכאה המדמי או אבי' לטוב המערער שראובן המוכר כעמנו
 גולן ממנו והוא מן הדברים שאין בהן תקנת השוק כגון אם
 נכס וכרע בחובו או נכס ופר' בהקפויא או כו דנכס אם יזכה
 המערער כונעלו ואינו נתן כלם ללוקח כיון שלא פשו בזה
 תקנת השוק ונכס הלוקח אכילו לחרור על ראובן שחור
 לו המיתור דלא סוכרו שלא באחריות לכוכך וכול ראובן
 לערער לו ולא כונע כדל' הוא שאין לו הכאה מעדותו אבל
 אם טוען המערער שראובן כעמנו נככה או גולה ממנו והיא
 אשכ דברים שיש בהן תקנת השוק מינו שהיא מהדברים שיש
 וכה המערער שזה לוקח מייב לחזור לו התשלום חייב הוא
 להחזור לו ללוקח מעותו מום תקנת השוק וחור המערער
 ומתעב שיתנו מן הגולן שקבא זה הלוקח ממנו או אין ראובן
 מעור לשמעון כונע בעדות היא שמוסע ממא ויטכך הוא
 לחזור לחמת ללו המערער אש' ג דלמשוע מוכרן שלא
 באחריון מ' ללו חייב להחזור לו מהותה לפי אינו רימד לו:
 ין ראובן כגול שולט או עדי ממשעין וכה לוי לערער ל
 להיזיה מיד ראובן ואחר שדה זו שולטת זו שלו היא
 ומכא שטר או עדים שהיא שלו היא שוכ אבא שמעון ונישד שידע
 שטר זו או שליו זו היא של ראובן מקבלין ערותו אינו כו'
 בעדות זו שכוין שהודה בכ' שהיא של ראובן שוב אינו יכול
 לחזור להזיחה מיד ראובן אבל אם אינו מעור שהיא של
 ראובן אלף טכא ומעור הוא ואחר שאם לסול הסטר כל לוי
 או מום את העדים ואי מתחיל ושאר השה הו השלמות ביד
 ראובן הגול אינו וכול להשיב דודאיו כוכמתו שיעמידה ביד
 ראובן הגול כדו שמוני' אש' כ ממנו כראויות או ככסר שוכי'
 אש' כ שהיא של ושראובן גולה ממנו ולא אחריון כיון שיש לו
 ראיות שהיא שלו מה הכאה יש לו כמה שתשאר ביד ראובן
 שיהי גם אם ינתי' לוי מחויא וכול אש' אש' כ לוינתי' מיד
 לוי המערער כראויותו שיש לו כמו שוכל להניחא מראובן
 הגול דמשיכין ממא ראובן כוח לו גולן קסה לו כל' שאיכסר
 שהוא מוכר סוכיל לו להניחא מיד ראובן ויתר שאיכסר לו
 להניחא מיד לוי ממנו שהיא ככל דין קסה וית מראובן ולכך
 הוא מעור וכן להחיות וכן בעל אש ממכר הגולן ששד הגולה
 ליהודא או הורמה לו וכא לו לטרע' פל יהודא להניחא מידו
 ככסרה שהיא שלו כעדים או ככסר אין שמעון מעור לפסול
 הסטר או להיום אש' דעדים לפעמוד השדה ביד יהודא מן
 העדים שאחרת שמוסע ומחרוה כוח לוי ויהי' להניחא מיד
 מעור ששם שוכל להניחא מידו גולן כן ויכל להניחא מיד
 הלוקח לפיכך אינו מעור שמעון ליהודא והילוי אם פתיאש

לבוש עיר שושן

אמכעו אס דורכס למרנס אותם בכל גרכיה ונלכסולה
 המכס שגבו לנרנס הס המוריס וניבין כדו למתלהם כל מ
 המכוסד כספולין לערות זרוליו כולמ כירסם לא אפילו אם
 דרכן לכסול עליה נדקה על כל אחד מהם כיצד נוכל לתת
 לענווהם כל לדמס או שפס וחס לא ימקח לכל זרוכן אין
 נזוכין וחת אפילו הכי אין מוכלין ראונה אחסו העור אכלו
 אם אחרו פנים מוכיו העור אכנו כותן הדבר הקצוב פלונו
 ונעוד אין שותעין להם מכוים מהם כהכין במה שהיה רוח
 לענווהם הואיל ומכוסין עלוהם והוולו להו בניעמן פמדות
בא כל הדברים דהונו נעוסם בעדות אפמרונו וכל כונא
 ככה כולם הם תלויים כדעת הדיין ועוסם כינעו
 שוכין עוקרו המכסעוס וודע דבר הנורס לרבר אחר וודע
 להתיקן ללאות אים ומא לאוה בעד סוס נד הנחל כעולם
 בערות וז אפילו כדרכך רוקקה ובכלאות הדינה לא יעוד כה
 וכן לא יהיה דין כדבר שמוכס בהו שניעולו סוס נד הכאס
 כעולם:

כב וכל מה שכתבנו הוא מדינא אכל האירכא כהנו ככל
 ונר אל מסוס תקנת הנכור סאין מכוילן עדיס מחון
 לעוד להעיד על תקנתם והסכמתם אלם מקבלין עליה עודי
 העיד על כל ענויניה ועל הקדושות שאלם וכוזו ופושטין אות'
 אכלו לקרובה כיון שקבלום עליהם אכשו העיד דו להו
 כיו שאמס כאן עפילו אכא כחאן עלו אכדכו פאס לא ונהגו כן
 להסעוד עדותם אילו לא יהיה לעולם תיקון לנרו כדור מ'לא
 הכשורה לא כפולו קורבא אכל הכפולום משוס רשע לא שיכו.
 להסעוד לרובך קהל הומכיס שאלם רשע וטובו הקהל הדי
 דיויס ויאסוד להנטיב כיוסיה מו מפסול משו רשע וכחוקת
 השוב וכדומה לזה מרבו השור דכון אפילו על כו עד אחד
 ועד משו עד מה הקבלה דא' בלאו הכי כונעיס כדבר
 ועל פיותן קצא וקס' מדינין אלו וכל דבר תללו כמתנג ככו
 העור אין ואחרים כו תרו כמאס אלא אלו כיוס כתר רוכא
 וכן כל כונא כזה כדבר שאין אכנו נרוכין עדות מיוס וכן לא
 אחריו ככונא כזה לא אלוניו אינו ראיה אלא הוה ראיה
 דכיון שניעין אחד שהוא דבר מ'ל כהנה ויס ואחרים לא ראינו
 כנהג וזדולו אין מכהג כן כיון שלא ראינו נב הם:

לח קצת דיני הוסהובו מסעף אחד

א מכוס שיעודי כחמד פמוכ שכה לכלונו וכאלו פכוס
 אחרים והיווסם פמחרו כמותו פעה שאמס אחרים פלוה
 עמיכו היתים הרו וה פסור מלפ' עדות הראשונים כעלה
 שהתורה האמינה לעדות החומות' שאינו' היותם וא"כ
 מה שהעידו שיה ליה מוה ודאי שקר מפד' והעשם שאמנס
 התורה למנווחם ויתר מלמוכותי מפוס כיון שמעידין שמומין
 על נשן מל פדים החומות אין אוכס כמכאי' על עמס לייקר
 לא היינו עיכסם כפס שאוכס כלמוכיס לומר לא עיכסו ככו וכך
 כגון אם חס פכו פדים והעידו על פנים או אכילו על מאס
 שהרגו את כפסם או שחללו את שכתת מלמוני' לעדים לנרנס
 ואיכן מלמוני' לאו מלמוני' שלא עשו ככו וכך דרדס קרוב אכל
 ענינו ואינו מחד על כנו' על ג' אין מלמוני' לאו מלמוני' לא
 היינו עיכסם שמעור' על ג' אין מלמוני' מלמוני' אחרים
 על נשן ומפד' כיון אותה הכלוכו ועל דא לא סהעידים החומות
 מייכיל' לא למוני' כלוכו כמ' מ' מרנו למיודכתי ועשותם

הלכות עדות

לו כאחד וזה לפעות לחינו ורכת' התורה דר' הייכוס לא
 מיוון סקור רנוסם למויכוס לט'ס דכתיב וז כוד ונר מקהקן
 כיון דכתיב ועשותם לו א' זר וזה יוד לחיה מ' חל' לט'
 דבר הכותן מיד לוד דהיינו תפלוין ונל' כחמד כיון פ'ס
 פנוסם מייכ תלקות מ'סו לא תכנה כייך עד שקר נל' כ
 בתחייכו' מיוון קח' לו יוד למייכו טמון נ'ה מנכית ונ'סאין
 המחון כיון שניהם, ערוס שהעידו ככ ד' כחד שמיכ' למכח
 מכס וחל' כ' כאלו ואתרו שקר העידו עדותם הראשונים קיומ'
 סמון שנהוד סוכ איכו מזור ומנהר מ'מ כלמכיו'הם על פנחס
 במה שאמרוס שקר העידו על פלניו כ'סו הכסודיהו מייכס
 על'סם על כ'ה מה שהסמדיהו מדינא דגמ':

הלכות שטרות

למ כותבין שטר ללוח בלא מלוותעל
א יצוה כותבין וכו' מסעיפים

א דבר תורה אחד מלוה כשטר ואחד מלוה על פ'ס פ'ס
 מכתוס שפ'סכוס דק' לו פ'סכוד' דאנריות' כלל מיד
 שגלוס האלו מענו לכחור מ'ספד' כל ככסו לחלוה מ'התור'
 בעד הלואה זו דכתיב והואם אשר אתה כושה בו ונוט' ק'את
 העצוס החול' ויכיה כין ככטר כין כעל פ'ה מש'ס ואחר תור'
 ונוט' לך את העכוס מ'מ סכל מסלטנו משועכדו כולו והיא
 הדין מקרקעות ד'ס' ס'ס פירך העלוין למיך ע'לין וינר'
 אכל מחמוני' אל תקנו דמלוה על סה לא ונכה ממסועכדוס
 מ'מכנו מוריו כמו שיתכאר טע'ר כפ'ס' ואינוכו הם משועכד'
 כגון שמכר הלוח קרקעיתו למחרים אחר שלוח מוה וכקראו
 משועכדוס לכי פ'א ע'פעה כרשות הקוב' הם ממסועכדוס
 לכעל מוכס כ'ן פמוכר מ'שט טהלוה ונכפ'ו' ככו הדין הם
 פכמו הלוח וקרקעותיו שלא חכרס וזה טעם אחרו דמלוה כל
 סה אוכו נוכה אלא כמכסו ככו מיוין ולא ממסועכדוס משוס
 פ'סוד' דלקיומות' שלא ודעו שזה המוכר מייכ כלום ואס היה
 מלוה כשטר כ'ן דאיכא אחרת שטר ועד' מ'מקי לק'א ולקיומ'
 אפסוד' אכפסויהו כיון שידעו שיה היה מייכ ויה הלכו זקמ
 מחכו וזוהיה כקרא מלוה על ג' בהמלוה את חכורו כפדוס
 ולא כתן לו שטר או שהודה לוככני עדיס שמייכ לו זקמ
 מלוה על פ'ס ואינו נוכה ממסועכדוס מ'מכניו כ'ן והעל'
 את חכורו כפדוס וכשטר אכ' לא כתב לו אחרות ככוס'כו'
 שלא כתב כשטר משעכד לו קרקעותיו אפילו הכי נוכה מן
 המסועכדוס דק' אחרות עשות סוכר הוא פ'סאכ'ו אחרים
 אף על ג' שלא כתב כן כשטר ה'שכר היא שטעה שלא כתבו
 אכל המלוה ודאי לא הלוח משותבו בלא אחרות ככוס' דלא
 שדו אוכוס וזוים ככדו וע' ל' רוס ב'חור רכ' ח' ואס על דעוס
 סקנו מודו אפילו לא כתב השטר כלל נוכה ממסעככ
 דסתם כקיון לכתובה עומד ונשן לק'א וע' ל'ס' מ'א' ב'ש'פ'כ'
 וי' אויכו כקרא שטר.

ב המלוה את חכורו ככני עדיס ח'ש'ס שאמר לכה אתם
 שדו לא וכתב עדותן ונשן למלוה דמא' אין הלוח
 רינה פיהא לזה פ'ס עליו עד שיאמר להם ככוס'ככו שטר
 ומתלו לו וי' לא טע'ס שאמר להן כן כתבו וחתמו ותמו לוזהס

לבוש עיר שושן

אמרו אם הדמם למרסם אותם בכל נתיבם וכלשכולם המסם טבוב לנרסם הם המורסם ונכסין פרו למתלהם כל מן המורסם למסולין לעדות ודלוו כולס כרנבסם לא אפילו אם דרכם למסוב פליה נדקה על כל אחר מהם כתיב יש לו לתת לענויים בכל חדש ארבעה וחס לא יפתקם לכל נוכחן און נוכחן ויתר אפילו הכי און אפילו ראייה חסכסו העור אכסו אם אמרו עמים מוכסו העור אלו כותן הדבר הקבוב פלונו נכסו און שושן להם מכסו מהם כהנין כמה שיהיה רוחם לפנויהם האילו והוכסין פלוסם והונו להו נכסין כעדות

בא כל הרברסם להוננו עינם בעדות שאמרנו וכל כיונא כתיב כולם הם תלוים כדעת הריון ועונם כוכתי טובין פקדו המכסים ויעד דבר הנורס לדבר אחר ויעד להעתיק לארס אם ויתנא אם לוח העד שום נד הנאה בעולם כעדותו אפילו וכדרך רמקה וככלאות הריוה לא יעיד בה וכן לא יהיה דיון כדבר שכוונא בוה שניעלו שום נד הכסם כעולם:

כב וכל מה שכתבנו הוא מדויב אבל האדרא כהנו ככל ושאכל משום תפכת הנכסו פון מביאין עדים מחוק לעור להעיד על תקנתם והמכתם און מקבלין עליה פרו העור על כל ענייניהם ועל הקדמות שלהם ונכסין אות' אפילו לקרוביהם כון קבלים פליהם אכסו העור בוו להו כיוו שאומ כאפועלי אכסו כחון עלו אכסו כו' אפס לא וכהנו כן להכסור עדותו אפילו לא יהיה לעולם תקון נכסו ככור מ' מלא הסגורו לא פסולו קורבא אבל הסגולם משום רשע לא שייכו להכסור לביכר קהל המחכים פליה רלסו וטובו הקהל הריו הם דייקים ואסור להוכיח ביניהם מן שסגול אפילו רשעם וכחות הדוב וכדומה לוח מנכרבו העור כרון אפילו על פי אחר ועד מיו עד מיו הקבלה היא כלוא הכולן נונעים כדבר וע' פיון קח וקס נ' מדויבין אלו וכל דבר התלו במנהג בני העיר און אומרים בו ערו כשאה אלא אונכין כוכ כתר רובא וכן כל כיונא כוכ כדבר שאון אנו נרכינן עדות חיוס וכן לא ארמין ככונא כול לא רלסו אפילו רלסו אלא היה רלסיה דכיון ששוין אחר שהוא דבר פל מנהג והם אומרים לא רלסו אנחנו זה ודל און מנהג כן כיון פלא רלסו נס הם:

לח קנת רינו הוטה ובו סעף אחר

א שכוס שהעורו כחחד שחויב שכה לפלונו וכלו שכוס ארמיו והוומם שאמרזו כחות פמה שאמס אומרים פליה עמינו היותם הריו זה פטר מ' פלם עדות הרל שכוס כעל התורה האמיה לעדים המיומן פאיומו פמינו מיותם וא' כ מה שהעורו שזה לוח מוח ודאי סקר פמירו ורשעם שהאמכוס מהתורה למיומיו ויתר מלמומיו ממוס כיון ששויון שחיומן על גנשו פל פדוס האומומן הן אוכס כאשמי על עמסם לישר לא היינו עמכם כשם שכוס כחמיס לומר לא עשוכו כך וכך כנון אם כאו שכוס פדוס והעידו על שכוס או אפילו על מאד פהרנו את הכסם או חללנו את הפכת מאמיו לעדים להרנס ואוכן מאמיו ללא שאמר' שלא עשו כך וכך פלרס קרוב אבל פנרו ואינו מעיד על כתיב ה' ב און מאמיו ללו שחיומו לא היכו עמכם שפעידו על עמסם לא מאמיו למיומן המעידים פל נוסן ופסרוכין איהו הכלבו ולא עוד לא שפעידים הוומים מייבול' ש' ולאו פלונו כמי מה פנרו למייבודכתי ופעוסתם

הלכות עדות

לו כאשר ומה לפשות לאחיו ורכת' קטורה ככל שחייבים לשלם חיון מהיו רוכים לפיוסם לשלם דלכתוב יד כוד וכו' ומקסין כיון דלכתוב ופשותם לו ד' אפר וחס יד כוד למי יא אלא רכבו דבר הכותן חוד לוד רהיכו תלשוין ולא כחאר כיון פיס פליהם מייב מלקות משום לא תשכה כרשך עד שקר' כ' בתחייבו' שחון קת' יד כוד לתייבו שחון ולא מלקות ופשות' החיון כיון שביהם פריהם שהעידו כ' כ' כ' אחר שחייב למכוד מנה וחס' כ' כאו ואחרו שקר העדכו עדותם הרלסו וכן קות' שכונן שהגד טוב אוכס חוזר ומנוד מ' כ' כאמרו' הם על עמסם כתיב שאומרים שקר העדכו פל פלונו שאם הסכידוהו מייבויס לשלם לו כל מה שסכידוהו מדויב דנרמי:

הלכות שטרות

לס כוחנין שטר ללוה בלא פלוהתל איזו בוהבין ובו סעיפים

א דבר תורה אחר מלוה כשטר ואחר פליה על פה גובה מנכסים משופכדים דק' כ' פוכודל דאוריות' כלו סוד שגלוס התלו' ועני' לחכירו משופכדו כל כסמו למלוה מההתר' בעד הלואה זו דלכתוב והיוס אשר אתה כושה כו ונוח ק' ק' ק' העצוב החו' וכושה כון כשטר כין כשטר כו' משפט ואחר תר' ונוח' לת' אף העכוט מ' שכל חסלסלנו משופכדו לו והיא הריו מקקשות דב' פ' הוא סדך הליון למיך פליה ויתר אבל חכמינו אל תקנו דמלוה על פה לא ויכה משופכדים לא מכסו חורו כמו פיתכר טע' טע' כ' ואויהם הם משופכדי כנון שחבר הנה קרקעותיו לאחרים אחר שלהם און וכראו משופכדים לכי פא' ע' פ' שהם ברשות הקובה הם משופכדים לבשל מוס של שחובר עמת שהלוהו וכספ' כנו הריון הם פכסו הנה וקרקעותיו שלא חכרס ויה פסם אחרו דמלוה כל פה איכו נוכה אלא מכספ' כו חיון ולא מחשפכדים מוס פ' פ' א' דלקומת שלא עורטו מייב כולס ואם היה וודע' לא היה קובים מיראתם שחא יטרעו מהם אבל כשהיא מלוה כשטר כיון דאיכא דתמו שטר ועד' מחקי לקלא ולקוח' אכסוד אכספיהו כיון פודעו פוה היה מייב ויהם הלכו וקדם מחנו ואוהו כקרא מלוה על פה הכוה את חכירו פדוס וקדם ולא כתל' לו שטר או שהודה לו בכסו עדוס שחויב לו זהו כקרא מלוה על פה ואינו נוכה מהמשופכדי' לא מכסו דין והעל' את חכירו כפדוס וכשטר וכל' לא כתל' לו אחריות ככסם פ' פלא' כתב כשטר שמשפכדו לו קרקעותיו אפילו הכי גובה חן משופכדים דק' אחריות עמות סוכר הוא פ' פ' אכסו אחריות חף על פ' פלא' כהן כ' כשטר כיון דאם פא שטעם פלא כתבן אבל המלוה ודאי לא הויה משותף בלא אחריות ככסם דלא פרו אוכוס וויה ככדו וע' ל' רש' פיומן רכ' מ' ואם יש פדוס סקסו מודו אפילו לא ככתב השטר כלל גובה המשופכדי' דסתם קייין לכתביה שומד ויש לקולא' וע' פ' פ' כ' כעף כ' ו' אוכוס כקרא שטר.

ב המלוה את חכירו בכסו פדוס ח' פ' פ' שאמר להס אה' פרו לא וכתבו עדותן ויתכו למלס דשא' און הויה רונה פויה לוח שטר עליו עד שאמר להס כפודתם כתבו שטר וקתלו' לו יא שא' ע' שאמר להן כן כתבו ותפוטתו ויתכו לזהם

לבוש עיר שושן

חלכות שטרות

כד

עשו ומתמיהו לא יתנו לו השטר מוד דמז זרונה למוד בו
 אלא זרובין לחוד ולחמך בלוי ונאמרך כותבים אותו
 למלוה ויש אומרים שאין כרובין להלך כיוון כוהנין:
 ג כד א כאלא קנו מידו אלא היה הכל כבודות דברים
 בעלמא אבל אם קנו מידו שהוא מייב נא מכה חף ע"פ
 שלא ראו ההלוואה אלא בידה כן בקנין הרי אלו כותבין
 וכותבין אצלי שלא אמר להם כתבו שסתם קניין לכתובה
 עומד דכין שהקביו אין לך יפיו כח גדול מזה ומסת' רונה
 שכתבו וזמניו אם בשתיה זמן מרובה ואם כ"כ המלוה
 ותבעם שכתבו לו הרי אלו יכתבו ויתנו ואין כרובין לחוס
 שם א כרע דודואי כון שידע דרעו כתבו לו שטר כל זמן
 שירנה המלוה לא היה כותב לו מעותיו עד שזה היה מחוי' לו
 סברו או לקח ממנו סוכר ואם פרעו וכתלו פובר עליו אין
 משהיו אין אותו כלום בכתוב שאם וכו' זה שטר ויזני זה שוכרו
 ואם לא לז' לז' שוכר חובו דאסמיר אכפסיה לסיכך
 כשכתבו לו השטר וכתבו בו הוון הקניין שאם וכתבו
 מהיום וכפידוהו שיאמר שטר זה מחוב אחר הוא ואין השוב'
 על החוב זה הרי האביר קורם לטטר חוב ואם אין וזכרון
 זמן הקניין וכתבו שטר דכא ארמוניה וכתבוהו וידעו
 הכל שהקנין קפוי על זה השטר והמלוה היה קורם
 כתיבת השטר ואב' קבע לו זמן ועבר והולין לכתוב
 אחר מותו וכן אם מת המלוה ובלו היורשין לעדים שכתבו
 להם השטר כותבין להם שאין מהבדל לזה כלום כמו ש
 סכתבנו שמהל' ויש חולקין ונאמרים דאי משך מולת סבי
 חמשים יום אין כותבין דשתם הלאה פורש' לשלשים יום
 וחיושי' שמהל' כרע והאמן לזה שאמר לו שאין לו שטר ולא לקח
 פובר ואם קבע זמן לפרעו אין כותבין את האות זמן דשמהל'
 פרע בוויכו והאמן נושאין לו פטר:

ד כל מקום שאמרנו שלא היה לעדים לכתוב ולחתי' יום
 עברו וכתבו וחתמו וכתבו למלוה אינו נכנס כשטר אלא
 כפנקס של זכרון דברים בעלמא ואם טענו פרעתי כאן כ
 בשבועת היום דשמהל' פרע ולא בקם פשוטו לו השטר או
 שותף לו שוכר הית' לא ידע שיש עליו שטר שסיך 'פעד'
 לא וכתבוהו כיון שכתבין אין כותבין מיהוים אומרים שאם
 כתקיים השטר ככ"ד כדון עלפיו דודאו ודשמן הקיום
 דאותה קפוי על 'לכומין מ' וסעף ו' וכתיקום שריכין לומר
 כתבו וחתמו היינו כשמהל' עמנו כדבריהם אבל כשמהל'
 דבר לכבודו או לתבע פטר דין כד' לומר כתבו וחתמו
 ועיין לקמן סימן ע"א:

ה כל שלא קנו מידו אפילו הודה בכני' כ' של שלשה אם
 לא היו דייקן קצועין ולא שלמו לו אפילו קצף אומים
 והשכים והודה בכפיהם ואמר עליו דייכים אם כ' אה"כ
 התובע ויבס' שכתבו לו הודאתו אין כותבין דכל אה"כ
 שלמו אחריו לדוניו אינם קצועים לכך לא נעשו כ' אלא
 עדים דלמחר' ידמא אורל הוה חל' מרי הוה גס כן מודו
 לזה קצויהו ולא הוה מהדור אחר בידתו לסיכך אפילו הם
 שלשה אין כותבין דשמהל' זה וכרע לו ולא ידע טופ' עליו פטר
 וכמא' זה יתבע אותו אחר כך כשטר ויזני מ' חזבו פעם שנות
 אבל אם היו בית דין של שלשה ונכנסו מעבטם בחקיים
 הקבוע להם וכא' התובע וקבל בכפיהם ושלחו שלח אצל
 הכתב' וכא' הודה בכפיהם היו או כותבין והודאו וכותבין
 לבעד דיון אפילו לא אחר חקם דעוד דכ' גמור הוה וכל
 שנעשה בכני' כ' גמור לא שייך למטען פלוני כלום לא ע
 טענת מטסה איני כך שאין משטין בכני' כ' ולא טענת שלא
 להשכיר את עצמו ולא שום טענה בעולם הואלו ועומד בדין
 בכני' דייכים הודא' גמורה הוה וכתבו עדים שהומינו לכך
 הוה והוה סיכורו כ' ד' את פניהם כדו שלא יעמוד
 פניהם לתייב אוש אחרוה הוה לשון הרת' כס' מביאו הסוד
 כס' והוה סיכורו שהוה כפשוטו שריכין להכיר על כל כניס'
 בשמו דשמהל' מעשה שמו כס' אחר ומחוי' את אים אחר אלא
 צריכין סיכורו אם אתם המלוה שאם לא יכירו שם המלוה
 אלא את שם הלוה לכדו' לשום דשניהם וכא'
 לכנינו בערמה לחוב אוש אחר כינר שיה' זה שהוה לכנינו
 ואמר שהוה המלוה ועל' שמו כס' אחר ונתן השטר לאותו
 שפלה שמו על' שמו ואותו הח' יתבע בו את אוש אחר ששמו

ו ואפ' וכתבוהו אם וכא' הלוה לעדים קורם שכתבוהו
 ומוח' כהם שלא וכתבו השטר אף על פי שאין על פני
 שלח קניין וסתם קניין לכתובה עומד ה"מ בלא מוחה
 דלא בעל המלוה בו אלא אם מוח' שלא לכתבו לא וכתבו
 וכותבו בעל כרחו וטעמא משום דאית ליה קלא לשטרות
 מלקניין ולא ביחא ליה דלפוסא שאר' עלוה' משום דזיוג'
 בכסהי אבל מ' מ' מעשה הקניין נדך לקיים וע' לסומן דמ' ג'
 מ' מ' אם ואמר המלוה כיון שאיך רונה שכתבו לו השטר
 תחזור לו מעותי שמתעין לו כי ודאו לא הלוה לו בקניין אלא
 אדעתא שיהא לו השטר כדור לראויה לטרוף חמש עבדו וכל
 זין שאינו מחזור ולו המעורר ש' ערדו רונים לז' לך למדינת
 הוה יש מו פשוטר שחוק' לכני' כ' ד' ומעדין וכו' ד' כותבין
 לו אלא שהעד' אינה רשאין לכתוב כיון שמוחה בהן ולכ"ד
 אינו יכול למחות דאליה כתיבוהו ויש מו שאמר שאינו עומד
 וכוה' עדין אל תכתבו לו השטר כותבין על כרחו ואעפ'
 שאין ערדו רונים לך למדינת הים דשמהל' וכא' הדבר לודו
 כסחא' י' דלא אומינן שריכין לכתובה עומד אלא
 שקביו מחבו בכני' המלוה כדון דיתיה כמו בכניו ודאו על
 דעת לכתבו לו קנה אבל אם קנו מחבו שלא בכני' המלוה
 אין כותבין ובעדו לאומיכו ביה ויש חולקין בזה:

ז אלו יבולין להעור אבל מ' מ' כשהעור אחריו' בקניין
 אין אלו יבולין לכתוב לודו אחריו' כן קניין לכתובה
 עומד ה"מ אלא דמחייבו ועשאן שלחן ואב' ל' דמחייבו אם
 כתבו אינם יבולין לכתוב פס' שמויה כיה העדים שפלאו

ח אלו יבולין להעור אבל מ' מ' כשהעור אחריו' בקניין
 אין אלו יבולין לכתוב לודו אחריו' כן קניין לכתובה
 עומד ה"מ אלא דמחייבו ועשאן שלחן ואב' ל' דמחייבו אם
 כתבו אינם יבולין לכתוב פס' שמויה כיה העדים שפלאו

לבוש עיר שושן

הלכות שמרות

כה

יב כ"ה שיהו כתוב כשן שמוכח של ה' ה' כ"ד כגון זכרון עדו' כ' שהיו לעדים אצלם אם כתב כשן כ"ד כגון זכרון דברים שהיו לבניו כ"ד כסבוכו כ"ד הודו ואתן תעמיהם בו אלא שנים ואין כתוב בו חוד לתייה פסול דשמא טעו לומר שנים שזכוכה כ"ד אלא אם כן מוכח מתוכו שהיו ל' בנין שכתוב בו כשעשה כשני מומחה אף על פי שיש לא יבט עיניהם אלא כתיב בו הוא אמר לנו שכתיב וכמתום לבו שהוא לא היה שטר לומר כ"ד בשנים א"כ הוא היה עמיהם שזכוכ' ולא היה לו כשני למתום ואמר לנו שכתיב וכמתום אחכמו היה מוכח שהיו ששה

כהן מיד אבל שטר שאין בו כיוון אשילו אמר מעות ללוו כ כסבוכו אין כותבין אשילו ליה עד שהיה מלוה עינו ויתן השטר ביד המלוה ככוכו דלא הנכסום קניין למלוה ועת שומעו לו השטר אלא אם לא ומסר לו כספיהם ומסין שמה וכתו' עתה ללוה ככסו ולא ללוה ממנו עד תשרי או לא ומסרו לו השטר עד תשרי וכתו' המלוה טורף כשטר זה מניסן שלא כדון שהיה לא הגיע לידו עד תשרי ואם אמר קנו ממני שאבו חייב לפלוני כך וכך והכתב לו השטר לא אשילו אמר קנו ממנו לפלוני סתם הרי אילו כותבין וכותבין למלוה ולא ללוה דסתם קניין לכתובה וליתבני ליד המלוה עומד אם לא שואל' הלו' קנו ממנו וכתבו וכתבו לידו או לא ותיבנה למלוה יד חייב עמנו לשנים כקניין ואמר לעדים שכתבו השטר ויתבו לידו עשו וזמר החייב את השטר לחמד מהם אף על פי שלא ידע האחרתו והמסרה ואפילו מת ולא ידע מאסרה זו ועלום מכיון שזכה בו האחר כשטר שספרו לו זוכה גם השני כחלקו ויגבו בו ויתמיהם חלקם

כו עדים סר או קטן שקנו מידו לא יכתבו עליו שטר שאין כקניין קטן כלום ועל סמו' ז' ו עדים סר או דבר לזכותו של ראובן ואין זכותו נכמר בזה עד שיבוא טור' עדים אחרים שראו עוד דבר אחר המעשה לזכותו אם אלו העדים כותבין וכותבין מה שראו עינין לקמן בסו' דה'

כז ליה כסא ל' כד שטר סתם כסדו על עמנו ואמר שהמלוה אמר לו שזכור לו שטר כזה ואלו היה מנה עד זמן כלונו וטמן פלוה שיכפר את המלוה שיקיים הבטחתו וילוה לו עד הזמן שיקבע לו אבלו המלוה מודה שכן הוא שבהעומו כך אלא שפחה חוזר בו ואינו רוצה להלוות לזכותו לחזור בו ואינו יכול לטעון שזכור לו זכ' שטרף להחלו לו שכר הסובר שנתן מדוכא דגרמיו דכון שמהה לדבריו כ"ל אבל אם אמר שיכור לו משכון ולולונו על החשבון וזה הכוונ' לו המשכין והמלוה שכלונו החמוק כולא ויכל לחזור בו ונרדף להלוות לו כאלו שכלונו בהמשכין קחה זה החמיס שכלל להלוות בכל מקום שהם פסחלוכי בהמשכין בכל המטרות ל' שהלוה כותן שכר הפלדך דהא הבאה שלו הוא שזה מלוה לו ואפילו כשטר עופקא שהוא פלוה למחנות שכר וישגם כן הבאה למלוה אשילו הכינות' הלוה שכר הסופר דפיקר הבאה היא שלו' ואם המלו' אכר כסו ונרדף לשטר אחר הוא כותן השכר

מ דין המחייב עצמו לחברו ובו ב' סעיפי'

א המחייב עצמו כמתן לחברו ככלל תבא אף על פי שלא היה חייב לו כלום הרי זה חייב כנגד האומר לעדים הוו עליו עדים שאינו חייב לפלוני מנה או שכתב לו כשטר דרבי חייב לו מנה אף על פי שאין שם עדים אם שהיו כתב ודו ומכרנו כך או שאמר לו כספני עדים הרבי חייב לך מנה כשטר אף על פי שלא אמר אתם עדיי והואיל ואמר כס' ארו' זה כמות שמת' הוו עליו עדים דמי חייב לפלוני אף על פי ששכח' מדום ונש' העדים ונדעים שלא הוו לו אצלו כלום חייב שצרי חייב עצמו וכשכתב כמות שכתב הערכ' וכל כמות

יג כותבין שטר ללוה להיות מומין בידו לתת למלוה שילוה לו מעות או עב שאין מלוה עמו דלכא למוהם שיבא מזה השטר ללקוחו ששקין פואא כפעמו מנה לכתוב שטר מוב על עגמיהו הוא מוכה לו נכסו ומעשיו כמו שיתבאר וכו' כד שזכור ה' ד' את הלוה שהוא הוא המנה לכתוב השטר על עגמו ואינו מחייב אופאחר כיכד אמר לעדים קנו ממני שאבו חייב לפלוני כך וכך וכתבו השטר ויתבו אותו כבודו הרי זה כותבין אותו לידו של הלוה ולא זוכה בו המלוה שהיו נכסו משופדו לו עד שיבא מת' זה הלוה שומסרו הלוה מעגמו או שמוח' לידו של מלוה אבל איכס רשאי ליתמו למלוה בל' רשותו של הלוה דשמא כתבו ללות בו וזה עדיין לא הלוה ויתבו ממנו שלא כדקניא כל כסו' שפסדוהו למלוה כותבין לו דאפי' אם מתנא לומר שמה עדיין לא הלוה ויבא לטורף בו מלקוחות שאלקו קודם שילוהו כיון שיבא השטר לידו לא הוו שלא כדון שכר ששתכדו לו ככסו הלוה מעשת הקניין כיון שהלוה היה לכתבו ולתבו לו וקבל עליו קניין הרי הקנה לו ככסו מעכשיו מזה א' המלוה מעלו שלא לכתוב השטר ללוה מוכי שאינו רוצה שיבא עליו קול שהוא מושבע ככסו או כמו כדו שלא יכתב אותו הלוה בו כמו שיתבאר בסעיף ז' אף על פי שלא יתחייב מכל מקום איכר רוצה לכא עמנו לדין עמו אין כותבין כעל כדמו וזין כותבין שטר למלוה עד שיהא ליה עמו ואפילו אם איכר המלוה לעדים כתבו השטר וחתמיהו ויהיה כידוכ' ואם יבא הלוה ללית ממנו הווס תפכוה לו כי לא יהיה שטר מוקד כיון שהיום יתחיל השעבוד ואם לאו תקרעוהו אין שומעין לו וטעמיה חדא דהא ודאו לא כומא ליה ללוה שזכא עליו קול שהיו ברך ללות מעדו דלוינו ככסיה וגם מוקד לו כמשא' ו וכמתני' שלא ישא ויתבו עמי הכריות בהקפה וזה כדור ועוד מושם דאיכא לתומם שמה ותאחר הלוה ולא יבא היום אלא ליום אחר ויבא קלקול מתחת ידם שיבא לטורף לקוחות שלא כדון דהא כיון שאין הלוה עמנו לא וקנה ככסו מעכשיו דמי וקנה אותה' ויכש' אחר כך השטר לידו על פי הלוה שפלוה לו אחר כך לא יהיו הנכס' קניינם לך ומעשת הלוה והוא וטורף אין הקוחות מעכשיו מומין הכתיב כשטר שהכית דין לא ידעו שכתיב קודם הלוה ויהי מעכשיו וטורף הנכס' ויכסדו לקוחות שלא כדון כמה דברים אמרום שכותבין שטר ללוה אף על פי שזה מלוה מעכשיו שזכור קניין שמשעה שקנה מידו שכתב עבדו נכסו למלוה אף על פי שלא מסרנו לידו עד לאחר זמן והפאה כי טורף כדון טורף או שכתב כשטר כדור שהכסו והיו אשוככוסו לו מעכשיו אף על פי שלא קנו מידו כיון שהקסו לו כשטר כדור וזה

הלכות שטרות

דהאזכרא דהוה לחוש שמה חור ומכרה למיכר ומינא פ
 אחר כך שטר זה פלוני פכתי לו להתנהו כדו להעמידה
 כדונו ויחבר הפתה הוא דוכינא חור מיכר יהודי כדו כדו
 ב ויחבר לחמרון פשיאן לו קוים כשמתחבר דייחא פש
 עדום שמתחבר באיכס חבל אם מקחיתיה מדעת
 או פשיטתו כחוקים פשיטתו נמתח אין עישין לו קוים
 לכיון פשיטתו כחוקים שרשו למחזירי דאי כרעיה ורוב געמא
 לו קוים כדו שונבה כו בשם סבית:

ג מי שהיה לו שטר ואבד וכא לבית דין שיכתבו לו שטר
 אחר אין כותבין לו אשילוי אם הכו פדני השטר הראשון
 ומשעריהם הם כתבו ונמנו לו הרשון דאיכא לחישה שטר
 כרעאם הוא שטר חוב או שטר חור ומכרו לו אם הוא שטר
 מקח וכהאזינוכא פל כן אין לבית דין לכתוב העתקת פום
 שטר אם לא יראו שם בו טורח כהוה דמתקם שטר מי
 דלעיל ואם כתבו לאחר תופס שטר אחר ויבא לפני בית
 דין אין בית דין כותבין לו עד שוויא גוף השטר הכל לא כ
 כתבו כי טעם למה עשו שטר אחר כי הוה דמתקם שטר
 חוב וכוננוא כו כנין שידוע לפדני שאבד ולא ככרע הכל אם
 אין גודש לעדים לא וכתבו לו וילאו דנוקא ככרעא שטס
 שכותבין דלפני ככרעא ממנו בעדים נס כן אין כותבין לו
 דעיא ומיכרו ויחורר וינכה בו אלא רנה לומר דאבד מן
 העולם כנין שידועו שבשטרף או בכל לוס ואיכו כעיהם שאי
 איכשר להחזיר דנוקא פשטרי הוהא אכל שטר מקח ומתנה
 כנא אחריות כותבין לו אשילוי אחר שכאבד לחישה
 למיודי שהיו אפילו ומתאילו לא ינכה בו כלום ומיהו אם היה
 השטר כד אחר וכאבד ממנו כותבין לו אחר אשילוי בשטר
 הלא היה לכתוב לחישה לכך שמה ומיכרו הוה דלמא כניסה
 שמה ומיכרו הוה יותר מהלוח בעצמו דשלא כשכאבד
 ממנו שמה הוא חמור וזכור באיזה מקום באבד ממנו ויכול
 לחזור אחריו עד שמתאזינו וינכה בו סמית אכל כשכאלו בו
 מור אחר למה בחישה שמיכרו הוה ואם הלה בחישה
 אחר והמלו חושש לשלולך ששרו כידו שמה ואבד ממנו כדרך
 בא לבית דין שבעירו וכותבין לו אחר הוה חמי שטר כד
 בית דין שבעירו והם מודיעין לבית דין שבמקום הלה שגוף
 השטר מוכן בידם והולך ונוכה חובו מן הלה ובית דין ש
 שבמקום הלוט שם ויודיע לבית דין שבמקום המלה הוה
 ככרע מחובו וקודעין השטר הראשון שכידם ואם כאבד שטר
 החוטש שכלכתוב לכתוב חובו ויודיע זה בעדים הולך לפני
 בית דין שבעירו ויעידו לפניהם שכאבד מן העולם ומיחור
 לו שטר שכידם ועל דרך אחר אין משיבשו שטר חוב וכל
 שטר שמשביטין ומעתיקין אותו אות באות משטר הראשון
 וכותבין בו שהוה העתקתן כדכיון בית דין לשעתן אותו
 שטר אשילוי שם וכולין להעתיקו: שטר נוגזה שבת
 בו מתבטל לרובם וכא אחר לבית דין שכותבין לו לכתוב
 על המתנה כותבין לו דהא לאו לנכונא קאי שהיו לאו שטר
 הוא ויעתיקו או אפשר שפסום וכולין לומר שרבו:

ד מי שהיה לו חוב על מחורו כשטר ואבד השטר הראשון
 בעדים קיימין וקמו מורו אם טען הלה שגרע הוה פ
 כשכע הוה פשטר ואשילוי היה חוב למן ועדיין לא כניע
 הוה:

לבוש עיר שושן

כשמות לאח קבלתי מידך כך נדך על החיב טוס לו בוד דכיו
 מהנה אף על גב דידעין פלא קבל כלוס:
 ב גוה סכתב ככתב ידו פחייב לפלוני מנה והחטום כו
 שדים הרו לו שטר כר וכן אם כתב שטר כתב ידו אף
 על גב שאין בו עדים אלא שכתבו למלוה בכבי עדים הרו זה
 מלוה כשט ידוא שהיה כתב ידו שאינו יכול לשודיגן פשאם וכול
 להודיין פש פלוגשחא ויכרו המלוה ואינו נוכח בו מלקוחות
 ונס נריך שיקרא אותו עדום כשכתבו לו בפניו שידועוהו
 השטר הוא ומה כתוב בו פעל ודו שפיקולקלא כשטר מעילא
 לשדך פלוקחות ויש מהנזכרים שהורו שדריך לומר לשדים
 שחסרו כפניהם חתמו עליו נס העידו שבמשר כפניהם:

מא דין מי שנחלק או אבד שטר חובו ב ר' טעיוס

א מי שכלה שטר חובו והוא הולך להחמק אכל רישומו
 עדין כוכר וירא שמה ימחק וגמריה שלפניו לא
 וכולו לקחתו כלל ממעמד עליו עדים שמכיון החתמיהו וכל
 לבית דין ויהם פשוים לו קוים כמו שותכר כסחך ויש y
 אמרו אפי' בחקל נגשרי כשטשטש אלא כסל עליו מי מעיניו
 עליו עדום הודיעם מיחמתו בכתב ומה היה כמאכו ו
 ועדותו מי מעיניו על השטר ויזה כרובה היותו ככני בעל
 דבר שאינו אלא כדו פקוים שטרות דלמא שאין כרובה
 להיות לככנו כמו שכתב לעיל טומן כ"ח ובין לבית דין
 ומעידן שראו כוד פלוני שטר מחוק שהיה כתוב כוכך וכך
 והבית דין טעוין לו קוים אכל עדו השטר פתחן אין בותבין
 לו שטר אחר אף על פי שבמחק כפניהם ומבי שהם ככרעטו
 שליח וטם אלא כאין לבית דין ויבית דין פושטין לו קוים
 ככרעא דהוה קוים סבית דין מנייהם לבתו אחר וכותבין
 לככל השטר הזכ אכובית דין פלונו ופלוני ופלוני סוניה
 פלוני בן פלוני שטר מחוק לפיכך שהיה כתוב בו כך וכך
 ומכנו הם כיום פלוני ופלוני ופלוני שהיה שטר

פלוני ופלוני העידו עליו שבמחק ואם כתבו ושווקכו
 לעדותם ומתא עדותם שכותב גובה בשטר זה שבמכו לו
 טומן ראשון ואין נריך קוים אחר ולא אם כתבין כריך ל
 לקבא ראויה על עדים שראשונים עד שמתקוים עדותם
 ואם אינו מקוים הוה דוכינא שמיכא שטר שאינו מקוים
 שותכר שוד לכל בו כ"ט ויש מי שאומר שריך לכתוב
 בקוים שטר שטר הראשון דאם לא כן בשטר הוה דמא
 ירך לבית דין אחר ויעשו לו קוים אחר וינכה ויחורר וינכה
 דווקא כשאף שטרות אכל כשטר מתנה שבמחק ביתבין לו
 אחר אף על פי שלא בקרש הראשון דלא כקוח וינכה חרבה
 שאינו אלא להעמוד מתנה כידו אכל אם היה במתנה אחרו
 וכן כששרו מקח ומחכר נריך לקבוע הראשון או לכתוב כ
 בפירוש בשטר שטבו זה השטר לא כתב לנכות כולו א
 מחשבתין ולא מיכנו חורו אלא כדו להעמוד מרה זו כד
 מקבל מתנה או הנוקא פלא וינאו חמנו הבית או הוכר
 וכשכותבין לו שטר אחר כותבין בו חמנו הראשון ולא ומנו

לבוש עיר שושן

הלכות שמרות

בו

מלקוחות דקוימא לן וטעמין לורוס וטעמין ללוקח אכל הכא
דאחו לאפוקי מלוא או ממורכ ונותן גומיכו גאל טעין כתבע
כההיא רועת דאשתכח כבשר לא טעמין ליה דודא לא
וויף דא וויף ריה טעין ליה הכתבע ויש ואחרים דאף על כו
כן לא טעין הכתבע מייב דהיין לטעין ולדקיק להנותא דהיין
לאחתי דמא הכתבע כענינו שם :

ד' צריך הסוכר לומר שלא לכתוב כסף הפטח משלש עד
עשר שמה ואם הפטח פלגים ומארכב חרבעים יסוד עד
עשר ועשר עשרות ואם בודקו כסף פטח מחזיר הדכר פטחי
דבות עד פוכא כסף הפטח ואם כתב שלש או עשרה סכרי
דמו לויכא למיחס לויף וכן אם כתב כסף הפטח פלגים או
ארכבים או חמישים הפטח פטר גאל חמירין שמה הוה כתיב
ש' או ארכב חמש וויף דמוקה פלה עדיים טעמין כהונן
ואם היה כתיב פלג או ארכב לא הוה מותמין . וזהו הדין
שלא וכתוב החסין באותיות כגון ב' או ד' שלא יעשה כ"ף או
לש כן כפאל אותיות ואם לא עשה כן הוה פטר כ' אשכר וויף
ופסי אכל או כתב גומטרויות או רחל תיכו כגוי' יג' אשכר
פאו אשכר לויף וליכא למיחס שמה היה כתיב ב' או ד' ויהי' י
הוד מטעמא דאחריון דמוקה על העדים טעמין כהונן ואם
היה כתיב כו' או ג' לא הוה מותמין :

ה' היה כתיב בולמשה דכר א ולמשה דכר אח' אשכר לתמן
ואקים סכיהם אכילו הם לטובו ארוקיה זה מזה מקוימין
אותם גאל פסולין לפטרא ללא אורח' הוה נבחר דברו תוך
כדי דכר ובודא ורה בו ענין אחד אכל אם הם סמריים זה
אחזה כגון שכתב למעלה מזה ולמטה מאתים או אשכא
הולכים אחר התמין דלא יכא למיחר חור בו מן העליון וכו' גאל
היה התמין כפסה אחרונה גאל כתב בו והכל סריד וקים
אין למדן אשמה אחרים אם לא כתוב בו דכל סריד וקים
דמיישין שמה אחר שבחמה בכת' וויף הוה כמו סתרא עור
בסומן מ' כ' ד' דדוקא לגבות בואין למדן אשמה אחרונה
אכל לאשקופי מפני השטר ענינו למדן חגיגה אשמה אחרונה
דודא לא כתב וויף חכותו כמו סתרא כ' בסומן מ' ד' ואם
כחחק מכוס של תטה הכל כפול דמא לא היה כתיב בולמשה
רק דיכר אחר . יג' אשכר שמה למעלה היה פטר והודק
ולמטה היה כתוב סך הכל וכן וכן וכמות או הוסף כו' אכר
אחרים ודאי טעה בחשבון של הסך הכל ואחר הכתב אכר
הולכים והא דאחריון שולכים אחר התמין הוה ילו כפאל
האחר תינו מבחירו דליכא למיחר חור בו מן העליון אכל אם
היה כתיב כמה שמה מאתים או למיחס שמה מאה אין ספק
כאל לומר חסור בו אלא שפתי הוא ואינו נובה אלא מהה סריד
הפסות שבסוהם דוד בעל השטר על התמנה שהמונא
מתכירו עליו הראוי :

ו' אם כחחק מהתמין אות אמת שאשכר להכין עניינו
אם העליון למדן מאכר כגון שכתב למעלה שמוי' ל'
למכרו ולמטה כתב שמוי' למכרו רואין חחק הוה יס' הוה
כיד שלוש והשלוש אכר וודע למי ותכרו למדן תרתון מ' לויף
ואחריון הוד היה שבחמקת והתן השטר להכין יג' אש
במקומו אחריות כגון למעלה כתוב חגיגה ולמטה חן ייש
חחק אכלו אין למדן מן העליון ענין שכתב שמה אותות
משם של מעלה חמיישין עמ' ל' :

היין להרע אכילו הכו באין אף על נב דמוקה אין אדם
פוע תוך זמנו הכו טענת התובע גרע ס' הוה יג' אש
לו טער ואינו כדוד אנו פוסקין נומר שמה כרעו ולפי' קרע'
השטר או שרפו לזיכר באין נומר כרעתי אכילו תוך זמנו
ואינו א' היה השטר ונא מתחת יד אחר הלוה טעמין ממי
בעל אחר שפרעתי אף על פ' שהיה כתיב זמנו כפסע א'
השטר וכפטר ענין שאין השטר כוד המלוה שכתב חגיגה ולא
שמרו אין עם חוקה דקוימא לן שאין אדם פוע תוך זמנו
דכתרע כוחו של שטר בכבילה שמה פוע הוה ולכך לא
פמרו אכל אם הפקידו המלוה אכל א' ויהא ונא מתחת ידו
הכפקד אין הלוה כאלו נומר פרעתי מנאלתי שהרי
לא כפסע המלו' ושמרו כראוי כוד כרעתי לפי' לא נגרע
כח השטר ואף על פ' שלא הפקידו אכלו בעדים כאלו ה'
הכפקד נומר שמלוה הפקידו אכלו כהנו שהיה חמייש לו
כינו לכינוי . מי שהיו שטרותיו כפיר שבכסוהו כרכוס
וידוע שהיו שטר' אל כך וכן משמא הם כחוקת אכודים
ונכתבין לו שטר אחר ואכילו הלוה עומד ומומה י
אין אשמינן בו :

מב שכותבין השטר בכל לשון ודין אם אין המטבע כפורט בו ובו טו טעמין

א' אין כותבין שטר חוב על דבר שיכול להודיף ואם
כתבו עליו כפול אכילו לגבות בו לאחר אף על כו
דאיכא למיחר כיון שכל לגבות בו מוד אם היה בו טו וויף
הוה העדים וכרם לדבר אכילו הכו כפול מנוירת הכתיב
דכתיב וכתתה ככלו חרש למען ועמוד ויחס רכוס שמש
אוכה דבעטין כשטר דכר הראו ועמוד ויחס רכוס ואם
וכולין לוישו אין זה וכולו לעמוד ויחס רכוס לזכר לא א'
מכסרין אפי' לא לתר' דוויק שטר חוב וכוונ' כו שטר העמוד
לראוי שבע' מתמילה לעמוד ויחס רכיל אכל שטר אקניוית'
כאר שלא כפסה אלא להקנות בעל' ע' מ' א' טעין א' :

ב' וכתב בכל לשון וכולכת וכלכד שודקתן הסוכר
ככתב ההוא שלא יהא כו' שמוי' סכין :
ג' תמין שטרות היו שטרין להתכונן כוין ווימין שלא
יהוה חמיישין בין העובת שמה וויף הוה יג' אש וויף
גאל והוה ארוקיה שמה חחק אית א' כגון ה' או חית הניחית
רגלה א' חמייש' וכל כוונא כוה אין מדקדקין כו בכל לשון
וככל כתב לכן צריך השובר להזהר בכתב השטר שהיו אחריותו
דומות לו ונוהיה הכתב מיושר ושהו בעל דברו שלא ידחק
האותו או עניו יותר מדלאו ודחקי הכת' יותר מדלאו ודחק
מקום א' ורחיק במקום אחר לזיכר אין העדים דאין חמיישין
עד שודקתן השובר ככל אחריותו . ולפי' כ' אשכא השטר
לכתיב דהיין טריד לתיין ככל אחריותו ולדמו אות לאות ואם
רואה בו טו שמוי' לא יגבה כו עד שידק הדבר השובר וכל
דכר שפולק לתלות בכתב' ית' ויחס חייך לכוף את
בעל השטר ולהיותו כמי שיהיה יפעה כמי כו היין לאחתי
וישמו אומר הכו מלו הכא דלא לא ית' . מוראם או

נחמן

לבוש עיר שומן

כחמק אלא אות אחת ולכך החזיר מתחילה הסוכר דכיוני כדו לשכותה שם שם אחר היה ואם לא יחם כחמק היוני כרכין לזיך אחר התחמון כמו שנתבאר בספק הקורם ונאכלו אס וס וכתיבה העלוכה ששה חמותות ולא כחמק כחמתין אלא שנים ורובא דשמיא פרוין קוים אפילו הכי אין למדן מחבוהו הספ' שכתבתי וכיון שאין למדן ויודעו שמיא כדו אין אבו ויודעין למחיותן והטעם שפול ואין נוכחין בו כלום אבל אית אח' למדן אפילו אין בפלוני אלא ב'אותיות ונרובין אבו ללמוד חנו המכנה מן הפלוני אפילו הכי למדן ואם היה החסרון בלא חמק אלא שהפוסר כתבו כן מתחנה אס לא חסר אלא אות אחת כגון שכתב למעלה חכני ו נחמה חן אחריו הסוכר הוא שטעה ושכח לכתוב היוד למטה וילמד חתמן תפלוני וכתוב לחכני אכל אס כת' למעלה חכניו ומטה אן אן תלונן כמטות הפוסר דכפתי חותיות לאו אורח דסכרי למטעו אלא חורה פוא חסור כו אוכא למישר סהתחיל הנה לכת' השטר על שם חכני מכני שהיה כדעתו לל' מתחבו ומורבו ולא הלויה והלוה מחו ונמר השטר על שם חן ולא כבוד לחמק או לתקן שם חכני הכתיב למעלה לכ כך יכתן למן . או כמו אס איש אחר הנוא שטר חוב וכתבו בו למעלה חכני ומלמטה חמן גובה מחכני ולא מחמן ואם כתיב למטה מן ונכה מחן ולא מחכני דלחמקין אחר סהתחיל לכתוב השם להלוות לחכני חור בו ולא להלוו והלוה לתן ונמר השטר ולא כבוד מחכני הכתיב למעלה לתקנו :

ואם יש לתלות החמק בזכוכ כגון למעלה כתיב קבל למעשה סכנו וש' משרע' דסכל וקפל שני בליס הס וקפל הוא הכמותות אחרים דקיבור לשכנו כבוטרוקון קס וקפל הוא קב ופלגא ופלא הוא סאה ופלגא והוא ליה ב'ב קפל הוא הכמותות אוכא למומר שמיא זכוכ מחק רגל הקוף של קפל וכעשה כמו ש'הדי הוא ספל תולין לומר שהיה קפל ואינו נוכה בו אלא קפל שהיא הכמותות וכן כל כיונא כזה

ידו בשל השטר על התחנה :
 ככל הני דאשרי למול שור בשל השטר על התחנה
 אי תכיש מטלסליוודו על העלוכה ולא חמקין
 מוכיה וכל שכן אחרים הסוכר וד בשל הסוכר על העלוכה
 הנואל והוא מחוק :

לא אחריו יד בשל השטר על התחנה אלא ככלי הכי נוכח דלעיל שאין השטר בטל לגמרי אכל כדכר סהשטר כמל כו לא אחריו יד בשל השטר על התחנה דאם כן למאי נכתב כגון שטר שכת' בו ש'לוי מכה ל'לוי ל'פורעו לפסח אפילו לומר לא אפרענו א' לפסח הבא אחרון דאם כן היה השטר בטל לגמרי ולמאי כתבוהו אלא נרדף לפרעו לפסח הבא ראשון ויש אחרים דהיינו דוקא כדכר דלכא לתותי' כשעות אכל כדכר שאינשר ששה בו הנותן כגון שאמר לשין דלא

חלכות סמרות

מהני כחמה אמרי יד בשל השטר על התחנה אף על פי שמתבטל השטר והמכירה ככלה ד' וכא' לומר אס כן למאי נכתב שהיו חכני שופעל לשון זה וכתבו כשע' ואין כאן חמדה :

הרבה מהחכרי' כתבו דעכשוו שנהנו לכתוב דלא כאלהמכתא ודלא כשוכסי דשטרא אלים כוחו דשטרא שכיבכל לשון מחסובק שיש בו אחריו יד בשל השטר על העלוכה וכל לשון פהוא כולל חת' לוישו כח בשל השטר וכתמו ששמש כך לכו דעת השופע' דכין איתו כך אפילו לכונו כס בשל השטר :

היה כתוב כשטר כלכוי חייב לכלו מטכע על' דלכויין כך וכך וכחמק אותו הסכום עד שאינו כוכר אין ל'א שנים מאותו מטכע דלשון דלכויין לשון רבים הוא ועל כרחק יותר מהאחד הם ומפוטרוכ שנים שאם יחמ' המלרה יותר היו נרדף להכיא דאניה דהמנוא מחכרוו פלוו הראיה :

אם כתוב בשטר כלכוי חייב לפלוני סלפין מלנה אומר מחס' ולה אומר פתום כותן לו פתום ובשכפ היסת ע' השאר ואל על נב דקיימא לן שאם נתחייב כדון בחקנת הטענה הוה ליה כמורה מקנת ומחייבין ליה שביעה דאורוות' שאינו שכל דלא מחייבין ליה השתים על ידו טענתו או מ' משום הודאתו אלא משום שכן הוא תאשמות השטר ואם כן כלה לו השביעה על ידו ששטר וסטר היו ששכור קרקעות וכסס שאין כשכעין מן התורה על כפרות קרקעות כדלפנין מקדחו לקחן בהלכות שכופה כך הודאתן אינה מביאה לירי שביעה לפיכך אינה כשכפ שכופה דאורוותא ושכופת היסת מביאה כעו מדרכבן ואי תכיש מוכיה המלוה שלא כשדים כעד אותן ס' השלש לא מחקין מוכיה דשכפ החלוה היסת וכתב' במגו דלוי אחר לא תשטתו כלום ואי תכיש כשד' דלכא הכא מגו מחקין מוכיה :

ככר ודעת דככל הלשונות שכשטר הולקין אחר הפקות שבחשמות לשון השטר על ידו בשל השטר על התחנה שהמנוא מחכרוו על' הראייה לפיכך אמרו אס היה כתוב בשטר כלכוי לוס מפלוני כספן בות'ו לחתיכה של כסף דהוא פחות ש פחשקוליות שכן הוא משמעותיה כתיב כו מטכע על כסף אס פרותות של כסף ונאזות כאותו חקוס ומתן לו פרוט' על כסף היוצאת: שם ואם אין פרותות של כסף ונאזות שם בות'ו

לבוש עיר שושן

הלכות שטרות

כו

ומתים היו כללו בכתב אותו הוי"ו שראוהו העדים כשטר
הם מחקינן ליה לקלא וטרף מן אותו הלכות שקבו אחר
כך שובר שאין בו הוי"ו כשר ודא בעל השובר על העלוכה
הראיל הוא מחוק:

כ אם כתב הסופר שכתב חמשת אלפים ושלש מאות וארבע
ומחמשים ולא כתב לבריות עולם או אשלו השמיני
גם האלפים כגון שכתב שנת שלש מאות ומחמשים וארבע או
אשלו השמיני גם המאות ולא כתב אלף היטב קטן כגון
שכתב שנת חמשים וארבע או שהשמיני גם העשרות וכתב
שנת ארבע ככל אלו כשר השטר מחבי שהכל יודעין שאנו
מובין לבריות עולם ונב יודעין מכין הנשים מהם מכריות
עולם כמאנו ויורה שהסבר קצר ולא רנה לכתוב האלפים
והמאות או העשרות מחבי שהוא מפורסם לכל אבל אם כתב
האלפים וגם הפרט קטן ודולג המאות או העשרות כגון
שכתב חמשת אלפים וארבע ומחמשים או חמשת אלפים ושלש
מאות וארבע או חמשת אלפים ושלש מאות ומחמשים
מאות ומחמשים בכל אלו שטר מוקדם ופסול כמו שיתבאר טעמיה
שם פליגי אטר מחיקי:

ג ואם כתב אלפים ושלש מאות וארבע ומחמשים ולא
הזכיר חמשת עשר שהכל יודעין דמספר אלפים
שכתב חמשתהן:

ד אם כתב ברכיו עשרים ונש למודש שכתב ולגב כשכתב
שהיה לו לכתוב ברכיו שכתב כשר דאף על גב
דלא ככתב שכתב השנים ממש דמלת ברכיו אומי השבת
קאי דלא לאין ברכיו פירשנו ויחייב בו מה שפירשנו בערך
ד ל ברכיו שכתב וכשר שהכל יודעין זה:

ה מעשה שטעה הסופר וכתב ברכיו שכתב בשנים
ועשרים ונש למודש שכתב וזאתו השנה היה ראש
השנה בוטשנו וכמאן שרכיבו שכתב היה בארבע ועשרים
לחדש ועוד שכתב בשנים ועשרים ונש למדש ושנים ועשרים
ונש למדש הוא שחייבו עברת שאין יראה כותבין כוונתו
ההטור והטעם אי משום דשנים ועשרים ונש למדש ונש
עברתהן קמן שטר שכתב שכתב או בעשרה שכתב
לחמיון אחריו וטר מאוחר הוא כשר כמו שיתבאר והוא
מאוס שרכיבו שכתב לאו היינו פסול ועשרים בחדש אלף
ארבע ועשרים הכהו כמילא כסויין ליה דיש לומר הסופר
טעה לבי אלף היה בקי בעיבורו של חדש ובקובו בו ויהי
סבור דמערבין ללול וקבעו דראש השנה בוטש שלושי ויהי
ורכיו וטעה כתי כזה שטר דקיימא לן שני יומם של
ראש השנה קדשה אחת וכוונתו אריב דמיון והיה סבור
הסופר דהוה הדין כמו לעינין שפסדו ויהי חמודש מביין הכה
ומנה שלושי ורכיו ליום ראשון ומנה מסס ואילך ובמאן ויחייב
רכיבו שכתב הוא שנים ועשרים בחדש ואמר דכל כתי
האינונא כדווי מחמיונות תליין לקולא כשטעו דסופר כתי
להטעו:

ו שטר של כתב ודא נרדף לכתוב בו זמן דהא לא
טרף בו ממש עבדי אביו יגו בו זמן ואם כי הומו אינו
מעלה ואינו מוריד בו:
ז פטרויכו' המוקדמין קודם שהלויה פסולין אף על
גב שכתמיו בוטש שכתב בו זמן לא תארכין
עווי פטרויכו' וכן לו ינונן

שבע של כסף הקצן שוא שוואם כתיב בו דוכרי כסף
או כסף דוכרינותן לו ב' דוכרינותן של כסף ואם כתיב בו כסף
בדוכרינותן לו כסף שואה בני דוכרינותן שוואה שכן היה למנה
במיתה כשרנו ולומר של כסף היו אחריו דוכרינותן עם כל המורה
ובשרנו לומר של זה היו אחרים דוכרי כלא כן אחרונה
ואם כתיב בו כסף בדוכרינותן לו שני כסף שואה שני
דוכרינותן של כסף ואם כתיב בו כסף וכן לו מחתכה של זה
פחות שכתמיונותן ואם כתיב בו מחתכה של זה כותבין לו
מחשבה הקצן הייבא של זה כתיב בו זה דוכרי או דוכרי
זה כתיבין לו שני דוכרי זה ואם כתיב בו זה כדוכרינותן
בוטן לו זה ש' שני דוכרינותן של כסף עם כל אלו שכן היה
לאנס כמיתה ופסולות הוא אף מליח כן דוכרי לדוכרינותן
ולעולם כותבין לו הקמות שכתמיונותן השלש לפי הלשן
הכתיב בדוכרי:

יג ואם אין שום מחשבה מפורסם כשאר הלבוש אחר
המטבע של אותו המקום שכתב בו אם כתיב
דכל בוטן לו מחשבה של כסף ואם כתיב בארץ ישראל בוטן
לו מחשבה של ארץ ישראל דמתא מחשבה של המקום ש
שכתב בו הלויה ואם אין מידע בו כיונה מקום כתיב
בוטן לו מחשבה הקצן ויבא כמותו מקום שניח אותו
השטר ואם בוטן הלויה המעית שאנו חייב לו הן כמתן
מנו המחשבה הוואל ומנוח השטר כמקום זה וגם היה הוא
בכאן ושכך המלוה ונשל לחמיון כאן דרו וכאן וכתב
שלוש וכאן ככתב השטר מההוא הכי הלוה ראייה שהיו
דרין מתחלה כמקום שהמטבע פחותה מווייתן לו
הפחות:

יד היה כתיב בו שטובן שטרם הולכין אחר המכה
שרגולין לעשות בו כאלוהי מקום שבוטש השכונס
בההוא שטר דהוה כתיב בו שיתמאה ויווא דלאב ל
לפשוני כשית מאה אומתרה וווא או בשותמאה וווי וווא
דאחריונותן לו שית מאה אומתרה שהוה הכמות אבל אין
לכתב בו שית מאה פרוטות לפי שאין עישן כיום שכתבין
שפרוטות וכל כוונתו כהן כל לשון דרגולין לכתב בשטרות
אשילו אינו מתקין מחמיון וברוכס לברכה אלף לשון שנהנו
בו שההוונות במקום ההוא הולכין אחריו ושללו לא ככתב
דין אותו כאלו כתיב והוא הדין תקנות הקהל או דרך שווא
מכה בעיר הולכין אחריו ויש מפרגלי יומם בתיך ביתך
בכתב עיווט שטר כוונתו כוונת היתים כתיב על המנדלו אינו
אמיל לא מקרוימווי וכשר הוא הוואל ונדלגורו ראו
לכתוב כך:

שני שצריך לכתור זמן בשטר וכל דיני האויחר
וחקרימה פירוטות ובו כטעמיהם

א כותבין בשטר זמן ההלויה כדי שכל שמייה לקוחות
יטרף שלקוחות שקבו קודם זמן הלויותו אינו יכול
לפרוק מהם תכל תקום אשילו לא כתב בו זמן השטר כשר
לנכות בו זמן הכסף המוכר שחמו מכו חרודי אבל אינו יכול
לפרוק מהלקיחתו שוכו בניו לומר קביכונין אחר ההלויתך
מש מי שחורם פסול אחר שר או שדום אף השטר כתיב

סקיבו ויאם לאו וכתבואה מיום הכתיבה :
 י' וס' מ' שאומר דהא דלמינן דעסקין באיתו עכנון כשר
 היינו דווקא בצערי הלוואה דיוון משעבדליה הכנס'
 וכינו מהם מוזמינס לתתם אויבא קלא אכל כשטר מייבב שהוא
 שתיח' בקנין או בשטר לא משעבדן לכו' אל' אפי' עסקין באיתו
 עכנון דכתי' אמתיות כיוון ואף על גב דאויבא קלא כמילו
 כע' אל' לא משעבד כלו שום מעשה :

יח' כשויכרין זמן הקנין שכותבין יום סקיבו כו' כמו שכתב'
 בסעיף י' וס' מ' יום הכתיבה לאותיות וכותבין קנינו מכל'
 ביום כ' וכתבנו וחתמונו וספרנו לוד פלו' כו' ובכותבין יום
 שעומדים בו שהוא יום הכתיבה שומעין הכתיבה לאותו יום
 שחתמין וכותבין קנינו מכל' וכתבנו ביום פלונו וחתמו
 וספרנו כלכלנו וזו' לא כתבי הכי מחזו כשיקר' יהיה אם כתבו
 פתח' קנינו מכלנו כמקום לכתוב לא מחזו כשיקרא :

י' ח' אם העדים אינן זוכרו' ליום הקנין ולא ידעו כבודו לבו
 סקיבו מחזו כשתי' ואין אבו וידעין בכמה בו ולפיכך
 בכתב מתחלת שמו' מה מוזמו כשיקר' דהא ידע' שלא בעשה
 הקנין בחשון ואיך וכתבו סקיבו מחזו בחשון ע' מי שאומר
 שזס וזכרנו סקיבו מחזו בתחלת שתי' או בסוף או בחאטב
 יכתבו בשלוש הלאש של חדש פלו' או בשלו' האמצעי או בשלוש
 האחר' והשת' כיוון שהוכי' שב' הח' סקיבו בו' שם החלן מהח'
 סקיבו כו' אפי' דלא ידע' אותו היום מהש' לא מחזו כשיקרא :

ב' עדים שנמסר להם השטר כמדריכה אח' וכתבו מדריכה
 אחרת אין כותבין בשטר חמסר כו' השד' ר' דמחזו
 כשיקרא אל' וכתבו חמס' שכתבו בו חתימת ודס' דווקא
 כשאין וזכרו' זמן הקנין שהיא הוא שכותבין זמן הכתיבה
 כמו שכתב' אל' אם זוכרו' זמן הקנין וכותבין אותו או
 וכתבו חמס' כשעשה בו הקנין אפי' בפשיעדין בזמן הכתיבה
 בחמס' אחר שאס' וכתבו חמס' ככתיבה כחמס' כמסקינן שהרי
 לא נעשה שם הקנין ושלא בשכותבין חמס' הכתיבה וכתבו
 כך אחר לבו כללנו וקנינו מיניה וכתבו בחמס' פלונו אבל
 כשכותבין חמס' שחשנו וס' הדברים בייבין אמרנו כלכלנו כו'
 וקנינו מינו בשקום פלונו וכתבו חמס' וספרנו וספרנו כלכלנו כו'
 דלעולם קאי בייבוקם פלו' אהא דלעיל מוזמו ומה שכתב' אחריו
 מלתא באנשי כשמה הוא :

בא' וזה דאחריון שכותבין חמס' הכתיבה אף על פי סקיבו
 בחמס' אחר דווקא כשאין המטבע חתמה מחזו' הקנין
 לחמס' הכתיבה או אפילו משתנה וכלכל' שכתוב בשטר שהיה
 לו המטבע שזיהא בחמס' פלונו אבל המטבע משתנה
 מחמס' חסרת העדות לחמס' הכתיבה ואין כותבו בשטר ה'
 שמשעב' שחתמו' לו לא וכתבו אל' אם החמס' שמשעבד' להם
 העדות שם שמשעב' אותו החמס' כשכתבו לו ויאם וכתבו חמס'
 אחר היה משעבד' כמישעב' הינא בחמס' כתיבת השטר וזה
 סקר :

בב' שטר שלא ככתב בו חמס' שכתב בו אף על פי שעשה
 הקנין והכתוב וחתמה וספרה המטבע הכל בו כיום
 וכתבו חמס' כשר אפשי' שעד' ש' איתו וכלל' היותו הוא שאין
 חלקין לומר להם עכנון ויהיה כשר לדיון מוזמות פ' סומן ל'
 ב' ר' רובין ושמעון שזס לכל אחד מהם שטר על לוי' בשל
 ראובן כתבו כה' ככסין וכשלא שמעון כתבו ככסין סתם
 ואין ללוי' א' שיהא אפי' כה' כד' חובות שזיהא כותבין אותו
 ג' ראובן דשא' שטר פ' שמעון היה אחר ה' ככסין ויא' נבו
 קניס

האין שדה ראובן ודאין ושמעון סקינן ספק מוזמו מוזי ודאין
 וכן אין שמעון וכול לטרופ' מלקוחות סקיבו מלוי' מאיזר ואיזר
 שאיזר לו זמך היה קודם ה' ככסין והשדה בשלל ראובן
 כחובו היה משעבד' לך ויאם כן הכתובין חמס' פלונו מוכר
 וראובן ס' ככסין גבה' שאתה מוזק' לו ואין לך עליו כלום
 לסיכך אפי' וכתבו ראובן ושמעון וראובן זה לזה וזוכו עם
 הלקוחות שמיזר ואיזר לא וכללו לדחות את המורה שהוא
 וכא' עובדו כשענת' ממה בשכך שאס' ראובן כרוז גבה' היו
 השדה שלקחתם הם משעבדו' לשמעון ויאם ראובן שלא כרוז
 גבה' אל' אותו השדה הוא של שמעון כדיון הרי' שדויתכם מ'
 משעבדו' לראובן ולכ' זוכר' ממ' כמלקוחות סקיבו מוזי ואיזר

כד' ליה שזס לו שטר אפי' שאין כתוב בשטר לא עדו
 השטר ולא זמן כן ע' שנכסו העדו' של השטר ושל השוכר
 שזיס ממילא אחריון שהשוכר ככתב' על אותו השטר :

כה' ליה שזס עליו שטר חוב וכתב בו ככסין סתם והנזיר
 הליה שטר מחילה שמח' לו המלוה כיה ככסין יש כח
 כחמילה זו לכל' החוב הוא' והוא מוזקוק' ל' דוד בעל השט'
 על התקנה' אינו אומרי' שהשטר היה קידס' ככסין והמחילה
 היתה אחר כך על זה השטר :

כו' ראובן הניא שטר חוב על שמעון שזמנו כותבו בו כיום
 כך וכך ושמעון הניא שוכר על ראובן שמחל לו כל' ת'
 תקבועת חמס' שזיה' ע' עליו ושובר' הריב' ג' ב' כיוס שכתב'
 השטר חוב ושמעון שציע' שהחמילה בעשי' לתדריס' אחריו' שהיו
 בזוכיה ירונה לחמס' עכנו' כ' באחד אין העדת' סובלת שדור'
 שכתעב' מ' חמל' לו הדין עס' שמעון אפי' ד' דמילת' דנה' שזיהא
 הוא ששטר חוב והשטר נעשה כ' יום אפי' חמס' אינו כחצב'
 ליהיתבן כו' מקרי' כזו' אדם ירס' הם וברגע' יר' המקרי' אחר
 והוא הכך מה' שהיה קודם רגע' זה ושטר' מחילה' רגוע' ית' הכל'
 הוא יגדו' שקרי' חזו' מקרי' וחושבו' לתחילת' כתי' מוזמו וזו'
 בעל השטר כל' התחת' כה' :

כז' ראובן הניא שטר חוב על שמעון שכתב בו כ' ככסין
 ושמעון הניא שוכר על ראובן שכתב' בו כה' ככסין וכתבו
 בו שמחל' ראובן לשמעון כל' כתיב' שהיה לו עליו ד' היום היה
 ראובן גובה' שטר' דכיון שכתבו כ' שחמל' לו כל' תבעותיו
 עד אותו היום אין' אותו היום כלל' החמס' ל' סוף העולם עד
 ולא עד כלכל' אבל אם היה כתב' כ' שוכר' שמחל' לו כל' תבעותיו
 שזס עליו עד עכשו' סוף חמס' אפי' אין וכתב' חמס' היום או
 כשזוכרו' השטר חמס' אפי' לך בזויה' שעה היה כיום אפי' לא
 ודעבא' איהו' מה' היה קודם וחסמ' בוקא' לא חמס' מוזמו :

כח' שני שטרות שנעשה כשהם מעוברת באחד כתבו בו אדר
 סתם ובאחד כתבו בו אדר שזמנו ואין ללוי' ככסין כנגד'
 שניהם כותבי' לוי' שכתבו בו אדר סתם דסתם אדר הוא
 הראשון ויאם כתוב כשניהם אדר סתם או אשילו' באחד כתבו
 אדר סתם וכשזכו כתבו אדר ראשון היו כתיבו שכתבו כשניהם
 אדר ראשון וכתבין לוי' שזמנו קודם כחמס' ומו' החמס' וע' ל'
 כלכלו החמס' סומן תכ' וכלכלו הכין וס' וס' סומן ק' ל'
 ג' זמן הכתוב בשטר כיון ע' הכסף עד הקנין דכין אותו כמו
 כדריס' וע' ל' כלכלו עטרותיהם סומן ד' ר' :

כט' אם כתבו בשטר עד אחר פסח פשוט עד שיעברו רוב
 המזי' טכין פסח לעג' דכיון דפסח ועג' שזיכר' להדרי' שפסחין
 פשוטה' מפסח' עד עגרת' הם כולס' כחמס' כמו שכתב' אחר
 וכמו שכתב' עד יום ג' קיון אחר הסכמ' ונתמס' ואיזר' קרין
 קניס

לבוש פירוש

אין חושדן העדים שדוחק בל' כך מכל מקום לפתולה לא יעשו כן דההו' לוי' פ' :
 * שטר שנמצא כתוב בקומ' כו' דל' הדרד וכדפי' והכפ' הסטר אית' כחות ולא נמצאו מקום אותן שתי אותיות' בגרונן השטר כשר דלמ'א' כח'א' כיון שנתקיים בחמתו כשר העידו העד' על כל מה שכתוב בו שהוא כן ואלו שנגררו כל כך דקיות עד שלא ניכר עכשוו' מקומו :

יא שטר שיש בו מחקים ושכחו העדים ולא קיומו כסוף הספר ובתוכו שריד וקום וחתם העד האחד וקורם שיחתים השבו מנאו שלא קיומו המחקים תקנתו של שטר זה שכתבו אלן שהיו לבתר דמתים חד מוכן עד שלא קיומו כך וכך מחקים דלות ביה קיומום כדקא חזי והכל שטר וקיום ייזכרו וחתמו שוכים' וכל סמן אם כתוב אותו דבר לשם פחיתות העדים ומזו וחתמו דכשר :

מה שהקדים צריכין לקרות השטר סקודים שחתמו ודין שטר הבא על הגני' ועירו על המחן וכו' כג' סקופים

א אף על גב' שארחה התורה על פני שנים שדום גוית' ודרשו בו מדק' ולא חמי' כתבם היינו העדות שצריכין להפיד כשבו בית דין דתורת הגדה' אבל עדות שמועדים לכתוב שטר לרא' לו ככר נלה הכתוב שהיה שדו' גמור דכתוב ואקח את ספר המקנה שצורו שטר שחתום כעדים ואחרו' חכמים ז"ל אומרים העדים חותמין בשטר למטה חמת הכתב ולא מן הגדרון ולא למעלה וע' כ' כ' זה נרדף מרש' ארדך ולא ארדך ככאן כי כשר הארחתו בו בלבוש הכון ואנחנו א' ק' ל' כדוננו מתחת הגטוה ה' כשאר שטרותיו ע' :

ב ונרדף שהעדים הודיעים את הפנין הכעשה בכניהם וקראו את השטר קודם שיחתמו שודעו כדרא' ש' כששטר נכתב היחשה כמו שראו' ולא יסוכו על חמרים שיקראוהו ולפניהם אכלו הם חמים שחאו וסקרו' לפניהם ואין כתיב' בשטר מה שקראו' ביה דברים אחרים בסתם כני אדם אבל ראש בית דין שהיה יודע ענין השטר וקראו' לפניו המוכר שלו הויל' והוא חותמין אותו ככל דכרו' וגם אותמו מוח' עליו וירא' מחניו שלא יפנה מיה' שכתוב לפניו הרי זה הותם השטר אף על פי שלא קראוהו' בעצמו דרולאו' מתוך ודלמ' לא שנה' אבל אוכוס דעלמ' ויפיד' על ראש בית דין או הראש בית דין וסופר אחר און' כאן אותה על הקול' לכוך' און' למדך' עליו וגם כראש בית דין וסופר' שלו דווקא' שהראש' בית דין יודע' התנון מקודם והרי הוא עצמו' שער אחר' סוף' על הסופר' רק בעת שכתב' בשטר כמו שקראו' לפניו' אבל אם אינו יודע' הראש' בית דין את הפנין רק עליו ושיקראו' אותו הסופר לפניו מתוך כהנה' הרי זה אסור' לחתום ע' משע' מה התורה' בפלותו וגם אחרים דאם העדים יודעין את הפנין הכעשה בכניהם והקוראים לפניהם את השטר הם שם וכו' לן' למ' ד' עליהם סבן כתיב' כשער' וחתמו' ולא יזלו' אם אינם מוכי' :

הלכות שטרות

בם

לשון השטר ושכום הקוראין מתרגמן להם לשון הסטר וה' מתומין כשר וכתב מזוי' מהר' ד' תש' אסרג' ש' וכו' ולכר' ולכר' וכן נראה לו עיקר' זה חומרים כל מה שקורין לפני הכבוד חותמין עניו' אף על גב' שפלא' קראוהו' שוראים לשקר לכבו' הניכור :

ג הודאה בחותם ודו' והספר כעשה כנופן של גוים והדבר כדור' שהת' א' יכו' וזהו שקורין ויש עדים שחתם עד' שלא קראו' מכל מקום מתחייב הוא ככל מה שכתב' בו כיון שלא חשש' לקרותו וסוף' על הסופר' שכל הסופר' על באתמו' של אחרים ודחי' גמר ברשתו' להתחייב ככל מה שאמר' אותו שהאמין על עמ'ו :

ד ואם אין העדים וכו' לן' לחתום און' שקרעו' כני' מ' ק' כד' טקס' ומ' א' היקשום' דיו' שאין זה עדות מעלי' משני' שאין זה אלא חתימת' של אחרים שבו' מקרעים' יש חפשיים שאחרו' מ'כרעו' להם שרשית' על הכיור' כעין א' ותנו' והם משומן' על השרשית' דיו' ואם כן עיקר' החתימה' היא של המפרטין' וס' לא' פ'ו כלום אלא מ'זו' הדיו' בעלמ' מ'כני' שהשרש' נא' חותם מתקיימת' וזון' ארדך' ולא היה וכו' לן' לקראו' אכל' כעשנו' הו' חתמה' המתקיימת' הו' אחרים נכ' כן וכו' לן' לעשות' ואין' כושר' שהוא חתימ' וד' ויש מ'כרעו' פ' אוקוס' כיוור' ח' מקרעין' בו שמות' העד' מ'שכר' א' עכר' ומ'שומין' אותו ע' הכיור' שהסטר' כתוב בו וכו' לן' העדים ומ'שלא' את' ה' הקרעים' דיו' וכשרת' הבתיבה' מאיה' אכל' גם זה אוכה' מ'חומה' מע'ו' שכל' אדם יכול' לעשות' והוא יזכור' שיה' עשו' מה שאין כן' כשה' ענין' מתומין' שאינן' שקיות' ודיהם' בקולומ' כיבר' שיש' הדכל' כו' לאשר' שקיות' ואף' על גב' שדברים' אלו' הותרו' ב'פ' סוינו' משום' שיגוה' אכל' באשר' שטרות' לא ר'נו' חכמים' להתירו' ל'סו' אחרו' אם עכרו' עדים' ועסבן' מ'כין' אותו' מכות' מרדות' על שפ'ער' על דברו' חכמים' וגם' השאר' פסול' ואין' גובין' בו' ויש' אחרים' אף' על פי שאין' אותו' מכות' מרדות' מכל' מקום' עדות' הוא' והשטר' כשר' :

ה מקום שכתבו שם ה' כ' חתום ע' פ' על העד' שכות' פלוגי' כר' פלוגי' חתם' כמסורת' קולומ' מפלגי' כר' פלוגי' או שכותב' פלוגי' כר' פלוגי' כו' וזהו' לחתום' אם קבלו' בני העיר' עליהם' לעש' עדותו' בעדות' העד' כשר' דלא' גרע' מ'כ' און' ע' אלא' כאמין' עלי' א'כך' בו' ד'כ'שחנן' להלכות' עדות' ע' עין' שם' ואם' לא' קבלו' עליהם' אויבו' וד'היה' ניה' כשד' אפיו' עד' שזכור' עדות' כ' כ' אשטר' כרא' לפניו' שפ'דים' מעידים' על' חתומת' העדים' מקיימין' את' וזון' און' שח'ס' לר'עו'תה' שח'א' כעשה' בו' שחוקה' שאין' העדים' חותמין' על' השטר' אלא' אם כן' קראוהו' ויודעים' לחתום' ואין' אותם' כו' להפיד' קמן' וקיום' לן' ביה' דלא' ודעי' למקדו' אף' על גב' דאס'ה' ודו' אחתות' וד'היו' דווקא' כשהדעותיה' על' ג' או אחרו' אקריבין' למאן' דודע' למקדו' פ'ח'כין' עלוהו' ולא' אחרו' הכו' דיוקסין' כשהדעותיה' על' פ'ה' או מ'כוננו' למה' שכתוב' כששרא' מקיימין' יכו' :

ו וקראוהו' העדים' על' וד'חוק' מהכתב' רחב' שני' פסין' דא'ת' לחוש' שח'א' יגזו' כל' מה שכתב' למעלה' וחתם' כ' כשני' הפסין' שטר' אחר' ל'ש'כך' אם הרמקו' שני' פסין' כ'כ' :

הלכות שמרות

העלון אבל אם חתמו זה תחת זה כשר דלמאי נחמס פתא
 וכתוב כחט הפסקת שלבו חתימת סני העדים ככל כ
 חנו טעם כלו לזה חתמו חנה ויחמד אותה לפניה ויהי גבי
 שמרות חשני עדים על אוח' כלל חתם עד א' ונכרזה וחד
 נכות בו הא קוויאל לן שני עדים כשני שחתם חק
 מנטרפין וכל שכן כפרה מחוכרין וחד בחתימה אחד
 שאינו נחשב למטר כלל והשאל וכתוב דבר זויף בסמ"ה
 השלמה פעליהם וכחיה הפטה שלכניהם יחזור עשיניהם של
 שטר כדי שתחשב לטהר אחריהם שאין למדין מחנה וירנה
 ללמוד משנה השלמה פעליה לזה לא תושפין דדיכא לאו
 הכי הוא דכלבי האו גזובא אין למדין מחני סמ"ה לחרכ"ס
 ונכ אשט שלמה פעליה כמו שכתבאר לפיל פיות עד כפי
 ג' לכוכך אין לחוס לזויף כלל וכשר ואין לומר דכויבה
 משום שיוכל לכתוב לכני התיאמת כל עד איני הקדום חייב
 למלוינהם ללא פסולין שום שטר אלא כשיכול לזויף ו
 ולשנות ואינו שטר שום עליו שני עדים להניח מחון
 מאחרים אבל משום שיוכל לעשות שטר מהכר ענינו חייב
 לו לא כעליון ליה לטטר' דחיה דאספוד הכפיה שחתם
 במקום שיוכלין לעשות שטר עליו מכל מה שכתבו וז'
 לנו גם כן שאם בוים השטר כאמנע הפטה שיוכלין עפדי'
 לחתום לכתמלה באותה חנה הפטה הכשאר זה אבל זה
 ואו למדין חילוי חתמו שלכניהם וכל שכן משטה פעליהם
 ואפו' אין כתב כשט' שרור וקיים לאין לחוס לשו' דבר דלמאי
 כיווש שטר' הכותו העדים חלק עטה שלמה פעליהם ו
 והחני שלכניהם או החני שלכניהם לכה והוא כתב מה
 שרנה אין חוששין לזה דחוקה שאין העדים מתמין זה אל
 זה כאמנע הפטה ומחויבין חלק לכניהם שהרי וודעים ו
 שפעליהם חמו שכתבתי אבל זה חתמו זה לא יחתמו באמנע
 הפטה שיהי' לטיוס השטר כשבוים השטר באמנע הפטה
 דהא אם עשונן והניחו חלק לפניהם כשרין ליה כשו
 שכתבתי וחס' כן וש' לחוס שח' עשו כן הבינו חלק וחתמו
 כאמנע הפטה כיון שידעו שלא יפסלו השטר וזה הדיקס
 מה שרנה :

לכוש עיר שושן

בסול חילוי כתוב שרור וקום ואמילוי ידוע שלא להסוף ולא
 וויף בו שום דבר כסול דכיון שלא נעשה מחתלה בתקנת
 חתמו' כפסל ומכיל לא וכשר דכל שלא נעשה בתקין חכמים
 אינו שטר והא דחמרכין לעיל פותח' ד' שפיף א' חף על נכ
 שר' ליהו' מענינו של שטר כשטה אחרונה אם לא החזיר
 כר' לא שאין למדין ממנו משום דהתם אינם כריבין עדים
 אחר' להשערו עליו לא ויכפר אלו' ולא כשר דהא לובא לחוש
 ביה לדלמא זויף לא שאין למדין משטה אחרונה אבל הכא
 השטר ענינו כש' כביסול ונרכין עדים שובו וועידו עליו
 פלא כודויף כו' כלום כדי להשערו לפיכך חף על פי שאין
 עדים שיעדו עליו לא ויכפר אלו' ולא כשרה בתקין ח
 חכמים שיוכלו להשערו אחיבו בלא עדים ואמילוי טיוסיהו
 כדיו על אחי אור' של סני השפיין פסול שיוכלין לומר העדים
 פל טעויה חתמו עליו על עיקר השטר כלומר העד' מעידו'
 טכניהם נעשות הטו' על הנייר החלק ולא יושדו בעל
 השטר שמחק חתמת הטו' אלוה דבר מייב פיהה כתוב
 בו עליו אבל על העוקר מה שכתמ' לעלה כשטר אין מעידין
 ואמילוי לא היה אלא חלק קדורות והלובן בראש כיון בקורה
 לקורה חושפין שח' מעידין כך הלבך פסול לעולם :

ז והא ד' ד' אמר' שאם הרחיקו שני עטין כסול הויכו למנבו
 חמש עכדי איכתי אכני' חורו אם הלום אחר
 פרעתי דלאו שטר' הוא כדי שיוכל המלוה לומר שטר' כדי
 מאובתי אבל לכה' לו אינו יכול למעון בנר שטר' וכו' כיון
 שכתבה עדותהו להכשר אלו' חלאוהו בקרובים והיו כמו
 החלוה לחכרו כעדים בלא שטר שיוכל לעשון פרעתי
 ואינו יכול לומר לא היה דברים מעולם ;
 ח הרחיקו כחות משפט שטר דהיה לובא לחוס אלא
 לזויף של פטה אחת דלמני עטין שכתוב כדוחק לא
 חושפין שיוכל להרניש ונכח' שטה לובא לחוס לזוכא
 דהא אין למדין משטה אחרונה ואני עטין אלו' מעערובין כ
 ככתבת ודי העדים שיה' לובא ככתבתיה דהשטר פסול
 החויף אינו הולך אלל השטר :

י וכו' שפיין הרחקה מהשטר כפסל כהן אינו כפסל אלא
 אם כן רחוק שני שפיין ופסלה אונרין כגון ל' ק' בשטה עליו'
 ק' בשטה התחתנה חתם הך' העליונה והו' שני עטין ;
 ונ' אורין :

י ישי ש' אומר שאם סוים השטר באמנע הפטה והניחו
 אותה הפטה ועוד אחרת והתמילוי לחתום כשטה ש
 פלושית הוא כסול חתמו שיוכל לכתוב באותה חנה פטה
 מה שרנה והחזיר מענינו של שטר כשטה אחרונה כדי שלא
 כלומר חתמה כריכה וחמילא נכתב מה שכתב חתמי הפטה
 שלכניהם וכן אם חמייס כסוף הפטה והרחיקו העדים עטה
 שלמה והתמילוי לחתום באמנע פטה שניה כפסל אם ו
 חתמו זה אחר באותה חנה הפטה חשני שיוכל לכתוב כתמו
 הפטה החלק שלכני חתמתי פלוני ליה מלכוי חנה ויהא
 שטר הכא הוא ועידו' כשט' אחת שפוא כשר וחתמך כל' הכח

י וכן נדרכין לזוהר כשחתמין ויש חלק לכני חתמתי
 יא ש' לחתמו זה אחר זה בשטה אחת דשח' הכותב
 בחלק שלכני חתמתי מה שירנה ויחמד השליון ויהיה
 שטר הכא הוא ועידו' בשטה אחת וכו' ועשה וטיוסו כיה
 ולא אפרין דל' וטיוסא חתמתי אלא הובא שהטיוסא שחד
 בין השטר לעדים אבל לא יחתמו אישויסא טכאוקה שורה
 שלפניה ואם חתמול' לחתום באמנע הפטה וחתמו החלק
 שלכני חתמתי כסול דשח' היה כתוב פס מחכתו או פס'
 תכאוי וזה חתבו . וחזירו אם כתוב למעלה כסוף
 הפטה שריר וקיים כשר וכלכר שיהיו העדים חתמתי זה
 תחת זה אבל אם חתמו שטר אחד זה בשטה אחת כסול
 דשח' היה זה החתמ' שטר הכא הוא ועידו' בשטה אחת
 וחתמו ויהיה כל החיור חלק למעלה ועכ' עליו כש' השטר
 פסול :

ליה מלוה שער כשר בלא דעת הלוה לא בשפתכד הלוה
במותו שטר:

פד והא דמכשריבין כמלאוהו קרובים דווקא שפלאוהו
הקרובים וזה הפירוש: כיוון שכבר נכתב ונחת אבל אם מלאוהו
למחר ולמות אחר' אפי' במלות הלוה פסול דהא לא אהכשר
להשתעבד בו אלא המשעבד שפלאוהו בקרובים והשטר כשעב
מקודם והרי הוא שטר מוקד' ויכול היה אם כש' שאין בו קניין
אבל כשטר שיש בו קניין הרי משעבד הקניין הוא משתעבד ואפי'
לא כשתעבד השטר לא אחר כמה זמן אחר הקניין כשר ונוכח
זמן הקניין כמו שכתבאר למעלה ב' פ' הבא:

יד אם אחר שטרפו עושן הלוה שהשטר יהיה פסול לפי
שהרחיקו העדים ונתר משעה אחת אין בדבריו כלום
דכיון שטרפו היה בלא דורה שלא בודיק:

יז אהל' הבא מה שגוי הרי הוא בגוי לכוכך דאזכ' שהיה לו
שטר שמוע על גביו אחר והרחיקו העדים מה שמוע שבו עסק
מן השטר ושמיין קצת קרקע מאתו הגוי ויבא ראיין לטרופ
הקרקע משמעין בכ"י וישראל כשטר זה שהיה לו שיהיה
קודם שלקח שמעין הקרקע מן הגוי א"כ בגוי הגויים לגבות
כשטר זה גם אין שמעין יכול לפסול השטר מהמת דמחמת
העדים דהא א"כ היה בראובן לגבות קרקע מן זמן הגוי היה
עבד איתיה ה' הוא גידה אות' קרקע שמתעין כדיוכיז דלא
עדיף שמעין מן הגוי דכבא מזה בגוי הרי הוא בגוי:

יח כשר בלא כשרה כשמה אחת ועדיין כשמה אחרת
פסול דחויטין שמה היה לו שטר כבד שהרחיקו
העדים שמה אחת וזאתו השטר כשר היה בדבריו כבא לפי
מיקו' א' ב' פ' א' ויבא חתך כל אותו השטר וכתב זה השטר
באותו שמה ובתנאו העדים חתומין עליו וכן אם היה השטר
שני עסקין אלא שאין שמה הראשונה מתל' בראש הקלף
חיישין שיהיה לו שטר ששמויה בלחמש השטח וכניחו
כשאר החלק וגם השטה עלימה שתמיה והתמו העדים
כשמה עליומה וע' המתה וד' אחריו לעול שפוק' ל' שהיה כשר
והוא חתך כל אותו השטה ויפיק שמה זה בחי' השטה והשלימה
שתמיה וכתב מה שרצה וכמלאו העדים חתומים עליו:

יט יהיה השטר כולו א"כ עליו בשטה אחת כשר
דלובא' ליחמש למידו אבל אם השטר ועדיין שנים
כשמה אחת ועוד לחמה מינו בשטה אחרת שני עדיין ופ'
לחוש שמה כל השטר העליון שהיו העדים החתומים מ'
חתומים עליו והרחיקו שמה אחת שהיה כשר חתך וכשטה
שהיא כיון השטר עדיין כשר שטר ועדיין וכשטה ששטה
שבויה ואחר כיוכמי לברכות בעדים לכוכך כשכא' שטר כזה
לאכנו' אין מקומן אותם מעדים שכשטה שבויה אלא תקדים
שכשטה הראשונה:

כ שטר הבא הוא ועדיין על האמך כשר והוא שלא וזה
שום שינוי בין השטר למקום חתימת העדים שמה וש'
שום שינוי וש' לחוש שמה אמך וכתב מה שרצה ולכוכך הוא
משונה שהרי מחקי' שבו בשמים ואינו דומה מש' שדחיק שבו
כעמים למה שבמחמת כרם אחד שלכן לא וחתמו העדים על
שטר שכתב ע' בניור מחוק אלא' נמחק הכל ככשיה' שא"כ
יש לחוש שמה מקום החתימה כמתח' כשעיש' ובה לא ידעושו
כי לא יתנו לכ' ש' זה וקיום השטר אינו נאמך על עתה אחד
וכשמו' בעל' האמך ומוחזק כעם כתיב וכתב' מה שור' ב' ג' ו

יב כשר שהיו עדיין קרובים וכמלאו אחד מהן קרוב או
ככול או שניו בהם שנים קרובים ש' ליה והיו אין

העדים קיימים כמלאו אחד אותם קרובים טעם חתמו אם כדו
להעיר און משעבד אחר אם ש' שטר עזרת בורה' שכולם שכו
במתולה למת' הרי זה ודאי כותבו להעיר וה"ל כעדי רבום
שהעירו וכמלאו אחד מהן קרוב או כסול דק"ל שהעדות כולו
כמלה כדכתבו לעל' פול' וסעי' א' וזה לא נכתב' שישכח כולם
כתמלה למתום מתקיים העדות כשאר עברי' אשטר לומר
שחתמו הכשרים והניחו מקום לדקש' מוכייהו ויבא זה הקרוב
או כספול וחתם שלא מדעתם א' ע' שהע' הראשון חתום
כשטר הוא כספול וכיון שהיה חתום במתולה הדברים כראין
שהוא עוקר העדות אפי' הכי אשטר כשר משעבד לא למרוכז
רווח שכן למאן דקש' מוכייהו וכן זה וחתם' איהו לכתמלה
לא וחתם שום קרוב או כסול על השטר דאיבא' למוח' שמה
ויאמר הריהו לשם עדות חתמו ויבא' להכשור קרוב או כסול
בעלמ' ופ' אומר' שאין להכשור שחתמו בו כספולין א"כ
שנים אחרונים הם כשרים דתלונן לומר הכשרים אף על פי
שחתמו מן באחרונה חתמו במתולה וריווח' שכוין למאן
דקש' מוכייהו ואמרו הפסולין אחר כך ומ' איהו כדו להכשור
השטר כמו שיתבא' בפע' יד כסאך ולא לשם עד' חתמו אבל
אם כיום שארונים קרובי' א"כ פסולין השטר כסול דוודאו לשם
עדות חתמו ולא לשם עדות חתמו למאן חתמו וה"ל עד'
שכמלה מקבת כמלה כולה:

יג ואם בפסול השטר על ידי חתימת כספולין אם הכשרים
חכרים העדות ע' רחיות השטר וכולין להעיר בעל פה
וכ"ו וכתבו קעודו כמו שכתוב בשטר וחיוב כמו שטר הראשון
קודם שחתמו כספולין ושטר מעלני' הוא דמשום חתמו' הכספול'
לא כפסולין א"כ השטר אבל עדות הכשרים לא כפסול' ע' עדות
חתימת כספולין א' ע' דבני עשירי רבים וכמלאו אלא מהן קר'
או כסול כפסולין כ' שהדות נבוי חתימה כשטר קילו' ומילין
לומר שחתמו חתמו הם כ' וכמו דרשום ואחר כך כיון
הפסולין למתום לכוכך אף עלפי שפסולין העדים אינן כובלין
עדות א"כ הם כיון שהגידו בכ"י ב"ד וככבל' עדות' טוב
אינן חודרין ומגדילן כדלפזכין מקראל דכיון שהגידו טוב' אינו
חודר ומגדיל אבל החתימה אף על גב דרשום הגדה לעינין שלא
ויבא' א"כ כ' להעיר דרב' מה שה' חתמו חתמו' מ' לא חתום'
כהגדה ממש לעכו' שפסולין כפ' עדום אחרים שלא וכלו
להגיד פעם אחר דהא עדיין לא הגידו לא חתמו לכוכך וכלו
הם להגיד פעם אחרת לחתומי' עדות הראשונה כ' על' שומן
ל' בסוף א':

יד היו העדים מרוחקים מן הכתב ויבא' שני עדין וכא'
שני עדים קרובי' או כספולין ויבא' אותי הרווח אפי' שהם
לא מלאוהו הייבן כפסולין איתו השטר כשתמיהו אלו כספולין
הוכשר השטר שהיו פבשו אינו יכול להודיק כ' א' כשפלאוהו
קודם שרא' כשר כב' ד' א' ע' שמה' המלוה שלא מדעת
הלוה אבל אם כשרה ששטר כב' ד' קודם שמה' בקרובי' או
כספולין' שוב אין לו תקנה דהוא לו יכסל כב' ד' שוב אינו חודר
להכשור ויבא' אפי' קודם שרא' כב' ד' לא הכשר בלאו קרובים
או כספולין א"כ כשפלאוהו מדעת הלוה אבל אם התלה מלאהו
מדעת שמו' לא מתכשר כהכי דכיון דכפול רבין הוא שטר
כהדמ' שני עדין חתמו' שהלוה שני כספולין וכן משו

לבוש עיר שושן

הלכות שטרות

ופסטר לביוך תקנו חכמי' זל שצריך לקיים השטר ואם קייש המלה אח כ' ככ' ד' הכו הוא ככל השטר הידוע' שהם כשרים ועל ריש פ' כ"ב :

ב יש אומרים דרא דהתמון לגוה בשפנות אין מחיוב' לו אלא עי' מיוב כגון כבודו שכתבו היינו דוקא בשאין כתוב בו כחציה למלה אלא אם יש בו כאמנות למתוה עליו לא מהימנין ללוה דמיז שאומר שכתבו הרו טוב האיזין על העלה עליו. ויא דאכלו אם יש בו כאמנות למלה כחצין הלוה על טענתו כמיזו דאי כפי איור מוויק' הוא וכתב מרז' מ מהרמ"א ויהו אמנם לכך תקנו חכמים לקווי כל שטר ושוב אין הלוה יכול לגרש פשוט דכר :

ג וכבוד הוא הקיום באים עדי השטר ומעירים לכני ג' אש' הם הדינות שזאת היא היתומות וזכותיו לעשה כמותב תלפ' כחציה אוכל' פלוגי וכלכוי ושהידי' קדמה אחתית ידעויו ומדאמבר לג' דרא היא תתימת דיוונה אשרכיה וקיימכיה כרחו ואלו שלטת חותמין להטה :

ד ואין מקיימין אלא בכפי שלטת שהיא כמו כסף דין שאם קיימיהו בכפי אלא ויהו כ' ד' דא עדים יהו' לכו אלא השנים עדים מפני עדים והתירה כפלתו אלא אם הם ג' שהם כ' ד' הו ככסף דין ע' ומי שכתב מאחר סוהגין פרב התושב ישוכה מקיים השטר בחיודי מנהג כזה מטעל הלכה וכן המנהג פשוט שכתב אוכל' וכתב מרז' מהרמ"א זל זל' וכל' הטעה דכרבי לן לענין קיום שטרות שהיו דרכן דומד מומחה דינו כ' הדינות ומקרי כ' ד' כמו שכתבאר לעיל פ' ס' כ"ה וז' על ג' דק' ל' שאין צורך היה יחיד מומחה מ"ל לענין קיום שטר' דרכן על ולמחן עליו כ' ז' וכן גובהו וכן דקים שטרות הוא דין אין מקיימין שטרות כלליה דרא אין דין כלליה כמו שכתבאר לעיל פ' ס' :

ה מקיימין השטר אפי' אלא בכפי הכפל דין דאפי' צומ' ונזומ מוויק' אל תקיימו בו אין שומעין לו דק' ל' הוא שאיננו חכמים לקיים שטרות משום דמדון התורה לא היה נרדף קיום דק' ל' מן התורה עדים החתומי' על השטר כגשה כמו שכתבתי עדותן ככ' ד' דמו דמוקה הוא מן התורה על כל אדם שחיבו מעיד להונא שטר מוויק' בכפי כ' ד' כ' שאין העדים מקיימין שקר דכל אדם בחוקת כשרות הן לא שמאל כיון שראו הדינות מתעברים אפי' כ' מויהם וכ' כ' דורות הללו שרבו המתעבים תקנו לקיים חתימת העדים וכל זמן שאיננו מקיימים יכול הלה לטעון כל השטרות הכשרים בכסף א' :

ו וד' מ' א' ע' שהיו מקיימים אם אין מכריז חתימת הדין ולא חתימת הדינוים וכול' הלכה לערער עליו ולבטלו והיו כ' א' כקיום כיון ששנו עדים חתימים עליו ע' דיינים ויתר כ' א' חלמה למחן מן שכתבו שנים מחתימת העדים א' א' מ' מן דייני הקיים האילו משאלו לא היו חתימים ברק כ' פ' א' :

ז הדיוונן כפנתן אכריז כתב ידו הפדים או הם כותמין ומעדין שהוא כתב ידו ושכני שמתנו הפדים אפי' א' הם כותמין ומעדין שכתביהם חתמו ו' ע' דאמרינן לעיל קיום שטרות דין הוא וק' ל' בעתה אין עד כגשה דין גבי קיום שטרות שהיו דרכן הקולו השלשו שובאלו הפדים כפנתן ש החתומים בו וואחר כל אחד זה כתב ידו ואין צריך שפוער כל אחד על כתב ידו ועל כתב ידו של חכירו אלא דין כשכל אחד מעיד על כתב ידו וכך דק' ל' על מה שש' הם עדים :

השטר ואקים חתימת העדים והיה שיה הכל מתוק שבו עמ' ויכאהו לכני כ' ד' ויגכה בו ואם כתבו וחתימו על כויר מתוק צרכין לומר שדועה הפדים שמתק הכל כיוס א' דאיתו דומה במחק כן וימא לכחמך כיון שני ומם ולא אם כיון חתימת העד לכני ריח כשעור כתובת אכחיא סכרו חתימו על המחק והפ' על הכויר פשוטא היה הש' על הכויר ועדיו על החי והיה כתוב כיון חתימת העד' אכחיא סכרו כו' וזה כשר כמו שמתברר בס' ה' הסמך והוא מחקו ומחק גם השטר וכתב על המחק מה שרצה א' כ' והרי כמאלו העדים כ' ג' חתימים על המחק ואמרינן שהוא כשר אלא אם לא היה כאלו חתום מתק כלל השטר כשר א' ע' שפ' כיון חתימה לחתימי ריח גדול ללכ' למוחם לזכות כיון חתימת העדים :

בא שטר שהוא על ג' צויר ועדיו על המחק כסול שמה ומחוק השטר ויוויכבו ומאלו הוא ועדיו על המחק א' ח' אלא כתבו העדים אכח' עדים חתימו על המחק והשטר על הכויר כשר והוא שכתבו כיון כיון חתימות עד הראשון לחתימת עד השני שא' אם ומחוק גם זה אכחמו עדי' חתימו כו' שכתב' חתימת העדים ומחוק למעלה וכתבו שטר אחר וניח הדינות שכן העדים התקיים שהיה כתוב אכחמו עדים יהיה זה לבני למיין 'היוכר שטר זה כדוויק' וכו' שכתבו כספק המיך שקדים זה אלא אם כתבו כן לכני חתימתו או אחריו לא מחבי שמה ומחוק הכל מן חתימת העדים על שכתב על המחק למעלה מה שפירגו והיה שטר הכ' הוא ועדיו על המחק דכשרונו ליה ולא יהא לבו היכר שדוויק' השטר :

בב שטר שהוא על המחק ועדיו על הכויר כסול אפי' כתבו אלו העדים חתימו על הכויר והשטר על הכויר מחוק דסוף סוף ומחוק השטר עוד כעס אמת וחוור ויכתבו מה שרצה אף על פי שהיה מחק שתי פעמים לא יהא כוכר כיון שכלו יהיה מחוק שתי פעמים ולא יהיה אלו מקום שחוק פעם אחת שמה ויהא כיון זה לזה וכתב ולתי מגולת אחרתו ולמחוק ולדכויו לא דמו מחקא דרא מגולתא למחוקא דרא מגולתא משום שיה עוב ג' קיים ואין המחוקות דמות :

בג כמקום סוהגין לכתיב כרעון כיוו פשוט נרדף לומר פלא יהא סום גרר כיוו סוטי דאוכ' למוחם שמה היה כרעון ומחוק וכ' א' הם שרעון כמיזו סוטי הוא על המחק דאוכ' למוחם שמה היה ויתר ומחקו וכתב מה שרצה ואם יש עדים ששרעון הוא כתב ידו הלה כשר דתו לזכ' למוחם למודי :

עדים שאמרו קטנים היינו או פסולים היינו או שטר אמנה היה ובל דין קיום שטרות וכו' לז' סעיפים

א המוציא שטר חוב על חבירו כל זמן שלא נתקיים חתמו ודו העדים וכל הלוה לומר מוויק' ומפלוס לא נתיית לכותבו ושבע הוכתובשטר לא עור אלא איננו חס מורה ואמת אמת הוא שאפי' נתיית לכיתבו אבל כרעתי או אחבה הוא פרוש שאין שכתבו ומסור' למלה שאם ויטר' ללות וללו והאמינו שלא וכתבנו א' א' הלוה או שאומר כתבתי ללות כו' ועדין לא לתיית וכל כוונת כזה בחצין הלוה על טענתו כשכופת היסת כמנו דאי כפי אחר לא היה דכרום משלם ושבע היסת

לבוש עיר שושן

והירוש כאלו שבו עדים מעמדו על חלצה שחיוב כל כד א
 כשורכנו ההלואה ואבי' שאין זוכרין ער ראות השאר
 וכולל העיר הכל אלה שמה הלהוא ואין נזכרין כלל אבי'
 עיר ראות השאר והנבאר שפיר יבע' - הרבועי שביאו
 עדים אחרים ועודו שנים על כל התמה מלא החתמות שהוא
 כתב וזה של אלו העדים ועדות זה יוכלין להעיד אמלו מת'
 כתבם ואין נזכרין להעידו כמביה דקל הוא שהקלו כו' שהיא
 דרכן החמושי שער שאין כאן מי שמכיר חתמות העדים אם
 כתב ידם ונזכר חסרות אחרים מערכין הכותב ודמיון זה
 הכתב לאותו הכתב שכתבות האחרים אם יראה להם שכתב
 ודו אילו הוא כתב ודו אילו הכתב' הנה הוא מקיים ומקיימן
 אותו וכשחקיימן אותו מערות אחרים אין מקיימן אותו
 אלא חשבו שטרות של שתי עדות שכלום כעלוהם שלש שנים
 אילוה נלויה בכיזה כלא פום וראה וכמד מתבונה כמולם
 כדרך שאוכלום כל כעלו עדות מעדותיהם וה' שחקיימן
 מעת כמכות מהם שפשו תחת כעלוהן שלש שנים כמשי
 שאכלות כורו של החחוק שלש שנים כמשי וכן כתובת אזה
 פום כה תחת כעלה שלש שנים כמשי מעורין וזכיימן שטר
 כד הוא א' עפסלא כתקיים כקום כ' ד' אכל שבו שטרות חוכו'
 או שנים כרם אם לא כתקיימו כ' ד' אין מקיימן מהן דלכ'
 מידו דמחוק להכו שפרא דלמשר דזויפיהו מייניהו ככה הכן
 דלכתבועתו מנייה וזתם השפ' שחקיימן מהם נרכין שטר
 שובא וחתמת יד אש אחר ולא מתחת ידו זה שחקיים שטרין
 דכין פהם כידו חייסוכן שרא סביהם מוויסוה או כיון וויף
 נזרין כמו דוקא שבו שטרין שחקיימן מהם אם על פי שונדין
 מתחת יד אש אחר אכל משטר אחר אין מקיימן א' עפסלא
 נז' חתמת יד אש אחר דלכא' לוחש שרא אותו עמי שובא
 מקיימן מתבן שרא מוויף הוא כיון שערין אונותיהם אכל
 בתרו לא מוויסין שיהו סביהם מוויסין וכילו האי' לה חייסין
 אילו אינם מקיימם כיון שונדי' חתמת יד אש אחר ולא
 בודע ערוין פום מערער עליו אכל כמיונאלו חתמת ידו אינן
 הם סביהם מקיימם אין מקיימם מהם דמח' כיון וויף ויש
 חולקין ואם יש כאן שטר שקראו עליו ערער והחוק עליו
 בכית' דין וקיימיהו מקיימן מהם לכדו ואין נזכר שנים
 דכין שקראו עליו ערער ערערהו הכותב דין ודו דקדקו ו
 וחקרו וכתבר לכותב דין הערער הוא וקיימיהו אכל אם
 לא קראו עליו ערער אף על כו שכתקיים בכית דין אין
 מקיימן מתבן כיון דלא קראו עליו ערער שרא קיימיהו ולא
 דקדקו שיש ויש חולקין אבי' לא קרא עליו ערער רק שאקיים
 מקיימן מתבן דודא' לא קיימיהו הכית' דין אלא א' עמ'ד
 עליו וכתבר להם חתמת עדותו ענין לעלו' שפיר ל' יש
 אחריו דקיימן חתימה מספר שכתב והס' עבר ולא חייסין
 שרא גם זה ראה אותו העבר וויף מתבן שאין אדם וכולל לקט
 האותיות יחד לזיין אכל אין מקיימן האגרת שכתב לכו שאין
 אדם כזה כמכותה כן כתיקין הכתיבה והיא חתמת
 לבי קולמוס וכתב' ורא דלכ' שפירין מקיימן האותיות
 שכתב כתב הספר א' כמתם שמו כשפ' הספר שהוא כתבו
 או מקיימן האותיות חתמה:

כית דין שכתבו כותב תלתא הוינא ונתקיים שטר
 זה בככותו הרו זה מקיימן אף על כן על חתמתו או אש
 ענין כתקיים אם העידו העד ס' עמ'ד על חתמתו או אש

חלכות שטרות

לא

שטרות האחרו עליהם שאין חוששין לבית דין טועין שרא טעו
 וכבר נכחו העבתי דיונין ושיבתו בדרך שכתקיים כה השטר
 כפניו כה עבתי דיונין ושיבתו בדרך שכתקיים כה השטר
 אם לא פהם לא מחייבין כל הכתי דלכ' כחוקת כתיקין שאין טעו
 טעו אכל כדקדקין אחר העדים שאין כל העדים כתיקין:

כשהפטר חתקיים עיר עדים אחרים שאינם חתומין עליו
 שמשעדין ע' כתב וכן פליגו העדים החתומין כו אם
 אחד משער על חתימת האחר ואחד על חתימת השני לא כתקיים
 השטר כזה שאין אלו העדים מעידים על מה שכתב שטר חלא
 על החתמה ולזכור נזכרין עדות שלום דהויכו ענין עדים על כל
 חתימה וחתימה כפבו עתמה עשאו ואין כאן אלא עד א'
 על כל חתימה אש ואם עשאו עתמה שמיעד על חתימת
 שבו עדים הרו הוא מנטרע עם סביהם ויש כאן ענין עדים על
 כל חתימה מהם ונתקיים השטר:

מי שהשטר על השטר וכל להעיר על כתב ודו בכית דין
 והיכר שזהו כתב ודו כולאי אכל אינו זוכר ענין הן
 המעשה שכתב בולא ימנא וכין כלל כ' כו פיה ליה שיה
 מעולם או כפעה זה ככחוהו שילוי על דו ראות כתבו הרו
 זה כסול להעיד גם על כתב ודו שהוא זה שכתב שטר חמיו על
 כתיבת ודו ענינו כמתם ק' של מה שכתב הוא מעיד
 דכתיבתו של ע' כלומר שזהו מעיד שזה חובי כה חתמה
 ואם לא נזכר הענין כלל אינו מעיד על המנהיג על כתבת
 ודו נזכרין סביב אחרים להעיד על כתיבת ידו והוא לו והדבר
 כן שטר שובא בכית דין וכלא עדים וחמרו כתב ודו הוא זס
 אכל מעולם לא ידענו עדות וזו ואין אנו זוכרים אלו היה מוס
 או מוכר לו לא כתקיים השטר והרו הם כדמס' עד שוכרין
 עדות וכל מי שאינו דין לא ידע כדיון מהכותב כין ויחזו
 לשאלו אכל אם היה כתב ודו ונז' חייסין אחריו שהיו
 שם עדים אחריו אזה כתב דין מקיימן השטר ואין משגיגין על
 דכתיבה של אלו שאמרום אין אנו זוכרים עדות האול'
 ונתקיים השטר שאל עמה ומכתי טעם זה אינו מקיימן כל
 השטרות ואין אנו מזכרין להביא העדים ולשאל איתם אם
 הם זוכרים עדות אם לא שאפילו כאו ואחרו אין אנו זוכרים
 אותה אין צומעין לשם שואלו ואפשר לקיימוה שאל מביהם כל
 אלה דכרי הרתי' כל וטעמיה דרתי' כס הוא משמע דמ' כל
 כזהם מכירין שזה כתב ודן ואמרום שאל ימנא כלבם זכרין
 כל' למעשה זה הוא דבר ופלא זוכרו כלל ואנו חושדין אותן
 שודעים ודיון לחזור כו עדותן ולכסל אותו והוא ליה כ
 כעדים שאמרום קטנים הינונא ופסלו עדות הינונא שאינם
 באמנם כמו שכתב רב כספיק' לא וכיון שהם כחשדי' כעדות וז
 הרו הם כפבולין ואין מחייבים אות' כלום כעדות וז להוות
 כחשדי' אפילו בעד אחד על חתימת ידו ענינם אלא נזכרים
 שנים אחרים על העיד על חתימתן לקיימו. אכל יש חולקין
 ואמרום שאפילו אין זוכרים פליה או שחתמו מעולם על שטר
 זה אינם כחשדין כפבולין וכל אמנם ואפילו אין כתב ידן
 ונז' חמקום אחר כיון שמשעדין שזה כתב ודן מקיימן השטר
 על פיהם אלא שיש חילוק כין זוכרים עדות לשאינם זוכרים
 דכזהם זוכרים העדות ק' דל על מה שכתב הם מעידין ודו
 שיעיד כל א' על כתב ודו ואין כדו שיעיד על כתב ודו של חלכו
 כמו שכתב ר' אכל כאן אין זוכרים העד' שפסחו הכל

לבוש עיר שושן

א אחד אינו אלא חנו עדות שזה הוא כתב יד הדיון:
ב וכן אב עד אחד מן השוק מעיד על התומת עירו הסטר
 דיון אחד מעיד על התומת מנסרטיס דמאו
ג דאסידור שהלא ומהוד דיוניא העד מעיד שזו היא התומת
 העדים התומתין והדיון מס' כן מעיד שזו הסטר בתקיים
 בכינוי שהיא כשר והרי הכל עדות אחת הוא וכן הדיון באיין
 הדיון מעיד על התומת אלא שזוהי מן השוק מעידין על כתב
 יד הדיון הרי זה גם כן עדות אחת הוא ונתקיים הסטר:

ד עדו הקיום וכולן להיות קרובים לעדו השטר שאינו
 מעיד על קרובו כלום רק מעיד לכפל השטר ששטח
 כשר הוא ולא עוד אלא אפילו מתהבב החתום בעדו הבין
 היה קסין ויכול הבן להעיד על התומת אביו אחר שיגדול
 להעטרף עם עד אחר שהוא כשר עמו וכן יכול להעיד על
 כתב יד רבו שראה בקטנותו וז' דדווקא אילו שרגלו פתח
 בקטנותו סימקן על עדותו לכשיגדול דודאזי מכיר אותה
 שדרכן להקפיד עליהן ולדקק על כתובתם ומעשיהם אבל
 על כתב יד אחרים אף על פי שרגלו פתח בקטנותו אף
 שמוכן על עדותו כגדלו שדרכו אותן בקטנותו שאכשר
 שטעה ולא הכיר בו באיין דרכן לדקק על אחרים
 בקטנותו:

ה נר"ך שלא יהיו עדו הקיום קרובים לדיוני הקיום
 כמו בשאר דיונים שהעדים הקרובים לדיונים אינן
 מקבלין עדותן משום דהוה עדות שאי אהיה יכול לכוזב
 שאיין הקרובו מקבלין הוהה ויש מכאשרו דכיון אף הוהה
 מנוניה כהם אלא היבא דאחרו בפנינו התמו העדו כשטר
 כיוון כלבנו וזה דבר רחוק מן אנושינו כך שהרי איין נרובין
 להעיד אלא שהם מכורין תומת העדים לכוכך לא היוסוכן
 להביקיים שטרות הוהלו נאוינו אלא מהדרכן ועדו הקיום
 לא יהיו קרובים זה לזה כמו בשאר עדות אבל עדו הקיום
 ועדים המעידים על תומת הדיונים שקורו הסטר וכולן
 להיות קרובים זה לזה שאיין עדותם עדות אחת אינו מעיד
 על השטר שהוא כשר ואינו מעידים על התומת ידו הדיונים:
ו עדו קיום הקרובים לזה או למלוה כפולנים ויש מי
 שמכשיר משום קל הוא שהקלו בו אבל דיוני קיום
 הקרובים למלוה או ללוה הקיום בסול לכ"פ:

ז דיוכין התומתין לקיים השטר מותמין אף על פי שלא
 קראוהו שהרי אינו נרובין לרע לא אם תומת העדים
 כשר או כפולו ודווקא מה שיש כנוף השטר אינם נרובין לקרות
 אבל מכל מקום נרובין לראות מי הם המלוה והלוה כדי שלא
 יהיו קרובים לדיונים ולא לעדים המעידים בפניהם ויש
 אימרום שאיין נרובין לקרותו כלל וכאלו שכתבין תוך קיום
 מיהם עדו הקיום שאם יהיו פולנים למלוה וללוה וכולן להביר
 אחר כך:

ח דיוכין שדכין על תנאים ועבוינים שכתב עליהם
 נר"ך שיהיו רחוקים מעדו השטר שהרי דין זה נוגע
 בעדים אם מתמו כדיון או שלא כדיון:

ט ודיוכין הקיום נרובין שיהיו רחוקים מדיוכין שדכין על
 המלוה עמהם שהרוב נרובין לשמוך השיקף על דיוני
 הקיום ויש משאויין מכני שאיין דיוני הקיום משידון אלא על
 תומת העדים שהיא תומת ידם ולא על מה שכתב בשטר
 וכן

ואינם וכוונת כלל שהתמו כשטר זה שאי אינם הולים להעיד
 על זה ששטר אלא שמתכין שהיא כתב ידם מכל מקום לא
 נרבי מעדים אחרים שמכורין כתובת ידם וכחו ששטר מעידין
 עדים אחרים נרובין שמועדי פנים עדים על כל תומת
 ותומתה כ' כשהעדים הם עתים שהוא כתב ידם לא שאינו
 זוכרים העדות נרובין אז שמועדי כל אה על כתב ידו ועל כת'
 יד חכירו דהיה לזה עדים על כל תומת או שיכשר עמהם
 שמועדי על כתב ידו שניהם דקים ליה במו סבו עדים על
 כל תומת ותומתה:

י אחר אחד מן העדין זה כתב ידו והעיד הוא ואחר עמו
 על כתב יד השני לא תקיים דכיון דקוואלן על מנה
 ששטר הם מעידים אם כן כזה אחר זה כתב ידו הרי ונאל
 על כיון מנו התמוין וכשמתרף עם האחר על תומת ידו הפני
 חזרו וינאל רביעי התמוין על שני וכמנאל שלשת רביעי התמוין
 וינאלן על פי עד אחד ואכן על פני שני עדים וקום דכ' בעינן
 מנו דכר על כיון על זה ומנו על כיון על זה:

יא וכן אם העיד אחיו או אביו של האחר עם אחר על כתב
 ידו של השני לא תקיים שהרי שלשת רביעי וינאל
 על קרובים:

יב וזה אם מת אחד מן העדים התומתים על השטר והוא
 הבשאר וזכר ההלואה על רחוקות הסטר ומעיד על ח
 תומתו נר"ך פנים אחרים מן השוק שמועדי על תומת הית'
 ואין העד הזה הבשאר יכול להעטרף עם אחר להעיד על
 תומת הית' אלא כינאלו שלשת רביעי התמוין ידו וזה לא
 כהנאל אלא עד אחד שיכיר תומת הית' עם זה העד הרי
 כיבד ועשה אביו עם ימים אחרים שמכורין תומת זה הית' י
 ב אז ויעידו ויהיו תומת ותומתו ולא ינטרף הוא עמו להעיד על
 תומתו ואז וזו הית' להעיד עם עד אחר על תומת הית'
 ותקיים הסטר ואם באין אף עדים שמכורין תומת החוזה
 זה העד הית' וכתב תומת ידו כהנו עדים אפילו על התרם
 ויש יכו בכיבד דכרו שמתמוך כתב ידו בכית דין ויכולו
 לקיים מתוכה מתמו עזי ערמוה לה כדי שלא ינטרף להעיד
 הוא כעמנו על תומתו ואחר כך יעיד הוא ואחר עמו על
 תומת הית' ותקיים הסטר:

יג עד דהוין איין מנסרטיס לקיים השטר כיוום שטר מקיום
 שכל לכבוה ואין אנו מכורין לא תומת העדים ולא
 תומת דיוני הקיום ואחד מעדו השטר באו ומעיד על כתב
 ידו ושנים עדים מעידין על כתב יד אחד מהדיוכין או הדיון
 בעתה ואח' עמו מעיד על כתב ידו ואינו מועיל דמאי דמסידור
 האין לתפסה האין העד מעיד עם מנה ששטר והדיון מעיד
 על תומת העדים וכ' דאם לא תקיים אלא כתב הסטר
 ועד אחד שאינו קיום דכתב הסטר אינו שום עדות:

יד אם שמו דיוני הקיום כל אחד בעצמו מעיד על כתב ידו
 הסטר מקיום ולא אחריון על כתב ידם הם מעידים
 וליכעו שנים אלא כל אחד מעיד שהסטר תקיים ככנו
 שהוא כשר והרי הן ככני עדים שמתמויין הסטר אבל אם
 אינם מעידים בעצמם על כתב ידם אלא אחרים מעידים על
 תומתן כרי אלו אינם מעידים על שבתקיים הסטר רק שזה
 הוא כתב יד הדיון לפרוכך נר"ך שני עדים על כל אחד וא' דכר

לבוש עיר שושן

כג וכן עדין הקינים יבולין להיות קרוכים לדיוני המלו' שחין שוכין להדדי:

כד שלשה מיטבני לקינים השטר שנים מהם מכרין תמימת ידו בעד המלו' ואל' אינו יכיר עד שלא חתמו מעדיו השנים בכפיו השלישי שהיו חתומת ידו הפדום ונעשין כולם דיוני הקינים וחותם הוא עתהם שהדיו בשפ' שמגדירן העדות שומעין שלפתן ביחד שזכה תמימת ידו העדויהם הכ"ד וכתתיו השטר ואל' כ' תמימה: שכן הוא דרך קיום כ"ד בכל דקום חף עלגב שכשעה שהעירו הם ככחו לא ישכו לקבל העדות אל' הוא לכדו והשנים היו עתם באותו הפעם בכך חתרכו שבקיום שערות הקילו מעד כשעה דיון אפילו הוא עד ויהא דיון כשעת הנדב ואל' השיב כמו שישכו כל השלשה כשעה שהעירו ובתקבלה עדותם בכניהם הכל משמתמו אל' ה' השנים טוב אין מעדין בכפיו וחותם שדו כון שאין מכירין חתימת ידו העדים נרדף שיעודו לפכיוולם ביחד קודם ה' שחיתתיו הקינים אבל אם העירו בכפיו השנים מהם וחמתו אותו ולא כ' העירו בכפיו השלישי פסול שהרי לא היו שלשה ביחד שם כ' ד' קודם שחתמוהו השנים הראשונים ובכך אל' חתרכו דקיום שטרות הוא דין ונרדף שלשה כ' ד' שמתדין בכניהם קודם שחיתתיו אותו. ועוד משום דחזיו כשקראו שהיו כותב בכותב תלתא הויכא ולא שמתדיעכא דהוא חתימת ידו והיה באותה שחתמו השנים לא ידע השלישי שהיה חתימת ידוהם אבל הקינים כעמנו בלא החתמות מות' לבתוב אפילו קודם שיתקיים השטר בכניהם ללא חתיו כשקראו כל זמן שלא חתמו ויש חילוקין וס' ד' דגם זה חתיו כשקראו:

כה אם כאן עדי' והעירו שכשעה שכתתיו השטר בכניהם בלא חתיו כשמתמך אחד אל' כל אחד קבל עדות בכפיו ש' עמנו פסול שהרי כ' ד' כשקבלו העדות כדכתיבא בכפיו כסעף הקודם אבל הדיוכים עמנו אינן באהנים לומר לא היינו ביחד כשהעירו העדים דא' כ' היה עולה ששש' שלא כדון ואין אלה משום עמנו רשע ויש מי שחשכר אפילו כשקבלו העדות על אחר שכפיו עמנו רדק שכתתו עמו ויה' שהיו בית דין כשחתמוהו:

כו שלשה מיטבני לקינים את השטר ובאין שנים עדי' לערערו על אחד מהם שהיו גזול' וכיכאנו בו ובאין שנים אחרים והעירו שחור כתבשה הם עד שלא חתמו השנים הכשרים באו אליו והעירו שחור כתבשה הרי זה חותם עמהם דכיון ש' שכתבש כעוד שלא חתמו לא כתבטל ונשד' הראשון והרי היו שלשה כשרים כשעת הוועד אבל אם אחר שחתמו השנים העירו עלינו שחור כתבשה אינו חותם עמהם דכיון דבשעת חתימת השנים עדין לא כתבש ככתבטל פוועד הראשון ה' שכוועדו לקיטו ולכוכך אינו מנשד' עמהם על אותו הוועד עד שיצטבו כעם אחרת לקבל העדות שנית ויקיימוהו כ' אל' שערערו עליו כעבירה כגון שהיו גנב או גזול' או שאר עבדות שסובלין אותו לדיון אבל אם שרערו עליו בכנס משפחה כגון שאחרו אמו לא נשתמרה ועבד הוא או לא נכתויר וינו הוא ונודע אחר שחתמו השנים שאין במשפחתו פנס מלהיות דיון ויהא כל כשר הרי זה חותם עמהם שאין זה אלא גזול' דברים דמתיקרא בשם היה ולא היה פסול שיעולם ולא כתבטל וועד הראשון ובערעור דנכס גזול' כמו דער שלא חתמו חותם עמהם דווקא שהעירו עליו שחור כ'

הלכות שטרות

לב

כתבשה אבל אל' ערערו עליו שנים שגנב או גזול' באו שנים אחרים שכתבש שלא גנב או לא גזול' היו להו' תרד ותרד ולא תבאמר דבכתיב כשלא כשפך כשר שפך פסול ומשפך אפסגין ליה לדיון:

כח כתבו קיום ואחר כך במנא אחד מדיוני הקינים פסול לא כשלא השטר בכך אל' ויתכנו אותו קינים והשטר כשאר בכשרותו:

כט שלשה מיטבני לקינים את השטר וחת אחד מהן גרובין לכתוב בכותב תלתא הויכא וחד ליתיה כדו' שלא ויחר הרוחה כ' ד' של שנים קיימוהו וחתו למשעו לומר כ' ד' של שני' פנו לקיום שטרות ואל' שכתב בו בכותב תלתא הויכא גרובין לכתוב חד ליתיה אל' לא יכתבוהו אותו למשעו ולומר שאין גרובין כ' ד' לקיום שטרות כיון שאין חתיון בכך שנים ויה' שכתב בו בכותב תלתא הויכא לא לשם כ' ד' כתבובו אל' שהיו כדעתם לרבות ולא בודקן להם לא השכיבו שחתמוהו והם ושכו לנכדן אבל כשכתב יחד ליתיה תו' לוכא למשעו מיהו דווקא לכתתוהו ויתבו וחד ליתיה ואל' לכתבשה אל' בכותב תלתא הויכא ודולגוחד ליתיה לא מיתב' בכך אל' אם כתבו בכותב בו דיוכא הויכא ולא כתבו תלתא גרובין לכתוב וחד ליתיה ואל' כדיועבד אם לא כתבוהו ממש. בכך שאחרו הם דיומי ששנים כקראו כ' ד' ואל' ש' בו משתמיה אחד שהיה שלשה כגון שכתב פלוני זה והוא מומה לרבים חמר לנא שכש' וכקיים השטר או שכשעה זה בכפיו שיה' אינו נרדף וחד ליתיה דודאיהו לא טעה לומר ששכו' בכך אל' כ' ד' ומ' אם כתיב בו כו' דניא וכתבתי תלתא כגון שכתב בכותב תלתא בו דוכא הויכא וכו' תו' לא נרדף ומותקן שנים טעה סודו ואל' כל השלשה חתיו' אין נרדף לכת' בכותב תלת' הויכא דכיון דשלשה חתיו לא חתמוהו שחל לאו דמיתב' את' והיו שכו' שחתמו דוח' אין דרך לשעות כל כך ואפילו אין כתיב בו רק שטר זה כתקיים כראוי דו' בכך:

ל וש' אחרים אפילו כשלא חת אחד מהם חותמתו שנים וכתבין וחד ליתיה כדו' להקל מצליהם שלא יחזירו אחד השלישי ולא יחתמו בו רק שנים. אם כתיב בקינים בכותב תלתא בו דוכא הויכא כו' וחתמינו כו' שלשה וכוונתו אחד מהן קרוב או פסול' וש' אחרים דכשר' תלינן לומר שלשה כשרים יש כוונתו וחתמו מהם רק שנים ויהי זה הקיום כשר כמו שחמרכו לעלו והשלישי הקרוב או הפסול חתם אחר כך כיון שכתבאר לעלו כיון ת' ה' סעף י' כ' בני שטרות ויש אחרים דהבא כשלא יחתרו פסול' ש שנים לקינים שטרות קינים שכתב בו אחר כ' כפדיו כשר דאף על גב דקיום שטרות דין ויה' שכתבו שהיו מכל הקיים ה' חלו וחתמו שלש' חנו רואין שהיה כות דין ויה' שכתבו שהיו מוסר' שהם כעגמ' הכירו החתמו' והרי הם עדים וכות דין וכבר אמרו דבקיום שטרות קיימא לן דעד כשעה דיון:

לא נרדף שיהיה הקינים מיון לחתימת הפדום ואם היה כון הקינים ושטר ריומי שטה אחת ושני אחרים הקינים ל' לכדו פסול והשטר כשר אל' שאינן מקויים דחיוש' כן שחל ומתוך השטר שכתקיים ויוויף באותה שטה שטר ושני עדים כשעה אחת דקיימא לן שהיא שטר כשר כללעל וכמנא' הקינים

לבוש עיר שושן

מקומו והרי מוויזן הוא אם המיר קצר למטה ולא וכולנו לקיימו תחת הכתב וכולין לכתוב הקיום תן הכר או האחריו:
לב הרמיק הקיום המשטר שיה אחת או תמים או יותר ומלא לא הרמיק משטר וזו כפר שיה אוני וכול לויף ואין לומר שכתב דין קיימו הרשות כדאמרין גבו עדים דכו דוכא אטוטיא לא מתנו חלא על גובה של מטר ודוקא פתולא סס שרשות דנו שכולין לראיתין שרשות שלא היה כתוב סס שום דבר תחת הרשות אבל אם מולא כל החלק דנו כפינו של לחם שמה היה סס מטר אחר וקיימיה וזו כתב מטר זה בגלגון שלמעלה ומתם העדים והרי הקיום מקיימין אחריו ונש פסולין גם שרשות דם לבס דכו דוכא מתנו אטוטיא ופתא אטוטיא מתנו כדאמרין גבו עדים לעיל סומן מ' בסוף ו':

לג מטר הכא הוא ועדו על המחק והקיום מ' וטוטה על הכויר אין מקיימין אחריו מדניו הקיום אלא מעדים שלמעלה שמה הקיום היה רחוק מהמטר דרבה והיה הרומח מלא שרשות על דנו ומתך נזק המטר ומתך שרשות וכתב המטר הוא ועדו על המחק ולכו יהו כפולין בשרשות מוסם דסבורא לכו דכו דוכא כתי אטוטיא מתנו כדלעיל בסומן ה-כא כמאדון לקיימו מדוניו הקיום דודלא או היה סס מטר הקיום פתונו רחוק מתחתית ומל זויה שרשות דוכא ל דודאו אין מקיימין מטר ככה או גנבא שמה יאזרו כו דוכא אטוטיא מתנו ומעילם לא קיימיה:

לד חתם במטר קודם כעשה גזול ואם כעשה גזול וכפול לערית הוא אינו יכול להגיד על כתב וזו שיה הוא כסול להגיד אבל אחרים מעידין על כתב ידו שמכרין אותו וכבר השטר והוא שראו חתימת שבער זה קודם כעשה גזול אבל אם לא ראוה עד כעשה גזול לא דלוכא למיחם שמה עתה ויף וחתם וחס אין כאן ועם עדים האכזרין את חתימתו הוא כותב את חתימתו על המרש ומחזיקה ככותב ומקיימין המטר מחמה כמו שכתב לעיל בסוף יב וכן הדון אם שמתר לאחר החתימה שחתם כתב ידו ככותב דין ומקיימין מחמה שהוא אינו מעיד כלום כדלעיל:

לה חתם במטר עד שלא כעשה חתמו וכפול חתמו הוא אינו יכול להגיד על כתב וזו שפסול מאם קורבא אבל אחרים מעידין שמכרין חתימתו אפילו לא ראוה עד כעשה חתמו מה שפסול חתימתו קודם לא ראוה שחתימתו פתלתן רק גזירת המלך היא לכוין אין מושגין הכא שמה עתה ויף דלא חשוד ככך חלא כפסול להגיד מאם קורבא לכוין אחרים מעידין עליו שהיא חתימתו וזו אפילו לא ראוה עד אחר כעשה חתמו ושעתא דמכרוהו תחתיו קרוב אף על כו במשטר ונאל לכוין כותב דית כוון שהוא כפול לבס מ שהעדים שחתמו על השטר כמו שמחקה עדותן דמו וכיון שכעשה שחתמו כשרים היו היה ליה כאלו קבלו בית דין עדותן כאותה שעה ועדים המעידין על חתימתן כאלו הם מעידין שראו שכתב דין קבלו כעדות של אינו כעשה שחתמו ונמרו הדון על כויה לכוין יש מי שאומר דהא דמכארכין המטר כשארם מעידין על כתובתו וזו אפילו לא ראוה עד כעשה חתמו ויחייב דוקא כשהשטר נדן תחת ידו אחר

הלכות שטרות

שכונן שנתא כבר מחמת ידו העדו למורין כאלו ראוה כותב דין כבר וחקרו עדותם אבל חס עדיין השטר ונאל מתחתיו העדות לא שייך לייחד המקוהו בית דין כבר חלא עכשו שמואל ונאל מחמת ידו וכך לבני בית דין ויכשוו יהו הם קרובים ופסולין להגיד לכוין נכ עדות אחריו שנתנו שהם כתב ידו אינו אטוטיא והשטר ככוין:

לו חתם במטר כשהיה כריא ונשתתק הוא אינו יכול להגיד על כתב ידו אפילו ברשות או על ידו כתב דרמחבא אחרה מתייה ולא שמו כתבם או רמית אבל אחרים מעידין עליו שהיה כתב ידו:

לז אלוס ההתמוין על השטר ומתו ואין כתב ידו ונאל מחקום אחר וכאו שכוס ונמרו כתב ידו

הוא זה אבל כשכוס היו או כפסולים היו אילו כלהמסו כיונו פהו אחר לאין זה כתב ידו או שהיו שותקין לגמרי ודוקא על השטר על כויה חלא אם כן שטופין ככל השטר שותקו על זמן ויוקיים את השטר על כו עדים אחרים קרובים לו זמן ונאל אינו שועף לא טענון ליה דלא מוסיפין להכו ולא יש עדים אחרים שגורא כתב ידן או שהיה כתב ידן ונאל מ מחקום אחר משטר שקרא עניו ערער והוחק כבית דין אין קודעין אותו כמו שכתב שם אטוטיא - ויש פו שזוהי שאין נרין שקרא עליו ערער דבהוחק כבית דין לבדו כמו אפילו לא קרא עליו ערער דשפתא לא קיימיהו אם לא שכתב הרב כפול מ' מיהו אף על גב דלא מירשידין ליה גם מנכיל את המנכיל כיה דלא העדים האחרים שחתמו שמה אחרים ודס או הקיום שחתמו אותו השטר הוא כאלו יאזרו כו דוכא אטוטיא מתנו ומעילם לא קיימיהו וזו שיה הוא כפול להגיד אבל אחרים מעידין עליו שהיה שטר והוא שראו חתימת שבער זה קודם כעשה גזול אבל אם לא ראוה עד כעשה גזול לא דלוכא למיחם שמה עתה ויף וחתם וחס אין כאן ועם עדים האכזרין את חתימתו הוא כותב את חתימתו על המרש ומחזיקה ככותב ומקיימין המטר מחמה כמו שכתב לעיל בסוף יב וכן הדון אם שמתר לאחר החתימה שחתם כתב ידו ככותב דין ומקיימין מחמה שהוא אינו מעיד כלום כדלעיל:

הוא זה אבל כשכוס היו או כפסולים היו אילו כלהמסו כיונו פהו אחר לאין זה כתב ידו או שהיו שותקין לגמרי ודוקא על השטר על כויה חלא אם כן שטופין ככל השטר שותקו על זמן ויוקיים את השטר על כו עדים אחרים קרובים לו זמן ונאל אינו שועף לא טענון ליה דלא מוסיפין להכו ולא יש עדים אחרים שגורא כתב ידן או שהיה כתב ידן ונאל מ מחקום אחר משטר שקרא עניו ערער והוחק כבית דין אין קודעין אותו כמו שכתב שם אטוטיא - ויש פו שזוהי שאין נרין שקרא עליו ערער דבהוחק כבית דין לבדו כמו אפילו לא קרא עליו ערער דשפתא לא קיימיהו אם לא שכתב הרב כפול מ' מיהו אף על גב דלא מירשידין ליה גם מנכיל את המנכיל כיה דלא העדים האחרים שחתמו שמה אחרים ודס או הקיום שחתמו אותו השטר הוא כאלו יאזרו כו דוכא אטוטיא מתנו ומעילם לא קיימיהו וזו שיה הוא כפול להגיד אבל אחרים מעידין עליו שהיה שטר והוא שראו חתימת שבער זה קודם כעשה גזול אבל אם לא ראוה עד כעשה גזול לא דלוכא למיחם שמה עתה ויף וחתם וחס אין כאן ועם עדים האכזרין את חתימתו הוא כותב את חתימתו על המרש ומחזיקה ככותב ומקיימין המטר מחמה כמו שכתב לעיל בסוף יב וכן הדון אם שמתר לאחר החתימה שחתם כתב ידו ככותב דין ומקיימין מחמה שהוא אינו מעיד כלום כדלעיל:

הוא זה אבל כשכוס היו או כפסולים היו אילו כלהמסו כיונו פהו אחר לאין זה כתב ידו או שהיו שותקין לגמרי ודוקא על השטר על כויה חלא אם כן שטופין ככל השטר שותקו על זמן ויוקיים את השטר על כו עדים אחרים קרובים לו זמן ונאל אינו שועף לא טענון ליה דלא מוסיפין להכו ולא יש עדים אחרים שגורא כתב ידן או שהיה כתב ידן ונאל מ מחקום אחר משטר שקרא עניו ערער והוחק כבית דין אין קודעין אותו כמו שכתב שם אטוטיא - ויש פו שזוהי שאין נרין שקרא עליו ערער דבהוחק כבית דין לבדו כמו אפילו לא קרא עליו ערער דשפתא לא קיימיהו אם לא שכתב הרב כפול מ' מיהו אף על גב דלא מירשידין ליה גם מנכיל את המנכיל כיה דלא העדים האחרים שחתמו שמה אחרים ודס או הקיום שחתמו אותו השטר הוא כאלו יאזרו כו דוכא אטוטיא מתנו ומעילם לא קיימיהו וזו שיה הוא כפול להגיד אבל אחרים מעידין עליו שהיה שטר והוא שראו חתימת שבער זה קודם כעשה גזול אבל אם לא ראוה עד כעשה גזול לא דלוכא למיחם שמה עתה ויף וחתם וחס אין כאן ועם עדים האכזרין את חתימתו הוא כותב את חתימתו על המרש ומחזיקה ככותב ומקיימין המטר מחמה כמו שכתב לעיל בסוף יב וכן הדון אם שמתר לאחר החתימה שחתם כתב ידו ככותב דין ומקיימין מחמה שהוא אינו מעיד כלום כדלעיל:

לבוש קיר שושן

ונכזה אחת חבו זה הכל אם משמשו אחר שער אחתהו כרוע
הוא בלא תביעת בעל חובו או חובו ונוכזה כי דהודלת בעל
דון כמאה עדים דמו:

אם אחר המלה זה השטר אחת הוא וישעדים כדון
חתימוהו שהלוח שני נזה לכתוב השטר בסך כך
שכתוב בו אף וסבום אלף שהוא שאלו כי שאלת אשכנז
אחיו כי אם תן דיוכרו השטר כפרו והרוב פחות שטרן שיתבאר
כסוי פ"ד כ"ב האכלתם אומר שהעדים טעין וכתבו אף ד
דוכרו וזמן המוכר כל כך שרבה הרו הוא כחרם שאין בו משע
וזהע שיש בו אף חתיבות כשטר שכפע הלוה תוספת וכשטר שכיון
הוא עשמו מודה שהעדים שטר חתמוהו כן אין לו עדים
וזמן תכופותהו אלא בעל כה וזה אומר על שטר שכתבו שהוא
כל אחרים טעין לעול פ"ג ט"ז:

הלכ תשמרתו

אזוה חוב שורכה ולא וכל לומר הנתבע לא מסרתו הימרה
על מיון זה דהואיל והאזינו לתת לו חתימו בליון לכתב
עליו מה שורכה האזינו לכל מה שאמר בין על מלה זו בין
על מלה אחרת תעש דהא כהנין לנכותה לכל מי שפיתח
חתימתו וזכו ליה שום הרשאה וכלו כתיבה וחתימה אף על מי
שיודע שחתימה לא כתבה חשבו ליה זה שונאם ועב
טעמא מחמת דק"ל אסתמא היואל והאזין למי שכתבה לו
שכתוב עליו את כל מה שורכה האזינו לכל דבר שכתוב
עליו ושיעבד שפנו לכל אדם ולכל דבר ולא שייך למיטען פ
עליו שטר שמתל שיעבדו הלא כ"ל מיהו כ"ל אף על נכ
שאין נרובין תכתיבו ומסורה בכתבי חממה וכל מי שונאם
חתימתו וזכו לנכות בה מ"מ שמשכן או החקוד שטר
מחר"מי אכל חכורו כעדים לא וכל לטעון אש"כ הלויתו ע"הס
עד כדו דמיהן או לקומין הן כדו יע"ג שאלת רחוב עכשו כ
כדו וזו לו חנו דהקורתי אש"כ הכו איכו כאמן לטעון עד כדו
דמיהן או לקומין הן כדו יע"ג דבשאר מטלטלין וכול לטעון
הכו כדו דהקורתי כמו שכתב ר"ש פ"ג סעיף ז"ח וסוף
מנו דהחזרתי מנו גרוע הוא שתימירא לטעון החזרתי שחשפ
שמיא ונשך לתבע הלוה לזון והתגלה הדבר שהיו ע"ז והיחך
ישעין החזרתי ולה"ס כמו לא ויכל לטעון שהרי השקידו לו
אלו כעדים לפרך כשכפ המקוד הוסת שאיכו חוב לו
ע"הס כל כך אכל לטעון וזה לחמור וכו' לו כ"ל וע"ל כיון
פ"ג סעיף ז' וזמן להקשות לפי טעם זה אש"כ הבקיד או ש
השקין החזר"מי כ"ל עדים כמו ניהא הכו דאש"כ דיש לו מנו
לה"ס ר"מנו גרוע הוא שתימירא לומר לה"ס דמיס שאל
ותגלה הדבר כל דמי דתש הטענה עכמה טענה מ"מ ליתא
הוא דתש המחר"מי אש"כ דכדו שפיון להשאל ולהשכר
הס ויחך כאלו לודו פ"ה לפרך כאמן כשכופה פד כדו ד
דמיהן כ"ל ומחר"מי שאלו ולא דברו כה הראשונים חתימת
שלא הורוכין על ג"ל הו כהנין כה וחתא לידן ניהא כ
מיתא וחת ש"ל כ"ל פ"ד אכתוב לו כהנין כה וחתא לידן
שלוה חות שמו על ג"ל ניהא חלק כד אחר ואין כתיב כ"ל
באיתו כד דת חתימתו וכד השני ככד חתימתו ממש כתב
עליו כתיבו ע"הס כשם המעות שאיכו לו זמן הכרעון שבו
שכתב זה ככד חתימתו ממש ככד השני אין כאן חש וטף
כלל שאיכו ממש ככד חתימתו אישכר ליוף מיהו חלק
כל מה שכתוב אחר השני וכתבו כד החתימה מה שורכה
ומש שחבו חלק ככד החתימה ולמלה מחבו הוא כדו לתת
רעות למלה שכתוב למעלה כל שוכרו דשטר כגון כאמת
והמטבע ושאר עניינים שהוא טובת המלה ועל כל זה הוא
חתימו כותה סבותן לו כיוור חלק כתימית חתימתו כד מ"מ
על המחר"מי דאין באמת ותיקף מחוץ להשטר כד
השך וזמן הכרעון הכתוב כדו ששני והוא שכתוב ככדו קמס
כך כמו שכתבת דהיינו כן חוב זה כך וכך וזמן כרעון
כך וכך ולא ויתר ואיכלו אם הוא כתב זר המלוה לנתן
ונסוקין לו בכל מה שכתוב ע"הס מיהא כאמן היואל וסאיתו
הלוה לתת לו חתימתו ועל ג"ל ניהא חלק אחריו וז"ל
וכדו ידמיתו כתבו והאזינו על כל שוכרו דשטר אכל אם כתב
ככדו השני כן חוב זה כך וכך וזמן שרעיוני כיו"כ וכך וזש כ
כתוב ועוד חוב על כך וכך וזמן שרעיוני כיו"כ וכך על
שאר עניינים כתיבו עליו אחר וזמן שרעיון מה שהיא לשונות
המלה והלוה ככד כן כשכפ שאלה דיוסת על השאר וכש
ען השאר שפועל וכול לטעון הלא חנו לטעון המחר"מי

בוח שכותבין טופסין שטרות וכו' סעיף א'

א סוכר שכל לכתוב טופסין שטרות כדו סוהיו מניין אגלו
הרעות כדו וכול לכתוב הכל פ"ס אלוה והמלו והמעות
ואין בו חשום מחוץ כשקרא כל זמן שאין עדים חתימים בו
רק מינה חקום הוהן שאלת הוהן חקום אכל שטר שכתב
על הלוהו ובפרע איכו וכול לחזור וללוות בו ואיכלו אם הוא
הכל כיוס אחד שאינו חקום דכיון שכתב לו שכתב
הקניין של העדים החתימים עליו וכשחזר ולוה בו אין
ככסוי חזון וישעבדו כ"ל ויאכלו אם לא כפרע אלא חקמת
החוב וכשאר שיעבדו השטר על המקמת הכשאר איכו חזור
ז"ל כדו כיוס שטר אותו המקמת כיון שככדו שפועל כדו
אותו המקמת וישעבדו שטר אלא ככדו חיינו פ
שהקנין הראשון ככל אכל אם חזר וקבל קנין כפי עדי
החתימה החתימים עליו חזר השטר לתקפו וכול לחזור וללוות
בו אם הוא בו כיוס חתימתו או אפילו אם לא חזר וקס
לו כקנין רק שלקח הלוה שטר מן המלוה וחזר וסודו לו כ
כפי עדים כ"ל ע"הס חתימה עיקר כשטרות וע"ל פ"ג
ב' א"ו ל דכל זה לא חזרו אלא כשטר שכתב בעידו קנין
שהוא כשטר לטרו בו חמש עשרה דכיון שמתל שפועל כדו
דהוא שטר אס וכל לטרו כדו חלקו חתימתו וסוף שאלת כדו
שהיו אין לו שום שיעבדו דיון קדמה על קרקע זו חתימת שטר
זה שאע"ה שהלוה זו חתימת חוכה אלא חתימה על פה שפלו
עדים שאלת כפרע דא"ל ש"כ כדו יאזו כשטר שטר
אין כאן לטרו כדו חתימה על קרקע זו חתימת שטר
שאלת לנכותהו כדו הלוה עכ"ל דנוכה טעם שטרך כדו
שאלת ש"ל נ"ל גרוע טעם שטרך שאלת לקחו ס"כ שטר
א' ואיכלו אם תימחא לומר דלא דמו לטעור להקמת כחמל
שיעבדו השטר ועדות העדו שכשטר עדינו כחוקו אכל הכא
כתבטל עדות העדים לענין השיעבדו וכיון שכתבטל חקמת
שערות כתבטל כולו וכעשה שטר זה כחרם הכשכר מ"מ כ
כשכתוב כשטר כתיבתו שיש בו כחתימה וטעון הכתיבה
שככר שרעו והתובע אומר אחת הוא שככר פרעתינו אכל
חזרתי והלוותיך על שטר זה כ"ל שנוכה בו שהרי לא היה כאן
שיעבדו קרקעות דכתיב שטר שמתל שיעבדו הוא דכשטר
הראשון לא כחמל שום שיעבדו שהשטר היה איכו אלא לראיות
כעלתא ומ"מ שהוא רלויה על הלוהוה רחמניה על כשנייה
שהרי אין כאן שייך לומר כיוס על עדות כלל וכו' שטרות
מחר"מי שפועל ככדו כאלו שטרות שוכל לתבע כהם

לבוש עיר שושן

ושכעלו שלא פרשתו הוזהר נכשע ונוטל ויש אומרים פנס
אם אומר פרשתו בלחץ כשנוכע כמו בכתיבת ידו דרף על
גב דלא משתבע להכחשו העד מכל מקום מטעמא דשטרך
נודו מחויב פניו לא מחויב ליה דרוב כבו אדם אינם מושפין
לזה כשטר דעד אחד והכוונת הכתוב על ספק א' :

ג כשטר שמתומן בו שני עדים כלכד וכחזא עד דאח מהם
קרוב או כסול ואף עלבן שיש עדים שמתקרה הרי ה
השטר כחכם הבשר דהא מוויף מתוכו וקויאלן פדות
שכטלה מקנת' בטלה כולה כמו שבכתב' לעיל בהלכות עדות
ויש אומרים שדוכו כשטר שאין בו אלא עד אחד ולא מבטלין
ליה כלה דלחריבן רוחא ספק למחן דקשט מנייה וחתא
הככול וחתם כמו שכתב' בפני סעיף ד' :

ד שטר שהו העדים מרובי חתומים כוונתא אחד מהם
כסול או קרוב ואין העדים קוימים לשאלו אותם אם יש
פדות כדורה שכולם ישנו לחתום הרי פיתוכו להעיד
והיו זה עדות כולן לאו תקינים העדות כדאר שרי
אשר שחתמו הכשרים והנימוק מקום לגדול לחתום וכל זה
הקרוב או הפס לחתם שלא מדעתא וע"ל סי' א' פני' א' :

ה נושא פנחא אחד מעדויה קרוב או כסול ובתכילה
הוא זה בדרך שכתב' שמיכיו כולם לחתו לא כתבטלה
אלא שטר הנוחה אבל העד שפניו קרוב א' וכת' העדות
פל פה יבא לפני בית דין ויעוד ואם יש עוד עד אחר שמע
הנוחה מתחן מטרף ערו לגדול אף על כן שלא יהדונו
להעיד דלא מכל ויקום שיע הנוחה ואף על גב שהשטר
כטל מהל מקום נוחה אינו כטלה :

ו הכותב לו כשכח לפניו כבו אדם בכתא וחתו בעדות א'
חת ועדים קרובים לאחד מהקרובים שתמנה ורחוקים
מהשני הרי השטר כסול מפני שהיו פדות חתו וכוון שכטה
מקנתו בטלה כולה ואף על גב דלתרו גובין איעידו וכתרו
גובין לא שייך לומר כשטר דלמחן בטלה כולה גורו כה מוס
דחתו לחלוטין כשטר דלמחן בטלה כולה גורו כה מוס
לביכך אם בכתא חתי העדים פסולים לו מאיתו מיוון דרו
אין צורך לדעותן אלא אותו שהם כשרים לו ועדותן פדות
ונם אם לא יסתלק לא כטל אלא השטר אבל אם הם זכרים
העדו כטלה פה מעדין כטלה ככסו ב' לזה שהם כשרין לו
ועדותן פדות שלא כטל אלא השטר משום גזירה דככתבו
אלא אם כתב בשטר א' בכתא לרחובי שד' פלו ולשמעון שד'
פלו וכתבו העדים קרובין לו ורחוקים לזה זה שהם קרובין
לו מתנתו כטלה וזה שהם רחוקים מכתבתי קויים אילו שתי
עדות הן א' פ' שהם כשטר ולכתב לתמוד כטלה כולם
וכן ככל כיוצא בזה אם היו כתובים בשטר שנים או ג' דכרו'
אם כתבטלה השטר כדכר אחד השאר לא כתבטל' :

ז הלכת' עדי מהרה ברתו כון בגוטיין כין כדאר שטרות
לביכך שטר שאין עדים חתומים בו ובחמסר בכני סני
עדים זכרים כוונתו שד' אף על פי שאין העדים חתומים
כיון שן קול וקבל מקום אמיש עדים חתומים כוונתא העדי'
החתומים כו פסולות ואכלו עד אחר מהם השטר פסול
אף על פי שחמסר בכני עדים כשרים מפני שהוא מוויף
מתוכו :

נג שטר שיש גוריות או קרוע וכו' ב' סעיפים

הלכות שטרות

א שטר שום בו ריבית מפורש שכתוב בו כ' וכו' לזה הלכה
מכה לזמן פלוגי כדכר וכך ריבית אש' כ' דודחי הרבנית אים
נוכה מ' מ' גובה בו דת הקרן אכלי מתפשכרין שאין העדים
בשלים כדכר אש'ו היה בריב כורו ריבית קאנוש שהאר רבית
דאורייתא דע' נדעברו דלא דלא דלא דלא דלא דלא דלא דלא
לאכופי כדלזה לזה וערב משפט ליה ונלא אש' ס קאי לגבין
כיון שהריבית מפורש כוונתא לאומה לחודא שאל גובה
הריבית נוכח בו את הקרן אבל אם אינו מפורש אלא כלל
הקרן עם הריבית השטר כס' ל ואין גובה בו כלל המשום דנתיק
חוביה חורבא שנוכ' ל' נ' הריבית מתוכו ויש אומרים החיוב
מודע נדך ג' ל' ל' לא את הקרן ויש אומרים דשעור דקשיון
לזה למלו' ואין נדך לשלם לו מהיו אלא לא הלה המלה כענין
אלא על ידי שלום והשלום פה שטר וכלל' הקרן עם הריבית
גובה הקרן ואין קושטן המלה דכול לזמן לפיקונו שדתי
שליחי ולא לעשותו לטלול הקרן עם הריבית וכל דוכים אלו
מפרשים כלבוס פ' ז' ביח' ק' א' : שטר שד' לכניו קדוש
קרע בות דין וכו' שד' בתיקום העדים גוהו ונתרף לו
שקדוש פתי. ערב שטר דודא' משום שדעו שכתב קדושה
ואם כר שפסעה בכסין אפילו לא כקדש שתי וערב כסול
פ' ק' למכוס גרע שני מקדש בתי דין וכסול דודא' כדע
הו' לך קדושה וכך ואם יש עדים שכתב כד' וכו' דוכי כדע
פתיח שטר חובי שכתבאר לעול פיון מ' א' ואם היה כד' ש
שלא כקדש בות דין או כד' לדין אזהיר בו קדש בות דין
וקויפו' על הקדש באופן שדראה שש' כן כד' להעליש
הקדש בתי דין אין גובין בו אבל קדשים אחרים שכתב
פתיח ומתוך שחילטל' גובה וכתב אין מושפין להם :

נג שלא לשנות השטר וכו' סעיף א'

א חו' שפלו שטר על חבורי כמכה וכו' לבית דין ואמר
עשולו בתיקום שטר זה שנים של חמישים חמישים אין
שומעין לו דאנרעוין ליה וכותו של זה שוכות הוא לזה
שהיה הכל בשאר אחד שאם ופרענו מקנת כחמא שטר פנ'
ולא יכרע אלא כשכופה וכן אם היה לו שני שטרות של חמיש'
חמישים ואמר לבית דין עשולו לו אחד של מנה אין שומעין לו
שוכות היא לזה והיות שנים שלא יכרע ופרענו יכרע כחמא
כשטר אחד כשכופר לזה חני חייבו והיה מוכרח לפרוע גם
השאר מהרה בו ודלא הליה כן ופסוד פוכרו ונתבענו המתו
כל החוב וכשהם שני שטרות כיון שכופר החני החוב קודמין
השטר האחד ואינו מתחרה לחוב השני שאין כוד המלה שטר
ויתר על מה שחייב לו הי' כן ואין משפין פוס שטר כחמא שנים
אלא ברען הליה וכל זה מוודי אף על פי ש' יודע לנו שאין
השטר הראשון כדע אף על פי כן אין משפין אותו אבל אם
אין ידוע לנו אם השטר הראשון כדע אף לא אפילו יש לו
שטר אחר של מ' א' כ' לבית דין ואמר שיקדשו ופסע לו
אחד של חמשה אין שומעין לו דלא כדע לו אותו של
וכרע לו פתי' וכו' וזה וניא פלוגי שטר זה של חמישים שש
לוי ואמר זה הקוב אחר היא וגובה כו' :

נד דין אסמכתא ואם כותבין שובר וכיצד כותבין אותו וכו' ו'סעיפים

א מיושברת מקמת מוכו וממורא המלוה שמה יבא הקול דשטר זה פרוש הוא ולא יוכל אחר כך לגבות בו ממשכביו ויך המלכות דין ויפקיע את השטר הרשאי ויעשו לו שטר אחר ממה שבספר חוב לו ויכתבוהו מוזמן ראשון ודיוקא בית דין ויבלין לשפות זה דאלים כהן לאשקוי ממוכא לגבות מוזמן ראשון אבל העדים הראשיים אינם יבלין לשפות שטר על המותר מוזמן ראשון אבינו הוא מרנן הלוה דכין דשטר הראשון כתבטל הוה ליה שטר זה מוקדם ובטל אכנ מוזמן השרשין ויך לשם הוא אכנ הלוה שאומר להם שכתבו לו שטר ויבלין לשפות וראש אינו מרנן אלה אינם יבלין לכתוב שטר אחר אשילו מוזמן השרשין ואיך שהם כבר עשו לשמוען ויך הם עדי כח לשפות ונתר ועל סוין מע סעיף ו' ואם לא רנה המלוה לשבות ולגרשו יבא שטר הראשון וכתוב לו שטר ללוה וישאר שטר זה כח שמהוה המלוה יתן שטר לכתוב שטר השובר והוא לשכותו כדו שלא יגרע כח שטר זה ואם החוב הוא חייב על פה ויאלץ שטר המלוה והלוה מחקש ממנו שובר על אותו המקנת שטר עלו ה הלוה כותב שטר בסופר שהרו הוא מחקש אותו ויין לתורה בקיאותו בו :

ב הכא לגבות מוכו ואחר המלוה אבד לו השטר אין ה' ה' יכול לומר לא אכרע קר' עד שתחזור לו שטר ולא הרי זה יבטל לו שובר וישעיר לו כל מוכו אך מהני פרוש הלוה אף ואכרע שובר וזה ימלא השטר ויתבענו ה פנים אחרת וכל הלוה להחריט כתם על מי שבכוש שטר ויעשוני שאבדו וישא טען הלוה טענת דלא ויארר ודעתו שהשטר אצלו ועתה הניחו ככתבו ושכח המלוה היסת שאבד השטר ואחר כך יפטר מוכו ויכתוב לו ש' פיר :

ג אחר המלוה אין שטר עתה בידו היה בשר אחרת ואכתוב לך מוכר וישו אשומר שטר שומעין לו ויכול לומר לו לא אכרע קר' עד שתחזור לי שטר שביין שהיו כעולם ולחוש שמה ואבד השובר וזה יתבענו שנית וכל שכן אם שטרנו בידו ואינה רונה להחזירו לו עד שיטלס לו שאיכו חייב לשלם לו עד שתחזור לו שטר ואמילנו ששכע בלה לשלם לו כיוון שטרנון השבועה כיוון שאיכו רונה להחזיר שטרנוש כח משש ערמה ופשיטא שלא עלה של דעתו לופשע ששאלס אשילו בכמה הנחא - ואם המלוה נס כן אינו מחייבו ללוה ויתן הפשר ביד שלוש עד אחר הפרדסין : מו שיש לו שטר על חבירו וכתבו ושוודו לו בחמשים האחרים יש לו טענה עליו וכפל השטר אחרת תן לו החמישים אחרת בלי קו ויכתוב לך שובר עליך ועל החמשים האחרים אבא ראה והכתב שומר לא אשלם קר' כלום עד שתחזור לי שטר אם ויכל התובע להביא ראיותיו עכשו ולרמן הדיון פס ה קנתבטל על אלו כל המינה דתובע השטר חייב כדו ולכתוב כו שובר כיוון סיכנו להביא ראיותיו מוד אכלאם או אשטר ל להביא ראיותיו עכשו או לרמן עכשו כבי הראה לכות דין ובראה לכות דין שאין ערמה ברבר או שהכית דין גרובין להוות מתינין כדון פס התובע כרו' לשלם לו מיד מה שמורה לו ויתן לו שובר והכו משתכר - שטר שכתוב בו שיהא בתקבל וזמן שאינו קרוש קרע כותב דין או כדלל כתוב עליו

תכרא אשילו הכו מהשיבוכר דכל זה וכו' שטרות הוא - כשכותבין שובר אם וזכרין זמן השטר וכתו' כשובר על שטר שומעין כך וכך ואם אין זכרם הזמן וכתבו שתם על שטר שסכתו כך וכך ולא וכתבו זמן כשובר שמה אחרת העדין זמן שהלוהה בשטר וכמה ששפסום זמן השובר קודם לזמן השטר ויחזור וינוא שטר מוכו המחומר ויגרע ויבטל אין לעדים לכתוב זמן בשובר לא א' וזכרין זמן ההלוהה ושובר שכתב שתם פלוני פרע פלוני מבטל כל שטר שיש לו עליו מיד בעל השטר על התחת. כה משום שהמוציא מחבירו עליו הראיה וכן אם יש ללוה עדות שיש לו שטר פרוע אכל פלוני אינו יכול להוציא עליו שום שטר ולומר ששטר חתי כרוש היה לו עליו ואינו בידו אלא כל שטר תיבוחקת כרושים :

ד אם הזמן והש' כר כתבו בו לא יבטלו כתיבין כתיבין : ה שובר שכתב בו שטרע לו זכרו שתם מבטל כל השטר שיש לו עליו ואף על גב דזכי שטר שכתוב בו כתיבין ד דיוכין כתיבין לעיל דסתם דיוכין לא היו אלא שנים יהוא בשטרא הלוהה איתמר שהוא ככתב להוציא דלמירון כיון דודעי עדות דוד בעל השטר על התחתונה חזיו היה ויתר משום היה כותבין כפרושה כמה אכל כשיבטל יבא חייב חק כמעויות אחריו ויבא לזרע לא יזרע כסום השטר וכתבו שתם לכלול הכן שלא ינוא מורשו ש. ה כדון אכל שובר שכתב בו כך וכך דיוכין ונמחק הסכום ונשאר דיוכין או שכתוב הפסום על המחוק ולא כתקיים אין דיוכין בו א' פחות שב' פ' בית כדו יבאול להערים ז' דיוכין מחק א' להודעות כח' של מניאני - מו ששטר מקנת מוכו ר' שלם את השטר ואחר אם לא אחר לו ביום פלוני תן לו שטרנו ויבנה כל חובו ויבטע הזמן ולא בתן לו לא יתן השלוש את השטר שו' אסמכתא היא לא קניא כמו שיתבאר בסוף ב' ב' והם קנה מידו עליה בבית דין חמשי הרי זה קנה והוא שיתנים זכוותה ככ' ד' כו' שהתם הלו' שטרול' ד' וארז ככ' ב' ד' אם לא אחרת ביום זה שהגביל ויתבענו לו זכוותו ויבטע הזמן ולא כתו ויחזור השטר למליה והוא שא' יהיה איש כיצד הגו שהתנים שטרנו או שוברו ככ' ד' קנו מידו שאם לא יבא ביום פלוני ויבטן זה לבעל דינו ויבטע היום ולא בא ויין לו איש הרי אילו ניתנים דאסמכתא קניא היבא דלא איש אם קנו מניכה ככ' ד' ששבו ואם עכבו כהר אומילנו מלבא הרי זה אלום ולא ותבו וכן כתיבא כוה והוא שיהיה ככ' ד' ששבו דא. דמו כיון לא תקניו מייבא חק הלוה ויין לו למלוה והוא דמו ככ' ד' חבונ' דקבעי דיניו אסמכתא שיתבאנו עכ' ככ' ד' : ויא דלא בשקין שהתנים שטרנו מאחר דקנו מניכה ככ' ד' חבונ' שלם שחייבו שטר לתלו שלא היה לו להחזירו משמתין לשלוש עד דמקבל עליו או אנסכו שאירע ללוה מזה דכל גרמא בניזקין קודם שבע' הלוה מחייבין את הנודס לשלם הזקק' ואם כורע לב' ד שחמורו שלא כדון אין דיוכין אותו השטר ואם לא כורע לכות דין עד שהזניח את הלוה כל מה שכתוב בשטר ואחר כך נודע שחמורו השלם שלא כדון השלם כבוד דהוי גרמא כבזקין :

ו כהה דברים אחרים דכשנודע הזמן ולא בתן שכותבין השטר לבע' דינו כשארר אם לא כשפתי ביום פלוני יהו המעית שכתבתי מתנה וישאר השטר קיים כהוקו ככתמלס שאם לא כן הו' שטר שמתל' שוכ' דו : כתיבת כדו המעות פנתן ויער שמתל' שוכ' דו אבי' כתיבת

לבוש עיר שושן

אז שפכת לידות לבלתי מי שחייתו עמו בעט בקביון לחכמו
והסקידו המיוכי כיד אחר כהמש ואל עירוש לו באוה עניין
מסרו לו ומת המקדק לא: ופכנו לחלוש משכו עמוס האחד
ומה לוה בו ורמנו למוכך נחמא בירו של החייב והסקידו
החייב אבל זה והפניו פמא לא ליה בו משולס והתק'על העדים
פקדו מרדו שיתנו הפער לרדו ולא ליה המלוה בלא זכה בו
המלוה לעניין שיעירו בו העדים עד שיא מתתן וד המתמו'
ונס לא יאזכרו לוורשו הלוה שפא אחר לעדים פתס קנו ממנו
לפלוכי ובתכו השער און פמא אחר בעידום וכתבו לו השער
ונחמא פזכה המלוה בו בעוד היותו כוד העדים ואכפא שפעו
ומסרוהו ללוה שלא כדון.

ו שלש הכעשה על ידי שלוח בנן שפא הלוה עם א' פקידו
משכן או פט' ויחמרו לו המלוה שפאיו שלוח להכריז א' א'ך
משכן או שט זה לממוין כוד על עמולו וכן וקבלו המלוה
מוד השלוש בתכאוכך וכך ויחמ' כ'א המלוה והסכמי השלוחות
ויאמר שלח פשאו שלוח לרבר זה מעולם לא שלח מדעתו ככנס
לכיתו ולקחו כיון שאת יודע שהם שלוחיך לא עשיתך שלוח
פלו אלא שכל בניו ממנו וכמשך על פני ההרדו שלו
ישעה השלוש מה שאמר לו השלוח שהרו השלוש באמך שך
אמר לו השלוח ונס השלוח היה באמן כפעת פזכא הסטר און
המשכון מתתן ידו כמנו אם היה רובה היה אומר על תבאו
כך הולט בידו - ואלא הכאיו עניין השלוחות רק השלוח
לא רנה לקבל השלימות וכפאר כוד השלוח און לשלוח דין שלש
אלא בשלוח כע'מא פכרו הודה שאובו שלוח אלל שלוח ונתן
למו פתתן לו והשלוש ישעה תמוד כפי מה שהולט בידו א' עפ
שוש לאמר א' כ'טכנה כדכר כוד הריראוכן סכמה עכמו
עכ פתעון החייב לנעל זמכו והסקידו הפער ללוו והתנה אם
לא תרעו זמן אחד יחזור לו לו מסרו ויגובה הכלל בפס א' ולא
ברע לו משעון זמן אחד יחזור לו לו מסרו אכפי פודע שיהיו
למשעון טענות על בו אין לו דין כדכר רק שלוח לכחיו'
לארוכן פסרו לקוים שלמותו מיהו קודם שיוניאו מודו ויאמר
לכבי עד' וזמן אחד בלא הסט לרדו ועל און כחיו ויעוד וכתבו
ויחמ'ו הפכיו שלש ולא וימסרו למשעון יהוא ויעון אחר א'ך
מה פודנה ולכן כל שחמור השלוח הפער און לחוש טעם שלא
כדון ופאל היה כקי כדון השלוחות אא' כ'א תיעוד רעות':

גו אשה הנושאת והנותנת בחוך הכיתו ובו סעוף אחר

א אשה הנושאת והנותנת בחוך הכיתו ואשר פרוס האמוש
על ככסו בעל הכיתו ומת בעל הכיתו וירשום שהיו לבעל
הכיתו ככסום של אחיו והמקין הכפאר כודם של מי חס חייבו'
להחזיר לכל אחד מהם את שנו לקוים מנות הסכה ולמנוע
היתומים מהיורש גדול ואם לא יחזירו וכאן כ'ד' ועוד כ'ודם
מהמיו כמנו פ'אם היה דונס היו החמוים:

גז דין שטר פרוץ ובו כ'טעיים

א אכור להשבות שטר פרוץ בתך ביתו ויה' מסר שחמל
שפוכדו ויכול ללא לרדו עולה לתביעה שנית ובתכו לא
פכין כאלהך עולה ואם אינה רונה להחזיר מסר פרוץ ראו

לו

אלכות ששורת

לכדמותו עד שחזרו וזקין לו לו לעכב השם אכיו כשכול פשוט
דפכר הכיב כבלה בנות שכר הכופר ובמקום שאין הנה
בנות שכר הכופר אין בךך לחזור לו השטר אלא יקדעו אבל
מותר להשבות שטר מה א' עפ שאובו חייב לו אלא חמס'
יהוא שיכתוב שוכר על בכו מתה שכרש או שוכתי סוכר
ככני פנמו וימסרו לו הלוכא לחמש שיכא לרדו עולה
ב שטר שלוח בו ופסרו זוכו מור ונהו בו כמו שכתבא כ'כ'
ח' וואם אחר לו הלוה פרעתינו והשיב המנוה כן אבל
החזרתו לך המע'רני מורה שכחל שיעבדו ואינו גובה ג'
חמש שכר זכיו החזירו לו בו כיום שהלוה אבל א' חמ' החזרתי
לך חמפות פתלופים לו מפכו שלא היה יכול להוציא המע'ר
אלא ע' הדמק הפער קוים והיו כאלל ככרע וגובה בו ג'
חמש שכר:

נח מי שהוציא שטר חוב על חבירו ובו ה' טעיים

א הוציא ט' טעיים על חבירו ואמר לו כרעתך והשיב לו
אחת שכרעתי אבל שטרתי כובכר' מלה אחרת יש לי
פלך על פה ובשבלה קבלתי וזה השטר עדיון בחוקי עמוד
אם לא כתב לו ככפי עדים בלחובמו דלא נתת והשטר עדיון
בחוקי ואם יש בו בלחבות גובה בו בלא כשועה וואם א' ח' כ'
יתכענו פלך ממנו של כדון כשע העית וכעט וואם אין בו
בלחבות אינו כוטל א' כ'כוש' ובשכועה מויה כוטל שואמר
א' כ' שטרך כדוהי חיו כפיניאם לא פרעו הלוה כ'כוש' א' שלוח
פ' שלוח חייב השלוח לכרעו ומשלם האוס ששעם בנתן נו
השעו ויביתו ששע כדור כ'ד' א' שהובילו השטר ואמר לוקה הפע'
מייכול ש' אחר לו קח השטר ותן לו המע'ר ול ש' אחר לו תן
המע'ר וקח השטר לעולם הוא פושט כמה שהכמו: כדור ומי
לפ'אם למלא אכל אלא אלל הכורו לו הפטר כ'ל ג' אם אחר
לו פותן המע'ר ככפי עדים כטור השלוח שהיו חסוכ שהם
מחויבים לו וזה ויאמר אינו סבתה על האמונה כ'כייב:

ו כן ש'הקידו כקדון בוד אחר ואחר הכקד פהקדון היא
על פלוני אחר ויאמר פלוני חייב לי אס' ע'ן שפסליתו אחרת
פלונכי בתן לו המכקוד אותו היקדון ויכול לטעון פלוני עד
דמיו כ'מנו דהחזרתו אף על ע' שהסקידו ינשרך לשלם ל'אונ'
פלונכי פ'כיל אותו פלוני לומר אין אינו חייב לו כלום ואחרת
פשעתם למה הכקדת לזאת שלו שלא כעדים יהוה הוא פושע
כענינו מחייב לשלם אבל אם הכקד מודה שלא הוכר לו אותו
פ'אוכר הקפידו כדור פתב' אלל שהוא טוען שהיקדון הוא
פל פלוני ולא ויכול לעכבו והואל ולא ויכול לכרר אותו פלוני
חייב לו - ויש אומרים דווקא עמודה הכקד פכא לרדו בתורת
קדון מה המקדו שאז הוא חייב לפנות הסכה למשקי לוכך
לא ויכול לפכבו אבל אלא טוען שמתכו מוד המכקד ויש לו ג'נ
בנן שפכש' שלא כעדים ויכול לעכבו ולומר שאותו הכקדון של
אותו פלו' שחייב לו הוא כדור דמיו כענינו דלא לקחתו והכקד'
אם אותו' שהקידו כדור חייב לשלם שכרו כשע שהקידו שלא
כעדים אבל אלא שותן ואומר שזה תפשו ממנו ככח ולא כשע

כ עש'ט'גם הוא וכ'ט'ט':
ו ואם אחר הלוה און השלוח הוא כרעתך ככני פלוני
ופלונכי וכאן אלווה העדו שכרעו ככניום אלא ש' פ'
ג א ב ג ד ה ו ז ח ט י

לבוש עיר שושן

הלכות שמירת

ואת עינותי כחפצו וכו' ואלו כבדו זאיכו ערו פנים
עבודה זו:

ס דין שעבוד בטלילי אנכ סקר קידוץ
שעבוד דבר שלא בא לעולם וכו'
ו'א סעיפים

א הכא לנכות מבני חמה הלוה ולא השבץ כל הכנסא
 לו כנגד שטר מיכא והיו זה שורף מקרקעי' שהיו לו בשבט
 פלוני חסו ואמרו או נבטם אח"כ כמפני שהיה שפכו עינים
 בשפת ההלוה והוא קדמה למכירה או כתיבה על זה אבל
 קרקעות ספקה אחת שיש מזה ומזה או כתב בלאח' איני שורף
 מהם דלא חיש מעבודו עליהם בשפת ההלוה ואם כתב לו
 כשטר מהמלה בשפת ההלוה שהוא משעבד לו בכפני ד'
 דקניסא וד' זכא עתיד למיקמי הרי מיד ספקה אנתם הלוה
 חנה עליהם שעיבודו וא"כ שתמנו שעבודו קודם שאכריס או
 בתכס לאחר יגובה מהם הכל משלטנין א"כ ע"ד דמין התורה גם
 הם משועבדים כמו שעבודנו לעל סומן ל"ס ספיף אין ליה
 דין אחריו כיון שאין דעת התורה שיהיה זהו המשעבד
 חל עליהם מיד א"כ בתכס כשטר דלא באשמכתא משפחו מיכול
 לעטלם ולאוכרם ולנתבם למי שורף קודם שנוגע ומן הנכונים
 ואשטר שהמלה לא ידע למי ומכרם או יתבס' ולא ימלא אותם
 אין דעתו שיתבט עליהם והוא כאלו חילל שעבודו של עכשיו
 לנכונ הלק מת לביכר אינם משועבדים ללוה לענין שיסורף
 אותם מן הלקאות וישלמו מסלמן שהיו לו בכתב שטח
 שיתכס או כתבם לשפתי און בעל מוב שורף אותם מזהו אם
 כתב לו בשטר שהוא משעבד לו מטלילי שיש לו חוב מקרקעי'
 דלא באשמכתא ודלא כשנוספו דהטרי הרגס המסלנין ע'
 משועבדים בתקוין אוב כחן שותבסר כפי' במתין קני' וכדי
 זה שורף מהמשלטנין שהיו לו בשלוה כשהו שורף מקרקעי'
 ואם כתב לו כשט' ששעבד לו מטלילי אוב מקרקעי' דקניסא
 ודכא עתיד למיקמי דלא באשמכתא ודלא כשנוספו דהטרי
 שורף אף משלטנין ספקה אחר שיהו ומכרם או בתכס לאחר
 כשט' שהוא שורף הקרקעות והו' דין התמוד אבל עכשיו
 אף על פי שכוהנין לכתוב בכל הסמרות שהוא משעבד לו
 משלטני אוב מקרקעי' כנגד שאיכו שורף משלטנין שמכר או
 כתב או משכנן לאחריים מפני תקנת השוק בלומר שאם יסרוף
 משלטני און לין ארס שיקנה דבר המשלל מחבורו כנגדו
 משא משעבד לאחר בלוב ויבא ויערבו מודו ויבטל לו
 משא ומתן שפכום ואימלו לכו מחכה זה אם היה ללוה שטר שוב
 על אחר ומוכרו לאחר בא בעל חובו יגובה ממנו שלא עשו
 בשמרות תקנת השוק משום דלא שכיחא ועוד מלא הוא השט'
 מרשותו לגמרי שהיו עריון כשאר בידו כחל מה שטר הלכך
 השטר סמור מחובו לנביט בעל חובו ממנו וכן אם כתב כל
 בכסיו לאחר ולא שורף לעמו כלום אומד' דמוכח הוא דלהכרס
 עשה ולא שייך כזה תקנת השוק ועל פי' ס' פס' וי':

חייב לו השטר והשוכ המלוה על חוב אחר קבלתי' שהיו
 או ל' הדי השטר בטל כגון שאין לו מנו דלא בתת לו כלום
 שהיו עיניו סבתן ליוש' אומרים שאין השטר בטל לגמרי
 אלא דלא מנביט כיה ולא קרעוין ליה ואם תבס לא מכתיבן
 מיכא ומכ מורי מהמחי' ונסכ' דכאה לו עיקר:
 ב' ד' כשהטרו פנתלו כהרת כרעין א"א סומין וירשק
 אם של השטר זה אם של אחר אבל אם דרואו כותן לו
 מעות ואין וירשין אף כהרת כרעין כתן לו או כהרת כקדון
 או כהרת מתנה אם אחר המלוה לא היה דכרס מעולם הרי
 השוחק כקדן על אלו המעות ובעל השטר ואם אחר כרעין
 מ' ח' אחר הוא הדין כאין ונסכ' ונטול מה ששטר
 שהיה לו כשהטרו שאין העדים או ארס כהרת כרעין
 כתן לו ומנו שכול לומר שמכתב כתבם לא וכול לומר כרעין
 של חוב אחר הוא ויש אומרים דאמלו ככו הוא יגובה חרע
 שטר' דכורא ליה שאין המלוה רגה לו וכמכתב כתבם לו ואין
 כאן מנו ועמא חסוס דעעכת מתנה גריעה מעעכת שטר' או
 דמתכס לו שבוט וכו' כמקוב שחייב לו ודרך כבי ארס הוא
 שוות כרוע חובו מה שיתן לו את שלו כמתנה וכך אחר' או
 כהרת כרעין כתן לו וחרע שטר' וכתב מורי מהמחי' וכן
 כל עיקר שמוני' מחבורו עליו הראיה וכל זה שכתבנו לו בכסו
 שבו עדים אבל בכפי עד אחר לא אחרע שטר' דלא מרעין
 שטר' על כפי עד אחר ועל סומן ע':

ג ואם אחר הלוה והלא שטר חוב זה הוא חמת דמי שור
 שלקחתי מתן ואתה נבית' מעות אלו מדמי כשר
 ואחר לו בעל השטר כך הוא שמדמו אותו השטר היו שלקחתי
 ממנו ואמנ' קבלתי אותם העות' אבל משאת חוב אחר שהיה
 לו א"כ קבלתי האלו ומיהו שהשטר הוא מדמי שור ו
 ומדמי הוא ככרע בטל השטר דהשתחא ככרעין אותה השטר
 בטלם דהכו אורחא דמלתא וכל זה דנזקף ביש ע"ם שפרעו
 מדמי השור אבל אם אין עדים שפרעו מדמי השור כאין לומר
 כמראי גובהו כהנו דלא כפרעתי מדמי השור ואם יש עדים
 פנתן לו קנת דמיום על חוב אחר לא יוכל לומר על האחרים
 שכתבם לו על חוב אחר כמיון שהשתחא לכרוע חוב זה אמרין
 ודאי כל מה שכתב בתן על אותו החוב סכן הדרך להפלוס
 כרעין חוב אחר בלוה בתמולה וא"כ מתחיל באחר:
ד שיש משנה בחבורו שבו חובות ומרע לו הלוה שנת הרשות
 ביד המלוה לומר מחוב פלוני לקחתני ולא עוד אלא אפי'
 אם אחר לו ליה בשפת פרעין הדין מעות אלוו כשכול חוב
 פלוני והמלוה קבל ושתק יכול המלוה אחר כך לומר ששכנול
 מלוה על פלס או כשכנול חוב אחר תבסם והאין שתיק לאו
 עשום דרואו אודו ליה אלא כקח היה כרו לתבסם ואחר
 שכתב כירר דעתו כשתיקתו ועל פי' ס' ב' ג':
ה כתת הלוה למלוה הכס לתמכס בעל חוב אחר רשאו לתבסם
 ולעכבם לעמנו:

נט שטר בקויים אחרות טוען פרוץ וכו'
סעיף אחר

לו מלוה שהוציא שטר חוב מקויים וטוען שיהו שהוא פרוע
 והמלוה א"מ ל' כוונתו כיון דלוה טוען כרוא ומלוה טוען
 שעל איוני ממוכס בחוקת מריה ואינו גובה כיו ואם חור

ב המחייב עשיו כדבר שאינו קנוב כגון החמיון עשאו
 לזון את חבורו או לכפותו ה' פנים אף שליט שנת
 קצבה לפנים און וקצבה דמי וירע כמה יהיו ומתן שחא
 ומתקדן או כמה נרדף כזה הוהן כתב הרמב"ם כיון שאין כו
 קנסה

לבוש ציר שושן

קבצה כמה פתחויב לו לא שמה דמיה ולא בשפתעד חף
על גב דקפה עונה אבל מלקו עולא פל אבאום אחרו זמרת
שהוא משתעבד כיון שקמו מויה והכי בקטיון ועיין לקמן
סוף סימן רז:

ג המחויב את עצמו לזון את חבורו סתם המחויב אומר
אתן לו פירות ושכונני חבלים למונותו והלה אומר
טעות אביו רנה להתרבע מהם הדון עמו נרדף ליתן לו טעות
שה אין נרדף לאכול מה שזה כותב לו אלא הוה יקנה לעצמו
שלו כמותאב ואל התבע עמו בכרוע לזונתו על שלחנו והוא
אביו רנה לאכול עמו אינו חייב ליתן לו אלא לפי ברבת
כבית. מיהו אם אין הפיכוכ מחמת הכזון אלא מחמת
המחויב בם נוס נרדף לתת לו כל דמי האיזכות. ואם חלה
הכזון אינו חייב כמו בית שרפנתי שזה לא קבל ע"ו רק
דמיו המזונת כמו שמו ברזי או מחורם שהקבל ע"ו
לזון חבורו סתם נרדף לזונתו כל זמן שהו ואם קבל ע"ו לזונתו
סתם איתן לו ע"ו והיבוס לשכה אם זכו סכה אחת בבטר
מגדור דהכי במשע' ש"ן זה שאמר לטכה לבס פ' שנס מתלה
כשקבלו לזונתו לשכה קאמר המקבל עליו לזון את חבורו
לפי כבודו כותב דין וישנו כפי שיהיה כובד קודם לכן
ומלכוסים אינו בכלל מזונתו אלא אם כן אחר אוין ואשרם
דמלכוסים בכלל לזון פרכסה הם: עו שבת לחבורו לזונתו
זמן זה אולתת לו מהו דיוכין וזנו קנתה דיומן ובסך אינו חייב
לתת לו כל מהו דיוכין אלא ויכנה לו מה שפתן לו מזונת
ומשלם לו ע"ו ק דיוכין ולא ויתר דלואו לא כן שקבל ע"ו
מהו דיוכין אלא אם לא וזכנו כלל ראוין שקבל עליו לזון את
ש"ונו ואזנתו התחילו לו זן ומתאשת שמשון טעור מחויבוסים
ואין נרדף לתת לשמשון כלום מחמת מזונתיה שלא כתמיב
אלא לזונה כל זמן שהיא נרעה למוזונתו ופסניו איה נרעה
ואינו קיבץ מה ע"ו לתו כותיה א"פ בספור מחלקה:

ד המחויב לזון את חבורו זון כמחויב סתם כין לזונתו
על שלחנו ומת המחויב חייבוס הורשים לזונתו כמו
שהיה חייב חורשים חף על כפי שפני על שלחנו וא"פ על לזון
אחר משפח דלא התנה כן אלא כדו שלא ותחייב לתת לו דמי
מזונתו במעוית ככל מקום שהיו אם חרנה לאכול שם כמו
שכתבו לעיל ע"ו ח"ב נרדף לזונתו סתם אבל שולחן
היורשים היה כמו שולחנו שהם באים מחזו:

ה טעם המחויב לזון אחר דיוכין שנים שלוו
מאחר שכל אחר חייב כח"ק וזמן חבורו ועל כלבוש
כין וארגמן פ' קיד:

ו המחויב עצמו כדבר שלא בא לעולם או שאינו אביו
אדלו חייב חף על גב דק' שאין אדם חקיה דכר שלא
בא לעולם א"ו כשהפקדו לו בלשון אבד או כלסון מחנה שיה
ממשע מחקק לו אותו הדבר ממנו והו אינו כעולם או אינו
ברשותו ויח"ך שייך עליו לומר שהקדישו על המוחל ה
שקנין ואינו נהנה לו שישכר על שדויה או קבל אחריות על
כל ככסו או אביוו כתיב לזונתו ע"ו אינו כולם דכיון דלא
חל מחמה על א"ו הוה הפעול והוא אחריות דאחריו
פרישו אין כאן ככס אין כאן אכל כלל מחויב שמחו את עצמו
לזה כגון שאמר לפדיוס הו עליו עדים שאינו מתו ויכ לפלוני
ק' וכן היה על שפכר אלא געול לפעוית דכר זה ומל השועבד

הלכות שטרות

לח

על גופו מחויב לפעוית והוא שקנו מודוסחל הקניין על עצמו
ראובן שפוטא פטר כקניין על משעון פכתבו בו מחמת
שכתבו לו מלה הזכירם ושפכרתי לו כל ככסו כולו החלה
זה הכוס מינבה אות' מהם אבל לא שפכר עצמו להחמיו ועיין
משעון שכשעכתבו על עצמו לא היה כדורו ואין אדם חקיה
דכר שלא בא לעולם ונס העדים המחמיו כשטר אחרים
פאזוס יודעים אם היו הזכירם כדורם לא הם הזכירם
שכשט' הוא טעבט פניסוף אוקויתניו כו אוקטעב ככ' כחלוי'ן
ואם אין כו שאין יומתניו כמדינה בליתו זהו הרי הן כפירות
וכקנין כח' יפין אלא שפכר עהו כרעוית בשעת קניין דלם
לא כן כמא חקיה אותה ואם אין הדכר ידוע אם היו כ
כרעוית בשעת קניין אם לא על התועב להכזו ראהו לכוך
אם ש"ן התועב טעבות כרו שידע שהיו כרעוית בשעת קניין
נרדף זה לטכט הוספת' הו כדורו ננס כאין לימר כתינו לו
א' ע' ש' זה שפכר מח' כדורו לא יכול לתומר א' כ שפכר כד
מאיכבי דכאין כמנו דאו בעו אחר שלא היו כרעוית ואם
אינו ש"ן התועב א' א' טעבט א' מחמיו לו ע"ו על מו שכתן
זה הכוס כמתנה וכמס' בו והשועבד ששועבד בו אינו כ'וס
דכיון שהמתנה אינו כ'וס נס השועבד לא חל מחיו כל זה
לסכית' הר"ף וקבת רכותא אבל כרוס מ' ק'וס עליו ס'בורא
לום ככל האות' כתינו לפלוני כ' וכך הו אורח כפ' ד' יוכין'
ע"ו דמי וזין חמו כדיוכין לקרק' כונד כתי' ממאחר שהדס
אחריו כד' ד' ז' כתי' באופן המועול וקנה המקבל מתנה:

ז ראובן היה לשמשן מכה ואחר זמן כתוב לו שטר כקניין
מחמת שלוויתו משלנו כך וכך וכתיבתי לו כן' ו
ומשכתינו לוקרשט פלונזכ כמסכובא ולא אחריו כיון
דמל' להזכיר כתי' לא חקיה הקרקשט שהכין לו כשהיה כדיון
דדינה אין כאן משכונ אין כאן ולא בשעתבד דכמה וזכיה
וכ מ' א' חכרה הוה א' כ' ד' אותה הקרקשט לאחר מכרז קיים
ואין התלוה יכול להגיה מוד הנוקח דלא הוה אלא כהלוה
על כה' ולא טרפא ממפעכדו לא אחריו כ' דהא אפילו לא
חייב לו כלום אם היה מחויב לו בהודאתו חייב לו והיתה
הקרקשט ז' ומשפכת' לו

ח ראובן הוגיא שטר שכתבו בו שלווה משעון מלווה וסמך
ראובן שלוו פלונזיה ובי' מיומו היה וכתב השטר
על ש"ו ולא הקפיד עליו ומשעון טוסן לחוב על דברים יודו
את ש"דו אין לך הראיה מלווה מכר לך שטר זה ולא כתבו
לך אם הודיה לני לראובן ככני עדים שלווה היה ואינו חייב
לאחרים כהודאתו הרי כתבנה הכר שמוחו זה של ראובן
היה והוא הלהוה ולוה כשעתבד לו חף על פי שלא כתב
השטר כשמו וכו' הלהוה לפרוע לו ושיפד ככך ואין נרדף
ראובן כעתיב וחסירה על שטר זה שלא הזכירו הכונה וחסירה
א' א' למו שכל זכות מחובו לאחר מו שלא היה לו בא שם
זכות על ש"תה אבל כאן כיון שזה מודה לרבונו ואינו חייב
לאחרים בהודאתו לו לכו להאמינו למוכר חף על גב דכומר
שטר חוב לחבורו מוד ויחלו מחולו ה"א אם בא לו לחמול
ללוה אינו פוטול כיון כאן מסירה ויודעה זכה ראובן
בפלונזכ'ו פלונז ראובן משמשון לידו ואין נרדף קבא'א
משה:

לבוש עיר שושן

הלכות שטרות

א האלוה את חתימו על משכובות קרקע וזוה לכתוב
 הקרקע כשם בבביתקין וכשמו טעון הלוה למזהה
 לאו ככל דבריו דרודאית לכפונדל ככך ארש מה אישוי לו
 אין בדבריו כלום ונרדף הוא למרשע שלמה שהלוה לו כשם
 כנו דחשילו אש מאמא למר משה של בנו קסין שהקבילו
 מכל מקום כלו פסק שפיר נפמחו האכסדרות פותו כיו קרוב
 להיות חכסרופם ויזמר מאכנו והרו תיכשו בכח אכסדרות
 שיש לו בהן:

ב אשה שטופנת על הקרקע שהינה בעלה שחנייה עלה
 עמעות טעפלו לה שבות אישוי והשטרות בתבוי בשם
 שניהם כיון שהשטרות כפרכים בשם שניהם הדין עמה ומנהם
 שלה דאש לא בן אה היום לו לכפול להכבוד איתה כשטרותם
 בתוכים כשטר בשם לכדרכולה שלה:

א כמה רינין מעניין השטרות וכו' ב בעינים

א קהל מתקנו שלא ויעול פוסט שטר אם לא יהיה מכתבת
 ודו סוכר העיר וכתימת ידו העדים המזוהים בעיר
 אין בכלל זה המילה שמאל ראובן לשמעון וחתמו עליה ראובן
 בחתימת ידו אף על פני שגם גוף הכתב אינו כתיבת יד
 הכופר ולא כתיבת ידו ראובן שאין כובות תקנה כדוקהו' **ב**
 רק כשטר הנרדף לעדום שמוטעין לעדו שטר שאל יחתמו
 שטר חבל בהודאות עמנו פני בחתימת ידו:

ב טובים השטר סכוד הפוסד ולא העתיקוהו וחתמו העדים
 על שטוכם אין לאותו שטר דין שטר לגבות בו ממעטבו
 שאין לשטר כוח קול לגבות בו מאל כתבו הכופר אלא לזכרה
 כעלמא ולא קול סדר מיהו אם האבאג בעיר שיריה לי דין
 שטר הולכין אחר המכהה יא דבלא מנהג פגו בשטר כזה
 סדרים בחתימתן מקחין ליה לקלא:

ג אשה שכתבתי לה לטוב כתיבת הנאוכים שתקנה ל'ה
 אם יש לו ממלטין שיעור מהם והיא מסרבת מברין
 אותה עד דנזות ידוכא בשם שישין לאוה דהא ליפוכן אקריא
 דהוקסא אשה לאוה לכל עובדין שכתרה וישא דתיקין דיבן
 בעין דארוותא מוקין:

ד שטר שכתבו בו שכל שמוציאו וכל נכסו כולו בלא דרשאה
 אם אין מנהג בעיר שלא לגבות בו בלא דרשאה תנאו
 קיים ונזכה בו בלא דרשאה ואם לאו תבוב בו שכתבתי לכל
 מוניא: כיון והיה בין גוואל אחיובן מהלגבו גווי ליתא לתבאו
 דשפתמא לא היתה הכוונה לתמו כיד גווי אלא לזכרה דהסא
 כתבו בן לאומו תלתיא בעלמא ואף אם שיתה הכוונה לתמו
 כיד גווי לא הוינו מניחין לו דעכירה היא כידו שפרו בגווי
 ותבעו דכרובים ואכילו הלוה מתנהג ככך מחובן בדין שלא
 לזיקק שם ע' וזו לא נזית שמונית שמתקין ליה וניחא דגבו
 יהודאי כמו ליתא לא ארובין הכי דגבו יהודי וישעל התנאי
 ודוקא שהמיוזא היה ילוד כשפת קאלאה שכתבד על
 ודו הוה כללי אבל אם כולר לאמר מאין לא שלא הוה וזול
 להשתעבד לפושלא הוה כעולם:

ט ראובן הלוה מכה ללוו וכשעת הלוה אחר ללוו סיכת
 הפטר על סם שמעון אף שמינה העדים השטר ליד ראובן
 וכשכתב ראובן ללוו וזכרו טען לאובעל דכסוד דרודאית
 כתיבתו לשמעון כתיבתו והשטר ככתב על שמו וראובן
 טען ומחיו קבלת המעות ואינו הלוותי וזאתה חייב ל
 להחזירו לידו ולא הלויתי אותה ההלוה בשם שמעון אלא
 כדו שא לא להשביע את עממי הדין עם ראובן ולא חכשתי אש
 הודוע דבר זה ללוה ולעדים של גוידך דבר שכלכו הוא תולס
 ההלוה בשמעון ושמעון אינו מערער כלל בדבר אלא אכילו
 עשה עמינו כקטם ושמעון מערער ואורא אף על פו שלא הוה
 המחון שלו ובתינו בו מאחר שזונונו ללוו להשתעבד לו כקנין
 וככתב השטר על שמו הרי גבת אותו לו אין מנהג כדברנו
 החול ואחר ראובן שיתבו השטר לידו ולא לשמעון שרי גולה
 כדעתו שאינו לטון לא וזיה ולא לטון הודאה שהיה של שמעון
 שהרי לא הויא כשכתבא אשעשה השטר על סם שמעון מדרך
 אהמם שמוך עליו ולא וכה לו כלום וכיון שמעון מורה שלא
 כעשות ההלוה מחמתו כובין הלוה לרשע לראובן שהלוה לו
 זיכר תבס ראובן לשמעון מאחר שהשטר ככתב על שמו וסוד
 יושעם לו שטר אכר מאכנו אין כובין אותו דמיו אחר ליה לא
 וקרא דידך בעיבא ולא וזויתא דידך בעיבא ולא עוד אלא
 אשילו והודוע לשמעון כשעשה שכתבו על שמו מכל אמת
 כתבו על שמו שחזרו וישעם לו שטר מבר שלעו אין כובין אותו
 שהרי לא עשה מעשה שותקים התבאו כיוניהם וזף על עו
 שהוה לו לעשותו אינו אלא כשמינו דבריו ויכול לחזור
 בו אבל אם אחר ללוה בשעת הלוה על מנת כן אינו מלוה לך
 שתעשה לו השטר בשם שמעון אבל לכשארנס תחזרו לו על
 שמו כובין אותו לך שהיה על שכתבן הלוה וע' כן קבל
 המעות ולא עוד אלא אינו לא פירש דכיון ולא אחר לעדים
 כפני הלוה עד שטר אחר שכתבו לו על לאוהו וחיובין
 אותו להכריז שטר אחר על שמו: שטר שהיה כעוב על סם
 ראובן וכתבו כפושאילו המעות הם מחבורות הקהל וטען
 ראובן שהם שלו שהרי בתוכים על שמו ואומר שהקהל כתבו
 לו שטר זה על מעות שהיה לו חבל הקהל והקהל כמחויבין
 אותו אף על פו ששטר כדורו אינו כדמין וסדין עם הקהל דמה
 שכתבוה הקהל על שמו מוכיחו עליו כדו ספוא יתעסק עמו
 לגבותו ולא יא קיבירא דכו שותפי שכן דרך הקהל לעשו'אל
 וכלל עיקר'הם סם שלו וכת' שטר שהקהל כדו שלא להשביע
 את שמו דכדאיובין כתיבת שפיק וש שאין דרך החזר לתל'
 עומתו כקהל חסום שלא להשביע את עממו ב':

י שמעון שהיה חייב מכה לראובן וכשפירו כיוניהם שיעשו
 שמעון שטר חוב ללוו מעשרים דינרים ואחר כך כתרה
 ראובן לשמעון ושעם לו שטר מחילה גמורה מכל תכופו מתיין
 מום לו עליו ועשאו מתיין שמעון סתין סלוי לא הלוהו שום
 מחיון אלא ראובן הוא שהלוהו ועשאו סתין שמחל לו כל תבעו'
 מחיון גם זה בכלל הדין עם שמעון ככתב בשלמן ערוך והוא
 המעות הרס'הם וכל' דאיוור גם כן שניה ראובן בשפת ה
 הכשר שלא ותנאות השטר כיד לוי אלא לרודו כשכתבו לפול
 כבעוף הסוד אבל אם לא אחרן כשעת המשעה וכל לוי
 ותעם את שמעון כשטר זה למח כשטרנו והוא התחייב את
 עמנו לו ולא לראובן ב':

לבוש עיר שושן

ח כל דבר שהנהנה במדויקה לכתובת הן כאמנות הן כתבונה
באורף הן שאר סומרי וספריו ספגנו הספרים לכתוב
כל מי שמקנה בדרך לכתוב שטר דעתו שיתכתבו כמנהג
המדויקה וזו הנהגה נכונה ומכתבו כל לטובו ספריו דלות כיה
וע' ל' סיון ע"א והוא מן המקבל למוכתב שטריו בכל לו שנו
דוכיח אף על גב ללא דע ספריו לאחזיקו כדלוי כוון ד
דכתב כיה ואחריות שטריו דכן קבולות פלו בכל שטרות
דכוינו בנזראל ללא כאמתתא ודלא כסופסו דשטריו קאי
לכל בללא דכתבת: עמייחא אבל תנאים כנון כאמנו דהלאה
או ביטול מודעי כמתנה לא מחשבונן עד דמרפוי כיה וע' ל'
סיון ע"א עמיי' די' ודווקא דברים שהם משום סוכרו ל
דשטריו אחרי שטרע עלוי אלקסם שכותבו כנון סכת' סאם
לא יודע כמותו ויודע הכמות על הכל וכו' בנזר' בנזר' דבר
זה הוי' סוכר' אזוינו ויודע על גב דכתיב כיה דלא דבר
כאמתתא כו וע' לסוחר' דכוינו אמתתא זיהו כל דבר
שכהנו כנוי המדויקה כשטרות אף על ט שחינו כתיבין
המחים הולבין אחרינו:

- ו שטר שכתב בו שום רשות למלוה לורד לכסנו ליה בין
כפסיו בין שלא בכסנו בלא רשות בית דין וכי' שווא
והכרוס איור רשאי לעבור על דברי תורה לורד לכסנו בלא
רשות בית דין ושומת בית דין דק' ל דבר מורה המלוה את
מגורו ללא מחשבנו אלא בכית דין כמו שיתבאר בחקיקו ע
גב ה כדוינו עכשו ומה שהנהנו לכתוב כשטרות שיוכל
המלוה לורד לכסנו ליה הוינו כנון שלא מח' המלוה דיון
שכרם דכנון חושו לורדת לעשות דין לעתו לורד לכסנו
ולמשכ' כמו הדיון נכמה שכתבתי למעלה סעיף ד' כפכת' ד
בשטר שכתבתי לכל מוציא כו' יהוה דין גנו ואחריו ד'
דמוסבין כיה לתענו ולמחי' אלתא כנון לכתוב לא לעקר
על דברו תורה כתבונן אלא או בנזר' עמלא הוא ואין כח
כדוינו שראל' לבוכ' אום ורשות להביא אותע כדוינו ואומות
השולם שלא יפסיד מחיובו לקב כותבונן קאל' לשם דבר אחר:
ז שמשען שכתב שטר עלוי לר' אובן כשטרין כחיה כנוס
אחר וזכנו של שטר זה אש' לראובן עליו וכתוב בחתימת ידו
בהודאה זו והוא ראוין ככת ידו של משען שהורה שיש ל
לראובן עליו תמיה והזכיר וזמן ככת ידו היא ככא כנוסן ו
זכתיות חתימת משען באחר כלידו נזכה לראובן ממעשכדו
על ידו השטר שקידו שומן שטרו דהוינו מח' כנוסין משכו שאז
גבא הקול שנתחוק שטר משען באף' וה' לראובן ויהי להם
לקיימת' יאום שרא' אלתר' ומסור משען ככת ידו לראובן כו
אין קול ונזר' לכתב ידו שרא' און אנו נכוינו לתורה א' א' עד
שיתסור לו שמשען כת' ידו כד' העיד' ה' דמכתב' ליה לקלא:
ח ראוין תכע' את משען לדין ויזר' לו אתה הודית' ככנו
ערו' אשתא מו' לו מהה חוב נגזר' בשטר וקני מודק קניון
גמור ועשה נכחו מחיבו השטר וכתבוהו לק' ת' לו מחיבו והסבי
משען אתה לא מכתר' לו כלום ולא לוינוהו כלו א' ל' נתן
לי משכונן ושל מחיבו לכתוב ע' שטר חוב כמשך ויה' החזיר
לי השטר וחזרוהו לי מחשבינו כאלן משען כשכניה סכן הוא.
בגנו שהיה יכול לומר לראובן לק' כדעתי ואתה החזרת' לו
השטר ויהי כאלן כשכניה כיון שאין השטר כיד ראוין גם א'
עתה כאלן הוא כעמנה זו שפועל עתה:
ג ראוין הנה' שטר זה משען שאכיו של משען היה חייב

הלכות שטרות

לט

לו והוא רשום ומוסב לשלם לו ושמשען שומן שטר זה ודלו ספול
הוא דל' ל' נש' לא הניאו' כחיו אכיון ועוד ספריו ראוין כאל
כתך והוא הוה לתכונתו העיניו והיה לו להניאו' ולא הניאו' הוא
אין השטר נעל בכך פולגין ליהו' כיה אמתתא אלא הוי'
יכול להניאו' עד שכנו' מ' ויש לדיון לקחו ודברו ולהידי' דיון
לאמתו ואם יורא' ל' באומד' דמכות שהדין מרומה ושקריכתב
ווחתו' שאין לשום דיון ושר' להשתמל' כדיון זה ויותן' כיד הכתב
וכן כל שטריו' ש' ל' ד' לקחור' ולפסג' אחריו אש' ע' שכתב' כו
סלא ויהא לכתב' לשמען שום עש' כד' השט' וקבלו עליו כהרש'
ושכניה אש' ה' כ' ד' כד' לקח' אש' זה כדו' להידי' דיון לאמת'
שטר שכתוב בלא' זה כד' יורא' מה שהורה כפנינו דלוקן
שום עליו שמון זכיון ועקב כך וכך אין לו דין שטר כנוס'
כו מחשבכדו אש' חוב סלא אלא הודאה כעמלא סו' ו
ואכות' אש' חובן סלא חובו דכתיב' זו אלא לזכרון' כדיום' ולא
לשם שטר שכתב' כד' יורא' מה סו' כפנינו ולא כתבנו העידנו
על עמנו כחיו שרנו' לכת' כשטריו הלוהה ולא הורה' ככנוס'
כיו שכותבונן כשטריו הודאות:

- יא ליה שטרע למלוה ואין המלוה רונה להחזיר לו שטר
יש לדברו עד שחזרונו לפי שצו' על' לאוד דבריו קבלה
והוא לאו דאל' שאבון באהלך עולה וע' ל' סיון כז':
- יב שטר שכתב' חו' שמתל' עש' דו כד' המלוה להחזיר
השטר לנור' עליו בלא חותמו' דנובי' כד' כיו' על' ליה הוא
שהוא כתב' עש' וע' ל' סו' כז':
- יג מושען על' ככותב' אשתו שהיה עה האין ולא הכין
כשקראו הכתובה והתבא' אין שמוען לו דמכתתא
פאל יודע' והי' בכל השטרות כדקדוקיה שום לקדק' מתכו
לא אחרי דהאי נזכר' לא לקדוק' כ' דכל הנותן כוס' על כל
מה שכתב' הסובר וכדו' שאל' יודע וכיו' שיתכתב' אש' ד'
יד מושען כדו' שטר מתכ' שו' דקין אובי' נזכר' כו' והלה
שומן שכתבו' אותו להניאו' אותו השטר אין כותבן אותו
דכא' ודלו חקבל' המתכ' נתן שטר הסוכר' הוא' ל' והיה כל
ההשאל' עליו והיה השטר עליו וינזכר' חתימת ידו:
טו מדקדקין בלשון השטר ודיון על פני אמתו דקדוק' ולא
אחריון היא אש' בלא' לא נזכר' כולו' האז' ויהי' סכור' שהדין
עוד כענין כך ומכיון כך כתב' אותו הלשון לא אחריון כן
שאם אמת' יודע' ליה כל אמת' יזאמר' כך וכך היתה כוונתו' כ'
בלשון אש' ויהי' לק' שטר כשר כעולם אלא כל' ארם שומך
על כל' מה שכתב' הסוכר' ניימתו העידם:
- יז יש מושען שכתב' אש' אש' מתב' עס כחזרו' אין הולבין
אחר הלשון הכתיב' אלא אחר כוונת המתכ' התבאו':
- סב דין אשה הנזשאת והנותנת' בחור'
החיתובו סעיף א'
אשה הכושפת והכוננת' כתך הכו' והיו שטרות חקונות
הקקקקות ועכדו' או שטריו חובו' ככותב' על' שמה ויהא'
אחרת' פלו' הם אש' השטר' הם חמת' ע' ליה לבחי' ראו'
כערו' שהו' כדכריה' שהי' לה שמון מיוחד דמסתמ' כל' מה שום
לאשה ה' על' ביה' ונמי' שהי' כוונתו' וכתב' בתו' הכותב'
לכת' השטר' על' שמה ואין נזכרין שיעורו העידו' על' לו השטר'
שהם שלה' א' ככתב' ערו' שהי' לה שמון מיוחד כאלמ' למו' אלו'
השטר' מאותו' המזו' ק' יש' אש' כנכאל' לה אמט' ל' כד' רשות'
ע' ליה להכיר' ראו' כערו' שהי' לה שמון מיוחד ואל' כאלמ' למו' אש'

לבוש עיר שושן

ואין השטר ידורח כד שגוף הורעה כח המכונא ואפשר שכתבתי ותחור הקרקע לבעלה דרקקע בחזקת בעלה עומדת ואין לזה תביעה שלא רח כמלה על פה והשטר יהא מוכח עד מוכח אלוה לא מקרעונו ליה ולא שנוכין ביה עד שיתכר הכר. וכל זה דרוקא שמכא השטר כד אחד שאין לו שמוכות עם אחד מכעלו הסקר אבל כן שמוכא שטרות של אכנו בורו ואכנו וודע מה שמוכא האכ שמוכא שטר' של אחד שכתבו כידו והיא סיוף על שולחנה וה' כל שאין להם חזקה ועל זה כמו שכתבתי לקמן ביוק קמ"ט כל אלו הם כדאם אחד והיו באלו כמכא תחת ידי עתה שכל אחד מאלו הוא כמכא קרוב על שכתבתי וכתבתי וכל כדאם אחד הם וכן האשה בככסו בעלה והאוש בככסו אשתו דין אחד לכולם:

ב וכן יורשי הכקדן לא יחזירו שום שטר שמכא כרשות אביהם אלא אם לא יודעו מה שכתבו ויש מ' שאומר שאם שולחנה בעתה לקחו קודם שכל ליד אחד היו וכה כו ולא אחרונה כיה שיהיה מוכח ואילו לקחו מכות הוודע קודם שכל ליד הורק וכל זה כאשר שטרות אבל יורק המכא כתובת אלא אלו יחזרה לאשה עבן דרך הכשם להכקדן כתובת לא חושבן המורה קרוב על זה שכתבתי קיימת:

ג וכן אחרים שאביהם רונים לא וניאוי המכא ומת' ודו אלא קרוב דחושבן לקבויא - ויש מי שאומר דלא חושבן לקבויא ולא לשאלה כתב ללוות כמסונולא ליה עד תגדורו לא כאשר שכל דאיתרע כבעלה ואכא ליחמר תסום דיהו כיה רשותא לא נודר כשמונתו אבל אשר המוכד לא איתנול כיה רשותא אלא שאלן הכקדן ובורעכת מי כל לידו אין זה רשותא כשטר ואם שניה רונים ישעו כמאמרם פירש אם שפטריו כיהוה דאיתרע לחכרי לכאכעה כו המלה וכל להב' ליה שהיא פרוש כולו אומקנתו והלה כול ל להכסית למלה שלא ככרשאף על פי שיש כו כאלמות הדואין הכאמות כידו וכל כו: שאל כמאמר יהא מוכח:

ד ואם יפסנו הוודעם על שטרותיהם כרשות אביהם שאינה ליה עליו מעות למלה אף על פי שאינו וכל לנכותו מהלה בלא כתיבה ומסומה מכל חוק לקמי' לתשכון שערית טענה אבל אין לא טעניהו להו עין שאין להם כתיבה ומסומה אף על גב דהדואף טעניהו לית כ' מה שאינה היה וכל לטעון הכי מילתי מילתא דשביחא אבל דבר זה מילתא' דלא שכיח הוא להלוות מעות של שטרות שאינו הכול לגביהם ומילתא דלא שכיח לא טעניהו ליתמו:

ה ואיכאן שמתכנסו כרשות שטרותיהם איתו קארוים ויהי קמקתה סגור לרובת דהיינו שטר כדבנות' ושטר קרקעיתיה ויהיה הם למוכת כנון שטר מתנה סתמה קרקע לכ' אף על פי ששטר דבנותיה הוא באשר שטר מכות ומן הדיון על כן לכו להחזירו כל כמו שאמרנו בסוף א"כ בשטרות שכותבת הלא שטרותיהם איתו קארוים שטרות דאיתיהם שהם ודאי טלה היו באלו בודע שהיא הפקדתם ומחזירין אותה לה אלו ליוודיה ומטעם זה גם כן שטר המתנה סתמה קרקע לא בעלה כיון שאין קארו עם שאר שטרותיהם אכנו מחזירין שהיא הפקדתו ומחזירין לה אלו ליוודיה דאיתיהם שהם ציה לכותבו והיה לו לבעל לכתוב לה דכר אחד כנגדו ו י הכיכא הוא זה הכתב שהיא מושקן כיה כמפשה בעל מה מוטע לא לטענתה לה והכעל א פשה מדיון וגם הוא לא כתבה לו

שמתנהו

חלכות שטרות

א ויחזקא שטר מכר אף על פי שיש בו בחלכות ואילו קוזא תדן ומכרו ואילו אין בו חלכות וגוה מורה לא יחזיר כדכין וכפל איתרע ליה ומחזירין לפרעון ולקבויא שטרות כו לקומות שלא קדין סוף על פי שאין בו חלכות ככסום היא קיימת לן חלכות שטרות טובה הוא ויחף על פי שאין כתובים כשטר שטרך בו ואילו אחר קיהוה המלה כקבו כי בו כנד אות פלוני און זה סוף אלא יחזיר לא ליה ולא ניש שטר וכלהא כוד המלה יודע כו הסומן ואפשר שהיא פרוש ואחזרו וכלל מיד הלה וגם הלה שוכל לכתב שטרך אף על פי שאין מלה שמו שטר כיה הסומן בעדו כידו ואפשר דכלל מיד המלה ואם מפרש כשטר כהיא שאינו חייב בחלכות אם הלה מורה יחזיר ליה לא למוחש למידו שאין שטרות בו לקוחו: ז והן אם יש ללה כיו מרוקן שמשפיקין לשטרות החוב אם היה חייב מורה יחזיר שלא וסוף כו לקומות כיון שום כאין כיו מרוקן אם הכא כרובים שכתב וכתב בו הכקדן שקיימיהו כ"ד כיון שקיימיהו כיתדן ודאי ליה כו באם החייב מורה שלא פרע יחזיר למלה אבל אם אין החייב מורה אפתי שומרו כו ביוס לא יחזיר חמושי' וכפרה הפולוכותיה ויש מי שאמר דלא דלמא' שטר' מכא כיוס פכתבא מורה' אם אין הלוה לשכנולו ענין מודי מפתח' לא חושי' לצדקה כת גומא אבל אם הלוה וס' עין שטרותיהו ומכיו ככל אפליג' כיומי' לא יחזיר שאלא חמת הוא שטר' אכילו' כיומי':

ח מלא חוק שטרות קרועה ושטר חייב שטרותיהם כיוכים לא יחזירין לא למלוה ולא ללוה אף על פי שאם אין שטרות קרועה לא אחרונן כשכלוה דולאו פויה הוא כיון שאינו קרוע ואם יש עתה שטר עליו אכילו' לא עדיה ומורכו ללוה שמה שהיא כמכא כיון שטרות קרועים וגם כרוב עליו ש שטר הוא הכחה שוודיה כרוע' ויהי אף על פי שלא מתנו פדים על השטר:

ט המונא שטר ככלו תכנו למו שטרותן מוכן ככלו ואף על גב שאין מופול שיתן כנוף השטר היו מכסו שהיה השטר כוד הלה וכלו הלה וזכרם ודעיהם השימ' חכל ככנותן שומן ככלו שהיה בו הוא הכחה גם דהשוה לא ומחזוכל ואפילו אם אין בותן שומן ככלו אלא כשהו מכרו שטר מכאית ב'א זה ואמר מנחת ככלו פלויכא אין דרך העולם ליתן שטרותיהם איתו כ'א הונוסין:

י מנא ב' שטרותיו או יומת כרובין זה עליו או שאחד כרוב כראש הכרוי וכרוע סתם שטרות מנחתו ולמו שואמר לו מחיכים וחורס ואין נרדף שאינר הי'ך היו כרובים דמכוי' כיון שאין ודוק א שלפא שטרות יומת יחזיר למו שואמר מחיכים אבל פטום שטרותיו לא היו מכיין שיתן כרובין שיה הכרוז שטרות מופש דכום כסום ויון כ'אן שומן אבל הכרובה למדא אפולג בששה לא היו שומן אכ כל השטרות היו של מלוה ולוה אחד דף על גב דמ' צ'א קייחא לן קשר הו שומן שאין כל הקשרות דמוין וכלו ימי טוויש' אף וכך שטרותיהו ודאי שומן הוא שהם על אכ' הכא שכל השטרות הם על ליה ומלה אחר' ו ואפשר למר שהשטרות היו כוד פניהם ופניהם ודפו החף היו דרובי דשא' הלה פרטם ככעם אחר' והתלו' כתבה לו כרובין או בשלה הלוה מלא לקא שטרותיהו במשם אחר' וכתב לו השטרות כרובין והיו וכל להיות שטניהם ודפו אופן כרובית ואפשר גם כן למר שאותי שכתב מכרו כרוביתו והאחר לא כתב אל לבו לפרך אפילו אם אחד בותן שומן כרוביתו והסני שובו וודע און כותבין לאותו שודע' אבל כמחזין דרך כנו אד' ג' לקדק

לבוש עיר שושן

מאזת מן התורף בידו כשכב ויטעל תמלה מזה והוביס מה התורף פיה ויחר התפוס וזה הוא צד לוח בשר ממזה והוביס ובמיתר חת' מאות חס: חתני והוא ר' מאת וחס הוא כוד מלוה כשכב ונרדף הנה לשלם לו תמלה מאז זהוביס ואחר כך ושלם התבו מה שזה השטר כלל וכן דהיינו ע"ד מאות זהוביס וכי תימא חס כן שאין וכלין לגובות כוזא בלאזה הדו חזרו להיות שניהן פוזן אין זה קוסוא דהא חבל מקום מו שאור התורף כידוע כינו הוזן וקבלו כיון שתפסו בו ודאזי להא דאערין בגמרה גבו כזה אומון כשגות אחאזי לא אמרין כזזה אחזו כגד זה והשני כגד ה שגני תפוסה כד שזיד חבירו שפכנרו כמו שכתב על גבי קרקע ונלא וקבה לא וש ולא זה ומתרי דהיינו שעת' דלארזין גביות כל אחד מהגני כן לחכדו דמנו דוכי לכפשו וכי כמו למכרו ושמי מינה קניין של זה מהני למכרו חס כן הכו כתי אמרין הכו א"ע פמו שהתורף כידוע הוא כשטר שאין בו ערו ולא קנה אלא מחמת העדים המתמים מתת התופס שהוא כיד השני אשלוו הכו מופוס לו לוזן שבידו שקבלו וכטל יתרון שפיה התורף יחר מן התופס מחמת הוזן שבו וכל שכן אש וש כאן ערו המסירה ואין עדים מתומין בו ככל אחד בפני עצמו בין תורף בין חושב כשר לבכות על עו ידו ערו המסירה ויש עולו ויתר לתורף על התופס ממוס וכן שבו ונזכה ממסעודים כלא שיע מה שביד בעל התופס שנטל בעל התורף אחר העולו וידוע שכשאר שפנים אדוקין בו הלוח והלוחין עדים מתומים בו ויש כאן ערו מ ויתרה ויתרון שיונו עולו שכמורף שבו על התופס שבו הוא ויתר מיתרון עולו התורף על התופס כשטר שפניהם אדוקין בו ומיתרון בו עדים שפאין עדים מתומים בו ויש כאן ערו שפניה בעל התורף אין צריך כלל למה שביד בעל התופס אלא לערו המסירה ושיבדו ערו המסירה ויערו ועוד כל בעל השטר הן על התורף הן בעל התופס ויחולו ויא יתרון לבעל התורף מחמת הוזן שבו שהוא כידו והיה וכל לגבות בו כמאשועבודם אשלוו חס היתבו מן התופס ואין צריך כלל למה שביד בעל התופס וכיון שזה הדו התורף הוא שיה לבעל התורף הרבה ויתר מן התופס לבעל

התופס שברו אין בתופס שום עולו ויכול לכות שיונו מיתרון מיתרון התורף מחמת הוזן שבו ואל ש כשטר שעדים מתומים בו הדו בעל התורף צריך למה שביד בעל התופס דהיינו לעדים המתומים בו מתתוכו שאמרנו וחס היה מחמתן אותו היה כל השטר כפול ולא היה גובה בו בלום לבידך כשפוזן עולו התורף מחמת הוזן שבו וצדוקין ג' כ לשפולו התופס חת' הערו' החמתין מחמתן שהה כוד בעל התופס ודמו העולו נרדף לבכות לו מעולו הוזן שכשעורף והדו לכרך שעולו הוזן שכשעורף על עולו התופס כשטר מ שחמתו בו עדים שפאנים אדוקין בו ואינו היה כל כך כמו כשטר שאין בו עדים ויש בו פירו מסורה שפטר שפנים אדוקין בו ואין בו עדים מתומים ויש בו כידו מפרה דומה לטלות שפנים אדוקין בו ויש כוד אחד מהם חת' מוכיב וזכר הגני אין בו אלא חלק מלית שאין בו שום זהב שיה נוסל מה שכתובו ונשל מה שכתובו שפירו שבידו הוזן כונל הרבה ויתרון השני הוא כשטר שיש בו ערו המסירה ואין עדים מתומים בו אומן שהתורף כידו שיה הרבה ויתר ממה שיש

חלכות שטרות

בו

כיד בעל התופס - וטטר שעדים המתומים בו ואין בו ערו מסורה הוא רומה לעולות שפנים אדוקין בו והוא מוכה על שפני הקנינות אלא שגד אחד יש בו זהב הרבה והוא כידו של אחד מהם וכגד השניו כיווהכ מעט והוא כידו של השני שיה כונל מוס שכידו וזה נוסל מה שכתובו אף כי מו שאין מה שביד האחד שיה יותר הרבה ממה שביד השני שהרנדף ג לבכות שזונו זהב המעט מן הזהב הרבה כן הוא שפטר שעדים מתומים בו מלאשט ושפנים אדוקים בו בעל התורף אין לו יתרון ארבה יותר מבעל התופס שיה יש כידו עולו הוזן ויש כידו עולו העדים שהיווה שיה יותר מעולו

תופס כשטר שאין בו אלא ערו מסורה דשחא ולכו ערו מסורה למדידת הים או ויומתי - עשאי שטר שפניה אדוקין בו ויש בו ערו הכירה וגם עדים מתומים בו אש היו שאין ע עולו התורף על התופס מחמת העולו שיש לו ערו ערו המסירה לכדו וילקה מרת דמיו בעל התופס שיה בעל ה התורף מככה לו הרבה מחמת הוזן שבו ואין לבעל התופס שיש עולו לכדו לביד כששפוזן שמון שיונו התורף לכדו ויש שהוא שיה ע"ד ערו המסירה ואחר כך שמון התופס בעולו ויש ע"ד ערו המתומים באש ערו המסירה ולכו למדידת הים או ויומתי ואיתי עולו מכוכין משומת משו התורף ששמו ככר מחמת ערו המסירה ויתורף שיונו התורף אחר פגנכו זה כונל בעל התורף תמולה והשאר שהוא עורך השטר מולקין זהו הכראה לו כונת בעל השטר שפכאן וסודו לשכוח עיון בפנים - וככל מקום שאמרנו יתלוקין וישוערע הלוח הגני שישלם חתן כל חתני החוב כמו שהוא כתוב בשטר כי מה ל שכשעדים מתומים שאיכס שום חס א"א אומרין כזה שיה השטר למכרו ולמדידת הים או ויומתי הנה חתן המנוע למינה: טו' החמוד שטר שן הדוקין היה לו להחזירו מו שאומר שהוא כשר ואין מונואין אותו מתתיד העבלים ויובין בו - ויש ומחרים כיון שהוזמן כשפול כבית דין אלו וידע כפולו כעדים ויש ואין גובין בו - ויש ומחרים דאפילו חס גבו כובית דין ואין חתן כודש כפדים שכלל מוזמורין כ בית דין הדני ומובין מן הגולה להחזיר ללווה אשל חס ברע הגולה שפנתו ואחר כך כאן עדים שכלל אין מונואין מידו דהואל ומש' שפטר וידע הים שפכו ברוע ונכשו שפאן עדים שפכל רונה לומר מרוע ואיכו דאמן וההנזאת שפיה ג למלוה שהרי כרו לו שפדיון מוכיב לו ואשגו חס ברע לומר שו חתניה שאין התפוס כוון שפדעת להם שהיא כדון אשלוו הכו מ מהניו על חס התפוס כוון שפדעת להם שהיא כדון אשלוו הוזן לעולו שמוין ח:

ין מו שהנזאת שטר מוכיב על חבורותו כענין כבית דין שפטר לו ויכא דמיו ששלם ואחר כך כאכר השטר והפניע כושק ומרדף על אבדו ומקנין על השטר שכאכר חתנו וכתוך כך כדא העתכב ואומר אני כשר ערשתי ומו שפנזכרתי יחזירו לו כי חתני כולוה כאן כחה אומרנו והכמות דמוכחו שלא ערש הכתבע מעולם לא כשכילם שמע שהתוכב דורך אחד אבדוהי השטר הוא בא ע"ו במרה ויחר חתני לא אבדתי כ"א: ארבה חנו כרשתך ומיניו כאכר השטר מחזיקים בו א"א לבתי מעשה כ"ד כדן כשר שפמחק ולקיים השטר ככתב חתמיה ולבוקי חתמה לברתי:

יח הנוא שוכר כשון כוון שהתום מודה שכתבו ללווה ומגדכו

לבוש עיר שושן

חזרו לנו ללבוש זה ואם אינו מודע לא יתבונן לא לזה ולא לזה דלוי
אשר לפעמו על הדבר ממי כעל זואם במנא בוד המלוה מוכר
על אשר משטרותיו אינו כלום לנרוע כח הפטר אפילו הוא
כהגדו המלוה דלויא סכר דלמא איתקרו ואלתי מין ה
השפיות וקא פטר לו ולא לא יתבא לא הברא גא ויטיב לו
ויוו איתבט אכא תבא דבו מווינו לו וזויו ליש ואפילו
אם הוא כתב וזי הוה לא איתרוך כיון שהוא כתב וזי הליה
ובמנא בוד המלוה הרדו ודלוי בתכחוד ומד המלוה והליה ויש
לומר שפטר הממון ושכח השוכר בכות המלוה אלא הדרכה
איתרוך כיון שכתב יד ליה הוא ודלוי בתכחוד ומד המלוה
והלוה ולא כדעו אלא שפטר כדלעיל דלמא איתקרו ואלתי כ
בין השמעות כו' ואחר ליה מלוה ללוה לכתוב ולבחו כדו
דמלוה דבו אלתי ומווינו וזויו ליתב ליה ושקול וזויו לופי' שוכר
במנא בוד מ'ה טין הוא כתב יד המלוה או כתב יד הליה
אינו בלי' אלא אפי' השטר שהוכר כתוב עליו מוכח כון
שטרותיו הקרועים אפי' על פי שהוא אינו קרוע אבל מקום א'
איבער דלויא תרתי נרשי' הלכך סמיכין אשוכר אפילו
אין פ' האוכר פדום אכל לאם לא במנא עליו שוכר אפי' על פי
שכתב בין שטרותיו הקרועין אפי' גרע ויודקין גובין כו' ד
דלמא חיתרמוו איתרמי כך. ואם פדום תתיים על
השוכר שכתב בוד המלוה ושאלו פדום אם וידעם שהשטר
כרוע ועצו פ' מיהם. ואם אינו וידעין או שאין הפדום
לפיכיו אינו כלום בלחיותין מנא הפטר שטרות וזהו דלוי כ
כשיאס המלוה אם לא יתן לו הפטר מיד לא יכרעכו ויך לו
לכך כתב בוד שוונן כדו. וזויו אשוכר מקייים או
ודלוי הוא כשר שהמלוה אינו מקיימו דמא נדוך לו לשובך א'
איתרוך ודלוי כתבו ללוה והלוה קיימו וזווי והביקדו כדו:

יב ואם השוכר ביד הפלוס ואומר שהוא פדום לא יאוכר
אם לא ראוהו כדו כר דלמא הפלוס לומר כרוע הוא
כמנו דלוי כבו והכסו בנ' ליה אלא חפלו ראוהו בית דין כ
כדו דתו לית מינו וחפלו אין עליו עדים ואפילו מת השלם
אם כשטר הוא גם כן בוד שלום עם השוכר האוכר כשר
ומחוקקין לשטר זה שיהא פדום אפילו לא שמענו מן השלם
במחוי' אם הוא כרוע אם לא אכל אם אין השטר כדו ואין ע'
פדום על השוכר אינו כלום דלא עדיף שלום מלוה עמנו
שהוא שוכר בלא פדום שאינו כלום דהיינו שרעיה שלום
ואם יש עליו עדים אפי' על כו' שאינם כאן שזכרנו לא יא'
איתם אם הוא פדום אם לאו אם הוא מקייים כשר שודלוי
מוד הליה כח שהמלוה לקיימו קודם שהלשמו ואם אינו
מקייים יתקיים כחתימו. ופי' מדעין אין השוכר כשר כיון
שהליה לא הבינו לקיימו אלא אחר שנתקיים בלמא השלם
לומר שהוא כרוע וכל מן פלא נתקיים גם השלם אינו כאין
היא כאין שטר כדו מווינו אלא השוכר לכדו וכיון פלא כ
נתקיים הוה ליה כאין עליו עדים דלמרוך שאינו כלום אבל
כשנתקיים איתא תרתי ובלמא השלם. ואם הפלוס מת
לא יחזור לא ללוה ולא לתלוה אפילו שהמייב מודה שהמלוה
הפקידו ועדיין לא נטרע החוב לבי שחושין לקבועה לשובך
אין גובין כשטר זה שיהא שוכר וזויו עליו מחשבתו ונגסו
אין קרועין איתו שפ' ויכל להתברר עדי:
כ שטר שכתב בו שוכר כתוב כגוף השטר בין אלכינו
בין מלאחריו שטר זה פדום או שכתב ממנו כך וכך

הלכות שמרות

עושין כמו שכתוב בשאר פ' אם לא היה כרוע לא היה שטר
למטריה לכתוב שטר כדו כו' והוא הדין אם כתב
כתוב ככקסו שטר כלובו הוא כרוע עושין כמו שהיא כתוב
ככקסו דלוי דע' ככדכסו כתבו הדין לקיפוט דלויא
ולוכין כתיב:

כא דלויך ככרונחמא כ' חמא משטרותיו בכתב ידו שטר
זה כרוע או ככרוע כך וכך עיפין כמו שכתוב בשאר
ונראה לו שטרותו שכתב כהב כוה חייבם כדך חייבם השטר
ולא ככתב ככדו של שטר דלא כן כשפ' היימ' מה
שכתב ככרוע הקודם:

כב וי' שפ' ומנא כ' חמא משטרותיו מכתב ידו שטר זה
חכנו. פלוקי' וי' חייבם פ' מ' חלוקו ולא דמו לפטר
שכתב עליו שפ' דהתם השטר מנרע ככך דכשהשטר וי' א'
ככות דין לנכותו דלוי' עליו שפ' הלכך אית' לא ה'
כתב איתו א' אינו אית' אכל' מה שכתב עליו שפ' לא
חלק בו אינו מנרע כח השטר ככך הלכך אין בו מ' שם
אפילו היה אומר לו ככני פדום זה השטר מני פלך אם לא
היה אומר אית' עדי וכול' לומר פלא להשכיר את עבדו שטר
ואינו אית' ולא עדיק זה מה שכתוב בו שאלו היה
לו ככני עדים:

כג האומר שטר בין שטרותיו כרוע ואינו יודע איזה על
שטרותיו כרועין שהרדו לכל אחד מהעלוי חובתו שכתב
איתו אינו יכול לתקעו כדורא לא בשמא וידע על התחובה
ואם במנא לאחד שם שנים מה זה האיש על כדך ח' י' ע'
אחד משטרותיו פלא כדו שכתב אלא אחד משטרותיו כנו
כמו יד התובע על התחובו ואיתרוך הגדול כרוע וקאן
יש לו. ואם במנא שוכר בוד המלוה על הקטן נדוך לשלם
לו הגדול דורא גם הוא לא שודלוי על הקטן דמכתב כל
השוכר ולא על הגדול. וכן אם לא אחר אחד כדו
אלא אומר כמר אחד מחולך הקטן מחול ולא הגדול.
דכפלא נכו פדעיה כלהשטר לפדעיה שיעד ויכול המלוה
לומר כרעתי הגדול אכל בני מחולה לאו כל שפ' לחולה
עומד והוה הלוי כמו היוני' דהמלוה הוא מווי' בשטר
ואומר פלא מחל אלא הקטן ועל הליה להכיר ראייה שהגדול
מחל לו דמפתח המחל הקטן הוא מ' חל ולא שגדול:
כד האומר לחכרו שטר כ' כדו שהוא כרוע הגדול
כרוע והקטן אינו כרוע כדלעיל. אבל אם אחר
חוב לך כדו שיהא פדום כל השטרות שיש לו עליו כרועים
שכלשון חוב שאינו כללנו כל החובות שיש לו עליו דעם חוב
כולל כולם:

סג דין מכירה שטרות ואונאתו וכו' פ' ה' ע"ב

א אומותיות כון שאין בהן ממש על מה יחול הקנין לשיך
אחרו חכמים ז' א' כדכרוך לא ללמי קנינים ודמא שאין
ניקנין אלא בכתובה ומכירה הלכך הוא מאן דסונו
שטר' למכרו ומכרו לו נדוך למכתב ליה גם כן קני'
לך איהו וכל שפ' כד' דאית ביה. ואם לא כתבו
כן לא קנה ש' ע' שכו ושאלו המור לגור

הלכות שטרות

לבוש עיר שושן

איתו מספר בשפתבר הלה למלוה וכן מספר קנייה שכתב
 בו שרי ומכירה לך שפוא עיקר הקניין וכו' קנה הפדס ולמכר
 כמאמרם שלוקח לאחר וכתב לו קטן לך אוהו וכל שפועה
 דאית ביה קנה על ידו קרקע. אבל אם קנה הקרקע
 בכסף או בחוקף או בקניין מודר וכתבנו לו פטר ראיה אהם
 מהרו לחמר וכתב לך קוני לך אוהו וכל שפועה אהם כו' קנה
 מהרו גם הראשון לא קנה הדה באתה שטר והואך ובה גם
 השני לקניתי כאותו שטר ולא דמי לשטר טוב דהתם לא פיד
 ביה קניין אלא חתום שהיהו דחתיב לו על כה אלא מהסר
 בכתב לו לנכותו כו' משפיע בו חתמו מודי וכחשירת הפטר
 חוב קנה בו שפועה אותו הנכסים וגם היסוד כתקנת חכמים
 וכו' קנה החוב קונה גם כן שפועה הנכסים והתעוה
 בשטר אבל בקניית מדה לא אלים כח פכו לקנות בשטר דבר
 שגם לוקח ראשון ללא קנה בו :

טו לוקח שקנה המלוה שטר חוב שפועה על הלוה ימת
 הלוה אה אחר שטרך מת הרי בשפתבר הלוה לוקח
 בעצמו וכו' לפיכך כשכר הלוקח לורשו הלוה שלא אחר
 המוכר בלוה ושאזנו וודע שפטר זה פרוש גובהו כו' משפיע
 דשטרך בידו מאי בעי ואליהו כו' באבות כראש לוי שטרך
 הלוקח לנשבע לורשו הלוה שטרך לא האמין הלוה בלא שפועה
 אלא לאמר שפועה מלוה שלו והאמר לא שפועה כו' מכירה
 ודוקא שמת גבה המוכר אבל אם הוא חסיד פועה נטרך לנשבע
 קודם שפועה הלוקח ואין להקשות כיון שהמוכר כבר נתחייב
 שפועה אם כן גם בשמת המוכר למה יגבה זה כשכופה שלא
 אחר לו המוכר כלום כיון דליתי למוכר שישבע ואין אדם
 מורוש שמועתי לאחר דבין שפועה פועה און על עוד שישכר על
 הלוה ששכר אחר אוהו וכל שפועה לכו' וכפאר הלוה משפיע
 ללוקח הפטר לפיכך כשכר לוקח בשמת המוכר אלא
 כששמוכר או משפיעין אותו ממנו שפועה לו על פועה בניה
 שפועה בלחן לומר פרוש כמנו שפועה לחול דקיימת לן שויכר
 שטר חוב לחבורו וכו' וחתמו מחול כמו שיתבאר כשכר כו'
 למכר לטרך יב לנשבע כשואל חיוכן כמנא אה הלוה קיים וסימ
 שהיה פרוש ואין בו באמת כשטר אם המוכר קיים ושכר
 גובהו הלוקח. ואם אינו רוצה לנשבע לא זכרש הלוה וטרך
 המוכר לשלם ללוקח ואם מת המוכר והלוה קיים ושפועה פרוש
 כשכר היורש שלא קפדו אה ואם אינו רוצה לנשבע שיה
 הלוקח עליו ואין לומר דהכא כמו בימא ושכר הלוקח על
 אחר לו המוכר כלום כו' כמו שאמרנו בתלתא שפועה זה לא
 דמי דהתם מת הלוה והיורשין טועמין שפועה הוא הוא ואם לא
 יגרו ודעו שהמוכר לנשבע לא וכל הלוקח לנשבע מורושו
 המוכר כלום שפועה שפועה מורושין מורוש הלוה לפיכך תקנו
 דסני כמה שישכר הלוקח שלא אחר לו המוכר כלום ונגה
 מורוש הלוה אבל הלה קיים ושפועה ברי כרפיה למה
 אלא דמטעמא שטרך בידו מאי בעי הטילו שפועה שם
 הפטר לפיכך הוסיפו הפכופה על וורשו המוכר ואם לא ונת
 לישכר מורוש הלוקח פועה דהא שפועה הלוה ברי שפועה
 למורושיהם ואם מת הלוה קודם שפועה זה הלוקח את שטר
 ואחר כך מת המלוה גם כן אין הלוקח גובה כלום מן היורשים
 אפילו כשכופה ללא אלים מכירת שפועה שפועה על היורשין
 שפועה כדו' הם ללוקח כמו שיתבאר שפועה כשכר כו' אלא
 כשפועה חיו ושכר הוא ונטול הלוקח מהם. ואם אינו רוצה
 לנשבע מהם ללוקח :

בכל מקום שהוא ואין לו כתב כתיבה ולא חתימה והו' שיתאר
 לו על כה לוקח לך אוהו וכל שפועה דאית ביה ודוק מהשטר
 שמקנה קנה וכל שפועה הוא ככר נכתב אבל אם לא נכתב לא וכל
 לקניתי לו אותו וישעבו כאבן שפועה און כו' מאמט שפועה
 עליו קנינה כאבן דעל גבול לומר דבר זה קנה כאבן :
 יא חיטתוהו שפועה על מחכרו וטען שפועה מחרו לו
 בכתובה ומסורה והפטר שהיה כתוב בו המכר כאבן
 ממנו ואינו נרדק עדים לשפועה קנייתו שרי כו' כידו אבל נרדק
 העדים לפניו כתיבתו שהיה הכתב וכול לומר לומר ויחד לי
 שפועה דברו שלי כתב וזכר לך ולא כעל דברים דודי את לבי'
 דאוקן שהונוא שטר רחוק שום ללוה על שפועה ואם שפועה
 לו גבי חוב ומסור אדכר לשפועה קנייתו כו' אלא שפועה שהקפסו
 לו על גבי קרקע כנד לו ואינו נרדק עדים ואין לו וכול להניחו
 שמתו לומר שלא בתמולו כיון שהרי בידו של דאוקן וכפכ היסת
 וכשטר מלנו ואם כתב כו' אית משפועה אם אין שפועה שפועה מן
 ואחר לו שפועה דברים דודי את חזן וקוד שפועה דברים שלי
 כתב ומסר לך א' אלא ונתנה אותו משפועה ואפלי שפועה
 טען שלא מכרו און חישפין לדבריו ויתכע הוא את דאוקן ואם
 לו מודה שמתו לדאוקן בכתבי ומסר או שום לו דאין לראובן
 שפועה בכתב ומסור ושפועה שפועה ללוה ואם שפועה לו
 לו שלא שפועה שפועה עלו לא שפועה ואם יגבה דאוקן שפועה
 ו אסאין לורשו לנשכר חייב לשלם לדאוקן כל מה ששפועה וכל
 וכל לוח אחריו לו המעית שמתן לו בעדו שטרך מוכר לו כל זכו'
 שהיה לו בו וכן אם הוד לו שפועה ושלם לדאוקן את הכל מת לנו
 שטרך וירשונו בשכרן שפועה שפועה שלא שפועה אה ונטול
 דאוקן הלוקח שפועה לו לא רוצה לנשכר חייב לשלם ללוקח טען
 לו שלא מכר לא כת שפועה וזכר דאוקן ויתכע שפועה לו יא
 שלא רצה לנשכר ואין לו לראובן ראו' שמתו לו כשכר עליו היסת
 וכפכר ויא דאפילו לפניו קנייתו אינו כאחיו וכול להניחו
 מראובן כשפועה שלא מכרתו לך מעולם וכלי הוא ונעמי' שהוא
 בידו של דאוקן ואפילו לא היה שפועה ונא כ' דמעולם מתת
 יד דאוקן אינו באמת ממנו דאוי בעי אחר לא היה בידו שפועה
 מעולם שפועה און זה מנו מעולם שפועה אה אחר כן היה
 מתירא אה כ' להניחו ונתבטו כו' את הלוה פן וודע למלוה
 וזה הוא כבר אחר שפועה שטר שלי בידו והחוסן כפרן ואין זה
 מנו טוב דמתו גרוע משפועה הוא וימאח לו לישפוען טענתו
 שפועה לקחתו מטענת המנו לסיכר אינו כאחן ונרדק ראוה
 שפועה בכתב ומסורה ואם אין לו ראיה וזכר השטר ואם
 אחר לך יתכר עלו וישכר לו שפועה היסת וכתב מורי
 מהמחיל אה כ' עיקר לענין לוהכתא אה היה שפועה
 מינח מתת דר שליש אה כ' דשלים באחן כנד המוכר שפועה שליש
 אינו כאחן לכדו כנד הכתב שפועה לנשכר דברים דודי
 את ואין הלוקח וכול לנכות ממנו כשפועה בלא כתב ומסור :
 יב אלה המכבט שטר לנשכר אינו נרדק כתיבה ומסורה
 דכל מה שום לאשה הוא כעל אפילו רכבן שפועה
 דכתיב וכמסר דמי. וכן אה היה מלוה על כל אינו נרדק
 משטר שלמתן להקניתי לו ואפילו אם הוא ככסו מלנו :
 יג וכו' דאין איתיות קבות אלא בכתובה ומסורה הנותן
 מתנה למחכרו והמורו לו הפטר לא חורה מתנתו עד ש
 שפועה לו קני לך אוהו וכל שפועה דאית ביה :
 יד אין שטר כקנה בכתובה ומסורה אלא שטר חוב שפועה לו

לבוש ציור שו"ת

הלכות שטרות

גב

חתום על השטר דהיה כמו שנחקר עותה ככות דין משעת חתימה אבל שוכב עכשיו ויפוד בעל פה פס העד השני לא מהמכין ליה דעכשיו משדין ליה חף על מי שזע אחר עמו אף כאן אלא עד אחד ואולי הטעויה :

כב ראיוב שזע על שיעל שיעין וכתבו ללוו בכתוב ומסורה וסיה שיעין אחר מעידו היתכנה ואחר עימו רוב ראיוב לחזור מן המעשה וטוען שהשטר מכירה כסול הוא לפי שמתען כנגד בעדות שרופה להעוד כדו שיסבר מעכל רוכז שהשני גוח לו הדין עמו והדי הוא חשוב כנגד כדבר דהחא השני כותב :

גב המוכר שטר חוב לחכורו כדכיו והלכת בכתוב ומסורה וחור האוכר ומחלו ללוו מחול ואין נרדף הורה לפרוש ללווק כלום וטע' דמחלת שאין מכירת שטרות מוכרה גמורה כמו שאר מכירות שאף לאחר שמתכב כדאר לאוכר כחמה על הלוה וצותי וכול לחיול וכיון שהיא מחול כולו ואפי' למ' מכירת שטרות דאורוהא כמו שיתבאר בשע"כ ה"א לא אמר' למכור כל השופכד גזע לו על הלוה שזקק כלל שופכד הלוה מן המלוה ושאר משופכד ללווק לבדו זה איז אשכר לפי ששני שופכדים יש למלוה על הלוה הא שופכד גזעו של ליה שהיא מחוייב לפרוש בחנות פשה דין שגך ויהי נדקדק כמו שיתבאר לקמן בסוף ח"א ויפד גזעו מהכסו מדין שרד דכרפיהו לדבר איכוס איובן ערבין ליה ושופכד הנוף שזע למלוה על הלוה לאו כר מכירה היא הדין ויחוד זהו אית גזעו ואם כן כשהוא מוכר השטר אינו מוכר אלא שופכד ההכסום כלכד ושופכד הנוף אשכ' איכוס מכר לא פקע ממנו ועדין הוא משופכד הנוף למלוה שלו לשיכר חס חור הימלוה ומחלו פקע שופכד הנוף וכיון ששופכד הנוף פקע בקע ג' אכוסו שופכד ההכסו דהיא איבן משופכדים אלא מדין ערב וכיון שכפטר הלוה כפטר הערב וב"א כ' כשמת הלוה אפי' כהיו מלוה הרוי פקע שופכד הנוף של ליה ולמה כשאר ההכסום משופכדים ולא יגבה מן היורשין דהתם כשמת הלוה אשכ' ששופכד גזעו פקע שופכד ככשיו לא פקע לפי שיעקר ערבותן של שכסום לא כשמה אלא כענין זה שכל זמן שאין יגבה הלוה שישלם לו שער המלוה לנכסו ויפטר מהם אבל כשפקע מחמת הימלוה עצמו חף שופכדו של ככסום כפקע לשיכר וכול המלוה לחיול וצותי חתקתה של לוקח ופיסם ללוה שופשה לו שער על שמו או נקבל עליו הלוה כקניין או חסר היתו ככסו עדים שיקרבו עליו כמלוה ללווק והדי שיתפטר כגמולו לא יוכל המלוה לחיול אף אם שופכדו יפקע לא וכקע שופכדו של לוקח ואם לא עלה על אפואם התם עמו שלא לחיולו לא מהני ואם מחלו מחול דכיון שמוחלו המוכר אשכ' דלא כדיון עשה מ"מ הרי הוא מחולל פקע שופכדו מן הלוה וצויה לו ללוה לתא' מלהם שהם עשו כהיהם המוכר ללווק ואין כאן עוד שופכד עליו ונתפס הלווק אית המוכר שפשה שלא כדן בגזעו ואפי' חס שלק עמו המוכר מן החוב לגמרו ודין כל כפוס כשפטר לקובה אפי' חס מחלו מחול שאין בו דבר לשפכד נוף הלוה ללווק ואחלו היורש של המוכר וכול לחיול חס העטם שכתבו ומיהו אין הירש וכול לחיול לפנמו כדו כשפטר ללווק כונר ראיוב הלוה לכסו כש' ומוכר לשפכדו ומת רחוק לו ואחר כן אינו יכול ואפי' יורש אקוקת לחיול לפנמו ואין לו לשלם כלום ללווק אדונוא דנרטי :

ואם חס המוכר לו המוכר ללווק השטר חוב כראוי בכתוב וכחפירה באין המוכר והלווק לתרעו מהלוה שפשוט פכית דין אחרים לו ולתמו ללווק מיהו חס קדם הלוה ופרע לתוכר כשטר הוא מיה שפרע למלוה שלו ואין ללווק עליו אלא מרעויות וכות דין מחייבין את המלוה ליתן ללווק מה שנכס מה הלוה ואינו יכול להגויבין את המלוה כיון שהגויב וכיון מה שנכס מן הלוה לא שאין הלוה חייב ללווק כלום ויש אחריו שלא כשטר הלוה מן הלווק ונרדף לשלם לו סכית כיון שזע מזה מוכר שופכדו שפלו לא היה לו לשלם לו שפרו ה' המשופכד ללווק :

זו ליה שטרע ללווק שפטר לו המ כר את השער ולא כתב לו קנין איהו וכל שופכדוהי אבל אחר לובן בעל פה אינו חייב נמוכר כלום שאשכ' שאין המוכר כ' חס מכל מקו כיון שחמר לובן בעל פה חס תפס הלווק אין מוניאין מירו אבל חס לא אחר לו קנין איהו כ' אפי' פה אפי' תפס מוניאין מירו ויש מה שאמר כ' חס שחס הלווק אין מוניאין מירו ע"ה שזע המוכר שנכסו הלווק דכיון שזע וטק מחל אבל חס לא רע הימכר אפי' שאחר לו כפול כקנין איהו כ' שזע וגיבה מעל ח' ד' לא היה ליתן למוכר עד שהיה מראיין שפקדו מוכר כדיון כפיות שט' חס אפי' חס אלוה וכול לשלם לך היתור וטל להנתיח מן הלווק כלום והואל יתשם יח' יא שחס וקביעו בלמה וכתב לו שטר אחר על שמו דכיו ככסה :

יח עיר תקנו בכתום א' קניין אחר כשעבוד המלוה שזע לו על הלוה בין בחוב בעל פה בין בחוב כשטר והו' חשד פלשת' כינד ראיוב שהיה למוכר על לוי בין כשטר בין בעל פה ואחר זה מכה ושל בו דרך תבה לשמעון ואחר לו כן כשעמד אשקטן שמעון קנה אותו החוב חף על פי שלא נתן לו השטר ונכשפכדו לו ה' לוקוחו כמו שכתעכדו לראובן אלא שאין שמעון הווכה וכול להגויב נוף השטר מירו של מלוה שאותיות ויש כהן שבו קביעות קנין הנוף וקניין השעבוד ואין אחר מהם ככה כהקנתו מכירה אלא שמעון הוא תובע ללוה ואם כופר לוי או שהנרדף נכסו מן השופכדן בית דין וכיון למלוה להגויב לה השטר ודכיון על פה שהרוראיהם ה' הווכה הוא אלא התל' ואין כופשין לו ויהיו וראיותיו ואם פרע הלוה לשמעון הווכה שוכוואין נוף השטר מיד המלוה ומחורין אותו לוד הלוה :

ב ראיובן הקדד שערתי בות אלא שמעון ואחר לו שטרות כיון שהכסו בית פשתן אלא לוי כמעמד פלשת' והכא פטעליהם אלא מחמד פשתן על בעל השטרות עס הכפדק ויאחקל הו' בחסירת השטרות לוד האקבל בלא פתיב לפיכך גל זמן שלא חזר בו יש לשמעון לנת' ללוו חור בו יש להחזיר לו שכל זמן שלא קנה השעבוד שפשה אלא קנה גזעו בין בחסיר' בין בחסיר' בין כשעמד שלא כתב ללווקה על קן וכל כש' שופכדו ובהחמה אלא אותו שהם מונקדים כדו העמחה הו' כמו מפר' וכמ' שהם קניין לו בכתוב ומסור' :

בא ראיובן היה לו שטר חוב על שמעון ללוו חס בו ומוכרו ללוו העד אין לו חסוב כונג ככרד ולא חייבין לן בשאר' לגמר שהיה חס בו שפקדו שיקרה מחבו אחר כך לפי שמוכר האחד לא היה חס בו עמו לעוד שער כשכול הכתוב של לו אבל חס מכרו לשני העדים החתומים עליו מוסיפין להבו ואם אין הלוה מרד בו אין יכולין לנכותו וכעד אחר כמו דוק' שהיא

לבוש עיר שושן

הלכות שטרות

אכילו על גופי מן הלואה ללווקא וכתיבון התלוה תמנו ככל וכל אקלו מין דנוק :

ב המוכר שטר חוב למכירו ויש משכון בידו וחסר גם המשכון ביד הלווקא פשיטא שאינו יכול לחמול ללוה מה שכנגד המשכון שכד הלווקא שכבר נשכר ביד הלווקא כמסוכן עד כדי דמי ח.א.א. אילו אם היה משכון בקרקע ביד החיוב ויד הלווקא והחוב כה יש אומרים שגם בזה אינו יכול לחמול כיון שהיה הקרקע ביד המוכר ומסרה ליה כחוקה ויש מי שאומר שבקרקע יכול לחמול והואל ויכול הלוה לפלוקו כמעט אין לו לשוב וכותבנו קרקע ואינו יכול להקביל ללווקא מה שאין בן המשכון של משלשין שכל מה שהם בידו קנה בכנגד מעיתו דכעל חוב קובע משכון כמו שיתבאר -

ג לוקח שטר חוב שחור ומכרו למלוה אינו יכול לחמול שפיקד קניינו של שטר דהייבו השעבוד של גוף הלואה בשאר מתלוה הכל התלוה שמעמם זה היה יכול כבר לחמול אותו כמו שכתבנו בסעיף כ"ג לכוין כעשי גתרוקן השג לגמור למלוה ולא כשאר הכל הלווקא שום וכותבנו על דא אפי' אם מכרו לוקח ראשון ללווקא שגוי טוב און הלווקא ראשון וכל לחמול שהרי לא כשאר לו שום וכותבנו כפטר שכל מה שהיה על בו כבר מכרו לשני :

ד וכשחמול המלוה הוא אוורשונו נרובין לשלם ללווקא כל מה שכתוב בשטר חוב מהיבש שכנסים ואם היה האומל כנו משלם תמנו שאין זה קנס לומר בלא קנסו לגם אחריו אלא מחמת גמור הוא ומשלם נדמו דגרמו שהרי גרם על אחד השטר והרי הוא כמו ששטר ומיחי אינו משלם כל שום שהיה כתוב בשטר דהא מחייב נוכינא הוא ודבר הדת שאינו ידבר ככל הדמים התקנו בלאל שמתן מה שהיה כפי מה שהוא כגון אם הלואה נכרה אלא דלא נתיב דפוא או שאין לו כנסים וכהאי גוונא ולא מבר לו שטר חוב כל גמ ומתלו נדך לשלם לואף הדיבות פעלה פלו עד הנה כמ מה שהיה שזה לאחד דהא ככל זה הזקוק שהגוי היה נדך לשלם לו ומיהו דווקא שהגוי היה מיו לכשת אכל אם בודע שפוא הוא אף על פי שהוא היה יכול לחזור ולבנות מן הגוי כשי התחיל שאין לו ככלל דנוי דגרמו כיון שפון הדין הגמ לא היה חייב לו כלום ולא גרם לו הפסד מחמתו כמחילתו :

ה בקנה דברים אחרים שהחול חייב בהם זקין בתן שהשטר כשור והתלוה דמי לפרע ממנו הכל אם שפון הלואה שהוא חייב יכול לקיימו או שהלואה חלם ולא נתן דוכא או שהלואה עני ואין לו אינו חייב לשלם לו הלוה והואל ויש גרם לו הפסד מחמתו כמחילתו שלעלם אינו חייב מחמת משלם פד שיתכרר שאין החוב כפטר ללווקא אלא מחמת משלם של זה :

ו לך כי יוכי דכעלמא אחריון אחרות פשיטא שוכר הוא הכי כמו אחריון נכיו שטר חוב אחרות פשיטא שוכר הכי לפיכך אם בא בעל חוב של מוכר וסך זה החוב או שנא אפי' והכיר רחיש ששטר זה פלו או שלקוח מהתלוה תהיה וכל כיוצא בזה חוור הלווקא וגובה דמי השטר מהשוכר או מהכסוי מדן האחרות ואם הוויא שוכר ששטר זה כרוע או שחלם ה המלוה קודם לכן הרי זה מקח טעות והמעות אחריון ואם חלם הלואה עני כשורה חברה הרי זה ככלל איכא הוא אם שבת בוותר עבדושונו ואין לשטרות אוכא :

ז שאם לא כוונתי להוקח אלא לפטר עמנו אלא עורע כל החוב ללווקא ויש מי שחמול ואומר שאף לפטרנו יכול לחמול : וראובן נשנה לכתוב שטר שלו על שם שמעון און שמעון יכול לחמול : הבל ואין שמעון שלו אבל ראובן יכול לחמול כי הוא בקרא אכל השטר ואמילו לא חמלו כפירוש רק שחמל ללוה כל מה שבדו או כוונתו שם שטר זה כחול לעמ' פכתב על שם שמעון מ' מ' ודע דשלו הוא וע' ל' סימן ר' ס' פ' ח :

ח דע מי שאומר בכל מקום שיוכל לחמול יכול לעשו' שוכר שמורה בו שכברע אף על פי שלא בקע שיעבודיה מכל מקום הוראתו הודאה לגבי לוקח שכברע וכן יוכל להארך ומן הכרעון ומשלם ללווקא כפי מה שהוקחו :

ט גוי שמכר שטר חוב שיש לו על ישראל אחד לישראל מכירו ויש מי שאומר כיון שבדוכיבם כל זכותו מבר לו בדוכיבם דיוקן ליה שאם חזר ומחלו אינו מחול וכן כל שנתן בדוכיבם אילו בלא כתיבה ומסרה משלם וישראל שמכר שטר חוב שיש לו על ישראל מכירו לגוי וישראל שמכר דלעולם הלווקא לא עדין ולא גרע מחו של המוכר דק' ל' מכיר' שטרות מדאורייתא הדין מדמעותה היתרה מכירת שטרות מאובאה מקרא דובי תמכרו ממכר דרשיון כל דבר הממשל וגובה מקון וזאן שטרות וכו' פ' א' אוכא הוא דלית להאכל מוכרתן מורה לטובך אשילו מכרו לגוי מכירתו מכירה ויש לגוי כח לישראל שחברו לו :

י דע אומרים שאם כתב ליה למלוה משתכדו לך ולכל דלתי משמתך ומכרו אם מכרו למי שהיה נולד כשעת ההלואה ח' הועבדו גם על זה הקובץ דיוקן כשעלם בעולם והוא השתעבד לכל מי שיש בעולם לטובך לא ויכל המוכר שוכ ל מומלו אבל אם לא היה הקבוצה נולד כשעת ההלואה לא חל הקביון עליו שאין אשכבד עמו ומקנה למי שלא היה בעולם ויכול לחמול - ויא' שאלו היה נולד יכול לחמול מן השטם שכתבתי בסעיף כ"ב וכן משתכר לי אחרים הא דמוכר שטר חוב ויכול לחמול הייבו שמוכר לא היה חייב ללווקא אשטם לו כהה לרוע אבל אם היה חייב לו ואין לו כהה לרוע הרי זה שוה היה מעשבר גם ללווקא זה המכרו בתן לכוין אין המוכר יכול לחמול וע' ל' פ' ו' ואם הקבץ לו החוב עמנו אוב קרקע יש אומרים שאינו יכול לחמול דקביון אוב קביון אלים הוא ויש חולקין - ויש אומרים שאין כאן קביון כלל שאינו בקבץ באב ולא בחלופין כמו שהשיעבור אין בו ממש וכמה יקנה וע' ל' סימן ר' ג' פ' ס' ח :

יא כתן השטר חוב לאחר כמתכתב שוכי מרע ומת הכותן שוכי הורם אינו יכול לחמול דאלמו דרכין מתכתב שוכי מרע כדי שלא תסרוק דעתו לטובך הוא עמנו אף על פי שנתן כמתכתב שוכי מרע ויכל הוא לחזור בו ולחמול :

יב כמתכתב שטר חוב לבעל אשילו בלא כתיבה ומכירה אינה יכולה לחמול דאלים כת שיעבודיה דכעל מכת הלווקא שהרי יודי כודה ואין קביון לשה בלא בעלם - ואכו' הכנסה לו מיה על פה בלא משער שלשתן או שלוו מחנה אחרים אחר כושואה אפי' מהכסוי מלונ פלה אינה יכולה לחמול משעמד דאין קביון לשה בלא בעלם :

יג הנותן שטר חוב למכירו או אומרו לו כמעמד שלשתן שוכ אינו יכול לחמול דיוקן כיון כמעמד שלשתן ומשער שלשתן קנה מתקנת כמחום אחריון והואל דעל ודי דעמד שלשתן הקביון קעקע שיעבור שהיה תלוה על הלואה

לבוש עיר שושן

מכל שבוש עשר שבטים וככו בית שני וזכו לחור עשרת ש
מלכות לנפשה וט אומרו שיש כחש כאלו היה כל יופכים
עליו והיה הויכל כוהנ וכל פני משמות חלכותיו אזה אחר
חורבנות שבו מגלינו בעובותינו מארצנו ולא כשארנו פס עכל
השבוש כי אז חמס חומר אחר ומעיר נשכח ומשפחה ואין
כל וזכיה עליה אין הויכל וכוין שיוכל אינו כהנ גס
משמת בססום דייבנו פתם שבועות כגון אומר הרעה ורועה
וכוונ' כן אינו כוהנ דהוקשה להדדי דכתי' חס דבר משמש שוים
ונומר ככל הלשון לומר שכפתי משמות הכתוב מדב' בשמות
קרקעיות וכמשמות שכסום ומשמת קרקעות כוונו ויכל שאין
בוקר בו אלא המשמת קרקעיות והקיסוס היתוב להדדי למיר
סכוון משמת קרקעות דייבנו הויכל כוהנ גס משמת כספוס
דהויב חמס דרובי שבועות כוהנ אבל כוון שאין הויכל מוכב
כגון כוון הוא שאין יופכיה עליה גס משמת כססום איכה
פוגמת מיהו רוב התקופי' הסכוון שאף על פניו התור' איכה
כיוהנת כוון הוא מ' מקצת החמס הוא משמת כספי' תיא
כיהנת זכר לשבועות שלא תשכה תורת שבועות מישאל אף
על גב המשמת כוון לא תקבו סיהא כוונ' ובר לויכל היינו
מזוס שלא היו רוב הניכור' לכוונ' לעמוד בו לומר כעבודת
לקרקע שתי פנים דנשות אבל משמת כססום היתוב כעבודת
כיהנת זכר לשבועות וכי תיחא אס כן כנחא הלוי גזלן על
פוי התקפה ור' ליה דרשע ונומר אין זה גויה דהקקר בית דין
הקקר דלמדין ליה מקראי דכל אשר לא יבוא לפלגא ימים
בענת השמים והפגנסו יחדו וכל כרואו ונומר א' משכח
דכתי' חס כחלות אשר כחלו ונומר ראשו האבות ונומר מש
עכוין ראשו אל' אבות לומר' מש אבות מכוונות את כוהנ כל
מה שנינו אף הראשום מכוונות את העם כל מה שנינו דהקק'
בית דין הקקר ולגויה אכילו מן התורה הקקר בית דין הקקר
דקרא דלה הכחלות בעתה בתוכי:

כ כתיב גבו משעה ואשר יהיה לך את אחיך תישא ודיך
בירושלמי מה שהוא עקר והוא כור אחיך כתרת הולאה
דהא על כל כע' מה ידו קאי תשמ ודיך מחוי ולא על אחיך
כודיך מחוי אמרו האלו את חבורו על המשכון אינו משמת
דהו ליה על אפיך כודיך וכן פקדון אינו משמת אף על גב
שהו מהלך כור אחיך לא בא לירוב כתרת הולאה אבל כל מה
שהוא כור חבורו כתרת הולאה משמת כוון בית המקדש מן
העיר וכיוון שהו מדרכין אכילו מלוה כשטר שיש לו אחריות
כשסום לא אחריון הרו אינו כבנו והוה ליה ככל אחיך כודיך
א' על ש' כור אחיך הוא דהא מחוסר כוונ' ומשמת ומשכנתא
במקום שדרכס לסלק הוליה בכל עת שוכח מעותו שבועי'
משמת שאין זה קרוי על אחיך כודיך שיוכל לסלקו בכל עת
פירנה ומק' שאינו יכול לסלקי עד סוף זמנו אין שבועות הא'
בתוך זמנו משמת דהו' על אחיך כודיך הוא ולא איכס
משכנ' אלא שפסונו מדה כוללתו אינו משמת שיוחד לו
שדה זו לחובו הרני הוא כבנו מיהו גס כוהנ אומרו דה' מ'
באתר דלא מסלקי ליה ולא באתר דמסלקי ליה וכנ' אלונו
יכול לסלקו אפי' חס' אהרני כבנו ואינו משמת:

א מו שיש לו עוסקא משל חבורו שבועות משמת פלגא דהא
ק' לו עוסקא כולל מניה ופלגא פקדון למיכד כותם מלגא
שהיא מלוה משמת:

ב מו שהיה עותקם חבורו והו' משמת סקום וחד בפיריה
ובשערות ובכר' כור אחר מהשיתין דבר מהשיתין'

הלכות שבועה ופרוסו

אין שבועות משמת שאין שבועות משמת אלא מ' זה הל'
פקדון בדכתבו ענין כ' ענין מתקין מה שיש לומר: כתי'
מן הסופרות לקדן הוא:

ה פיר פיר מלוה וקודם שכתבו משלהו הבית שס'
השמה אלונו גובה חיובו מלוה בכבר כעשה דה'
מלוה משעה שכרעו והו' שבועות המשמת:

ו כל דבר שבועות משמתו משמתו גם כן שבועות על
זוה דבר השמיה כולו או חלקו דיבור שהיה משפחה
דיבור וז' שבויה לכוך שבועת דווקא וכיונא כה פ' אס כ'
מורה בו היתה שבועות משמתו משמת' גם כן ככרעתי א'
שבועות משמתו והשוותו וכוונא כהה פ' אס הים מודה כה'
לא שיהא שבועות משמתו לנו פ' אס פקדון ולא מלוה אין
שבועות משמתו גם כן ככרעתי: מו שחייב לדיבור והשג'
לפלו לו אף על גב שפניו וזן הפרשן הול' א' קודם והשג'
והוא כשכס' שוכרענו לוו' על ידיו והיו סוים ולא כרענו וזכר'
על שבועות וכתך כך ככס' השבועות ולא כרענו שבועות
משמתו שלא ככס' זה לכרעו אלא כל זמן שהו חייב לו
לפרוע והכא אבקעתא דמלכא הוא כסטרו ולא נרע משאלו
הוא עמנו מחל לו חובו שאין השבועה חלה עליו שהרי זה
גבול השכר שבויה מלא על פי חכם כאלו חמר התקבל
הכי כמו הכא מכאן ואילך אין אישור השבועה הנה על
שהתורה פטרנו ואבקעתא דמלכא הוא ואף על גב דמשעה
כוון סוה דרכבו השבועה היא דלוריותא אין השבועה פלס
שהקקר כותי דין הקקר גם כן מר' לוריותא כדלמדין לה טלה
שחלות אשר כמלו ראשו האבות ונומר:

ז תכעו וכבר נשכפ' לו הנושה שמיסה והו' ככרעתי ואל'
שערה שמיסה יהיה או באו ערום או כיומם דהא
כשמת שמתה לא הוה ויכול לכחו לפלו לו עובד בית דין
ש' אה היה יכול לנפשו וככס' ולקח בעליו ולא ידון
כיון שלקח בעליו השבועה לא ישלם ולא קרובן כיה לא ינש'
גם כן השמיה איכס משמתו ולמר כך בשויה אחר שכרע'
משמה כאלו מלוה ארש' כ' לו עליו וחיובו לו לפלו אבל
אס ככר וכשכרעו א' א' כ' או שראו עדי' קודם שאין שבועות
כעשה עליו מלוה קודם שהנוע זמן ההשמה שאין שבועות
משמתה לא ככס' וכשכא שוף שבועות משמתו וסע' פ' ס'
ח תכעו מחון וכר' והכיוו ערום ומחוכו כ"ד והכיו על
שקדן הרני זה ככנו ואינו שמת' דכל משעה כ"ד ככנו דמר
המלוה את חבורו והקבסו עמו ע"מ שלא תשמתו שבועות
שבועות משמתו שאין שבועות משמתו כד' שכל'
הו' להמתות עליו שלא תהא שבועות משמתו והו' זה חמיה
על חס שבועות כתרה ומשמתה על מה שכתוב כתרה תגא'
כטל שאין זה כדור אבל כל אשר ע"מ שלא ישמע הוא חייב זה
אפילו בשבועות הרני קבל על עמו לחייב עמו כמון מה
שלא חייבוהו התורה אין שבועות משמתו שחייב כהן לקחו'
תבאו שקבל על עמו וכל תבאו שבחמון קייש שכל אשר יכול
לומר על מחובו שוכרת לו מתוך וכן אס כתב כשטר לסק'
פקדון אינו משמת דלהכי כתב לין זה של פקדון כו' של'
משמת והרני על קבלו על עמו שהיא אכלו כתרה כקדן שחייב
עמו עליו אחרות ומכאן נקטם פותר כחיות אלו ש'
שנוכין כל השטרות שעכרם עליהם שבועות שבוהין על יד'
לשונות הרבה שאינו כמתין כשטרות שכדשם לפרס' או כ'
אמר

לבוש קיר שושן

הלכות שבתה ופרוזבול

בא וסמו שכתב ענין פרוזבול כך הו' הולך המלוה אצל ב' עדים ויהא אצלו נכסיו וזמן הכרזתו ויחזיר דאבא אמרתי פרוזבול קמו שלמה דיינים דלזכות פלוגי ופלו דייניו שכתבום פלו דדו לו חס ומתוואותם עדים כגלון וזכרון עדות כו' והיו תמיהו בעי דייניו בלשון דיינים כגון ב' דייניו הוסיף כו' טובי הנהו וחסו וואקניק עס עדים:

בב אין שכתב פרוזבול אלא על גיה שיש לו קרקע משום דלא חשבו החוב ככחו בוד כ"ד ולא קרובי ביה לא יגוש מיהו אשילו קרקע כל שהוא פניו דהקילו בה רבנן מפני דקרקע כל שהוא שיהיה חוב דאין אובא לקרקעות ואצלו אין לו לא ענין כקוב מוכח על גבי תורות באר אשלי אטין מקום היתדות שלו פניו וחסו אין ללוה קרקע כלל ויש לנו שמיים לו פגם הוא משתבע למלוה משום דר' נתן איז שיש לו קרקע לערב או למי שחוב לו כי בתבין ואשילו אין לו לא גיה ויש לו גליה או למי שחוב לו ומוכה ללוה אצלו על דיו אחר ואצלו שלא כפניו הרי הוא כאלו היתה של מלוה קדול הוא שחקילו וכתב בפרוסבול דאף על פי שמיים הוא לזכות לזכותו והרי יש לו קרקע ללוה וכתבין עליה פרוזבול מיהו אם גליה ככפניו וכוונת אצלו רוב לזכות בקרקע של אחרו אין מוכין לאדם בעל כרחו אשילו האשילו ללוה מקום שיעמוד עליו תמור או כוונתו כותבין עליו פרוזבול וכן השכירו לו קרקע כותבין:

בג אשילו האשילו ללוה מקום שיעמוד עליו פרוזבול: **כד** וכן אם היתה לו שדה ממושכנת כותבין עליו פרוזבול: **כה** כותבין ללוה פרוזבול על כספו אשתו ולא שם על כספו כעלה וליתימים על כספו אשה ורוכוס:

כו חמשה שלו חמשה אחרת אצלו יש לו שטר על כל אחד ואחד ככחו עמו וכו' בפרוסבול אחר שכתב מוכריו לזכר כ' הוב שם על גבי פלוני ופלוני כו' והוא שם לו קרקע לכל א' ואחר וחס לו כבשר החר אשילו אין קרקע אלא לא אחד מהם כותבין פרוזבול על כו' דהא ק"ה שלו מלא כפשו אחריו:

כז ויה' עליו לאחר כ' אחד נתיבין פרוזבול: **כח** ותנאים קטנים שם להם מלוה בוד אחרים אין נתיבין פרוזבול מדי ק"כ ד' אביהם שלייתים ושטרותיהם וכל אשר להם כמס דין ג' דמי ואין שמה משמע מוכותים' קני שחוב לקחה של נדקה או חמשה דלא יגוש אום כחתי ככותב ואין נדקה בקרא חסיו:

כט ותנאים גדולים שם להם מלוה שורטם מאביהם בוד אחרים טעובין להו שמה היה לאביהם פרוזבול ואינו משמש אומשא התנה אביהם שלא ישמשנו כשביעות דקל הוא שהקילו אשמה בפשים כותבין היה שמהו דרכבין:

ל אע"פ שאר דמי שמה מתחילין בהתמלת הפכה בשבועות וניהוין ב' הפכה כהמשע משטח דקרא השמת ככפיה אין שבועות משמשת אלא בכופה שכן היא משעוית פשויה קרא דכתיב תקן שבע פנים תעשה שמה וזה דברי הפשה שמיים כלל על משה ודו דתעשה כל משה ודו אביה חמשה אלא תקן שבע פנים דהיינו כמסו לשיכר התלוה את חברו אשילו כשביעות שמה גובה חובו כל השנה אביה ב' ד' וכשתעשה החאה כלול ראש הפכה של מוכלו שביעות חוב החוב וכפשי:

לא וכו' וזמן שאז יכול לנכות החוב יכול לכתוב פרוזבול וכן הוא החכה בלי ושבועותיה לכתוב פרוזבול אפי' בערב ראש השנה של מוכלו שביעות קודם שיעת חמשה וכל

הלכות שבתה ופרוזבול

א כן קודם לכן אשילו הוא תקן פנים השבועות: **ב** לכו פרוזבול אינו מושל חלא לחוב שקדם לו * ולא לויב טעם זה אחר הילכות פרוזבול דהויך ויחזור כ"ד ויחזיר עדין אינו מיו' לו לביכר כפרוסבול האחר כגון פשידו בכיסו וכתב בו ומוח מאויר כמות חכני שבאחריו ויפה כש המלוה שלא וזמן אצלו ואחריו שיעשה ימים הכתיבה עד היום הכתב כפרוסבול וס' אינו ככחולו כל כתיבו לחבר לכ"ד מוב שיעדין אינו כדור אכל התוקדם כשר דמנוע כש המלוה שאינו משמש אלא היתות הבעשים קודם וכן קכתב כפרוסבול ושכחת שפשה אחר איתו דומן הוא משמש והמו נרע כחיו ופ"כ:

בג כאמן אדם לומר פרוזבול היה לו ואכד אבי' בלא שפיע' דכגון דדבר איסור יש כאן ותקינו ליה רבנן פרוזבול טובא לו ובחיתר חוקה הוא דלא שיתק היתרה וזכלו חיסד גיה עד אבי' או לא טעין כותמין לו מיום כתיב פד' לאלס ואצלו לו שמה פרוזבול היה לך ואכד וחס אחר בן כאמן בלא שבועש ויהא שברך שבועות היתם מיהו וחס לא כתמולו הבית דק ונכא מכ' דמור ואחר פרוזבול היה לו ואכד אס' הוא קוד' כסין דין כאמן דאחריו מחדר היא דאכד אכפסות אכל לאח' כסין דין אינו כאמן פלגו אחרים כיון שפתק בשעת כסין דין הכי כפיא כמורה שלא היה לו כרוזבול וכפשו שפד' אחרים:

כד וכן אם אחר המלוה תכאז היה בימינו שלא תשמטני כשביעות או הקתת חמתו או שאר דברי' שאין שביעות ששמתן כאמן כמנו דאי כעו אחר פרוזבול היה לו ואכד:

כה וכן אם הונא פרוזבול כפניו ושמן היתבע וחס מ' היה וז' שיהו יתעב אומי כה' אחר שכתב פרוזבול או היתה כאמן החובע כמנו דאו בעו' לא היה מוכיז השפרוסבול ואחר פרוזבול היה לו ואכד דהת כאמן אשלי שאין אינו ודעין הוון שכתב בו כ' ה' הכא כאמן שקודם לפרוזבול הלוה:

כו לחיזור שער חוב שפכה נדק שיהיה לו חמשה אשלי משמש אינו וכבר כפשיית מתינו ואם אחר לו הלוה אשלי כן רנוני שכתב יקבל ממנו מיהו לא ואחר לו כחובי אינו כותב לך לא ואחר' אפי' דשלו הם כמת' אינו כותב לך החזיר לו חסו ולא אחר לכן וכול' לפנותי פיונו תלוותו כו' וכתב עמו דבחס' עד מואר' לו של' הם ובכתב אתתם לך וחס' לא אחר לו ק' לא יקבל ממנו אלא זה ויזכור ויסול משמותו ויזכ' לו:

כז לו שטר חוב שפכה עליו שבועות ולא ככתב על פרוזבול הוה' לו ומתעל שכתבו של שטר הרי גושל של שטר הוא של לוה שהוא נתן שבר השטר ומו' ואין השטר שהמלוה ומתוח לוה:

כח המוכר שטר חוב לחברו והכפיר עליו שמה לאחר האכוס אין הלווק חוזר על המוכר שהרי הלווק בשע כעשאו ואיהו דאכוס אכפשה שלא עשה פרוזבול אכל אל כבר היתה עברה עליו שמה שפכרו שועבין ללווק שהיון שפכרו לו פרוזבול היה לו ואכד פכל ויה שוביל המוכר לשפון שועבין ללווק ואם היתה המוכר פלא כיש לו פרוזבול אס' לא למוכר ככסו אינו כאמן שאין אדם כאמן כהודאתו לחוב לאת' ד' ז' ש' ומוכר ככסו כאמן וכשער הלוה והמוכר זלם ללווק שהרי העשהו שפכה לו שטר שכתב מועברו בחוקת שהיו קיים. כתב הרא' בכתובה כיון דהאידרא לא שפיה כותבי פרוזבול וגם אין אפור דהשמת ככפיה נדעו' להיון ששם ולא מחוקקין ליה לאיסורא דלהודא בדת היתרה ולכתוב פרוזבול:

כט המוכר שטר חוב לחברו והכפיר עליו שמה לאחר האכוס אין הלווק חוזר על המוכר שהרי הלווק בשע כעשאו ואיהו דאכוס אכפשה שלא עשה פרוזבול אכל אל כבר היתה עברה עליו שמה שפכרו שועבין ללווק שהיון שפכרו לו פרוזבול היה לו ואכד פכל ויה שוביל המוכר לשפון שועבין ללווק ואם היתה המוכר פלא כיש לו פרוזבול אס' לא למוכר ככסו אינו כאמן שאין אדם כאמן כהודאתו לחוב לאת' ד' ז' ש' ומוכר ככסו כאמן וכשער הלוה והמוכר זלם ללווק שהרי העשהו שפכה לו שטר שכתב מועברו בחוקת שהיו קיים. כתב הרא' בכתובה כיון דהאידרא לא שפיה כותבי פרוזבול וגם אין אפור דהשמת ככפיה נדעו' להיון ששם ולא מחוקקין ליה לאיסורא דלהודא בדת היתרה ולכתוב פרוזבול:

ל המוכר שטר חוב לחברו והכפיר עליו שמה לאחר האכוס אין הלווק חוזר על המוכר שהרי הלווק בשע כעשאו ואיהו דאכוס אכפשה שלא עשה פרוזבול אכל אל כבר היתה עברה עליו שמה שפכרו שועבין ללווק שהיון שפכרו לו פרוזבול היה לו ואכד פכל ויה שוביל המוכר לשפון שועבין ללווק ואם היתה המוכר פלא כיש לו פרוזבול אס' לא למוכר ככסו אינו כאמן שאין אדם כאמן כהודאתו לחוב לאת' ד' ז' ש' ומוכר ככסו כאמן וכשער הלוה והמוכר זלם ללווק שהרי העשהו שפכה לו שטר שכתב מועברו בחוקת שהיו קיים. כתב הרא' בכתובה כיון דהאידרא לא שפיה כותבי פרוזבול וגם אין אפור דהשמת ככפיה נדעו' להיון ששם ולא מחוקקין ליה לאיסורא דלהודא בדת היתרה ולכתוב פרוזבול:

לא וכו' וזמן שאז יכול לנכות החוב יכול לכתוב פרוזבול וכן הוא החכה בלי ושבועותיה לכתוב פרוזבול אפי' בערב ראש השנה של מוכלו שביעות קודם שיעת חמשה וכל

לב וכו' וזמן שאז יכול לנכות החוב יכול לכתוב פרוזבול וכן הוא החכה בלי ושבועותיה לכתוב פרוזבול אפי' בערב ראש השנה של מוכלו שביעות קודם שיעת חמשה וכל

לבוש עיר שושן

אירע הפסד בארץ ממון וכוכל ארץ וארץ עיקר הממון והא
 בארץ וארץ כ' כעשר הקהל והכח מיעון קוד ארץ והנותן ואחר
 שהיה חסדק השיפוט והוא שלו לגבות מחבו מעו' שותבתו
 והוא בארץ על זה המחמת שהאמנו המקבל עליו ועל משגו
 אינו בארץ ביה אפילו היה המקבל מי שזה לא בכלל בלשון
 הלאחיות הארצית על ארץ והפסד אכל לכל מה שכתו' עליו
 כלאחיות אלהיו כגון אש כתב לו שיהא בארץ כמה הוכח הוכחות
 ומשום מהם כמו שמחיה לעיקר הקרן סבל תבאו שבממון
 קיים:

ד והמדקדקים אם האחינו את המלוה עליהם במלוה על
 פה כשארעין אותו עושין שוכר מתכבד ודו' מלוה על
 הלאחיות ותי לוכא למחש למודי ואם לא האמין הלוה את
 המלוה עליו אלא הלוה שם אשם אשם הוא מלוה על פה כשעש הוכח
 וכשער ואם הוא כשער והשטר כדו' והלוה טוען ערשתי
 לא שטער הלוה כשכופת הוכח דלם כן ואחר המלוה שטרך
 כדודי אז כעו אלא כיון שהשטר כדודי כשעש המלוה שלא כשער
 ונרדף וס' למלם לו ואם האחינו עליו נובה כו' כלא שבועה:

ה ואם שפרעו בשני עדים ואחר כך חזר התלוש והוכעו
 ואחר שלא כשער מחויבין אותו שטרך לפרועו שנית
 מחמת שכער האחינו הלוה ובס' לכל העדים מיהו אף על
 פי כן ויכול הנה למודו ולתכוע את התלוה לדון ואחר לו כך
 וכך אתה חייב לו מבני שפרתך שני עמדים אם הורה חייב
 לשלם ואם כער ושבע היפת על כך שלא שפרעו אלא כשם אהת
 זע"ש שפרעו מתלה בפני עדים אינו יכול להניח מחבו על כו'
 אותן העדים כיון שכער קמול עליו כו' העדים שואמרו כשער
 זה הוכיח והאמין למלוה מכל מקום מה שהאחינוהו כבר קיים
 וגלם לו פסע שכות ותביעה וזל ארבע מה שאר תביעה דבשל
 כה שטרך לושבע היסת וליכער לשובך אם כתב לו באחיות
 שיהא בארץ עליו כלא פסע שביעה קלה ומחורה ושום גולגול
 בעולם אין נרדף לושבע לא בתמולת שרעין ולא ככופו הכרעה:
 שטר שכתוב בו שיהא המלוה בארץ עליו כל זמן שלא ככתב
 עליו ונתברר כו' לא עליו ועל השטר מחש קאחר אלא עליו על
 החוב קאחר ובלוהו ככתב במקום אחר סני אלא אם כן פורש
 כהדוא שיהא השוכר כתוב עליו על השטר מחש שאז נרדף לקוימו
 תבאו. מכל מקום אם הביא עדים שפרעו בשניהם חזני
 הדיו בארץ אחר לא תפרענו אלא בשני בלבונו ופלגנו ופרענו
 בשני עדים אחרים וכאז והעידו שפרעו בשניהם שפרענו
 כדכתוב ל' לעול סוחין ע' שפ' ד' ע' ש' :

ו ואין הלאחיות מושילם שלא להחרום חרם פתם ואפי'
 אם מיעו וכפרו בשטרם משכופה ומחרס וזא הלוה
 להחרום פתם אין האלוה יכול לעכב עליו ולקור הנוחבו חן
 בכללם אלא האחינו לגזול את מלו' ואם לא גזל אין עליו עונש
 שפירם ולמה א"כ ועכב אכל להדירו בקבלת כדרר אונו וכול
 שכוין כשפרו משכופת כדרר בכלל שבעה הוא:

ז וכי חרמום פתם לא לימא כל שאין דגולה אלא ואחר
 כל שאין דאיתיה לגולה בדויה ולא חדרר ושפחה
 דלמשכא דכל שאין דגולה משפס שאינו מתקבש אלא לקלל

חלכות הלואה

המח
 בנותן על שנולו אף על פני שלא יחזור לו ולפני האמת אין ז"א
 בנותני עליו טעמו לו את בניו ולהפוך ואחר כל מין
 דאיתיה לגוף כדו' ולא חדרר הכו' והכלוהו כדו' שמירה'
 הפגוש ושי' את הגולה:

ח וש' אחרים שאין רשות לכתי דין ליתן רשות להחרים
 בניבור לכל מי שיוכח לו ואחר כתבולו פתק' ל' שותף
 ומכור לו רשות להחרום בניבור אלא אחרים לו אם אתה
 מוכרש אדם ודוע היו דין בניבורם ואם לאו שאיך תוכב
 אדם ודוע אלא אתה מודע קנת כבי אדם הקא את כולם
 לבות דין ושם תקל אית' כרנוך אכל בניבור מה לגולל
 עכוור אכל ליתמיים שכלו כעשכ' אביהם או האפרטרום
 ואחרו אין אביו ודועין אכלמי יש' למורשוני כ' אום כותבין
 פתקא דנשותא אחרמין להם כבכור ויש' אחרים שנותבין
 רשות לכל אדם להחרום בניבור אחר עדותו וכן נותבין
 שיען לעול בתוך ז' עופין נ' אם אחר רובה לגנת מכות
 הככסת כשזה מחמיר וש' לבות דין יחזר לו למה אתה
 יונא כדו' להזכירו אכל מכל מקום אם לא רנה להתבאר אין
 מועדין אותו מלגנתו שאלו נ' בשעת החרם קל עליו פירם
 סבל חרם שכתו' דין וזכרין אותו חן נרדף לבעל דין לשנות
 אמן וזאף אם יהיה במגלת היס' החרם קל עליו:

ט שטר שיש בו באחיות והלוה מניח כתב ידי האלוה
 שחבל מחבו פסום פסונו כיוס כלונו וסכום כלונו
 כיוס פלכונו ואינו כתב לא בשאר לו א"ל כך וכך ו
 והתלוה טוען שאותו הכתב הוא משכך אחר אכל שטר זה
 עדין כתוקבו ובכאמות אין שומעין לו דמה דתיבין
 באחיות כשטר מושיל לענין שלא יוכל הלוה לשבע את
 המלוה שלא כשער שטרו אכל אונו מועיל ככנר עדים
 דשני מעדים לא התכיה כמו שכתבנו כשעוף א' דהיכא
 דאיכא עדים דשפרע לא מהימן למי' שטר' כדו' הוה כ'
 שכתב ידו מעידו שחבל מחבו כך וכך אונו בארץ למר' של
 שפך אחר היה:

י שטר שיש בו באחיות ליהוה כנר הלוה ונא' מתחת יד
 אחר נש' שואמר שאין האחיות מועיל:

יא שטר היה לראובן על שמעון ומת ראובן קודם
 שרעו וזמן השרעון הכתוב בשטר ותכעו
 הורשם את שמעון לפרוע השטר וי' שן שמעון שכער פירע
 לראובן לפני מותו ומרה את כתב כרע' ועדים חתומי' עליו
 ונא' לדרכה שמוחורו לא השטר שפרעו הוא ופרעו
 לראובן אחרים שפרעו שחתמו על השרעון ערו שפר' הם
 ונתבין כמה אמתללות מוכותיות לדבריהם מדא' חוקש
 אין אדם פורש תוך זמנו ושאר אמתללות מוכותיות ששטר
 השרעון חוזרין הוא ונתברר הדבר ברדשות ובמקורות
 דאף על גב דקיימא ל' הקושב ומן להכירו אונו בארץ לומ'
 פרעתו תוך הזמן הונו ממש דפתם כבי אדם איך פורעין
 תוך הזמן אכל י' ש' עדים שפרעו אין להכחיש ערו' שכער
 חוקה שאין אדם פורע בתוך זמנו דלפשמ' כמנא' שפרעו
 אצו עך ומנוכן בשטר אמתללות אצו מוכותיות אין לפסול
 עדים

לבוש קיר שוטן

עדיש ולידווא מוזן באמתלאות אלא אם אחרוי דדרושות
והחקירות ויראה לבנות דין פה ערות מכוננת חייבוב להחזיר
הסטר לללה :

יב שטר אף על מי שוש בוכאמכות אויבו גובה ט
מהותוים הקטנים כי אולו כשגדלו וחקרו
והמנאו שטר או עדי שרפין .
יג סטר שוש בוכאמכות ומנא המלוה כפרן בעדיש
כדבר אחר מענייבו הסטר אף על גב דקיימא לן
היחזק כפרן למזון זה לא הוסיף כפרן למזון אחר הכא
אכר באמנותו מכל הסטר דאכן שהרי שרדי לא האמין
לברכן שמה שדרך הלוה להאמין למלוה משום דמן הסתם
כל ישראל בחוקת באמנות קיימו וזה אוריעו גרעיה ל
לנאמנותו מכל ואוליך לכך אינו באמן עור :

יד סטר שוש בוכאמכות ומנא היקום הוא שהרבה
סכומים כותבין באמנות בלא שאלת והמלכת
הבעלים אלא לסיפרא דשטר א כותבין והלוה טוען שכתי'
בלא בנות וניוויו אם העדו ענמם הם כאן בפנינו ואומרו
שלא כתבוהו בנינויו אלא מפני שהם ראו שבשאר שטרות
היה כתוב כן בתבונה גם הם כן באמנים ואין זה חזור
וגנור דאכיל למיור אשאר מילוי חתומי לכוך אף על גב
דכתוב ביה דקניא מניה על גל מאו דכתוב לעיל אין
סומכין על האמנות בון אינו מכה בשום כל כך לכתוב
בן ככל השטרות יהוא הדין קשאר לנשינו שוכרו דשפרי כי
כהנא ביה ביה הדיב הכי עינין לעיל סימן פ"א סעיף ה'
ואם כתוב בו כפרוש וקוביא מוכיה על כל מאו דכתוב
ומפורש לעיל וכענין האמנות מפורש ולאחר כך אמרו
העדים לא אמר לנו הויה מועיל לכתוב זה האמנות או
בטעות כתבוהו זה הוידואי ככלל כיון שהגיד שוב אינו
חוזר ומגיד וזינו באין לכך מכה ש"ב לכתוב בטערות
קיינין על האמנות מפורש ושיכ אין לסקק :

טו במקום שנהנו שלא לכתוב באמנות אלא בנינויו
הלוה כשחנה הלוה לכותבו מועיל אפי' בלא קניין
והוא שנהנו כן בשעת ההלוואה כיו שכתבנו כסעייף כי כמי'
זה אכל שלא בשעת ההלוואה וכן במקום שכותבין אותו
בלא בנינויו אלא מן הסתם לא משקטעד בלא קניין :

טז שטר שוש בוכאמכות וכתוב בו זמן קבוע לכרעון
אף על פי שעבר הזמן הכאמכות עדיין קיים ו
ועמא דמסתבר הוא דאטו משום שהוא עבר זמן פרעיו
ואכר זה באמנותו בתמיה :

יז כמה דברים אמורים דמיה באמנות סתם לכטורו
משכונה הכי מילי בעור שהלוה מי וכל לנכות
ממנו אכל אם מתוכו לנכות מורשו לא מהני אלא אם
כן טרופה שהאמינו עליו ועל וורשו שאו גובה בלא שבושה
אכילנו מן הורשים ואם כתב תהא באמן עליו ועל כמי כמו

הלכות הלואה

גם וורשו ככלל כאז כמי הם וכן מקבלו מתנה סנתן לנש
דכסיו במתנה ככלל כאז כמו הם :

יח שטר שמת הלוה כמי מלוה ואחר כך מת מ'מ'
וורשו אפלו גובין מורשו הלוה כשכופ' הורש'
והוא שכשכופו שלא קרנו אלא פספס זה כרופ הא
שכיון שאכיהם היה וכול לנכות מהם בלא שכייה על
הדרך שמתכאר לקמן סימן ק"מ כפרות השם אין זה ככלל
אין אדם מורוש שכופה לכנוי שהרו הם שכפיהם שכות
ענמם שלא בקדם אכיהם והיכו דמי אין ארכ מורוש פ
שכופה לכנוי כנון שמת הלוה כמי מלוה שלא היה אכל
אכיהם להכרע מן הורשים אלא בשכופה ולאחר כך מת
המלוה שאין וורשו המלוה גובין כלום מורשו הלוה אלא
כשכופה שטעם דאין אדם מורוש שכופה לכנוי ועל
סימן ק"מ סעיף י"א . אכל אם כתב בו באמנות מכה
שהאמין את המלוה ואת כמי כמו עליו ועל כמי כמו אלא
מת לוח כמי מלוה ולאחר כך מת מלוה וורשו המלוה פ
מקבלו מתנה מן המלוה גובין כין מורשו הטעם כן
ממקבלו מתנה ממנו בלא שכופה :

יט דיוקא מורשו הלוה או ממקבלו מתנה מינו
גובין אם זה ככא שטר ללא עדיכו מהוה פש
דאמרוין אם לא כן שטרך בדי מאו כמי אכל לנכי לקוחות
שלקחו מן הלוה אכילו באמנות אינו מועיל ואפי' אם התנה
הלוה עם המלוה כפרוש שונבה המלוה מלקוחות שלו בלא
שכופה אינו גובה מהם בלא שכופה דלאו כל כמינה דלה
להאמין המלוה על לקוחותיו שלקחו ממנו במחש' לקבוצ'
וכן הדין במלוה מוקדם שכל לנכות קודם מלה האמור
ממנו אינו גובה בלא שכופה אף על פי שיש באמנות כ
בשטרך דלאו כל כמינה דלה להאמינו על טעה
מתארט עלו :

כ יש אומרים שאין באמנות מועיל אלא לכתוב כמי
הלוה דאמרוין שהאמינו משום שחשב שלא ישי
בפניו אכל שלא ככפיו לא האמינו דשמי יעני .
ועוד שמה מכיו האמנות פרעו בעדים או בשכיר ולא
היה בפניו היה אכיל ראייה שפרע לא בית דין מחכין
אותו ומנכין לו ואם פירש שיהא באמן עליו ולא ישכע לן
ליולא לכאוס ממנו אין כות דין משכופין אותו שגם הא
באין להמו ועינין לקמן סימן ק"ו :

כא כמה דברים דנאמנות סתם אינו מועיל לנש
וורשום הכי מילי כשהאמין הלוה המלוה סת'
ומת הלוה אין המלוה באמן על מרשו וכן אם
מת המלוה אין וורשו באמינו אכילו על הלוה כשכופו בלא
שכופה שלא בקדמו אלא אכל מלוה שהאמין ללוה שיכל
באמן לומר על השטר שהוא פרעו מועיל כמו אכילו לנש
וורשין שאם מת המלוה וכאין וורשע לנכות ממלוה דאין
לומר כנגדם שהיא פרוש

הלכות הלואה

אין נרדף לשלם לו לא דמי שנינו דסתם סוף בעלמא שהיה לו לעסק עם הנינו ואם הלוי איכנסו שלא כדון אין רלוון חוב בזה:

ב היואל ונפסק הלכה שהלוי את מחבורו על המשכון המ זה שומר שכל לביקר האלוה לחבורו על המשכון ואבד או כנכס בלא אובס והרי כתחייב המלוה בדמי המשכון כמו שכתבאר ואמר המלוה שלע הלוייתך עליו ולא היה שיהי אלא שקל שהוא חנוי הסלע ושאל מן הלוה עוד שקל כו' הלוה סתם ולא שירש שיקבלו כשכל כל החוב והלוה ואומר שלע הלוייתך עליו ושלע היה שיהי ואמר לן לוייחבובי וזכו אתוך פוג הרי המלו' כשבע תמלה שכופות השוארו' שאיכורכרשנינו ושכפס זו אוכה מן התורה אלא בחיובם וזכרנו לזכרה תקיפה חסום שחא עיכנו בתן בה והיא שכופות המשכה שדריך לישבע איתו כבקיות מתן כמו שמתבאר בעזרת השם בהלכות שכופות ואחר כך כשבע הלוה הובת שהיה שיהי כנכד החיוב וכפער ודיווקא המלוה כשבע תמלה ואחר כך משביעין את הלוה שם ושבע הלוה תמלה מיישכן שחא לאחר שכפס וינאזי בהאק המשכון וכרה שלא היה שיהי כל כך ונמצא שם כחוס מתמל לכן ושבע המלוה חטובה שאינו כרשותו ולא וכל אחר כך להוציא:

ו אמר המלו' שלע הלוייתך עליו ושקל היה שיהי והלוה הרה במקנת ואומר שלע הלוייתך ולא היה שיהי אלא שלע דיברין והרי למו הודאתו חייב לשלם לו במקנת שמורה לו והו' דיבר שלע הוא ארבע דיברין ושכפה מלוה תמלה שכופות המשכה כבקיות מתן שאינו כרשותו ואחר כך ושכפה הלוה שכופות התורה כמה היה שיהי הודה במקנת ושם לו יהודג שיהיה:

ז אמר המלוה שלע הלוייתך עליו ושקל היה שיהי והלוה אומר שלע הלוייתך עליו אבל אינו יודע כמה היה שיהי ושכפה המלוה שכופות המשכה שאינו כרשותו ונאזי לאו חזק גילגול שכופות היה כושל השקל בשכופה זו ולא היה נרדף לישב ויותר שהיה ודאי הוא חייב לו ואינו יודע אם כרעו אם לאו זה חייב לשלם לכולו עלמא לא שמתוך גילגול שכופה שיתבאר בעזרת השם בגלגל עליו שיכלול כשכופותו זו שלא היה שיהי אלא שקל וישלם לו הלוה סמו דיברין ואם יש מלוה שיהי שכפד דעכשו אינו נרדף לישבע שכופה שאינו כרשותו כולל שקל בלא שכופה חטובה שאמרנו אלא מ"מ כן שיש ליה טענת ספק על המלו' שחא היה שיהי ויותר תקיפו בראייתם שיכול הלוה להחרים סתם על מי שנטל משכנו שלא כדון והיה אם מאמינו הלוה שכפד סמו גם כן אינו נרדף לשכפ שחא כרשותו שנטל שקל בלא שכופה וזה המחרוס סתם על זה המשכון:

ח ואם הלוה תוכב למלוה ואומר שלע הלוייתך עליו ושקל היה שיהי ותוכבו שישלם לומס שהיה המשכון שיהי חזק על מה שהלוהו מחמת שכפפת בשאורו וכבר אחרנו סוף סוף ב' שאם כאבד או כנכס בכפופה חייב לשלם כמותו ולדבריו הכל והמלוה אומר לו והו' כדברך

שכפפת

לבוש עיר שושן

שהוא עוקר המנהג אבל מה שהמשכון יותר מרמו החוב אינו עליו אלא שומר חסם לכבוד אחרו שאם דמי המשכון יתרום על החוב ונאבד מן המלוה אין המלוה בתוך ללוה היתרון אלא מעותיו ומכני שהיה שומר שכל עליהם חזק איתם ולא יותר וכן דמי מלוה שנתא דרכותא ומשפיקא לם מספיקא ממוכא ואין לחייב המלוה לשלם היתרון אלא כ' ידוע שכאבד או כנכס כפשיע שיהי חייב לדבריו הכל ואם כאבד באובס ושכפה המלוה כדון השמרס שכפס ממנו ונכזה כל מוכו מטעמא שמהתה:

א וכיון המלוה על המשכון ש"ש הוא לטכר המלוה לחבורו של המשכון וזמר המלוה והפקדו ללוה ונכנס או כאבד מכות הלוה שלא כשכפס היה דיכא כאילו כנכס או כאבד מכותיו אף על גב שכדי הלוה אבד כיון שכתירתפקדון נתנו לו אכתו כרשותא דמלוה קאו' ומהו הטעם אם ראוין לום מעות משמעין של כדנא שנתו וזמר השאילן לו עד לאחר ה' חייפה ויתר ראוין כזופה ומאומת המושל מסרה האשה את אשה לה לשמעו ונס הכניסם ההם ואחר כך החזיר לה שמעין הכל מן מאומת הכנדי' הדין עם שמעון שיכול להחזיק כנדיה שהשכון איתם בלא אף על גב שאין אחר רשאי למכור כנדי איתו ושחא כל רשותו השכון איתו אחווקי איכנסו כנכסו לא אחווקין ומתמאסא כרשותא משכנס בעלה וכוון שכתרת טאלה החזירם לראובן עד אחר המועד ולא כותרת מורה ושתיה והלואה בלא משכון עדין הה כרשותו שמעון ואין האשה וכולה לטעון שפשיעו בעבור שכתתו ואינו היתת מוחזקת בהם כשכתתו לך מלכוסו מאומת המושל ואם היתת עדין מוחזקת בהם היתה שכפפת שבעלה משכנס בלא מ רשותא אבל עכשו אינה שכפפת להוציא: ראוין שכתן משכון לשמעון למשכנו לכדורו של ראוין אל גנו והדין שמעון ולזה זן הנוי וכתן לו משכון אחר לגנו ועכפ משכון של ראוין כדועשה עליו שומר שכל כאילו הלוהו עליו:

ב המלוה על המשכון וכתן לו רשות להשתמש בו ונאכנסו אמרו' שאילו בכתת רשות לכדור היה עליו שיהי וחייב אף על גב דעדין לא כשתם בו:

ג מי שנתמשכן על ידי כחיו הקהל על הלוקי המנוע מ מהם וכנ"ל או כאבד המשכון אין לקהולא לבחון דין ש"ס שפרועו המס איכנס חייבוס זה לזה כלום שכתתו הקהל כמשכנסו על חוב עתם אלא כל חזיר חייב חובו לשלטון והשלטון מעמיד אותם באחסוס ואחשורופין על כל חזיר וחזיר שיערע לשלטון ואביו שרס ככר פרעו לשלטון אין בביתן כמו שנוכח חוב בערמא' הם הלו' לשלטון ושתה גובין לו מכותו ומתפרעים מהם ואם יש מהנה ידוע כעור כהפך זה ושלכין אחריו:

ד המלוה על המשכון ומת אף כנו כעשה עליו שומר שכל כההוא הכאה רתפס ליה אזווה:

המלוה על המשכון וכשע קבלת המשכון אומר אביו אינו מקבל אחריותו עליו לאו שהיה אשילו ש"ס וכשור אשילו

שכופות דחא לא קכל עליו שום שאירה:

ה ראוין שחל משמעין סוף שיהי לו כמשכון מנוו ואבדו ושמעין שחל משכו מאין הרכה כמו ששאל ממנו הנוי

לבוש יר שוטן

אדם קשה שאינו מחולל כליו לנפש אדם ויש שמשאל לרבינו
ואינו משאל לשאינן רגילין אכלו:

ב המחזיק בחשבון מלא כעדים שאחריו פולל לטעון עליו
עד כדי רמיו אם אינו שוה לנשות הבקיאוס החני שהוא
טוען עליו ואמר איני אטלו כחובי למי שהוא שוה בעיני כדו
חובי והוא כובד שאינו חובי לו כלום ואף על פי שאינו חוב
לו א"כ הנה נ' לטון בדמים שהוא שוה לשאר בני אדם יא
שהדן עם בעל הבלי שהרי לא חלמונו להחזיק אלא בשכל
תב' זתי למיכר אינו כאמן אלא ככדו תכשתי ולא יותר ולפי
שלי דבריו בעמנו שאינו אלא משכן אכלו יתקלו לפדותו כדו
שווה לשאר בני אדם ויחזקו אם וינה ולא שהדן עם המחזיק
וכתב מורי שהמחזיק אל' דהכי משתכריא ליה ממוס דהמוסו
מחכרו עליו הרמיה:

כא ואין חזקת המחזיק מועלת לטעון עליו כדו רמיו אלא
כדבר שאינו יכול ליקח מעמנו שהוא שומד תמיד תחת
יד בעליו כגון מעלסין ועב' שקן שאינו הולך על גרונם ובהה
השמרת כדו הרושע שדרכו שהוא שומד כדו בעליו וה
מוחזק כדו מבטא מלמח' מוס משה' לו וכאמן לטעון עליו עד
כדו רמיו אבל עבדים גדולים ובהה שאינה מסורה לרושע
אלא משמח הולכת ורושה אינו כאמן לומר לקחה הוא כדו
או משכן הוא כדו דמח' מפגמה כזה לרשותי אלא כשכיר
זה עדים שכן עלו יחזרו לו ועבד והכפמה הוא ובעד על
מכר ולא משכן לו כלום לפי שאין תכשיתם תפוסה שמעמם
הולכים אנה ואנה וככל מקום מהם כרשות בעלם הם ויש
המוחזק זה בהם נ' פנים ויש לו עדים בכך הרי זה כאמן וישכע
היסת' אלקתה מחכו או שמרה לו כמכור:

כב אם החלה כופר במשכנו ושמיה וזוים כהלוואה זה
אומר תן לי משכני ואתן משותווה אומר תן לי מעותי
כי לא כתב לו המשכן וישכע היגלו ויבטלה היות כדו המשכן
וה' וישכע היות שהוא תופס חשלו ככדור חובי אם טוען שהיה
משכנו ככדור חובי או יותר ואף על פי שצוה יותר ככדור כפטר
הלוואה מחכמה שמשכע שלא היות כדו משכן ויש החלה
מודה שהיה שוה כמות ממה שהלווה נכשע שמשכנו היה שוה
כך וכך וישלם השאר:

כג ראוהן שמועין שוה משמען עשרה דוכרים על משכון
והיה עד אחד כדבר שידע המשכון והחוב אבל אינו
וודע כמה היה החוב ושמען אומר שעשרים דוכרים הלווה לו
אם הניח משמען המשכון בעני בית דין או בכני עדים קודם
סנה' כי הכחשה כינויה הדין עם ראוהן דעכשו אין לו מנו כדו
מכתבו כסע' יח' וכוון טוס כאן עד אחד יחזיקוין שכועה
ואינו יכול לנכסע אד וישכע ככדור עד אחד נרדף להכחשו
כשכועה ועושכשוני הוא מודה לרבו העד ואינו מכהו
ה' כך מחזור המשכון וכדו ראוהן על המעות וטעול או ראוהן
נכשע היסת' שלא ליה אלא עשרה ויבשר אבל אם קודם שהו'
שיעין המשכון כדו דין כפל מלקית כיניהם שמעין כאן
ונכשע כקב' שתחב' שהיא שכועשת וכוטל וטעול ויעין לעל
ע' ש' יח' ככיוון זה:

כד ראוהן שוה משמען שכע' דוכרין על המשכון ואחר
כך אח' לו כדערתך כעס אחד שני דוכרים וכעס סנו'
סנו דוכרין וכעס שלישי דוכר והטוב שמעין אכדו וכדור אלא
מהדוכר כד' הדין עם ראוהן מחכו שניק' מחשכו עליו וכמה'
כשהוא יכע' ה' ה' שמועין משכנו אינו וודע אם ויש עליו

חלכות הלואה

נא

סוס דבר לא ולכוין שכן אין שמעון וכול לתכוע מספק פ
ככסכו ראוהן ויש עד אחד משד שלא כדכרו שמעון נכשע
שמעון כגד העד וכוטל המשכון בהם שבו אומר האוול ו
והמלוה אינו וודע:

כה התופס חפץ מהכירו וטוען שישלו עליו עד כדי רמיו
מעמק משה ומתן כמנוהה כגון הוא שאחרים לתופס
שוכר דבריו ויחך כתמיוב זה מ' מ' דכש' רמיו ואלו
מוחק דבריו ויתברר רמיו: ושני לעול מותן זה סעף פ' ו
ולקמן סימן ע"ה:

כו מ' ש' כדו משכון מחכרו ודחוקו לכדונו ואמ' לו הלה
יקו המשכון פלך בחובך לא קני ליה כדכרים אילו דלא
כיון לא לדחמוה' ש' י' ודחוקו עוד אבל דעתו לטעון לכפ' ו'
כך משכון שהמתן דמי כדו המלוה וטוען הלוה כדו לו
שכשית מחמת שרכב או אכלוהו עכברים או עש'
אם טוען המלוה ששמו בחקום שמשמך מעכברים ודקבון
ונכס' כדו ראוהן אם כן אינו הוא וכשכע היות שהוא כדכרו
ונכד' ואם מודה שלא אם אותו בחקום המשמך מעכברים
או לא כיצדו כדו חייב לשלם הכמות דהא טופס הוא ואם
יש מחלוקת בוניה זה אימר ככמתך וכך היה אומר לא כ'
כמת כל כך אם הלוה מודה שמתנה לא היה שוה אלא כדו
החוב כגון שהלוה עשרים והיה כדו עשרים ופתה שיה עשרה
ויהיה הלוה הלחט המשכון כדו המלוה בעד משותני שהלוה
שהיה היות שוה כמו שהלוה ויש על עשרה ו' והוא שמתנה
לא היה שוה אלא פ' ונא פלוייתך עשרים אט תחלוט המשכון
כדו יתן לו השמשה שהלויתך על פה יתר' עדו המשכון כדו
הלוה כער בכל ונכשע הלוה היות ונכד' ואף על פי שהוא
מודה מקנת עשרה מודה שחובו נ' עשרה בעד המשכון אין לו
מודה מקנת דהמשכון הולך הוא אבל המלוה
אינו כדו לישכע ככלום שהרי הלוה מודה שגם מתחלה לא
היה שוה לא כדו מוכרו ואינו ש' אל מחכרו כולם ו' אם יש מחלוקת
בוניהם ככמת וכוטל המשכון מתחלה על דרך זה סנה' מוד'
כהלוואה ככמת וכוטל המשכון עשרים וטוען הלוה שהיה שוה
כ"ה ופתה שוה עשרה ושאל מחכו עוד חמשה כדו שיוון
המשכון מתחלה לכדו דבריו ונחלוטו לו או שמוחזק לו משכנו
הוא ושלם לו חמשה שהרי ויחוקו כע' ולכדו דבריו והמלוה טוען
שמתחלה לא היה שוה אלא פ' ועתה שוה עשרה ושאל מ'
הלוה שישלם לו הה שהלוה יותר מ' שמוון המשכון כשכע
הלוה שלא תלוהו מתחלה יותר משמוון המשכון וככדור והמלוה
כשכע שלא היה שוה כל כך כמו שהלוה ושאל כשער רק חמשה
ואם כן יש לו עוד פ' ואלל הלוה שהרי הלוה עשרים ויכד' לו
מהם חמשה יותר כשכע כהם ונאמן הוא ככדועתו ואת להחזיק
המשכון שאינו שוה אלא עשרה דהא קוימא לן שאדם כאמן
כשכועה עד כדי רמיו ויש לרבו כפיהם היות מתחלה שוה
יותר מכדו החוב כגון שטוען הלוה שיה שוה שלשים והלוה
עשרים ומתן אינו שוה אלא פ' וישאל הלוה מחכו ו' מה שהיה
שוה משכנו יותר ממה שפלגוה שרונה להלוה לו המשכון
כעכור שכשע כדו המלוה אומר ש' היה שוה אלא כ"ה ואין
לו לתן אלא פ' מחמת שהיה המשכון שוה כשועה יותר מכדו
שהלוה ויאותה ה' תפרה משכון ותכנס לו מחכו שהלויתך
עשרים ותפרה לו חוב עוד פ' ויש כל לא כע' עוד המשכון
ככשועתו רק עוד כע' חמשה תכנה אותו נכסן מחכר
ותשאלו לו חוב עשרים לתן לעשרה וקח

אמטוכך שפוא שיהי עשוי ט"ו כול לא כהנה' כפשוטו דק"ו
שכע המלה שכן הוא כדבריו שלא נכחת אלא בשעה וחכבה
לו זה שיהיה רונה לנכות מן הלילה הממת שהלוחו יתר א
הדמו המטכין ועוד וככה לו ה'מה שהיה טוה המטכין שכמה
שם ט' ונונה עשה מן המטכין דהיינו כמסודה המטכין
יתן כשרה ויקח מכונפו שהיה ט"ו וכל שכן אם אינו אחר
מכמה שיהי כול כל המור והם חלוקים בכמה כיון כניהם
נכדו להלויה עשירוב ויהמכין עכשוים גם כן טוה עשירוב לא
שהלוח אומ' להיה טוה ונכחת כפשוטך עשר' הנכה לו עשר'
נחביו ואלכה מן המטכין בעד עפרים ומל' אומר כ"ה היה טוה
ונכחת לו כפשוטו אככה ק"ו והמתן לו ט"ו ויקח המטכין או
שאלה החלואה כדאי שיהי כהל אלו וידע כמה נכחת
שכעב המלה הזכת ונככר דהשתא יש לו מנופ שהיה וכול
לומר עשרים ה' והיתקן ועשרים היה טוה ולא נכחת כלל אלא
זה המנופ מנו מעליל הוא דכל העניות הראשונים בהמטכין
מסויפו ומה שכעב והכותלא שכניה דא ריות שהרו מודה
מורכב הוא או כטעמת אינו יודע כמה נכחת למה לא באמר
מתוך שאינו יכול לטעם משלם בראש לו מכניו שהיה חייב
לנכות המטכין מן המלה ויכול המלה לומר למה בכל מה
שויה לו שוככה לו מחבוב והוא ליה כמו הולך שכטור מהכונה
דלדוריותא בראש לו:

א ראינו בחלון לוי כשנכנסו וטוען לו שובאכד מחבו באונם יאכ'
לו שכפות השומרים שאינו ברשותי שפאכס מחבו ועשר פ
שמטין ואם כפשע לוי כשיתיר המטכין ואין לו ממין למלא אף
על כו שרואכין גדול להכקיד עקדונותיו אלא לו המטין חייב
למלא לראכין אותו דיוכר אחר שכפשע שלא היה המטכין הוא
יתר משלטה דיוכר שהיה שמטין הוא בעל דבר על ראוכין הוא
כשע כמה שכתבו ללו כיון שליו חין לו למלא ונשאר לו דיוכר
חייב עליו הכופש ועיין לקמן סימן רכ"א.

ב ראינו שיש בחלואה שמטין מחבין כידו והשיב שמטין
כך בקדקדא בחלואה אלו חייב שיהיך ונתמנו לו וראכין
אומר שלא לו לדעו שמטין כפוש הוא שכתבו לוד כן ראינו
אכילו אם היה גדול וכן דעת לפימור לא היה לו למיכרו לוד
אחר כי אם לוד ראוכין שמתו דאש' דאחריו דכל היפקיד על
דעת אשתו וכמו הוא מקפיד ויהיו דווקא לכי ביתו של הבכר'
ואין המקפיד וכול לומר לא מהימנו לו כשכונה שלא פשע
מטוב שאין דרך כל אדם לפרו ולמגור כל הכפויים כענינה
למכות ואדעתא דהכי בהקדו דיוכר כוד אשתו וכיון שיש
הם כשעבדו אשתו וכמו חייב הכקדקד למלא חבל לפנין
השכה נדק להגות לוד המקפיד בענינו ש' כראש ששמו לו
כוד ככו הקדו דאכורה דמפת הוא וחייב למלא ויכול להגיד'
על המקפיד שלא פלחו להביאו לו:

ג ראינו היה לו חמות כוד שמטין וכקש מחבו לו שילוח
אותה לו ובמרתה להלוות' לו ונתן לו בהם מחבין ושלא
דראכין כתב לשמטין סימת המנות ללו ונתכס לו ונכדו ע
המפככות כוד ראינו הר היה דין מלה על המטכין יש לו כיון
שמטין כן החמות שבו כודו מפל ראוכין ללו כגונו
ונתחייב ראוכין בשמור' המפככות ומיהו לא נתחייב בשמורת'
כשומר שפר עד שכפשוטו הלהלך דהיינו אחר הגונו המנו'
לוד לו והיה לו כדבריו המפככות מוד ראוכין שלא ככשעי' קודם
לכן כטור ראוכין לטכד אם אשכע ראוכין שכנכו המנו קודם
בכאו המנו לוד חייב לו חיות משותפו כי עדין לא נתחייב
בשמורת' כשומר שבר באותה שכה ולא היה פליטה רק בשמ'
הנס שפטור מנכיה ואלכה וראינו חייב אלא בכפונה ואם
היא מסוכת ואינו יכול לטעם אם כנכבו ממכו קודם שאנו
המעות לוד לו או אחריו אף מונתיך המעות מוד לו המטכין

ד המטכין לא מקפידן ממוכב ריק מוקמינן להו אחרותיהו
לג ראוכין תובע ללו ספרים שמטין לשמטין ואמר שמטין
המחה אכל לו לתת אותם לו כשכילו כשת' לו החמות
כמו שהם ממושכים וכשהוא לו הסכרים לתם לראכין
אומר ראוכין שפכתו וכשדור כוד לו ותכשול למלאם ל' דקמות
ולו אומר לאו בעל דברים דודי את כו מחו שיקלתי ככרתו
הוא הרשני ללמוד בהם כל זמן שהיהו ברשותי וניכני לכשתן
לו המנו שאקנס אך את תרניה ליתן לו המעות אתבטק ולא
לא ויכרו הככרים אלא עד שיבא שמטין ויכרם ממנו והשיב
ראכין משפע שהמחוי הנדך לא היה דך לוגע בהן ויבך למד
בהן אלא כענין שכתתו ויש דך למלא לו הפתה דודי דאש'
הכי מה שטוען לו לאו בעל דברו לודי לתמו שנתן לו הכס'
הרשני ללמוד בהן שטעה זו היתה מופלת לו אילו היה כבוד
שהיו הככרים על שמטין חבל עכשו שהיה היה גורש שהכרת'
היו של ראוכין שמטין נזוהו ויתכס לראכין כשות' לו החמות
הלכך אף אם היה שמטין ללמוד לה לא היה לו לחיות
כמה כי עש' לו שמטין לרשות' ללו כשכתב

א חלואה אומר טעם שכתב המטכין באונם והוא אומר כתי
לו שאתה מוכרת ולקחת דמיו שכעב הלה הזכת וככטר
בינו שאין דך כידו כלום או כדעתך:

ב ראינו שמטכין מחבין כוד שמטין וה' שהעון ומשכנו
ללו או נתכנו בו במתנה מה שהיה לו עליו ונלכד מיד
לוו באונם ותובע ראוכין שכנכו מוד שמטין ואמר כי כלע
היה טוה ולא הלוה לו עליו אלא כן דיוכר ונשאל מחבו שכו
דיוכר ומשמעין אומר שלא היה טוה אלא ב' דיוכר ואינו חייב
לו לא דיוכר ונמנא שמעון מודה מקנת ונדק לטעם שלא היה
טוה אלא ב' דיוכר ואינו חייב לו אלא דובר מוד צריך לטעם
שכפית המורסו שאינה ברשותי ושכפית מרובי שטררה דיוכר'
וזה אי אפשר לו לטעם כיון שמכרו לוד לו ולו אינו יכול ל
לכוסרו שכפופתו ככל כו ואמר לו זה אתה מהוין לילול לא
מהוין לו לטכד היה ליה מחוייב שכפיה ואינו יכול לטעם
ומ' ש' וכן הדון אם נכחת שמטין ויש החלוקת כניה כמה
לנו נכחת או באונם היה לו מחוייב שכפיה ואינו יכול לטעם
ומשלם ואם רצה שמטין להררוב על כל אדם שורש שמכנו
אכיה טוה כמו שטוען הרשות כבודו והוא ש' עדים שממרו לו
כראוייכא מחבו כאוכ ככט' המטכין שהרו אכין אף עכב שכונ'
כניה דכדומ' איהו לא מהימנו לו כשדברך לו ראוכין להכקיד
יכול לטעם משלם ואפילו אין עדים והיה דך ראוכין להכקיד
פקדונותיו כוד לו שכתב שדרכו להאמין לו ולא וכל למימר

לבוש עיר שומן

דעת להשתמש בהן בלא רשות ראובן ואמלו אם הרמס
דראובן לשפון לנחמיה אין כבוד שפסוק ליתר דעות לחת
ללמוד בהן הלפך א"ל פולח בהקיד מלא ברשותו מויוב פלמס כל
מה שכתבתי הכבדים בתעוים שכתבתי וכן לא מני למומר
לאו בעל דבריו ולזו אח א"ך ק"ו בא"ש שמתקד"ה ל"ב לכו'
ומאובל לאחר רנה מזה גובש רנה מוס גובה דהיבא פהוא
מונח את שלו הוא כישלו:

לד יורם מהובא שטר פוט למורשוך וכך אמון אכל פלוני
יש לכלו ומשכון בהן כוד המורש וכתב הורש שהמשכון
פאכר מוד מורשו כראובן ומתכפו המעו נשכע הכתבש היות
פלא החודר לו המורש המשכון ושהיה שזה כנגד חובו כחזא
פאין לו אכלו כהו ויכס וזה שטפון היותם שפאלס מוד מורשו
לאו כלל כמאניה שפרו אם כיה המורש חי היה נרדך לושכע
כבאכס ופאלס כרופותו פלא כוד והוא כבוסה לא מני
היה לושכע פאין ארם מורש כבוסה לככו היורף מני
לחשכע וגא אחריון קחא פושכע הורש שכופח הורשין
פלא פקדין ויטול כמו בשאר שטר דשאר שטרות שהושכע
הורש ודאי והכרזת ספק לך כשכע הורש שכופח הירשין
ונחל אכל הכא כיוון שהגש משכון לוד הירוש כנגד הלוואת
אלא שפכך לנו אם כנכד באגנס או כשמינה לביכך השטר
אין חוב דלוי ומספקא לא שמתקין מוחיאל מכל מקום כיון
שפס פאין שטר נרדך זה לושכע היות פלא החזר לו המשכון
ושהיה שזה כנגד חובו וכטר ועל סו"ק פסעי"ז:

לה ראובן הבית משכון כוד שמתון ונתן משכון זכית
כנים קטנוס וכל ראובן לפאול משכנו מוד יורשו
שמות ואומר שפוא ממשכון כוד אכיהם כמאנס וטעין
בית מים כו אכיהם ביה שפוא ממשכון כעד מהא יהמשים
פראובן מודק נתן הוד ליתומים והמכסם הלאחרוב כוד
פלוס עד שגדלו היתומים ויכספו והמורשין פלא ק"ב
אכיהם ושלא מנאנו בין שפרותו משכנו זה פרוש וטלו ה
הממשים מוד שפלוס כד אכיהם המשכון שום מהא ורמי
להמקוה המשכון כעד מהא ואלס לאוהין פלוו דתלא כוד
דמו פהיה וכול שמתון לושכע כל מה חוב כתי דמיהובי
טועין לורש ועל השאר אין לתן כתובה על ראובן אלא בעל
פה ובין שהיורשים טועין בראובן אכיהם גוה שהיה חוב מהא
ושכע ראובן היות הכטר שפרים אם היה אכיהם מלא היה
וכל לטעין עליו ויותר מכדו דמו כד"א פאין המשכון מדבר'
המשכון להשאל ולהפכר אכל אם קודא מכרים העשין ו
להשאל ולהשכר אונו ממלס אלא הממשים שמהיה ויפלו
אם המשכון שיה יותר מה' אכיהם כיונו דלוי כעו למומר שהוא
שאלו כדו יפלו סו"ק גפס"ד:

לו משכנו של ישראל כוד הגרות הגר ואין לו יורש וכל
ישראל אחר והמחון אוחין ונתן מודו ומחורין
אחיו לבעלו שכוין שחת הגר כקש שיעבדו וחוה המשכון לרשו'
כעולו השמרל שמשכנו אלנו:

לז וכך דקס ים לו שבר משכנו על קרקע של ישראל
ומוקדת כדויה ויבא ישראל אחר והמחון כה לא
עשה ולא כלום שמיד כחית הגר כקש שיעבדו וכרשו כעליה
הוא עירדת:

לח כדו שהלה לישראל על המשכון וככל היחזק ויחזקו
ישראל אחר חייב להשכיר לבעלו דהיינו לישראל זה
שמשכנו לכי שנוק המשכון שלו ולא היה לו גבור עליו אלא
שעבוד וכיון שכתב משכנו פקש שיעבדו דלפניו החזק אכיהם

אלכות הלוואה

בב

לנוכח שמועבד שפמחא להכות אכיהם בע"ה כמיון רפ"ז
וחס הובא כל לומר משום קידוש השם אחורינו וקדש השם
באלוהא וקדש השם בשל אחרים כלי דעתם י"א ד"ה ס"א
זכה המוכר בלוותו משכון היינו כשהיה המשכון שיה יותר
מחובו פלא החמש המשכון כוד כנו וכיון פלא כותש ומש
שהוא שיה יותר מחובו לא הוואנס נכין כמה שה' כנגד חובו
אכל אם הוואנס בל המשכון לנוכח פשלה הקק והרבות
יותר משווינו הדי זכה הגוי כעולו וזכה כונם כן המונח' מן
הגוי והכא מחב גוי הדי הוא כנו וכיון דרוביה דגוי דבתי
ערבא אולו ה"ב קחא מחמו ונכסיהו דבר איב ש איון ערבין
כיה וכ"ש במשכון שכו"כ פ"ב - ויש מו שאמר שהיה דהין
למעות הלוי שטרל' לכבדו על משכון ופ"ג שישות מהכדו
ומנאס ישראל אחר ומורש לנרש המלוה ומכח חרו מהכריז
אל ולא ילי כדראה כדמעות הרס של המוכר דמעות הלויכה ב
כיתב וכבר יבא לנמרי מרשות המלוה עד כאן לשונו וטעמא
דמסתברא הוא כ"ב:

לט משכנו של גר כוד ישראל ונתן הגר ואין לו יורש וזכר
ידעת בכסוי הגר כפאין לו יורשים ויתב כל כסויהם
הבקר: כדא ישראל אחר והחוק במשכנו של זה זה קנה כנגד
שמותו פהיה הגר חיו' לו זה קנה השא"כ אכיהם המשכון
במגר שאינה משתמרת ולא היה המלוה בהגורו בשעת מות
הגר שאומר כשמת הגר ופקש רשותיו המשכון היה כירוס
שאינו משתמר וכגשה הבקר וזכה כוד אכל' אם היה המלוה
בהגור או אפילו לא היה בחיבורו המשכון בהגר משתמר
זכה לו הגורו בכל המשכון - דאין פהיה כדו משכנות של
שמתין ויתן שמתין וכלו יורשו וכתבו מחבוי המשכנות ושיין
ראובן אחיה המשכנות אביו תופס כשגיל שאמר לו שותמי
שמתין ויתן שמתין לא היה לו חייב לומר דהשתכר ורביה לושכע על משכנו'
שכדו כי אומ' מכוונת כתיבתי וידו ככל כסך המשכנות
והשלמותי אביו תופס אותם וכול הוא לושכע על מכוונת
כאלו היה הוא תופס בהם דכאל הוא פאין לו יכול לושכע
פל המשכנות שכדו ראובן שיתכחי אכיהם ראובן שיען
שמעון וזכית לו שמתין תופס מהכסו בשכר המשעות
הוא כחאין באינו דלש"ם או המחורתי' אב' גבולו אין כאן
מינוב פאין מנו אלא כמה שכדו לשעון אכל כמה שכדו אחר
לשעון אין כאן מנו כי שפא מחורו לא היה רבה לשקר ולומר
לה"ס או המחורתי' ושל' בסו זה שפעי"ז:

ס משכנו של גוי כוד ראובן ואחר ליה ראובן תן לו מעיני
ואל הגוי תמשכון אותו לישראל אחר והלך ומשכנו
לשמתין וזכית לו שמתין המעות פהינו חייב לו ומשכון שום
ככלום מהחוב ונתן הגוי וזה שמעין בכל המשכון וככר סלן
ראובן כל רשותו מחכו:

סא ודוקא שמשכנו לראובן אכל ישראלי אחר וקבל מעות
אחרו דאסתלק כחוסל ראובן מחכו אכל אם משכנו
של גוי כוד ראובן והפקידו ראובן כוד שמעון ומתהגו כזה יש
להסתפק אם זכה שמתין ביה פהא משכון שיה יותר מחי
שפין שיעבדו על ראובן פלוני או כיתא כיון כהמכא ראובן הוא
תופס אותו כיון שכל ראובן עולול קנה וכל דעת פס
ואין מויבאין מחכו מספק וישראל שפלו משכון של גוי כוד
ואחר לו הגוי שמתין המחכו לישראל אחר כשכנו בתתניה וית
הגוי קודם שיה יבאו לישראל אחר וזכה לו במשכון שכדו
ג' פין כד' לתמונ' קלח' דנוב' שמונו וטו' לודו אסתלק והתקבל
מתקש

לבוש עיר שושן

הלכות הלוואה

ואם הלוינה סתם ורובה המלוה שוכתבו לו שטר נרדף לכתבו
 ואם הלי' יאמרה שלא ליתן שטר למלוה והוא מבקש מימנו
 נרדף להחזירו לנו מעותיו מיד דמיפתא לא הויה לו חלא כתי
 שוכתבו לו שטר לא עש' שלא התנה דלא רמי' אינטי חזי ככתי
 שלא עדין שמיא ויכול דבר שמיא או מרזיקת' כדבר ויהי
 השטר לראיה וכיון שיה' אינו רונה ליתן וחזור למש' תינו מיד
 וכל זה כמלוה אבל ס'אם ס'ים ויהי' לא לתת ויכול לתוכש'
 מיד :

ב המלוה את חבירו וקבע לו זמן לפרועו אף על פי שלא
 קבאו וזכו כל תכאו סבחימן קיים ואינו ויכול לתכשו
 קודם הזמן בין כמלוה על פה בין כמלוה על כסף כש' במשק
 בין שלא במשק בין שמתמלוה בין שמתלוה ויז'א ויהיו
 הורעו' אמודים כמורה ש'אם אינם אמודים ויכול לומר לאביס'
 האמת ויכול לא' אאמן. טען האלוה ואמר הינו סוף הזמן
 שקבעתי והלוה אמר עוד פסרה וימס' ע' לי שקבעת' לי ככס'
 הלוה היסת' ואם היה ע'ד א' שהיו סוף זמנו הרי זה כשכש'
 פובות התירה כשאר העבדות :

ג זה אומר חמשה ימים כשאר מהזמן וזה אומר עשר ימים
 אמודים לתלוה שמתין ע'ד סוף ה' שסרו אשלו לבי דברו
 עדין לא גביע ומנו לתכשו וכסובי' זמני לתכשו הרי הוא
 כוכר ככל מהשוכפו דהיינו כל החמשה ימים ואז נשכש'
 הלוה היסת' כשאר ע'ד ה' ויחתי' לוגס' ה' ימים :

ד כד'א' כמלוה על פה בלא משכון אבל אם היתה מליה
 כבשר או על המשכון וטען המלוה שלא קבע לו זמן או
 שהיוס' סוף הזמן שקבע לו נשכש' המלוה היסת' שהוא כמו
 מחוקק ונכש' חוכו מיד :

ה ראובן נשכש' שלא לאבד משלו כלום לפרוע חובותיו
 ואחר כך נשכש' למשעון לפרועו בזמן פלוני וכשהגיע
 הזמן טוען אינו מעות וככר כשכעת שלא לאבד כלום משלו
 לפרוע חוביו שתי' שכעות הללו אכחשוין וזאתו שהרי כ'
 כשכש' שתי' שוכר למשעון לזמן פלוני היה בכלל ש'אם לא
 יהיו לו מעות לאותו הזמן שימכור אשלו כדי לפרוע לו והוא
 נשכש' ככר שלא לאבד לפיכך אם לא יאבד כדי לקיים ת'
 שכעותי הראשונה כמנא' השנייה שכעות שוא ומכין אותה
 עליה מכות מרדות ויא' יתחמט מתוך המלקות וימנא'
 פתח לשכועה הראשונה ויתרה לו וישכר ויהיוס' שכוע' שכועה
 כד'א' שקדמה שכועה הראשונה לאוכו' של משעון והוא נשכש'
 חתם שלא לאבד משלו כשכר מש' חוב שיתחייב אבל אם
 קדם חוכו' של משעון לשכועתו של ראובן לא מלה השכועה
 השנייה כלל דה' לכשכש' כשלו המנוה דמושכש' ועוד הו'
 מהר סובי' לפרוע חוב שלו ומכין אותו ע'ד שת' נכש' אם אינו
 רונה לפרוע :

ו ראובן כתתוב לשעון מזה לזמן פלוני וכשכש' לפרועו
 קודם שיכבד הזמן שקבע לו ושמעון לא תכשו בתוך
 הזמן ע'ד שעבר וטען ראובן אמת שאינו חייב לך אבל לא מח'
 השכועה שכבר כשלה כיון שלא קבעת' אותו בזמנו מחלת' כי
 עליה אין טענת' טענה כי עדין שכועה כחוקמה עומד' כי
 מסתמא חזון לא נכשה חלל' לזרעו שיהר' לפרוע לא על דע'
 זה שכשיכבד הזמן שתי' השכועה כחמלת' כי שיתק' השכועה
 היתה על השרעו וניה' שלא עכר' על השכועה כיון שלא תכשו
 שום אדם אומר שכל' לא ע'לת' על דעתי או באמת המלוה מ'
 מותרת לו להרדף החות' מ' חומר השכועה עדין שחובה עליה
 ועומד

מתנה לא קבע ע'ד ראשון להוסיף הא' לא: מוקד' כחיו חנו
 שכה כו זה שהוא כבודו ואם היה חנו חוב לנשדל אחר פ"ל
 רז' פ"ו פ"ו :

ז המחוקק בקרקע של חבירו ואוכל פומתיה ושומן כי
 כחמכוכא ירד כהיה לו שטר מחמה דוכרי' שהלוה
 לו עליה ושכשו' אכר מחכו' ושלה טוען שלא היה כשטר כי
 אם מממסוס דוכרי' דוכא' הוא ס'אם לא החוקק כש' האלוה שני
 חוקש' הלוה כאמן דקרקע בחוקת' בעליה עומד' לזין התביעה
 אלא על פה ומשתכש' ליה כדיון שאר מודה' איקנת' וכיטל' ק'
 קרקעו אבל אם החוקק כה' שלשה שנים הרי הוא בחוקת'
 המלוה עליו המלוה כשכופת' היסת' ופקול' מזה דק'תכש'
 מחוקת' הקרקע כתנו דלקוח הוא כדיו' דהא' אות' ליה שני
 חוקה :

ח האלוה את חבירו על המשכון וכרפו ואחר לו תן לו
 משכונ' אחר ליה לך עתה וכל' אחר ואחורני לך
 ובתוך כך נכבד המשכון אם נכבד קודם הזמן שקבע לו ללא
 כשכר חוב המנוה כדיון שומר סכר כיו' שהיה סכר שכל' זמן
 שלא השכור לו אמתת' כח' הלו'תו שהיה עליו כשאר כחובו
 שומרנו שהיתה עליו בעוד שלא כתן לו המעות שהיה שומר
 סכר עליו משום כרועה דרד' ויטק' ויה' עדין כ'ו' : ואם לא
 כא' כזמן שקבע לו ללא כשכריו כקש' חוכיה שמי' דשומר
 סכר ואינו עליו אלא שומר חס' ואם נכבד ארכו' אחר הזמן
 שקבע לו ללא כשכריו פטור' : לפיכך אם יש עדים ללוה שכל'
 בזמן שקבע לו ולא כתבנו לו חוכי' המלוה ואם אין עדים ושכש'
 המלוה שלא כא' כזמן שקבע לו ופטור' :

ט ראובן שהיה לו משעון כדיו' המלוה כריכות' משעון
 הונדף למעית' ובקש' ארכא' שיהיה לו לית' על אותו
 משכון ופשה' כן וכש' האשכנ' כדיו' הבוכש' משעון
 מלגס' לראובן דמי' המשכון שמשעון' לא קשה כולם כנוף
 התשכון שיש' עומד' כחארנותו :

י ואם המשכון הוא בעין ואינו שיה' שיעור מעותו ויכול
 כלוה לכו' לפרוע לו מעותיו :

במה זמן סתם הלוואה וכמה פרטי ריני הלוואה וכו' סעיפים

א שיעור חל' לפי פקח' וראות' כהכנת' משא ומתן שכן
 שכרות' מהמלוה לחבירו סתם דעתי' פוליה לו לטלגס'
 ויש' כעון ממלוה להנאה ויפתה' ודאי נרדף הוא להנאה אינו
 המעות ובתוך' שלגס' ופתל' להחזיר' לו לפיכך אמרו דל'
 פאלה' למכורו שמי' ולא קבע לו זמן ילו' ויש' פאלו
 ויכול לתכשו קודם כיו' כמלוה כשערין כמלוה על פה בין
 באופיו בין בלא משכון ואשכח' אקרי' דכתוב קרבה שנת'
 נשכש' שנת' שפאטה' מחמשה' פאלא' קרבה שנת' נשכש' אינו
 נודע' מהכינו' שמי' אלא ח' מה' תל' פכת' החמשה' לומר לך
 יש' פאטה' אחרת שהיא כ' כ' וזו' וזו' המלוה את חבירו סתם
 שאינו ראוי לתכשו שכות' משלגס' ויש' זף' נכד' דמלוה
 כמשעון אין פאטה' משאשכ' כאן לא מלקו' פאל' א' אשכח'ת'
 ויעור' שלגס' דיו' אינו אלא אשכח'ת' כיו' ככתבתי לפיכך
 בפקוס' שיש' כהנה' או פתנה' עמו שיתכ' כל זמן פרתה' ה'
 דולכן אפרעו שכל' תכאו' ויכול לתכשו אש' כ' וינו

לבוש עיר שושן

הלכות סועין ונטין

נח

לא תיטע עיר חדשה... לא תבנה במקומו מורה בחקוק... כדעתו מאמר יחזק כי הוא זה בלומר שאומר זה הוא... אלא חייבך לך ולא יותר ושמא ויתבאר עוד לכניסו בעזרת... המעט בכל לא חייבתה התורה לנשט דחוקה אין... אדם מעטו כפניו כפניו בעל חובו לנשט הכל לפי המור' בהקמת... גמלתו לו מור ואחר לואין כך כדור אלא כך והיה כדור ליה' על... הארץ כפר ככל אשפור השכונה מן התורה אבל הכמים אל... הטעם שישו שכונה והוא הנקרא שכונת חוסת בלומר חממים... קשיתו הדמיוס להשישו אלוני ויורה ויתבאר עוד כל זה בסומן... ק"ו ב"ה:

בבר אחרנו לדבור בכל לא חייבת התורה שכונה לטוכך... האשן את חכירו מכה לו כידך וקשיב אין לך כדור כלוש... או שטוקו יש לו כידך כנגדו כסותו או כלים כמחירי או כסקין... או שאמר אחת היה לך כדור וצדעתו או המדתי או אהת חייב... לו כנגדו או אשטו אהת היה לו כמתנה או מחלתו לו כיון... שזכר בכל כסור משכנת התורה ונשכט היסת. ואשילו... פנים העידוס שלווה ואינס ודעס שפרט נחתן בשכונת... היסת לומר כרעתי אינס לו כידך כנגדו או מחלתו לו וע"ל... פיתן ש"ל כל מילתן דכתיב: אם הנוטו התעב מורו של... בקבע או אשטו אהת היה לו כמתנה או מחלתו לו וע"ל... אהר חכמינו וזה חוקתו דלאו כל בחוכמה ונשכט הכתב היסת... גזע מחזור לו מה שהנוטו חייב כעדים ואם הנוטו חייב שלא... בעדים מתוך שיכול לומר לא נקחתיו מתוך שכול לומר לקחתיו... ונכדו ונקחתיו ונטין יש לו כידך כנגדו כסות או כלי' וביקדך... נדך לומר אודע כבודו מהם כעין באותו שעה בוד הכקד... אכל את אש ונדע כבודו מהם בודותה והוא שישן כ"כסו... חייב לו לפרוע לו חנה וזה נשכט שכלכס דה לז' פניו וזה... ברובו שדף: וזה שאל מלנה שמור שמתכבה לו ונשכט לו... המעות והלזה חברה ותיכש המעות כחייבו הדון פשו ואכלו... אם ויתכש אותו הלז אחר כך לדמיוס וכול לעשן ככניס... סתם דקדתי בשכונתו אין לך אכלו כלום לנשכט פניו והני... מולוכו מלה ומהלז אבל מלה ומקדון הנשקד וכול לנשכט... בתם אין לך כדור כלום אבל החקוד חובו יכול לנשכט כן... דשאר באדם הנקדון וזה לו אכלו ההלזה אבל אם הנשקד... בושר לו כקדקדן וכול גם התלזה לנשכט סתם דכל האומר לא... השקדתי' לו כלאחר אל באכסתי דמו וצדק קחשכטע ויה'... זנו וזנו אבל זנו ומה' לז' דבר שבשקד נדך להאחר כע' בו'... אק הנשקד יכול לנשכט אין לך כדור כלום שהרי נדך פוית... ונאן שיש ליה אשטין היכר כנדרת ליה ויש לו קדקדן מה'... כדור ואינו תושב בכור שיש לו אכלו כדן וכך ונשכט על דברו... ונאן ושמנו לו הנקדון ונכסו לו חייבו:

מכה לו כידך גמלתו או נכנת מחיבו והלה אומר לא... הוא דרמים המולס אף על נכ דלדרכי התוכע נככ... לזונן אכלו הכי משכטין אותו כמו כשאר תביעות... כדובר בכל שכונת היסת וכמורה מקנת או עד אחד מעיד... מולוכו משכטין אותו שכונת התורה דאף על נכ דחשוד אשין... דשכונת כזונה וביבית לא חשוד אשכונת דשכונת חמורה... ליה לנכסו ולא משכטע כל כך לשיקדא:

מכה לו כידך גמלתו או נכנת מחיבו והלה אומר לא... הוא דרמים המולס אף על נכ דלדרכי התוכע נככ... לזונן אכלו הכי משכטין אותו כמו כשאר תביעות... כדובר בכל שכונת היסת וכמורה מקנת או עד אחד מעיד... מולוכו משכטין אותו שכונת התורה דאף על נכ דחשוד אשין... דשכונת כזונה וביבית לא חשוד אשכונת דשכונת חמורה... ליה לנכסו ולא משכטע כל כך לשיקדא:

מכה לו כידך גמלתו או נכנת מחיבו והלה אומר לא... הוא דרמים המולס אף על נכ דלדרכי התוכע נככ... לזונן אכלו הכי משכטין אותו כמו כשאר תביעות... כדובר בכל שכונת היסת וכמורה מקנת או עד אחד מעיד... מולוכו משכטין אותו שכונת התורה דאף על נכ דחשוד אשין... דשכונת כזונה וביבית לא חשוד אשכונת דשכונת חמורה... ליה לנכסו ולא משכטע כל כך לשיקדא:

ואם לא תכעו שום אדם או א מעצמו חל' לחכורו הלוטנו... איזולתך או השקדת כדורו כי יודע את החמורתו לך... פצורה ואם כל גמלתו שמוס נש' אבל אם בלא תביעה... חל' איכיו ופראס טלומתו או אש גולתך או אש השקדת אכלו... הואל ואין שים אדם תוכעו שפור לך נגלתו ודי שמים:

אמר לו חייב אני לך מכה והלה אומר ודאי לו שאיך... חייב לו כלום כסור אף על פי שודע כדורו אשיו חייב... לו היה אכלו ממל לו ואין חמולה בטעות דכיון שאמר לו... חייב חייב לך היה ללהשם אללכו ולדקדק ולא עשה כן אלא... אהר כדורו איך חייב לו מחל לו כ' ב"ה:

לקחין ויתכ' אשכונת הנגר שער אחד מחיבו נכ' לנשכט... וצדק השכונת גמלתו אשכט וכלו הפד האחר אשכט... להכמות מה שאמר העד וכאש כהן עד אחד שחבר ענו... והוא טעון ששכר להבשר ואינו יכול לנשכט להכמות מה שאמר... העד הנה ליה מחוייב שכונת מן התורה ואינו יכול לנשכט... השכונת המועט ע' אשין התורה נדך מחוייבן אורב' לנשכט... כיצד עשנו מכה לו כידך שהלוייך ויהל אחר אינו ונדע... אם הלוטנו אש לא ועד אחד מעיד שהלזו הדי וזו סדק... היה זה מחוייב שכונת להכמות העד ונשכט שלא ליה הוה איש... וכול לנשכט שהרי אומר איכיו ונדע אם אחת הוא פשאר... העד אם לא נמתך שאינו יכול לנשכט פשאר:

וכן שטוקו לחכירו מכה ה' ימתך והרי עד אח' מעיד... כדברו והלה אומר כן הוא הלוטנו אבל שפרעתך... או שאמר אחת חייב לו כנגדו אשט מכה אם זה העד מעיד... שודע שעדיו לא כרע אורו ומה הרוה נכס כן מחוייב שכונת... להכמות העד ככל דכרו גם על מה שמעיד עליו נדך ל... לנשכט שלא ליה ואינו יכול לנשכט שהרי הוא מודה שלזה... אלא שאומר שפרעתו ויתך שאינו יכול לנשכט ודוקא... שודע העד כדורו שלא פרעו בנין שמעור שלא זוהי וזו... מתמתדו או שהיא מעיד שזו מתך ומכו וקומתן לן מוקס... שאין אדם שודע מתך ומכו אבל איכיו ונדע אם כרעו אם... לא הוא הוא לאחר ומכו אכילו וזו סכום שמעורם שהיה חייב... לו כדאין לומר כרעתו דקומתן לן התלזה מכדור כעדים או... החקיד לחכור כעדים אין נדך לכרוע בעדוס וכן... אינו נדך להחזירו לו כעדים וכן כאן לומר יש לו כידך... כנגדו כמנו

דברעתו
ל א א א

לבוש עיר שושן

הלכות טוען ונטען

דברתי וכן אומר למכרוי מנה וזהו כבוד ואמר להר"ם ובראי עליו זה עד אחר הבכחונו וזמר זה ואמר אין לנותי וברתי כגון שאם היו שנים היה מחוייב לשלם שכל האומר לא לנותי כחומר לא ברעתי והשתא דאזכיר סהרא הוה ליה מחוייב שבועה להכחיש בעד שלא היה אוניו וכול לישבע שהיו מודה שזוהו גנב כרעתי לא וכול לישבע שהחוק כפרן שכבר אחר לא היו דברים מעולם וכל האומר לא לנותי כחומר לא ברעתי דמי לטכך חייב לשלם וכן אם שבעו חסדתי חסדך שלי מוריווים לו עד אחד שטפסנוהו ואמר אין חטבתי ודודי חטבתי הרי זה מחוייב שבועה להכחיש בעד שלא חטף וזה אוניו וכול לישבע שגבר הודה שחטף ואתך שזכרתי ודמי חטבתי הרי זה מחוייב שבועה להכחיש מעד שחטפו ממנו ואוניו מעד שברא ליה זה בתחלה כותרת משכון וככה צ"ל אבל אם יציעו שכל זה כותרת משכון ואינו ודע כמה זה לו על פני כותן הי"ה לא כביעתי לומר כמה הלוה ע"י שאין כאן מחוייב שבועה ואינו וכול לישבע דמשלם היחול ומתנה ביני ובהתקן ברא ליה ויש חולקין וע"ל פ"ט ס"ק י"ח: מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידו אלא חמשים והשאר אוניו ודע הרי זה גם כן חייב שבועה על האמר מן התורה להכחיש התובע ולשבע שאינו חייב לו חמשה שזכור וכול לישבע על השאר שהרי אומר חייב ודע משלם דתקוב אוניו בידך לישבע אלא אם ורצה הכתוב יתירם בתם על פניו כגון חייבין שלא כדון אבל אם השיבו חמשים לנתנו מתוך וברעתך וחמשים האחרים אוניו ודע אם ליתני אם לאו אין כאן הודאה כמקנת אלא כמו כבוד ככל שישבע ופשת שחמשים פשת וזהו חמשים האחרים שמוכעו בהם אוניו ודע אם ליה אם לאו וישמר. והא דאמרתי בתקום שאינו וכול לישבע מתוך שאינו וכול לישבע משלם ולכן ליה מקרא דתביע שבועתו יתיה בין שניהם דהא שניהם מותרת הוא דה"ל למחובת שבועתו יתיה ותו לא שניהם למה לו אלא שיעשה הוא ואיתי למחבין בין שניהם תהיה שבועתו דהוינו בין שניהם בעל דונים כלומר בעודן קיימים ולא בין הורשים. וכרובין היכי דמי אולימא דאמר ליה מנה לאכא ביד אחיך ואמר ליה מחשן אית ליה מחשן לית ליה מה ליה הוא ומה ליה אכיה כלומר מאחר שהוא טוען טענת כרו ליה לא לישבע כמו שאינו היה נשבע ויחשבוך אלא דאמר ליה מנה לאכא ביד אחיך ואמר ליה מחשן ודעא דאמר לא ודעא דאכיו כהו נושא הו מחוייב שבועה דהא מודה מחבת הוא וזהו אמרין ביה מיה שאינו וכול לישבע שאינו מחב לו להכחיש שטענת דהא טעין שאינו ודע משלם. ומהא מועשה דחייב את הורשים דלא אמר ר"ב המתוך שאינו וכול לישבע משלם ואין להקשות הכא כמו בנאמא מ"ש וורשים מחוה טעמו למה לאכא בידך ג"כ גבי וורשים מתוך שאינו וכולן לישבע משלם כמו גבי אכיון דכחא טעמו רבא אוי"ב אכיון הוה ליה לדרע ולטעם אל לבוכמה ליהוה וכוון שלא בתל לבו אמרה תורה שישלם אבל לגבי הורשים לא שייך למייר היה לכוונת דמאי ודעי הם כמילי דאכיון מה שאין כן בשבועה כשטועין ברי שאין אכיהם חול' למה לא ישבעו כמו שאכיהם היה נשבע דמחוייב טעמו רבא למעו את הורשים ולא כחא ביה כהו מתוך שאינו וכול לישבע משלם מחוה שטעין דגבי אכיהם שם שבעו דיון פתח הו דכח מתוך שאינו וכול לישבע

משלם דאם גנב אכיהם שטועין קרא גבי ורש"י למה לא נשבעא שהם שטועים כיון שאכיהם שטור ומיכה ולכן ככל מקום שאינו וכול לישבע משלם:

יד לא אמרין מחוייב שבועה שאינו וכול לישבע משלם אלא היכא דמחוייב שבועה מן התור' כדליתביה מתקן לעיל כמסקינה הקודם אבל אם אוניו חייב שבועה מן התורה שמן התורה הרי כטור בלא שבועה אלא מחוייב הטולו ע"י שבועה לא אמרין בה מתקן שאינו וכול לישבע משלם וה"ה כמו גבי שבועה על ודעי עד אחד הי"ב שאין השנים מחוייבין אותו מחוץ אלא ע"י שבועה התובע שברך שישבע ולטול הכסף דאזכיר סהרא דמחוייב שבועה לומר לא אוניו וכול לישבע כמו לא מחוייב משוייב שבועה דכחא הוא דמתוך שאינו וכול לישבע משלם:

פז יש אומרים ללא אמרין כשבועה הכאה על מה בגלל מתוך שאינו וכול לישבע משלם אלא ישבע היסע על הגלגל או מהככה על שכנדרו כן שלא היה וכול לישבע על עיקר השבועה הכא עליה בגלגל שברך לשלם ע"י התובע בין שכול לישבע על עיקר התביעה ושעליה בגלגל אוניו וכול לישבע כבוד הרי שטענו רבי והשכ"ו אין לך בידו אלא חמשים ומחשים אוניו ודע והתובע בגלגל עליו דכחש אחרים והשיב הכתוב על עיקר התביעה והדין בה מתוך שאינו וכול לישבע על עיקר התביעה והדין בה מתוך שאינו וכול לישבע משלם חוץ דיון על הגלגל אלא ישבע היסע על הגלגל או מהככה על שכנדרו כן אם שטענו מנה ויורה לו חמשים וכבר ליה חמשים וכשכא לישבע בגלגל ע"י דכחש אחרים והשיב על הגלגל אוניו ודע שבע שבועת התור' על החמשים שכבר והכותב על הגלגל ליה שאינו ודע בהם יש אומרים שכוון שכתחייב שבועה מן התורה על הכבודה והוא טוען על הגלגל אוניו ודע והרי בגלגל שבועה הוא דאמרתי קרינן ביה שבע מחוייב שבועה אוניו וכול לישבע ומש"ס:

פח ע"י שמוע"ט: אכיון וכול לישבע משלם: וזה דאמרין לעיל סעיף ט' שכשהשיב בהתבע אוניו ודע אם שרעתך אם לא מחוייב לשלם הרי מילי ביה צרכיה דהוה ליה למרמיה אכשהיה אבל אם תבע ליה על מה שאינו אוניו ודע אם שרעתך אם לא כטור כיון שאם היה האכיון היה יכול לומר שרעתי חבן כמו שטעין ליה למרמ שאינו כרע וטעור מכל ואשילו שבועת הורשים כגון שאל פקדין אב אוניו בריך לישבע שאין מחוייב שבועה על קיתותיהם אלא כדו לנבות אכיון ודע אם נרכיב לישבע ועל ל"ס י"ח סוף ה"ק ל"שככל דבר שכתביה הוה נשבע וכבר הך שטעין בלא שבועה לפיכך התובע לירוש מ"ה על מה לא שפא אם חייב הירש אוניו ודע אם ליה אם לאו ויש עדים עליה. לא שפא אם חייב אוניו ודע אם כרעתי חבן לאו. לא שפא אם אחר תמשים ודע אם חמשים לא ודעא ככל ענין כסו' א"ה ב"א שביעה ח"א שחמשים התבע פתח מל כל מן חמשה ש יורשאו מחב לכולם אבל אם טוען הורש שטענת דהוה והוה בפתחו וכובר כחמשים וזמר ודע אוניו מחייב לך חמשה ללא וזמר דהוה כאל מודה מקנת ומחייב לישבע שביעה דאמרתי כאל מודה מקנת דמ"ט:

י כל שבט מסך חוץ אל משטעין עליה דהויך נשבע בהנשע והתובע טעמו שפושך כדבר כינר אמר לו כדמיה ל

לבוש עיר שושן

ומזרח וכל אחר תובע ר'ובג סעיפים

א אחד שלוח משניו בכת אמת מזה מזה ומהר' יהודיעהו משלמי היה המנה ומשלמי היה הר' וכבאים לתכעסו אומר כל אחד שלוח היה והוא אינו וידע אויה הוא בעל מנה ואויהו בעל הר' נרדף ליתן לכל אחד ר'כסיון שהודיעהו מתמלה אויה של הק' ואויהו של הר' היה ליה אויהו פושע ב בענתו שלא דקדק בדבר ואויהו דאמסור אכפסיה והיה ליה באומר לויתוי מאחד מהסר' ואינו וידע מו הוא תובע שהיה כל אחד בר' נרדף לתן לכל אחד ר'כיו נרדף ליתן לכל אחד ר'כל כו' היו מילתא דהיו וידע והוא לא ידע כשבע ע' היו דודע והקול שאין ספק מניתי וידו והוא נש אומרים א' אילו היה איל תביעו ליה מייב לשלם לכל אחד ר'כבא לנאת ידו שמוס כמלוה על פה אכל כמלו' כפטר כהו' ונאת שפעה סר עליו מחוקק שהודיעהו דעל אחד ק' דעל אחד ר' כותן ליה מנה ולוה מנה והשאר והא מונח עד שובא אליהו שביון בעצמו שותפין בהלוואה אחת ובשעבוד אחד וסמכו זה על זה והאמינוה ליה כותפיה השטר שהיה הוא וינא אמר אחד מהם ואיתן שהשטר ונא מתחזקו ויכל לנכות בו כל החוב בלא הרשא הר' לא שפעה בכו' ולא הויה למירוק ולכתי' כפסקא מו בעל הק' ומו בעל הר' למיכך כותן לכל אחד ק' כהשאר והא מונח עד שובא אליהו ועיין לקמן סימן ע"א

פסיק' ט"ו מ'אילו דהויס:

ב היו שנים תובעו אותו כל אחד אומר הלנותך מנה והוא אומר לויתוי מנה מאחד מהם ואינו וידע יראיה שם נרדף ליתן לכל אחד מנה מכני שהיה פושע שהיה לו לזכור ממנו ליה:

ג ואם תבע ליה אלא הוא מענתו אומר אחד מהם הלה לי מנה אז כו' וידע אויה פטור אף מידו שמים נש אומה' ולנאת ידו שמים נרדף לתת מנה לכל אחד.

עו רין שנים שליו באחד ודין שיחפים שלוח אחר לברו וכו' יא סעיפים

א שנים שלוח באחד או שלקחו מקח אחד או שקבלו פקדון ביחד בין כשטר בין בעל פה כעשו סנייה ערכים זה לזה אף על פי שלא פורסו שהם יהיו ערכים זה בזה לא כתבו פקס אינו פלוני ופלוני ניינו כמ'אנו מנה אכילו הכו אחרת וצרכאין לו ליה ודבר זה ליתרמו מקרא דכתיב בשי קרבן ש' פכוסת הפקדון וכס' כעיתוי' נלמן יחיד מביח כשבע למפקדו אחר שהקדימו אכלו הוא לבדו וכחשבו ואם היה מודה היה חוב לשללו אלא שכנסו בשבועה זו שכבר אז מייב קרבן כשועה אכל אלא הפקידו הם שנים ותבעו אחד מהם וכס' וכשבע לו אינו מייב קרבן כשועה מכני שלא היה נרדף לנאשע לו שחף אלא היה מודה לו לא היה נרדף לתת לו הפקדון אכלו חלקו עד שובא חכורו פמוכמו שיהכא' בערת השם כשעף ט' ט' ש' שאחד משנתבע לניס לא יחלק ע' הטיע' שהיה משועבד לכל אחד לבדו אלא חל עליו שועבד שניאק יחד הוא הדין כמו שנים כשנתבעו יחד כיון שלו או שקבלו פקדון באחד אין השעבוד מתחלק על כל אחד לבדו

הלכות טוען ונטען

על חקיו שויכל כל אחד לומר לא נתחייבתי אנו אלא כחנות המזון לא אחריון הכו אלא סנייה כשנתבעו יחד וכל אחד בשתעבד כעדו וכבוד חכורו להיות ערכים זה לזה בכל דין ערב כעד חכורו מיהו כפתם לא כעשו ערכים קבלנים זה לזה אלא כפתם ערב שאם לא ינאנא כשנים לאחד מיהם בעד חלקיו גובה מחכורו הכל אכל ואם לו כנסים לא יתבע ע' הערב תחילה אלא גובה מכל אחד חכורו שהוא מושל עליו אלא אם כן פורסו בכורו שהם ערכים קבלנים זה לזה שאז תובע לאושו מהם פורסו ואם פרע אחד מהם כל החוב אף על פי שלא הרשעו חכורו לפרוע תיור ונכוח מחכורו חלקיו ויאין ע' מחכורו ויכל לומר לו לאו כשכל דברים דודו את או למה פרעת שלא כהרשאתי ככאמרוינן באר ערב סבה אלא כיון שלו יחד כיון כמי הרשעו ומייב להחזור לו כל מה שפרע כעדו ואין זה בכלל השועה חוכו של חכורו שיתבאר לכוניו בעדות השם: אויהו טענת אנו פרעתו כבר למתו וככהו ינאנא כל מה שיכול לשטון כל ליה כנגד ערב סתם גם זה יכל לטעין:

ב שותפין שלוח אחד מהם לנרדף שותפות שהם משועבד כמה שניה חכורו אף על פי שאינו היה עמו ככיון כשעת ההלוואה ודוקא שהוא מודה שמה שזה שיתבו היה לנרדף ה שותפות שאין אף על פי שלא היה בשעת ההלוואה ואף על פי שלא כיה ההלווא' לתוך השותפות משתכבד דלא גרע משלוח ששותפותם כשכחלים זה לזה ונאשע בערב כעדו אלא כפר השותף ואמר שמשולם לא ליה חכורו הלוואה זו לנרדף השותפות אין הוראות שותפו ואומר טלקמו לנרדף השותפות מוויקו לכלום שהיא אינו כחאן עליו דכונע בעדות הוא עד שיתברר הדבר על ידי עדים כשרים ש' נרדף השותפות ליה מה שליה זהו דעת הרמ"בן . אכל ר'אש אומר דלעולם

לא חל השעבוד על השותף השני דהויאך ושתעבד זה במאמח של זה ואף על פי שזה השותף כע'חמו מודה ששוע' לנרדף השותפות ליה חכורו מה שליה או אילו עדים משהיום של נרדף השותפות ליה ויש עדים שכל לתף השותפות אלא שטוען כבר חלקיו או ככר כס' הוא חלקו ואין לו אכלו כלום אינו נרדף לשלם שאין עליו דין ערב שאינו משתעבד כלל אלא אם כן היה עדיין ממון השותפות כדו השותף השני אז גובה המלנה חובו מאותו ממון מחלקו של הלוה מדרבני בתן מכל מקום אם יש כאן עדים שהלנא' זו כיה לתף השותפות ועדין הוא בעין ואז אשאר לשום אחר מן השותפין להכחיש כיון שהיא פסורה משווימת אף על פי שכבר חלקו או שטוען זה שאין לחכורו כלום כתף השותפות מייב להחזרה וכו' ככל לפי דעת הרא"ש אף מורי מהרא"ו אלא כתב כאן כהנה ה' ונלא דאדם לא כתברו דכבר כעדים רק שהשותף אורד אין נרדף לשלם אלא אם כן היה ממנו באשמות שאין המלנה גובה מחלק הלוה וכן כראה לי להורות . עד כאן לשונו .

הרו שהוא מחלק בין נתברר על ידי עדים הלודי השותף ו ימשע שרנה לומר שהשותף הנתבע מודה שמה שליה חכורו לנרדף השותפות ליה דלא ירנה לומר שהשותף שליה חכורו כן כפאטא א' שאין נרדף לשלם דלאו כל כמוניה וליכא דחולק על זה דכונע בעדות הוא אלא ע"כ השותף הנתבע קאמר ועלה קאמר אם לא נתברר בעדים כו' דמשע הא נתברר בעדים שמה שלוח השותף לנרדף השותפות ליה מייב השותף

בכתב

לבוש עיר טושן

הלכות טוקן ונטון

נז

הוא כותב ונכסף כספר זה מערבותו. לא חרובין הכו שהרי זה מורה עליו לנרובו והוא כעשה ערב כערו ונרדף לשלם הכל על ידו שוראיתו פלוגדן השתתף ליה דער ראוין מורה למשען פוירע פלוג לוי חמונה והוא כעשה ערב כעברו ולו כוב בשלחיתו אשנו וכער גוש אשנו ראוין מערבותו שהרי הוא מורה עלו לוי והוא כעשה ערב והודא ככל דין כחא עדים דמו בל ג עמים שערבו כעד אחד כפוכא השלם לוכרע מין הערב וכער כל המוכר מאווה מין שוכרע ואם לא יוכח לאחד מהם כדו כל המוכר חוזר ונכתב הפני בשאר המוכר אף על גב ד דכפנים ג'ו מחד חרובין ככפנים א שאינו זוכה הכל אחד אלא חלקין שאינם כערכים קבלנים אינא בפתם ערכים כבים שערבו שאינו שכוין ויש הוא אחד מין הערבות חל להאין שהרי הם לא נתחייבו מחמת פום דבר שאקמו ממנו שאלמר שהמליה נתן או הקדו לכל אחד מהו אלה שורה ללוה הכל והערכים לכשתין און משכן הם לפוכך און השיעבוד חל עליהם לחבין אבל עמים שלוו כאחד נוכל לומר שכל אחד כעשה לוי כחיו המעות וערב כחיו האחר כעד חכורו ומאום הכו לא יכרע הכל מאחד כפום שכי מה לפרו לכיון שכל אחד בעת לוי החבי המעות לחי ויחא הלוי עמו כדו להיכרע מן הערב דהיינו חני האחר שרונה לנכות מזה הלא שכינה השלם את חכורו על ידו ערב לא יכרע מן הערב תחלה:

ד ראוין שהנודק לנות מכה משמעו לא רצה להלוותו עד שכבשו ויורה ולוי עמיכם שיעבו ראוין ונכד שמעון כל מוכר מלווה חוזר לוי לכתוב מחנות המצה מיוחדת וטען ויורה לא לכבשתו ערב כזו סימון קר אלא לראובן שפייסו לוכדם עמו ככיר כשטר והרי נתחייבו שפייסו לשתען ואם כן אינו חייב לקר אלא הפלוש שנתחייבו בו למשתען והסת' תכסיד און שמיצין לו שכוין שהחלוט הוא וכול לב פ הכינו האחד מיהודא כחולתו על דעתן ככבשו לערכין מתחלה שיש ופכורא כן שיערב כל אחד ואחד מהנה ויכין שערע לוו הכל חוזר ונכד מיהודא החני שפרע כשכילו:

ה ראוין כשעב סתים שלוו ממנו כאחד וככד אחד והורה השכונתו סתים ממנו כעורת שותפות הרי זה כתייב בכל אכל און מקבלין עדותו על חכורו להוותו כעד אחד ולחייבו שבעה דחוינותא שכני שהיו כונע כעדות וכן אם היו נתקבצו שלשה וככד אחד והודו השנים כל אחד עליו ועל עמנו אינם כשעבים כשני עדים לחייבו מחין על כיום ממנו שהם כונעין כעדות אבל אם הוצא ראוין סטר על שלשה ישולו אלאם כך וכך חמון ועשבו כולם ואחרו פרענו זה ככני וזה אם כל אחד ואחד כתיב עליו סך ודע ככני עמנו כיעך שהראוין כבינים שותפות הרי הם שיעידו זה על זה ואון מואשין לנתולין למי שאין אלא מהם כונע כעדות של ח חכורו ועל כיון ל חספס ד הי':

ו כבר חרובו כפסיק אדפוס שלוו כאחד כל אחד אינו משתעבד להוות לוי אלא על החני ועל החני השני אינו כעשה אלא ערב פתם ואינו וכול לחייבו ממנו ערב שיתבא את חכורו והשאלה כותב א וכתב חמון ערב ליערך ה' קדון עמים שלוו מאחד כשטר אחד וחל המליה לאחד מהם לא מחל אלא חלקו דהיינו חמני שהיו יכול ליתכשו כעדו אבל חלק חכורו לא חל ונזכר חני האחר מן ששבו ואם חל לן חמור על זה כעד

הכתב על שלם ולכי טעם הר' אש שאין השותף שמתעבד כחאט' חכורו כל זמן שהיא כפולא ליה כשעבוד כיוו לשותפו על מילין שכל הורה השותף מאו שאכ ככתבר על ידו עדים לחף על גב שיעודו השותף מהו כיעדד כפולא זה ומה שאמר שלבדך השותפות לוי או אפילו שיעודו ו שכאה השלמה או הסודר למך השותפות אלא ששכחו אינה בעין מה ככך הא לא השתעבד או כחאחר חכורו לכו דעת הר חס' ונכס און לפרע דעת מורו ומה שאמר דאם נת כרד כערו כו מחייב השותף הכתב על שלם ר' אשעדים מעדים שחשבו מיני השותף זה שהוא אחר לחכורו וך וליה מפלוני לנודך השותף ואם כן כעשה זה כשלמו ולפוכך מחייבו שלם ודבותיה מה שאמר רק ששותף מורה רצה לומר כמי ש השותף מורה שכוננו ולשומנו ליה חכורו מה שלם דאם כן אחי און נרדף שלם אפי' דעת הר' אש דהא כיון דשלמו הוא נדאי ככתעבד כחאחרו של חכורו והודאות ככל דין כחאה עדים דמיוכב' האן הילוק כון ככתבר על ידו עדים להורה מעמנו ו' וזכר לו לומר שהיא פוכיא מורו ו' אינו דעת דעת הר' שפוכיא שטור כפכים אלא דעת אחר' הוא ופלוני על מה שכתב רכינו וסוף קר' ו' ש' שהיא דעת הר' כן שפכאיתו כחמילתו שיש ו' שאמר שאלה השותף מורה או שותבר על ידו עדים שמה שלם שנתב לוי לנודך השותף' מייב שלם אפילו לא כאה הלואה ו' שותפות מפולס חשט' דכחשין שאינם לו ליה וידי שאין כשעבד מדין ערב ועל זה מוקין שאינם לו כחא' כן כחא השותף משתעב כחאחר חכורו ולא כה' אלא חכל פלוני כחא' ו' על לחייבו משתעבד עד שתכא שהיו למך עסק השותפו ומשען לו פוסם הר' אש וורה כזה שהרי לא כתב כתמוכש אלא שאין משען משתעבד כחאחר ראוין ומשען הוא יש כאן ונודך מתחלה כיון זה שקבל ההנאה לערך השותפות מורה דמשתעבד כ' לכו' ויש למך כון כתבר על ידו עדים להורה מעמנו כשכתבר על ידו עדים שכהכח' השותף וכוננו הך וך וליה לנודך השותפות ולאחר כך טעון על שלא כאה ההנאה לנודך השותפות ולא כשעבד מעולם איננו כחאן וחייב שלם מדין ערב אפילו אין להחירו עכשוו כיעך השותפות כיום דחאחר' משתמ' א' עושה ש' חיי' ויכריח כל לתך השותפו' וכשאר עליו דין ערב אבל אם לא כתבר כעדים רק השותף מורה שכהכחתו וכוננו ליה לתך השותפות אם מורה גם כן שההנאה או כאה לתך השותפות אף על גב שטעון ששכשו און לחכורו כיום אפילו מייב שלם מדין ערב שהיו מיד שכאה הלוא' וז' לתך השותפו' ח' עליו דין ערבות אבל אם טעון ממעולם לא כאה לתך השותפות און נרדף שלם כדכאן הוא לומר שלא כאה לתך השותפות כמנו שאיכו אחר מתחלה מעולם לא שחאיתו עמו שוליה ה' או לנודך השותפות ושל א כרשותו לוי ויין נרדף שלם אפילו ככתבר שכהא לתך השותפות אלא שטעון שאין לחכורו עוד פום דבר כיעך השותפו' שטור שהרי לא בא עליו דין ערב מעולם וזה כל דעת הר' אש שכיני מורו ו' ואינו דעת הר' אש ו' ושל וכתב מורי ו' אש כן להלוות ו' ואינו דעתו כונע להוות כחיו שפירשתי דעת הר' אש ו' וכ לעוד שהשיתק עמו מזה לעולם נרדף שלם הכל דאע"פ שהחלוט מורה שלנודך השותפות ליה לו לא אחרי שעל חני ההלואה לא כעשה אלא ערב ונרדף לתבוע השותף השותף שמתחלה כיון

לבוש עיר שושן

הלכות טוען ונכען

שכתבאר לעיל כ"ט:

יב אצל אדם אחר פרעמתי איהו כמסורה כלובות סהים
השער שלה כדן כך והכיווה הלם עדים שלא היתה פה
כל כך ותובע ממנו ומחזיר ומזור וטוען אח"כ וחוזר ופרעמתי
או בחמות מסורה או בדבר אחר המוחק בכפן כדן כנו אדם
נמנים דעתם לזכור פכוס השער לפיכך נוכח חייבו קמלו
מה שטוען שפסאר לו חיוב אותי החיוב כלא שבועה:

יג הודאה שפצמית מכני בעל דין אחר ככ"ד וכן עדי'
שכתבאר כ"ד פ"ל אחר הרי הוא במלוג בשפיר ולטבך
כותבים ונתינים אותו לכלל הדבר והוא כידו כפטר נמנ'
ואינו יכול לטעון עליו פרעמתי כל זמן שהשטר קיים כד"ל
כשהיה המסר כדן ובתפנתמו ושכ"ה ד' ושלחו אחריו כהקל'
שכתבאר להם והכיווה לכפיו כדן שכתבאר בסמוך ל"ט א"ל

שכ"ס שכלו לדיוכלו סיודוב ותכש אחד מהם את חבירו ואחר
לו מכה לו כדך והורה לו זה א"ל שהיה הכדל מה כוניהם בין
שאריו הכ"ד חייב אתה ליתן לו כין שאחריו נזכר לו וינאו
ואחר כך חזר ותכשו וחזר פרעמתי באמן לפי שאין המין העם
מכרישים ומכדילס בין ז"ל תו וכן חייב אתה ליתן לו זה

הכל כד"ה להכ לפסך דין ועקוד דרפר וישכש הובת שפרט
ונפטר לעובר אחר שניאוי מ"ד א"ל שור הנוכח לדיוני ואחר
במכ"ל הודאתו א"ל כותבין לו שחא פרטו ויבא לבכות ממנו
בעם סכית ע"פ ש"ל או הארתו פתיכה מ"ד כ"ד התיכופ ופ"ל

ס"ח ל"ט שפ"ט: וכן אחר שניאוי ואחר פרעמתי באו עדים
והעידו שודעים שלא פרענו כגון שלא ודו מתחת ידם ורחו
שלא כרעו כ"ד ויש חילוי ט"אם אחריו ל"ב ד' לא תן לו וינאו ואחר
כרעמתי והעידם מעידים אותי שלא כרעו הרי המין הזה כדן

לאותו המון המכני דלפס"ח כ"ח לו הוא כפס דין נמנ' וג"א
לא"ר אשתת: וכן קומתמש לכל"מ כפ"כס"ל לו כפשוטו
על כו"אילו העדים ש"ל וינאו פכית ונאו ואחר פרעמתי אף על
פיו שפכשו אין עליו עדים שלא כרעו אינו באמן אפי' שכ"ס

על טענתו פרעמתי מכני שכר הוחק כדן למחן או אכל
א"ל לא אחריו כ"ד א"ל חייב אשת ליתן לו וינאו: וחזר לכות דין
ואחר פרעמתי א"פ ש"עדים מעידים אותי שלא פרעו כ"ל
זוה ודו מתחת ידם א"פ"ל ה"ל המוחק כדן המכני דלפס"ח דהו'

אתה ליתן לו לאלו כפס דין נמנ' הוא א"ל כא"ל: אחיו הכות
דין הדעת הראשון כותו שפ"כ אתה ליתן לו ויכול להזותם
ועיניו כדן זה ה"ט שכתב והוה לפיכך בשאריו הוא כרעמתי
לאו לקוטט דמולתא קחמר הכי א"ל סכור א"ש: ט"ו ק

קחמישתישנא עד דמעמי רכבן כדניא ואין ה"ל כדן לפיכך
שפכשו א"ס ויסקו לו כ"ד ש"ש"ל וינאו וחזר ונאו ככני כותב
וטוען שפכשו פרעמתי ואין כאן עדים שמכחשין אותו כפס
שכניה הרי זה שכשע היתס שכרעו וכפס ונאו תן לו בתנ"ל

אחרך דהוחק כדן א"ל כשאווריס כד"ל שלא כרעו עד
שפכשו כגון שיאמר לו זה ודו מתחת ידיו וכדאחרך אכל א"ס
לא אחריו א"ל זה ודו מתחת ידיו א"ל אחריו כפכ"ו תכשו
ואחר לוכרע לא אחר שאמרנו ל"ב ד' לא תן לו ונאו כרעו כלאות

פעם לא הוחק כדן כדן שדח"ל כ"ד: לו מעית א"ל הוכפס
ואחר כך נזכרמנו למעמתי ופרעו ולא עיר א"ל אב"ל כ"ד
והט"כ ככניהם אינו רונה לכרעו ושפכשו הוא טוען פרעמתי א'
המוחק כדן דאחריו א"שפמטו קחמישתיש עד שיהי' א'
מעמתי וכפכש היתס וכפסר לעיכך כפ"א ה"דעת שכתב דה

אחר

לזאתי ממון ומחובי לשלם ואין המלוה כדן ל"ט ה"אילו והחז'
כדן דוויקא לאותי ממון הוחק' כדן אכל לא למחן אחר
דכ"בועת ממון אחר למחן כשכועתו כשאר כל אדם:

יז זכ"ל א"ס טוען מתחלה לה"ד ס' וס' וינאו המלוה שפר כעדים
שהלוה סהוקו כדן ואין המלוה כדן נשכע א"פ"ל א"ס
אין כאמתיות כשפרעמתי:

יח וכן כנו א"ס הנויט עליו כתב ודו שהיא חיוב לו וש"כ
הלוה להד"ס וזה אינו כתב ידו א"ל המוחק כ"ד ידו ככ"ס
דין או פכ"לו עדים והעידו ש"כ כתב ודו הרי זה המוחק
כדן וישלם ואינו בלחן למר לא טוב כרעמתי דה"ל לרכמ' לא
לוה והיחך וכרעמתי שורה לו כעל דב"ו או שבו"א עדים
שפרעמתי ככניהם:

יט כל מי שהוחק כדן שכנגדו נוטל בלא כשוכה וא"ס
ירנה ויחיס מק"ט על מי שנטול ממנו שלא כדן:

כ אינו מוחק כדן אלא אם כן כפר כ"ד וכ"ל פכ"ו עדים
וזכ"מ יחזיקו אכל הנוטן לא היה דברום מעלם ומחובו
כשוכה וכפכ"ל ל"ט שכ"ע חזר וטען לויתי וכרעמתי או אינו
יודע או שפסן מתחלה אינו יודע וחזר וטען לויתי

וכרעמתי והוא ל"ל הכחשי: עדים א"ל שמתקדק כשכועתו
לפצותה כתיקונה אין זו חזר וטוען שפתי העעבות כלות
לכשורו ובאמן כמ"ד ה"י כ"ד עומד כשכועתו הראשונה שאין
לך מנאשוכ ויתר מזה וישכש ש"א"ל כשכועתו האחרונה ויפ"ט

דמה לו לשקר א"ס היה רונה לשקר היה עומד ככפיתו טענה
הראשונה ח"ל וד"ל כ"י שפ"א קחמישכש ואפילו א"ס הכחשו
עדים כמי א"ס לא הייתה הכפורה ככות דין לא המוחק כדן
א"ס לא שכתב עדים מ"ן ל"ד וכפר ואחר התיכע לעדים

ואחר ככפ"ו א"ס ע"י שטען לא לויתי ופתק פלה וא"ס חזר
וכרעמתי קוד' ל"ל אינו באמן אכל א"ס א"ס פרעמתי א"ס
באמן שלא המוחק כדן כ"יין ש"ל כפר כ"ד לא ש"א אינו באמן
למר שפרע קודם לכן כ"יין שהודש באמת ע"י ש"ל ל"ל וכ"א"ו
לא ברעמתי דמי אכל א"ל אחר שפרע אחר כן כאמן ונשכש

כא שפכ"ו ככ"ו עדים מכה לו כדן ואחר ליה ה"ל נמנ' א"ל
ככ"ו כ"ד תכה לו אחר לו נתתו לך נשכש היתס וכפכר
אכל א"ס אחר לו נמנ' מעולם לא היו כ"ד הרי העידו עדים
שכ"ס לו ככניהם המוחק כדן שכ"ר הודה שה"ס לו כידו
ונסודא"י: כ"א"ל עדים דמי אכל א"ס אחר ליה נמנ' אין לך

כידו פת"ל לא המוחק כדן ש"כ"ל לתקן דכרו ונמנ' אין לך
כ"דו שאמרתי לך היינו לומר שפרעמתי זה ה"ל כנו א"ס אחר
אינו חייב לך או שקד א"ס דובר או שאמר אינו יודע מה
אתה אומר ככ"ל וכל לתקן כד"ו וינאו ככ"ו ונמנ' א"ס
שהחזרתם לך או שגברתי לך ואין זו המוחק כדן:

כב אחר לו מנה הלומתך כ"ד עמוד כ"ל: ויש"כ"ל לא
שכרתי כ"ד עמוד כ"ל: מ"ל: ויש"כ"ל עדים שראוהו
שכ"ר כ"דו אכל לא ראו שהלוה לא המוחק כדן דמולתא
דלא רמז ע"ל: הוא ל"ל ארעמתי ונאו ככ"ו א"ס א"ס עכרתי

נ"ל לויתי או לויתי וכרעמתי ואינו ככ"ו כדן וכן א"ס אחר
כרעמתי ככ"ו פלוגו ופלוגו ואלה הכהו פלוגו ופלוגו ואחר
לה"ד כ"ד חזר ואחר לא כרעמתי ככ"ו אחרים או כ"יין כ"יין
ז"ס ה"י כנו מולתא דלא רמז כ"ד כ"יין שאין חייב לפרעו
ככניהם אינו כותב ככ"ו הוא כ"יין כ"יין ונ"ל המוחק כדן
ונ"ל כ"יין שפרע א"ל א"ל מתחילת כ"יין לברר דה"ו כ"יין

לבוש עיר שושן

הלכות טוען ונטען

כב רין שטר אפנתה ופרוע או ריבית ודין תנאי השטר והשכועה וכו' ונ' סעיפי

שכל האומר לא לנותני כאומר לא פרעתי דמי אבל אם חרש ס' על מו שבוטל המכוח מתוך שלא כדק אין מחומו כדו' וכן אם טוען הכתב שטר מוויף הוא והביא זה עדים וקייפו וא"כ אחר הלנה פרעתי י"א החזוק כשאר ויזיבו כלאו ונזכה בו כ"א שבויה שבין שא"ז מוויף כאילו אחר לא לנותני דמי וא"כ י"א א"כ כ' פרעתי אם לא ליה ודאי לא כרש ויש מולקין ויחזירו דלא דמי מוויף לטענת לה"ר ש' דהא הלא לא כבר כהלא"ך דא שאומר שהשטר מוויף הוא ויכול להיות שהלהיה אמת היא שהלהיה בלא שטר וכוכותו כטענתו היתה לדרגת שטר מוויף שטרות הוא ואם יקיימו או דוקן עמו עליו לטובך אם ישטן שוכ פרעתי אין זה פותר טענתו הראשונה ונר"ך התלו לטעם ולנוטל כיון שהשטר כידוי:

ה אם כשאמר כ"ד ללוה שלם לו לא טען השכע לו א"ל שואל הלוה לכ"ד מה הוא מוכי' לו אמרוהו לו מה אשכ' רוצה שנתמייב לך אם אחר רונה א"כ שושכע לו משכיעין אמת ואם לאו אין פותחין לו:

ו היה המלוה ת"מ אין נוסכ ע"י אותו שאין א"כ מושק' אותו שאינו"א שטר כרופ מ"ח לא מוכיבין לה"א א"י תכ"פ משל לוח"א מפרקין מביה וא"כ לא תפס והוא ענינו חננה לנפיק כדו לנכות את שלו שמועין לו:

ז ואם המלוה וכולה שבויה ת"מ יש מו שאומר שחפ' הרין לכמות שהיה ואי שטעין אשכעתו על אמריכו ליה וזל אשכעת ליה:

ח אם מת המלוה וירשנו מוויף א"כ הפטר והלה טוען שהיא פרוע כשבעין היורשין שכו"פ היורשין דהיינו שלא כ"ה"כ א"כ א' ואלא מנא"ה בין שטרותיו שהטרוה כרופ הוא וינטולק וע' לסימן פ"ד סעיף ה':

ט היה המלוה חשוד"א ששכבתו שכבש הושת ונפטר י"א כיון שפטר מקיימו כדו"א א"ל רכנן העילו שבויה עלו לא ויפטר בשבול שאינו וכול לושכע לא כו"ל בלא שכוסה ויחבו משתכר"א ואם אין המלוה חשוד"א לא שאינו רונה לנשכע ורע"ט לה"ך השבויה על הלוה אין שמועין לו דקוין ששכבו לנשכע ולנוטל היה הלוה שכו"פ חמיר כדקו"ר דאירויות ואינו יכול לנכס כ"י ש"אין וכול לה"ך שבויה דאירויות כמו פית"ע ע"ד כ"פ ואם יאמר המלוה אי אופי"ה כתקנה זו שתיקנו חכמים להחליט שאשכע ואשול וזני אין רכניו לושכע שבויה חמורה א"ל תהא תביעותי זו כמ"ה ע"ש ונשכע הלוה הישת חפטר ואשכ הלוה מא"א שאתה חשול עלי שבו"ש הישת לפי דברך הישת אותה לטעות הישת אירוונה לושכע א"ל הרומי מהע"כ ע"ך דהא כדרכן מהשכיבין הדין עמו ומחוייבין התיבע אם הנה שוכע הישת ועו"ל ואם אחר התובע אינו נשכע ואינו כו"ל א"ל חמרום סתם הרשות כדו"א וז"ל וכול לומר או השכע ואל אי יחזיקו מכלל החרם דא"ף אם ויחזיקו מכלל החרם ואל הוא חייב לו אינו רשאי לכבו' דלא לחזינו לנוולו ואם ג"ל הלוה חכות הכנס' ו"ל רנה לשמוע החרם אין מכד"א אותי כ"ך שגרו אין כפרם לא אבוהו ולא אין לטובך מהחומין על"א כ' בשבין וכולו כ"ל פה"מ:

י ואם אין הלוה טוען שרופ"א א"י ש' טענת אחרו לטע"ה ש"ר כנון שהיו מוויף או אמה הוא פ"י שאו"ח כתבתו ויחזרו"ש לך שאם אנשכ' לנית אלנה חמך והאחמךך שלא תקבעי א"ש לא אלה והכו' לא לנותני או שאו"ח כתבתו לליתו"א י"א יחתי בו א"ל כאכר מחייב ואתה מנא"ה או שאומר שטר ש"ז בו ריב"ט הוא או בונא"ה נשכעתו אילו"ה פ"ה"ס המלוה מודרכי פ"א פ"א

א מלה שהוציא שטר שאינו מקויים ואינו מול"א עדים לקיימו והלוה מודה שכתבו אלא טוען פרעתי כא"ן כמנו דאי הוי כעני משק"ל לא הוי מודה ליה שכתבו אלא היה טעין מוויף הוא וזכינו"א או כתוב בו באמנות אינו יועיל לו כ"ס לבלע השטר דפרע"א דלא מקויים מספ"א כעלמ"א היא אמתו בטמת אלהה היא אינה חמר דכרוע וי"ה הכי ככל מה ש'יעט' כו' דכ"ר שכתב המסר כנון אמרה או כתבתו ללוות כו' וז"ל לנותני א"א ככל ממני ויח"א או כעשה ע"ל תר"א ולא כתק"ו ים הפקדי או שא"א קטן הייתי כשכתב השטר כא"ן כ"ס דהו"א היה כפי משק"ל לא היה מודה דהו"א שטר מספ"א כעלמ"א הוא אמתו קשמת א"ה וז"הו"א מכתב ליה וז"א אחר כ"ך מנ"א המלוה עדים לקיים השטר כ"ד' הרי הוא כשאר שטרות ונזכה בו:

ב ואם השטר מקויים וטוען הלוה פרעתי כולו או חלקו והמלוה אומר לא כתבתי כולם אם יש בו בחבות אינו כא"ן וא"כ"ו אם אחר השכע לו אין שמועין לו ונזכה בלא שבויה ומיה"א אם יס בעל טוב מאומר מרוב לא ונכ"ס אלא כשבויה שברך לושכע לבעל טוב האומר שלא כפרש מחוב' כ"לם וא"ן התוקים וכול לומר למאחר לא שכע עד פ"שכע שלא כרעתי מחובך דלמ"ה ושכע זה הכס מס"א יחכע החוקים ויטול הכל אבל חמרה סתם על מו שודע"א אם הכל מ"ב העאומר פרוע הוא ויחכיעו בכנס ואשילו א"י כו' באמנות מוכרס' לראשון שהוא מאמנו כבד ככל מה ש'יעט' מ"ב כרעתי מחובך דלא כל כמתיבי דניה להאמין את המלוה א"כ כ"כ כע"ל מחובותו האמורים ואם אין בו באמנות כל זמן שא"י שטעין ה"ה השכע לו א"ל בראשיתך אין מושבעין למלוה אלא אחרים לנה וז"ל פ"ה"ס וראם אחר כ"ך ט"ן ובע"ל ופ"ה"א כרעתי משבעתי אותו כ' בקשות חתן ויטול שבין ששה"א כ"ל בשבעתי וז' טרכי"ה בקשות חתן והיא ש'יעטין הלוה כרו שהוא פרוע אבל אם בא בשעת שאל לא משכע כן ליה כ"ל ואשילו אם נס הלוה פ"ה"ס אינו יורע אם הוא פרוע ע"מ"ש לו יסוכתה כשאר שטרות מחוב' לו' וז"ל היה שרפון השטר על זמנים ולאחר שפכרו תקנת זמנים אחר הלוה כרבתך הזמנים שפכרו והכחתי לך קסטרו מ"ס הומ"ס העתודים והמ"ה אומר שלא כרש כ"ל כשכע המלוה נ"ס כו' וטול הלוה אינה דאשכ"ה אכש"א דה"ל לתיכ' שוכר או להחליף שטר אחר או למכתב דברטין ע"ל השטר:

ג וכל ש'יעטין הלוה שרש השטר ואחר ושכע לו המלוה מטול אחרים לו הכ"א משותפו ואחר כ"ך ושכע וטול ואם עטין הלוה שא"ן לו תה' לברוע ושכע הלוה שא"ן לו ונכ' טעניו ודושיכע המלוה שלא כרעו ואז זמן לו שכל זמן שא"ן היצית שבין אינו מוכי' לושכע כי שבעתי הוא שושכע ויטול וש"א ושכע ולא יטול הלוה ש'ען אין לו לטובך ברך הלוה לושכע דאשכ"ה שא"ן לו או לשלם:

ד הוא החומן הלוה כ"ך ב' א"רוע השטר כנון שאומר לא יס דכרוס מעול"ה וא"כ כ"ך כ"ז עדים ונתיקם השטר מחוייבו כ"ד לברוע שוכ אינו וכול לומר השכע לו פ"א פרעתי ח"ך ע"ל פ"א כ"י באמנות שפכר הודע שלא פרעו

אן התור' שלפי העד האחד והואק כמודה מקנת אש"פ שאין אחד מחמיו מחייבין ליה שבוועת מן התורה מצבוק בני הוא זה ומן השעשע שיתבאר כמסדר כע"ה אבל כופר בכל ואין עד אחד מחמיו לא חייבתו התורה שבוועת בין במלוה בין בפקדון והתורה לאו לראשיתא פסקו' לא כבני אדם כבנינויש חוקה דסתם בני אדם אין אמיזון כביהה כגו' היא לכבוד הכל כבני התועב שונדש שמסקר ויזון שזה היא כבוד הכל חוקה דקושטא קאמר ואפילו שבוועת לא חייבתו התורה אבל מודה מקנת חיושיון כבולו בעי דלכפרהיה אלא שלא היה יכול להעזו כניו כל כך כפי מו' שונדש כשקרו וכגו' בעי דלדורו לו

א' דלית ליה מעו' לאסלס ומכ' אשתמוטי קיזשתימט עד דהיה לו וזו והדר כרעיה לכו' הטלה עלו'מורה שבוועת אילו היה ולא נשבע דחמורה לכבוד בין בדריות ולא משתכפי כל כך באקרה דחמור אדם אחרונא ולא חמור אשבוועת לביכך מודה מקנת חייביתו התורה שבוועת וכופר בכל פוטרתו מ'מ האל חסו לרשעי הכבול דור ולא נכופו דלא מעלו והסתיו הדינים להכביש כל הכתובים הכופרים בכל והוא שקראוה שבוועת היסת' שלם הסתתם שהכיתו הדינים להכביש

הכתוב הכופר בכל כמו שיתבאר לנכיו כע"ה ולא חמורא בתקום דאיבא דררא דמחוב כגון מכה לו בידך ויהיה לא עומ כרעתי הכל שמיכוהו שבוועת כגון ד' מ' מודה שיהיה לו אחר שמו כמחוק אלא שאומר כרעתי וחמיו שמו לא כרעו אלא אצילו בתקום לילכא דררא דמחוב כגון שבענו מכה לו בידך והלה חומר להד'ם אפי' חייבוהו שבוועת היסת' וכלכד q

שיתכפשו טענת דרתי כמו שנתבאר לפול סו'מ' פ' והמודה מקנת כמו לא חמור כחוב שבוועת מן התורה אלא שאומר היקנת חמי חייב לו ואסלס לו ומקנת אונכו חייב לו אבל אם אחר לו כבני הדינים על אותו החקת שיהיה לו הולך זה המקנת שאינומר 'כו היפל השאר כופר בכל ובטור משבוועת האחרונה ויאונקרה היך אלא א' כ' יהא היקנת שהוא מודה לו מוכן ומזומן כפי' כש'אחר היך ונתנו לו מוד בכני הכ"ד אבל אם אחר הרי הוא בכתי ונתכנו ק' לא יחילו אם יתן לו משכונ' שלמה שזורה כולל חמיו היך שאין קבא היך אלא מה שהוא פרס' גמור וזה אונכו פרעון אלא אשתמוטי קמי'ש'תעיס ויא' למשכונ' חסי' היך ואש'י' שטר כגון שזמר ליעל היקנת שזורה כו' הרי לך שטר שליו הוי היך דמשכוכ כרעון ויא' המסתבר לו דשטר ויא' קבא היך דקשה להניח אפילו בשטר כ"ה

ב' תענו סניב כלי' והודה לו באחד מהם ואמר לו היך ושטן התיכפאו שהוא ודעו שששתם בזה שזורה לו נכמת דמחוי'אין ויהיך שהרי עדין חמיו'סלס אותו הבהת וה' לו עדין דין מודה מקנת' תכפו מחמיו' והיה לו במנה והוא כענין שלא היה וכול' לכפור באותו מכ' כגין אסלס היה כופר בו היה שטון אחר מפש' ב"ז אין לו דין מודה מקנת ובטור מביהת חמור' משום ההוא מה ש'ה מודה בו ה' היך כגון שאין לו טענה לזכער מחמו ואחוקר מכה ה' ל' כופר בכל:

ג' אם ריאה לדיון שהכתוב מערים לומר היך כדי לזכער המשבוועת דאחיות' לא ובשטר אלא וחמיו' כבוועת התור':

ד' שטנו מכה וכלו ופלו בידך והסב אין לך בידך אלא הכל' וזהו והולך ואחיה'תוב' שאין זה הכל' פלי הרי זה ככופר בכל וכשכס היסת' וכול' כשבוועתו היה הכל' פלו ואם זא ג ג 3 זו הודה

ח' ראו'ן הליה לשמעון על פה ושמעון הליה ללו בשער וחבר לו כל כספו ובא ראו'ן לרוף מן הלוקמות של לו ככה הטע' שיש לשמעון על לוי אף פ' פ' שמעון היה יכול לספון לראובן פרשתך אין הלוקמות של לוי וכולן לדמות לראובן ולומר לו מרעו אתה שמעון ואפי' כי שמעון ויהי שלא פרע אונכו כמאן לבן כהודאיתו פליכו שלא פרע ששמעון קנוניא פ' לוי שטק סוף הלוקמות חייבין לפרע לשמעון שהוא מלוה של המוכר שלהם וסודו ויכול שמעון לטרוף מהם גם לראובן מלוה שמעון טורף מהם מדרכו בתו הויאלו ושמעון מודה לו:

ט' ראו'ן כי לזכור כשער על שמעון ושמעון על לוי אחיו וכא ראו'ן לנבית תלמו'טין לוי חמיו תלמי'תה וה'לכו להחזיק ודי והתנה'עמי שלא ופכני למרע'ה'א כש' ארבה אנו אש' תכאז והי'תביש כל'ר אין מוני'ן מניו לראובן שאין לו משועבד יותר לראובן מלשמעון אבל אין אן תכאז וה'תביש כשער אש"פ שזודה הוי לך ר' שמעון לא היה כונש את לוי בפרע' מ'מ הרעות בודו שכלל עת שזרעה ובכנו מלוי אחיו ואותו כמ'ש לו לראובן שכל'ת שזרעה וכול' לכו'פ' שיכרע לו' מ'ו שמו לו כ'י'ר'פקדון כ'גו' או' למשומד והס'חייבו'ס ל'אמר' לו באין הכ' ה' להניח מיד המחזיק בכנסתו'ס ויחזיקו אחר שחמיו'תה להניח להכביש מתחת ידו מן וכה הניחו לו שמשומד לחוד ולנכות חמיו' דקין דמה לו להכביש עמנו לשכנת הווק עבדו'ס והס' ופרעו מוכות'ס:

פו דיני שבוועת היסת ושבוועת האורית וכו' למטעמים

א' מדכתוב בתורה כפר' סי'ר' חס'כו ויתא'אל רעהו כפס' או כל'ס למשור'גוי'פל כל אבודה אשר ויזמרו הוי זה וגו' וכתוב כפרעה שבוועת וי'תיה בין שבוועת ויז' דר'ר'א דהוי שבוועת וי'תיה בין שבוועת קא' ג'כ' למעלה על פסי' אלא וזמרו הוי הוי זה ויזמרו און חייבין שבוועת מן התורה אשר כ'שבוועת ב'חכמה טעמה פ' ב'חכמה שכן משתות' תרוע' הבס' ק' של אשר ויזמרו הוי זה כ'לומר אשר ויזמרו הכשון כו' דכ' זה הוי מקנת' ממה שנת' לו לזמור והיות'ר כונכ' מחמו והוא אחר חס' פלו' נשבע שלא שש באותו מקנת' כ' אחר' ש'גנככ מחמו וכש'ר ויה' לכל' טענות ותבויע'ט שטיפין מחמו והוא מודה מקנת' חמיו' שבוועת מן התורה' וכן אם כופר בכל ועד אחר' מחמיו' למרעו ב'חוקר חמיו' שבוועת מן התורה דכתוב לא יקום עד אחד באיש לכל עין וכלל משת' והוא לכל'עון וכלל משת' מותר הוי ד'ה' ליתכת פ' לא יקום עד אחד כ'אש דהוי חמיו' לכל דבר לכל עין וכלל משת' ליה לו ודרשו דה' ק' קרא לכל' עין וכלל משת' הוי ד'חוקר אבל ק'ס הוי לכשוע' פ' בכל מקום טעמי' פ'ס' מחייבין אותו מיון' לשלם עד אחר מחייבו' שבוועת' לביכך היתכע מחייבו'מיון או חפץ' שהיה וכול' המחזיק בו כשנת' לו הוי ד'כרו'ס חמיו'ס או החורט'ה' לך או לקי'ס הוי כידי'ס הוי מודה מקנת' ועל השאר טוען' ששנות אלו הוי שבוועת מן התורה וכן אם כופר בכל ועד אחד מחמיו' חייב שבוועת מן התורה ויאלו אין היתכע בעכתי' יודע' שחייב לו אלא ע'פ' היד' שהגיד לו שזה חייב' לו מחייבין אותו שבוועת מן התור' פ'ל' הי' שפ'ר' על שזה חמיו' לו מחייבין אותו שבוועת

לבוש עיר שושן

הלכות שבויה

וסדר רבנו הקדוש התכונות וכשחזרו רבו את האשמות כלל
כשם אחד בחשבוניות וקרא בלשון שבויה הדין בלשון
שבויה ויחד לכן ברח בפני ענינו והוא פרח גלויות הדין
ושבויה היתל לא הוחרם כשם בשם מפכה מכני שבויה;
בתקנת הרק אשר כך בומו חמיו התלמוד הוסיפו נכך קראו
כשם בכני עננה וזכרו לא שונו היסת כבר כתבתי לעיל

וואילו דרכים שבויה דאורוותא לשל דרכיהם מן
שנתחייב שבויה דאורוותא ולא רנה לנשבע כת דין

וורדן לנכסיו ונמדין לנכסיה מה שכתב שכן הוא דשימית
התור או נשבע או נשאל ומי שנתחייב שבויה מה דכריה חסדין
מהכסמים ונשטרו לכונן הכספים של עבדות מה או שבויה
הואת ולא רנה לנשבע תקנו מחכמים שבויה מכדין אותיל יוכל
כא ולא תבע נדונו הכין אותו תכת מדרו ומתירין בידהו יין
וורדן לנכסיו שלא תקנו חכמי ישראל אם לא נשבע לא יגע
ומותר לקרוא עבדיהו אם לא יגע סברי עובדי דבריהם

ואם שמו שחייבוהו שבויה דרכין שהוא שבויה המזהר
במקום שאחרו שופטם ונשול ולא רנה לנשבע וקיים יהיה
לא חפזין מיניה כי הידידגו הוסת לא חתהין לנכסיה
אלא כפיין ליה לנשבע מ"מ מכין אותו מת מדרות כדכתב

לשבע הקורא ה"ב כהא

ועוד ושבויים שבויה דאורוותא אם הכפה על
שכנגדו ואחר לו נשבע וטול אין שומעין לו ולאז כל
החובו אם הלה אינו רנה לנשבע אם שאחרים לנכסיה היתיר

הטולה עליו שבויה אם הוא מן הכסעין ונכסיו כין תפס כין לא תפס
אע"כ שהיה מדכריה אינו יכול לה לנכסיה של שכנגדו ולאחר
להשבע והשטר אינו רנה שלא תקנו חכמים שיתכל
להכפה עליו אלא שכתבם וישתול ואם לא תרנה לנשבע
אין לך עליו כלום ושבויה השותבין ויבדלו בה המכופה

המכה שבויה על שבויה על הספק לא שייך בהן לומר שיתכל להכפה
שהרי זה שבויה שנתבע ספק ואך נשבע אלא נשבע זה בתקנת
חכמי אויביהו ויהי מי שמוחר דהו שפין האזו נשבע
לי דחשיבא ליה כך דהו ויהי דהו לא רמו עליה שבויה
דלא יוכל לאשתכחיה אבל יכול התובע לחמו ולומר אויביהו
מירקך שבויה הוסת שהוא קלה ויהי כדו שגם הוא לא יתקן
עליו רק שבויה הוסת כדרך שיתבאר ע"פ י"ב

שבויה מדכריהם שהיא מן הכסעין ונכסיו כין שבויה
הוסת היתה התקנה מתחלה שיתכל להכפ על שכנגדו ולאחר
אינו רנה לנשבע שהרי התורה כטרתייה אלא שתקנו חכמי
התלמוד שישבע אלנו הדין והכפה עליו השבע אהה וטול
או מוקדמות הכנסה דאורוותא וכשרתין ליה חכמים ויהי
השבויה על התובע אם ירבה ואלא לא ירנה יקל כן במתלה
אזיר שאין שבויה מתהבכת אלא של הוסת כלכד ואף הוסת
אין מהספין אלא כשאין כהן גלגול אלא הכתב אבל אם
כה גלגול אין כשאין כדו שיתכל לגלגל עליו שבויה אחרת

כמו שכתב ר"ב ע"ה

ובאפ"ה שהכסעין ונכסיו אינם וכלו להכך השבויה על
שכנגדן שלא מדעת הכתב אם ואחר התובע אי
אשכחתיקה וו שתקנו לו חכמים לטובתו אלא הדין כשאר
התובעים ונשבע ליה הכתב הוסת שומעין לו דהכי קיימא
כל האזיר אי אשכחתיקה הכתב שפשו לטובתו כין ו
שומעין לו שאין וכן לאדם ככל כרמוס או ומוחר הכתב
ויהיך השבויה על התובע דרשו כדו כשאר ממויכוי שבויה
ואם

הורה הכתב שאין זה הכלל אלא שמתקן לו אף על פי
שבויה כמותו עליו זה היקף לא מודה מקנת ונדיך לנשבע
שבויה דאורוותא על המנה וזה לפי הדעת שכתבנו בסעיף
א' דמתקן אינו בקרא היקף אבל לכו היא דמתקן חשיב היקף
לא רנה זה מתקן והוא שבויה זה ממש כמו שהיה שיה הכלל
שבויה אותו או יותר אבל אינו שיה כל כך כמו הכלל
שכתבנו ה"ל מהה מקנת על מה שהיה שיה הראשון ויתר
ויחוי שבויה התורה

אין שבויה למודה מקנת לא במודה בדבריו כפי שהוא
חייב מקנת שכן כתוב אשר ואחר כי הוא זה שיאמר הוא
כן שיה היה אחר לו אבל אם הוא כופר בכל לא שחתי שעתה
מתתו בדין ואין זה בכלל אשר ואחר כי הוא זה שהוא לא אחר
כלום כוונת כגון שכתבו מנה והוא אומר לא לותו וכאז עדים
ג' מהם חסור ואחר אין לותו חסור ופיעתך שומות
ספקן לאותו מחוץ יהיה ג' מהם החסורים וזה שכתבו הראשונה
גרמה לו שאמר לא לותו דאם לא שער כן היה בענין ויכול לומר
פרעתי דק' ה' גרמה חסור כעדים אין נדיך למרעו כעדים
לבידך אינו נדיך לנשבע על שאר מן התורה וכן המתחייב
במקנת מתקן עבדת הכסירה שכפר בכל אינו מחייב שבויה
מן התורה על שאר ע"ה סוה"ה ע"ה

ואם'ו כשם שער אחד מחייבו שבויה מן התור כך שבויה
מן השבויה ומדרדשוכל לכל עון ולכל חטאת הוא דאינו
קס אלא קס הוא לשבויה שמתקן על לחוב שבויה כין ליתטר
מן השבויה דמ' דעור ק' הוה דלונה כמ' מרובה כמ' התוספת
או כמ' שאין מוחוק הוה אומר כמ' המוחוק ח"כ ק' הוה מה
כשהער משיע' כמו שאין מוחוק ווקק את המוחוק לשבויה
כשהער משיע' למוחוק ק' ו' שכתבו מן השבויה לבידך אם
תבעו בתנה והורה לו כדועד אחד שבויה פטור מן השבויה
וכן תוכיח זה התובע כמו עד ואם משיע' לכתב פטור
מן השבויה אלא דה' כל היבא דהוה דנא כשבע ונטול אם
יש לו עד המשיע' נוטל כלל שבויה ומו שנתחייב שבויה
והכפה על שכנגדו יש עוד עד המשיע' פטור מן השבויה
בד' או שער המשיע' פטור מן השבויה הויה דחוק שמועין
הכתב שבויה שאיבאר להאיכו בלא מונא אבל אם אין מ
מוחוקין אותו אלא מכת מנו דהו כפי' לסקר היה שומע' שכתב
אחרת נדיך לנשבע כאלו טוען אותה הטובה האחרת שהרי
על אותה הטובה האחרת אין לו עד משיע' ע"ה

ו שבויה שמתחייב כ' ד' למו שנתחייב שבויה היא בקראת
שבויה דהויין כין שהוא חייב שבויה מן התורה כין א
מדכריה שיהיה ושלשה מיני שבויה חייבין מן התורה מודה
מקנת וכופר בכל שער אחד המשיע' שבויה השומע' שערן
שאכר הדכר שהפקידו אלו או נכב' אשת או כונא כוונא
זה נשבע ממש אף על פי שאין בעל הפקדון מחויבו כדלא
שהו אינו יודע אם טוען אשתו אם לאו

ה וכל שבויה מן מילגו בשלשה הם מדכריה סוכרים ומכל
מקום הם בקדוים שבויה הדין וכל דכריהם וישנו
מיוכו שבויה שיהיה על טענת דהו וכפורה
כגון שבויה כדור ופושט שטרו וכיוצא בהם ויש מהם על ידו
שנתבע ספק כגון שנתבע שותקין וארסון וכיוצא בהן ויש
שבויה אחר שנתקנה בדורות אחרים ומכתי בתלמוד והוא
הקרא שבויה הוסת שנתבארה לעיל ע"פ א' ואף על פי שגם
כ' ד' משבויהן אהיה איכה בקראת שבויה הדין והטעם מפני
שהשבויה האשבויה הוה מתקיים בהויה הוסת התבאים קודם

ואם לא ירצה הלה לישבע יך לו וכפסד הנכס :

וג' למה כיוצא בזה דבשל תורה אם היה הנכס משודר על השבועה שכתבו בשבועה ונטול ובשל דבריהם אם היה שבתעב משודר כשודר בלא שבועה כמו שבאר בסו"כ כ"ב ע"ה וטעמא דבשל דבריהם לא היה מסבין על שבכדו משום ונטול היינו משום דהא דבשל תורה מהסבין אינו אלא תקנת טעמו חכמים אלא להחיות שבועת התורה ובשבועה של דבריהם הוא גזירה תקנת חכמים ואילו היה מהסבין לה היו תקנת' לתקנת' ותקנת' לתקנת' לא עבדוקין ואין להקשות א"כ שבועת הדין מ' ויכל להשבע הוה הוא גזירה תקנת' הוא דהתם לא מסבין אלא מדעת הנכסע ואין זה תקנת' לתקנת' כיון שהנכסע מתעבה כדנודו הטוב ויחמר ששבע וטול אכל הוא או היה מתקבצין שושבע העובע משום שהנכסע הוא משודר אין זה רנון הנכסע לא על כדו ודמי תקבות על כדו על תבע לא עבדוקין אכל מ' אם הם העובע להרעים פתם מחרים ואין מונעין אותו ואם הנכסע נוטל מהוד יתבא לקח' ע'ה' ע'ה' יש מונעין דבשלמיה נריך בקושת חפץ ובשל דבריהם א"כ בקושת חפץ ותקבו הנזכר' וכל שבועת המשפחה אכיל' שהוא של דבריהם תהיה בבקושת חפץ כעין של תורה שהחמירו חכמים בתקבות כעין של תורה וא"כ אין שבועה שאינה נרוב' בקושת חפץ אלא שבועת הדין דקילו בה כיון שאינה תקנת חכמים המשפחה וכתב מגרי מהרמ"א ז"ל ואם שבועת שני רוכה נקט' חפץ השבועה בלא בקושת חפץ או שאסקו על שבועה הדין שושבע בבקושת חפץ ולא רנה לישבע וסלם הוה טעמיה כדבר משפחה וחור עכ"ל. והוא דבר רנה הכל כדמיונות אלו ל להשבע איבילו שבועת הדין בבקושת חפץ לא שפועין שיעור' במחון שאם שבועת מחון מונע משכונן בלא קושת חפץ ויתבונן מרובה בבקושת חפץ ואזיה בקרא מחון מרובה או מוטע ששין קצבה כל מקום ומקום לכו רנוני בקרא ברא ובשבע וכו' לא שאין למחמה בורה דא מחון שהודו כדו הוא ויחילין אחד כשבועת לכו יש לאיים הרבה על הנכסע ואם רנון לאיים ביותר שושקין לו לישבע בבקושת חפץ ונס כ ככתבית ארון הקודש כדי שישאיה הם ת לכנו אלו וודה ולא שובת :

יד כפר הבל וכשבע הדין בלא בקושת חפץ ואחר כך חור הלה והבא עד אחד נריך לישבע פתם אחת שבועה דאורייתא בבקושת חפץ וכן אם נשבע שבועה דאורייתא לכתוד ונודע אחר כך שיה חשוד ולא היה רצון להאכילו על שבעית אלא היו מהסבין על שבכדו או שהיו מנדוכין אותו ולסל חין שבועתו כלום ובסקין לו רנוני מחדש ועשין לקותן חפץ ב"כ :

טו ודאורייתא דשבועת התורה נריך קושת חפץ וליבין מקרא דכתוב שם כ"ד תת תמי ויבא ושאבער כ"ה אלקי השמים וגו' שפי' שאחר לו אהרהם לאליעור שום כ"ה יך תת רוכי ר"ל אדתשביה ביניהם כדעת חכמי חכמי שהיתה למנהג ראשונה לאיים עליו השבועה כ"ה אלקי השמים ונמ' ומגנ' שלא היה להם מנהג אחרת היו מחונקים מנות מילה כדעת אבקיטו חכמי אכל אינו מבקושת חפץ הוהר חסוב שיש לבו והוא הם ת ונתתין אותו ליה הנכסע ולא שאמ' אינו נשבע כפי' אלא שאמון הם ת כדיו לאיים עליו ויחיר אינו בשבע כ"ה אלקי ישראל כמו שאמר מרבה שום כ"ה יך תת נשבע שיה המילה ואלה חך דבשעית כ"ה אלקי השמים ונמ' גלא כמילה כן הוא דוכ דעיקר שבועה לתמולה מיהו אם לא

בתן כדורו אלא תפלוין אין נריך לחור ולהשכונן ותלמוד חכם שוודע חומרת השבועה מקולקול ליה ואף לכתמילה אין נריך לאשמו כדורו אלא תפלוין ונש' מ' שאומר דה"מ כששבע בשבע ראשונה אכל מכאן ואילך ארו הוא כשאר כל אדם וכפי' ת. יא יא לש' בשאר כל אדם ש' שאמרו לאו וקרא' אלא ה' ה' שאר פסרים טע' בהם שמות גדולין היו חכמים על מנהג מילה דלדברה יא' שפרכו ונש' שבועתו שבועת הדיוקן שמתכוין הם' ת לכדו ומחני ודו עליה אכל אינו שולקן בארזו וכבר כתבתי שאינו כהניקן לאיים נסן ונהשבע כפתיחת הארון ובסודקן להחמור עליו מאד נריך להניח ודולקן הארון על הם' ת ובשבע וכן עושין כששבעין על דבר גדול שבועתו ונש' וכן רמב"ם שבוכה האורזית אלא הוא נדבר שבועה כגון אשה ששבעת על כתובתה נהנייה ששבעת על פסד אחר :

יו ונריך לישבע כפי' או כבחד מכל הכסויים דכה' אלקי ישראל כתיב ואלהו הוא כדורו לישבע עתוד כדי שושים אל לבו פחד ה' כסויים ונאזו וכדורו ואם נשבע מיושב אינו חודר ובשבע ות' ח' כן של תורה כן של דבריהם כן על טענת דלוי כן על טע' שפך נשבע אפילו לתמולה במיושב דאימת שמים עליו בכל עת. שנים שנתפסו לרין ובשבעו סל' וטעמו אלא ואלהו יך תתייב אחד מהם שבועה למכירו חתך השפועות יא' שאינו כשאר שבועה הראשונה לבי שהשבועה הראשונה בשעה שנשבע עדין לא יא' דבר שקר חפיו ושבועה אחרונה שנריך לישבע שפרע או כיוצא בו על דבר שפך נש' ואם לא היה כדו שנשבע הדו היה נשבע עכשו לסקר ומזנא שבועת שקר מפני ומחיר' עליו שבו יא' שאם נשכחו מתמולה בבקושת חפץ ובדקן שבועה חין נרכין לחור ולשבע אלא מאישינו עליו ומיכדין לו אותה שבועה כדי לאיים על הם' ת עיקר י' :

יז סדר שבועת הדיוקן כן היא של תורה בין הוא של דבריהם בין על עשבת ודלוי בין על טענת פסד חך היא הנשבע אחרים ת או חפץ אחר כדורו ועומד ובשבע כפי' או ככדו כשבועה אובאלה מפניו או מפי הדוכי כנד מפני אומר הריוי ששבע כפי' אלא וישראל או הריוי נשבע כפי' ששמו רחום או כדו ששמו חנון שאיכו מייב ליה כלום וכן אם אחר הדו הוא ארור לה' וישראל או הוא ארור למו ששמו רח' או למו ששמו חנון אם יש ליה אכלו כלום כוד מפני הדויים שואמרו אבו משכונן אות' בשם אלקי וישראל או כדו ששמו חנון או כדו ששמו רחום שאין לו לזה כידך כלום והוא עונה אמן או שאמרו ליה הני מלונכי פלוגי ארור לה' אלקי וישראל או למו ששמו חנון או למו ששמו רחום אם יש מלונכי אכלו ממן ולא יורה ליה והוא עונה אמן יא' שנזכרה להיות השבועה בבני מניין אכשים או כוים הכניסה כדי לאיים עליו ונתן ואין כוהנין כן :

יח לה"מ אף שבועה הדין נרכי' אם או כוכו או שבעה או אלה ואין כוכה לנשבעת הדיוקן לא שבועת הדין אוכה בבקושת חפץ ולא יהו לו שאר פסוקי ואמרו נשבעת הדין אוכה נרכי' לא אם ולא כוכו אלא בשבועה פתם או בארור ולע' עיקר' ככתבת מכהניו :

יט אף שבדורות האחרונות בטלה שבועה כפי' ששוכס גדול ונהגו להשבע בארור דלרור כו שבועה כדי למוקד מקרא לטול :

כ משכונן אותו בכל לשון שהוא מנין כדי שיכין מה שה' אומר

לבוש עיר שושן

אזרח ושושן ויאתה' כגד עכנולא ושבע וואיווה עליו קודם
 שבושעיהו ויומרום לו הווא יודע שכל העולם כודעוה כעשה
 מ'אמר הק' לה לא תשא את שם ה' אל קרך לשוא ויכלל עבדות
 שבתו בלחמ' בן יקבה וכאן לחמר לא יקבה וכל העבדות
 שבתוה ככרעין מחמו לבדו וכאן מחמו ומחשבתו שחמר
 אל תתן את ספקך למטויה אל ספקך ואיך כשרו אל קריוה סכ'
 ומכסך אל תעמלם לא עור אל לא עבדו לישבע משוכהיה
 על ישראל שכל ישראל עמיהם לו ליה וכל עבדותיה חס
 יש לו זכות תולין לו פנים או פלטה דרותו וכאן ככרעין מחמו
 מוד סכ והנחתי כסכ' ה' ככאלונו' וכאלו אל בית הנגב ואל
 בית הככש כשיו לשקר ולנה כבתך כיתו והנחתיה לאלתר
 מחמו וכל עבדותיה אל בית הנגב דעת עבדותיה שאין לו
 מחון אלל חכורו וטועמו ומחשבו ואל הככש כשיו לשקר
 ככשעמו ואל עור' אל' הכי כדרים שאין אל' מיהי מחילן אותן
 שבעות שמק' אל' אותן סכ' ולנה כבתך כיתו וכלתי את עמו
 ואת אלכוני אל' את אלכוני ככש פטרתי אתי מוד כני' אל'
 יחורו כי ונתתי משטעו וככורו ואל אומר הרכיבו ככש
 וככורו פוחד ותכשע העוהדים סם אחרים זה ליה סרובא
 משל להל' הכזים הכזים החלה שניהם כקראו רשעים
 ותכשע כמו הכתש דכתיב שבעות ה' תהיה בין שניהם כל'
 עובש הכשע החלה על שניהם שניהם ככש כה הכתש
 אלל ככשע לשקר והיטיב מחמו שיל' דקדק למסור מחמו כיר
 אלל בחון ונהל לבא לדו חילול הס' וכל' שכן אלל הככש
 ככשע כחמת שיש עובש השבעה על תכשע החכשועי חס
 והכשע אל' שוחרר שבעה שהינדך ולתכשע וואחרים לולל
 על דעתך אלל חכשועין אותך אלל על דעתו ועל דעת כ'
 ואלל גדלה לדיוש כוכד רחמית יש לו לרש ככשועת כל
 דרדמית שיש לחמו ככוכוין יש לדיון דתות להשבע כ
 בכחית שכן' ככוכוין וכ' לראש עור כככור' אחרים
 אל' ירא' ל' שיש כוכד ככר:

כא אין מאיווה אלל ככשועת הדייון שהו' עי' טענת
 ודלו ודכיה בין היותה מן התור' כון' היותה מן הככור'
 שכוין שז' ודליו ודליו לרברו שאל' האמת אלל לכך
 מאיווה על' הבתשע אלל ושבע אולו יחוו' וכל' ושבע לשקר
 אלל על' שבעה שנתחייב כה טענת ספק כון' מורה בין
 של דכיה וכ' ככשועת היותה אל' כטענת ודליו אינו ררך
 אויב ואף על' בין רכיוין והדייוס לככור ככש' ריבוס אולו
 ומחורוה ער' אל' תהיה סם שבעה כלל:

כב כ' מו' שנתחייב שבעה בין של מורה בין של דכיה
 אל' היותה ש' לרשות להרוס סתם קודם שישכע
 על' כל' מו' ש' עליו דכר' שאינו חייב כו' כדו להשכועי
 חס וועה' החכשועין און:

כג כל שבעה מן הדן זכירה להיות כככו הלה שככגו
 מכו' שיה' שככגו שטענו כרי' יודע האל' אל' ככשע
 כ'איוותי או ככר ושמאל' תבישו מחמו ולא ישכע ואם ה'
 התכשע כככו' אונ' ויודע האמת אלל ע' שיה' אינו ררך
 לישכע כככו' התיכע אלל כככו' שודע ככר' ושמאל'
 תבישו מחמו ולא ושכע וכן יכול התכשע להשכועי ככקומו
 וככיו רכוס כדו שותפיה חס' ולא ושכע מיהו אל' הכשועיה
 אלל כככו' או אלל כככו' העד או אלל ככקומו ואלל כככו' רכי'
 אלל כככו' כתיקונו ועל דעת כ' ככש' רכיון שככשע ככשע.
 וכן לכתולה ויכול התיכע להשכועי ככקוס ששכע סם העס'
 שכככו' אופיע' שישכן סם ככו' אל' אל' הורעיס כככו' ושמאל'
 ופכע סם מככו' הכשוע מיהו אל' אין עשנו דרך לכתשע לכת

הלכות שבעה

סם אויבו יכול לכבו' לזכרת סם פכשיו פמול לשכע סם אלל אלס
 וינה התכשע עלל להשכועי שפשוהרשות כורו והכל להמתק
 ער שובא סם ואז נרדך לישכע סם ולא ויכל לומר לא אשכע
 חלל ככיו:

בר הטועות חכורו טענות הרכה ונתחייב ככשועי על כל
 טענה און משכועין איתו אלל שבעה אחת על הכל
 כתיחייב סתו ככשועי על סתו טענות אחת קלה ואחת חמורה
 חכשועין אותו כחמורה ומגלגלן בה סה' אחר' מו' שטעין על
 חכורו שהו חייב לו ואומר שיש לו עור תכשועת אחרות עליו
 שאינו הנה לתכשוע פתה אומרם לו שטעון עליו הכל כמד
 ושכע לך אחת על' כולן ואם אינו רודה הכתשע אחר' שאינו
 חייב לו כלום ככשע וככש' מחמו מכל תכשועת שהיו על פו' ער
 אתו הווס עכ' למורו כל' כלל ואלל ומכשועת כ' ככרן' אלא
 שהיה חייב לו קודם שבעה זו והוא יכבד לא יכעורך ולא שגכ

שכר ככשועת זו:
כה כל הטעין לחכורו טענה שאלוהם הורה אל' היה
 מחייב מחון אף על' כפי סכסך און מחייבין אותו היתכ
 כוכד אחרת ליתן לוימכה והוא מחוב לה' אל' און משכועין
 אותו לא הוסיף ולא סרס שהיו אל' סם הוד' אויבו חייב לו כלום
 שכולל למחור כו' כולן ואם אין לל' סם און פתכועין אותו והוא
 כוכד און משכועין אותו דלמה ככשועי שהיו אף אל' הוד'
 חון לו לשלם וכן אלל טענות אחרת קללת אותו אמה הוכחת סם
 דע' לו ויה טען לה' אל' און משכועין אותו ואין מחיר מין על
 רש' כו' כולל כו' כולל אלל כתיכשע שבעת האל' על תכשועת
 מחון ואל' שמחרתו על' לו כיון שאם יתכד שיה' אחת קובשין
 אתו כדו שאלו' לו' ככו' אלל כככו' חכריהם ה' ל' תכשועת
 מחון' הטועין על' חכורו גולתו אונכבת מחמו והוא כוכד
 אל' עכ' שלכישעית התכשע פסול לישכע היא אשילו הכי ככשע
 לו שאין כוכויתו על פסול אלל תכשע מחמו והחוב לישכע ודיוקא
 שתיכשע מחון ואין עיקר תכשועתו אלל מחוס מחון להחיד אל' סם
 אחמו וליכו מחור' אשכועת' אלל אל' עיקר התכשועת מחוס
 האיסור און משכועין אותו שאל' עשה האיסור' וישראל' ככשועת
 בתקנת כשועתו ולא כשכשועתו שאל' האיסור כדו להשכועי
 ועוד שאם הוא חור' שעה אסור נס הוא חור' על הכשועת
 והואך ככשועי וכן אשה שתכשע אחר סכר לה בתקנה
 והוא כופר חייב לישכע ששקד תכ' עת הוא המחון:

כו טענו שעה לו דכר' שאינו חייב עליו אלל קנס אין
 זה תכשועת מחון ואינו ככשע אמת שהרי אולו הודה
 היה ככור דק' למודה ככשע פסור אלל אל' טענו שהשמיח
 כדיון על הקנס והכיו' עדים עליו ככ' ד' ומיכיוהו בית דין
 לשלם והלה אומר לא היו דברים מע' לם הרי זה תכשועת מחון
 ונרדך לישכע עת:

כז מו' שנתחייב שבעה כככו' דיון ואל' חכית דין ואמר
 ומן תכשועת חכורו שישכע לו שבעה זו שכשקין על
 ואמר כככו' כשעתי אל' כראש הככשועין וכככו' כ' בחון ואין
 משכועין אותו שבעת הוסיף דלא בתקנה שבעת הוסיף אל'
 על תכשועת מחון' ואם חכורו לא תכשע אל' כככו' עדים
 כרדך לישכע שכית ואם עדים מעידים אלל ככשע כככו' יוס
 שאומר שכשע כו' ככו' שאומרים שלא ויה יוס מתק' ויה
 מחוס ככרן' לזאת שבעה וזכור בחון לומר ככשעתי אל' כ'
 מיהו ככו' היה שכוהין' לישכע כככו' הככשע וככו' ששאל'
 עדים און' אלל לומר ככשע ער' שיכיר אריה לככרו:

כח ככשע הוסיף ואמר כככו' הודה מעכשו בתקנת אחר'
 תכשועת הודה שמתחשע על מה שכשע לשקר מה

לבוש צייר סוסין

חלכות שבתות

סח

רובת להמתין ויבטל כל העדו' פשו' על פי' זה הענין ולא יבואו
אח' כ' לעסוק:

לד התקיע כפול להכריז לא כבשר משכונה ב' א' שהקיע
לו כפול לפרוע לו מה שחייב לו ואח' כ' אח' ששכרנו נרדק
לו שבעה לו שבתו ואלו הם בחשרנו שלא כשרנו ולכך
ששדע אותנו הרמ' אלו חופרין אותנו שפוכר על תקופת כבש
ותקופת כף הכי הוא כשכובע וא"כ' הוא השורע ע' ממון זה
שמשכב לשקר עלע דשכובע לו חמור ליה עכשיו שזכור שבת
שקר חמור אם לא פרעו והוא ושכשכברע מה שלא היה כן
כשמתן לו התקופת כף שוכרע לו וברכתכו' שטח' לעל
שפי' י' לפי' כיון שחייב לו לברוע זה הממון כלאו הכי חכמו'
אם לא נתנו לו התקופת כף בראשונה שהרי חייב הוא לו
ועכשיו שאמר שפרעו אינו חסוד אלא אימיוא פרו' ליהו' י'
בו שלא כדון יחייב לו שבע שכובע היתם שמתקנה על זה חבל
אם ששכרנו מתן התקופת כבש ליתן לו מתק' והוא כבש כשכר
מן השכונה שכיון שאינו חייב לו ממון זה אלא ע' שפרע' י'
כבו שנתק' לקיימו ואם לא תקיע לו כבו לא היה נרדק נקי' י'
ואם שכשכרנו נרדקו אלו להשכינו שלא תקיע לו כבו: ה' ה'
שכובע על שכובע וכל זה לא מתקנה שכובע שאלו הוא חסוד
שפוכר על תקופת כף חסוד גם שחכמה זו ולמה כ' כביטנו
מ' מ' ויהיו אותו הכ' ד' על שכובע י'. וכן הדון אם ששכרנו
שכשכרנו על שכובע לתת לו איווה דבר זה אומר שחמל לו זה
שהיה על תבואו כד' וכך אלו שנתנו תקופת כף על תבואו כך
וכך ולא תקיימו תבואו כלאחר כחוננו שהיה יכול לטכור השכונס
או התקופת כף מכל וכל'

לח אין שכשכרן היתם על תבויפת ממון של טובת הכלה
אילו לא' ד' טובת הכלה ממון הוא כיון שאין בו חמש
לא מוקדו ממון לושכש פלוו כבוד כגון' אם תכשע חכירו חמור'
לו ממון של לכהק' שהקדו' אלוו והוא הולקס לעניו' זה חסוד
שכבר החומר נ' שפור' כלא שפי' שהיה אין לתובע זה הממון
זה אלא טובת הכלה שחלקם לעניים' וכל' דה' כה' א' אם
משוכ' לו כבד חלקתם אינו לעניו' שאין נרדק לושכש שגם כזה
אין לו עליו תבויפת אלא על טובת הכלה אלו': ושענת שבר
שדככות וכה' ג' ממון הוא הנרדק לושכש עליה':

לו שנים או שלשה שיש להם תבויפת אחת על אחד ושכשכר
לאחד מהם כטור מהאחרים ג' כ' דשכובע על כ' כ' שיה
הוא והוא כבד שכשכר וכשכר וכן אחד שיש לו תבויפת אחת על
שנים או על שלשה שכשכר אחד מהם איווה שורגה התובע
והאחרים עמדיה: אלוו ועיבו' אחן על שכובע האחד והכשרון
ואין נרדקו כולם להוציא השכונה מפייה כדו שלא להרבות
כשכובע שאין לרבות דעובד אחן כמונאו שכובע ממון
דרכי והאמה האשה אחן כ':

לז אחז' לא יחמורו כ' שכובע למה' שהוא רץ אחר שכובע
שכיון שהוא רץ אחריה מושפין שמה מור' לו יותר כה':
לח אם נחלה לדיונים שהעכה על התובע מרומה אין
לשכשכר לכתב רק משתמין עליו שחייב ואלו חומר'
וכן אם נחלה לו שהשכנה נרוע' און משכיון היתם בחקל'
לויבא דררא ממחול':

לט יש מי שאומר שהחובר עם שנים לטעול חסוד הוא
על השכונה ושכנגדו נשכע וכוסל':

שמורה משלם ויהא שר' ככר' כפסר' שכובעו הראשונה חף
פ' ל' שהיא כשבתו מורה שכשכר שבוש' זו לשקר כיון שמורה
דרך תבויפת חן חקנת' מחוקקין ליה שעל השאר כאלת
כשכר היתה שלא על דרך תבויפת כיון שמתעניו מורה
ששכובעו היתה לשקר אין כאלתה שכובע חמס' ואלו לא
שכשכר דמי' לכויד' מה שמורה משלם וכשכר פעם שבת על
הסאה ולא כסס' על פועמנו לדומה כחמוד על השכובע' ויהא
שכנגדו כשכר וישלם שאין אדם משימ' עניו שרע' כן ב' ל' לפרש
לשכ' דאין אמה שכתב כאן הכית' ווסף' כ' ל' דאיוכוון שאם
כהנהו אין מליק כיון הודה על דרך תבויפת הודה שלא על
דרך תבויפת ויהא היה נרדק הנאון לחלק כיומיה לא היה לו
ליר' ל' כיון הודה על דרך תבויפת כיון הוד' שלא על דרך תבויפת
כשכר היתה שחייב כסלל מהרשבה על כו' עניו וכת' מה
יגיד' כשכר' כסם שבת' אם ככר שכשכר לשקר גם עכשיו
ישכר' לשקר' אל שכונת הנאון לומר שחאומין עליו כוונת
בכסם שכר' דטח' חס' שלא איווה עליו הרכה ככסם
דחוק' לא חס' לושכש לשקר ישכשו כשואמרו עליו הרכה לא
ושכע וישלם כ':

כט חו שככר ככל יעד' אחר מכהו ונשכע להכחוש העד
ואח' כ' הכו' התובע עוד עד אחר מנרע עם הראשון
ומאם' לו זה הממון אפ' כ' שכשכר עליו ולא אחריון קלאו זה
כשכובעו מתכות ולקח בעליו ולא שום שיש מחרון איתו
כיון שחייב בעליו השכונה מזה סוב' לו ושלם אפ' ל' כ' און עדים
אח' כ' דאין ממון כן קח' לדרש' אחריון לכל' הכשכר
שכתורה שחייבין ולא משלמן הוא דאתא כמו שתבא כע' א'
פ' כ' ט' שפ' א' א' א' עור' אלא שכשכר עוד חסוד מור' על כו'
שכו' עדים:

ל וכיון שאין השכובע' חקש' לו הממון אפ' כ' ששכשכר הכתב
ונפטר על כו' ד' א' שש' התובע אח' כ' חבל' הכתב כלא
עדים וסוקין שתיש' איתו על איתו התבויפת שכשכר לו עליה
ממנו שלא שכשכר לו איתו עדים התובע וכן אמר' כמנו שלא
תשמתו חמלק' כלום כיון שאין לו עדים ושכשכר היתם
ונכשר ואין נרדק לומר שאם הכו' הית' עדים אחר שכשכר
כיון שכובע דאורייתא' שכובע הכות' שחייבין מורו וכוונתין
לוה ונעשה עוד חסוד' על כו' עדים:

לא ענין שיש לו אכל' ח' כ' קביון או כשכר ויהא אומ'
פרעתי או איכו חייב לך כ' אם וכשכר ואח' כ' כ' הוא עדי
הקביון או שהגויא השכר וכתקיים הרי זה משלם אחר מושכע
המלוה שחייב לו מ' א' זה כעשה חסוד על שכובע שהיו
לא העדו שלא כפרו ולא ספן הכתב לא היו דברים מעולם
ויכול לשיית' שהשאר אינו חייב לך כלום ר' ל' גם כן שניה
ופרע' אלא דמהחייבין למלוה על שכובעו המאס' דאחריון
ללוה אם שילת' למה לא אחרת שמתן לך ש' כ' ה' שטר' או
על הקביון אחת הוא דאכסית' אכשך' וזהו ש' כ' אכל' כ' שכשכר
או כקביון ניטל' המלוה כלא שכובע':

לב ראוון הניח בכך דין על גורשו שמתן שחכיהם
במתוכ' לו ככ' ד' שכובע' אחר שלא שכשכר הירשים
אונס' נרדקים לושכש כלום שאין אדם מורוש שכובע' לכונו' מ' מ'
ויכול ראוון להחריס' סתם כמפמד הירשום ככל מי שיושע
במתן זה אם הוא כרוע שיודה':

לג אין לדנין להשביע היבא דראובן למוחש שמתכר הדבר
דנאו הוא לנ' ד' שושכעו ואח' כ' ותכרר שהשכינו
למקח' ומוט' ומתמן עד שמתכר הדבר ואם אין התובע

פח דין בפירה והוראה ושחאה סמין
חסענהו בלג סעיפים
א' כתיב

לו אביו שותן כן כבודו אהוב ללם לו הפעירות שגודו כתיב
 וכפאדם תוכל לחכרו בתקופה אחת לל אחריו מכיו זכ
 שחמל לו על שאר העובדים לא הוויא ככה"ז שהלוה כספו
 אחת שני דברים והוכיפו בעד אחד אחריו וכו' ומה לו על
 השבו. מיהו אם תפס כתובת דמי הפעירות נא הפיקוקמיה
 כיון ששאר מוחזק שזכור לומר לו כדו לו שא מהלתי לא שלא
 רניתו לתוכו עשאו בעד. ויא דוויא אם תפס קודם שתבעו
 כדון אז הכתיב ליה תפסה ולא אחריון התפסה הויה מחמת
 שחשון אב ליום עדים שפסד וזון כן חמנו דעין שפאעס
 שכתור מן הפעורוס הוא מסיס שגודו לו שאין כדור שפורוס
 שכיפושחל על עוליה וכוון שפסד לא משיב כהודא מחמת שזכור
 לומר לו מה שלא תבעני פעורוס לא משבו כחמתו רק חמנו
 הווינו מוחזק כהם אבל אז תפס אחר שגודו לו שזכור לא
 מהכתיב מוחזק דכיון שכבר הודא שאין לו כדור שפירי הויאך
 שיהנו ליה תפסה אח וככתב פורו מהמח' זכור פיקר
 והוא שתפס בעדים אבל אז לא תפס בעדו לא מהכתיב מוחזק
 דאך על גב שאינו יכול להחזיק בה' שתפס בעד השפירי דאין
 סהדי דתכל לו כיון שלא תבעו וכל מנו בחקוס עדים מ"פ
 יכול להחזיק ע' שכותב הויה כחמה שתפס בעד החסין כמיני
 דלוי כעו אחר לא תפסתי כ"ל:

יג הוינון לעבדו מהם הלנותך וכלו אומרין לך כדו לא
 הויהוים וזו שפתי איתם לו הויהתם דעום בחסן פ"ג
 והיו הוי קייש או שהלנותם לו עליו פ"ח שלא להשתמם אלא
 מנעו או ה' איכא כגון דשפין ליה איתלי גבך חסן בלבוש
 דשוניה למתוקין כיהנו' כחכ' והנה מודה בחמנו וזו לחובוס
 בלגומה דרביה יפ' או שאורז מה הויא חס שפסדו לא הויה
 לו ומה שפדה לו לא ששבו ופסדו כיון מתגמלון כיון שפסדו
 דאורייתא אלא שמתבע הויה וכתב:

יד תבעו כור מסתין לו כדור וקודם שפלוה דברו אומר
 ונס כור של פעורוס מיהר הכתב ויאמרין לך כדו לא
 כור של פעורוס אחר התבעו גם פעורוס ה' רניו לשחול
 אחר' אם כראש לומר כשעורם לנשתי להשיב קודם שפירדו זה
 שפכתי כדו שלא יטעון זה שניהם ויכתבך הוא להודו פעורוס
 שכיב שהיאת הוא פסודו לו פעורוס ויהיה מודה מקמת מה
 ויתחייב לו שבע גם עשאו ימיב לו שבע דחשבין ליה כאלו
 תבעו כבר פניהם והוא הודה לו כחך שפס' מה ששורם
 ונשבע לו על הפאר וחס כראש לדון שפסס כן לנו תמו
 וכמתכוון להשיב על טבתו כלל ערמה פעור שטובת
 התור' וזון התלואון דה' ליה כעביה חס וזו הודה לו בשעורין
 דלא חשיב מודה שקנת העכה אלא כשהודה לא וכתבתי מה
 שפסדו התבע כבר שכן אשמש לנשתי דקרא אשר אחר פו
 הויא ושאפלו אם עור כדו דכור אחר כודלתו אחר גם
 אלו הויהו רחש לתבע מחר שפעורין און הויה מודה מקנת
 הפעכה אבל לא אחר שפודו לו כשפודוס אחר התבעו ודאו
 דכרך כן הויא פוס לו כדור' שפורוס אבל איוני שואלש פתח
 דק החסין שאינו ונהי' שפדה פתח כל תבעו שפלו' עלך
 חייב לשלם לו דמי שפעורוס:

טו קדם הנמכר קורס שתבעו המוכר ואמר פעורוס
 לך כדו ואחר כך תבעו הסיכפ משין וכבר אין כחך
 הודא שפודו שפסדו דמיא דהויה ליה כאלו תבעו שפסדו
 ופעורין כחך וקודם לו כשעורין פניו שפודוס קודם
 שפסדו:

לו אביו מכל מה שפדה לו חסו שפיר מחק הטע' שכל
 שר הוא ככלל מה כסף אולה אם תבעו מחק המכר חסוים
 שורה לו כשזה חסויה ליה חסוי הודא חסן העכה דפיה
 לאו דכר חסוים וכוון דאז: שפין הוי דכר חסוים כדוויא
 איתלי גבך וזה אומר כסוה כך איתך גבאוש' אן לך כדו
 בלוס כדוויא אלא איו חייב זה שאית אומר או שווי וחתך לך
 גב' מה שפסדו לא הודא לו ומה שהודס לו לא טענו לכוכך
 שמה:

טז תבעו דיכר כסף אולה חייב לו או דיכר וזכ איתו חייב
 לו כוס ליה כאלו תכפי פיה דיכר כסף או פיה דיכר
 זכב טען דק האדם לטוס כל דבר כהתבע וכל שודה לו זה
 חסוי חסן הפעכה חייב דוויא כמתבעו כמתבע שוויא
 כדוויא ככא אחריון כמתפס איה דיכר אחר שכן איה
 עשו ליום כל דבר כמתבע שוויא אלא תכנו שפיר וזכ
 או מתבע שפסדו או שוויא כהויה לא חשיב כאלו תבעו
 פיה' וכן אם תבעו דיכר זכב ודיכר לו דיכר זכב טכופי' לו
 בודק אפ' שוויא כהיאה לא חשיב כאלו תבעו פיה דיכר
 אלא דיכר דיקא' און ארס עשו ליום שאר דכרוס כדור
 זכב והוכו ופסדו הודה כמתבע כל חסו דיכר לא חשיב חסן
 הפעכה ושפיר:

יז ויא דאחריון פיה תבעו דיכר כסף או דיכר זכב הוי
 כאלו תבעו פיה דיכר כסף או שור דיכר זכב איה דכ"ח
 דוויא כמתבעו כמתלו אבל כפקדון דוויא לך אחר דיכר כסף
 או דיכר זכב דמי' כפקדון אלו הוי סוד ותוכפ מחמו דוויא
 קאחר' ופ' מו מתוקן אחר שדון הפקדון פיה לדון חלה
 דאחריון דסתרא דעולת' כל מו מתוכפ איה חסויה הוי שפין
 שפכה מתולה שזכור לשפין פיתחייב כהתבע כסו'
 נכר אחריון שהתבע פיה אשלו חסוי הכתב דוויא חייב
 שפוס' למיכר אחריון כיון זה הפקדון ודאו' הוי קאחר כדו
 שותק חייב הכתב שפכה:

יח אלא חסויה הויה דיכרוס שמתבע פלוגיה חסוי און לך כדו
 תבעו חסויה חשופ אחר לא חשיב חסן העכה אלא
 אן כן ואחר לו כתיב לך דיכר זכב לשחלוש' לו כמתבע' אלו
 מתוכפ איתם הכשכות ויא אחר בתתום לך חסן מתבע
 שזכות כשפארתי חייב לך שס כגון זה כיו חסן העכה אבל
 כעורין אחר לא חשיב אפילו תבעו דכר זכב והוכו הודא
 לו כמתבע על חסו דיכר זכב וזון נידך לומר תבעו דיכר או
 גוסרא זכב הודה כסף פיה חסו דיכר זכב שהוה פסוד:

יט תבעו פני דכרוס כגון שפין ושעורין והודה לו כחך
 שיה' הריו ונס כן חסוי כגון חסן העכה חסוי לת
 לו מה שהודה לו וכשבע על הפאר אלא אם תבעו חסון הודה
 לו בשעורין כשבע הויה על הפסין וכשור אף תדמו שעורין
 שכיבוסין כגורא ויש מו שאומר העפס דכיון דתוכבו חסון
 ולא שעורין ולבו דכרו התבע והוא אית התכב אחר ודאו' ויש
 ללאגנו שניהם ואחריון כיון שאינו תוכפ ואלא חסן ודאו' חמל
 על הפעורוס וזכור אפילו חס' וכא עדים לא שעוריה
 פעורו ופלוה הכתב עשאו פירע שחייב לו הפעורוס כסור
 לפלוה הפעורוס דהא חמל לו ככיוני ועל' סו' פ' שפין
 א' ויש עו שאמר דוויא אחר ליה שויתך פוסין כיוס
 פלוגי וכתב עולר ויהא אחר כאלו פס' פעורוס הוי
 שפלויתו איה הוי סוד דדאו' ונחל לו ראש אית' דלא חמל
 ליה הוי שפין אוש' כגד שפוס' כיון דככת אית' הויה אכל

כדאחריון לנח"מ פ"ה פ"ק י"ב דלא דמו דהתם הפד חמיד
 פדו גמור שוהרה שגול יהוא אוח' שלא גול ומחוסו או שטוסן
 שפכה אחרת לזכר או מחסביני ליה שפכות התורה להכחש
 העל או מחוסב שפכה על פדות גמור שפסוד העד ומתוך
 שאינו יכול לשפכ משלם חבל הכא און העד מיוחד ודאושד'
 גמורה שגול לא על פי אחר' דמוכח שרהוה שפכבם למשכח
 אבל לא ראה כהדיו שגול למשך לא היו זה מחווי' כפי' שפכה
 דאורייתא על פי העד ואון פלוג אלא שפכות היסת' ב ל שיה
 טעמ' של דכינו בעל הפוד וד' מב'ס דלא מחוייב ליה שפכות
 דאורייתא ומתך כ'אוינו יכול לשפכ כו' ל' י' ו' פ' ע' י' ט'
 ר' כספ' שתקכו שיהא בעל הבית באין לשפכ ולטול כך
 מתקן והוא חלו' לשווד של בעל הבית ששפכ ויטול וי'א'
 אשתו של פומר כשפכת שיה בעל כך וכך ומשכח הגולו לבעל
 הבית אבל לשכרו ולקוטנו של בעל הכי שלא מחד לבס שמירת
 הבית לא האומרו שישכרו חטול הכשל הבית:

לכגול תקנו גם כן אל שפכע ויטול דקכס סוד שקכשו
 לגולו והוא שהיוקו גולן כפדיו כגוד כגון שרוא פדיוס
 שפככס לכית חכירו שלא כפרו לש' ככו שיה משוכ כגולן כיון
 שככב שלא כפרו ואחר דלמשכו וככס דשוכ לא חבל לשפון
 לקוח הוא כידו שהיה ככס למשכו וכשככס ראו שלא היה
 לו כלום תחת ככשו וכשנא רואיה שהיה לו כלום תחת ככשו
 ואינו יודעס מה הם ובעל הבית תשעו טו' לו כך וכך שגולתכו
 בין אם ואחר הגולן כן כככסו למשכך' אבל לא גולתכו בלו'
 והכלום שגולתכו תחת ככשו שלי הם ובין אם ואחר משולב לא
 כככסתי לכתבך כדי לטול מתך כלום ובין אם ואחר לא כככסתי
 א' כני וכו' הא' כשלת עיד חסרו' כשכ' הכפ' ה' כככסתי
 חכן וכטול דפי' העדו' מחידוקי עיד חסרו' הכלם שראו' תחת כככס'
 דיש קנת הזכס שלא היה ונת' כיון שראו את אילולו לא יראו ית'
 וכו' ה' אוח' שהיו מתר שמונו' אלו' א' כ' כככס' ככ' ה' כככס'
 פ' ג' וכו' כל מה שחאר' כר' לא שפכה א' אחוד ככו' ו'א' טעמו
 בהם ואיפשר שמיגלו תחת כככיו כגון שטוסן הכפ' ה' פכטל
 כלום קכניס שאדם יכול להסתיר תחת כככו כדדיו ו'א' הכירו
 בהם הפדיוס או אלו' איכנו אחוד בהם שהיה ש' לא טהון איה
 כאן ודך ככו אדם להסקיד אללו כלום כאלה וישו טמון
 כלים כך וכך היו מוכקדים אללו והוא טלסל משככו ומט' ו'א'
 דכשין כך שטוסן מיו' דלוחמה אלו' אחר' במקום שפככס לבס
 וכת' מורו' ד' להסתבר ליה הכי ז'אם טעכו דכרוס שאינו אחוד
 בהם או דכר' שאינו כו'טום תחת הכככו או דכרוס דלאו
 אורו' לאיכוו' בחק' שפככס י' מ' שאינו שהנתכב ככ' היסת
 וכפטר דלא חוכבל להיות מוחין כגולן לנכסל המשוכה כיה
 שראו אותו כככס שלא כרשות ו'א' עכ' שראו אותו טוסן דכר
 תחת כככו איפשר דפטר או נחרו' היו א' שפכה פנמו כמוניו'
 דכר תחת כככו ולא הכיול כלום מ' שאומר כיון שרק גולן
 יש פלוג האולו וכככס למשככו שלא כרשות א' כ' שגוד היא על
 השכבו' ו'א' הוא ככל מ' שכתמי' האסת' וה'א' שאורו' שפככס'
 להכוי' ש' א' שכלתה וקולתו תקתכו ומשמדיון אותו על דין
 תורה ששאר בלא שפכ' א' שמהדמוין שפככו מ' שפכ' מ'מון
 חכירו ואינו משלם לו אלו' וכול פלוג אומת קלת' הר' וחווי':

ה ככככסם והוא חלו' לשווד של בעל הבית ששפכ ויטול וי'א'
 אשתו של פומר כשפכת שיה בעל כך וכך ומשכח הגולו לבעל
 הבית אבל לשכרו ולקוטנו של בעל הכי שלא מחד לבס שמירת
 הבית לא האומרו שישכרו חטול הכשל הבית:

א ו' ואינו לא ראו כדיום שגולו לא דכדורה ליה מלת' שיה גולו
 לא שחיוב הפלס כגוד כגון שפכדו פדו' שהיו לבעל הבית
 זה כך וכך כלום בכיתו וראו אחר שפככס לכיתו וי'א' ו'א'
 כככס שם אדם אחר וקודם שפככס שם אדם אחר א' הוא א' הט'
 הכניס ומנאו חסרו' ולא היה שם מקום ביבולו כו' אזהר כלום
 יש מ' שאומר שישול ככ' הבית בלא שפכ' א' אותם כ' ה' מסכח
 מאותו אדם שהמיו' פלוג שפככס שם וטעמ' דמסתבר
 היא:

ז וכן כמדלוק אש בעל חכירותקו והאינו' כיוון לשכט
 ז' ויטול כל מה שהיה אגוד שיהיה לו חסלו' או חס' היא איש כאן
 כאן לומר כך וכך הקקידו ביח' וכככס וכו'טל דווקא שהגית
 החיון האש ככית הכירו' חס' הפוך ככל מה שטוסן שהיה
 ככית שכן דרך להניח כל מה שיש לו גארל' בכיתו אבל אם
 הניתא' כגדנש של חכירו חזי' כאן לשפכע ולטול לא א'א'
 דכרוס שדרך להכניס בגדו' כגון מורו' וכן בלא דרך אבל אם
 טוסן שהיו כו' שאר דכרוס אינו' נלחמו ודואין חקוס שאר דכר'
 שהיו טוסן כאלו' הוא תבואה וכן משלם לו כיה דכרוס א'
 אחרים שהיה ככ' בעל הבית הא' אבל אם חס' הבית האש כשג'
 וד' ודל' בשל חכירו כשעור על מה שהיה טוסן כו' א' חס' חס' חס'
 שדרך להטמון בכיתו שהתורה פטרה טוסן באש ככה כ' ג' וכו'
 שתיבאר לקמן בס' ת' מ' כ' פ' ה':

ח מ' וישו' עליו פדיו שפטר ממון חכירו ולא ידעו כיה
 הפסודו והכרתו אומר וכך הפסודו וכו'טל דווקא שיהיה
 כיה שטוסן ויבאר ככו' ט' ח' כ' פ' ה':

ט ואם היה פד' א' משדו' שפככס למשככו וראה כלום תחת
 כככו כככיל' ואינו וודע מה הם והוא חומר' גולתו
 כלום או שאמר כככו כגולתו' און בעל הבית כככס וכו'טל א'
 זה כככס האסת' וכככר שגולתו מוחין גולן פלוג על פ' א' ו'א'
 להקטוש האסת' טוסן גול' גולתו הכי הוא חס' חס' העד והיה לן
 לשפככותו שפכות התורה כגוד העד וכן כש'אומר כככו' כ'
 כשלתס הכי הוא מודה לדכרה העד' לא שאומר חכוכו כשלתס'
 מאתו לא אמרו' ה' ל' מחוייב שפכה שאינו יכול לשפכע ומש'א'

כ מה שישו' עליו פדיו שפטר ממון חכירו ולא ידעו כיה
 הפסודו והכרתו אומר וכך הפסודו וכו'טל דווקא שיהיה
 כיה שטוסן ויבאר ככו' ט' ח' כ' פ' ה':

יכ כ' ז' א' וכו'טל דווקא שיהיה

לבוש עיר שושן

הלכות שובות

וכנסקך שטו נס כן תקנה שהמקדוש יושב וכוך
הקידוק לכל הכסויים נדרש דכפופ וזכור ההקדוש אומר
תלוזהב ותרנגולות היו בהם וכתב הקדוש אומר
היה מלא או שמת מלא או שמת מלא שונים
מיטעין דבר שהיה אדום בו או שהוא אדום להקדוש אכלו
וטעין המקדוש שיהא אכל את שושן כהמקדוש כהוא כהוא לני
שהיה מלא שונים או מלא ושם וחסר ואם לא אחר הכנסק יודע
אכלו אהה בנזש אכלו אכלו ונדע כמה חסר ליה מחיו שכוסה
שהיו מודע בהקמת שאומר ששים בו והכלמות היה בו כעד
שנים זכר ואינו יכול למשכ על השאר פמ היה ובעל המקדוש
כלל שכוסה והוא פהין אז בכלל מחיו שכוסה שאינו יכיר לו משכ
אכלו אהה בנזש אכלו אכלו ונדע כמה חסר ליה מחיו שכוסה
שמה פ' הכל בו שאין הכנסק מדקדק כמה שום בכוס וכסף
שמתקדוהו אכלו לביקר גם כזה בשכש המקדוש כחה היה בו
ויכול ויתבאר עיר מזה כטור"ח כ"ה

וא הו כנסכ' הכל בו כעל הכוסים ששם עליו עד ד' למשכבו
ונזש וכלם שמיים תחת כנסו והעד' ורואין הותו ולאח'
ומן תשבו כש' לו ואחר לו נתן לו הכל' שהפאלותך והיו העדים
יודעים וראו שהזאת את' מכותו והוא אומר נקומ' הם כרז
שלקחום מקדוש והוא אומר כחש' ויהי העדים
שכנסתם אכלו ונתן ליה מלא ומלא בתן לו ויחזירו ה' בכלו לכה ה
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי

וא הו כנסכ' הכל בו כעל הכוסים ששם עליו עד ד' למשכבו
ונזש וכלם שמיים תחת כנסו והעד' ורואין הותו ולאח'
ומן תשבו כש' לו ואחר לו נתן לו הכל' שהפאלותך והיו העדים
יודעים וראו שהזאת את' מכותו והוא אומר נקומ' הם כרז
שלקחום מקדוש והוא אומר כחש' ויהי העדים
שכנסתם אכלו ונתן ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי

צא חנווני נשבע ונטול ורוץ פנקסים וכו' ט עיפיים

למכ וכו' תרבו ג' שמשכ על ביקסו ונטול חמשים שחא
נידק ומכ' כשני בתים ולפניהם שוקף לים החנווני
לכשניטרבו

וכנסקך שטו נס כן תקנה שהמקדוש יושב וכוך
הקידוק לכל הכסויים נדרש דכפופ וזכור ההקדוש אומר
תלוזהב ותרנגולות היו בהם וכתב הקדוש אומר
היה מלא או שמת מלא או שמת מלא שונים
מיטעין דבר שהיה אדום בו או שהוא אדום להקדוש אכלו
וטעין המקדוש שיהא אכל את שושן כהמקדוש כהוא כהוא לני
שהיה מלא שונים או מלא ושם וחסר ואם לא אחר הכנסק יודע
אכלו אהה בנזש אכלו אכלו ונדע כמה חסר ליה מחיו שכוסה
שהיו מודע בהקמת שאומר ששים בו והכלמות היה בו כעד
שנים זכר ואינו יכול למשכ על השאר פמ היה ובעל המקדוש
כלל שכוסה והוא פהין אז בכלל מחיו שכוסה שאינו יכיר לו משכ
אכלו אהה בנזש אכלו אכלו ונדע כמה חסר ליה מחיו שכוסה
שמה פ' הכל בו שאין הכנסק מדקדק כמה שום בכוס וכסף
שמתקדוהו אכלו לביקר גם כזה בשכש המקדוש כחה היה בו
ויכול ויתבאר עיר מזה כטור"ח כ"ה

וא הו כנסכ' הכל בו כעל הכוסים ששם עליו עד ד' למשכבו
ונזש וכלם שמיים תחת כנסו והעד' ורואין הותו ולאח'
ומן תשבו כש' לו ואחר לו נתן לו הכל' שהפאלותך והיו העדים
יודעים וראו שהזאת את' מכותו והוא אומר נקומ' הם כרז
שלקחום מקדוש והוא אומר כחש' ויהי העדים
שכנסתם אכלו ונתן ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי
שכנסתם אכלו ליה מלא ומלא בתן לו והיה על שכנסתם
כד אכל בות שאכוסו שמו לימור כלו וזה שהיו הכלים
תחת כנסו אין דרכו לכתבו ולהטמן כשהוא כופא משו
שזכו בוש שאינה את' חסר וכלם כרזו כקן כטרטט' ופרי

וכ והא דכרבים העשויים להשילם להסביר שמתקדוהו

אמרינו הלא כל מי שחודר המקדש בקרן מחייבו ויהיה חובב
 אשתי באויסין מתוך שאינו יכול לישבע כיון שא"כ היה באכס
 כפינו עדים וזה לא רנו כמאוס החייר עליהם כך כן לקורסו
 שהיה ג"ח מרבה חמלן לשיבך חיירי ביון שאינו יכול לישבע
 וכשר שאיכשר שוהרבו המקידי שלא ליתן לופקדון מה שאין
 כן כשאר שאין ומתן שבין דבריות שאין אפשר לומר לכל אדם
 שלא ותעסקו עמו לך תקני להם שושבע ווטול ונכו מתקני
 לא תקנו אש לא שישען בעל ההקדון דרוויחאר כפינו שלא כן
 דר שאחיו אש"ב באויסו כמו שיתבאר בהלכות שמידיים כע"ה
 או שואמ"וד לאינו ששפט בואו התיכע כשכ"תקת"א חמיו יבוסל

ב. מהתשבויע וכוטלויכ כשפישא שאינו כשכע וכוטל שאש
 במי שמונן מן התורה להוות כשכע ולא משלם ככהוא חשוד
 אמרו שכבדנו כשכע וינטול כ כהחיות שמתן הדין להזהיר להם
 לישבע וליטול כיון שכרו וכוטל ומחירו ושחרכו לא שמכמוס
 קצו ליה עליהם וישול בשכונה שלא תקנו להם להקל להם להיות
 כשכע וכוטל אלא הכתבש שאינו חשוד כשכע היסת דכינו
 נוחטר. וכן כבונט שטריו שחובב בעל השטר לישבע מחכדיהם
 או הוכא שגלוהו טעון אשתכע לו שלא פרעתך והמלוה הוא
 חשוד שאינו יכול לישבע לא תקנו לו הלא ששכע ווטול אלא
 הכתבש כשכע היסת וכשר ויש אמרידי דכונט שטריו או הוכא
 שהיה טעון אשתכעונו לו כיון שמהידי היה להם לישול בלא
 שכונה מן התורה אלא שכתבנו הכתבו החיירו לשכע לו שלא דגורבו
 שבויע לא הוכא שאיכשר שאינו חשוד אבל כשהו חשור שאל
 לו לישבע לא תקנו כיון שאינו יכול לישבע שחבר ממונווהו

ו. על שער החמוס בידות ליתן נזכה בלא שבועה:
 ב. היה חשוד מן התורה אלא שכתבנו הכתבו החיירו לשכע לו שלא דגורבו
 זה כע"ה יבוסל נדך לישבע כע"ה שפח שיתבאר בסוף החומר
 אינו כשכע וכוטל שהיה אינו טעון טענת ודאי שושכע על
 טענתו וכשר חשוד בלא שכונה:

י. נתחייב החשוד שבויע היסת אינו שפכנדי כשכע וכוטל כמו
 שאחרנו בשמים כח שהיה לתקנו לישבע ולוטול אלא בשבועה
 דאורייתא שמתן הדין היה הכתבש חייב לשלם אש"י בלא שכונת
 התוכע מתוך שאין הכתבש יכול לישבע אלא שכתבנו המתקנו שכונט
 לתוכע מן התבשע שכתבארספ"י וכוטל שכונת היסת הוא ד
 דרבנן לא תקנו וגם מתוך שאינו יכול לישבע משלם לית כן
 כמו שכתבאר לעיל ס' ע"ה שמי"ד לכו"ד ככשר הכתבש בלא
 שכונה ומכל מקום חריותו שלם ע"מ שפכר במחון חכירו
 ואינו חייב לו מיהו וכוטל לומר הכתבש לתוכע השכע וטול ואף
 כטור אכילו מקבלת חרס:

יב. החשוד על שכונט שהננו שטר עלותוים כיון שאין
 ככרשעמתן התומים אלא כשכוטל והוא אינו יכול לישבע
 ופכרד כמו נכח מתוה כמיו מלוה וחס"ח מת מלוה שאין כני
 מלוה ככרשעמתן אלה כיון שאין יכולין לישבע:

יג. מי שכתחייב שכונה היסת והיה התוכע חשוד אין הכתבש
 יכול להכך עליו שכונט שהיה אינו יכול לישבע אלא או
 יש"ה הכתבש או שכונט היסת ואין שומעין לנתלות ככ"ב שאין
 אפשר וכן הדין בקטן שאין הכתבש יכול להכך עליו ככונט לא
 או וכוטל או פושם: מי שכתחייב שכונה כין גל מורה כן
 של דכרדיה וכשכע ואחר כך בלוי עדים שהיא חשוד אין כן
 שכונט שכונה וככע והיה חשוד בלא שכע וכשכע וכוטל
 וחורר לבעל דוכו מה ששלם ממנו ואם כשכע וכשר וישכע זה
 שככנדו ווטול ממנו:

א. אין אדם נשבע חשוד עד שכאין עליו שער עכורה
 משכ"ל כה אכל האורה שמתניו שה"ח חשוד ושכ"ע עכורה
 שכשכל אה"ש שמוסדין אותו ואין ראו לשמותו עד לתכלת
 אש כתחייב שכונה להשטר חכביה שיתקנין אותו שכונט
 אותו שאומרו לו אם אתה אוח' אתה שככע ולא מחבי שככת
 עכורה אסור לך לישבע באחת ואם שקר אתה איור הודה
 לבעל דיך דיוקא להשטר וכשכע לא מהימן לומר על ענמו
 חשוד אינו אכל אש הוא מן הכשכעין וכוטלן כראון על ענמו
 ואינו כשכע וכוטל דלא לעיון כשכעה ממוכא קאמי ונהדאת
 בעל דיך כ' עדים דמי ויש מיי שאמר שאם כתחייב שכונה
 ל' השטר כיון שהוא ענמו אומר שהוא חשוד והיו חשוד שככנדו
 כשכע וכוטל כמו שכתבאר בס' ח' דהה התיכע כשכע בעל
 כיהו אכתע וכוטל:

ב. מי שנחייב לכיורו שכונה ושאל התיכע שחורחו בכ"ה
 על כל מי שידע שזה עכר על שכונט כד' לכוטל און שומעין
 לו דהל' לה ואם לכוטל כן כרית כרבים ואף השול לישול חרס
 דראו לכונה שהינין עליו ולו והיור עליו שסכסול מיהו אש
 אחר כוראוי שש לו עליו עדים שודעים שככר על שכונה
 ואינו רוניס להעיד עד שחורחו בכ"ה א' שזהרשות בדיו ל
 להחיש בכ"ה אות' שודעין כריון להצוד על כל כנס באם
 לא נודו וכו' כמו שאר עדות:

ג. וכן אשחשוד על שכונה כס' ל' לכוטל מן התורה כמו
 שכתבנו כהודיא א' אש לו דין עס אחד ובתמי' החשוד
 שכונה דאורייתא כיון דמדוכא היה לנו לדון לחשוד מתוך
 שאינו יכול לישבע מש"ה אכילו בלא שכונה כדילפינן מקד'ו
 הכאלתו לישל סימן על ספק יב' חשו' הל' דעי' דוכא דמתוך
 שאינו יכול לישבע מש"ה אש וקבנו הבר' ל' כ' ש' על החשוד ויכשע
 מחנו כן ממונו ויכרו מתוך זה הרכה מן חקובת בוישראל ותקנו
 שאם כתחייב החשוד שכונה דאורייתא אותו שפכנדי לא וטול
 בלא שכונה כדכינו אלא ושכע ככונט כה ווטול שא לא
 ויכ' כן כל עיליה התיכע כי אוראיו שכתבנו ל' א' לחיירי
 עליוהו אכילור דמורמ שכונט ל' ל' כ' דיוקא כשכונט עליו
 טענת דורא דמתחייב החשוד שכונה התורה עליו טענתו או
 כשכע התיכע וכוטל אכל אש טעון עליו טענת שכן שאין
 החשוד חייב שכונה מן התורה שהיה אין חכביטין על טענת
 ספק מן שכונת השומדים שיתבאר כשכע החמוד אין ה
 התיכע כשכע וכוטל ופטו החשוד בלא שכע כמו בה הכתבש'
 בטענת ספק והינא דחשוד כשכעיהם השומדים וכתבאר במזך
 ואם שריה חשוד' שנס התיכע אינו יכול לישכע ולוטול חורה
 הכונה כתחייב לה דהיינו הכתבש וכיון הכתבש ג' אינו
 יכול לישבע שחורה כס' ל' חכבי הש' חשוד דאורייתא הכ
 מתוך שאינו יכול לישבע מש"ה הוכא הכא חשד שאין יכ' קבנו
 הרכה חשודים עליו דמולתא דלא כשכ"ה ח' א' - ויח כיון
 שכונה חשדין ומלוקן כוכיה וככת מיהו המחז' אל שכן
 בראיה לו לרין דהיא ע"כ' דה' דכחשוד שככנדו כשכע
 וכוטל דיוקא כאל היה ורשע כשמהיתר להתשכע עמו שהיה
 חשוד אבל אש היה ורשע כשהתחול להתשכע עמו לא תקנו לו
 שושכע ווטול שאם כן כל אחד ישאק עמו ויכ' עמו לרדי
 מ' לית' ל' עליו שכונה כד' שושכע ווטול אלא שטריון
 לחשוד ליתרי ויש חלוקין:

ד. היה חשוד אומר וישען שככר ההקדן או כככר דהכא
 אין שככנדו יכול לישבע וליטול שהיה אינו טעונט ודאי
 שככע כיון שאשכ' ומתוך שאינו יכול לישבע משלם כניו לא

לבוש עיר שושן

יך לפולס דנון בזה למסוד עד שילקח ככ"ו ואם יש עדים
ש"ק פלודס ועשה תשובה מזור לכבודו בין לעדות
בין לכבודו:

**צו דין שבועות מסק ושבועת השותפין ובו
יח סעיפים**

א עוד תקנו ח"ל שבועה אפ"כ טענת שמה כחומר אפ"כ
שאזכר שותף ודלו אלא שאחר פכור אזכר שותפתה משלו
ועמא ותכח כבמין כפ"ה - ואילו בין השותפין שהיו שותפין
בחד והאחרין כותבין לטובע לבעל הבית והאחרטורסין
מוזכר אותם כותבין על היתומים והשופע שהיו נושאת
ונותנת כתר הבית כחיו בעלה או שהשופע בעלה המנונית
וכן הבית שהיו נושא ונותן בעסקיו של בעל הבית כל אחד
מאלו נכסע בכקישות חפץ אפ"כ שאין שותפין ענו ודלו ולא
מחא לקחת משלו והטעם משום שדרך הברות להם התורה
לעולם שבהיתר לוקחם כשכל מטר ערמם לכו הטילו עליהם
הממונים שבועה שירדקו במכבינם ומזהו לא תקנו להשבעים
כשע"כ כפ"ק עד שיהא דכו הי"ע כמותי ע"כ כ"ל שט"ז
אזכר פכור שטענת משלו שתי כסף והוא כוזב שכיכפ"ו דכבר
ידעתם שמהיתר דתוקין רכנן בעין דאורייתא תקין וכיון ד
דמראורייתא אין כשכפין כטענת ודלו כמדה מ"קת"ל אלא
כבבית שתי כסף כחוטא כמ"ד לעיל במסין פ"ח ס"ק א'
תקנו נמו היכטע"ל פסק כטענתו ככך בין כקין בין כריוח
אלל אם חשדו ככמותי לא תקנו בזה שבועה וטעמו זו נר"ך
לישבע כל אמת שיר"ה תוכב ואינו נר"ך להמתן עד שיתקין
ועשעמו לכסף דכיון שהיה חושד עכשיו אין נר"ך להאמינו
ויתר עד שישבע:

ב אפ"כ שאין עדים שזה שותפו או ארוסא הוא אודה
ממש ואח"כ שיר"ה או ארוסא או ארוסא או ארוסא או ארוסא
וגלותי מתיכילם נר"ך לישבע בכקישות חפץ שאין אומרם אגו
לחטורמן השביעה או להקל עליה:

ג אפ"כ לא ח"כ שיתקן אחד הדין הורס משבע את שותף
אזכר או ארוסא כטענת מחא:

ד המטבח ביד חבירו חפץ לחוכרו או פשלא חשית כודו
לקנות לו חבורה או חבורות אפ"כ שלא כת"ל שבר על זה ואין לו
ח"ק וכל הכנה כשליחותו - והוא נכסא ונתן במחון חבורתא
היה וכן היתוש"ל והשבויע המסקן שלא עכ"כ משלו כלום
וושחו שחולץ ואומר אם חס שיכלין להשבע את השלוח בזה
שאינו נושא כלום ואין לו שום הבאה כעלת הלת בבני השלוח'
למכר אין חייב לישבע"ל כשאל לטול דבר כריוח או שהבוא
הוא ארוסא וכו"ל וכו"ל אם כן לטול אין חילוק בין אם נושא
פכר או אזכר נושא שבר וכן המקבל עסקא לחמיות שבר אף
על פ"כ שדין לו שבר ע"מלו נר"ך לישבע כשאר השותפין דמירה
כמו התור לעמו ואו שלא חתנו לו כראו לפי שרחו לכך השולח
ע"מ נס שבועה ויש נושא ח"ק דכיון שאין חילוק בין שחלו מעט
או כח כמד ואין נר"ך לישבע שטענת מחא - לעיל במסין פ"א
פ"ק ע"מ חיתת שלוח כשע"כ וכו"ל:

ה השותפין כשנושאין ונותנין ביחד או שיהיה אחד מהם נושא
ונותן ומקדור הסמורה או חמיתה או המעטה או השכו בלא
מסקן וכלא מניין וכלא מדה וכלא מדה או שיהיה ככסוף וכל
כל אחד להשבע את חבירו אלל אם היה אחד נכסא ונתן

הלכת שבועה

והטעם לא כשעסק אין שבעין אלא זה כשפא וכתן:

ו חלקו השותפין והארוסין ונתגרסה ההשה וכבר חלקו
בן הכותב והכ"ל לו השליח מחורה שקדק לו או שנתן פח"ל לו
במורטו כהה ושתק והלכו להם ולא תכסע מוד אזכר יכול מוד
למזור ולהשבעים כטענת סבך דאורייתא לו להשבעי כשע"כ
מ"מ מהרסו סתם על מו שגולו כלים כשהיה שיתבו או אזכר
א"כ ב"תו או שלחו וכלל אם היתה לו שבעת ודלו חשבוט
על אותה טענה ומגלגל בה כל מה שירצה אפ"כ הטענת שאל
אף על כן שבר סתק בה והלכו להם וכן אם לאחר וכן כותמ'
לו שבועה מחד אחר כין של תרה בין של דבריה ק"ן של שותפ'
אחר מגלגל עליו שותפותיה הראשון דלגלגל שבועה דאורייתא
וגם כשבועה דרכן תקינו לגלגל כמו שיתבאר ככיון שאלה
זה כפ"ה:

ז יש מו שאומר דהיו דיוקן שחלקו סתמא ושתקו והדיקן
אחריון שחמ"ל בו כמי שיתרו חבל אם כטרו ככמות
משבועה שוב אזכר וכל לגלגל לו ח"כ וי:

ח חלקו שותפין והכ"ל והכ"ל אלהם חביות אלל אחרים
אין וכולין להשבע עוד או ח"כ זה המכך שיהי הית'
והרוב כשאל להם אלל אחרו דבר דיוקן הוא ובכ"כ שיר"ה כל
ואמהם את חלקן וכתלוק דמיו חס כשחל"ה מהם דבר קני'ם
כוד חבירו אפ"כ שלא כעלו חריוה כחולו ח"ק וזאת ח"ק שביטין
זה לזה חבל כל זמן ששאר כל שבוש שלא חלקו אותו וזה
יודעין חס"קין או כשכאר כיוניה כד חשבות תשאל כמי נב
חשבוט ולא ידע כל אחד מהם כשה הוא חלקו עדין השותפות
קיימת ושותפין זה הית'ה:

ט תבע אחד מהם את חבירו ואמר לו השבע לי כי שדיקן
השותפות קיימות וכתבש אומר חלקנו כבר אז שאמר
התבע כן חלקנו אלל תנאי היה כיוצו שח"כב"ך ככל
שארנה ועדין לא השבעת לו אין יכול להשבעי כטענת סבך

אפ"כ אחר הכתבש חלקנו ודך נדך כשאר לך ג"ל ויהי כשאל לך
אלל אזכר אלל חוב שקובעת עליו מלה או הכחתו אלל סקתן
אזכר וכל להשבעו כשע"כ סבך ונכ אזכר וכל להשבעו הית'
שכר ח"קו או שחמ"ל לא השבעת לו ח"ק וכל להשבעי כטענת סבך
משכיו הית' ולא מגלגל על ל"פ טענה ש"ס ויהי בה הית'
חייב וזמן אלל דבר שאפ"כ אם היתה אזכר חייב לש"ס חסין
אלל שבועה אזכר נכסע עליו אפ"כ ש"ל גולגול:

י טע"כ עדין שותפין אמה וכתבשאר לו אלל כך ודך ויהי א"ח
כבר ח"קין ולא כשאר לך אלל כלום אזכר הית' שותפ'
מש"ל הרו בהתבע כשכש הית' שאין לו בידו כלום ומגלגל
עליו שלא גולגל עמוס אלל אזכר ומגלגל עליו שכר ח"קין או
שהיה שותפין ה"עש שאמרנו במסין:

יא טע"כ עדין שותפין אמתו ויש לו להשכיר כשענת
סבך וכלה טעמן לא כשנתכחו משולם והכ"ל התבע
עדים שזה שיהיה יחוד התבע ואחר חלקו אין שותפין ו
שהיו המוחק כשרן לשבועה וז שכבר אמ"ל היה שיהיה ע"מ
וכאלו אמר לא חלקנו דמיו ח"ק ועשין חלקו לנ"כ
ישבע שבויעת השותפין וכן כלל בי"ח בזה:

יב שותפין שטען אחד מהם כך ודך היה תנאי כיוצו
ובל"ה אומר לא היה כך תנאי מע"ל אם מו שטען חקין
שלי היה כך ודך והלה אומר אזכר אלל כחית מיה או שטען
כבר כתיקן ח"ק המשומע והלה אומר לא לקחתיו או שטען
סמורה וז שלי כדני הוא וכלה אומ' שהי' משל השותפין וכל כח'
היה א"ה ודך התבע של א"שכע עכשיו שבויעת השותפין וכל
כה 11

לבוש עיר שושן

הלכות שנועה

עא

אויב וכול להניח ומתמסן וכול ראוין להניח אהבה שלו אלו
דלאו כל כמנייה דמתמסן למסור אלתו מתקין אל ראוין :

טו ראוין ומשמעו היו בותמין מתמסקים בידו והלך שמעון
וכפאר ראוין מתמסק וכתב בנדרים גזינו בהקטע ומכרן
ללנו ולנו הקיבה מאכויא ללנו כימעות וצפה ראוין עור סטר
לנו על ענאו טאם לא וברע על ללנו לזין שפכע לו שפרע לו
הוא אסרויבן חלקו ראוין ופשמון שותפות שבויה וזכא ראוין
משמעון שופעם לו שטר על ענאו פאם לא וכן ללנו גזינו חמעות
כזאבו וינטרך הוא למרוע ללנו שוכרע לו שמעון חקין אבל מה
שוכרע ללנו ויכול מודה ויבא פוינטרך לעשות על זה ומשמעון
אומר איני שופעם לו שטר על ענאו אלא כשביא הכסד לראיבן
מוה או וכתפני לדין דהון ראוין דהואל דראויבן גונרך
לעשות עליו שטר בבקב האומות ותועלת שבויה וכוזי אים
היה שמעון שותפם הם הים נרדך גם הוא לוככע עמו כסטר ו
ועכשוו אלא היה הם הים נרדך ראוין לעשו דהטל לברו חייב שמעון
לעשות עליו שטר לראויבן שיכרע עליו ראוין בעדים שלא
פרע לנו שפכה הכסדים ללנו וינטרך רא בן למרוע ללנו שוכרע
שמעון חלקו ומכל מה שזכיר על עק זיה הונאות וטוחד ושאר
דברים כל מה שזכר ראוין בעדים שוכרע שמעון חלקו :

יו ראוין ומשמעון היו שותפין וכאף לתך ראוין גם גוים
והטעם בחשבון וכתב החמות ליתמות וירא שזכרו
הנוים בכנותם ויכש שופעם לו שמעון סטר עליו טאם ונטרך
למחר שוכרע לו חלקו עור תוככעו שבויה שותפין קוולו מ
משכיות מחירו ומכרן וירא שיכא לו הכסד מזה ויכש שופעם
לו שמעון סטר שוכרע לו חלקו הכסדים שוכא לו מזה ומשמעון
אומר כשביא נך הכסד או נתטרך למחר החמות או מתכעני
לדין איליו שתי הקבועות אינן נזקין לדין שככעי הקודם
דהתם היה הזכר ודאי מוכב נמור על ראוין לכך נרדך לעשות
שמעון שטר מוכב בשעיתו וכפוי ונטרך וכל חלקו אלא איני
לא חש וירא' שוכא לו לא לכסד לראויבן כזה אין שמעון מייב
לעשות עליו שטר מוכב על שוככוד בכסום בדברים הללו אלא
שמעון וירא' שוככע עדים שהמיות שפכאון כך וכך שהטעה
ראויבן עליו שטר מוכב הכסדים אומת לעשותות ויעדים וכתבו
הודאות שמעון ויחתמו עליו וינתנו אותה לוד ראוין ויהיה
כודי לזכות ולראויה שפא וכוזי גזינו השעות מוד ראוין שוכול
לכתוב לשמעון שוכרע חלקו וכוזי בכשוכיות שוכרע ראוין ו
יעד שמעון בכסוי עדים כל דכדכא כמו שהיו וכתבו הכרזה
ויתנה לראויבן :

יז ראוין ומשמעון שהיו שותפין ואמר ראוין לאהו שתטרל
שחבו כמותות וכתבו מעייתך עם שלכו נקח רווח
כדדי מעייתך ומשמעון יודע בדבר שאהו על ראוין היו לל
מעות כמותות עמדם ועתה ועתה ועתה מעיין מאמר שלא
הודעתני מזה וכלי ודועתי שעות זאת אין ללזית לחוק
מן הרווח אם אינה כתבת שמתן לו מחלקי ודאי אין אומר
כיון שזכרנו שותפין ביחד כל אחד ואחד היה לוכב לעשות זה
שוריה לו והוא תועלת השותפות אחר כדראה לו תועלת זה
השותפות ככתבת אמו ועל כן לא הפסיד ביחד שלא הודיעו
הדון עש ראוין ווטול

אחיו

כס גם טעם זה ונרפז כדורו וישוכעכו ככרע היסת על שפכה
שוכרעו וזה כומר כה ואם וירע ויכלל עליו כל אילו הדברים
כשכותות היותם שגזיבני שלא גזלתנו חשולם כל וכו' ה
השותפות והיה התקין כך וכך ועזו הפרטים שהשותפות
וכתבתו נך כך :

יב ראוין שהטול לבוש ת' דברין ומשמעון הסול אלתו וכשתמו
וכשא וכתבו טעמם שבויה כמותות אילו ביחד ולכפוף
בא אחריו כולו לוד ראוין ועפן שפכת כל הקרן ת' דברין
אין אחריו ושכח ראוין שככות השותפין שמתן כך ת' דברין
דברין והי שמתן הוא לאחנע וינע על כל אחד ר' ד' דברין
ווטלם שמעון כמותות חמשים שהי מתלה לא הטול אלא
שחיתם אלא שפכת ראוין שככות השותפין שמתן המעות
פר שלא כשאר כדומה שמעון כלום ונך כמקם שכדו בלכד
נזין נרדך לשלם לו כלום שאין השותפין חלל הכסדים וכוזילין
לזין נרדך למרע בככותותו כדמות שמתן ת' כיון שאינו
נושל השמעון פר תשלום כדו חלקו בהפסד שככע פתם ש
שכמתת שלא כשאר כדומה שמעון כלום וככא' זאם טוטן
ראויבן שפכת וודע כדואל שמתן כך ת' דברין וכוזין
שוכרע שכן מייב לשלם לו החמשים כמותות ומשמעון אומ' שאינו
ודע כמה כמותו ושוכרע ראוין את שמעון שככות השותפין
שואל וגם הוצא וכתב כמותות ויכלל עליו שאינו וודע כדואל
סכום שפכת השון לא ככתב שמעון שמתן שככותות וו כלל
דהשתא אין נרדך הוא לא וככע שככות השותפין וככע שמעון
היות שאינו וודע כדואל זה ההפסד ויפטר ולא עוד אלא אם
היה זה היכה הנשאר אפי' כוד שמעון אין נרדך שמעון
למתי כלום לראויבן אפי' שככע שמתן כך כיון שאין ה
השותפין מן שככעו ויכולטו כמו שאמרנו אלא מולקין אותו
כמה כככות כיון שהוא חפץ השותפות דהשתא לא יכוד שמעון
אלא מזה ומחמם ראוין ויפטר עש מלות ומחמם עלטול
אין השותף שככע ויכולט אלא שככע ויפטר לו כככע ויכולט
חמה שחיה מת וכו' וינע שמעון שפא ללנו עוליו מזה ה
שעות שפכה היה כדודכדו החוב והיה וכול ליתנו ללנו
כאין כמנו דאי כפי אחר אין כדודי כלום וכנותן החוב לל
והחר כך חמסותן ואם אין כדודי ליתן אוני כמון להטויל מוד
ראויבן ויהי חמירה הירעה לכותות לת ללנו שפא קבויא
הם עישים שמיין ולו על בכסו ראוין ואכילו היתה שלוח
כשטר והוא כתוב על שמעון לכדו אין ראוין חייב לשלם מחבו
כ' אם אכל את שופין שראויבן וודע כדואל מזה החוב שכלו
מחמם השותפות הוא החוב של עדין אכלנו ולא כדפטרנו
וככע ראוין ככתב אפי' ינעו כמו שזכרנו שמעון שאינו וודע
ש כה אלו ווטלם שמעון שחוב משלו :

יח וכן יכא ויכא מוכב וה' כדוד ראוין על לנו כשם שמעון
כדואל דברים וחומר שמעון שהיו מחמון ששותפות
וככר כדמותו והדומה האמות לכיס או שאמר שמעון קכמתי
לו זמן לשכה או לשמם אינו כאין שפא קבויא הוא עושם על
בכסו ראוין וכוז' דכין כדון לו לוי ככר ככסר כדודלת שמעון
ואם לא הוה שמעון ראויה עדים שוכרע דתא שוכה שהי
של השותפות ויתבע הוא מלוי כככע דהון שאומר שפכע לו ואם
מפטר ככסר שהי מחמון השותפות והשטר ונזא מתחת וד
ראויבן אין שמעון כאין כדודלת רח על שמחנה שלו וראויבן
וכל לכתוב יחיה שלו מחמון כיון שהוא פטר את לנו ואם

לבוש עיר שושן

הלכות שבויה

אחיו הלקוי כרווח כתיב לקוי כמעוות:

שכבחו השותקים ללמך הנהיף ראובן קצת ששירות
שמכר לוהדים בהקפה אם מכהג העור למכור בהקפה
נרדף לקבל אותם ואם ידנה וכול להשכיר לראובן שאילו
ההקפות הם בולם מעסק המוקפות ושעשאים לנודף
שעסק ולטובתו ואם אין אהנה העור למכור בהקפה אין נרדף
שעסקן לטובתו הלקוי בהקפה חלף כמעוות וכמחורש:

צר דין לגבול שבויה וכו' מ טעוים

א אחל למכין לגבול שבויה שהיא מן התורה שבאמ נכי
סיסה וסאמה האשה אמן אמן שני טעוים אמן למה
אלף מלמד שספקו המכניפה מגבול עליה להטבועה אם לא
וינתה מאיזה זה או מאיזה אחר וכן שאר פאלות ועל כולן הוא
אומרת אמן אמן מאיזה זה אמן מאיזה אחר וכיון דאף התורה
מוגבלת אצל מגבול ג"כ אפילו בשבויה דרבנן למיכר
אחרו כל מו שנתחייב שבויה ככ"ר אפ"ש פועות הוסת וכול
כעל דמי לגבול עליו כל תבועה שיש לו עליו שאם היה מודה
בה הוה מתחייב בה ממון כמו שהיא עיקר השבויה טוס
דומיה דמוס פדיונה כחמרת על כעלה על היתה מודה
עם האיש האחר כמוהם היתה מודה עם איש זה אכל אם
אין בגבול מוכיב ממון חלף חוב שבויה כגון שאמר לו ה
כשתפת עמי ונתחייבתי לו טביעה וזה אומר לא כשתפתי
עירך אם נתחייב פדיונה מקחש אחר אין מוגבלין עליו שלא
בשתתף עמו דהיי אפילו אם היתה היא כשתתף עמו

לא היה לו עליו חוב ממון אלא חוב שבועת
השפתון אכל שכור ששכבש וכוטל אין מוגבלין עליו דבני
שכיר שתקנו ועובתו שיטכע וטול הקילו עליו כן שלא
לגבול עליו טעה ש"ס שבויה בדרכיכ לעיל ויש מי שכתב
שאל ששכב וכוטל מחמת שהרף הכתב השכסע עליו שאמר
לוהשכע וכוטל ג"כ אין מוגבלין עליו ושעשא משום דתקתא
לתקתא לא עבדו דהרף שבויה תקתא היא ונגבול שבויה
כשבויה דרבנן כמו תקתא היא כיון דעקר השבויה אינה
אלא דרבנן ואי הוה אה"כ מוגבלין על הכין השבויה הוה
הגבול תקתא לתקתא ולא עבדיון והיכא דמוגבלין
אפילו לא תבע העובט לגבול כות דין מוגבלין מעמין
דומיא דמוס שהכהן היה מוגבל עליה מאיזה אחר אף על פי
שהכעל לא היה מקחא לה עליו:

ב אין מוגבלין אלא כשהכתב טוען ודאי וכתחייב
שבויה כמו כפוסה שהיא טוענת ודאי לא כמאמתו
אכל אם הכתב טוען עסק וכתחייב שבויה אין מוגבלין
עליו שאין זה דומיא דמוסיה אכל על טענת ספק של תוכב
כגון שבויה שנתקן כן בדארוותו כשבויה שמומי מוגבלין
וכנכר שהיו גרלים לדבר שהיה ממש דומיא דמוס שהכעל
משבויה כשענת שמה וכתה ויש גרלים לדבר שנתמרה עמו
אכל על דבר שאין גרלים לדבר כגון שכתבו לו כפוס ואומר
לגבול עליו השכע לו שלא נכסת לטוס דכר מעיל וכה"ב
לחצוקי כותב העומקין וכן גרלים לדבר כעל וכתב כמעוות
וכ"כ שבויה שמומיה דוש גרלים לומר שמה ששבויה וכה"ב
ג כיון דנגבול שבויה דארוותא מו שכתחייב שבויה
והתחיל הטיכע לגבול עליו דכרם אחרים שלא טען אותם
בכר וכשאריו הכתבש שזה רונה לגבול עליו אינו רונה
לעל א"ר א"ש אשכר הארבע שנתחייב ע"כ רמב"ם
שבויה אין מוגבלין אלא אומרים לכתב אונתו ל"כ כ"ה

פגול עלך משענה הודאות או השכס ואפילו מנה למן
לו דמי פגולין והתבש אומר את לו אונת הדכרם עשין
טאככו תבש או השכס נרדף לושכע או ליתן אונת הדכרם
עמין ודוקא כשענת ודאות נרדף לשכע או לושכע אכל אם
רונה לגבול עליו עמין שפ"ק רונה הלה לשלם עיקר תבועות
אינן חייב לשלם בגבולוק שהם פסק לו בעמין

ד דוקא שאר שפ"ה טוה רונה לגבול עליו
הוא אחר הרבוי משלם לו כדי לושכר מהגבולונים
אין שופיין לו אכל אם מיד כשכתחייב שבויה אחר אש"ס
ולא אשכע ואחר שאמר כן תכעו דכ"ר אחרים משלם עיקר
התבועה ואינו נרדף לושכע על הגבולונים כיון שכבר הודה
לפרוע קודם שידע טוה רונה לגבול עליו דכרם אחרים:

ה ושכנגבול עליו תבועות דהיות ואחר הכתב אינו
רונה לושכע אלא הרבוי משלם השכסה הראשונה
שאמרנו שאין שמוע"ט לו אלא אחרים לו או תן כל מה שג"כ
עלך או אשכע אם חור ויארז הד"ב כיון שאין נרדף לושכע
אשכע על הכל גם על הפעה שאר בכר שמשלם ג"כ וישכע
הרוה ששכע על הכל אפילו על אהת התבועה ובשער ויף
פי"ו שכבר התבנה לפרוע אותה וכול למזור בו אפילו אחר
פויא אפי"ד ג"כ אהתנה לפרוע כדי להשכר משענה
אכל מאחר שנרדף לושכע ששכע על הכל אף על התבועה
הראשונה:

ו אם זה שנתחייב הוסת ורואה שנגבולין עליו הרכה הכין
השכס כדי לושכר הלושכע על הגבולונים אחרים לו
או ששכע על הכל השכס או תבשך הכל ששכע זה על הכל
ויוטלו אם אחר הכתב על הגבולונים אינו בשכע ואפטר
ועל השכס הראשונה ישכע הוא ויוטל הרשות כדי וטעמא
דמסתבר הוא דעיקר כוונת הגבול הוא כדי להביאו לטו
שבויה על מה שכלאו אבו לא כיה נרדף לושכע לגבולו
שבויה זו ודיו הוא מרתנה לושכע על אותו הדכרם אפילו
בלא עיקר שבויה ועיקר השבויה דרו הוא מהפכה כדונה
ינא ודע כה הדיכין משום שזה מוגבל עליו דכרם אחרים:

ז טעמו מנה והורה לו כחמשים ועל השאר טען איובידע
והאחר גבול עליו כמה שגבולו וטעמו שכתב
הגבולונים אין כדי כלום אפ"ש עיקר השבויה אינו דין
בה מתקן שאינו וכול לושכע מש"ס לא ברון כן על הגבולונים
שעל הגבולונים לא באמר מתקן בו ומה דיבוע מי שאומ' שש"ס
ירכה שכע היסת של הגבולונים לכדו או הופכה עליו דמין
שהגבולו בכני עמין לא היה כהן הדק לושכע אלא שעל ודו
הגבול להביאו אותו לושכע והרו הוא כוכר" בהם בכל
הרו דין שבויה הוסת וט להם שכול לושכע עליהם או להכר
עמו מי שאמר שאין כאן דין לגבול שבויה כלל שהיה לא
לשמוח לו פוט שבויה מעילם בעיקר השכסה אלא סייה
לשמוח לומר התורה מתקן שאינו וכול לושכע ואין כאן גבולה
ח כתחייב לו שבויה מן הת רובא לגבול עליו שבויה
היסת וכול למזור לו שבויה התורה חשכע דף על הגבולונים
שהן דרבנן אינו מהרף ע"ך השכס וטול:

ט טעמו מנה והורה לו כחמשים וכבר כחמשים וככא
לשכע גבול עליו בגבולונים השכס על הגבולונים ואינו ודע
ושכע על העיקר שבויה דארוותא ופטור מלושכע לו
הגבולונים כיון שפיקר השכס על שפעת כרו על הכתב
מין מנרסין עמה טענת שש"ס כל נכתב ומיור כגון שש"ס
עשן לגבול לא היה

תתחייב

לבוש עירושושן

הלכות שבעה

עד שיגדל ויטבע הובת דקדקנותו לא סייק להכשיר שאינו יודע עובד השכסיה - ואם נטענו בכדך רמין לקטן הנראה ע"כ ונאזק בו ונחלות משכב באחרים חף על פי שמורה ואף שיש לו כמה לפלס טעור אכלו לאחר שהגדול שהתירה כושרו דכבד נזקים ומחלות איש כתוב ואם היה היתרוב מהשכסין ונוטעין כגון השכסור וכוונא כו סים הבאה לקטן כדו מישתמו לו שכירים ארו זה שכסע וכוטל גם מהקטן אכל חנווני, שכסע על כבסעו ארו זה שכסע וכוטל מהקטן - אהין לקטן כוה כהא מישכע החנווני ונטול ממנו שהרי הוא חייב לפלס גם לטעולן שכסעין ונטעולן ממנו וזה החנווני ארו דאסכוד חכסעה שכתן מחנוני על פי קטן: וע"ל פיון כ"א פ"ה ה'.

ד אהין קטין קטן כלוב דנבז קטין ג' אש כתיב טף אש כשלו ענ' לסיכך פדים שראו קטין שלו לא וכתבו שלו פסר פלא טעו ונכח מתנו:

ח הירש והטעם אהין נזקין לו להם וכל פסקה לא לטענת פל אחרים ולא לטענת אחרים פניהם לא לטענת קנה ולא לטענת מורה או תשלומין מכחי פאזין בני דעת אכל השומא הרי הוא ככרוא לכל דבר ככניסיה אלו וכשכס כל מוני טענות וכשכסין על טענתו מכניסהו כן דעת וזהו שכתב סדן הירש כדון הקטן שאם הלוהו בעדים או שמידה חייב לפלס מור אלו הלוהו וזכר פדים וכבר ויתקן לו פד שיתרפא ומשכסין אותו אבל שטע לאו כר הפא ויתקן הוא כ' וזאפלו אס כתרפ' יהודה אינו חייב לפלס ואפי' אס הלוהו פדום שאכידה מדעת הוא אהין נריך לומר שאין משכסין אותו לכשיתרפא שאינו זוכר פס דבר מהשפסע כשטעין וכתב מורי אל פסקה דהו באחרונה כל פ"ה ע"ה:

ו אשת איש אס כתיבניה פסיכה לטעם כל דבר שאינה כרשיתו או שאינה משלטין שאין לפעלה דמות כהן כדו שכתב מהן משכסין אותה והם מוכרת מלישכע כהן אותה כמו שכסין לאש דהקיש אשה לג'ם לכל שוכסע שכתורה וגם מומיכן אותה לדין ואהין הפל ויכל לומר אהין רשאי לגבות את אשתו כב ד' ללוה כל כמניה ליקח הוא על אחרים ולא ונכח את אשתו להנזק מורו ואם אשה חכמה היא שולחין אלהם כדרך שכתבאר לקמן פ"ה ק"ב אהין ל' לפלס וכתבו ליתובע פסק דין שתשלם לכשתתלאן או ל' לכשתתגרם אבל אהין בעלה חייב לפלס כשגילה אפי' שנטע' ונזמנת מור' הכות סף על פי שיש חולקין ועיין ב"ב סדן ובראנחן פ"ג א' ואם נזכר א' מה כעד כניס פה אהילי לו והוא טענות פנגכו ממנה והבעל מורה שהכלים כמותין אותה כהש באולרשותו חייב הוא כ' לטעם שאהין ברשותו ושלם אהין כד' ושלם פשע כהן פצי' כן נגכדו דמו שהאזין לה גם על דעתה הפאיל' לש' דאף על פי שאהין הפל כריך לטעם כשכליה ממ' פסתי' אלו משכסין אותו ואם אהין ונכח לטעם פלס ולאחר פשכע הוא כל הטענות הללו הוא פשור אהינו אלא כשומר חסם פלישם כוון שהאזילו לה כלל דעתו והיא שואלת עליהם וחייבה באונסין לסיכך משכסין אותה מור אהינו כרשותו ואו אומרים כוון שאהין הפל מייב לטעם כשכליה למאי הלכתי' משכסין אותה פהרי אס לא טענה לטעם לא ושתלם התובע דמכל מקום משכסין אותה אהין תירש ותחזור מור ואם לא טענה לטעם ממרומן ומגדן אותה כמו שפייסן לאיש כמו שכתבתי למעלה - ז' אהין משכסין אשה כעוד שהיא משוכרת על א' ויתקן הולד כשוכסה:

שוכל לטעון כרמוזה וכן על טענת קטן אהין לטענת דאש כתיב כפרס איש ולא קטן וקטן שאמר אחר הלא כטענת פנאו או כטענת אהינו שאמר מהה לסיכך כדו והאלכונו סרם עכור נריך לטעם לפי זה המתק שהיה בו לקטן אהינו ה הודאה אה' כמשיב אכידה ונלחמן כמנו דאויסיה הוה כוסר ככל דמאו דלחרינו חוקה אהין אדם משעו לכפוד ככלו היינו במלוה עמנו אבל ככבו משעו ומעו וכיון דלא העיו משיב אכידה הוא פהרי אהילי לא הודה לו לא היה הקטן יודע כלום שזה יש כדור משל אהינו וכן אס הקטן טעמו והוא כוסר ככל וכא עד אחר והעוד לקטן אהין נריך לטעם דהו כהילי אהין כאן תובע דמכוער קטן אהינו כלום דאש כיוותן כתיב כמנחת אומר קטן שאמר לגדול ומה לו כיוך או אכא היה לו מהס כוהר וכלה אהין אהין כוהר לא חמשה או אהין כך כדו כלום ועד אחר מעידו שיש לו הרי זה פשור משכסיה ה' תורה אבל אס שחר דבר לקטן וטען שאכר הרי זה שכסע טענות השומרים מכחי טענות השומרים נריך לטעם אהין אהין טעמו דהא אהינו טעון אה' שמת פסע ואפי' הטולה עליו הורה שכסה פ' א' ח' ג' פאין טענת הקטן טענה מייב לטעם אהין על גב דמעו' דאש כפרס' שומרים כתיב ט' לאו לענון שומרים הוא דפטרניה קרא אה' לענון כי הוא זה דכתיב כההו ב' שיונכא וקפאו אבל מודה מקבת דעורוב כפרות כתיב כאן הוא טענה פשוטה ככרוא וזה מורה לו מקבת אבל שחר שכספת שומרה לא פטרניה קרא דכוון שוכסה אהין כטענת שמת מה לו גדול מה לו קטן גיא טעו' אהין נריך לטעם ד טענת השומרה' כשומר לקטן ואהינו תובע כשהוא גדול אלא מהתנה היתה כשהוא קטן אהין נריך לטעם דאש כי יתכתיב חמשה שיהא אש כטענת כתיבה ולא כתיבת קטן וכתב מורי ז' דכן כ' עורק ושכספת השיתין שהיא מוכרה' אס הורה שהיה שותף לקטן או אכוסרופם עליו ועאדו כ"ד אס טענות לקטן וטעם הדיק' או השפסרכו' טענת שמת אש לקטן עליו כדלחמן טעמה בשומרה' דאזונית לטעם' קמא דכוון דעיקר טעו' על טענת שמת תקניה מה לו היה התובע גדול חו היה קטן:

ב אשפי איש השכסין על טענת קטן שכתב התורה אבל טענות היות שכסעין דתקנו להם מביאו אל לטעם להם הושת על טענתו פלא וזה א' כושל מחנוני כשהוא קטן ונריך לו כהסע ואהינו היה קטן שאינו חרוץ לענוין שמת ומתן כשכסין הושת על טענתו כמנא למד שהקטן טעמן על הגול ביה שהוד' טענתו על כפר כהן כוון פהרי שגב כוון מלא ביה אס עד הרי זה שכסע הושת ואהינו וכול להסע על הקטן שאהין משכסין את הקטן כלל ואהין אחר שמת אהין משכסין עמו וידע לא עובד השוכסיה ולא עובד החסם וזה אומרים שאהין כשכסין על טענתו אלא אהין כן הנוע לענות הכעו' טעו':

ג ושי שאמר חף על פי כשכסעין טענות הובת לקטן על פטרות אהין נכסעין לו כלל לפי שאהין טענות השטרות אהינו כדכדול אלא מתקנת שכת' להטעם דעתו של תובע והא דכסעין לקטן כמו תקנת חסמים היא ותקנה לתקנה אהין עיני' והיבא פסקין אהין להטעם שכתבנו פסק משה ומתן טעמו אותי כדכר פס' לו הבאה לטעם שכתבנו פסק משה ומתן לאחר שנינו טענות הפטרות והודה הקטן כרעתו מככסין פס' לו הבאה מזה פשוטו וכתבו עמו מה שהיה נריך ואס אהין לו לפלס ויתקן עד שיהיה לו ופולס ואם כפר הקטן ממתינין לו

הלכות

לבוש עיר עושין הלכות גכשת בלוח

אחד כיהן ונס לא ישמה משליו אבל כפי אם יחיתו להו מט' שליו דחיתו דלא משתכדו לבעל חוב מן התגר ויס משכנו ויכול להקדש מן המשכון אילו אחר חמת הלוה ד ישועבדו עליו קדש לירושמה כמה דכרום אמרום כשמשכנו שלא בשפת הלוואתו אבל אם בשפת הלוואתו הלוה לוק המשכון מחובותו להשכנו ובלכתו ער סודרנו תיק דמנית השבת העבט מנות פשה הוא דהשכ תשיכו ונמזר ומתן סכמה כתיבה בגדה דכתיב בסוימח דקרא וברך וך תהיה נדקדק לבני ה' אלקיך וך ל' שכל מנות פשה שמתן סכמה כתיבה בגדה אין כותי ע"ל מנה מניין לכבו הכי בא במנות השכת העבט אין כותי דין של מנה מחוייבין לנך עליה מכל מקום אם רונים לבין תמום אוהב עסם שום גים הרמות גיה:

יו לית כותי דין שכח למשכן לא ימשכן דכדו שאזי אשר לית אותם למשכן כגון כנד שעליו וכלו סאולגמ תמיד וכוונתו באילו כותי התירה להשיב כפות ויס כיש זכסות לילה בלילה כ"ס באילו סכריכון לו תמוד שאין למשכן כלל ומנות לו משק לנשכ פליק ויטה ומנע לעשיר הרלוים ז לישן עליוהם ואם היה עכו שאין דרכו לשכך על מנע מיח לו חטע ומזל לנשן ועל וסכל הכמ"ג ידור חוק מאלו יש לו חשבו וזכו ומשך לו כדך שסדרין לכל חוב כמו שיתבאר אלא כיוטלן הכל מחזור לו כל היום כיום ונסלו בלילה וכלי הלוה בלילה רחוק ונסלו ביום ובחמור לו בלו אומנתו כיום א"ע שאיככלו אכל בש מחזורו לו כדו לעשות בו מלאכתו בים וא כחלותו סכין בלו אכל נפש לשאר כלי אומנתו בלילה אכל ככש אסור למשכנו לכתחילה משכנו כוסין אותו כ"ד להחזיק וחס לא מחוייב ושכך לוקח המוסר לא יחבול רחוק ורכבו ו' ושאר כלי אומנות מותר למשכנו לכתחילה ויס בו מנות פש להחזורו כשתגברו ויחזיק כ"ד מחוייבם לכבו:

יט היו לו שני בלום אחד של יום ואחד של לילה בוטל החי ומחזור אחד עד מתי הוא חייב להחזור ולחזור ולקט עד לעולם כל זמן שהוא מנה להחזיקו כמור המשכן וחס חמו רונה להחזיקו עוד יתבאר דינו בשע"ב כ' ואם היה החשכו מדרכוס שאין הלוה נדקדק לפי איך חמתו אותו כדו חמול ג' כ' השלוח ד' דבתרת משכון ומחזיקו אבל המלוה עד שלשים ווס אולו יסדדו ואם אינו כודה בתך שלשים ווס אז משלם ואלך מוכרו כ' ד:

יז אם השכין בחירו ומת הלוה ופדיון המשכן כדור פומסו מעל כנו ואינו מחזור להם דהשכ תכ' ב' אמה דחמא ולא ליהוהו' כיתורת השכת העבט א' זאמנת כ' ד' וינבה הוב:

ב אפילו הוא עשיר הרבה בקרקעות ואין לו מטלטליב א' אילו שמשכן נדקדק לשלחו לו כומס סכין שאין לו אחרים לשכך עליו בלילה אוללבוש א' איש עמי קמיין גביה ליה אכל אם יש לו מטלטלים אחרים שאין נדקדק לאולו אין נדקדק להחזור לו אליו ד' אם חיש עמי הוא נומ' אמה תורה מה נמו עמי הוא:

כא זכאמור לו המשכון מחזורו לו כדוים זיתרה חל תחורה לו א' עכ"ס פ"א לא כן באין לומר חטע המחזיק או שרעתי כמנו דהחזיקתי א"ע שכתמו לו בב"ש פ"א וכלכד שלא יזה תקד ומנו כמו שכתבאר לפי ס' פ"ח:

כב כל זמן שיבא מחזיקו כותר משכון אופי יכול לחזיק לנגוס א' לא שיזדוננו לו על מנת שלא לחזיק ולקט בותרת:

שלא בשפת הלואה אבל בשפת הלואה מותר שוקח המלוה בעצמו את המשכון מן הלוה ואינו מאלמנה שות' ואפילו כלו עשויין בו אוכל בשם הכל מותר שאינו אלא כמורד ומכרודאי הכל חותה ה' משכון בשפת הלואה ואפי' שלא בשפת הלואה כיו לא אחרן דאסור לא כממשותף אלא כעמנו בגזאה שהלוה סכן כתיבו אלא כדך ונו' לא תבא אל בנותינו ונו' אבל לער מותר למשכן אפילו כדורש ופלוני שלא עמי כותי דין לוכס לבנותיו לטול המשכון וי' דמ' לעבין שלא לעשכן כלל אוכל בשם אין חילוק בין ערם למלוה וכ' ל' דהכי משמע שפטיה דקרא שכתב אל וחבול רויסו ורכב ונו' כססוק ככני עמנו קודם פרתה כו' פ"ה כדך ונו' חמסם הוי עשמה דלא וחבול רויסו ונו' מחזורי אפי' לערם כ' ו' אם הוא ערם קבלן דינו כג' עמנו ואם לא היה החוב דרך הלואה אלא חמסם סכרי' שהיה סכרו אפילו או שהשכיר לו בהמתו חו כליו ויכול לוכסם אפילו לבנותיו שלא על פי כותי דין ולמשכנו דא היא כתיבה כדך ונו' כתיב דרך הלואה א' כ' מירית דאם יקטו עליו במלוה חור להיות כמו הלואה:

יח יש מי שחזר שאין שלוח כותי דין אסור לוכסם לבנותיו למשכנו אלא כממשכן להיות כסור כמתותו ואין מח' לנשן המשכנו לו המשכונא' שפתיים לא הובש ומנו וור' לכ' ד' שיה מחבוב ומתותו ולא ימאזו וי' מחבוב לבנותי מוכב שכן משמע לוש' דלא תבא אל כותי לעבט ע' ש' ונס דין השכת העבט על פי ב' הוי גונבא קד' אכל כהשניע ומן ה' הפס עון וכל לבנותי מחבובו איכורכה לפורעוהו כחוקה ע' לו מטלטלין ומכרוין ככסם שליח כותי דין לבנותי למשכנו ויסרע ליה מוכב שפועת בע' ח' ס' פ"ח עשה הוא ומכין אותו עד שת' כשמה כדו לקיימה אכל ח' א' א' כוסין אותו להשיב עמנו וז' לפשות סוס מלאכה כדו לפרוע ואפי' התנה עמו על וזכיו ויכול לא למכרו ולא להשתעבד בו חמסם דה' למכר על מה שכתוב בתורה שלא אמרה תורה אלף והוא אשר אתה כוסה בו וניחא א' ד' אתה טעם כ' התיכה ויבאיו מלות כ' ד' ק"ל שאינו ככסם כותי למשכנו כמו שיתבאר לפי לעוף וכל סכך שמו ש' אהרן ד' גבוולו חתנו וכתב לו זה כשאר איכו מועיל וזכיו מן התורה שהתורה לא התירה כוה אלא כנכס שאחר ונמחר כנפיקתו אבל לא כהלוואתו וכל שיעבור נוסו דמיוא דוכמכר הוא ואסור בלילה כ' ל' מהיה דווקא ב' ל' כשאין לו לשלם אבל א' ש' לו ואזינו רונה לשם כ' ד' מחובין אותו ומכין אותו מכות מרדוד' שמת' ככשו עד שכוין אותו לשלם וי' אפילו אין לו לשלם אם שכסם להיות חכוס עד שושלם נדקדק לקיים שפועתי וע' ל' סוף הסמוך:

יז כתיב ואם איש עמי הוא לא תשכך בעבטו השיב תשוב לו את העבט ככוש השמש ונו' לפיכך אמרו אמה ה' שמשכין את מחבורו ככותי דין ואחד שמשכנו כדו כדורש אז מדעת הלוה שמתן לו המשכון שלא בשפת הלוואתו אם איש עמי הוא ומשכנו כדו שזאל נדקדק ליהוה זה מכוול להחזור העבט בשפת שדקדק לו דהיינו שחזור לזאת הכר בלילה כדו לישן עלו דכתיב ככא השמש שתיכדו לו דהיינו כמות לילה שחזורו בלילה וזאת המחזקה ביום כדו לעשית כולל מלאכתו והוא הדון לשאר כמותו ש מחזורו ביום דכתיב עד כא השמש תשיכו לו והיינו כמות ווס מחזורו ביום עד שתכא השמש ואחר כך חזור וכוטלוואם תאמר אם סך מה מועיל לו שחמכר כדו שלא ישמט החוב כשכתובת דלא סך ליה מ' א'

בתורת השבון דהויב פשוטור לו הכר אמי כיום ומהרה אמי
 כליל ובא לב' וחקפ שויבולו חובו כמדת פטען:
 כן גמויגו זמן הפרעון וכל לגבות חובו בתורת ברעון
 גמור ק' דמסדרין כלכל חוב דליבין ג' פ' מוכה מכה
 שפרעין גבו כדמדין כתיב וחס הוא מפרעך ויני בעל
 חוב כתיב וכי יומך אחך ומטה ודונג' ונכסדערען לבינן
 מקראו כפרופו שפסדרין לו ה' הפרדן לב' ויכיר הוא
 הסודור אחרים לו הכא כל היבטליגן טוס נך ולא תמות כל'
 אפי' חטאם אמת ואפי' כל' אובל כסא אחרים לו שכיבא וחורים
 ונכתום לו מהכל מוזן פ' מ' כרך שובל הב' כי שבער
 אפ' ש' שבער אבל כפי לטעמו היה ממנה ואין גרך לגמס
 לערופ לוס ונותקין לו בסות ג'יב מדס כסות הראויה לו ולא
 נובלס כדני משורקמה או ממנפת זהיבה לא אפי' לו בגד'
 כללו אפי' היה לבוס ופ' מ' ופ' מ' ופ' מ' אמת ממנו ונותקין לו
 כסות הראויה לו לשנים עשר מדס זה' אפי' הוא ככר מכלל
 פנמו כבגדים מטולאויס לוקמים ל' כסי' הראויה לו ל'יב מדס
 שאס לטנמו היה מכלל אין גרך להתכלל בשכל החלי'ה
 שפרופ לו ומטה לויסב פליה ומטה ומנפ וסאר צרכי המס' כגון
 כר כסות וסדני' וכפ'ו הראויה לו לשן פליה וחס היה פנו
 ואין דרכו לשן בכל אילו נותקין לו מטה ומפץ לשן פליו ואין
 צרכין לות, באולו לאפתי וכפ'ו אפי' טהס קטני וס'א חייב
 באומותיהם אין על התלוה להבוס להס ונותקין לו סדניגן
 ומתקין וחס הוא א' חן נותקין לו כלי אומנתו סוסים מכל מין
 ואין כגון א' חס הוא חסן וכותקין לו כפ'ו ומפדשו ופתי גודתו
 הוס למיין אחד נ' אור ומיין אחד לא היה לו אלא אחד
 שוכר הדיין טוס לו דרכה פלא ישורו' אלא טבוס ומיין
 שאין לו אלא אחד אין מותקין לו אפי' ככר לא היה גרך לו
 ויטר ודיה וכול לפשות מלאכתי בלא או גם טפשו ופשה כן
 זה' אפי' אס לו כלל מאזנו מין אפי' גרדין אחרו לאומנתו
 אין לוקמן לו היה אכראו חמרא אין נותקין לו לא צמדו ולא
 מתדורו וכן אפי' היה טפן אין נותקין לו ספוכתי אפי' טפ' סיני
 מתפרכש אלא מחילין אין אילו כלי אומנות' א' כסוסים וימכרו
 כ' ד' פ' ס' א' חס' יתקין ויפטרמו הכלל חובו - ואפי' חס
 תלמודי חסב הוא ויטריתו אומנתו אין מוכותין אפי' כסריו ואפילו
 סבר תורה לבי טהס כסאר כפוש שבעל חוב גובה חוכומה
 ולא אחרו נכותין לו תבליגן אלא לבי טהר דרך מלכוס ומניה
 המותרת לגבי וכהס שנותקין לו כפמות כך נותקין לו תשליגן
 מה שאין כן כפרויס' ת' טהס בכלל ככסו וכן חקומות כבית
 הכנסת בכלל ככסו' הם ובעל חוב גובה מהס מיכו:

כה ב' ד' א' שאלין נותקין לאפתי וכפ'ו כמות כותן שאל היו
 להס בגדים שפשה לפס הוא ככר א' אין לוקמן להס הוא
 מככוס פשמן מהס אלכל אלו יהי להס בגדים שפשה להס הוא
 ככר וכוכין ואין לוקמן שאל חוב חובו מהס ואפי' הם מדמיס
 שלא לבשו שעיב ואפילו מסדנ'ו מדמיס שקחן לממן אין
 בעל חובו גובה מהס לא מכמות אפתי ולא מכמות כפ'ו ואפי'
 מספרים שבער לכפ'ו ללמוד בהס אוכו גובה מהס אלא הרי
 הם פלהס סקד וכוכי וחס' ד' פ' מ' נ' ד' א' פ' מ' נ' ד' א' פ' מ' נ' ד' א'
 לא דמו שפדיו הם בכלל ככסו אלא מה סקדה לכפ'ו כס זכר
 בה ואילו בכלל ככסו:

כו ב' ד' א' ככדיו חול אלכל ככדיו שבת ומועד גובה אותס
 ב"ח ושפמי' אפוס שאפי' מי שפשה להס אילו הכדיות
 סימכותים הם חתומים ואין דפתי להקבית' להס כל דעת
 שלא ויכל למוכר' באס ושורך להס למפקד נס הכעל מ' ב' גוב'
 מהס ופ' מ' ופ' מ' מ' א' חס' ש' כהן טבעות וכו' ויב' ופ' מ' נ' ד' א'
 לבולו פלא' כ' אל חוב גובה מהס דזילוי ודזילו ללא הקדה להס
 לגמרי וכל' לא מויוראל' כבגדים שבעל קונה לה אלכל
 מה שהכניסה לו כיון ככסו תלוג ככסו נאן ככסו נאן ככסו
 חוב גובה מהס טהס פלה אפי' ידוע שהוא ממה שהכניסה היא
 או ממה שסכס לה הכעל כפשת כושאלו וחס אוכו וידוע הוא
 כאחת כשכונה כבגדים ומכסוסים שדרך האשה להכניס
 לכעל - ומפוט שהכניסה לו כדניו אונס פלה שהרי
 בתכח לו להנתיס וכעל חוב גובה מהס ופ' מ' אחרים דמ' מהס
 הכדיוכס ד' שדון הוא כרפומה או כרפומה אביה אין בעל חוב
 גובה מהס ואפילו ככסו בעלה ופ' מ' ופ' מ' חתומין ונותקין
 מחילי' ש' ככסו פהיא אוכו חייבת כפירויני:

כז אין חולק לטענין שידור דב' כ' כ' חן מקרקמי למשל
 שאס אין לו אלא קרקעות מכיחס לו מהס לגרך כל
 הקדוים אחרים:

כח העבאש עמועל מנת שלא וסדרו לו כחוב זה אפי'
 על גב שדורר בעל חוב דאוריתא דליבין לה
 כגוריה ש' מערבין אין כ' ס' מ' ד' א' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 ככתיב כתיבה אלא היו בכל תכל' טכמאון וקיים דומה למאי
 דאחרון לעול שיימן פ' ס' ס' ש' לענין פטמה כפאחד
 על נכתם שלא ושפט חוב זה פככשות דקיי' אלכל מה שביכד
 לו כל ככסו

לעולם בעל חוב כל הכעל קודם לו - כ' א' הפכעל חובו כל
 הכעל קודם ה' ש' כשולו חסר פליו אלכל אפי' היה המלוה
 שאל הכעל כפל יהיה לותה לגרך מוזכותיה בין כפטר בין
 בעל פה אפי' מהס שוכא לגבות תמלס הוא קודם וחס כהן
 שניהם כחד חולקים וטעמא כיון פטור על בעל הוא פל פס
 שפיכוד שניהם שיה שהרי אין כחוב שבעל פה דין קדומה וכל
 הכא ד' אפי' וזכה מישור חס מע' כדנות עדין כדילוי כרס'
 אביה אפי' ש' חוב הכעל הוא כפטר וכולה הוא לתפוס מסות
 כדנויית ש' א' או ש' א' אביה למוזכותיה ופ' מ' ופ' מ' א' היה בעל
 חייב לגי' ומתפטרה כניוס כדנוייה וכאפי' האשה כס
 כמכותה לדנוייה; ושלקס הכעלו חוכות הגי'ס מכפי סכן הוא
 כדנוייהם לגבות לאשה כדנויית' מהלך אפילו כמי' בעל
 וכא' חל' מלוה ישראל לתכוס חוכמו כפלה וס' הוסיף מיד האשה
 מה שגבת כדיו' הגי' ד' פ' מ' נ' ד' א' פ' מ' נ' ד' א' פ' מ' נ' ד' א'
 לא ניתנו לגבית מהי'ס כמו שכתבאר בלבוש ב' כיון וארנמן
 פ' מ' נ' ד' א' כ' מה שגבת ככר פ' גי'ס חובו כלום:

כב ב' ד' א' שאלין נותקין לאפתי וככ'ו כמות כותן שאל היו
 להס בגדים שפשה לפס הוא ככר א' אין לוקמן להס הוא
 מככוס פשמן מהס אלכל אלו יהי להס בגדים שפשה להס הוא
 ככר וכוכין ואין לוקמן שאל חוב חובו מהס ואפי' הם מדמיס
 שלא לבשו שעיב ואפילו מסדנ'ו מדמיס שקחן לממן אין
 בעל חובו גובה מהס לא מכמות אפתי ולא מכמות כפ'ו ואפי'
 מספרים שבער לכפ'ו ללמוד בהס אוכו גובה מהס אלא הרי
 הם פלהס סקד וכוכי וחס' ד' פ' מ' נ' ד' א' פ' מ' נ' ד' א' פ' מ' נ' ד' א'
 לא דמו שפדיו הם בכלל ככסו אלא מה סקדה לכפ'ו כס זכר
 בה ואילו בכלל ככסו:

כג ב' ד' א' ככדיו חול אלכל ככדיו שבת ומועד גובה אותס
 ב"ח ושפמי' אפוס שאפי' מי שפשה להס אילו הכדיות
 סימכותים הם חתומים ואין דפתי להקבית' להס כל דעת
 שלא ויכל למוכר' באס ושורך להס למפקד נס הכעל מ' ב' גוב'
 מהס ופ' מ' ופ' מ' מ' א' חס' ש' כהן טבעות וכו' ויב' ופ' מ' נ' ד' א'
 לבולו פלא' כ' אל חוב גובה מהס דזילוי ודזילו ללא הקדה להס
 לגמרי וכל' לא מויוראל' כבגדים שבעל קונה לה אלכל
 מה שהכניסה לו כיון ככסו תלוג ככסו נאן ככסו נאן ככסו
 חוב גובה מהס טהס פלה אפי' ידוע שהוא ממה שהכניסה היא
 או ממה שסכס לה הכעל כפשת כושאלו וחס אוכו וידוע הוא
 כאחת כשכונה כבגדים ומכסוסים שדרך האשה להכניס
 לכעל - ומפוט שהכניסה לו כדניו אונס פלה שהרי
 בתכח לו להנתיס וכעל חוב גובה מהס ופ' מ' אחרים דמ' מהס
 הכדיוכס ד' שדון הוא כרפומה או כרפומה אביה אין בעל חוב
 גובה מהס ואפילו ככסו בעלה ופ' מ' ופ' מ' חתומין ונותקין
 מחילי' ש' ככסו פהיא אוכו חייבת כפירויני:

כד אין חולק לטענין שידור דב' כ' כ' חן מקרקמי למשל
 שאס אין לו אלא קרקעות מכיחס לו מהס לגרך כל
 הקדוים אחרים:

כה העבאש עמועל מנת שלא וסדרו לו כחוב זה אפי'
 על גב שדורר בעל חוב דאוריתא דליבין לה
 כגוריה ש' מערבין אין כ' ס' מ' ד' א' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 ככתיב כתיבה אלא היו בכל תכל' טכמאון וקיים דומה למאי
 דאחרון לעול שיימן פ' ס' ס' ש' לענין פטמה כפאחד
 על נכתם שלא ושפט חוב זה פככשות דקיי' אלכל מה שביכד
 לו כל ככסו

לבוש עיר שושן

הלכת נביית סלח

ה קצתו לו וכן לנכבא רחישו ולככל הסטור והגוש הזמן לא
 בא מחמתו לן עיר שבו ומאופו נשבו לא בא כותבין
 עליו ביה ביה ומחמתו לן כבידונו פתמי חס'ל קציף לא כמתין
 לכבשי ד'אמריק'א שרח בזונו דנחוף ליה מינכ'א לא כמתין
 לכבשי ד'אמריק'א נולמח לא אשכח לניח' קא'אמרי' וביין.

כתראו כמי לא כמתין לכבשי ד'אמריק'א נחוף גוביה קא'אמרי
 כבוז' ש'מ'אשכח' יום ולא בא כמתין לזכורו ובי' ד'
 כותבין לן ד'ארכתא על כבשו וכו' ד'ארכת' פסק דין שר
 המליה לתוך כבשו פלוש ונלוש' במוכו מישו פין כותבין
 ד'ארכת' חרד אל לא שמו'תחלה ומודיעין לו והוא סויה קרב
 לכ' ד' וס' חרד וס' מי ש'אמר שבו וימס' ולא שיה' רחוק יתר
 שכתבו לעול ב'בו' הכוכב'

ז כד'א ד'אשכח' ליה כ'יום ד'אמרי' א'תמי' ש'ל'פיה'א כ'אמרי
 לומ'פיה'א א'א' וזכ'א ד'א' וזכ'א על'ה'א וזכ'א על'ה'א א'א' חרד
 וזכ'א איכורונה לכ'א ל'כ'א כותבין עליו ד'ארכת' חרד כין על
 קרקעותיו פין על מטל'ין עליו וכל' ז'ה' מייירו כ'הנז'א ד'ל'הנז'א
 נכ'ר' ד'רו' ל'ז'מ'ר'א א'ז'ו' א'מ'י' ל'א'ש'ת'א ש'א'ז'א'כ'ין ש'ד' ד'הו' ל'ס'
 ז'ו' וזכ'א א'ס' התבועה היא על בקרין ד'לא' ל'הנז'א'ה' בתב'ה'נז'א'
 שייך לומר א'שתמי'א' א'פ'לו' א'ס' א'מ'י' ש'ת'ה' א'כ'י' ז'א' בא'א'ן
 מחמתו לן כל'א' א'ס' ל'א' זכ'א ב'יתבין עליו ד'ארכתא על
 בכסות מור'

ח ז'ה' ש'אמרי' ש'א'ס' ל'א' בא' כ'ס'פ' התשפ'ים כותבין
 ד'ארכת' היכו דווקא על הקרצות שלא וכל' סמולה
 להכריחם א'ס' וזכ'א ז'ה' ויכ'ס'ל' הסטור ומודיע' לן קרקעותיו א'כ'
 על המטל'ין א'פ'י' א'חר' תשפ'ים וס' כל' ז'מן' ש'מ'י' א'חר' ש'ת'ה'
 א'כ'י' ר'א'ו'ה' וזכ'א א'ס'ר' א'ז'ו' א'מ'י' ל'א'ש'ת'א ש'א'ז'א'כ'ין ש'ד' ד'הו' ל'ס'
 ש'ח'א' יפ'ס'ד'ס' וזכ'א ז'ה' ר'א'ו'ה' ויכ'ס'ל' הסטור וז'א' ל'א'ז'מ'י' ח'ה'
 ל'ז'י'ל'מ'ן' המלה י'א'מ'י' וס' א'ס' למל'ה' קרקע ש'יכ'ל' ה'לו'ל'ח'מ'וד'
 וליק'ח' מ'מ'י' כ'ש'כ'ל' ה'מ'ט'ל'ים ש'יק'ח' מ'מ'י' ש'לא' ב'ר'ין מ'י'ש'ק'י'ן
 ש'ח'א' תתקל'ל' כ'ע'י'ן' ש'לא' ויכ'ל' ל'כ'ר'ע' - מ'י'ה' א'ש' ג'ב' ד'ל'א'
 כ'ת'ב'י'ן' א'ר'כ'ת' על' מ'ט'ל'י'ן ויכ'י'ן ל'ה' כ'וד' ש'לו'ש' על'
 יכ'ס'ר' ח'ומ'ס' ה'לו'ה' וז'ה' כ'י'ן' ל'יה' ז'מן' ה'ר'א'ו' ל'כ'ר' וז'מ'ר'י'ן' ל'יה'
 א'ז' מ'ר'ע' ל'ש'ר'א' כ'ג'ו' ה'כ'ו' וז'מ'כ' ל'מ'י' וז'כ'מ'ר'ה' ל'ך' ה'מ'ט'ל'י'ן'
 ואל' א'ר'ע' ל'יה' כ'ג'ו' וז'מ'כ'א' ז'ה' כ'י'ן' ל'כ'ו'ר' ה'מ'ל'וד' ה'מ'לו'ה'.

ט וכן בקרקעות א'ס' המלוה אל' ולא וכל' ה'לו'ס' ל'כ'י'א'
 מורו הקרקע' א'חר' ש'פ'ס'ל' ש'ע'ר'ו' מ'א'ח'ר' א'ת' ד'ארכת'
 ש'ד' ש'ו'ד'יע' ל'לו'ה' א'פ'י' א'ס' ה'וא' כ'מ'ק'ו'ס' ח'וק' ה'ר'כ'ה' ש'ד' ש'מ'ר'ך'
 ל'ש'ו'ת' ש'ד' ש'כ'ו'ש' תש'ר' ח'ד'ש' ל'י'ך' ש'י'ר'א' ל'ש'ם' וזכ'א א'כ'ל' ע'ט'
 מ'י'כ'י'ר'י'ח'ו' ש'ת'א' ל'א' מ'ש'ה'י'ן' ל'יה'.

י כונד כותבין ד'ארכתא א'ס' נכבשי' כ'יו' ח'רו'ן' ה'ד'י'ה'ו'
 כותבין א'ס' על'ז'ו' בת'י'ב' ל'פ' וזכ'י'ן' כ'ך' וזכ'י'ן' וז'א' ח'ת'ן'
 לו מ'פ'נ'מו' וזכ'ב'נו' ל'ד'ר'כ'ת' וז'ע'ל' ש'ד' כ'לו'כ'ו' ש'לו' וז'א' ח'ש'ק'
 לו פלג' ב'א'ת'ה' ש'י'ד' כ'נ'ג'ר' ח'וק'ו' וז'כ'רו'ן' ע'לו'ה' כ'פ'י'ה' ש'מ'י'א'
 ש'ד' וז'כ'ס'ף' ה'מ'י'ב'י'ן' וז'י'ר'י'ן' א'מ'י' ב'מ'י'כ'ו' ל'ח'ך' ש'מ'י' א'מ'י'
 וק'ור'ע'ין' ש'ט'ר' ח'וק'ו' א'ס' ה'יה' ש'פ'ש'ר' - וז'א'ס' ל'א' ה'יו' כ'כ'בו' כ'מי'
 ח'רו'ן' כ'ות'ב'י'ן' ה'ד'ר'כ'ת' כ'ך' א'יש' ע'לו'ב' כ'מ'י'כ'ו' ל'ע'לו'ב'י'ן'
 וכ'ך' כ'ש'ט'ר' ח'וק'ו' ש'ב'יד'ו' וז'א' כ'ת'ן' לו' ח'וק'ו' ל'מ'י'כ'ו' כ'כ'ס'ו' כ'מי'
 ח'רו'ן' וזכ'ר' ק'ר'ע'ו' ל'ש'ט'ר' ש'פ'ס'י' ל'ו' ע'לו'ו' וזכ'ב'נו' ל'ע'לו'ב' ר'ש'ת'
 ל'דר'ג'ו' ול'ח'ק'וד' ל'ש'ו'ת' ז'רו' נ'ש'י'ה' על' כל' ה'כ'כ'ס'ו' ש'מ'י'א' ע'
 וכל' ק'ר'ע'ו'ת' ש'מ'כ'ר' ח'וק'ו' פ'לו'י' וז'כ'א' ה'וא' ל'ו' ר'ש'ת' ל'ג'בו'ת'
 ח'ו'ב' מ'ח'ל' - וז'א'ר' ש'כ'ו'ת'ב'י'ן' ד'ר'כ'ת' ז'ו' ה'ול'ך' א'מ'י' ח'ת'מ'
 ומ'ח'כ'ש' א'ס' מ'נ'א' ל'ו' כ'כ'ס'ו' כ'יו' ח'רו'ן' ש'מ'י'ן' לו' ח'מ'ס' מ'נ'א' ל'ו'
 כ'כ'ס'ו' מ'ש'כ'ר'ו'ס' מ'א'ח'ר' ז'מן' פ'ש'רו' ש'רו'ך' מ'ח'ס' וק'ר'ע'ין' ש'ד'
 ד'ארכת'

אין כזה הנז'א לכ'ס'ל' כ'י'וד'ר' ש'לא' ה'יה' כ'ד'ש'ת'ו' א'ל'א' על'
 ה'כ'ס'ו' ה'ר'א'ו'ה' ל'פ'ו' פ'י'ה'ק'ר'ע'ה' ש'ד' ש'י'כ'ר' כ'ש'ר'א' ת'כ'י'א'
 כ'ס'וד'ר' וז'כ'י' א'חר' א'ר'ל'מ'ח' ד'ע'ל' כ'ת'ש'א' ל'א' א'חר' א'ל'א' א'ס'
 י'ס'יה' ל'א'ש'מ'ל'ב'ת' ח'ח'ה' וז'ו' א'ס'י'כ'ה' כ'ס'פ'ה' ה'ר'א'ו'ה' ל'ו' מ'י'כ'ר'ה'
 וז'מ'י'נו' ל'ו' כ'ס'פ'ת' ה'ר'א'ו'ה' ל'ו' וז'א'ס' ע'ל' ש'כ'ת' פ'ל'א' ז'ה'א' ח'וק'
 ז'ה' ד'ין' ס'וד'ר' א'ז'ו' מ'ו'פ'ו'ל' ד'ל' ה'ת'כ'ה' ע'ל' מ'א' ש'כ'מ'י' ב'ת'ר'ה'
 כ'מו'ע'ל' ח'כ'ת' ש'לא' ת'ה'א' כ'ש'פ'י'ת' מ'ש'מ'ת'ת'ו' ש'א'ז'ו' מ'ו'פ'ו'ל' כ'מו'
 ש'כ'ת'ב'ו' לע'ול' ב'בו' הכוכב'

ב כ'א' ע'מ'י' ש'א'מ'ר'ש'ח'ן' מ'ס'ד'ר'ין' כ'מו'כ' א'ז'ו'ב' ד'רך' ה'לו'ה'
 כ'נ'ון' ש'כ'י'ר'ו'ת' וז'כ'י'ר'ו'ת' ב'ה'מ'ת' וז'כ'ו'נ'א' כ'ה'ן' א'ס' ל'א'
 ז'ק'ב'ן' ע'לו'י' כ'מ'לו'ה' וכן' כ'מ'כ'א' ל'ופ'ר'ע' א'ש'ע'ר'כ' ש'א'ז'ו' ק'ב'ל'
 וז'ע'ח' ה'ק'ו'ס' ד'כ'א'ל'ו' ל'א' כ'כ'ס'ו' ב'ה' מ'כ'ו'ה' ב'ח'ו'ן' א'כ'ו' ג'ל'מ'ד'
 מ'ש'מ'כ'י'ן' ל'ל'ו' כ'ת'בו' כ'ו' וי'ך' א'ל'א' כ'מ'לו'ה' וז'כ'ו' ש'א'ז'ו'ס'
 כ'כ'ל' ש'כ'ת' ע'כ'ו'ס' כ'מו' ש'כ'ת'ב'ו' כ'ך' ד'ין' ס'וד'ר' א'ז'ו' כ'ו'ב'
 כ'ה'ס' וז'ס' א'מ'ר'ו' ע'ט'ס' כ'א'ז'ו' מ'ש'מ'ר'ין' וז'ל'פ'ו'ן' ל'ה'ו' מ'ש'מ'כ'י'ן' ז'
 וז'מ'לו'ה' כ'ה'מ' ה'כ'ד'.

ג ה'א'ד'מ'ס'ר'ו'ן' ל'כ'ר' ד'ו'וק'א' ש'לא' כ'ש'כ'ס' ל'כ'ר'ע' א'כ'ל' א'ס'
 כ'ש'כ'ס' ל'כ'ר'ע' ד'ב'י' ה'כ'ל' א'ין' מ'ש'ד'ר'ו'ן' וז'ו'ח' כ'ע'נ'ת'ו' מ'י'כ'
 ל'מ'כ'ר' כ'ל' מ'ה' ש'ס' לו' וז'א'פ'לו' ח'ל'וק' ומ'כ'ס'ו' וז'כ'ס'ו' ע'לו' ל'כ'ר'ע'
 ל'ע'ל' ח'וק'ו' כ'ש'כ'ס'ע' ל'ו' וז'ת'פ'ל'ג' א'ח'ר' וז'א' י'כ'ס'ר' ע'ל' כ'ס'ו'ע'ת'
 וז'א'ס' ל'א' ע'ש'ה' כ'ן' ה'רו'יה' ע'כ'ו'ן' וז'א' וק'ר'א' א'ז'כ'ס' ל'י'כ'ס'ר'
 מ'ש'כ'ו'ע'ת' ע'ט'ו' ל'ו' כ'ר'ש'ו'ת' א'ח'ה' ד'כ'ר' ש'מ'כ'ו' וז'א'כ'י' ע'ד' ש'ה'
 פ'רו'ש'ה' וז'ע'ל' ס'ו'ה' ע'ש'י'ן' ע'ז'א'מ'ו' פ'ב'.

צח סדר גביית החוב והמכר זמן לפסול שטר ואם לא בא בזמנו ובוי אעפ"י

א סדר גביית החוב כ'ה' ה'וא' כ'ש'ה'מ'לו'ס' מ'ז'י'א' ש'ט'ר' ח'ר'
 מ'ק'ו'י'ס' כ'ר'א'ו' ח'ו'מ'ר'ו'כ' ל'לו'ה' פ'ל'ס' א'כ'י'ה'ס'ה' כ'ה'ה' ש'כ'ס'
 וז'א' ת'כ'ו' א'ין' א'ח'ו'ר'ו'ס' ח'ר' ל'ו' כ'יו'ן' ש'ס'ה'ה' כ'ל' כ'ך' ש'כ'י'ס' וז'א'
 ת'כ'ש' וז'כ'ו' ש'מ'ע'י'ב' א'כ'ת'ו'י'ה' מ'ח'ו'ב'ו' ל'מ'ז'י' וז'א'מ'ר'ו' ל'ת'כ'ר'ו'ן' כ'ס'
 א'ז'ו' י'א'ז'ו' וז'מ'ר'י' ד'ה' ה'ת'לו'ה' ש'כ'ת' ה'לו'ה' כ'ל' כ'כ'ס'ו' ל'כ'בו' וז'א'
 כ'ת' ל'מ'לו'ה' ר'ק' ק'ר'ק'ע' כ'ל' ש'ה'ו' וז'ת'ק' א'פ'י' ל'א' א'ש'כ'י'ן' ד'ח'ת'
 ד'א'ר'י'כ'ן' ל'א' א'כ'י'כ'ת' ל'ו' כ'ה'ה' ש'ע'ו'ש'ה' ה'לו'ה' ל'א'
 וז'כ'ל' ה'ק'ו'ס'ו' ל'א'ח'ר'ו'ס' וז'כ'ו' א'ין' ש'ט'ר' ח'וק'ו' י'נ'א' מ'ת'ח'ת' י'נ'ו'
 א'ס' מ'ק'ו'י'ס' מ'וד'ה' ש'כ'י'ה' ח'וק'ו' ל'ו' ח'ל'א' ש'א'מ'ר' ע'י' ע'ע'מ'ו' ל'לו'
 ש'כ'ת'ב'ו' וז'לו' מ'ח'ל'ת'ו' ל'ו' א'ז'ו'ה' ש'כ'ס'י'ה'.

ב מ'א'ח'ר'י'ן' ד'יו'ן' לע'ש'ו'ת' ד'רו'ש'ה' וז'מ'ק'ו'י'ה' כ'ש'ע'רו'ת' וז'כ'ס'
 ש'מ'י'כ'י'א' ח'י'ת' כ'כ'ס'ו' ל'מ'ה' ל'א' ת'כ'ש'ו' ע'ד' ע'ת'ה' א'ז'ו' וז'ת'כ'ר'
 ל'ז'ד' ד'מ'א'ז'ת' כ'ד'ו' ל'ה'נ'י'ח' ה'ד'ין' ל'א'ח'ת'ו'.

ג ואין וירידין לכבשו הלו'ה' עד ש'ודיע'הו' תחלה א'ס' ה'וא'
 כ'כ'א'ן' א'ז'ו' כ'מ'ק'ו'ס' ק'ר'י'ב' וז'ע'י'ת' מ'ח'ס'ו' ד'כ'ב'ו'ה' ד'כ'ר' א'ז'כ'
 א'ז'כ'ן' ש'כ'ר'א'ין' כ'י'ה' וז'ל' ת'ח'לו'ה' ע'י' ע'ר'כ' ל'א' ז'כ'ר'ע' מ'ן' הע'ר'כ'
 ת'ח'ל'ה' וז'א'ס' ע'ט'ו' ה'ד'יו'ן' ה'רו'י'ר' ה'מ'לו'ה' ל'כ'ס'ו' ל'ו'ה' ק'וד'ס'
 ש'ו'ד'יע'ו'ה' מ'ת'מ'י'ן' א'ז'ו'ת'.

ד ע'ט'ן' ה'לו'ה' וז'ח'ר' ש'ט'ר' ז'ה' א'ף' ע'ל' פ'ו' ש'כ'ת'י'ס' כ'כ'ס'ו'ס'
 א'כ'י' א'כ'י'א' ר'א'ו'י'ס' ד'מ'ז'ו'י'ן' ה'וא' וז'כ'ש'ל'נו' ע'ש' ל'ו' ש'ד'ו'ס'
 כ'מ'ק'ו'ס' כ'לו'י'ו'ה'ס' פ'לו'י'ו'ס' וז'כ'ו'י'א'ס' כ'ר'א'ה' ל'רו'י'ו'ס' ע'ש' מ'ח'ש'
 כ'כ'ר'ו'ן' ק'ו'ב'ע'י'ן' ל'ו' ז'מן' ל'כ'י'א' ע'ד'ו' ע'מ'ס' ז'מן' ה'וא' ל'ו'ס' וז'א'
 כ'ר'א'ה' ל'יה' ש'א'ז'ו' כ'א' א'ל'א' כ'ע'לו'ת' ד'כ'ר'ו'ס' וז'כ'ש'כ'ו'ת'
 ע'ל' ד'כ'ו'י' א'מ'ר'י' ל'ו' פ'ל'ס' וז'ח'י'ב' א'ס' ל'ך' ר'א'ו'ה' וז'י'ו'ר'ו' וז'א'ס' ה'יה'
 ה'מ'לו'ה' א'ל'ס' וז'מ'ח' ל'א' וז'כ'ל' ל'ס'ו'י'ת' מ'וד'ו' מ'ת'מ'י'ן' כ'וד' ש'ל'ש'.

לבוש עירושון

הלכת נכית סלוח

ק הסקש זמן לפרעון כמה זמן נוהגים ואם לא נזכרו והמסרב צווי בד וגו ג מעשים

ואם אין לו אלא חד אחד שהוא שלו אוכזר אונס לו להגות מחוקת כ"ח מהמכר:

ד מן שהחוק פנו וכשר והולך כמות ודבר נלוו וידוע לדון ולרוב העם וכל בעל חובו להשביעו בחקקה זו וכחוק המעש שגם הוא יודע שפניו של זה אלא שהוא מכון לעשרו כשביעו לו והנר לו ולכניסו כרובי כדי להקדים ממנו לו כדי שיקר ויולה מן כנויים כרובי או כדי שיקר כדיו אשתו וימת לו כדי להכניס האכזר אפור לדיון להשביעו שבועה זו שלא תקנה הנאכזר שבועה זו אלא משבו הראשון ואחרי שהחוק זה שאינו ראוי אפור להשביעו ואם השביעו ביטל לא תשעה לתורה לא תהיה לו כגונגף ולא עוד אלא ראוי לדיון לנעור כתובע לשורדו. עניו שפקח ממון בכתב קיבוצ אס נרדף שלום לכלל חוב על כפז ב"ד ר"ב:

א ליש שאמר הריני מש"ס קבטו לו זמן סלוחו מארבע או חמש שנים קרקע או חסדור וכו' באמת קופטין ע זמן שלשים ויום שכן דרך פה זמן שנתנו הכתי דקיס נכו שרביט לחוד אחר חשיות בעד קרקע פיש לו ואם בראה לדיון פנה ופסקו לו ליום וימייק לו וזכר וראה לו שמינו כר' כל כך יעד מ לו ואם אומר שיתבע שטרך לך לדרכו ולא וכל להחתיק על זמן אחרים לו שיעשה שליט שיתחייב עד הזמן שפכביל הגמה שחייב דר במקום אחר לח הבהור הלוה דיון כפכיל כך וזמן מחייבין הלו' ליתן המפקח של המטלטלין שאלו היה פס המטלטלין היו כ' כראה לדיון מהם פוקן כתיבת זמן ליום אלא כפחית לא מעות ולא מטלטלין למ קרקעות ואם ריבית המלוה להג' על או שיש לו מעות או חס' טנין ומחלוב אותו כדכרוס הדוה ממרוס ואין מחייבין היה לביכיל עכר עד שיתן אלה כר שחייבו כלא פרכס פכשו ואחין לו עוד בלא ערכ חז' א"כ כראה לדיון מהם פחית כתיבת זמן ליום אלא כפחית כתיבת זמן שישולאר זה לא דיכין לו מעות פכשו כיון שכל היה ואכקבעו לפכשו פאמר אותו אוכל לישית ממנו עוד עד זמן כך אכל לפכשו אין כתיבת זמן אלא כיוס הככיה הראשון שהיה יש לו לושבע דמיועככו להיה יתבו לו זמן כן לפאר דכר שפוכד ארס פכמו פכשות דכר כך לזמן כמות כקבע אין כתיבת זמן לא מוד כשהגיע הזמן נמייכ כקבע או שיעשה מה שבתחייב אם לא שיש כאן עוככו ממורכב:

ה מן שהחוק רחיל ודרכיו שקולקין כמשאיו וכמתכוונו' אחר שיש לו ממון וששן שאין לו כלום והוא רץ לושבע אין להשכסו ויש לדיון נבדותו או לכבוש שהשע כללו של דכר מש' שיעשה הדיון מדרכוס כאילו וכונתו לדרוף אחר שנקר ולא להפכור הדון על כל אס חכשו דרובין הרי שרשות כדור נשמותו וחקבל עכר עליו והיא שהיה משפיו לפס משום - מ"מ כתיבה המרובים לא שאין ככל כ"ד כשעשותות א"כ - הוה כ"ח כ"ח חוב כתיבה חוק ושפירות ושפירות דיווכוס שאינם מואמים יש לתוש שלא יוס כל אחר מרץ לעשות לו דרך לנכונ:

ו ראובן ליש המחשין ונתן כל אלא לראח כדי להקיע מיוז לא תעול פרחתי ונכסה שמעון חובו סלוחו הוא בעל פה מהחבל אתה וישכס מהחבל אתה על דעת כ"ד בלא עראה וכלא מדהה כתיבה חבל מתבע מראובן ועובד כ"ר למעטן את חובו מכל מה שקבל מהחבל המתנה מראובן אבל מה שהרוויס כמורה או כרובית כאות מתנה אין כ"ד מנכין לו הרוויס דלפי חקיקתו האשכנזי לראש אס אכל לוקח או שקבל מתנה הפירות כמה שנים כא בעל חוב נוכחה בקרקע כמו שהוא ראובן ויניא מיהם הפירות שאלו א"כ - ש - ויניא אס בראה לכ"ד שלא כיוונו לפדאה רק לתעבה שורה קנה מהחבל א"כ שהיה דעת הכותן לשכרוס:

ז הכותב כל כפשו ללאחר ויח' כוה מאחר ויכח האלוה לגבית טובו פתוס לפזניו השער אתה שיקדס לפטר שחוב והכל רואים שאף על פי שכתב כל כפשו ללאחרים הוא מחוק כהם וכופא ונותן בהם ושעולס:

ח לא נאלו מרשותו ולא שכתבן אלא לפכרותה מבעלי חובו שלא ומשאו אמה לגבות ויאלכל ממון מכדור שוכחה זו הוכחה גמורה שלא קנה מקבל המתנס והמעשה באלה נוכחה בעל חוב או חובו מתנה שיש שיקדמה להלוה:

ה מן שקנה קרקע והתכ' בשעת שקנין שלא תהא הקרקע כדוקקניה לו לענין שיעבוד כתובע שישאל וישל וישל לאשתי שיעבוד כעובתה עליה או קנה קרקע ונזה לכתוב קשטר על שם אחיו כדי להקיע ממנה שיעבוד כתיבתה לא הוציל כלום ואשתו נוכחה כתיבתה אלוותם קרקעות שכל מן שכל להקיעו אפילו תתכן חמתים בערמה ובתחבולה כוה פרכס להשקיע כתיבה שמתקבולו לאשתי וכו' מן שאל לנולל את מחבורו בערש ובתחבולה חייבו אחיו הדור לבעל כונתו אש"פ שאין כאלן ראייה רק אחרות המוכותיות הטוב וכל למען שלום כדי לפכר מתלשית רעוים ולקשר מתפסס. שרועים:

ב יא שהקובע זמן לפרעון חובו ויבגיש הויה אין כתיבת זמן אחר זמן אחר ויש פנב לום כתיבת זמן לו זמן לו וישל וישל וישל ונתבעו שלשים קודם הזמן קבוע מ' מנכין ליתן לו זמן שלשים מיום הזמן הקבוע להם:

ג על ככשו וזה לא והנלו לו ככשו אין חפדין אותו זמן ז' אשפיקות אלא כשהו חלבריש בו חבל אס אחר אינו רוב נלסל שהוא חכר לפשותיו יכ"ד כותבין אחרת על ככשו מוד וזה אין מוחין לו ככשו מותרין בו שני וחמש סכו ואח' מחדין אותו ועומד כדדיון עד שישלם לו אונג שיעטן שאין לו נס' כ' כלום וישבע על זה ואם עמד כדדיון ליום ולא תבע להקיר כדדיון חפדין אותו עוד ליום והם פד כהם מחיימין אותו ומכסשו שידנו ויקרם עבדנו כ"ד:

קא כגבין לבעל חוב מעות או ככלאין ואם תלה כעותיו בגויו ואם יש גליו חובות לגוים ובו יא מעשים

א כאל למרוס אס לו מעות נרדף ליתנם לו ואינו חיל לדמותו חלל הקרקע או מטלטלין דכתב מ' מ' ומניאו או כל מהא ומתן סכין הכרות בכל דבר אין ועתה חסדי' לישל וליתן או להלוותו אש"פ שמתן לו מ' מ' זה יהיה לו מיה אס ידוע שאין לו מעות לכתב אין שרדף לשריח ו חכר כ"י ליתן לו מעות אלא כותן לו מה שיש לו ואם אין ידית ללוש עלו:

שנוכל למכור מיד אפילו כמותו ולפיכך נלמד הימנו ולא
 מוכשר לחזור לחובו כמכירתו וכמקורו ונעבדו עד שיהיה
 לוקיבם או שיתוקר דה"ב בעלת דת ככני ליוון ונס
 הפחיתים פוקר בווקר מכדו פוקל תמא איד ס"ח קלן כדן
 ועוברו פשוט לא תעשו ע"ל ולא תמא ממכס וכו' וכו' :

א מנבן למנוכל כל המשלשין פיתחו ללוה ואם לא יספיקו
 המשלשין מנבן לוקרקע אחר פוחדו ע"ל כל מלו שיש
 לו משלשין או ע"ל כל מלו פוחד שיש לו מש. שלון ואינו יבואין
 לכ"ד ואינו נרדף לנשבע ססדו אין עניו אלא שעת שחא :

ב וכוין פוקל לו עוד משלשין נבון כל קרקע שיש לו אע"פ
 משועבד לכתובת אשה או לנ"ב פקדמ מגבין לזה מיד ואם
 יבא הרשע ושורף סדוק :

ג הונו השלשין או קרקע שיש עניו חובות ללוה ואמר
 סדו כל כספו מפועליו ללוה ואם יעלו וישל נשרף
 ויבא הסדוק ויאמר איתי ואחרי שבכיה אין שומעין לו ואין
 מפוקין בו אלא נכס הישרף ויבא וישל ויאמר גווס סדו
 כל וישל מנבן למדוק :

קב פאיזה קרקע מגבין החוב לכעל החוב וכו' הפעמים

א איתן תורה העולה נוכח מן הוכרו' מדתוב והאז
 אפר איתנו נוכח בו ונחיל ק' את שבעה חונה כקון
 שהורה בות' הפיה בעמנו ויבוא את הפעוט און בעק שהיה
 בעמנו לא יבוא אלא את הפחות שבכלים ש"מ דרוכה שג
 אותה שתיוב שחלו לישל הפחות שבכבו ליה וכו' בקרקע
 הוכרות אלא שחמיל תקבו פוקל מן הוכרות פלא לכעול
 דלת פכני לון לכוכ' פכני לכעול לנ"ב לרמ' הנה מקרקע'
 מגבין לו את חובו ואת הכספים והנה דכשלוני פקין
 כנון שחם כות' לו ערודת וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
 שלו הוא טובה כעדות של שאר פעול' מגבין לו ומה וכך
 א"ס לזה שדה שיש בו כמות לכל אדם ואע"פ היא ערודת
 שאר מדותיהן ברשות מביה און כ"ס גובה שומכה דבני
 דקדי' ערודת הוא :

ב הונו ל"א או ארבע ערודת וכו' וכו' לא יגול המלוה לומר
 מן לו מפר' פלונית שהיא חבובה אלו אלא כרפות קלוש
 פוא ליתן מלוה פ"י דהא פוא וינוא את פעבט כתוב מש
 שהו רובא ותן און משלשין ה' בכו כשמתנה קרקע ותן מש
 שהיא רונה ואל שחן המלוה כוכרות ואומר לו תן לו וכו' וכו'
 טני שורת פוקל וכו' דהא מן התורה כן פוא אלא דלשכותו
 תקפו לו מן הכוכו' והסת' דקמאר לא כפי' למקמת שוכתי
 שומעין לו ונושע' בולאל דהסת' לא כויק' דלקמית פ"י שהו
 עשה כולו ערודת לשתוקר ואמר ליה הנה א"ס חבובה ואל
 עלוך קא אותה כויקרא דלקמיה און שומעין לו וכרדף לנתבש
 לו כוולא דהסת' פלא תכעול דלת ככני ליוון דח' ל' חילונלו
 ונחיל נכו הויבא פקילא כוולא דהסת' וככול שומעתי כויק'
 תכוככו לקמת אותה כויקרא דלקמית לכך און שומעין לו
 ונבני לו כוולא דהסת' :

ג ואם אומר מן ערודת ככור פורת און כופין אותו ליתבש
 לו אע"פ כויקרא דלקמיה דפני ליה פהלוני מדיכל
 מדרנה אמת דסדוק מוכרות לכוכות אכל' פמי מדרנ'
 און משלשין אותו כוכרות ערודת דכח' לנכס למישר אלו

א לו מעות או און לו והוא אומר שאון לראון משכפין אותו
 על זה ואכלו חזון פ"ב לו מעות והוא אומר אינם שלי אלא
 של פלוני לא משכ"ב ליה אכל מקריתו על כל מו שודע שיש
 לו מעות והוא דלמר און לו מעו' ומכא סקרן כפשוטו דתו
 לא היתון כוה חת"ב לומר און לו מעות אלא כרדף למשרה
 ולמכין ולהכי מעית וכן אם כראש לכ"ד פוחד אפקר שיש
 לו מעות ואינו רוכה לתת מעות כפרעונו כזמן אוק' שותן
 מעות וע"ל פ"ד ש"ד :

ב ואם אין לו מעות ויש לו משלשין וקרקעות ופחן המלוה
 ויתר כמשלשין אכ"ק כרדף ליתן לו משלשין פהוא
 ברושן חרה וקבל למכור והיעט דתו כמו שרשון משל מיהו
 און ההלוה וכול לומר אינו רונה במשלשין אלו לא כ"ל
 אלא הכתב כותן לו אזה משלשין פויבא דכמשלשין כל
 מונו מיסכ הוא וקבל למכור וכן כמו זה לכך כרדף התוכב
 לטול מאלו שותן לו הכתב :

ג אם יש לו מעות וקרקע או מעות ומשלשין והלוה אומר
 לכוני כמעתי און השלש וכול לומר אינו רונה מעות
 אלא קרקע או משלשין כיון דתחת אמתו מתן סביבם
 מסתמא לא הית' מעות אלא ע"מ לתת מעות א"ס וינו
 לו ולא כול כוכויה דהלוה לומר שיתן לו מה שלא היה דעתו
 התחלה וכו' לו להסתין וכן אם אין לו מעות אלא קרקע
 ומשלשין והלוה רונה לית לו משלשין און השלוה וכול מר
 אינו רונה אלא קרקע דמסתמא מתחלה היתה דעת סביבם
 שא"ס לא יתן לו מעות שיתן לו משלשין :

ד ואם אין לו אלא קרקע וכו' ואתה לו ואת' המלוה אינו
 רונה אותה ואינו עקב שחך שיש בלוש אלא אמתן
 עד ש הוילך מעות דקון עם המלוה וע"ל פ"י פ"ד פ"ד וכו'
 שעות הלוה מוכקין כוד אחר מונחין אותו ונתקין למלוה
 אכל שיש בוים כהלוה און מונחין שיהו קודם שותן :

ה אם יש ללוה פטרי חובות של אחרים וכול להגבות לו
 ופוקו אותה כפומה שהו הלוה אם הוא אכל וכפי מה
 שהם ככפו פירות או וכו' וכו' ואינו יושל ממשלשין
 וכול' הנתנת לו פטרו כפונתו שרשו ופאר משלשין און הן :

ו יא דמזכר פתרו או משלשין לון כשטר אינו אורדו
 לשוא כלל אלא סכות לו מעות ככו שסתבה ומזתה
 מטבע שהתבה וכו' כדון דאין הדיו שאין זוכר משלשין
 ומפורט פ"ד סוקל קרקע או פוקין דכשטר כהלוה למינוח
 פמו חדר קמתו וכו' כ' ככלל ב' הוא שבישל מחכו פומא
 מ"כ כסמרי' ולכו ששט' ואל פנס כמלוה שאשרו מורדו
 לשוא לא אחרו אלא כמלוה שהם בטובת פכאל לנמול שיש
 חסד חבל כהלוה למכורו למחנות שחך שאין כוכותי פלא להכ"א
 עמו להריות ב' אינו שורדו לפי א"ס ככל מה שהתבה
 כרדף לקמיה דכל פכאי ככמות קומו :

ז אם יש מעות ללוה וכו' איה כונו חיס' שהם
 שלו ואומר כן כדו לדחותו מחזיקו כל כל מו שודע לו
 ממתן או מעות ויא שחם הלוה אמר און שומעין לו וכיפין
 אותו ליתן מעות :

ח ואם נודע שהמתן שו' ותלה איה כנו ואינו יכול שוב
 ליתן לו כו' הגוי עכב כוכין אותו למכור קרקע וליתן
 לכ"א חובת מעית וכן אם הדבר רודע שיש לגנו פדעור על
 נכסיה הלוה וורה המלוה ליטול קרקע מורשת פדעורו של גנו
 כרדף הלוה לטובה ולמכור וליתן מעות :

ט וכל מה שותן לו עקרקע או משלשין ופוקו לו כפי מה

שנכח לא נכח ומנוחין מרובהו סתמכר כפדים סזול
 קמטלטלון שנכח המחלומה בוד הלה קוד' שיהיה המחלומה
 אכל' אם לא ככתבר בן כפדים מחלוקת לנו להיטול' הן קצה
 דק"ל דמחלוקתם אם סתם שיעבור כבת' החת עליהם כעת
 טקפה אמת' וככל דבר שחל שיעבור בכת' חתה' אם כזו
 לכ ד' רח' לנכות ומחלוקת' קדם אחד מהם אצל' הח' אקדם
 מה שנכח נכח דכזה אמרנו כל הקודם זכה' ויזה קדם
 המחלומה ונכח מעות און מנוחין מרובהו מהשג' און
 בו שיין שיוכלו העדים להשיג על אילו היועות שראו' הו' ש
 ענמם בוד' הנה הו' להו כחז' ליה גלוה באבן וקדם שוכה
 העניש בן און הוא הראשון ואם אחריו ואם איש'ר הדבר
 להתכר' ערד' וזה הראשון והכל למיראות שינוי הדיון שקדם
 מאד לרבר בחעות' שאילו העמות' עמ' רח' כוד' ענה' :

ז הא דבשקרקעי מייך קדמי' דיוקא כשהו בוד הנהו קודם
 שלנה שאל' מועבר' הראשון עליהם מוד' בעת שחלס' לו
 אכל' אם קבל' אחר' הנהו מוכות הרבה אפ'לי' פשיע'ר לכל
 אחד מהם מה פעמי' לקנות' און כהן דין קדומה שכשם
 שקדמה אחרת' על' איהם שיעבור כו'ם ככת' אמת' וכל הקודם
 ונכח אשלו' הוא אחריו :

ז לנה זכת' לנה שאל' עמיד לקנות' הוא משועבר' לך
 ז' א"ב קנה שר' וז' א"ב כמוד' גלוה' מאה' המדה משועבר'
 לראש' שתק' שקדמה' עליו שיעבור' בלראשון' והוא קודם
 לנכות' זכ' וכה החלום טורח מחלוקת' הדין אפי' היה מאה' :

ח היו שילוו כעלו מוכות הרבה כולם כיום אחד או כשה
 ח' חתמה' אם שמוכין שער' און כהן דין קדומה' וכל
 הקודם לנכות' בון מקדמי' בון מטלטלי' ואילו כל
 עדים שליה פוה מחולה' ובכתומ' לר' ונאחר' כך לנה ובתב
 ומס' לאחר' א"ב' און כהן דין קדומה' לני' שאין שיעבור
 והשטר' של אלא' משעה' שמוכית' מתעבו' דיוכין מסוף היום
 ונכס' בוד' אם לא' שיעבור' כולם כבת' ארת' און כהן דין
 קדומה' לשטר' מש' שעבדים' וכ' מתכונ' הנוי' מזה' כומ' א
 מחו' שליה מחלה' וכה ליתא' דיון שמוכ' של' שטר' אונ' כוכר
 מתוך' השטר' הנה ליה כמלה' על' פה' ומה' על' פה' לנת' כש
 דין קדומה' :

ט דלוח' הנה מייב' לשמעון' גלוה' ויהויה' ושמעון' הוא מוקדם
 לכולם' ומכר' כ' שדותיו' של ר' בן' להנכות' לשמעון'
 מחוב' מכני' שהיו מוקדם' ואין בכב' ראוין' אלא' כדו' לפרוש'
 לשמעון' ולנוה' הודה' אינן' ויכולין' לטרוף' מאותן' הלוקחות' שמינו
 בכס' ראוין' אם כ' כדו' לפרוש' לשמעון' כעטמה' ש' אחריו
 ל' ונוה' הדין' אנו מוקדמין' לאילו' הלוקחות' שמינו' שבי' כ'
 מכר' וסדה' זה כדו' לפרוש' לשמעון' כל' זכות' שיש' לשמעון' על'
 שדה' זו' ויש' להם' ללקחות' אילו' שאף' שלא' הגבו' נוף' הקרקע'
 לשמעון' ונכס' שמעון' כבר' כפתלן' מראובן' כל' שיכרו' בית' דין
 מחמת' נכסיו' שמעון' דין' הוא' אילו' זכות' שיעבור' על'
 שמעון' קים' וכל' קרקע' וכל' כ' כ' שמוכרו' כ' ד' וכתבו' ללוח'
 שיכרו' כדו' לפרו' לשמעון' מחמת' חוב' כך' וכך' שהיה' דלוח'
 חייב' לשמעון' וכש'ר' זמון' כך' וכך' אכל' אם הנה' כענינו' מכת'
 כדו' לפרוש' אלא' חוב' היוקדם' אפי' יכתב' לו' כן' בתוך' השטר'
 בעל' חוב' מחלום' בא' ונורף' מן' הלקוח' דלאו' כל' כמיכיה' ליה'
 להשקט' שיעבור' דככל' חוב' כ' מאוחר' ועל' מ' קי'א' ענה' :

י סדרות' שזמן' כולם' ויש' אחד' או' ששה' ארת' במקום
 שכותבין' פעות' וכו'א' כולם' כמוד' לנכות' וכן' בעלו' מוכות'
 כל' אחר' מהם' קודם' לוח' מכיו' וכו'א' כולם' כמוד' לנכות'
 מטלטלין'

שועבדו של חבירו וכן אם הכותב כ"ח המאומ' מטלטלין ביד
 שלהו לבעל חוב המוקדם וכול' לומר' לו' ג' ב' הנחת' לך' חקום
 לנכות' חזונו' ומה' שנכח' גבה' שלא' ואחר' שה"כ' המוקדם'
 קודם' אלא' במק' אם' ש"כ' היוקדם' ש' אמר' חובו' אם' באמר'
 דב"כ' מאומה' ש' עבדה' נכה' :

ב בעל' חוב' מכ' חובו' זכרתי' שעתו' שעתו' שעתו' העיד
 שעתו' הכרוז' ומן' אחד' א"כ' ככ'א' בעל' חוב' המוקדם'
 להנזיל' מחמו' וטעון' המחלומה' כיון' שלא' ערער'
 כשעת' הכרוז' השפדת' כתי' כ"ז' על' חוב' הכרוז' ונכ' כל' מו' שיש'
 זכות' שיעשה' על' הקרקע' זו' ויב' ויערער' כדו' מו' שלא' ויב'
 זו' ערער' ויב' ויב' ויב' כהנכס' דוב' דלכות' א'
 הוא' ויב' ויב' ויב' ויב' אכל' אם' הכרוז' בסתם' כל' מו' שיש'
 לו' זכות' ויב' ויערער' לא' בעלו' זכותו' למו' שלא' בא' דכס' כל'
 השעת' א"כ' בא' מחילה' דמא' לא' היה' ברא' לו' שיש' לו' ח'א'
 ויזון' לבא' באומה' שהנזיל' הכרוז' שכל' מו' שלא' ויב' זכר'
 זכרו' ויב' א"כ' א"כ' אחר' ולא' שעת' הכרוז' טענת'
 טענה' ולא' אחריו' לוח' סכר' חכר' אית' ליה' ש' דין' העולם'
 להשקט' על' הכרוז' בו' לשומה' על' לכו' להגדה' לחמור' אם'
 אין' לו' עסק' ש' זה' ויהו' ויב' לו' בעלו' מוכות' שהיו' פלוקין'
 שלכס' ליה' גו' שמוכ' להם' לא' א"כ' ככ' ענינו' פוה' להשקט'
 און' לעק' לכס' הנה' ולא' לשקט' מן' היוקדם' ד' רב' הנה' היוקדם'
 לנכות' און' לעק' הוא' וכה' והעוד' השטר' כדבריו' האחד' אם'
 מכנה' הנה' לשקט' עליו' כיון' ג' השטר' משום' דוב' ז'
 דמלכות' וכן' אם' הנה' נכה' וטעון' ש' אלא' כדו' הנכס'
 ב' לא' הוא' מייב' לך' כל' הנה' ויב' על' יב' דלכות' א' גבה'
 מה' שנכח' נכה' :

ג מטלטלין און כהן דין קדומה' לנכסין' אם' קדם' הח'אומר'
 ונכה' און' מנוחין' מרובהו' שכתב' כפדים' ולא' עוד' א'
 א"כ' עמד' הראשון' לנכס' מחוב' ח' הח'אומר' הקודם' ונכה'
 מנוחין' ארת' מודו' ככ' ד' כיון' עבר' וכה' כה' מדני' היה' הש'
 שלו' מיהו' א"כ' תש' אחד' מהם' שטרות' אילו' היוקדם' און'
 תפוש' מופלת' בה' מה' שדין' הוא' כ' כ' ת' הנה' ת' לוח' לו'
 ג'ם' און' שייך' לומר' דין' קדומה' על' היעבוד' שכו' אלא' יח' וי' וי'
 החוב' עבדים' הם' כמטלטלין' ואין' להם' דין' קדומה' כמו' כ'
 כמטלטלין' אפי' דככל' חקום' אחריו' כפדים' הם' כקרקעות'
 משום' דהוקדש' להם' שאינו' ענין' קדומה' שאין' כ"כ' סימך' לא'
 על' הקרקעות' שאין' היילין' לזכר' ולזומח' קיין' אכל' של'
 העבדים' שוכלו' לזכר' לא' סכח' דעתיה' כמו' כמטלטלין'
 לזכר' און' כה' דין' קדומה' א"כ' סכר' שאלו' עונה' כשולם'
 יעתר' לבא' א"כ' לא' כדו' דין' קדומה' אילו' עונה' כוד'
 הנה' ענינו' ונאום' ק' ד' ש' א"כ' הדבר' לעולם' כשכ' הנה' לת'
 אופ' לכל' חוב' הח'אומר' נרץ' לקיום' ש' שעתו' ועל' סוף'
 כ"ש' ענין' כ' :

ד לוי' הנה' סטר' על' דלוח' ויב' קודם' שהזמין' לדין' שלא'
 הדיון' סטר' חסר' ויב' א"כ' הנה' ענין' ע' מייך' ל' אל'
 לון' און' הכמות' החכות' מחמת' לזכר' גכיה' דמות' כ"כ'
 מאומה' מה' שנכח' נכה' ושעתו' כ' כ' כדו' קדומה' והוא'
 כוכ' קודם' לזו' און' קרא' גכיה' ליה' מה' שנכח' נכה' אלא'
 א' כ' שוכ' ב' המטלטלין' ויכתבו' לוד' הח'אומר' : כ' ד' שפקלו'
 אמת' על' כדו' שייך' מחמת' שייך' לזו' ועבר' שמעון'
 וכתבין' לר' כ' על' ש' וסעף' ה' :

ה פעבר' לוי' מטלטלין' אכל' קרקע' יש' להם' קיל' כיו' כקרקע'
 משועבר' ויזום' כקרקע' וזה' קדם' המחלומה' נכה' ע'

לבוש עיר שושן

הלבוש נביית סלוח

עשוהו צמותיקו אלא הריהם של סני:

טו סנים ששלחו לנוי כזה אחר זה ואין בכוונת הנושאים להם ולה וכשפיר ראוהו הירדדם לנביות עמרו קק ורועת טען שמעין ריבית טע' החיזון שלולתי לנווי אלא עתה ש'רנכה אכיו קרן חיוב לטי' שלא חל חיוב הרביית חזון הסס אלא ככל יום היו מתרבה אף בדבריו שמעין כולם דקן ש'טעית השטר חיוב הגנו ענמו כל הרבו' ע'טעלה על ע'טעיה חל עליו השיפוד תטעה שקבלו עליו על כל הרובית: **טז** ליה שאין לו מיה נברוע וככל הכית פלי' ועל אה מזויריטו כנון אביו או אמו וכני היה אהיה א'כוכו מתראשין וורג את מורישו בקבר והורשו לנו ואין לבעל חוב לטולל ממנו כלום שהיו אף ב'ח נושא' ב'ר'ד' והיה אומר חובתי מתראשן וכמ'ל שובה הלה פ' ככוכו ומה ובעל חוב נוכח מ'וורשו הסכמים בחוקת הוירי' ומה הכפל חוב להכיר ראייה שהורשו מתראשן ואם אין ה' ראיה לא יטול כלום מא' תם הסכמים:

קה דין החופש לבעל חוב במקום שהן נ' אחרים וכו'ו טע'ים

א ליה שחיב לשנים או יותר ואין לו כדו לרר'ט לב' וקדם אחר מו שאינו חיוב ליועשה מהפ'ט'ט'ין של מה כד'ל'נכות לאחד חסעלו מנות כנון ראוהו סח'ים ד'הקן ולווי וכאיהודא ונפש לראוהו בשבול שמעין אף על גב ד'הן ל'אס' שלא ככנו הכא אינו מוטעלו ל'ו כיום כנון ש'מ'ס חובה לנו שהור'א וישאר לו יחמה שיפד' לו וא'כילו פ'ל'א שמעין שלוח וכתב לו הרש'אל לא מהכו שאין כח ב'א'ם לטעות שלוח לחוב ל'אחרים אבל ליטור'וב'א ש'ה'ס בב'ל ה'ה'מ'ס מהכו דכחו עד'וב'א משל ח'ד'רו כוד כע'לים הוא: **ב** ואם הלוה חיוב נ"כ לתפס' זה אע'פ'י שלא תפ'ס לנתק ענמו כלום מהכו כתמו ד'א'י בע'י'וב'ה לכ'פ'ס' זכ'ו נ'ח לח'ב'רו'ב'כ"מ' א'ס תפ'ס ג'ס לנורך ע'מ'ו אכ'ילו וכ'נ'ה ל'א'ט' ותפ'ס לח'ב'רו'ב'כ'נ'ר' ה'כ'רו'ב'א אע'פ'י ש'ח'ב' לא'חרים קנה א'כ'לו ד'ב'כו המותר' א'ין ל'ו ע'וד מ'נו ד'א'מ'רו'ן ה'א'י'ל וז'כ'ה ב'ת'פ'ס' זו וע'פ'י ז'כ'ה כ'מי לח'ב'רו':

ג אם הלוה אומר לח'ס' אחד זכ'ה כ'ח'פ'ן זה ל'פ'נו'ו א'ין מ'ה זה ל'פ'נו'ו וז'כ'ה לו וא'כ'ילו א'ין הז'כ'ה ח'ב'ר' ל'א'ט' פ'ל'ו'ו זכ'ה א'כ'ילו'ט'ו לו ב'ח' א'חרים דו'כ'ן לח'ר'ס' נ'כ'ו וא'ין א'חד מע'לו ח'ב'ות י'ב'ול'ן לנכות מ'מה ש'כ'ת'ן ה'לוה ל'ו ש'כ'ר זכ'ה כ'ה'ם א'חר:

ד וכאק'וס שא'ינו ח'ב' ל'א'חרים כנון שא'ין ה'לוה ח'י'ב' כל'ם ל'א'חרים זכ'ה ה'ת'פ'ס ב'ח' מ'טפ'ס דו'כ'ן לח'ר'ס' שלא כ'ניו וד'וק'א כ'ח'ק'וס ד'אי'כ'א ח'ב'רו'ב'א ל'כ'פ'ל ח'י'ב' כנון ש'ח'ל נ'כ'ו ד'יוע'ס'וד כ'כ'ס'י או'ט'ע'ט'ו ור'ד' מ'כ'ס'יו זכ'ו א'כ'י' מ'ך ה'ז'ן מ'ה'ס ת'נ'ש'א'ת' א'ין ל'ו כ'כ'ס'ים א'חרים וז'כ'כ'ר ה'מ'ט'ו או' ל'או'ק' ת'פ'ס'ה וד'וק'א ד'ק'יו'ט' כ'ח' ש'ט'ר'א כ'יד'ה ד'יו'כ'ל ה'ס'ת'א ל'ק'ו'י'ו כ'כ'י ד'וכ'א ו'א'ם א'ינו ו'כ'ל ל'ק'ו'י'ו ה'לוה מ'כ'ט'ו ו'ן מ'ה'ד'רו'ן מ'חו'ב'א ל'ח'ר'ה' ול'א' מ'ה' ה'ת'פ'ס' ל'ח'מ'ר' ק'פ'נו'ו ל'ן ד'מ'יו'ט'כ' ר'א'ו'ה' ו'כ'ן א'ם ה'לוה א'מ'יד א'ין ש'ם א'ד'ס י'כ'ו'ל ל'מ'ט'ו מ'ז'נו ב'ש'כ'ול א'חר ד'י'כ'ול ל'ח'מ'ר ל'ה ל'א'י בע'ל ד'כ'ר'ים ד'ר'יה א'ת מ'ה א'י'ת ל'ך כ'נ'י א'י'כ'א ה'מ'ט'ו ו'ת'פ'ס'נו ו'א'ש'ל'ם ל'ו א'ם א'ת'ח'י'ב' ל'ה:

ה ל'ש'ן ש'ט'ור'כ'ת'ה כ'ע'ל ה'ע'ט'ר' ה'ת'פ'ס' ל'כ'ח' כ'ח'ק'ו' א'פ'ט' ת'כ'

מ'ט'ע'ל'ן או מ'ח'ק'ר'ק'יו שא'ין כ'ה'ן ד'ין ק'ד'ו'ה' כ' כנון ק'ק'ח'ן ה'לוה ל'א'חר ש'לוה מ'ן ה'א'חר'ו ש'כ'ה'ס ש'ח'ל ה' ש'י'כ'וד'ה כ'כ'ת' א'ח'ת וא'ין כ'כ'ס'ים כ'די ש'ג'ו'כ'ה כ'ל א'חד מ'ה מ'חו'ב' מ'ח'ל'ק'ים כ'י'ו'כ'ה כ'ו'כ'ר מ'ול'ק'ין א'ם כ'מי מ'ח'ל'ק' ה'מ'ו'ין ה'כ'מ'ז'א על מ'כו'כ'ס' י'נוע ל'פ'ח'ו'ט' ש'כ'ה'ס כ'ש'ע'ו'ר ח'י'ב' כ'וס'ל כ'ל א'חד כ'ש'ע'ו'ר מ'וב ה'כ'ח'ו'ט' ש'כ'ה'ס וא'ם ש' ו'י'ת'ר מ'ז'ו'ר'ים ה'כ'ז'א'ר'ים מ'כ'ע'לו ח'כ'ו'ב' ו'ח'ול'ק'וס כ'י'ו'כ'ה כ'כ'ר'ך ה'זה כ'י'נ'ד ה'יו ש'ל'ט'ה ח'כ'ו'ב'ט' ש'ל ה'ק'ן ו'ש'ל ה'ק'ן ו'ש'ל זה ש' א'ם ה'יה כ'ל ה'כ'מ'ז'א ש' מ'ו'ט'ע'ל' כ'ל א'חד מ'זה ו'ט'ע'י'ח' ד'כ'ש'ע'ו'ר' כ'ל כ'כ'ס'י ה'לוה מ'ש'ע'ב'ד'ו'ם ל'כ'ל א'חד מ'כ'ע'לו ח'כ'ו'ב'ו' ה'ול'כ'ך א'ם ל'א ה'יו לו א'לא נ'מ'א'ת' ה'יו כ'ל ה'ש' מ'ש'ע'ו'ר'כ'ו'ם ל'כ'ע'ל ה'ח'ז'ה כ'מו ש'ה'יו מ'ש'ע'ו'ר'כ'ו'ם ל'כ'ע'ל ה'ש' ו'כ'ן ל'כ'ע'ל ה'מ'א'ת'ים ה'יו כ'ל ה'ש' מ'ש'ע'ו'ר'כ'ו'ם כ'מו ל'כ'ע'ל ה'ג' מ'א'ת' ה'ע'ל'מ'ס א'כ'ילו כ'ע'ד ד'וכ'ר א'חד כ'ל כ'כ'ס'י ה'לוה מ'ש'ע'ו'ר'כ'ו'ן ל'מ'לוה ו'כ'ו'ן ש'ט'ע'ו'ר' ש'י'ס ה'לוה כ'נ'ט'ו ל'כ'ש'ו'ב'כ'ן א'ם יש כ'א'ן כ'מ'ז'א' פ'ח'ו'ט' ח'ש' מ'ח'ל'ק' ה'ט'ו'ה' ה'כ'מ'ז'א' ש'ט' י'ת'ר על א'מ'ט'ע'ל'ן כ'ל א'חד מ'זה ו'נ'ש'ת'ל'ק' ש'י'ע'ב'וד ה'מ'ז'א ו'כ'ש'אר ש'ע'ב'וד ה'מ'ז'ת'ים כ'מ'י'ת'ר ש'ו'ה ע'ד כ'ד'ו מ'וב ה'מ'א'ת'ים על זה ה'ד'ר'ך כ'י'נ'ד כ'מ'ז'א' ש'ט'ת'י' א'נ'כ'י'ת' מ'ח'ל'ק'י' ש'כ'ה'ו ו'ש'ת'ל'ק' ה'א'חד כ'ע'ל ה'מ'ז'א ו'ח'ז'ו'ר' ה'כ'כ'ס' ו'ח'ול'ק'ים ה'ק'ק' א'ין ה'פ'ח'ו'ט' כ'ש'ו'ה ו'ש'ת'ל'ק' ה'ש'כ'ו כ'מ'ז'א' ש'ט' ת'ר או פ'ח'ו'ט' ו'ח'ול'ק'וס ש'כ'ס'ו'ם ו'ש'ת'ל'ק' כ'ע'ל ה'מ'ז'א ו'ח'ז'ו'ר'ים ו'ח'ול'ק'ים ה'ק'ק' כ'ין ה'ש'כ'ו'ס ו'ש'ת'ל'ק' כ'ע'ל ה'ק'ק' ו'כ'ו'ת'י'ת'ן ה'ק' כ'כ'ש'או'ר'ו ו'ן ה'כ'מ'ז'א ל'כ'ע'ל על א'מ'ט'ע'ל'ך זה ה'מ'ח'ל'ק'ים א'ם ק' כ'כ'ש'או'ר' ל'נכות כ'ח'א'': **יא** כ'כל מ'ק'וס ש'א'כ'ו'ב' ח'י'רו'ם כ'ו'ה' מ'ח'ל'ק'ו' או'ט'ע'ו'כ'ה ה' ה'ר'א'ש'ן ה'ז'כ'ה כ'כ'ס'ים נ'ר'ך ל'וש'כ'ע' מ'ת'ל'ה ש'ע'ד'ו'ן ל'א' כ'פ'רע ה'וא מ'ח'י'ב' א'י'כ'ו'ב' ש'ט' לו לח'מ'ו'ט' כ'ס'ט'רו' ד'ל'א ש'י'ך כ'א'ת'ח'ו'ב' כ'מ'ק'וס ש'ח'ב' ל'א'חר'ו ד'ל'א'ו כ'ל כ'מ'י'נו' ד'לו'ה ל'ה'ל'ח'ו'י'נו:

יב מ'ו'ט'ע'נ'י'א ש'נו ש'ט'רו' ח'כ'ו'ב'ת' על א'חד כ'ט'ע'ט'ו כ'ו'ס א'ח' מ'כ'כ'וס א'חד וא'כ'ילו א'ח'ס' ה'ע'ד'ים ע'כ'ח'ס ה'פ'ח'ו'מ'ים על ז'ה ח'ת'ו'מ'ים ג'ס על ה'ש'כ'ו'ר'ו זה ג'ו'כ'ה ס'ט'ה'י'ו'א'ן א'חר'ים ש'כ'ה'ס כ'ע'ש'ו' על ה'לו'ה א'ת' ה'ח'ו'ק'ה כ'ד'ו'ס על ח'וב מ'ח'ת'ו' על ח'וב א'חד ש'כ'י' ח'ב'רו' א'כ'ילו כ'ו'ס א'חד:

יג מ'לו'ה כ'ס'ט'רו'מ'ל'ה על פ'ס'ה מ'ח'ק'ר'מ'ת'י'א מ'לו'ה על פ'ס'ה ק'וד'מ'ת' לנכות מ'כ'נו ח'ד'ו'ק' מ'ח'ד'ק' ל'ש'ע'ו'ב'י'ד'א' ד'א'ז'ו'י'ת'א ז'כ'ו'ן ש'ע'ד'ים ש'ע'ד'ו'ס ד'מ'לו'ה על פ'ס'ה ק'ד'מ'ה מ'ל' כ'ס'ט'ר' מ'ל' כ'ל'א ש'ט'ר ב'ל' ה'ואו ש'ע'ו'ר'ה' ע'ד'ים כ'כ'ש'ע'ו'ר'ע' לה'ס ש'ע'ד'ו'ן ל'ה כ'כ'רע' ו'א'ם ל'א'ו ו'י'כ'ל כ'ע'ל ה'ש'ט'ר ל'טע'ו'ן מ'ח'א כ'כ'רע' ו'א'כ'ו' כ'כ'ש'כ'ו'ע' ל'א ו'ט'ו'י'ל כ'ע'ל ה'מ'לו'ה על פ'ס'ה א'ם א'ין לו ע'ד'ים שלא כ'כ'רע' ג'וש' ח'ל'ק'וס ו'א'חר'ים א'כ'ו'ב'ט'ו לו ע'ד'ים כ'ד'ו'ן ד'מ'לו'ה על פ'ס'ה א'ין לו ק'ול ל'מ'ה י'ס'מ'וד כ'ע'ל ה'ש'ט'ר ה'כ'ו'י' מ'ש'ת'כ'ר' א'כ'ל מ'לו'ה על פ'ס'ה מ'ח'ק'ר'מ'ת'י'א ק'וד'מ'ת' ל'מ'לו'ה פ'ס'ה א'ח'ת'ת' ד'כ'ו'ן כ'ס'ט'ע'פ'כ'ד'ו' כ'כ'ו'י' ל'מ'לו'ר'א'ש'ן ש'כ' א'ין מ'לו'ה על פ'ס'ה מ'ח'ק'ע'ת ש'ע'ו'ב'ד'ו'ד'א':

יד מ'לו'ה שלא מ'ז'א כ'כ'ס'ים ל'לו'ה ל'י'ס'ר'ע' מ'ה'ס מ'חו'ב'א א'ה ס'כ'ת'נו'ע'ל'ע'ל' ת'נ'א'ו ש'א'ז'רו לו ו'א'חר'ך ל'פ'נו'ב' ד'וק' ל' י'רד ר'א'ר'א'ן ו'י'כ'ר'ס' א'ין ל'א'ש'ט'ו כ'ו'כ'ר מ'ה' ש'ט'ר ר'א'ש'ן ד'וק'ק' מ'ח'ר'ס' ש'א'י'כ'ס' ש'כ'ע'ת מ'ז'ו'ר'ת' כ'ר'ז'ו'ת'ו' א'ין ה'ש'כ'ו'י'כ'ל ל'ט'ו'ר'כ'ס' ה' ה'ק'ו'ק'ו'ט' א'כ'ל א'ם ש'ע'כ'ר'ס' ו'ש'ד'ו'ן ה'ס כ'ד'ו'ד'ג'ל ר'א'ש'ן ו'ת' כ'ק'ש' ש'י'ע'ו'ב'ד'ה ו'כ'ו'ט'ל' ה'ש'כ'ו' ל'פ'ו'כ'ך א'ם כ'א מ'לו'ה כ'מ'י ר'א'ש'ן ל'ה'ש'רע' מ'כ'כ'ס'י א'י'לו'י'כ'ו'ל ה'ש'כ'ו' ל'ח'מ'ת' ו'א'ין ה'כ'ד' מ'נ'כ'ו'ן א'ז'ו'ר' מ'ח'ק'ר'מ'ת' א'לא מ'ח'י'ב'ו'ט' כ'ל'כ'ר מ'ת ר'א'ש'ן ע'ב'א'כ'ע'ל מ'וב ל'נכות מ'כ'כ'ס'י א'י'לו' א'ין מ'נ'כ'ו'ן ל'ו כ'י'ס' א'ש'לו

לבוש עיר שושן

חב לאמרום חובב באחרונתו דמונ נבשו עבד לוח לאומו מלוה וכן עסקה בשרר הלוח ומייב באחרונתו עב-ל. האו ככטר הכוה ל שאון מפורוש פאם יבא המלוה ונתבט ללוה שהלוה פטור ממלוג במסל לו ויכול לדמותו על התבוס דודאו זה אינו דמה לו למנו עם התבוס לא על עגאו שליח ואם לו ללוה לשלם לתה לוא ולכ. והיה ובהו ונחור ויתבט התבוס לא הן הכעל הפטיטר המון נבשו המבוס עבד לוח לאומו מלוה ר' פטומד בחפז זה שמכס בחתום הלוח ואינו עליו כשמו כעל לא חובב באחרות המחובן אכן חס כאכס שהלוה ככטר שמותרות מכל זכא שפאם חכסם חס התבוס און לן הפסד בזה אלא שאכוב וכל בחיה ויתבטמו יבשל לחלוה ומחור ויבכס מן התבוס ח'טש שכבר נבכס מינו חובב לסכל לו ועל זה פוסק רבינו יעקב בעל שטרות ואמר ודבריו ח'ה הר'ט' ל' יאראה שאינו חייב בהחיותו וכן מרזי המרהחאל ל' בת כאן כש"מ ויא שאינו חייב באחריותו ר' ל שפירוטס נא מוכפסות עבד לוח כ'א בענה עלו בשות חסס לו לכל ויתר כפשוטו שבר שכבר מנוה לו לו דמנו קעל'ה הכעל הפסוק בו חבל באחריו אונסין ח'ינו ח'וב א'ח ב' וקבל עליו כה' ולכ' ק'ח'א' ויתר הלוח למכס קבל עליו' חררו ככ' שתהייב לוי כהרזו' בה' שהפסת ח'ת' א'ח ולאכס מ'יח' לו ה'ח'ו' ל' מ'ה' פ'שת' ל'ח' מ'פ'מ' ל' לו'ח' א'ח כ' כאכס מ'יח'ו' שומעין לו ללוה ש'ר'ך' ל'ח'ו'רו' לו' או לקבל עליו אונסין ואם יבא הח'לו' למכסו אותו והיה לנלס' ולמנו' י'ח' כ'כ'ה' ח'ח'ו' ולא יוכל לטען כאכס מ'יח'ו' כ'ן ל' ל'ה'כ'ה' ולרין כפוט ולא כדבריו קת' שאר'ו' י'ע'י' התבוס' ככטר הלוח מ'ה' ח'לו'ה' וה'לוה' נ'ר'ך' לתבוע התבוס זה אין כפרא כלל ואינו ח'מת' דמה לו למלוה עם התבוס ח'ס' לא' פ'ש'או' שליח או שאן ל'וה' לשלם או יוכל להט'או' מן התבוס כ' ל'.

ויפקד שפכס בבקרון למכסו לכ"ח כמקו שאינו ח'וב' באחר' מוציא לו לה פ'שת'ו' לפטו'ן' זה שאכס את המפקד ארוב' בענה מ'טלטל'ן' אל' כ'ינו' וש'פ'ט'י' אינו מ'שמ'ת'ו' ואם כ'ת'בו' באנ'ב' או בקנין מודר או בחמת' סכ'ו' מ'רע' אינו כ'ת'ו' י'ח'ו' ח' א'ן' ח'וב' מ' כאן אין כ'כ'ר' ויכול לפכס' המקודן כעל'ו' ואש'ר' א'ס' הלוח' מוד' שהיה נותן בכל פוקדון המקורו למס' הפקודן אל'ו' ואם יש לאחרים ויהיה בו הדין כהיה וכן האשור הקודקוד לוד' מ'ה' כ'ט' ויא' ח'ס' הוא פ'מ' שכ'ר' ש'אומ' לו' ח'ף' א'ס' ח'ת'ו' מ'ח'ו'רו' ל'ך' היה נובה מ'ק'ד' ו'א' כל'ל' הכ'ס'ד' כ'ט'ו' וכ'ר'ך'ן' כ'ת'ו' מ'וד' ל'כ'ן'.

קין דין הכא ליפרע שלא בפני בעל חובו

וכו' וכ'ס'פ'ים

א מלוה שא ליפרע ככטר הקיים שכונו שלא בפני הלוח שאין הלוח ככחן חס וכו'ל'ן' בית דין עלוה לו להדונו פועמוד כד'ן' ש'ח'ן' ו'ו'וד'ו'ין' לו' א'ס' הוא ככדי ש'ל'ך' הש'י'ת' ו'ו'ו'וד' ה'ך' ש'ג'וס' ו'ס' ו'ה'ר'לו' י'ת'ן' שכ'ר' הש'ל'ו' ו'ח'ו'וד' ו'נ'כ'נו' ו'וכ'כ'ו' ה'לו'ה' כו'ך' על מ'כ'ו'ס' מ'ן' ה'י'ן' ה'יה' ד'א'ו' ל'ר'ד' ל'כ'כ'ט'ו' מ'ה' ח'ס'כ' ע'ול'ת' ד'ל'ת' א'י'ב' ה'וא' כ'מ'ק'ו'ס' א'פ'ק'ה' ו'ס' ו'כול' ל'ו'ל'ך' ו'נ'ח'ו'וד' ה'ך' ל' י'ס' א'ין' ח'מ'ו'י'ב' כ'ה' א'ה'ת'ו' כ'כ' ו'נ'כ'ו'ן' לו' ח'כ'ו' מ'וד' ו'כל'כ'ד' ש'י'ש'כ'פ' ה'מ'לו'ה' ש'לא' כ'כ'ר'ס' ו'ט'ו'ל' כ'ו'ן' מ'ח'ק'ר'ק'ט'ו' כ'ו'ן' מ'ט'ל'ט'ל'ן' ו'כ'ל' ו'ת' ח'ק'ק'ת' ח'כ'ת'ו' ש'לא' ו'ה'כ' ל'א' כ'ו'ט'ל' מ'ע'ת'ו' מ'ל' ח'כ'רו' ו'ו'כ'ן' ל'מ'י'ס' כ'ס'ר' ו'א'ח'ת' כ'ו'ט'ל' ד'ל'ת' כ'כ'נו' ל'ו'ן' א'י'ן' מ'ח'ש'ק' י'ש'ד'ר' י'ר'ה'ס' כ'ת'ו'כ' כ'מ'ר' א'כ'י'נו' כ'ט' ש'א'מ'ר' י'ש'כ'ר' ש'לא' כ'כ'נו' ו'יא' ב'א'ש'ן' כ'ל'ל' ש'כ'ו'ס' א' ו'כ'ט' כ'ו' כ'כ'מ'כ'ו' ס'ל'ו' ו'ע'ל' כ'א' כ'מו' ח'וכ'י' נ'ר'ך' ל'נ'ש'כ'ע' ד'כ' ד'מו' כ'כ'ל'לו' כ'מו' ח'כ'ו'ס' י'א' שאן' נ'וכ'ן' ש'לא' כ'כ'ו'ן' מ'ך' מ'לו'ה' כ'ע'נ'ו' א'כ'ל' מ'ן' ה'יו'ש'ע'ן' א'י'ן' נ'וכ'ן' ש'לא' כ'כ'נו' ח'לא' נ'ר'ך' ל'ו'ל'ך' ח'מ'ו'י'ב' ו'פ' ל'מ'ו' ש'ב' ש'ע'י'ן' ו'

וסמין יד ספקי ח'.

ב פלטה דלוחת נרדך להכחו לכ' ד'ו'ח'י' י'ס'ר'ע' ש'לא' כ'כ'נו' ד'לו'ה' ד'ל'ט'ו'ה' ל'ק'ו'ם' ס'טר' ש'כ'רו' ש'כ'ו'ס' ש'כ'ט'ל' ח'וכ'ו' כ'מ'ד'ו'כ'ה' א'ח'ר'ת' ר'ח'ו'ן' ו'י'ת'ר' מ'כ'רו' ש'י'ל'ך' ש'ל'ו'ת' ו'ח'ו'וד' ה'ך' ש'ל'ש'ם' ו'כ'ה' פ'לו'ט'י'ס' כ'ח'לו'ה' כ'כ'כ'ס'ו'ס' כ'ח'ו'ק'ת' פ'לו'בו' ה'לו'ה' ח'ס' : ג הכא ליפרע שלא בפני לוח ככס' עבד וכו'ל'ן' לפרוע מככסו שלא בכחו כך רך וכו'ל'ן' למשכנו לכ"ח קרקט כחובו וזה ויתר טוב לו ללוה שיוכל למקן לכפיח.

הלכות נביותי חוב מן היתומים

קין כו'פין את היתומים לפרוע חוב אביהם וכו' וכ'ס'פ'ים

א כתי הין נדקן וכו'ת נדקין נדקין וכו' ודקדוקי מל' דהיו הין נדק מיותר הוא שלא היה נרדך לפרע כל הקלוס שהוא נדק דכפשוטו כשאלך נרדך היות נדק כדמתי ה' החארו ודרשונו דהיו הין נדך כ'ורשו' ש'ה' ה'ה'ן' ע'ל'ך' נ'כ'ל' כ'ב'ו'ן' ו'כ'ל' מ'ה' ש'א'ח' ה'ן' או' ל'ז'ו'ה' ס'כ'ד' כ'נו'ן' ש'נו' ה'לו'ה' לו' ו'ה'וא' ה'כ'ס'ו'ו' ל'פ'ת'ו' כ'ו'ח'כ'ו' מ'כ'ו'ט' פ'שה' ה'וא' ע'ל'ו' ס'י'ק'ו'ס' ד'כ'רו' ו'כ'ו'פ'ין' א'ו'ת'ו' ל'ג'ל'ש' כ'מו' ש'כ'ו'ב'ן' א'ת' ה'א'ר'ם' ע'ל' כ'ל' ש'ר'ז' כ'נו' ע'ס'ה' ד'רו'ב' ל'וא' ש'כ'ו'ב'ן' א'ו'ת' ע'ד' ש'פ'ת'נ' כ'פ'ס'ו' כ'די' ס'י'ק'ו'י'ה'ה' ו'כ'ו'ן' ש'כ'ו'ב'ן' א'ת' ה'לו'ה' ל'ש'ל'ם' ח'ס'ו'ס' מ'נו'ה' כ'ו'פ'ין' כ'י'כ' ה'ור'ש' ע'ל'ו' ל'ק'ו'י'ס' ה'מ'נו'ה' כ'מ'כ'ו'נו' פ'ר'ט' ח'י'ר'בו' ש'ח'ל'ס' ש'כ'ו'פ'ו' כ'מ'נו'ה' ע'ל' ה'ח'ו'ן' ל'ס'ו'כ'ך' א'ל'ן' מ'נו'ה' ע'ל' ה'י'ע'י'נו' ל'פ'ר'ע' ח'וב' א'בו'ה'כ' ו'כ'ו'פ'ין' א'ו'ת' כ'כ'ך' כ'כ'ו'ב'ן' א'ת' א'בו'ה'ס' כ'ל' א'כ' ב'ה'כ'ו'ס' ל'מ'ס' א'בו'ה'ס' ק'ר'ק'ט'ו'ט' ש'א'ן' ב'ש'ת'ע'ב'ד'ו' כ'כ'ס'ו' א'לו' כ'מו'ן' א'בו'ה'ס' ל'ק'ו'י'ס' מ'ה'ס' מ'נו'ה' ו'לו' נ'א' כ'ק'ט'ה' ח'י'ס' ה'כ'נו' ו'י'ס'פ'ד'ו' כ'ב'ו'ת'ו' א'כ'ל' א'פ' ל' ה'כ'ו'ס' ל'מ'ס' א'בו'ה' ק'ר'ק'ט'ו' א'ל'ה' מ'ט'ל'ט'ל'ן' א'י'ן' כ'ו'כ'ן' א'ו'ת' ל'פ'ר'ע' ח'וב' א'בו'ה'ס' מ'ה'ס' א'י'ב' ד'ו'ד'א'י' ה'י'ה' ב' כ'ש'מ'נו'ה' מ'ו'ש'ל'ת' מ'ל' א'בו'ה'ס' ל'ש'ל'ם' מ'ן' ה'מ'ט'ל'ט'ל'ן' כ'מ'ו'ד'ו'ת'וד' כ'ש'ת'ת' ק'ט'ע' ה'ש'ע'ו'ב'ן' מ'ה'מ'ט'ל'ט'ל'ן' ד'ק'ל' ל' ה'מ'ט'ל'ט'ל'ן' ד'י'ת'ו'י' ל'א' מ'ת'ע'ב'ד'ו' ל'כ' ל' ע'ת' ה'ק'רו'ה' א'פ'ו' ה'ס' מ'ו'ש'ק'ד'ו'י'ב' כ'וד' ה'מ'לו'ה' או' כ'וד' ח'א'ר'ו' כ'י'ן' ל' ע'ת' מ'ש'ו'ס' ד'כ'ת'ו' ו'ה'ל'ו'ס' א'ש'ר' א'ת'ה' כ'ו'ש'ה' כ'מו'נ'ו' א'י'ן' ו'ג'ו' מ'ש'מ'ע' ד'וק' פ'לו'ס' כ'ע'נ'ו' ד'ה'י'ו'ב'ו' ה'א'י' א'ש'ר' א'ח'ת' כ'ו'ש'ה' כ'ו' ה'וא' ו'נ'י'ח' א'ו'ב'ו' מ'ט'ל'ט'ל'ן' מ'ש'ו'פ'ד'ו'ן' כ'ך' כ'מ'יו' א'כ'ל' ו'ה'י'ש'ו'ן' א'ח'רו'ן' א'י'ן' נ'וכ'ו'ן' ל'ט'ו'י'ב' ה'ש'כ'ו'ט' ש'א'י'ן' ה'מ'ט'ל'ט'ל'ן' ש'ר'פ'י' מ'ש'ו'פ'ד'ו'י' ל'כ' מ'ל' א'בו'ה' א'כ'ל' מ' ח' ב' ח' מ'נו'ה' ע'ל'ה' ל'כ'ר'ע' ל'מ'ש'ו'ס' ל'אל' א'בו'ה' ס'לא' ו'א'ח'ר'ו' ע'ל'ו' ו'ז'ו'ו' ד'לו'כ'ס' ה'וא' ו'ה'א' נ'ב'א'י' לו' ל'א' ש'א'י'ן' כ'ו'פ'ין' א'ו'ת' ע'ל' ז'ה' מ'ש'ו' ד'מ'נו' כ'ו'כ'וד' ה'יא' מ'נו'ת' ש'פ'ש' ש'ת'ת'ן' ש'כ'ר' כ'ג'ה'ה' ו'כ'ל' מ'נו'ת' ע'ס'ה' ש'ת'ת'ן' ש'כ'ר'ה' כ'כ'ד'ה' או' כ'י' א'ד' מ'ט'ל'ט'ל'ן' מ'ו'ו'ה'ר'ן' ע'ל'ה' ו'כ'ל' ז'ה' מ'ן' ה'ד'ק'ו'ן' א'כ'ל' ה'ב'א'ו'י' נ'ק'ר'ו' ש'יה' א'ת' נ'ו'כ'ה' ח'א'ה' א'י'ב' מ'ט'ל'ט'ל'ן' א'בו'ה'ס' א'כ'י'ב'ס' ה'י'ל'כ'ך' ה'א'ר'וב' כ'ו'כ'ו' מ'י'ת'ו'י' ו'ח'ו'י'נו' ל'פ'ר'ע' ח'ו'בו'ת' א'בו'ה' א'כ'י' ה'וא' ח'לו'ה' ע'ה' כ'ה' א'ף' מ'ן' ה'מ'ט'ל'ט'ל'ן' ש'ה'בו' ל'מ'ס' א'בו'ה' א'כ'י' א'ס' ק'ב'א'ת' ה'לו'ה' א'ש'ר' ע'לו'ה' ו'ל' א'ת' ד'ה'י' ק'נו' ד'ו'ר'ש' מ'ק'ו'ן' א'בו'ו' ו'כ'ו'ן' א'י'ן' מ'י'כ'י' ל'פ'ר'ע' ח'וב' א'בו'ה'ס' ה'מ'לו'ה' ש'ה'י'ת' ל'א'כו'ה'ס' כ'וד' א'ח'ר'י' כ'ו'ן' נ'בי' ה'י'ת'ו'מ'ו'ס' ק'ר'ק'ט' ע'ין' ג'ב'וי' מ'ע'ו'ת' ו'א'ס' ח'ר'ק'ט' ו'מ'ט'ל'ט'ל'ן' ו'ז'ו'ן' מ'ש'ו'ס' כ'כ'ס'ר' ש'כ'ו'ב'ה' מ'ט'ל'ט'ל'ן' ו'כ'ו'ן' ב'ר'חו' כ'ו'ן' כ'מו'ת'ו' ו'ה'י'ר'ש'י' ר'ו'כ'ס' ל'ה'כ'ו'ב' ל'כ' ח'ר'ק'ט' ו'ה'וא' ר'ו'ה' ש'נ'כ'ו'י'ו' מ'ט'ל'ט'ל'ן' ה'י'ת'ו'מ'ו'ס' ה'י'ו'ש'י'ס' ו'ש'ט'י' ד'מ'ה'כ'ת'ב' ה'וא' ש'ה'רו' ש'ש'כ'ר'ו' הק'ר'ק'ט' ל' ח'י'ת'ו'מ'ו'ס' ל'כ' ח'ו'ת' ש'מ'ש'ע'ו'ב'ו' ה'מ'ט'ל'ט'ן' ו'ן' ש'י'מ'ס' ה'י'ת'ו'י' כ'מו' ש'כ'כ'ת'בו' ש'ר'ו' ד'ה'ר'ק'ט' מ'ש'ו'פ'ד'ו'י' ל' מ'ד'ו'ן' ת'ו'ד'ס' ז'ה'מ'ט'ל'ט'ל'ן' א'ז'כ' מ'ש'ו'ס' ב'ק'ו'ן' ל' א'ת' מ'ת'ק'י'ב'א'נו' ל'כ'י'כ'ר' ב'ב'ית' ק'ו'ד'מ'ת' ל'מ'ס' ל'מ'ט'ל'ט'ל'ן' ו'א'ס' ל'א' ה'שו' ה'י'ת'ו'מ'י'ס' כ'לו'ס' מ'א'כו'ה'ס' א'י'ן' מ'ו'י'ב'ן' ל'מ'ס' ח'ו'בו'ת'ו' כ'ל'ל' ז'ח'י' מ'נו'ה' כ'מו' ל'כ' א'ש'ר' א'י'ן' מ'נו'י' כ'ו'כ'וד' ל'א' מ'ש'ל' א'כ' כ'מו' ש'כ'ר'כ'נו' כ'כ'ו'ס' מ'ס' ח'י'ר'ט' ע'י'ן' ה'

ה מת תלוה וכאילו נשנו לתביע השטר מהלנה והוא אומ' פרעתו לאזכרם והורשים אומרים לא ירענו אכזר שטר זה מנא לא הכי עשיתו ופ' אר"י חייב לו או מוריס לו ויל פלג וחס אחר להם אכזר עשיתו וחס עשיתו כחאמנות שקחמין את המ' ואת יורשיו עליו נזכרין כלא שכר' שהרי לן על פניה לא שכר' שלא שקדו אלא וכן נכונה זו שטרם שהחייבם - והם לא האמין אותם עליו ועשו כבקושים תפן ש אנו להם אכזרים פי אחר ופלא אחר להם כפינו ופלא מנאו שוכר בין שטרותינו ש אטר זה כרוע שאם מנאו שוכר עליו היה כחוקת שטר זה והוא שהיה כמנא השטר בין שטרותינו הקדושים כמו שנתבאר במ' ע"ה וזכרנו בכלל שכר' שכר' שלא חזר להם אכזרים שהיה לנו שטר שרוע בין שטרותינו ואינו היה הורש קצין שהיה מוסל כש"ה ככתב מכתב יורשו או הפירול האחריות אחר הרי זה כשכר' שהמנהיג שרופה הורשין ויטול שכר' ומיהו אין חרף לישכר א"ל שא' מנא שוכר כו' אבל שלא בקו' כו' חזר חז' בלא אחר לו כ' א' דל ובר גואה היה הוא :

ו אם יש לקטן אשטר שאם שמהו אביו ומכסע חובותיו של קטן נשטר על לשכר' שלא נקאו אביו ויתוים ושא' מנא בין שטרותינו שטר זה כרוע ה' אלא שמהו כ"ד אינו נרדף לישכר' אלא שלא מנא בין שטרותינו שטר זה כרוע הוא דבלי גזיה לא ש"ך נכוח שלא ירע מיהו שהרי ד מוכרו ואין מושאין יורש א"ל האבשר' ויטול לשכר' שאם מנא ומכס' מלוהנת אשטר וכא' שלא יורש כשכר' זה היה שטר כשכר' זה כד' שלא וכדו' שהיתוים את חסוכם :

ו ואם יש לקטן אחים גדולים אין נרדף להמתין עד שגדול הקטן לא הם כשכר' שכר' הורשין ויזכרין הכל שאין שכיבועת מוטלת על הקטן ככל כוון שיש לו אחים גדולי' לשכר' שלא כקדמי אבא אביה מוטלת עליו דלאו כו' גואה הוא ונתן שלא מנא שוכר כו' אכזר' מוטלת עליו שוכר מנאו האחר' מה שמנאו ולא הוא לכוון נזכרין הכל כשכר' וכוונתן לקטן חלקו את חס הקטן וזכרין כולם בחלקו וכשכר' הורשין ונטולין חלקו וחלקם :

ה אם אחר אחר ד הורשים לו אחר אבא ששטר זה כרוע הוא והאחרים אומרים לא שקדנו אה השטר ונא' מתחת יד זה שאחר שסוף שטרם כולם כשכר' שכר' הורשים ונטולין כמנה שאם היה דונה היה שטר' ואם הוא ונ' מתחת יד אחר הוא השטר חלקו והאחרים כשכר' שכר' הורשים ונטולין חלקם ויש מי שאזו שאפו' השטר ונא' מתחת ידו של זה שאחר שרוע הוא איכ' בחזק' אלא על חלקו ולא על חלק האחים דלא אחריו לאי' חזק' אלא גבי שלום אציה' החייבו' הורש' שלום כדו' אבל שיתפן אין כדו' אחר להשכר' שכר' כדור' חזקתו מ כל הדק שאל יורש' המל' אם הלנה כשכר' ליתפן חזקתו כדו' להם עכ' ורשי' הלו' אם מתוכו אין ליתפן מהן שנשכרין שכר' שכר' הורשין ויטולין חובם כמו שהיה אכזרים כשכר' ויטול' אם לא היה לו באחריות שטר' אלא שז' זה בוניהם כשכר' שיתפן עס' הלנה אז אין נזכרין לישכר' אלא שלא שקדו אלא וכו' ואין נזכרין עש' שאל כשכר' ויחזק' את האביו' טוען שצ"ע אבל כשכר' עס' ורשמו הלנה נזכרין ג כו' כלא' שלא כשכר' עמם אכזרים שאם היה אכזרים הרי' היה יכול לטעון פרעתו להם שהרי הם גדולים כיוון שבאין לישכר' ואם עשנו יורשי' הלנה רבי אכזרים שרוע כרע לאכזר' אין ורשי' המלוה חייבין ל' ושכר' שלא נפרעו עמם מאחרים דהרי הם עמם מורשים שאכזרים לא פרע להם אלא לאכזרים :

כתבנו כפי' ס' שלם תקנו שם שכר' לורשין אלא לנכות ולא לישכר' ואם הונאו עליו חקיו הונאו' כוונתו על לו דין שא' חוב שאם הונאו' ופלא כרועו כוונתו כשכר' מן היתוים ובלאו הכי לא כרועו ואשתי אכזר' נחמת להונאו מהם - ואם מת המלוה וורשיו כאלו לנכות מורשים הלנה על פה אם היא על אמת מאלו' עשאה דרכו שאחריו נזכרין מהם כלא שכר' אע"פ שמת ליה כמי מלוה שהרי אכזרים היה גביה חס' ג"כ כלא שכר' הואש אכזר' על אמת מ' דרכו אלו' חז' ורשי' הלנה שותקין ואכזר' שיתפן כלל אכזר' נזכרין מהם דלכן שיתפן להו' שמה' שרע אכזרים : כ' יש מי שאומר א"ל דלא חייבין מן היתוים וכו' קנס ומת לא קנסו כמו אחריו ואין נזכרין הקנס מכיוון מ' מן שמתו כב' ד' כשכר' מן היתוים ומת נזכרין היתוים דבני משר' החייבו' ג' אין כשכר' היתוים קטנו כשכר' היתוים קטנו אכזר' כמי ירשנה עס' הלנה ממוכ' אכזרים אכזר' היה פלו' שטר מקוים ואינו היה כו' באחריות אכזר' על ורשמו ואשתי היה כולל תכלו' שבצ"ל אין נזכרין מהם דמא' להם ראייה ששוכר' בה השטר אלא ה' היה מלוה' והוא משלם דרכו' הוכר' וכדקדק שדות ההלכה לזמן וענין' ל' הריע הזמן נרדף מה' מתקבל הפרות כהורש' שאין תך הזמן שאם לא כן אין מקבלו' הפרות קצין אביו' שכר' דקצין כמינו שלא בפניו דמו' ואם הם גדולים וא' על פניהם שטר מקוים אכזר' אין כו' אחר המ' שה' הרבנים אלו' נזכרין מהם בלא שכר' אע"פ שיש כו' באחריות מרד' שאזכר' עליו ועל ורשמו על' עליו כמו שירשמו כל' מ' אכזר' א"ל אם אין כמו ששטר באחריות או אש' אכזר' כ' באחריות א"ל הריע עליו אכזר' כו' כמו ש' היה דקן גבי אכזרים אם אי' מתוכן אחר' כשכר' א' כו' באחריות ונזכרין מהם על לשכר' שכר' היתוים תפן כעין על תרה' ונזכרין כו' ונטולין מהם ג' בנזכרין אע"פ דלא נזכרין אלא שיתפן אכן שיתפן להו' דל' לרע' הכהור' ונרדף לישכר' וכוונתו אלו' אלא עמם מלוה' בלא שכר' משכר' אלו' ואינו לא כע' לא שמתכונ' לא חק' כיון שיוכר' אלא ממעטין ליה עד דאשכח' כדו' מו' שהו' חייב לישכר' שכר' היתוים :

ד ואל על היתוים שטר עסק' החי' יש לו דין מלוה וכשכר' ונטול' והכינו' לו דין חק' ויזכרין כוונת' אש' שכר' שכר' שהרי אלו' היה אכזר' מי היה יכול לטעון המורתי כמינו דבאכזר' היה שכר' וכשטר' השת' אכן שיתפן ג' ליתוים כל מה שהיה אכזר' ויכול לטעון וכשטר' בלא שכר' כמו שבכר' שמתו שאין וורשין שכר' על לנכות ולא כדו' לישכר' ואין פניהם אלא חס' שמה' אבל אין אלו' נזכרין לטעון להם שאחר אכזרים כדו' אכזר' שאל החור או שמת תך וזכר' או שהיתוין עליו אמת ככל העסק' כל אמת שאחר' שלא החור חייבין לה' ששכר' דלמא' ככחו' אכזר' דלמא' חס' מולת' דלא שכר' הוא ומולת' דלא שכר' לא שיתפן ליתוים דלמא' אע"פ שאכזרים היה יכול לחזק' אלו' היה טוען כו' בכר' וכשכר' אכן לטעון החור אכזר' שיתפן כו' דלמא' היה אכזר' וטען החור שרוע שרוע אהו' והיה כאלו' כמינו דהיה הוא שעת' באש' כדרי' אבל ליתו' דלמא' באש' אכזרים לא שיתפן כיון דלא שכר' הוא ואל' דלמא' באש' אכזר' אכן לטעון שיתפן להו' ואם עס' כשכר' כעין ויש שד' שהיה אמת עסק או חס' ונטול' וכוונתו בתלוי' כו' ואם שיתוים אכזרים ככר' כתב' כיון דלא שכר' כעין ויש שד' שהיה אמת עסק שיתפן להו' ואם יש ריעו' באחריות עסק' ורשמו היה כו' חלקם :

לבוש עיר שושן

הלכות נביית מלוח

לא היה נדרך לנשבע לא ללוה ולא לנורשים ואם האמן גם לכבו המלוה נוסטום בלא שכוונה לחץ אם כתחייב המלוה ללוה על עסק תביעה אחרת:

ד דין זה האחרנו שאין אדם מוריש שבוט לכבוו כבר אחרנו דהיי עבד דבין לבתתה אכל דין שעת ועבר והשכיע וימנו המלוה ונבו טובם לא מהדרין עובד מטעם שיש מהלקן בנת דרון זה ואחרו בנת מין דלכבד כבר עבד ואלח"כ עמדו קנת האחרונים ומחייבו התלמוד לז' ורנו לעוקרו ומכל וכל ולכסוף לבתמלה כאיךד ולא עתה כידם ונפארם ההכרעה בנת בנת פכסנו כבר לפסוק לבתמלה שאין אדם מוריש שכוונה לכבו דהייכו דוקא בנורשים שכחו לנבות מן היורשו כמה שכתבנו מסעיף י"א ע"ה א"ש אהמנה לפנים לבסוף כאלו באל אחרנו דלא לנסי עליה כלו מ"ה פכסנו כגו אכל לא ולמדו מחבד כ"ו אחרים דרמיו' לו ולכן אחרנו הפוסם פטרו בתך זמנו דהיינו פהוד' שפטרם תקחו טעו ב"כ שם דיר' שלא וסרע המות' כחיו' אלא בשכופה אם ישעון הלוה כמו שבתבאר לעיל פי"ד סעיף ב' זה א"ש מת מוריש שכוונה לכבוו וכמו שכתבנו שאל פקדנו אבא ע"ה אח' ושלח את לבו כספו ואל מכינו בן פסורתי מל אכא פסטר זה פרוש יותר ממה שאדעה אבינו ונבוכין שאר הפטר בן שאלה בין מורשו וכונן שאלח מת הלוה קוד' המלוה אכל אם מת הלוה בחייו מלוה חור להיות דין הראשון לנרנו כלכאין לנבות מורשו המלוה המלוה' ונלוה פכסנו בן שאין א"ל מוריש שכוונה לכבוו וכן הכא לומרע שלא ככפי ככל דין אז מהלקיותו ובהיות להם המוכר ככסום לכבוו אז ער אחר משוד שהו' כרופע ויהו בתך דמנו שבכל אילנו ב"כ הדין שאינו ככרע שלא ככרופע א"ש ישעון ולא אם מת קודם ככסום ובתי פלוה מורוש שכוונה לו וורשו וככרעו וורשו שכוונת הערשם ונוטלין וכלקוחות ולא הכות להם אביהם בכסוי' אפי' עת הלוה תחלה ואפי' פכד זמנו שכרעו וורשו המלוה' ונוטלין מן הלקוחו' שהיו וזכרם לזמן אחר על יורשי הלוה שאפי' מזה לוב עליה' לברוש אביו וכל ככרעו ע"ל סעי' י"א בבני זה וסעי' י"א סעי' ל"ד וכן א"ש פני עדים מעידים שהקנתו פרוש ככרעו' וורשו' שלא פקדנו אבא שיש מחבו פרוש יותר ממה שהעדי מעידים כלא דמלתא בכל מקום אחרנו שאדם מוריש שכוונה לכבוו היינו דוק שמת מלוה בחייו לזה וקוד' פכרע עזא"ח מת פלוה ויכנו ככסום לכבוו שמת מלוה תחלה והכנת ככסום לכבוו ואח"כ מת מלוה וכאו וורשו לנבות מורשו הלוה הרי דין הראשון לא כעקר מחקתו דבני וורשו' וורשו' לא אמרו אדם מוריש שכוונ' לכבוו ואין שכרעו ונוטלין ואם לא הביח הלוה ככסו' א"ש מת מלוה תחלה ממה ונכר ורשו מן מכל לנבות מן הלקוח' אז מת מן הער' א"ש מת מלוה בחייו וורשו' וורשו' לא והכנת ככסו' וכאו וורשו' המלוה לנבות ככרעו ונוטלין בין מן היורשין בין מן הלקוחות אם עשאו' לו אשתו יורש' ע"ש שמוריס על פורשו' הא לא היתה כאן שכוונה למלוה מעולם ולא שידך לומר' מן אדם מורוש שכוונה לכבוו ואם לא שיהיה הלוה ככסום אפי' מת ה' ה' תחלה ככרעו וורשו' ונוטלין מן הלקוחות אז הערכ שהיו אפי' יכולין לחזור על וורשו' דהא אבי' מזה לברוש מוכת אכרם ויכ' עליהו כיון שלא ירשו כלום ודוקא ככה' דקדקטי עטר' ככרעו' וורשו' ונוטלין אכל פכר' וכנוול שאין להם עטר וככר ככסן להם הדין שהם ככרעו ונוטלין וכן שכרעו הישת שכתבנו למחברו וורשו' אין וורשו' שכוונת שכוונת היורשין ונוטלין שלא כתקנה תקנת שכוונת היורשין דלכרעו ונוטלין אלא כתביעה שיש נסם לוורשין שער פלוס:

ו זה א"ש מתו היורשים שהיה להם לנשבע שכוונת היורשים שוב לא עמדו לז תקנה ויתר לנורשים ואין וורשה שכרעו ונוטלין כיון שמורשם לא היה יכול לברע אלא ככסום' א"ש א"ש ונכסו' אילו' שלא פקד להם מורישם שמה מוריש מורישם פקד למורישם וזה הם אונסם וכולן לנשבע שלא פקד למוריש' לפיכך כפודין רמיו' למ' שאמרין אין אדם מוריש שכוונ' לכבוו שיתבאר כפעיף הסמוך כע' ה' ה' דלא דמי דהא דרין א"ש מוריש שכוונה לכבוו היינו שכוונת כרו אכל נבו וורשים וורשו' וורשים כלה שכוונת שמה היא ונכרעו' שלא פקדנו אבא ולא אבא דאבא ונוטלין:

יא ה' דאמר' מוריש' המלוה שכרעו ונוטלין מורשו הלוה ה' כ' שמת המלוה בחייו ולא נאח"כ מת הלוה ה' הת' היה אפשר שמהלוה וורשיו וכולן שמתו מוכר מן הלוה בלא שכוונה שהיו אם היו תובעים אותו ולא היה הלוה טיפן ה' הפכעו' למשל מפרעתי אמרו' ליה זול שלום בלא שכוונה למוכר' שמת הלוה וכאין וורשו המלוה ותכעין וורשו שכרעו' שלא פקדנו אבא ונוטלין אכל ככרעו' לזה בחייו מלוה ולא חרך מת החלו אין היורשין שם ככסום או אחי' או שאר וורשו' נוטלין כלום אפי' ככרעו' דהשת מור' שמת הלוה לא היה אפי' מיה' ככרעו' וכול' לכוברות אלא בשכופה שיהי אם היה תוכרע וורשו ה' א"ש לאי טעמו אוכהו' שמה אבינו פרוש אכן פכסנו' וירש ונרדך ונשבע דבני מורוש לכבוו ונשאר הלוה א"ש ככרעו' וורשו' ויזון וכולן לנשבע ואפי' אם שכרעו' המלוה כבר א"ש שמת הדיבר שאפשר שפטר אחר השכוונת אין וורשו' ונבוכין כלום אפי' ככרעו' והכנו' הלוה' אלא תחלה בזמן התלמוד מיהו אין עכר הדין והשופט וורשו' המלוה ונבו וחסב לא היו מוניאין מורש' וטעם פשוט דלכא' כלונתא כנמרח' כדיון זה ואחרו כו' מן דלכבד כבר עבד ולא מהדרין ליה ניה' א"ש קדמו וורשו' המלוה ותפסו אין מוניאין מורש' לפיכך פטר חוב מ' יתנוסם הכא' לנכרם היתומים שמת אביהם הלוה תחלה אין תוכין בו אכל ב"כ אין קורעין אותו אלא ככרעו' אין מוניאין מורש' ויש להם למהיות שמה ומאח"כ ד' שינכרוו לכן לא דוקא האפטיבוים לא קורע אותו אלא הכ"ד שאר פטר כזה לכביהם דין ופקסין שלא לנבות כו' קורעין אותו גם כן ויהו לא לא קרעוה וכא' אחר כך לבות דין אחר לנבות כו' מה שעשו עשו ולא מהדרין עובד דא' ואלו' איה שם עכר ומת הלוה תחלה לא וברעו' וורשו' המלוה אפילו מהערכ אם הניח פלוה ככסום כיון שיהיה ע"ה הערכ הכי הערכ מור' ונכרעו' וורשו' הלוה כיון שהיה להם אביהם ככסום אכל זה לא הניח להם אביהם כולם שכר אחרנו ככסו' שקודם זה דאפילו מנה לנכר לנכר על היתומים לפרוש חוב אביהם שאז אין הערכ ויכל לחזור ע' היתומים כלל אפילו מת הלוה תחלה מוריש שכוונה לנורשו' כח' שותבאר ככרעו' וז' וכאין וורשו' המלוה וככרעו' ונוטלין ע"ה הערכ וכן מן הדיקות אם לא הביח להם אביהם כלום ואין מולקין ע"ה עכר לקני' בזה דהא שביהם מורשין על היתומים א"ש הכות להם אביהם בכסוי' וא"ש לא הניח כלום פכסום א"ש מורשים עליהם וי"א שאם הערכ הוא כעבדו היורש גובה ממנו

וכ' ואם הפטר שכרעו' והיה אביהם מוחיח בה אפילו מת הלוה תחלה גבי מורשו' בלא שכוונה ללא חיושו' לנרדו כיון שיש מחבו' כ' ור' לשיכר' אם מת גם וורשו' ונוטלין: ו' כ' לא' שאין היורשים נוטלין' כ' שמת ליה בחייו מלוה כשאין כאמתיות כשטר אכל אם יש מאמנו' כשטר אם האמן לזה למלוה שיש עליו כלא' כחיו שכרעו' וורשו' ונוטלי' שהיו אביה'

לבוש עיר שושן

הלשנת בניית מלוא

פקבל עליו לרון כדביו ישראל לענין זמן שלא יתבטל ליתעושים עד שיגדלו ולא קבל עליו שלא יקח רובו וידוקקו כ"ד לכסביה וישרשו לגבו שלא יהא הרכיבית אכלת בהם ומכלא קרבל עד שיגדלו והיא כיוונת כזה אם ראו כ"ד יום כי שדר תעלת ליתעושים לירד לכסביהם כפרים קטנים כגון פעל מחור רונה ליתער קנת ולעשות להם עד שיגדלו והיא רחבת כוד כ"ד להגביתו וכן כפרשו מהם כתיב ח"ה מן השמש שכתבאר דין כתיבה בלבוש הכון ויראיתן פ-ג-ו גאם יש יתמיס קטנים ונגדלו למלוא כפרש מן הגדולים חלק המנוע להם וכדי שפרע כ"ס מחלק הגדולים כרוכין כ"ד להעמוד אפסורופים לקטנים ולחלק עם גדולים ויגב לב"ס מה גדולים ח"ה קים המנוע להם לפרוש והא דאין בוקקין לכסביה קטנים הויבו שהיא ודאו מל קטנים אבל אם יש ש"ס קטן מרוב מרובים פדיון מו"א פ"ג טעם קול שמתגובין מהכסביה:

ב וטעם ל"אין כפרשין מקטני מאסר לחושין שמה ח"ה טעם אכיהם למלוא נדרו למכר הם טעם מלמה אפי' אמת מות אכיהם והוא כענין שכולו להוויך בולטפון לקוח הוא כדביו כגון דלוי' ערים ולא ראה דבאין כמנו דלה"ב מהנא ליה תכישתו כיון שידוע וברור לו שלא בקרע מאכיהם וכבר אמרו כסוי ק"ח מ"ד א"ה שמתהוה מות על שלא רכ' לפרוש או שמת כתיך או מן א"ה כעט כשירמו שלא פרע בדרשין אשלו מהקטנים:

ג והוא שמת ליהוה וכתיב יתמיס קטנים חש למה ערב בוקקין לכסביה פרכ א"פ שהיתמיס קטנים ולא אה"ה סוף סוף פרכ בטר יתמי אול ומכאן בוקקין לכסביה קטנים שהיו אין הערב וכולו לנכות מהין עד אשר יגדלו ודין שא"כ כטורין א"ה בעוד קטנים ולבשיגדלו יתמיכו וכמ"ל בכסביה ויבדו כיהו א"ה איהו דרכיפא עליהו והיה זה כמלוא שכתב לנו וכתמיכו א"ה בדין ואין לו מה לפרוש שגוב המן הערב:

ד קטנים שניה מוריס א"ה תמונה זו תמונה כמלוא הכי לנכא למחש הכא לא לררי ולא לזובר לכיך מעמידין להם אפסורופים להכר בכותבם באווה תכה קאת רגורו לא מדובה וכה"ג למנא טענה לנטל הנולה וכמ"ל כיהו וכן כמ"ל אווה שדה קאמר אונדלה וכה"ג וח"כ בשל א"ה יתא עוד טענה בוקקין לכסביה לקיים נזואת מוריסין וכן אטיעו א"ה אחר תבו מכה זו או ש"ה זו פלגונו מעמידין להם א"ה אפסורופים אולו יתאז להם עם וכו' ובוקקין א"ה לכסביה ולא רמח"ס כ"ו אין נדיך להפחיד אפסורופים דכיון דווי קאמר הכי פורש דמתעבדין ואין מעטבדין אפסורופים מועיל ליה הרבה ולמה יטמחו להעמיד אפסורופים אלא בוקקין ליה לכסביהם ומקיימו נזואת אכיהם. וירש גדול כענת כסמו מוריסין לקטן ויחא שטר החוב על המוריסין כיון שכסמו אלו ניתבוליר להם מיד אחר מותת המוריסין חסום חלק הגדול אין מתכת הירוש מקטין מאפע כדב"ל דבעל חוב ומוריסין אומי לאלו הבכסים:

ה קרקע שהיא בחוקת הירוש מחמ' אכיה שהיה שמוחן כיה וכתבר כעדים שהיא גזולה כוד ויבא הגבול להבזיל מהיו' כ"ד בוקקין להבזיל מידו א"ה עפ שהקטן דמאז כמ"ל תתבת הגבול להבזיל מעשקו וח"ה הוא קטן ואפי' איכסורופים לפ"כ כוכ' הירוש אולו ויכל לפסול הפדו"ל בגול און מעמידין לו להחזיק כהדי כשוקרי לא מחזיקין וכה"ה מכה מולא וואמר מעמידין אפסורופים לטעון ולרון ככסלו וכן קטן שהקף כעכרו או

כחתי או הוסיפו הרכה מדרך קיום כמו במקום ופעם שגורין להכרוז ואם פחתו שמתת או היתירו פטעת במקום שאמרו דמכרן בטל הוינו דנוקא הובא דחו' שהיא טוכת פיתומים אכל ארס כ"ד שלא לכסל המכר ויחזירו האוכלה הרשות כודם לקיימו שלא היה כח הדין מחור מהם דהא אכילו כהדיט הדיון כן דכשתות קנה ומחור אובאה כמו שיתבאר במקומו בע"ה הוא א"ה טעם בכמות משמתת מדרך קיום דהיי מניהל כדיון הדיוט א"פ שלא הכרו ויכו' כ"ד שמכרו דכרס שאינם טעמים הכרה וטעם בכמות מדרך כטל פחת משמתת מדרך קיום וזולו הם הדכרס שאין מכרוין עליהם העכדים והשטרות שגטלין אלא שמתן אונתם כ"ד ומוכרין אונת מוד וחת השוק קרוב למדובה מולוכין אונתם לשוק וטעם שאין מכרוין עליהם עכדים שמה ושמשו שרונזים למכור אות'הם לא ויחמו ככך ויחמו מטלפולין ופטמ' פמח ויגבו ככסאספי לראותם כרו לרוקחם כ"ד שמכרו האחריות על כספי היתומי ולא אחריות כ"ד דוכין ומכר דונא קוכה בלא אחריות שמתך כיון דרוב' מוכר לא יכואו עסקיין ויחמו' על האחריות'ה' א"ה מכרו כ"ד קרקעות כשעה שאין קנים מנויים והוולו הקרקעות ע"ה כגון כשת מניפה או למחמה מה שפשו פשווקים ולא חמרין היה להם להתמתן עד שהמנהיגה וטעם התלמה שכל כ"ד נדיך לכמות דין למכרע ככואא לתכוע כזמנו כדיון שיש בו חסום פניו הדיון א"ה דחמה' ויש מולקין כיון דמתמתיבא הוא א"ה עיניו הדיון:

ו האפסורופים או כ"ד שגול לנודך היתומים מוכרין שלא כהכרה וכו' וכן כ"ד שמכרו כהכרה להרנותא איתתו ורמז מן הלוקח מנכין לו שלא כהכרה:

ז הא דאחרן שא"פ טעם כות דין ופחתי שיעות או היתומ שמתת מכרן בטל הויבו כשזרדו לב"ה בכסביה בשמת כ"ד שכוין סכ"ה הינר לקחתו בחבוש אלו מן האלו שיתאנה בטל' ויחמו' אפ"כ דכרס שאין בהם דין אובאה אבל כ"ד שמכרו קרקע או עכדים ש' ויתמו' אפ"ה מנה במתים אין הלוקח יכול לומר בהם שהיו קרקע ועכדים אין בהם דין אובאה אפי' גבו הדיוס ולא יהא כח הדיוס מחור מכה היתומים וכן הדיון באפסורופים שמכר קרקע ועכדים שאין הלוקח יכול לחזור כהכוונתו כמו גבי הדיוס:

ח והא דכחות משתיתת מדרך קיום כשמכרו הם כעננים עם זה כח כיה למחיל אבל אם אסר ע"ה טעם א"ה אפי' ככל סוף המכר בטל שאין כח כיה למחול משל ויתמי דאמר' ליה לקיימו דהנודך ולא לעומת' אבל אם א"ה השליח את היקנה הקינה עם השליח הוא כשאר כל א"ה וזכו היתומים ביתירין דנוקא שליח כ"ד אינו כמותם שהם רבי' והוא יחד אבל שופם המיונה כהרמב"ד מלכ' ח"ע' שהו' יחיד כהוכחם כ"ד מדוי' למכות' ושלמוה הרי הוא כמתו':

קי אין נוקקין לנכסי קטן ובו יא סעיפים

א כבר כתבאר כפי"ח סעיף ג' שאין נזכין מוריסין קטני' שלא הגיעו ליב' שפה אפילו יש עליהם שטר ושום מלוא שאינה על אחר משלשה דרכים כמתבאר עם אשלו היה בו האמתות ואפי' היה בו כל תכאז שפעולם אין נזכין מהם מן הפסם שאחרים ש"מ' אח"כ א"ה נ"ה עליהם שטר שיש בו רכיבית נזכין מהם והיכו דמו כגון שגלוה אכיהם כרכות תגנו

לבוש עיר טושן

הלכות גביית טלוה

פב

כ"ד הא אם ראו הכ"ד שלא לזכות אפוטרוכא וחספשו הם כענמם אחר זכות היתומים אין לך אפוטרוכום טוב מהם ויש כח ביד כ"ד לפטר ממתי יתקום אם בראה להם שוא טובתם:

קיא דין פלוה בשטר גובה כמטענדי והמלוח על פה גובה כסעפים

א כבר נתבאר טעמא כמה שקדים שהמלוה את רביו על פה הואיל ואין לו קלאל אינו גובה ממשעבדו אלא מתה שומא ביד הלוה דהוינו כבימורין אבל אינו טורף לא מהלקוחות שקנה ממנו ולא מהמקלוה מתניתין שבתן להם אבל מהלך מה שומא כדורבין קרקע בין שאלטו' אפי' קבלה אחר הלוהא גובה ממנו שכל מאשכנדי לו מן התורה דתני' האיש אשר אתה גובה כוונתו אילך את העבדים וכו' אבל המלוה בשטר טורף מהלקוחות וממקבלו מתנות שקדו ושקדוהו קרקע אחר השלו' דשיעוריה קדום ואותליה קול וזהו להם לזהר שלא לקבות אפילו אם אינן מפורש כן כשטר שטורף אמרין המטורף הוא ששעה שלא כתבו סוף ודאי לא בלהו לא מעותיו בלא אחריות דלא שדי אינוס וזויה ככדו אם לא שבי' בכורש בשטר שהלוה לו על התבא שלא טורף מהלקוחות ולא ממקבלו מתנה שאי תבאו קיים ואינו טורף מהם שכל תבאי שמתנו קיים - והקדשות שהקדשו הלוה אחר שזיהו הריהם כמשעבדים:

ב אם קדם המכר או המתל' להלוה דבר פשוט הוא שאינו טורף מהם חוץ ראש וש הכמה שלא נתנו כחבר כחבר וכתבנה אלא להבריות מעל חוב גובה מהם אפי' שקדו להלוה שהיה לו כיון זה להקבות להם אלא להבריות כמו שכתבאר לעיל פ"ג' וכתבנה בטלה וכעל חוב גובה מחברה אפילו אם היא מלוה פה על ואפילו קדמה להלוה:

ג מתנה שכתב ללוה ע' תבאי שלא ויול' ע' שיש טעם כ"ד לח חוב ולא כתובה שכתב למתנה וזונו לא ויול' פלוה להכא התבאי ומעול' ולא וכתב כל רוב מהם שבתנו וכול להטול במתנה אינו תבאי שיר' ויחמו שיכול לפתות ע"מ שלא תמכרה ולא תשכנה כך וכול להתנו ע"מ שלא ונכה כ"ח אפילו בחוב שנתמייב כבר א"ע דכתב ליה דהקבו הרי לא קנה אותו לעשכור ושא"כ וכול לקבות הלא מה שהנותנו רונה ליתן לו ואם היה הב' מטורח אם כן לא נתתיו התבאי ונתבשל המתנה משוקרה והדר לתרה ונמ' שהוא לוקח' ממון אחרו' כחובו היולך לא יגביהו כ"ח ממנו ושאר ביד המכר' - נדווקא הנותן וכול להתנות ע' שנתן ע"מ שישתעור זה הב' בידו אבל הקבה קרקע וקנה עמו החובר ע"מ שלא יחבו פלונו שום שיפכור אינו מושל' וכפל חוב גובה ממנה שהיחבר שוכר כל חבולו יוכל לשעור אליו כלו' שאם משעיר אינו מכה:

ד ונדווקא מקבל מתנה מאחרים על תבאו ושוכרו אין הבטל חוב גובה ממנה אבל כן שקבל מתנה מאתו על תבאו כזה ואין לו כן אחר לא מהניא ליה תבאוה אלא תבאו אינו אבל לאחר שמת האב בעל חוב גובה מהי' כינדר ראוין שניתן שתנה לרבו ע"מ שלא ויול' ע' שיש טעם ששוכר ולא היה לו כן אחר כל וכן ראוין מי תבאו קו' מטעם ששיר ראוין לעמנו כח בקרקעו ע"מ שאם יבא בעל חוב ע' כולו לנתות הדיקקע' שמתבשל מתנה ויחברו ויחברו קרקע פלונו ואם לא בתק' התבאי כבעל המעש כליל לא יבא ואותו כח ששיר ראוין לעמנו

מד לתוך מהם חבירו וככה אין אומר' כמתן לו עד שיגדיל אלא מוכיחין אותו מידו ונכטיגדיל אם יש לו עדים ויבא עדיו דלאו כל כמותה לגזול ולפסוק בולדותיו ושושק על טחין מורידו לכבטוקסן - ודווקא שלא היה לו חוקה ככספים אלוה מאכותיו אבל אם יש לו חוקה אין מוכיחין מוכו עד שיגדיל - וכתוב מורו מהתה' ללולכן מוסדות על יתומים ק-כוס שיש לו הוויקות מהם אין משמדין לטן אפוטרוכוס לדון עמו בעורף קפני אם לא שזכרם' מהם מוזקין אותו כודי' וכל שיש לספק ונשקפק בכדך מהמתינו להם עד שיגדלו - ולא דלע' להם ממתינו להם אפוטרוכוס בין שום חמט כשפכותו או לא אינו ותפטר עמהם לטובת היתומים - עכ"ל:

ו קרקע שהיתה בחוקת קטני' וכו' אחד ופטן שהוא לקחה ממורו ויש לו עדים שהחוק כהואכל' שחוק' מוכה כחיו אכיהם אין מוכיחין אותה מורש' עד שיגדלו שאין מקבלין עדות שלא בכני כשל דין וקטן כשלא ככסו דמו אבל אם בינוא שטר שהיה לקוחה כדור' זה מחיי' השטר שהרי קיים שטרות מקיימין אפילו שלא ככני כשל דין ומוכיחין אותה מידו אחר שמשמדין להם אפוטרוכוס ששופטין כשכונם כל זכויותם:

ז קטנים שהורה מורשם בכתב ידו על מטל' שבידו מהם משקש שיש לו כללנו או שהיה קדימן כדור' מטל' פלוני מ' ונאין מהם דלא' ולא שידך למוחש לנרני ולא לשוכר וכן אם גזל מורשם ק' רבגול' מקבלין עדות שלא לכיך ג' אם הם חורשים קטנים המקבלין העדות וחייבין לפלם בין אכלו הגולה בין לא אכלו בין נתאושו הנפלים בין לא נתאושו בין שהתקטיבין ממשעבד' שהיה להם מורשם - עכשו שתקנו הגוהים דמטל' שתשעבדו לכ"ח לא גרע מ"ח דבעל פה הודיע שלא פדע ועל' סוף:

ח כשאמרנו חול' אין ככרעין מבכסו יתומים ה"ח במילי דאבוהן אבל כ"ד או אפוטרוכוס' עלו לנודך היתומים הריהם ככספיהם וכזקקין לכבסיהם ויזכרין בלא הכרה' ונכרע' לכבסיהם כמו שאמר' ב"ח כדור' דתמרות על היתומים אם שטרין חוקה מה שקנה אותם גובה כלא הכרה ודוניו בשאר ב"ח שהם הכספיהם עמין דאבוהן על יתומים הם אבל אם לוו היתומים' עתהם כלא אפוטרוכוס וכל' כ"ד אין חוקקין לכבסיהם עד שיגדלו' אין משמדין להם אפוטרוכוס לן' לה' דהיה דאשכור' אכספיהם שהלוה לה' כלא אפוטרוכוס' כלא כ"ד:

ט ככל מקום שאמרנו משמדין להם אפוטרוכוס' כדור' לזקק לכבסיהם מקבלים עד' ככני האפוטרוכוס' האפוטרוכוס' כשל דין הוא וכן פד' גואה מקבלו אותה ככני האפוטרוכוס' וטעם דכדור' הכדור' שאין בו חשש כדור' כמו גואה מקבלין אפילו שלא ככני היתומי' ועל' כן מותר לקבל עדו גואה ככני הקטן וה' ככל דבר היחודר שהקטן חייב' ויש מי שכתב שאין מקבלים אותה ככני האפוטרוכוס' והכי משכתב' שהמית יתומים קטנים תבאו גואה' קיומת כמוהו דרבו ל' כ' דאשכרנו בעדים נואחי' שבעו וכתמיהו' אלא שכת' שוא פתחו גואה' בכתב ידו הניכר' ועל' סוף ק"מ פ"ע' ד':

י לכתובת אשה אין נידך להעדרת אפוטרוכוס' שוטעין כשכלה שאין שוטעין בסול' כתיבה חזום חוט' כצו שנתבאר כלבום הכ' דאחתי':

יא כשאמרנו משמדין אפוטרוכוס' לא אחרו' אלא להקל' על

לבוש עיר שושן

הלכות בבית סלוח

לענין בקרקע כשימות ראוהו ולא הניח אלא אותו בן זכה
הבן באותו כח ששיר אביו לעצמו וכשכא כ"ח לפרוע ע
כתבולה המתנה מכה אשתו נתנא וחזר לבן מכה השור פירש
מאבותו ל' כלו וז"ל קשה דמשתכד מומו דכתב ליה
דאוקיבילך כעל חוב של הבן גובה שקרקע בחובו בין
בחובו שז"ש אחר מות אביו בין כתב פלוה בחוב אביו אבל
אם יש לאביו כנסים אחרים שמועיל התנאו אשלו אחר מות
אביו ולכך אמרו דהא קדמ הוא לקחת פדה זו כראש מכה
מתנת אביו כלל חליקת ואח"כ ח"ק עם אחיו וא"כ אם ואל
הכ"ח לנבות שחובו ממנה אחר מות אביו הרי התקבל המתנ'
למכרש ותמורד לירושם כולט לחלקה ביה וז"ל א"כ גובה
הכ"ח ממנה אלא כשיעור החלק שהיה מוגש על זה אם היו
חולקים על כל הירושם והפאד יטלו הירושם ואותה חלק
מו: א"כ גובה על כ' כנסים שזמרו לו הכ"ח תתבטל המתנה
והחוקק בחלקך מכה וירושם והמורד הוותר לחלקך ל':

המאיתו וזו שכי חלקים ובעל השלם אמות וזו ג' חלקים והל'
ה"ר מאיתו וזו ד' חלקים אם ינא עליו פטר חוב גובה מכלום
זכאי החלוקה וכרע כל אחד ואחד ממלקו אבל אם אחי אחתי
וזה לפלוני ואחריו שלם אמות וזה לפלוני ואחריו ארבע אמות
וזה לפלוני כל הקודם כפטר אזו כבולאה וזה תהלה בחלק
לפיכך ינא עליהם שפטר חוב גובה מהאחרון דכפשה שום
הראשון כמק"ס היה חלק בהחרון עדין כבולאה ונא חלק
משפוק גובה מהלכוני ואל אביו מחסיק גובה ששלפני פניו
א"כ כ"א דרוקא כשלא חלק לבס חלקים שום שהנודק למד
אז: לכתוב לכל אחד מה שניתנו לו לחלקו אבל אם היה חלק
להס חלקים שום מחתי לזה ומתינו לזה כיון שלא כללם עד
דאחר סיבתו כגובה חולו ד' אמות וזו או' לשלם כך דין וזו
שחלקן כוניהם פוה כבולאה ואחר מאת' ליה ומאית' ליה
ודאו להקדמותו כמתנה תהלה קדמיון שוב"ח הוא תהלה לפיק
אפי' אם לא אחר ואחריו כלביו אם בא כ"ח גוב' דין האחרון
דאבולו חפס כל אחד מטל'טן יחזיביון מורו וכדדיקן מוקדם
וגם חלקין ואחרים שאין אחד מוקדם אלא בשאר א"כ יכתב
ואחריו:

א ראוהו נוס מחמת מיתה ליתן מכה לשמעון ומכת
הירושם כל הכנסים שלא מהא שמעון לנבותי מכה של
גובה מן הלוקמות ואין הירושם יכולין לימר כבר כתבנו לו כיון
שפטר הגובה וזה מתנת דהו"ל חלוא חשבונו כמו לקיבול שמה
כתבנו ומונזו מן הלוקמות כיון שכתב הגובה כדו:
י יירשם ממכרו ככסו אביהם ונא לרס דין שזכ"ר ואלן
כ"ח טורף מהם אם ינא כמי מוריו של אביהם ואלם לא
השאריו ככתבנו ככסו: אביהם וירושם לכלק בקרקע שלם
כבר כתבאר כסו: ב' ע"ק ג':

א ואם שבר הלוה קרקע שיש לו כעורו ויש לו קרקע כמו
מורו כעור אחרת כעל חוב טורף מהלוקח שכעור ואימ
יכול לומר להקנתי כבי חורין לנבות מהן כיון שאינו בע"ז
פנס אלא כענשו אלא היה יכול להבנות למל'ה מהכסו פיע'ז
כעור אחרת דמסתמא לא ספק המלוה כשהגוה לו אלא על
הכנסים שכעורו ולא ערוף היא גברא דאמי מחמתיה: וכת'
מורו מהדמיה ז' לא ז' מיהו הכל לכור דאותו דהיינו כי אם אין
הזוק למלוה כמה שגובה כעור אחרת לנבות שם מכנו חיי
גובה שם עכ' ליתעמא דמכתרי הוא ודברו הוא דאם לנבו
עלוה פוה הוא לנבו: ת' עם כחובכ'ן למה בטרף מלקמות לא
היו אלא מרת' מדום כ"ל:

יב כסוחו הלוקמות כבי חריו בוד הלוה וכתקלקלו כ"ח טורף
מהלוקח דהא מ"ט שבעורו כדקא קליו ודיוקא כהקלקלו
אבל לא כתקלקלו א"כ שאינו יכול לנבות מהם מחמת שפוינת
שכס' כענין בגון שפילק שיכעורו מהם ולקח בקנין שלא ינא
מהם יהודי חכסיר אכספיה וזכור גובה מההלוקמות שואמת
לו הנהגו דין חק'ן לנבות מחבו: וזת הוא דאגבית תאכשד:
יג וה"ה אם לא כתקלקלו אלא שאכסו חכס' אינו שריף
משפוק כד' ב' שאימרו לו הלוקמו' הכחמו לך מקום לנבו ת'
מחבו והרי ספק לכיך דא' תמוס האכס' מניין הם ככע' וזו
ליפול וטופק נבבות מוכך מיהו אם בשתמד הלוה ולא ויהל
לנבות מחבו כדכוס היו ככתקלקלו כדו: וטורף משפוק כדו:
יד דה"ה אם כתקלקלו ויש חולקין דאם סופין שגדלו ונגכ' אבי:
מהם שכל לחבור קרקעיותו גנוו שלא יוכל המלוה לטורף א"כ
חוכו ממנו ונא המלוה לחמות בוד כלנה שא' לחבור גנוו י'
אביו

ח מושגש עליו חובת הרבה והרוב"ד קרקעותיו כדי
למורד על הרקע ולבולאה מור הולקח משעם שם קדמו
למקנותיה הוא לנביהו מאחר דאמר' ש' שכדו אותו הכ"ח
המקדש שפיע'ז לו מ'זלו המיעית אותו הפועל עדין חל
וקיים ע' קרקע זו כיון שהכ"ח מכרה כדי לפרוע ונא כס
לכ"ד להשאר השעפיה על הקרקע אבל אם מכה הלוה
בכנסו כדי להשאר התחוב היקדש וכוליה שאר כע' לחבות
לנרש' מן הרנח' ש'ן ליון כח שט' אור השפוק על הקרקע
ושל' סוף ד' בעיק' ט':

י אבזרובים יתייחס שמכרו ככסו היתומים לאחרים
נא א' טרופסום ככסוים לרס שפטר חוב על מורוים
לא אחריות דאחריות דבשניהו קבלו עליהו ונא פ' שם
עוקדמו לנקותו אולו מחלו: ע' אחריותם של אולו הככסו' אלא
מורוים וטרופסום של מן הלוקמות כחובס:

ז בעל חוב מוקדם כנס לנבותי כיון עוד בעל חוב
מאחר ואין בככסו לזה לפרוע וית' מכויו חובו שלראשון
ולא ינא לפרוע לנבו ח' בו און מורדו הוקדש להכנסו פד'
שזכע שכופש המשנה שלא כפרע כלום בחובו כדון טורף
מן הלוקמות שגרו' ל' אש' ה"ה הרי טורף מן השני ונר' לושבע
אש' שום לו באמתו ככעורו און הכאמתו מוש' אלא כנר
הלוה בעממו און רשוו אבל נא כנר בעל חוב המאחר דלא
כל בחיבה דלית השאמכו על בעל חוב המה אחר ומיוסון
לדקכו: ט' שני שחמק פטר חובו ובתבולו כ"ד שפטר אחר כדונו
וכן חיי הגוה אחר חובו פנ' פה ונתתו לו כדון ולא היה
ליו חיי נפרעו וכתבו לו משה כ' ד' אם טורפים מהלקמות
כתבאר בבי' ט':

ח כ"ד ר"ח טורף ממעט כדי בשאינו מנא בוד הלוה
כבי ח' לנבות חובו מהם אבל אם מנא בוד הלוה כמו
חרי לנבות אכ"ה הם הלקוחות לא שפנו הלקוחות שכלו לומר'
לו הכהנו לך חק'ן לנבות מחמו ולא טורף משהכר'ו שמהא
אם הם לקוח' ת' אלו מחלקו מתנה לפיכך אם כתן הלוה מתנה
לאחרים וכתב לרס כשפטר אחד אושכ' מרש שאר כ'ן א'
כני: און מחמתם לפיכך וישג' אמות לכלוכו ורשכע אמות
לכלוכו ויזון ככנסו כדי שופקם כלבוס דהו' דוב' שאין אומר'
כל הקודם כשפטר וכה דאחר' ודאו לכלוכו כתבולו ליתן ביד
שאינו וכתבס כשפטר אחד אלא שאין ארס ויכל'ה ניא שמו
דכרוס כתבד אלא חולקין הכנסים לשתע' חלקים וקח כעל

שזכור ועל לחמות כבוד כמו שאינו יכול לחמת כשמוכר
 ששלשנו אש"כ שלא יוכל לטורף ה"כ הכא שחמר לו הלוה
 אכיו ולא ידו לטורף עדין קודם שחבר וזמך מ"ה הלוה לא
 ש"כ ע"כ בע"ז וזמיתק שפוטבדו כ"ך ופחיתות מ"ה מהרמ"ז
 ז"ל שהם כראיה ל"כ ז"ל ראות עונה שלא הות' מ"ה מקום
 לנכית א"כ וכולין למחית למען הניל עשוק וגו' ז"ל ש"פ"ג
 בע"ז:

זר אכ"י הנוע זמן שדעתי ונדתרפס המלוה מלכבוש חובו
 ונלעע עמכו חרוץ וזחר זמן רב אושתדשו לכבו חרוץ
 אין זה בקרא אשע בעמכו וגובה ממשעכדו וכל אדם ודע
 בעמנו ש"ת ושעתי אחימי ותבע חובותיו:

טז ואם נאשך פנים או פ. ט. לקוחות מקבו מחבו באחד
 ואין אחד מהם קוד' לחיובו וכא' כפל חוב לטרוף גובה
 מאיות המה שפ"כה כל חיובו א"כ כ"ך לוקח חב' מזה מיה
 ומזו פ"ה מזה ד לא ע"דו מנכרד דרתי מחמתיה שלא היה
 ויכול להנכותו מנו שדה כאן ומזו פ"ה כאן מיוו א"כ קבו
 הלקוחות שרות הרב מן הלוה ש"כ ל"ן להנכותו כל אחד שדה
 פ"ה ונכה מכל אחד שדה ולא ונכה כל חובו מאחד:
 יז אם הלוהח טקבה מהלוה מחבר לאחר להחיר לאחר אפי'
 עד מחא ונכא בעל חוב לטרוף מלוהח האחרון אינו
 ויכול לומר לו למה לא תבעת מוכר מהראשון כיון שכתבתי
 בטע"ז כל אדם וידע עתי ושעתי אחימי ותבע חובותיו
 לפיכך אבונרונה לתבוע משכו מלוה א"כ ולבעמי המלוה
 אדם עשיר ויש לו שטרות הרבה וז' וכו' כולם על ש"דורמן
 לזדו וכה"ג מ"פירקה שכל לזדו עיובד כתביעת חובותיו:

יח ליה שטר ככשו ומתם המלוה על שטר היכירה לא
 השפיר כשכ"ז וזכותו וטרוף מהלקוחות ש"כ לומר
 לו הסכימו לו ליה היתר ק"ש מחבו וכן מתחתי כ"דו סיכא
 הש"ס ז"ל השני והא' ק"ל לו והנ"ו א"כ:
 יט דאזכר קנה בית שמעון ולו היה לו סטר על אותו בית
 וגם לו היה כשפ"ד כשקראו זכר וכל לומר
 לא דעתו שקנהו דאזכר כי היה כשעמד ולא הויא שטר
 ונס דאזכר פתי הכתיבה וכן מוכיח את לוי על שכ"ו וז"ל
 ה"כא לו את שטריו לא חיבר את זכותו בשעתו מן העמ' **שכתבתי בסמוך:**

יג ליה שלוה וז"ל כ"ן ככשו בתמנה פ"ה להחירו א"כ
 הם קרקעו' שקנה קודם שלוה או שקנאם שלוה הלוה והוא
 כתב לחלוס דאקנה א"ן מתנתו כל"ס דכבר חל עליו שיעבד'
 הימלוה וזכה המלוה בככשו וככ"ל מחבו שקדם לפתחה וא"כ
 המתנה קדמה להימלוה וכתב לזמן ידוע וכה המקבל כמתנה
 עד שנינו וזכה וא"כ כמתה לו וכמתה פ"ה להחירו בסתם
 ולא פירש לו כ"אזוה זמן ויחייבה לו וז"ל ליה כ"ס שהמקבל
 ויכול לדחית ללוה לזמן מרובה כ"ל כרמו של כותן ש"כ לומר
 לו אחימוני לך לאחר זמן ואחייס תכאזכר ויכול לדחיתו ככל
 פ"ס כ"ך הוא דומה למלוה הכא מחזיק א"ך המלוה ויכול לכשו
 דאזכר בתקשורה להחירו מלא וחייבה אלא לו ולא לזמן:
 יד א"כ כתב דלקיח א"כ קנה והודיע גובה ממנו
 דיו"ט הקי"ם מר"ש ק"ז:

כא דאזכר הלוה לשמעין על כ"ה ושמעין הלוה לזכור כשטר
 ומכר יהודה כל ככשו ונא דאזכר לטרוף מלקוחות
 שקבו מיהודה מיכא שטר"א שיש לשמעין על יהודה
 שחייב יהודה לראובן וידרבי בתן הדיון ש"ם ראובן א"ף על פי
 ששמעין ה"ס ויכול לטעון לראובן מפרשתך אין הלקוחות שקבו

מיהודה ויכולין לרמות ולומר כרופ אתה משמעון ואין שמעון
 כא"ן עולונו כדורלחת שה"ס עושה קניויה עולונו לפי שמוך
 פ"ה נדרכו לטרוף לשמעון וראובן פיה מלוה של שמעון טרוף
 מהם הריבול ושמעון מודע שראו חובו לו זכ"ר ודעת ק"ל מן
 פ"טו"ט כחכדו ויחכדו כחכדו גובה מלוה הראשון מן הלוה
 האחרון מדר כתן לסיכך ראובן שהלוה לשמעון ולא היו לו
 לשמעון ככסום אלא שטר חובות על אחרים לא מכ"ש כשודן
 בידו שטרדו מן שראובן גובה מהם א"כ לא שיעבד לו משלטנו
 א"כ מקרקעו ואין נד"ך לשע"לו בהם ט"ס הקנאם לא כת"כ
 ולא מסורה א"כ ג"כ אותה מדרכי בתן ד"ו הי"ז דכע"ל חובו
 של שמעון משע"דו כ"ן לו משועבדו גם לראובן

מדרכי כ"ן אלא איננו מת הלוה וכפ"ו השטרות לפני וידוע
 גובה שהם לא מכעיא א"כ כעשו השטרות שיש ל"ה הראשון
 על כ"ל חובו קודם פלוה הוא המה"ס פלו ע"ס לנו נומר כ"ך
 שכתעבד הוא למלה שלו כשתעבדו גם הם עמו מיד כ"ן
 שה"ס משועבדו לו בזכות פ"ס אלא איננו כעשו השטרות
 שיש ללוה הראשון על כע"ל חוב"לו אחר פלו"ה הוא המלוה
 שלו ואיננו קנו כע"ל חובו של לוה ככסום אחר פלו"ה הראשון
 מהמלוה שלו ונ"כ מהה ויערשיה"ב מדרכי בתן ד"ל א"כ א"כ
 לו קרינן ביה:

כב וא"כ מכר הלוה שטר חובות שלו או בתנה לאחר או
 שכל"ה חייבו חברו משלטין אחר שלוה הוא המתנה
 רואים א"כ יש כשטר פ"ס למלוה על הלוה וכן כשטר שיש ללוה
 על כע"ל חובו קודם כשטרד"ל משלטנו א"כ מקרקעו א"כ כ"ן
 דין קדימה א"כ"ו לנכ"ו שטרות שמכר שלוה דכ"ן שסקנה לו
 משלטנו א"כ מקרקעו גם השטרות קניונו לו שהם בכלל
 המט"ל וכן שיעבד שכסטר הוא על המלוה מדרכי בתן וה"ו
 כא"ן הקנה לו השטר כא"ה וכל שיעבד דלית ביה וכן
 משלטנו של כע"ל חובו של לוה משועבדו למלוה ש"ו מח"ו
 כ"ן שטר קודם למכ"ו ש"מכרו"ס ח"ל א"כ מכר הלוה השטר
 חובית ש"ו ח"ו כ"כ"ס לומר קודם פלוה הוא המה"ס שלו א"ע"ג
 שכל"ה ה"כ ש"מ מלוה שלו עדין היה בידו כדו לחמול החוב
 של אותו חובו שיעבד"ל לטובו כ"ן לטובו שטר חוב כדורמו ומה'
 מח"ו ל"ל קרינן ביה לאשר א"כ"ס נ"ד ב"ן ד"ל א"כ ש"ס שיעבדה
 דרכי בתן כ"ך ל"עבד לו הב"ש של המחילה וכן א"כ מח"ו
 הכע"ל חובות של הלוה משלטנו קודם שלוה הלוה מן המ"ה
 ש"ו א"ע"ג דכשלוה הלוה מן המלוה שלו עדין היה בידו כ"ן
 לטרוף אותו הקטע"ו מן הלקוחות מח"ן קניין הא"כ שיש לו
 בשטרות מ' לא א"כ"ס שיעבד דר' כתן כל כ"ך שהיו משועבדו
 לו איננו אותן המשלטין כ"ן ש"ס המלוה אינו ק"ה אותם
 בסתם שיעבדו ש"ו על הלוה אלא פ"ה קנין א"כ ד"ל א"כ
 קניין א"כ כ"ך לשעבד כ"ן א"כ אחר ש"כר ונא מרשות
 א"כ מ"ה ד"ל א"כ דא"כ א"כ ק"ה ש"ס א"ן כ"ך קרקע ש"א"ה
 בגלות ואיכה וינא חרשות כע"ל לעולם:

כג א"כ היו ללוה הראשון ש"ו מלנו משלונו לו וב"א"כ באחד
 לגבות מעמ"ו כ"ו א"כ"ו א"כ שלוה הלוה הראשון לבע"ל
 חובותיו כשטר לאחד שלוה משניהם שא"חל שיעבד סביה
 על כע"ל חובו וככתב אחת הדיוני כש"ס שהלוה ל"ה יח"ן
 וא"כ ת"כ אחד שה"ס זכה כתישמו דכ"ן שא"ן להם דין קריית
 זה ע"ס על פ"ה כ"ן ד"ל הקידם לזכות על ידו משה"ס זכה
 וא"כ ש"ו חובותיו של שלוה קודם שלוה משניהם או ל'
 קוד' שלוה מהאחרון אחר שלוה מן הראשון וכתב לראשון א"כ
 כ"ו"ט מש"כודו תמלו"ה וזכה כ"ס הוא:

לראותו שלמים וים חמס סכל מקו' שמתכין ומן כ"ד ליום אינו מן הדיון דלמה יצטרכוהו במס שלמים ויש אלא מדת רחמי' כהנה חמסם על בעלי דמים סאל לרחוק אותה וותר אדאי לכך לגלות דואיכות נרדק הדיון לומר במתנות שלמים וים הלנו שלם איהו כדרכ' שקינתו רק לשם שמים :

ג אם רוכ' ג' לוקח למסן המלוכה במשנת הרשות כבודו שהיה בלזה וכולו לקבלו במשנות לכך גם הלוקח כמותו ושאכלו הקרקע ויחזור וישאל את החוכר מה שכרע למנהו בשכילו ואם עשאב אבותיו ומכורם דאל' לא יחא לך פרטען אלא מוז אינו וכולו למסןו בחמתו ואם קנה שמו שנות זו אחר זו וכל הנות במכה והמכוס שהיה למלוה על הלזה הוא מחמתו ובא וטרף ממנו שדה הראשון ביכה וכשאל לטרוף השנייה בחי' כשהיה הביא לו המחיתים וזמר לו את פרנה לקבל שדה הראשונה מצבות ככר ככל המחמתים הרי סוכ' ויש לא קח מחמתים והשתי גם מן הראשון הדיון עמו' ואם דנ' המלוה למסן זה ככל המחיתים אין הלוקח חוזר על המחוכר שמכרה לו כדאחריו אלא ביכה כמו שהיה שמו ואל ע שהמלוה קנה' במחיתים הרו אינו שיה אלא מה אלא שהמלוה קבלה במחיתים היונו מחבו שמכרו 'כוא פלגו' אי' דווקא כשלא כמדו בתלה שמואל והכרזה אזי וכולו לביטול קבלה במחיתים וזו או שומרוה לו אכל אם עשו שומא וכדורה שוכ אינו וכולו למסןו דמאל לא הדר' ללוקח וישמאל דהא דאחריון דשמאל הדר' לגמלם היונו דווקא שמו כ"ד כספו בלום המלוה נוד מלוה ומחוס ופסית הישר והשוכ' שמו שקב' זו כדו שמשאר הקרק' בוד בע' זה אכל לוקח שמשכרו המלוה לא שיקר ביה הישר והשוכ' כו הוא ככנס' שיעבורו על מלוה ולקחמו במעוטו ומחיו' ויקבל מעותיו מן החוכר וישאר למלוה שיעבורו לפניה ועל כ"ד סעיף ט" וכל זה מייחוד בלוקח חתה שלקח כ' השדות אכל כע' זה אכל אין השכניכול לומר שקבל ע' הראשון יותר שמואל חו למסןו כמעט דלאו בעל דכרוס דרודה הוא על איה סדה :

ד אחר שכתבתי היטברא מורידין בכתבין לזוהי שדה ושמן לו מחכ' בשופר מוכו ככוי מה שרלונו שיהקרו ומנו השכח ככו מה שיה עת ומכריון עליה לזכ' כדרכ' שיהקרוין על ככסי יתיהוים שנתבחר כסוי' ע' ו' אחר כ' משכיתין את הלזה כתיקת הנאכוס שאין לו כלום למלכ ממנו אלא זה' אם היה הלזה עמו כמדוכה משכיתין אותו אכל אם אין ה' זה עתה כתי' אין מתכבין פרטען החוכ' כשכול תקנת בנאוני ומבין לו בלא שביעת הלזה ומשכיתין גם את השורף בכתובת הכן שהיא שביעת הוצאה שלא כפרע מוב זה ועל חמלו ושלח מכרו ולא וכולו משכיתין שאין זה שטר אמה ואם הוא תוך הימן שורף בלא שביעה דחוקה שלא פרטען ומחו וכתבין דאשבו' שלא ככרע אין נרדק' לזכב בשביעת אלא אין נרדק' לזכב דרוב דשטרות אינם אמה אלא ששכבש שלא ככרע מן' ג' עליו אמה והשתא לא נרדק' מיהא להחריס פתם וכל כ"ד ואם כ' מורדין אותו לכספו הלוקח בשמי' ע' סי' שנתבאר כס' י' וכתבתי הודרה וכתבתי בה שהוכרו שהיא של' וכי הלזה וישע' אכתבאר בכותב ס' ו' וכתבתי שקדמו היטברא :

ה כ' שמשולטורף בככפו לוקח וטעי' בכל שהיא הדין בשל וטעי' מחבו סה' כ' דס' שלמים ל' ד' וללוקח וכל המח' וכולו לומר להם לתקינו שדמותי אהבה ואל לע ומי אכילו בכל שהיא ויש אחרים שהיכו בני ויבי' והמחוס שכתבאר לעיל סימן ק' י' אם ש' אים יעלה בה וינער מיה שמואל אותם בית דין והמלוה

אומר לו מעכשיו אין נרדק' לשרע' דלא באשמת' סכל קניין שפכטו יקובה אפילו באשמת' רכינן שמקנה לו מעכשיו סרו דעתו סומכה עליו : ושי' דלא בטובסו דשטר' לומר ששטר' שכתב לזה שיטבור גמור לא כדרכ' שמתכין שופס שטרות שאין כתבין אות' לשיטבור אלא להסתמך מחנו שטרות אחרות ואל לגבות כו' זה אינו כי אלא כתוב כדו לגבות כו' מ' שפרטען ויהא השטר ויהא בדרם ובעל השטר בכל דבריו שתהיה ודו על העלוי' לא כטובסו דשטר' שטרותן אותו להוות ודו על התחתונה זה אינו כ' :

ב לקח כס' ד' יתבחר בע' ד' לטעון מקדחו שקנין מטלטלין אנכ קרקע ומתקן אותה הבטוקים ויתב' ג"כ שכתש שברין מטלטלי' א"ב מקרקעי אין נרכינן להיות ככרין בתיבה ונאני' ח' ט' ד' ד' ד' ד' כעני' מוס' ועכריו אפי' עו' שאין כקנין בלבב שמה שברו כחכב וטעמא חמוס דכיון ל' דשטר דהויה אנכ קרקע אית' לנו קולא במקרק' ואפי' בקרקע כל שהיא וכולו לשעבר חוט טעון דכרה ואם אין קרקע ללוה וזכה לו המלוה בתוך שנה באלת מהקבחות שקנין כתי' קרקעי או שהשאלו או שהוכרו קרקע כל שהיא הרו או מקרה על גמול' הפסג' פורנה אפי' נרדק' לטעם המחוס שמקנה אנכו והסתלטלין ואם אין קרקע לא ליהונ' למלוה אין לו להשאלו או להסכרו ומכוס הקנינו לו ארבע אמות קרקע כתי' ונאני' הקנינו לו היטלטלין וטע' שאין אינו ודעתין לו קרקע הודלת בעל דיון כתבה דמים דמולכותיה ולא מיחמו כסוקיא שאיכר שיהיה לו קרקע כמדוכה אחרת ואין אנו ודעי' בה :

ג בזמן הזה מתקנו מחמתו האחרונים ז' לטבילו שעבר לו מטלטלי' אנכ מקרקעי אינו טרוף מטלטלין שמכר או כתן מחוס תקנת הטוק כמו שכתבתי בפירוס אין לך אחר שוקיה חק' מהכרו מורחתו ששכרו : מיהאם שעבר לו מטלטלי' אנכ קרקע וכתב לו דאקנה ואל כ' ליה מאחר וכתב לו ג' כ' בלבב ודאקנה וקום השני ויתב' מטלטלין שקבס קודם שלום מאנו כ' לטעון ומנוני' מחמו יתכנו הוא מוקדם אפי' בזמן הוש מחוס שאין שיקר ביה מחוס תקנת השוק' וע' לבי ס' :

קיד דין בעל חוב עם הלוקח אם יכול לרתותו אצל הלזה וכו' סעיפים

א מלוה שיעד לקימתו שקמו מהלזה אחר שלוח מחמו הולך וטרף אים ככ' ד' אכל חס טרוף שלא ככ' ד' אינו כלום אלא כ"ד מנוחין אותו ויהו ומעמיהו אותה כדו זה שטרטה מחמו עד שיעמדו לדין וכשארף ככ' ד' קורטין כ' ד' שטר ה האררכת וכתבין לו שטר טרשא וכתבין כטרס' שקרעו שטר האדרתא ע' ג' וחר' ויטרף בה שכתב :

ב כשמוכח המלוה ללוקח ככותבין את הלוקח לדון שמו ואין הלוקח וכולו לומר למ' ונרדק' ח' ה' ודון שמו וכשתמיני' לך כדון וכתבין לך שטרשא על הלך שותאו אשר ע' לך נרדק' הלוקח לדון עם המלוה וזכ' וכה יך הוא אכל הלזה ומקרקעו לכל לדון ומיהו יכתב דאיהו מודיעתין ליה כיון שאימו רח' ויתר מהלך וים אחר וים מחק' הלוקח וכן למוד אחריו כתיבתין לו ומן כ' ד' שהוא ל' מהיכל וים אילו לאו מדיכה נותנין אלא להנאי' הדין לאמתו אכל לא לבא עליו כעיקרין

דונה לוקח אותה צריך לקבלה כזאתו פלוני טרונה זה ליתן :
 ו ואם כ"ח ללוקח באיסור להשוף כל אחד על חברו נותנין
 השדה לאותו שמוסף ויתר אם העוספות עד כנגד כל
 דמיו המוב ככל אם הלוקח רונה להשוף משום שן שמת כ"ד
 ולא יהיה כל הח' מרוב חין שזומעין לו כי בודאי לא למשלתי הוא
 קיימתי שן שאמר מה אלו הוטש שאוסף ותיאמר הקרקע כירי
 כי אח"כ אחר ויתקן הכל חין הנוכר הולך בשביל העולו
 שלא לא נתבטל שמת כ"ד פסיה לרובא דליכסו:
 ו אם הונלה אחר אקבל שיתקן בכל חבו בלא שמת
 כ"ד אפ פ שמתו ויתר הרבה מאד משונו הקרקע אבי
 אהכלה בכל חבו והלוקח אומר לא כי אלא זשמו אותו כ"ד
 ואילו ען כפי שמתין חין שומעין ללוקח דהא דלחמיני כפי'
 ק"ט הכנגדו חין שומעין ללוה הינו מטעמא שכתבאר סם
 כדו שדע מונו כשהיה ללוקח השואל הדר ליה ביה שכתבו
 אכל לוקח כבר אחרנו סעיק ג' ללוקח לא הדרא וחס כן
 לעה זשמו אותה:

קטו רין הפרות והשבה בטורף מלוקח ויחומסו בו וסעיפ'ם

א כשכא כ"ח לטרף חן הלוקח אם כתבו לו הלוה דאקבה
 השבח שחשבוהו הכסוס ג"כ בכלל דאקבה הוא דהו
 כאלו בשעה השבח כירי הולו ועוד כומושעכד מחמו לבעל
 חוכו לטכך אם המוכ כנגד הקרן והשבח טרופ הב"ח גם
 ששבח שהשבח שדה ביר הלוקח כין שבח ששכחו הכסוס
 מאליה כגון שעלו בו אילנות או שבתקויר כין שבח שהשכחו
 מחמת הונ' האו' אפ ששכו מאליה טרופ כל שמת ואלן
 ללוקח בכלום כגון אלו טרה בו ואם השביח מחמת הונ'ה
 בוטל הלוקח חמלה חן השבח כנגד הונ'ה ויה שיהא יתר
 על הונ'ה חמלקין כס כה הלוקח הניאל והלוקח הניאל עליו
 הונ'ה וטח בו . ויא דככל ענינו אוכי גובה הב"ח רק חנו
 השבח אפי' ששבח שהשכחו הכסוס מאליה ועמ' שהשבח
 שהשכחו ביד הלוקח אפי' מאליו הוי כאלו קכאו המוכר אחר
 שחכר השדה ללוקח ויהי מל שיעבוד המלוה והלוקח ככת
 אחת כטוה שהרו כתב לטביהם דאקבה לכוך חמלקין אותו
 השבח וכן שיקר כנגד חיה עליו מוכ של מאתי וזו וחכר ללוקח
 שדה פיה שמה ושמיה ביד הלוקח כין מאליה כין פי' הונ'ה
 כין היה השבח יתר על הונ'ה כין הונ'ה ויתיה על
 השבח עד פסיה מאתם טרופ הב"ח מחנה מאה וחמ' אמה
 א' דמי הפדה וחס'ה סל השבח ואלן דרך לתת כלום ללוקח
 בשניה הונ'ה והלוקח יקח חמ'ה סל שבח השכוס וחי' וחי'
 הלוקח וגיבה הקרן מוכסו המוכר חף מהמשעבדיו שמכר
 או כתן לאחר שמכר השדה ללוקח אכל השבח שטרף מחמו הב"ח
 אינו גובה אותה הלוקח מוכסו המוכר אלא מוכסו מרו ולא
 חמשעבדיו ועש'ה שאינו גובה חמשעבדיו מכסו תיקון
 העולם שאין קול ונבא על' השבח ולא דעה הלוקחות לזוהר וכל
 זה לא חייגי אלא שכתב ללוקח ג"כ דאקבה אכל' אם כתב
 ללוקח כהדיא שלא ונכה דאקבה חין ללוקח בשבח כליו ולא
 מיידי ב' אלא בשבח ששכחו הכסוס כעוד המוכר חן אכל
 מה ששכחו הכסוס לאחר מחמת המוכר און לבעל
 מוכ בוכלום דכיון דמשום דאקבה חמ'ה עליה מה שהשכח'
 לאחר שמת לא קכאו מוכר עולם ואפי' בשלם כולו ללוקח ואלן

לחקות של מה שאחרנו שנוכה הלוקח הקרן מוכסו המוכר
 אף מהמשעבדיו לא כיון שיש שם משעבדיו המוכר חמ'ה מאין
 שמכרה המוכר לאחר שמכר לזה הלוקח א' כי הוי ח'ו הנכסו
 כיו חייגי בעת ששכר לזה הלוקח א' וכל' הילך טרופ הב"ח
 הלוקח ויחרנו הלוקח לך אהיה אכל' המאחרים שהחמ'ה לך
 בעת שקביתו חין ב' לנכ' חייגי דמחמת'ה שאין הב"ח טרף
 לוקח ח'לו המאחר'ה אפי' שהיו בני חומי בעת שקביה הלוקח
 כגון שאילו המאחרים הם כהדיא אחרת שאין היתרונ'ה דרך
 לוקח איה' הניאל וינבא כ'ין קרקע שרה משעבדיו ליה הנינו
 אותה הקרקע שקביה הלוקח שאין חייגי ל' כי שינוא ח'ה
 על מנה ל' טרף חן הלוקח והלוקח על כהנו כדח ליה
 הכסוס שאינו מוכ'ה אחר' למוכר: כל ה'זרות שחבל הלוקח
 מה שאכל אכל לאו דוקא אכל אלא תלפין הדי כן שלו וחס
 בערשו חייגי דהו' להו כחמ'ה שן ח'ין ב' חייגי מהס' אכל' ה'
 הכורות החמוכרים לקרקע אפי' שסיכס גרובין לקרקע
 כעכבים שהניעו להכר הדי הם כקרקע ובעל מוכ גיבה חיה
 כיו שגובה חן השבח . ואם רונה הלוקח לבלקו כמישתי וכל
 לשלקי כיון מן השבח אם לא עשה אשתיקו אכל'
 אם עשה אשתיקו אפ' שיש שאמר לו לא יהא לך כרעיק הלא
 מוה הוה ליה כמכרה ויכו ויכל לל' לך:

ב כ"ח שטרף כחוכו מוד הלוקח מה שראוי לו חן חן הקרן
 כן חן השבח ככו שאחרנו רוחין הכשאר מההרקע הם
 גם כן ששעור כמי שדה כשדה או גובה כגון ששכר לו
 כשדה בית ט' קרין וכגיבה כיה חני קיכול בעל מוכ לומר
 ללקוח' טול מלקח בקרקע ואלן הלוקח יוכל לית' לו חן ח'ה
 במשעת כיון שיש לו שיעור שדה או גיבה ויה' שאין הב' חבל'
 לביפו שכתב'לו והו'ת'ן לו ומותו חן און בו חייגי שיעור שר'
 או גיבה אז תלו כהנון הלוקח אפי' וכן' וטול הקרקע וחס' וחס'
 צריך הב"ח ליתן לו מעות . יא ר'ה' אם לא היה דמי החוב'ה
 כנד הקרן ולא כנד השבח שאז כשאר כל השבח ללוקח הוי נש'
 דינא הכיר ודוקא שלא עשאו המוכר אשתיקו אכל' אם שס'
 אשתיקו גובה כ"ח חף השבח דמי ארעאי הוא דשכח'ה שזו
 הוא כמכר' לו חמ'ה ששכר ככח אשתיקו רק שכתב'ה ללוקח
 הונ'ה חן ואם הונ'ה מוכ' על השבח חין לו הונ'ה חן כמי
 השבח כהנון:

ג כל הדיכוס לא כחירו אלא בלוקח חסוס ללוקח לא
 חסד ד בזה כלום שכן כותבו לו מוכר בלוקח באחרות
 שטר המכר הלא חסוס ואשק'ט ואטרה מכל ערשור וכוני
 אולקן ועמ' ליתן ושכחיו וכוון ללוקח על המוכר הדר ונמי
 כ"ח שכת' מלקוח וחורר על המוכר אכל' מכל חמ'ה שהשכח
 השדה כידו מחמת הונ'ה שהניא עליה חן כ"ח גיבה חמ'ה'
 כלום דשכח'ה חן דמי נכיו חן כהנון דהא כתב כותן לא מקבל
 עליו אחרות ולא מכתבינו ליה כהדיא דלא אשכחיה חן חבל'
 דכשלא חגובה של קרקע חן ליה הב"ח אשאו וכיכתיה חמ'ה
 חגובה חוכו וכן השבח הב"ח מאליו והוא אשק'ט כיה שטר'
 ארעא ושכח'ה ליה ח'לו לא לקחת קרקע ען כל מה שלא
 כד דמיה מ'ה' חייגי גיבה חמ'ה כהב'ה חמ'ה ח'ל' חמ'ה
 מאליו חמ'ה חמ'ה אכל שמה הב"ח מחמת הונ'ה ח'ל' חמ'ה
 מתכ' ל"ח מ'ה' אשודתך לסיכך דרוחין כמה איתיה שיהשכח
 מתנה וגיבה ואם ששכה מאליה כ"ח גובה חמ'ה . ואם
 קבל' עליו הנותן אחרות נם מקבל המתנה הוא כליקח וגיבה
 כ"ח מ'ה' כמו שגובה חן הלוקח וכן לוקח שטר' כהדיא שאין
 לו אחרות ען ען המכר דינו כשקבל' מתנה :

לבוש קיר שוטים

וכן היתומים שהשכמו הנכסום דונס במקבלו מתנה שאלו בעל מוכ גובה משכמו הכא מחמת ההנאה אבילו אם החוב כנגד השדה והשכח דלא אשפרוה כלו במאזי דמשכמו גלמה ובסודו אכל אם שכמו ככסום מאלוה והוא חסיון ביה שיעור ארעא וסכחא גובה את השכח כולו מן הטעם שכתבתי במקבל מתנה * ואם עשה לו אפטריון או גובה אותה עם שמתא ואבילו אין חוב אלא כנגד השדה לכד דאמר להו ארעאי הוא לאשכח מכל מקו אית להו ליתמי דין הוורד לשהי מכירו שלא ברשות דהווינו שדו על התמטכה אם ההנאה אפטריו על השכח בנותן לו ההנאה שיעור השכח וים השלי יתר על ההנאה בנותן לו ההנאה:

ה בעל מוכ שכל לטרף היתומים שכל הבא אחת ההנאה והיתומים אומרים אנו השכחנו בהינאקותינו וכבר אחרנו שאלו בעל מוכ גובה זה מן היתומים ובעל מוכ אומר שאם אביכם השכחו וקראו נשכחה הוא דלוי דאשקויא ביה שיעור ארעא ושכחה על היתומים להכניא ראייה דהא הקרק' כמות אביכם הוא ומתמא הוא לאשכחה:

ו הביאו היתומים ראייה שהם השכחנו על דרו הנאת' שמון להם השכח וההנאה ונטולים השמות משכניהם שיהם על אפטריונה דין הוורד לטרף שדה חבירו שלא ברשות ואפלה אותה להם חלקם כדמים כמה דברים אחרים כשעשה שדה זו אפטריון דאחר ארעאי הוא לאשכח אבל אם לא עשה אפטריון אם רנו היתומים לסלק בעל מוכ כדמים משלקון אותה אם רנו סלקון מהקרקע שיעור שבה שלהם ויש אומרים דכלו דרוקא שלא היה החוב כנגד הקרקע והשכח לך שוק להם השכח וההנאה כו' ונטולים השמות אכל אם היה החוב כנגד שניהם נוטל הכל ואינו בנותן להם ההנאה כלל:

קיו כיצור כותבין לו הטירא ובו ב' סעיפים

א לוקח שטרבו אמנו השדה כותבין לו בית דין שטרבא הוואך שטרבויה מחבו כשכיל חובו של מוכר דין שבעל דרך לכתו לו ההשאה או שפטר הורא שטרף מחבו ולאן בעל מוכ הוא שטרף אף כות דין הוא שטרפי לטוב הם וכתבו לו וכשכותבין לו חומר הלוקח ושטרף מן הוורד וכבר אחרנו בסמוך הקודם שטרף ד' ד' ד' ד' שכתב לו החובר ללוקח אלא אקום ואקום ועל דרו כל לא יהיה לו כפידא ללוקח לכך אמרו שומרא כני חריון אינו שטרף אותה כמו שגזר הדין בשאר משועבדים מיהובל ומן שהיא כירו אהבו מה ששאה אפטריון שאלו יכול ללקח בכסום אחרים רק במעות כמו שכתבנו אלא אם שטרף לך כו' ויש חולקין גם כזה ואמרה שיכול ללקח אבילו כשאר ככסום אבילו היא כירו שנס זה ככלל לשון דאם לא ארעא לכו' כלומר שיש לא יכרע לוונטרף לכופו סיכרו לו ויכול לוקח אמנו אתו בעל כרחו ואם עשה אפטריון מחכשם שאלו לא יזהרך כרעון אלא מו' אינו יכול ללקח ככסום אף או כו' או כמער' שהרי לא מוכר לו לגמרו והכרירה כיר גלה לכו' אם שטרף

הלכות אפותיקי

טורף אף כו' הכו' דלא ליהונו ליה כפידה * וכל הדין שם למלוה עם הלוקח כך דינושל לוקח ראשון שטרף בעל מוכ ומכור וכל הוא לטרף מה' קומ' טקנו אחריו שהרי היא כאלו יש לו שטר מרביע עי' המוכר כשכיל אחרות שלו ואף' לא מוכר לו כשטר אלא בעדים כעלמא ואבילו לא פורשו לו האחרות דהא קוויא לין אחרות שיעור סוכר הוא דלא שדו אקום וזו ככדו וש אומרים דווקא כמוכר אכל אם כתן מתכה בעדים בלא שטר אבילו באחרות אביס שורפות מ' לקוחות אחריו דמתכה אין לה קול אלא כשטר וכל דטרף כמוכר אבילו בלא שטר אלא בעדים כעלמא דווקא כשהעדים שטרם שלא מתמעל שום שטר מזה המכר וגב לא היו שם עדים כ' אם הם דלוי לאי הכו גלמא טרף בעדים והרד טרף כשטר ומכשם הו' דככשו ליה השתחא ומכל מקום כות דין כותבין לו שורפא איהך כטרף מחבו לראיה שיוכל לתבוע המלוה שמוכר לו:

ב ואם לקח ככירוט שלא באחריות ואכשם שהמלוה שיתן לו כמו מן השטר מוכר כדו שיוכל לתבוע הוא מן הללו בכמו אם כבר טרף מחבו טוב אינו יכול לעשותה מ וכל לא הרשאה וכל מוכר שכבר כחמל שיעוריה ויתכטל א' לכו' קודם כו' ויכול ללקוח שותף לוכו וזה ורבה המלוה לעשותו משכמו עשה אכל אם לא ורבה לעשותו אין בית דין ויכול לכותבו גם כשעשה המלוה מרנובו אין בית דין כותבין לו שורפא שהרי קנה שלא באחריות ואינו דל' לברד אכשמה:

הלכות אפותיקי

קיו דין העושה שדהו או עבדו אפותיקו ובו א' סעיפים

א הפוסה שדהו וככל חיובו או לזאתו ככתובתה אפותיקו סתם שכתב להם אם לא ארעא אותך שגובה מו' ושטחה כד' טרוש שמהים נכסם לעולם עליה שהיא מקולקלת לגמרי הרי זה גובה משהר ככסום ולא אחריו כן ככתבה שדהו שהיה לו כתב להם שגובה דווקא מו' אלא אם לא ארעא אותה כו' מ' זולא שמע שנס שאר ככסום משועבדים לו לבידך אם אחריו המכר קיים שכל זמן שומרא כני חריון אינו שטרף אותה כמו שגזר הדין בשאר משועבדים מיהובל ומן שהיא כירו אהבו מה ששאה אפטריון שאלו יכול ללקח בכסום אחרים רק במעות כמו שכתבנו אלא אם שטרף לך כו' ויש חולקין גם כזה ואמרה שיכול ללקח אבילו כשאר ככסום אבילו היא כירו שנס זה ככלל לשון דאם לא ארעא לכו' כלומר שיש לא יכרע לוונטרף לכופו סיכרו לו ויכול לוקח אמנו אתו בעל כרחו ואם עשה אפטריון מחכשם שאלו לא יזהרך כרעון אלא מו' אינו יכול ללקח ככסום אף או כו' או כמער' שהרי לא מוכר לו לגמרו והכרירה כיר גלה לכו' אם שטרף

לבוש עיר שושן

כהר כסתמסה מהו ואינו גובה מאשר בכסוף ואם מכהר או משכנה לאחר הרוו מכוורה עד שמונה זמן הפרעון וכספויב זמן הפרעון טורפה אשילויש לזוה שאר בכסופ כנו חורין:

ב משכנא אם משכנה לו סתם דמיכה כאבותיקי כסתם ואם פורש לא יחא לך כרעון אלא ממכה דמיכה כאבותיקי מפרש:

ג עשה טורח אבותיקי ומברו און כעל חוב גובה ממנו וכן שאר מטלטלין אמבוישחון להם קול ולא מני ל לקימות לזוהר ואכלו ודע הנוקם שעשאו אבותיקי כגון שיהיה עד כאותיותמלוה אכלוהכי און המלוה גובה ממנו דלא פלוג רבנן:

ד וכן לעבויין קדומה אכזרעשה מטלטלין אבותיקי אשילוי מפרש כשטר לראשון הקדם מלוה מחומר ובכאן וכה והוא שאם שפכרנו גאובכ קרן שאם שיפכרנו אוב קרקע הם קדש מלוה מחומר ובכאן נח וכה:

ה עשה עבדו אבותיקי אכלו ככתיב ומכרו כעל חוב גובה ממנו ומכסו שום לו קנין שפכר עמו מנוד לכל שעשאו רבו אבותיקי והיה להם נקיו ותלוהר:

ו עבר שעשאו רבו אבותיקי ומחרו און על פי שמתכו לו לא היה לך פרעון א.ח. מהו ונאח לחזרו ויחין לזכרוננו עליו כשטר דשחרור משקיע מידו שיעבור מהרו לח היה גובה קניו לו אלא שיעבור כעלמא היה לו עניו והמליה גובה מינה מהכסוף אחיהם של הלוה משבו פהא מוויק שיעבדו של מכירו וזולאו הוויקו אחר דמו דאף על גב שאין זה היכר כיכר שהרי שולו לכסו מעל מוקם מחזירובין ליש עדותא דגרמיו וכתי עליו שטר חוב על הלוה ונכיה וטורף מוון זה הפטר שהפס הראשון כבר כפרע על דעי שמרונונה כתימיה מחמת שיהי מוויק כדוכי דגרמיה ואף על גב שכבר הוא המומר מרבו ראשון כופין את המלוה שגם הוא ושחררנו ויכתוב לו שטר שחרור מפני מוויקן העולם שלא יתחלפו כשוק ויחזירו עבדו ויניח לעל כפיו:

ז וכן הקדש מפקיע מידו שיעבור שאם הקדוש הלוה בכספו און המלוה גובה מהם כמה דכרים אמרונם כשהקדישן קדושת הגוף כגון ששיעבר לו מטלטלין אוב מרקעי והיה כפן שור והקדישו למזבח אבל קדושת דמים לא אלה כל כך ואינו מפקיע אלא יפדו המלוה כדבר מושע כדו שלא ואחרו הקדש שור והקולין בלא כדיון הם ונכסו המלוה בלא כדיון ושל זולולא ליקדש לכך פודה אותו וכדבר מושע ונס אותו המעט של הדיון מויב הלוה מדינו כדבריו ומוסיכו נע החוב ונכסו עם שאר החוב לביכר האדניא דמסתמא און קדושת הגוף און שקדש מחקיע מדי שיעבור דמסתמא לא קדיש אלא לדמו אבל אם אחרו כלאחר מליכוריה הכאה הווי כמו קדושת הגוף ומפקיע מודו שיעבור כגון הדין אינפלאל דהכרסיה אמתיכה מויכר עמוהדי אפרו כהכאה ואין כ"ח גובה הימני:

קיה הכותב ללוקה שני דיון ודברים אין לו ערך ובו ד' טעמים

א ליה פהיה לו שני שדות ומכרן לטמס זה אחד זה וכתב שחללה ללוקה שני דיון ודברים אין לו ערך וקחו מניכה

הלכות אפותיקי

דכלא קריון אינו מוסיקין הטהה דכרבים כעלמא וככנס מודו הדי אינו יבול לערוך הטהה מן הכני כהובו שכבר פולק ענימו ממנו: וכיכר אינו יכול לערוך גם מן הראשון שהיו יכול לומר לו נהנתין מן מקום לנכות הלכל בעל חובך מהכסוף שקדש לוקח שכי אחרו וחתה הכפרת על עמך שפיקת שבך מהם נס את ש' און לך עליהם כלים ייחיה הדין אשה בכתובתה הם כתבה לכסו דין ודברים און לין ענין וקני מודה אכרש בתיבתה וחזכה וכוכה טורף אכל אכל בכתובין לראשון שידוה מן השני דהא ביקורי אינו מפלה ואינו מוריד לגבו פניו דכלא הכי קו חזורים עליו טמח היה פויכוד על ראשון שהרי הכסוף להם כבו חורין ואם הראשון מכר הקרקע שקנה לאחר אופי ויכל לזמורה נס מן האחר כמו שלא היה טורפה אם בפתיה ביד הראשון דמה מבר הפסול לכסו כל זכות שהיה לו בא ואף על פי שלא כתב לראשון: דין ודברים און לו ערך ולא פס כאיכות לך שני ואשר לו השני או שתיקם שתיקתו ואלא לה דרנא שטרא למדיה:

ב כמה דכרוס אמרונם שאם היה החוב ככנר פתי השדות אלא ככנר אחת מהם אכל היה חובו ככנר מה שהקני שניהם כגון שמיכרו מלמתי ומכר לראשון שדה שיה מנה ופניו נס כן שדה שיה מנה וכמך לטמס לטמס דין ודברים און לו ערך דעכשו און הלוקה ראשון יכול לטען נהנתין מן מקום כו דכלאו הכו נס השני ממוכר לו והדי כעל חוב שורף השדה הראשונה מלוקה ראשון ולוקח ראשון יש לו אר ריוהו על זה השני ושורף מן השני שדה השנייה שהרי קנה אחריו וכה מלוה ושורף גם אחת מלוקה ראשון שהדי עדיון יש לו חובו ענין וכתב לוקח שני מוויכיה מן שחללה שכו ככתב לו דין ודברים כולוקח ראשון חזור ושורף מנכסו מחזירין חלילה עד שיפסא כהרה כווייה' וכן הדין כלשהם ככתיבתה כשהתורה שכתבתה ככנר שתי השדות:

ג וכן הדין אם החוב מכר לטמס לקומות לכל א' כמה וכתב הכעל חוב ללוקה שני דין ודברים און ניו עמך וכמה השדה שקנה הראשון אינו נסל הימ' הדי הראשון טורף מהשני שקדש אחריו ובעל חוב שורף מהראשון ושני שורף מהכסל חוב וחזירין חלילה עד שיפסא שדה:

ד וכן אם היתה אית שדה שקנה הראשון אבותיקי לכסל חוב אחר מוקדם הדי אותו כעל חוב שורכס מהראשון וראשון שורף מהשני ובעל חוב האחרון שורף מהראשון ולוקח שני שורף מהכסל חוב האחרון שהרי ככתב לו דין ודברים און לו ערך נ' מחזירין חלילה עד שיפסא שדה:

קיש חסוכ' כל שרותיו ולוה שהתנה דיניהן פן העיריתו ובו ד' טעמים

א ראובן שמכר כל שדותיו לשמעון בכת אחת כשטר אחר וחזר שמעון ומכר שדה אחת ללוי ושא כווייה' ולא כשאר כוויכות אחרת כיו ששמעון וכבר ודעת דכעל חוב דיכוכוויכות לביכר אום כא בעל חוב לגבותה רנס גובה ש חוכוויכות שכו לו ששהו עיקר שיעבדו ולא היה לו ללוי לקנותי רנה גובה מיהם שכדי שמעון דאף על גב דעשיק שיעבדוהי ביד לו מני אחר ליה לשמעון אחת ככנסת תמת ראוין:

כשפכרנו

הפקדון במכסם שהיו המורשה אינה אלא ש"מ בעלמא ולא היה בו נתינת טעם. ודלוה בא שמו של א"מ אלא שביא לו דלוהו כהיה לו מתכתבער אחרת וה"ך שמעין לשם וכתבנו דא"כ הרשאי נשכר עם המעות ולנתנו מתידין כשכ"א לשור דלוהו וה"ך שמעין נשכר ושלם בו דא"כ לנתנו לשם וכו' משמעו ויתן לו מתידין עם הדין עם שמיין ויתן כד"ך ויתן לו המעורר שוכ"א לשור דלוהו שיהיו מתידין עם דהקב"ט.

א והרשאי שאין כתיב בה דון וכו' אלא כך היה כתוב עם דם ויאזיק וילתפס און לספלה שאם שאין כתיב בה וכו' דם וכו' ויתפס און ויתפס און וכן און וכלהו שמיין שאין כתיב בה דון דקון ויתפס בה כל דמתעבי לך מן דונא עלי הדר ממילא משמע שהיה לון והיה בה במקום דון וכשרה ואם כתיב בה וז' דון וכו' ויאזיק לבשך ואין כתיב בה כל דמתעבי לך מן דונא עלי הדר הרינו כשרה ואין המתבע וכל לשלם ודור כון שהיה לא בכתבה כל הולכת כאלו און לך הרשאי ולא כפי' דברים דידו אלת דאדרכ' כל שמיין שהיה וכולו לומר לאו בעל דברום דמי את שפרו און כיתבון לשון זה לכתחלה אלא לתקנת המעשה שלא וכול המורשה להחיות במקום לומר הקב"ו אותה לו כון שכתבתי ודון וכו' ויאזיק לבשך אלא דכרועבד אכלו לא כתב לו כל דמתעבי לך מן דונא עלי הדר לא וכול להתחון כמחשבו דק"ל דלא שויהו חלל שלום ולא הקב"ה לו המעות כקב"ו גיור לא כתב לך מן המעשה שכתבנו כשפי' דלשור הרשאי און נר"ך לכתוב בו ז' דלא כש"א מוכיח כלם לענין הרשאי מת הרשאי וכן מה שכתבתי בו בכתוב בשכ"א כדל' הויכ"כ לא כתב און כ"מ בסגולתו כדומה וכו' ודלא אפי' כ"כ' וכל העלם שכתב לון עם אחד שמחיו ככתבו בו של אשמו נר"ך הרשאי אשמו שהיה נר"ך הקרקע א"א שלם ואם יש מיות בקרקע הרי הכור ה"ב שלו ומתוך שדורך לרון עמ"ל הכור ל' עמי"ש על העוקר והין נר"ך הרשאי יענין בלבם הכון והרנין מוח"ס' :

ב כתיב וכסם במתידין משמע שמיין כאלה והורה אחר כך שייך קרבן כשניה ולא בשמיין שמיין ומתוך זה בנן שכתבתי שמיין ואחריו משמיין וחד לנות ואחר לזו אנו מתחד מהם לנות ואחר כך הורה שמיניה לזה כשור מקרבן שמיין ועמ"ל שמיין דלא הוה אלא כבירת דברים כשמיין שהיו באין ביום כבודת משון שפרו מכל מקום היה מייב"ל שלם הכל לא ימי' כאלה ומתוך למה דל' אחר מן האחין שלא מתקן או אחד מן האחין שכל לבשו לחד שמיין להם לשמעות וכול לתבו אותם על הכל הואיל גוש ולמקב"ה המחון ואינו נר"ך הרשאי מפרד האחין או שהמעותין דלמון של כולם הוא לנשך אם השותף היה שדן עם זה ויא' מייב' נר"ך שותפו לקבל דינו ואין השותף האחר וכול לומר לעומתו של דינו ביתי' אלו עם שמיין מייב' כשמיין אחרות ומייב' בשל דינו מייב' לים' לו ליהם לא באת למעב נם אתה אם יש לך תביעות אחרות לך ועי' בו אבל דון זה שמיין זה השותף נר"ך לקבל ונר"ך בדברים שאין אם הוא בשמיין הוי' כאל לרון לא יוש וכול לבנות שמיין שדן לנשך מתחייב עם הוא כשמיין הכור וכו' מ' שמיין ד' ד' מתחייב וכול לומר תבנו לו וכן עד שאר עמי' לרון. אכל אם וכול למנות כשמיין כון שהראשון הורה או שא"ל און לו ראיהו וזה כובר או ש' לו ראיהו לא שפסדו ופסלו כשאינו וכול למנות הא' דלמרון פ"א וכו' וכו' :

השאלה לא בטל השלימות קודם שהגיעו המע' תורה השלום ונתבע לו אחר כך וכדכור כשור היות שאחר נתייה שמיין עליך שהיות שומר כשמיין ומתוך שמיין שמיין השלימות שהיה שלימותו כך מוקה שבעל היות שומר בשלימו וז"ל ה"ך לאור כך ואין לו להביעו בשכ"ל שומר מתוך שמיין עלה הודעתנו שומר כך ואינו לא ודעתי :

ג וכו' והרשאי השתכח בידו ואינו מה' ש קודם לתובעו' שלום לכיך מן שהרשה לאחד ונתנה לכל השלימות ולהרשות לאחר שהיו מהרי' וכול אדם נכסל לשלימותו ואם ורעה נמר שנס הראשון וזה שמיין קיים וכל אחד משה' ויא' מן רשע שמיין און שכתב וכול למתידין לומר ולומר שמיין המורשה כול' שמיין ומתוך והרשה אחר שפרו זה אומר לו תן לו עם שמיין בוד' וזאת הרשאי תהיה א"כ ויהי שמיין שלימותו הוא השכור על שמיין והנתבע כשור שמיין שהרשאי און וכן אם עמד המורשה כדון עם הרשע ויתבי' עם המורשה דינו דין ואין המורשה וכול לש' דין כשמיין שכתבתי עם זה כדון כשר כול' שלימותו שיהיה לו למתה לכוונתי מוד לא יודע דינו כול שמיין המורשה ולא שכתבתי לו ויהי לא היה לו לעבור על דעת החול' דעת השכור ההל' כזה ויתו ונר"ך המתבע למור ולרון עמו. מיהו אם כתב לו במתן א"א שהמורש' יודע שכתבתי שלימותו כון שכתבתי לא יודע כש' של השלימות כשור דמה היה כדור לכ"ת ע"ד ואם יודע המתבע א"א על פי שהרשע לא יודע מ' :

ד המעשה את מכורו להוציא את שלו מן המחיו כן נר"ך לוקח לו בקביון שהרשהו ונר"ך לכתוב לו ז' דין וכו' ויאזיק לבשך או שאר לשון הדורות לזה דמתעבי מוכיח ומקשה לו שדון ווכי' בו שיהי' לענמו. ואם לא כתב לון א"א ויהי' המחיון לא יושב לו דבר ש' אחר לו לאו ככל דבר דינו אשמי' ע"כ שהרשע בהש"מ בקביון און גבוה שלם שכתב לו שמיין לו דהוד' יקנה לו את גבו' שיהי' א מחויב להשיב לו וזו מש' השלוש של אדם כמותו כר כשכנו ככ' פ' ה' דהבא אבקמה דכון לש' שלימותו כו' אבל כשמיין על המחיון טוב מחיון כן נר"ך הוא להשיב לו על המחיון שכדור אם הוא בידו בדין מיהו אם לא כתב לו כן וכתן המחיון למחיון לך שהרשע ונכ"א כשור דנשון זה שלימותו שלם תולא נרע מ' זה שמיין כעדות :

ה ואם לא הקנה וכול היש' א' כל הפקדון אלא כתב לו דון וכו' וישמין לבשך מחי' או שלם מוכרובו והמת' שלו מתוך שהו נר"ך לרון ע' וישלמין נר"ך המתבע לרון עמו על הכל. ש' מ' שאחר דרוקא כב' א' שכתב לו ומתה שלם או רכיש' אבל אם כתב לו דון וכו' ויאזיק לבשך אלא דיכרין והשאר שלו דה' שלם מחי' על הרשע או אלא אלא המע' דברים דרוקא או כיו' מוקה לרון עמי' ת"א על היצה דיכרין :

ו והרשאי שאין כתיב בה דון וכו' אלא כך היה כתוב עם דם ויאזיק וילתפס און לספלה שאם שאין כתיב בה וכו' דם וכו' ויתפס און ויתפס און וכן און וכלהו שמיין שאין כתיב בה דון דקון ויתפס בה כל דמתעבי לך מן דונא עלי הדר ממילא משמע שהיה לון והיה בה במקום דון וכשרה ואם כתיב בה וז' דון וכו' ויאזיק לבשך ואין כתיב בה כל דמתעבי לך מן דונא עלי הדר הרינו כשרה ואין המתבע וכל לשלם ודור כון שהיה לא בכתבה כל הולכת כאלו און לך הרשאי ולא כפי' דברים דידו אלת דאדרכ' כל שמיין שהיה וכולו לומר לאו בעל דברום דמי את שפרו און כיתבון לשון זה לכתחלה אלא לתקנת המעשה שלא וכול המורשה להחיות במקום לומר הקב"ו אותה לו כון שכתבתי ודון וכו' ויאזיק לבשך אלא דכרועבד אכלו לא כתב לו כל דמתעבי לך מן דונא עלי הדר לא וכול להתחון כמחשבו דק"ל דלא שויהו חלל שלום ולא הקב"ה לו המעות כקב"ו גיור לא כתב לך מן המעשה שכתבנו כשפי' דלשור הרשאי און נר"ך לכתוב בו ז' דלא כש"א מוכיח כלם לענין הרשאי מת הרשאי וכן מה שכתבתי בו בכתוב בשכ"א כדל' הויכ"כ לא כתב און כ"מ בסגולתו כדומה וכו' ודלא אפי' כ"כ' וכל העלם שכתב לון עם אחד שמחיו ככתבו בו של אשמו נר"ך הרשאי אשמו שהיה נר"ך הקרקע א"א שלם ואם יש מיות בקרקע הרי הכור ה"ב שלו ומתוך שדורך לרון עמ"ל הכור ל' עמי"ש על העוקר והין נר"ך הרשאי יענין בלבם הכון והרנין מוח"ס' :

לבוטו סעיפים

ויכול להמר תבנו לו ומן פד סאךד פמו לדין דוואך שהוא הויה כפר וזאך הויה יריחא ויהי כחה פטקוק בשכילנו ו נעכמו רנה למורד בו אכלאם לא הויה כפיד לא הכפיד זכותו ויכול למר תבנו לו ומן פד סאךד פמו לדין ולפיכך יכול הכתוב לעכב מתחלה ולומר או לו דין עמי מחלקך או הכא דרש אה משותך שהרי ממון פסוקי כדו ושוכב אתם בעלו דכוננו סאי למר ולא אחיך או שתך ויתבטבטגם הויה ולא ויכל למורד ליה מאז אוכבת לך אה תוכה כדון תפטור מחלקו ויעד אה ארד פחד לדין על הכמו ואוכב לדין אנטרף לתלון פט שונתבו שואמרנו מאן פגב לך ויטון שאין אינו יכול זכות כחלקי אלא א"כ מרד עמו לדין על הכל למה לא תרון עמו לך להכליל ויכל אחיך או שתך ויתבטבטגם הויה דהא חכ ויכח לא ויכח אלא חכמו ויחייב ויחייב בכל וא"כ לקחה לו מהת הדין וכי בשבול שאין התפס ויכול לזכות ביליקו אלא חכ סן ורר כדו לדין על הכל כדוף לחימו שיקרד שזול לדין על הכל כדבר שכולו להפסיק לרדיית וגו עיקר דרוכ א כרובה הויה דמה שואמר אכסך לחנון עמו לאו דייכ הכי הויה שאין הפותך ויכול למר כא. א. בחלתא דכול למר הזי וכתב עד פ"א שאי ומאן פגב לך ויכול שאי והתה אכל הכא לזכא עד שיתא כהא מתנה מהאי חמתה דלמא ליה ככו. א"כ הוכח שאינו כפיד אחרת אכסך לחנון עמו עמו בעש אחרת שכול המחויב למרד פליגס או ידע שורד ק ותפסו עמו לדין ופלא ויהוה לרד עמו לדין:

חלבות הרשאה

כמו ק"כ. וזא שכל הכל כיתבין הרשאה ל"א פקדן ל"א פון ל ש מלוה כסדר לא ספא מלוה על פה ויס"ד דככרוה וכו' חנו כיהנון וטעמא דמולתא דכיון דעיקרא טעמא הויה טפס דמיהו כשקרא אכן לחימו כשקרא לא חייטבין כיון טפס בזה תיקון העולם שאין כל אדם ויכול ללכת בעמנו לתבוע תבשותו ואילו חלמה דככרוה ויהנון לכתוב דלף על גב שאין ויכול לקבוע לחכיו אכוי אכוי קרקע מ"מ ויכול לעשות דהא קיימא לן שלוח פשוט וכדו שאינו ויכול לרבה לו בחתכה שלוח מנה לשויה דתקב הוא שיקרבו ככו שלוחות כאילו הויה הויה עמנו קונה הקביון קיימין שיקרבו מ"מ תיקון העולם ק דכתבנו:

א הויה לו שבועה על חכמו אינו ויכול להרשות עליו אחר להשביעו שזין זה דכר תבטרה כקיימין שאינו לא דרש כעלמא לבוכר מושיהו לו תבטרה על חכמו וכתב לו הרש"י על התבועה טעמו על הכירו אין ההרשאה א"כ. וס' שהתבועה אינו דבר עובל להקנות אלא נדך. לכתוב בהרשאה על המחייב שעליו התבועה:

ב ככר אחרנו כפי הקורס כפי ג סביל המורשה לטעל השליחו הראשון ולרדת לטעמו או לשטובה וחד לפיכך המרשה לאחר וזא ח' הרשאה למר ושניהם בא ב בהרשאה לפיכך אין לכתוב להפסיד אלא לשפסד שזא ודאי עיקר השליחות שהרי כוחם המרש על הראשון ואם ק"ס דעס המורש הראשון וכתמיוב התובע ויכול הפסיד לפתור הדין:

ד אין ימורשה רשות לכתוב הרשאה לאחר שיה וזאם אן רכנוו פיהא שקדונו כבוד אחר וזאם התנה עמו שכול ל להרשות לאחר ולחמר בכל לבו הגבול:

קנן הרשאה על מה נכתבת וכיצד נכתבת וכוטו סעיפים

ג מדוכא דנמחא כיון דמסקינן פנדין לוקח לו כקיימן ולכתבו לו וידין ויכח וישיק לבכרך כמו שכתבאר טע"ד פסקין שקורס זה אין כותבין הרשאה אלא לתבוע פקדונו כפיו מהוה ולא ככר על הפקדון הויה כיון שיהו בית להוכיחה ונס לא ככר כוונתו להקנות לו בכל מקום שהוא כאילו הויה שפלוס הויה הפקדון של מעות ק"ל דמעו חמו ככר וכתב לוקחיו כמו שכתבאר כע ה נדך להקנות לו אכב קק דקיימין אכב קיימן מעלי הויה ואכוי מעות קיימין כו כמו שכתבאר בחקיומו ה וכן יכול להרשות לתבוע קרקע אכילו ככר בו דקרקע אש ג דככר בה הויה איתא כעין ויכול להקנות לכן מלוה כטטר ויכול להרשות אכילו ככר בו דאע"ג המלוה להוכיח כהנה ויחנה כעין ונס זה ככר בו מכל מקו' הכוונה כהנה ולא ככר זה כטטר הויה כטטר עיבת קרקעות וכספ סבול לקנות השטר ושיטתו ככתובה ומסורה כן ויכול להרשות עליו ולמסור השטר כדוכו שיהיה וידין לתת בו לו קסה לך הויה גטרא ו" וצפ"כ דהויה אכ" חין כותבין הרשאה על פקדון טב כדו שכתב בו ככר דכיון דככר כוונתו חמו כאילו חמ' שהו אשק' דקיימין עליו למידי דלית ליה נגיה וכן אין כותבין הרשאה על מלוה טכ"ה אש" לא ככר כה מבוטא מלוה להנאה כותבה ואין אדם חקיה לחכור ורד שאינו כפול זה מדוכא דנמחא מן השעס סכתבתי אכר הבאנו תקנו שכותבין הרשאה אף על המלוה כיון כטטר הויה ככר קיימן אף על כו שכתב בה ככ"ד כדו הויה ויכול כל אחר חמון חכורו וידין למידי אחרת וימסרן שאין כותבין הרשאה אכל על מלוה על פה שכתבאר תקנו שכותבין הרשאה ופלא ברש משלוח טעמא דקדו שכתבאר

הנו כ'למ' א"ס א קהמה שכתוב בהדפסאה ולנקות וטלו יד:
 פון כתיב וזכר לא שוכ עשש בפעו ודרשומ' זה הכא
 בהדפסא כד'א כההתכע והתובע בעיר אחת אבל
 אם הכתב בעיר אחת והתובע בעיר אחרת היה זה שטח'
 מנה שאלן יך ענין ממון חבורו גדול מזה פלאם א' הנה א'ת'
 כך כל אחד וטול ממון חבורו יונק למדינת הם ויש א' מרוס
 א'זון מילונ בין אם היה עמוס וכך או לא אלא סב' א'זון
 שהמורסה הוא אלס ובשל טענת מתעבר על רובו ר' לו זהו
 א'מר לא שובעש אבל אם עוש כדי להגיל פשוט מודעשקי
 מנוכקעבד י'א ש'זון אדם וכול לגשות מורסה פלא ככזו
 דשוכ הוא למורסה שאמרוס עליו אשר לא טיב עשה ונומך
 ז'זון חכין ל'אדם פלא מדעתו לכן אכ כפרנה אחר כך יקב'
 קבלו עגלש דעתו למכרע:

אומר כן ויש אחריו המע' כידו לפיכך נתמכר לו ומכר' ואחרו
 שינויא המחמין מידו והא' מונח כיד כ' ד עד סוכא המרסה
 זושכע וטול וכן ככל הדברים ש'מלא הכתב כמרסה יש
 לקוש ש'מא מערסו הוא לכיכך ודון עם המרסה ויהא המחמין
 מוכת כיד כ"ד עד סוכא המרסה וטול עש כח למרסה להמך'
 על מו פשוט טענת סוכר כמ' לע'מס המחמין ולאחרו:
 ק' וכמכניח המחמין סוכר כ' ד כתב רכינו ווסף קארו זל
 דכ לסקיבטין לוזין לתובע שובא ונשכע ז'אס לא יכ'א
 בתוך אותו ה'זון ו'אחריו הכ' ד לכתב מנינו דא' לכ לקתס
 מדת הדון ד'מא הלה תובעו עקר ולא יושכע לעולם ויהא
 מחמו' על זה מחובב כוד כ' ד לפולם המחמין חובב לו -
 אכ"ל ש'זון נרכיון סודעה אחרת לתובע אלא אומר'ס כן
 למורסה שקבעו ל'זון כך וכך דתסתמ'א הפורסה יאחר מ'
 ז'אס לא בא מחורין המחמין לכתב כ'ל:

ז' ו'אס אין הכתב בעדק להק' השכוע' על המורסה א'
 מקבל עליו השכוע' דק שאחר אויב נשכע עד שאחר'ס
 ככזו המרסה פ'מ' שטוס' עליו סקר אין שומעין לו ש'זון
 יאמר וכו' אלא מתקנת ה'נאונס ואין מעכבין השכועה פ'מ'ס
 תקב'ה ו' הקלה:

י' מורסה שהרסה בכ'ר ג'דוע פ'א'מלו אס לא ז'נזא המחמין
 מיד הכתב וטול סכרו קרובו פ'רסו כין לעדות כין
 לדון מהו אין לו ח'ק לא כהסד' ולא כהכ'א ומשע'ס זה
 ג'כ הוא ע'מיו אס טען כמ' כ'ר לפ'ד'אס טוען הכתב לא
 היו דברים ח'מולס מחוקין שכופ'ס דאוריית'א:

יא אכל מורסה פ'מ' לו ח'ק כמה פ'מ'וטא מחבבט קרובע
 הם כפ'לס כין ל'קין כין לעדות לפיכך מ'פ'ש'ס לו ע'ד'ס
 על תכועת' לא ר'ס'ה אחר מה'פ'ד'וס או עקרוב'ס א'א אס
 כן קנן לו כ'רד'וס פ'א'מלו אס לא ז'נזא מחמין מה הכתב
 וטול סכרו:

יב זכן אס'ס יגוע ע'ר'ס כ'ר'פ'עיתו לא זכ'א ל'קין עם מורסה
 ש'ש לו ח'ק תכועת'ס או הוא קרוב לפ'ד'וס ה'ר'סו שה'ו
 זכ'של ע'ד'וטו וה'א כ'ל כ'מ'ינה ד'מכ'ס ה'ר'סות מורסה ש'כ'אל
 ע'ד'ו ו'כ'ב'ל י'כול אדם להרשות ללוה ל'קין עם ע'ק כ'ך
 עלו וה'א כ'ל הקבלן ל'רשות ו'ל'ר כ'מ'וטא כ'ר'ת א'ל
 י'דון ע'זו תח'ל'א ואחר כך יתכעבו ל'פ'מ'וטו:

יג י'כול אדם להרשות כ'ס'ס וע'כ'ס'ס א'ף על מ'י ש'כ'א'כין
 תחת יד כ'ע'לה ו'אד'וכ'ס'ס ו'ד'ס כ'ר'ס'ס יפ'לה יד כ'ל ע'גות
 פ'ל'מ'וט'ס זה ו'ה'י אכל לא ע'כ'דו פ'א'ז'י'כ'ול להרשות ע'כ'דו ל'זו
 פ'א'ז'ן קמין לעכ'ר על ע'ד' רכ'ו שה'ו ז'כ'ס קנ'ו ו'ז'ד'ו כ'ד'ו
 ז'אכ'ן א'ף על מ'י ש'הק'ה ל'כל מה ש'הק'ה לו ע'ד'ון ה'א
 פ'לו כ'מכ'ס פ'א'ז'נו לא פ'ל'מ'וטו א' ש'הק'ה ו'כ'ל הכתב ו'חר
 לא ז'כ'ל דברים מ'ד'וט'א א'כ'ל ש'ע'ת'ס י'כול להרשות שה'ו א'ס
 פ'מ'וט'ס לו תח'ה ק'ת'ה ד'א'ז'ן הכ'ע'ל ו'כול פ'ר'וט'ס כ'מ'וט'ס כ'מ'וט'ס
 ל'ה ז'כ'ו ל'כ'פ'ש'ן אין י'ד'ת'ס י'כול ל'מ' לא ז'כ'ל דברים מ'ד'וט'א א'ת'
 ק'ד ל'קין יתכ'אר ד'ח י'כ'ו ק'ה'ה ל'כל אדם א'כ'ו ל'נונו ל'סיכ'ך
 י'כ'ו'ל'ן פ'ל'מ'וט'ס הרס'ה כ'ד'ו ז'כ'ו ס'מ'ר' מק'ה לו אות'ס הד'כ'ר
 א'ש'ן לא נכ'י המחמין על ג'ד'וט'א ל'כ'ו יק'א'ו ה'נו א' ע'ב ד'ק'מ'א'א
 לו ד'ל'מ'וט'ס מ'ד'וט'א ו'א'ן פ'מ'וט'ס לו כ'מ'וט'ס מ'ד'וט'א ל'ק'ת' לא א'חר'
 י'ש'ל'מ'וט'ס ה'א ל'פ'א'ז'ן פ'לא ו'כ'ל המ'ר'ס'ה ל'כ'כ' אויב הד'כ'ר
 א'כל לש'אר דברים ה'ו הק'ט'ין קמין מ'יד'ר לפיכך ג'פ' ה'נו
 ק'ה'ה פ'כ'ב'ט כ'ה'ד'ס'ה ו'כל'כ'ר ש'ז'ד'ר מ'כ'י'ת'ס כ'ס וק'כ'ו'
 מ'כ'י'ת'ס פ'מ'ש'פ'ט'ס ה'מ'נ מק'ה ד'כ'ר ל'אחר'ק'ן ל' ד'א'ז'ן פ'ל'מ'וט'ס
 תכ'ס'ס ל'מ' פ'א'ז'נו ו'כול ל'רשות'ס פ'ע'ל'ו ל'פ'ר'וט'ס א' ב'ת'כ'ס וק'כ'ה

קכד גחכע אם יבול לעשות מורסה וכו

ענין א

א פנתכ' אמרו ח'לל שא'ט'נו וכל למנות מורסה איכ'א לכות
 דין לפיכך כ'פ'ו לתובע ויהא יושב כ'מ'יו ס'המ'ר'ס'ה
 י'טע'פ'ן טענת פקד'וס לכ'ס'ס א'כ'ו כ'ס'ס מ'ן התובע אלא יכ'א
 הכתב כ'מ'וט'ס ו'וס'ע'ת'ס ה'א'ת'ס ש'כ'ס'ס ל'ש'ט'ן סקר ד'מ'וק'ה אין
 אדם מ'ע'ו ע'כ'ו כ'מ'יו בעל מ'כ'ו ו'כ'ס'ס וק'ר'ת ש'זון כ'כ'ז'ן
 לכ'א לכות דין כ'כ'ו ל'א ל'ת'ירו ל'ה'ן ו'פ'ש'ט'ו מורסה ז'א'ז'ן מ'ס
 ש'ז'כ'ה ולא יכ'ס' א'א מ'פ'ד'ן ל'ן פ'כ'ו ע'ד'י'כ'ו ו'ה'א כ'ע'מ'ה
 ש'וע'ת'ס כ'פ'כ'י'ס ה'א'ת'ס פ'ת'כ'י'ס א'כ'י'ס ל'טע'ן ש'ך ר'ס'
 פ'ה'ר'ד'ון ד'ר'בו'ס לכ'מ'י א'כ'ד' ו'כ'י'כ'א כ'כ'ה ע'ס ש'ס ל'ת'לו'ד
 ח'כ'ס פ'ת'ר'ת'ו א'כ'מ'ו ו'ז'ל' כ'ה מ'ול'מ'א ו'מ'ול'ו לכות דין
 ול'ע'ר'ב כ'ד'ו ע"ה ר'כ'ד'ו ע'ר'ס ע'ד'י'ן:

קכח השולח חיבוט או פקדונו על ידו

שולח וכו' בעינים

א ר'זון שה'ו ח'מ'ס מ'כ'ה ל'ש'ט'ע'ן או שה'ה י'ו פ'קד'ון
 כ'ד'ו ו'א'ר' ל'לו ה'ו כ'ך ש'כ'ה זה ל'ש'ט'ע'ן א'כ' כ'א ל'ר'ז'ן ל'ח'ור
 ג'לו'ט'לה ה'מ'כ'ו א'כ'ו ז'כ'ול ה'ד'ו'ך כ'כ'ו ד'מ'ו'מ'ד כ'ש'ה'ו ל'ד' לו
 ז'כ'ר כ'כ'ול ש'ט'ע'ן ד'וכ'ן ל'אדם ש'ל'א כ'כ'ז'ו ל'סיכ'ך כ'ין א'ס
 מ'ת' ל'ה' א'ז' פ'לה י'ק'ה'ו ל'ש'ט'ע'ן או ל'י'ד'ע'ו ז'מ' ר'ז'ון מ'כ'ב
 ב'א'ח'ר'ו'ת ע'ד פ'י'נ'ס ל'י'י ש'ט'ע'ן או ל'ד'ור'ש'ו ו'ע'מ'א ד'
 ד'מ'כ'מ'ב ה'א ד'ק'י'ף ה'ו ב'א'ח'ר'ו'ת ש'ט'ע'ן ו'ה'א לא ז'דע'
 ולא ז'כ'ו ל'ש'ט'ע'ן ע'ל א'ח'ר'ו'ת ו'אס יה'ו ב'א'ח'ר'ו'ת ש'ט'ע'ן
 ה' ל'מ'י' לו ו'א'ז'ן ח'כ'ן ל'אדם ש'ל'א כ'כ'ז'ו ו'א'ס ק'ח'ו ל'נו ח'מ'ה
 ל'ר'ז'ון י'ק'ה'ו ע'ד'י'כ'ו א'חר כך ולא היה לפ'ד'וס כ'ע'כ'ין פ'
 ש'ה'ש'ט'ס ש'ט'ע'ן ע'ל ל'ח'י'ב כ'פ'ל'ס פ'ה'א'ס פ'ע' כ'מ'ה פ'ה'מ'ו'ת
 ל'ר'ז'ון ז'א'ס ש'מ'ת' א'כ'ס ה'ח'ו'ר'ו: ל'ר'ז'ון כ'נ'ן פ'א'ז'י'ס ע'ל
 ר'ז'ון כ'כ'ר כ'ס'י'ה כ'ד'ו לע'ש'וט'ו ע'ד פ'ה'ד'ו'ך לו ל'ה'ח'ו'ר'
 כ'ש'ר'א'ס א'ח'ר'ס כ'ס'ה'ח'ו'ר'ו ל'נו מ'כ'ה ל'ר'ז'ון כ'מ'י'ב ש'וכ'ס
 ב'א'ח'ר'ו'ת מ'א'ז'ה ח'מ'ה פ'ר'נה ו'כול ש'מ'ע'ן ל'תב'ע' אות'ס ע'ד
 ש'מ'ל'ס כ'ל מ'כ'ו: ל'ר'ז'ון פ'ה'ה' לו מ'ע' כ'ד' ש'ט'ע'ן ו'א'חר ל'ז'ו
 ל'ק'כ'ל מ'ש'מ'ע'ן ו'ה'ך ל'נו ו'ק'כ'ל ו'א'ס ל'א'ת' ש'מ'ע'ן ל'לו ש'מ'ו'
 לו מ'ש'ט'ע'ן ש'ק'כ'ל כ'כ'ול ר'ז'ון ו'א'ס לא ו'ס'ר'ס ל'ז'כ'מ'ר לו
 ח'וכ ש'מ'י'ב ש'ט'ע'ן ל'נו מ'מ'ק'ס א'חר ה'כ'ס לו א'חר ל'ר'ז'ון
 ל'א ק'ל'ת'ו כ'כ'ו'ך כ'ד'ו פ'ש'פ'ד'וס א'ת' ש'לו ו'ר'נה ל'ה'ח'ו'ר' כ'ד'
 ל'ע'ל א'ת' מ'כ'ו: ד'א'ז'ן א'חר ל'א ת'מ'ו'ר'ס מ'א'חר פ'כ'ר ש'מ'ת'
 פ'ל'מ'וט'ו

לבוש טעור כושן

של ויחמונו וכותב כשכילו הוה המעט עכידה של ולא תכלי מחוקק באמוני הדון פם ראיבן שאינו זה קרקא אונם הנוטרו דהויך וניול מחובו כמחוייני יחורו:

ב והא דכפקדון אוני וכול לחוד ונישול מוד לו דווקא כשהיחוק הכבד'מפקן דאז וכות לחפיקו שמתא מחמת ודו לכלל הומוח כפרן ויכול הווי למודר וישלו דחמרו'אין רנוכו של מפקיה סויהא סקדונו כיד אחר - ונל שנויה מנייה דפקדון שליט נהכילו לו כיון דגלו דרשתי דכות ליה דלותיה כיהילה איה כאל לחוד אוני מודר דהכא לוכא דחומר אין דניכו שואה סקדונו כוד אחר ואכילו כממניא לו שליו דלא מפטר הכי ש'מר מאחרות או הינלו לא מניאו לו שליט אלא דהיטעין דשל מ זה הימיון גבי מסקיד דככל ויחא היה מקורו סביה בא' המור אוני חמוד:

ג חמר שלמה למנהו הנה מפתך שלם לך שיניו בחייך כדו לך אוני רכה'ל סקדונו כן כשכול לחוב טוה לו בידך איה המלוה מורה לשלוח טיש לוי כידו ואין לו שאר ככבים שנוכה זה חמר טובו ובניעו זמן הליוה אין כח כיד המלוה לשדרש היעלה למור הכסדתיו חמיוני שמכרתם לוד מי שחטובו לל הליוה מודו שררו היה'א זומר לוא'אם איה ערין כדו הונו מוכאין אורו חמוד' מר' כתי' הוואיל ואין לך כגם ס אחרים אבל איה יאלו ככמו' אחרים הימשל טוטה לשלוח ליתבס למנו של וזן שלא יתבס לו לא בידן המל'א וחת החוב ורס'א היה רוב ג'כיה איה מניכ'א' ס'ס איה חיל'ה מורה לשלוח חמר' ויתבס למנה אוניו ואין לו ככסים אהרו' אעפי שהוה היה כיון כבוד המלוה למור אוני תופסם מוכוב כמנו דכרפתך הוואיל וכל וזן מלי באולר הנלוה לא קבש שלימותו וכמא' הפעל'א כפל דהנו שלי' המל'א הווי ונכנה כשל'א אין לוחנו שאוכוב'א חמר חמודתי' הוואיל והר' כוכו דמי אוני וכיל להחמוד' כ' דיחמרו' לעול כפי'א':

ד וזה מית המשל'א ולא היות ככסים שאז אין וורשו המשל'א הייבן למנה כלום ומור הייבן שלוח וכן התל'ה פשת'ה לונלוה'א ילי קבלס מ'הת'א פכדים מנו שיכול למור למנה פרעתך וכו'אן ד'פשת'ה כיון כ'כ היות למור לו חמר תוכסכה כניש'ה אייה לוי כן שאין תיכעו כהם הימשל'א ולא וורשו אבל איה המשל'א הנות ככסום היה המלוה נוכה מכה ואז וורשו המשל'א תוכעין' שליח'ה' ב'א' ו' ה'וביה חיו וניס'אין מודו ויש מ' שחמד שאם כ'א שלי' להחיון כהם ככסום ח' ש טוה לו כוד המלוה'א היה מסקיד אכילו'א היות ככסים אוני יכול דכיון דא' הו'הך כמאן דח'א וכי דמי או הו'הך על חמת שקתכנו לפנאו דמי וואי מקיות תכל'א וכו'וא לא לא וכו'אכילו'א חמר הלה'ה' חר' הכבד'א פעולם דמי וניכר לקיים תפאו ולא להחיות'א:

ה כמה דכירי חמוד' דהר' הייכוכו כ'מלה או כפקדון כיון שכברו לו קנת'א כית' במיין זה קנה לו כפל אבל כ'מנה שאין לויכותכבר כמתיין זה לא הוה יך כוכו כמריך קיין גמוד' לכות בווא'עילו' עשאו שליח המקבל ואח' לו היקנת'ה' הו'הך לו'א אוניוכי' לעכ'ר אוני אחר הו'הך איהם כלכוכו שאינו כותן לו וכול לחוד בו עד שנויע לוד המקבל ואם הי'ה המקבל פניו שאין לר' וזו פ'עשה כדר' ואוכוכול לחמוד בו:

ו ואם חמר יתנה לכלכוכו כמתנה שא' פותן לו יא' התן לא הוה כוכי ויכול לחמוד בו כל זה וכה' הנויע למור אלא

הלכות הרשעה

אם כן אחר לו זכו לנולא וזה לו יקבש וכגון' היות כרשע אבל איה זכו לחסות לא וימיו אכילו אוניו כרשעו לכפוק לרשותו וזכה לו לא לחוד בו ג'מיות קוד'כן ופ' אחר' ד'שטא דתן הו'כוכי כמתנה והוא פותן לו להכח' שיש לידוכסעה פותן לו ח' לותן חכך זה לפלוגי דכיון דמננה פתת לוד' כדו' ליתנו' לו מוד פכה' לוד' וזה כו' המקבל אבל אם מרמלה לא כ'א מוד' על דפת לכות' ליה ומה'כ' אחר' לו תכנו לכלכוכו לא קנה אלא כמתנה ש'כתן והכילו איה הוא תוכס'התן כידוכסעה סחמה לו תקיין' שלא כ'א לוד' מרמלה' להס'ך:

ז והינו מילוכסמה לית' אכל א' אחר לו וכה' לו בעיה שמתקן כידוכו'ה' לו הי'ע'ם פ'כא' ב' לוד' מרמלה' לפ' כך או'אכילו'א היה כידו בעשר' שאמר לו וזה אלא סניכס' אחר כך כדו' לוב' תלו וזה איה' שא' בכסו הכות' ושלא כבס' המקבל דכיון שאמר לו זה ש' ימותיה קטב'וד אבל איה' לא אומר לו וזה מ'תה אכפ'ו ש'הרשו איה' מ'ה לבקרון' כמכרו' של שליח' לא וזה' המקבל' מתב'ה:

ח דאוכן שאר' לשמע'ה' הו'הך מנה' ללו' שאכיו' כותן לו מנה' והלך שמעין' לתכנו' לו' ויחא' שמתחיון' א'ס כ'כיה' הנות' בטעה' סנתן' ומתכחיו' המקבל' יתן' לורשו' המקבל' דק'ל' מ'יה' לקיים' דכ'ר' חית'ת'ת'כ'ר' ס'ה'ו' מושלם' מוכן' ומוקל'ב'כ'ט' בטעה' גנותו' אומר' תכ'ו' זה' לפלוגי' אכילו' הו'ה' כ'כו' כשאר' כן ומה'מנה' לקיים' דכ'רו' לבק'ר' כשמת' הנותן' המקבל' וזה' כ'בו' המקבל' וכש'פשת' הו'ה' אחר' כך' הניכ'ו' לככיו' וזה' מית'ה' המקבל' כמיו' כותן' ויחור' לורשו' המשל'א' דהו'ך' לא'א' כמ' דמי' ויח' פ'כ' שמת' הנותן' א'ח' כ'אל' מ'יך' למ'ר' מנה' לקיים' דכ'רו' המת' דכיון' שמת' המקבל' כמיו' נותן' ככ'ר' כ'טל' ד' דכ'רו' כמיו':

ט ואם אכוכ' מרש' היה הכותן' בטעה' כנתן' מיוכין' איה' מת' מקבל' בטעה' סנתן' הונכה' לוד' הפ'ו' יח' חמוד' לורשו' המשל'א' דכיון' שמת' המקבל' לא היה ראו' לקבו' אבל איה' המקבל' חו' בטעה' סנתן' הכנס' כש'ל'ו' יתן' לורשו' המקבל' אכילו'א' מית' הכותן' אחר כך' כמי' המקבל' ואכילו' בו' ויש'ו' המקבל' אחר' מית' הכותן' א'ף' פ'כ' ד'כ'ש'פת' מית' הכותן' לא' איה' יורשו' המקבל' ד'יון' לקבות' למ'ד' המוכה' לעובר' לא' קנס' ג'ה' המקבל' לא' קנס' כמיו' כיון' שמת' כמיו' כותן' אכילו'הם' קבו' למ'כ'ר' פשת' תוכ'ה' מן' סטעם' שיתכ'ר' הו'הך' כיון' דלוחי' למקבל' כש'פת' מית' עשות' הוכר' הד'כ'ר' מ'כ'ה' מ'ש'פת' המתנה' וסורשו' לורשו'עוד'כ'א' הך' מתכ'ס' ד'ש' מ'ש'אר' מתכות' ש'מ' דש'אר' מתכות' ש'מ' או'כו' קונה' עד' לאחר' מית'ה' וכל' וזן' שא' מת' ויכל' הש' לחמוד' בו' אכילו' כ'ש'ינו' ש'ש' וג'ה'ל' אוניוכו'ל' לחמוד' בו' כש'דוכ'ו' ש'מ' עד' שומ'וד' ויתכ'ר'א' יש'ע'מ'אל' דלא' דש'ני'ח'ה' מ'ת'כ'ר' ש'מ' דש'אר' מתכות' ש'ש' או'כ'ו'כות' כ'לוס' כ'מס'וד' ואכיו'א'וי'א' חמיון' שמת'ת'ו' הו'ה'ך' או'כו' קונה' עד' לאחר' מית'ה' ויכול' לחמוד' בו'כל' או'שת' ש'ה'נה' אכילו' כ'ש' ד'כו' ש'מ' אבל' זה' שה'כ'וא' חמיון' שמת'ת'ו' ונ'כ'מ' לוד' הש'לו'א' וד'אז' דעת' הו'ה' שיקנה' המקבל' מוד' כ'אל' טעמ'א' דכ'ר'ו' ש' מ'כ'ת'ת'וכ'ו'כ'מס'וד' דמי' א'ה' כ'לו'ש'כ'א' דשיון' ש'ה'ו' ש'כ'א' כוכ'ו'וכ'מ'ש'וכ'ת' ה'ע'יו' שליח' דוכ'לו'ס' הו'ה' דקנה' ד'ה'כ' ד'הו'ך' דכ'רו' לא'וכ'כו' ד'מיו' הו'הך' ד'כ'וכ' מרש' כוכו' ד'מי' ד' דמ'סת'א' כ'וי'ה'כ' מ'ח'כ'א' לפ'ל'וח' ארש'ת'א' ד'לכ'וכ'ו'ס' למקבל' ק'א' מ'פ'ר' ל'יה' וה'א' דלא' אחר' וק'י'א'כ'ב' כש'ר'א' לא' רמי' ארש'ת'א'

לבוש קירשוטין

חלבוה בעבד שלשהו

מזדו הדוק אנוטו דקייאלין ר'אבנ דברו פארר כתבו נט
 לאתמי אויבן בליש עד פואמר תכונבו פ'מ כותבין אש"ב
 דלא אשר תבו פמוס דאמרוין פדשטו שיה לומר תבו אלא
 פקום דכול כבער הי"ב חמכתי הי"ב כאילו אמר מהונוס
 אם אתו לטיקך כל זמן שלא עמד אויבו חמוראם ועמוד חמור
 אזילו בכר בל לוד החקבל
 ג ומ'הל זמן שלא בתכר בכתרא בירך כשלוה לפעות
 לישוטו ואוילו לחוס פמח ויתרפא אז נתכנן לאקבל
 אז לישוטו ואת שכות ויזהר ניקבל ואם ויתרפא ישוד
 לבות :

הלכות עעמר שלשתו

קט הפרוע חובו כפעמר שלשתו וכו' בנ' מעיפיס

א כבר כתבנו בפתי' שו סוף ק"א שמתקבו מ'ל דמעתד
 מלתן ויהי ב'כ קניין לעוקר ראובן מהיה לו חכס כיד
 משתון תיב מהיה ב'קניין ואל' בחמשה מ'ש'תן חכס פשוט לו
 בידך תביה ללנו ב'ין שכתבו בחמשה וכן שכתבו לו כרפיש
 מובו קה מידו תן ראוין ולא אשעין וכאלו לחזור כהס אף
 על בוט מדות הים פמסוקין באותי עמין דלא אמרוין שובילין
 לחזור כל זמן שעמסוקין באותי עמין אלא ב'קניין שודר שאין
 קניין בעשה כנגד הדבר אבל כפאר קניינים כנגד מביס
 משרה ונכסה הואלו וכעשה קניין כנגד אותו הדבר
 הכקש און אשר מהם וכולו לחזר וי"מ ב'ו בחמשה שלשין
 מביד בסעלק הווכס חפל המחשה והמוחמה ככפס ב'וקיותו
 וכשאכל קבל פשוטין המורחה ולא המחשה וכולו לאור
 בהם וכן אין המחשה וכולו לחזור ולחננו למיחמה שהיה
 בידו וחלוה ב'ו כולו לו לחזר מהנה ראוין לעיפי' פ
 כעשה פשתעמסד משתון לראובן לא היה לו בעולם אש"פ
 קנה הפיעבוד עכשויע השפמר שלשתן :

ד פיה לראובן כיד משתון כדו של חסין ואתר לו בחמשה
 פ'שתן תן נגנו ב'בירך ב'כר כדו ב'כר כדו של חסין
 וכתרנה ולא כרונה משעין תמור בו שאירר חג' כידו
 ד'ברין א'א חסין הנו דומא כב' א'ס החסין הנו ב'קדקין ושרש
 לו ת'לוש ד'בירך כמעשות חן החסין לא קנה לו שיכול לומר
 משעין אויביו מיב לערסו לאכור חסין של ראובן כדו לכרסו
 מוכותו וחכילו ואם ואתר לו ת'לו חסין ט'ה חמסין ד'ברין
 וכול לשורלא ל'נוני ראוין ליתן לך חסין אלא י
 פשיות אכל' א'ס אמר לו פשת' ת'נוב ד'ברין מהחסין שיש לו
 בידך כעשה כאומר לו חסין שזה ב' ד'ברין ת'נו וקנה וחס
 ש'ו חסין פ'לוה א'לו כד'ולו ולביכא ב'תכס פ'כר'ו חייב
 לו למשתן א'חסיס אז שעות א'ס לא הו' לו חסין כות'ן לו מעות
 זאפעי' שאומר ל'כ ד'ברין במשיות קנה וב'ו' לו מעות אז
 חסין פ'חמסיס ד'ברין כעשר שמשוק שכל מעש מנותן לו
 כות'ן לו כערעון ומ'ה כ'פס ככספ' :

ח א'ס לו מחב' לו ב'ידך תכסו כ'לוני ב'מעמד שלשתו ואחר
 לו אזו אתהני לך לכפארנה וכשתכסו אמר לו אויב ד'נה
 פעמיו אין ד'כר'כו כלום ומיב' נות'ן לו ת'ין שיה חייב לשלם
 למחשה ד'ל'ע'ג פ'אמר כפ'ר' כעשה פ'המחרו א'לו אתכסו
 לכשתרנה ב'ין ד'ק'ל' ו'יהיו כ'וב'ט'ים במחמות אכל' לוה בעל כרמו
 כחו פ'מכ'ר' כ'פ'ר' לו יהיו כ'וב'ט'ים למחמה למש' לומונ
 לאו כל'כתיבה למ'רלוס פ'אמר' אתכסו ש'כ המקבל פומד
 במק' ח'מחמה וכל' ד'ן ש' למחמה פ'לוש לוה המקבל
 פ'ו בעל כרמו :

ט פ'המחרו א'ל' פ'עמיו ד'ל קנה אויב כ'אין לומר
 פ'עמיו ל'ח כ'ר'ין כ'מחמה אכל' לו אש"ב פ'הוא כ'ב'ין
 ד'ל קנה וד'לו פ'מ'א ח'ב ש'קנה ול'כן ס'ד'ו ד'וב א' ח'מ'ו
 ז'ולאו ש'פ'ע' ול'אס א'ס ש'ר' לו פ'הוא ח'ייב וכ'א כ'ר'ו ד'ע'ע
 אויב חייב לו בכ' ד'פ'ן ב'ה'א' ו'ו ו'ה'ה ק'ר'ו ש'כות :

י ב'ו ב'קנין ש'כ'ח' ד'פ'כ'ה ז'ה'ה י'היו כ'ר'ו א'ח'ד חן
 הקניינים הים נ'מן כ'מ'מ'ד ש'ל'ת'ן א'ע'לו לא כ'תרנה
 כ'לוב א' הפשת' ל'ת לוה ס'ד'ו כ'ה'יה ז'וכ'א ב'קד' כ'ד'ך
 יעמ'ו לו בעל כ'כ'ח'ו כ'ין פ'אמר ל'יה כ'מ'מ'ה ז'ת'ן :

יא לא הו' ב'ת'א'ר ד'ל'ש'ת'ן כ'פ'ר' ל'יה כ'ה'י כ'י'דך תכ'ת
 ל'לו ל'ק'מ'ש ו'כולו לחזור ב'ו לא ז'א'ת א'פ'נה מ'רובה ל'ג
 חת'נה מ'ע'פ'ת'ו'ה'ת קנה מ'וד מ'וד ה'ו מ'ע'מ'ות ב'וד כ'פ'ר'ת' ה'וד'ל'
 ד'ית' ל'ל'ו נ'כ'ת מ'ה אויב' ו'כול לחזור כ'וד'ו'ת ק'ב'ש מ'וד
 מ'וד ש'ק'ש'ת' כ'וד'ח'ה'ק'נה מ'רובה ד'ע'א'ול ד'ה'יכ'ו'ן מ'וד
 ז'מחמה ל'ה'י'ם ז'ת'ו'ב'ו'ל ל'ק'ב'ו'ל ל'מ'כ'ר'ו מ'וד פ'ט' לו ש'ל
 א'חר שאין א'ה'ס מ'ק'נ'ה ד'ב'ר ש'ח'ייב כ'ר'פ'ו'ת'ו'י'ם פ'ט' לו על
 א'חר כ'ון ד'מ'לו'ה ל'ק'ב'ו'ה'ת ב'יה'ת' לא ח'ויב כ'ר'פ'ו'ת'ו'י'ם ו'אפ'לו
 כ'אק'נה ש'וד מ'וד ש'כ'מ'ו'ת ב'וד'ו'ת ק'בו'ן מ'וי'ס ב'ת'ר'ת
 ה'וד'ל'ה' מ'רובה ד'ית' ל'יס נ'כ'י'ה ל'ה'י'ת'ו'א ס'כ'ן וכ'ר ו'ו'ו אכל
 ב'ת'ר'ת מ'וי'ס ל'ג י'ה'יו כ'וד'ו'ת ק'בו'ן נ'כ'י'ה ל'א' מ'לו'ה ל'ל'
 מ'א ד'ק'ר'ין ד'ה'ין ש'ת'ב'ע פ'נה כ'מ'לו'פ'ן :

ב ראוין אשר לפעמיו כשאכל בלשתי קדש'תן מ'חכ' לו
 ולא א' ל'יש ח'כס ס'ם ; ו'כ'וד תכ'ה לו'ו ו'אמ'ר מ'וד'ה
 פ'ש'ר ל'ראובן מ'כ'ס ב'וד'ו' אלא א'ח'י'ר'ת כ'ין פ'לא ש'ר'ס מ'ב'ן ש'ס
 י'ו ב'וד'ך תכ'ה ל'לו ל'א י'ה'י' ד'עת' על ה'אכ'ס פ'ט' לו כ'וד'ו' א'
 פ'לו'ה לו ח'כ'ה ו'את'ה'ב'יר'ך ו'א'בו מ'וד כ'ו' ו'לא א'לו'ו' א'ין ד'כ'ר'ו
 כ'וס ד'מ'פ'ח'ה' ע'ל מ'כ'ס ס'ם ל'ו כ'וד'ו'ק'אמר ו'ל' א'ין מ'לו'נו
 י'וי' ח'י'ה'וי'ם ; ו'א'ו'ת'ר'ת ס'ם ל'ח'מ'ה'ה' שלשת'ן ח'כ'מ'ס
 ה'י'א ו'ה'ל'כ'ת'ל'ת' ע'ש'ה' ה'ו' א'ין ל'כ'ו' א' מה פ'תק'נו ד'ה'יכ'ו'ן
 מ'כ'ה לו ב'יד'ך מ'כ'ה'ת' ל'כ'לו'ו'ו'ו' פ'לא ס'כ'וד'ה' מ'כ'ה'ת' ל'ל'
 מ'חמו' א'ל' כ'ע'ר'וב'ת' כ'ק'פ'ס מ'כ'ה'ת' מ'י'ה'א פ'ר'כ' בע'דו ו'ול'ו'לו
 ל'מ'כ'ה' ו'ק'נ'ת' ע'ל' פ'י'כ'ול' לחזור כ'ו'ש'פ'ר'ו'ל'ת' ס'ם פ'ר'כ'

ב וזה נראה שהעמוד ראוין את לו אכל משתון בחמשה
 ונתנתו לקבל מחמה מה פהיה לו בידו כדו שופרע לו מוכו
 ונתרנה משעין ליתן ולאחר דומא משתון אתלו ורנה לא
 לחזור ונתכסו מראובן אומו וכול שאתר דאוין שוד פתרתו
 לנכרע משעין והעמדתו אכל משעין ואחרת לו ונתתהו לך
 כבשרתו מתך וזו שיכול לחזור בו כל זמן שלא שטר לו את
 דאוין כשפרוע אס לא כשרו כפרוע אלא פשתן כשאמר
 אכל

לבוש עיר שושן

הלכות מעמד שלושון

צא

ואיכיו יכול לישבע משם ללא דמוי רדתם השבועה הוא חזן
התורה וכוונת התורה ומחבתו לישבע והוא אינו יכול לושבע
אחריו משום אכל שבועת כבד עבד המהוד כפרטן מדרבנן
כשלמח הוא ואחריו כה הוכח דאויסר לושבע משמעת והיכא
דלא אוסר כגון הבח דלא ידע אינו מפסידו ואפילו יש לו
בכפיים כמו אם היא גברא אלא והשני בזה לו לישבע ממנו
לא היתיו אפילו כבד אחד ביה שום למקבל שום הכפר ואם
מתנה הוא אינו בחזן כלל וגרוד הכפקד ליתבו למקבל וחד
ונובה אותו מן הכותב כיון שמדה שלח היה לו ברוד כולם
ובגדמתו הוא כתמיב לית ליה ואין מילוקין אם לא כתן
הכותב למקבל כשכול מוכ שהיה לו ברוד ביה אם כתן לו כמתב'
פר וחס המקבל מודה שמעם כמפני והנותן אינו מודה
הכפקד כבוד בלא שבועה שהיה מוד כשהתנה הנותן
למקבל אנך הכפקד ובתרת' ליתן לו כמתקל הוא ממו ודינו
עם האקבל והיו המקבל מודה לו שאין לנותן ביה הכפקד
כיום ושכבה למה אכל הכותב נרדף לושבע - למקבל שום לו
אכלו מה שהמתנה נבחה ודין והוא אפילו למה היא שמתנה
כשעפוף ט' שכול המקבל לחו כול זמן שלא פטר כודער כאן
לא אלו תניו שלא כבטר המחלף כשמי שהמתנה אכלו לא רנה
ליתן לו וט' נרדף הוא לתקופ לזויתו שהיה אכלו לצאת
כל השתדלותו לגבי תומכו ממנו וכל שלא עשה לו אינו יכול
לחזור על בעל חיובו וכאן כיון שהיא גרם כבודו שלא נכה
כבר כבטר הלה חמיו כר ח שהמתנה אכלו כשכול מוכ שהיה
לו ברוד אכל המחיה אלו כשכול מתנה פטור בלא שבויע דלא
לית ליה נכיה ואל מודו ואילו מודה הכותב שלא היה לו כוד
הכפקד בלו אפיו ובכיל כלום דמתנה כשעפוף היתה
ין ראוכן המחיה את לו אבל משעין לתת מכה ללוי עבדו
ונתנה שעתן מכה מכה שבד שהיו לראיוכן כידו
משעין ופרע קת ללוו שפויב כמפניו ומכא שלא היה חיוב
לראיוכן כלום ואינו רונה ליתן וותר ללו הריוע כשעין כיון
ש'איוכן כבד היה חיוב ללו קודם שהפסידו וכל שהעין וכדו
משעין ליתן המעויל ללו בלא קמין מחוזה טעם בחיובו אם
משעם ערב לא בחיובו דהוה לו ערב שלא בשעת מתן מעות
והוא כמעמד ש'ש'תן לא מחיובו כיון שלא היה לו ברוד כיום -
אכל המעות שכתן ככר ללו אינו וכול ולהנחום מודו כשענה
כדי לקיים דברו שאמר ליתנם לו אפי' ידע דלא משעתבד כיון
שלא היה חיוב לראיוכן כלום אם אפי' היה נימא ליה דליקום א'
כיהוב תיה אף ע' נכ רעכשו לו ככעו למויחכ ליה עכו מ' מ'
המתניו דעתיב כמאו דהוב לו ככר דהוה נימא ליה דליקום
כביחיבתי ועפשו ומתרת ומודו כו - ועוד דלא היה מודו למר
ש'צה כדיו כיו מכה שכתן ככר ארבעה מחיובין דקדק ופה
ויאני לא היה לו ברוד חסל ראיוכן לא היה כותב כשכילו כ'לו ללוו
10 ראוכן חכר הכירות מהקהל ובכתמיב להם ככר דמוי
הכירות לפרוע לזון קהל והוא חייבים להם לשעין
מחז' זכו העמודו הקהל לשמעון אבל ראוכן ואחריו לא בחשתד
ש'ש'תן שתי לו מחלותו מכירות חמישים וזכוכים ובתרת' ליתכם
לויאחר כך כתבטל החכירו מדעת ראוכן ורונה משעין לחזור
בי ותפוש החמישים והובים מהקהל כסוין שכתבטל החכירות
קשה לנו ואלו מחיובין עין עם הקהל ונרדף משעין לתפוש את
ראיוכן שהיה קשה ממנו כשעתה ש'ש'תן ועם ראוכן חיוב ליתנם
לו כדין אף ע' מ' משכתב החכירות ואיכיל אם לא יוכלו
הקהל אותם הב' והכנה כוכבכר נתמיב ראוכן לשמעון ולא

וכסוד משעין הוא לו וראיוכן לא החכמות לפתקן ולא דמוי
להיהו לעיבתו כחפסונו ולא פס ליה גכאו ולא מודו
דאחריו דהו קמין כטעות וחזור דהתם אלאו שבתבנדך הדכר
בעדום שכשעת מעמד ש'ש'תן לא היה חיוב לו כיום ומח
שקבלו עליו ליתן לו היה כטעות אבל הכל בשעת המעמד
היה חיוב לקהל ובתמיב ג' כ' לשמעון אם כתנה אח"כ בלשל
החכמות הדיב שכתמיב הוא לו כן לשמעון או אכפר לא
להסקיע הליכך חשב ראוכן ליתן לשמעון חמישים והובו ונרדף
משעין לעכעו לדון ולהנחום מודו ולא מן הקהל וראיוכן
יהיה דינו עם הקהל אחבם אם ראוכן גבר אחריו ה' ולא גיית
דיון או שאין לו נכסיב חייבין הקהל לפרוע נשמעון ש'ש'תן פי
שארר ראוכן ליתן משעין שכתמיב הוא לו כן לשמעון או אכפר לא
בשמוקתו של משעין אלא אח"כ כטון כפידום ככתמיבכא
לעול שפי' ט' ר' א' כן תפס ממה משעין וסאבו מכה היה
לך כידו אכל פרעתך שהעמדך אכל לוי ובתרת' ליתבו לך
כשכילו ונכות ממנו קמין כככו והכוי פ' ע' ש' על זה שלוי
בתנה ליתבו לו ושארר נ' שמעון או משעת לא מתנה חייב
כלום שהיו לו ויתן לך כשכילו ושמן ראוכן ואומר שלא בתנה
לנכות מלוי ומיה שכתן מכני שלא חשפ' לברודו ויהי שובה
מלוו היה ממה שהיה הוא חיוב לו אבל מזה המחל לא גבה
מחיו כלום חייב משעין לפרוע לראיוכן ואינו כלאן כשכילו
שפרע לו הוא או אחר כשכילו שהיה מורה שהיה חיוב לו ממה
לא שאומר שפרעו כמה שהפסידו אכל לו ונדר לו ליתן המחיה
כשכילו ומשה כאלו כפרו כיה וכבטר מחיו חס כן והוא לא
פרעו כפס אחרת ואותו פרעון לו היה פרעון שלא כתמיב
לוי ונרדף לו מודו כיון שלא היה להם לשמעון כיד לו
כיום אלא שאמר לפרוע לראיוכן כשכילו ו' לה כערב לאמר
מתן חמות לכווכך חייב משעין לפרוע לראיוכן אחבם מה משעין
שנכה מלוו מקת המחיה ככהיו זון והוא טענה ודאית הוא ואף
פלפו שלא כתמיב לו מן דיון ליתן לראיוכן כשכילו כ' לו א'
כיון שהיה טענת כרוא כשכילו קכל פרעון מחיו וטעם כמה
היה הפרעון שקבל מלוו מחלותו מנה ויכרע החומר עכ"ל הסוד
וכל דמיוני ששפרים שכתבא הגרוד שלוי כתנה ליתבול
והעידו ג' כ' שרלו שלוי כתן לקת מעות בכניהם אלא שאובים
וודעום כמה זכס איבם ויעד' אים כתנו לו דווקא על זה הוכח
חלא שראה שמכה לו מעות לודו דא' לב' למה אמר שושבע
משעין כמה היה הפרעון ופטור למה לא ושכפ ראוכן מיה
שנכה מלוו היה ממה שלוי היה חיוב לו והוא בחזן במנן
ש'ה'ר'ס דראיוכן לית ליה מנג' דלה'ר'ס שהיה עדים מעידים
למה חיוב לו ולית ג' כ' ב' מנו פרעויה שהיה פסק שאינו
כאין למר פרעתי אח"כ כ' ב' 10

יהיה מחול לו וכתב חזו מהרמ"א ז"ל וכן כ"ל עוקר. וז"ל דווקא בפדושש לנפחאל א"ל אם פדושש לנו חייב לנו בלוי ופלא שהדבר ידוע שאין גנו מתקיים אלא ברבוי וכפ"ו ו"ל אם פדה משכנו מן הגנו שחייב לשלם לו וכן ראוי להורות פ"ב ל' מורי"ל ויראה לי לפי הענין שכתבתי שאין הגנו מתקיים כו' שלא אמר מורי דבר זה אלא כשתם גנו אבל לפי מה שראיתי עכשו במדינות אלו שמוכרין בין הגוים רוב שמחת רוב השמחות ומשא ומתן שיש להם זה עם זה הם נכתיים הרבה בהקפה וכשמכורים להם וחביי הכרעון ואין משלמין להם דרכם לתת לבעלי חובות פלהם ויחיים ארובי לכתרון ועושין כחה כשרות ופגרה אחר פגרה כי אינם מקדיין להחמתת החעות רק פושט"ל הקין ש"ל אשילו לומר ח"ך שאינו מקבל לאגב כשר שבשכחתי הרכיבית שהיה עולה המעות כבשר מהם הנה כבדך וועש ומושפער מלהחזיק במעות הרכיבית שישלו על החעות ומשפער הנה כבש"ל כל הקדן וזה דבר מנו ורגיל הרבה בין הסוחרים לפרך א"ל עמד אחר ופדושש לסוחר גוי בשביל מכורו אין מכורו חייב לשלם לו כלום שהרי הדבר ידוע ומפורסם שהמכר גוי מתקנה לזכרים ארובים ונתר מכל הארצות והשוראל חייב לאגב בע"ל לעשוין כלכונס ע"ז וכן מ"ר כ"ל שהיה מכורו מן הפכה אם חייב לשלם לו ויש מ"ל ש"ל מכורו ש"ל הנה מהל מכורו ובודי אבל אם היה מאל מכורו וכדו ופדושש חייב חובו כ"ל שצ"ע ש"ו. וז"ל שא"ל יתן משכנן של כסד מכורו והוא יש לו כדו מחון או משכון אחר כדו ולאם רבם היה וכול לתת של מכורו א"ל גי ש"ל כתבו חייב לשלם לו ע"ל:

ב מן שוהבין על המכור ולקחו גוי מחון ככלל מכורו אין מכורו חייב לשלם לו וכו' דאשילו לפני היא דלעיל דרע לגוי מחו"מ כחוב גמול שהיה היה גנו חובו שישלם לו חובו ולא היה מחול לו אבל הכי מכורו שכתבתי בשלמון או מה העיר מחמת אוה דבר שאינו מתקיים הק"ב ויחלחל בהמעות או שלא בא ש"ל לכתוב ופגרה מחמת מכורו יכול להיות שהמכיר פגשו עד ועבור זמן והיה כ"ל הדבר לידו שכת"ל ולא היו מוכי"ל שכתבו כלל לכך אין מכורו חייב לשלם לו ד"ל מ"ך גימה שגבעוד ורונטם לנח"ך וזקוקים אותו לפשתון כ"ל להם כ"ל ר"ך מן משפחה על מחבור ויהיה מכורו חייב לשלם לו וחיזון הם הקיבוט על כל אש ואש בכל שעה או שכתב של התמירה שנותן כל אש ואש למ"ך בעבור עליהם קובא או חיוניו והיה חייב לשלם לו חובו שזה שהיה דבר שאינו על כל אש ואש בכל שעה הוא כתבו ורשום בשקפיהם ואין דרך ל"ל לידו שכתב והיה הוא כחוב כ"ל גנו שאמרנו שחייב לשלם לו ל"ל והוא מיקחו מחונו כשירי בכני ע"ו שכלל פליגי לוקחים מחיון זה ממנו: מלמד שהיה אבל בעל הבית והנה גמול גמול מחמתו ופלא לדרבו ולא פשר ענינו עם הגוים והיה קנת חציתיו בוד בעל הבית ורונה ב"ה לעכב כי על התקנה פ"ב הגוים אין יכול לעכב כ"ל אלא כתב הקהל אחר שהוא אינו בותן מ"ש פיהם וכתב הוא משל אחר שהוא מן אותו הקהל וכול לתקופו ששכיל כל הקהל כו' כולם שיתבין וכולם אחר אין ויתר כאין זה כשכיל זה ולכן און נרדף זה לנבות מכל אחר חלקו חייב עליו ע"י הבכ"ס. ד"ה שאין אדם כתבש בעד מ"ש מכורו לא קודם שכתבתי המ"ך שאו שפכוד המ"ך על כולם וחר בשותפות שערין לא נודע כחה ותן כל אחר ככני ענינו והיה הן אחריו וערכאין זה לזה אבל אם

כבר כתבתי המ"ך שודע כל אחר מה שיתן אין אחד כתבש על מכורו שאינם מוכ שותפים ואחר אין זה לזה שכל אחד יתן חלקו. מיהו טרפנו הקהל שהלנו לנודך. המש וכולן לפדושש בעד כל הקהל וכל אחד נרדף נתן חלקו. והא דאין אדם כתבש על מכורו היונו שאין תקנה בעור אבל אם יש תקנה בעור הולכין אחר המכב. ומ"ש אם קנת עמו שלא כהונן והש"ל הפר ע"ה"ם אין נרדף נתן לזה דודא אדעת' דהכי לא כשתתנו בתקנתא אם לא שפדושש כדבדא:

הלכות ערב

ק"ס דין הערב בש"ו ועל פה ומתי נפרעין מן הערבובו כבסעיפים

א הערב למכורו משתעבד מן התור א"ל בלא קניין דכתב אכני אפרכנו ונו ואילו דקבל יהודה מחביו דערב משתעבד לא הוה אחר כך וכיון שכתבה היתה ש"מ דדינה הכי הוה כ"ד כשערבו בשעת מתן מעות שכן אמרו יהודא כשעה שבקש שיתן לו את כסותו דלף על גב דמשתעבד ע כשעה בשלש אשתמחא א"ל ויברע לך פ"ב. וז"ל א"ל אברע לך שייכו רמח"ל דכההיא הכאה קרא מהיון ליהגמר ומקני ומשעבד כשעה אשילו א"ל חייב כסותם ללוח אבל אם לאהר שהיה ויאמר אינו ערב או שתבע את הלוה בדון ואמר לו אחר הכח לו יא"ל ערב או שיהיה חובך את מכורו בשמן ליתן לו את ש"ו ואחר לו הפח לו ונאמר ש"ל חייב ערב חוב כ"ס א"ב ק"ב מודו וא"ל א"ל אחר בכני כ"ד א"ל ערב אינו משתעבד עד דקני מיניה מיהו כל ערב אם פדושש כגונו הנה חייב לשלם לו מה שכתב למלוה ואם קנו מודו שהוא ערב מחון זה ככני ב"ה בין חיובו לבין המלוה כשתעבד:

ב ואם אחר בשעת מתן מעות הלוה וזכיו ערב כשתעבד הערב ואינו נרדף קניין דכההיא הכאה דקא מהיון ליה משתעבד כשעה וכן ח"ה"ב דקלוה ולערב כונן שניה כ"ד רזון לנכות מהלוה ואחר להם היתמיהו ואינו ערב לבס א משתעבד בלא קניין דהואיל ויש לו הכאה כמה שחייבנוהו כ"ד באותה הכאה שיעבד כשעה. וערב בשעת מתן מעות אשילו לא כתעבד כדבדא אלא אחר לו למלוה תוכל ללוותו כי בטוח הוא ועשה זה על פניו והלוה יהיה שקר חייב לשלם לו דהיו כאלו כתעבד לו כדבדא:

ג אם החיוו ער שחוב על פניו שהיה לו שטר חוב: ראו"ך ואחר לו שמיצן החור לו שטר וזכיו ערב וכן אם החיוו משכון על פניו הוה ליה ערב בשעת מתן מעות וכן אם פטר הלוה על פני הערב ה"ל כערב בשעת מתן מעות ז"ל שאם היו לערב מעות של לוח כדו כשעה שקורב כשתעבד בכל ענין אשילו בלא קניין:

ד ערב היונא לאחר חיותו שטרות כו' לאחר שחתמו הפדו' כשטר כתב הוה חותמיהם כחתימתו וז"ל פ"ב ערב ונכור שכתב ודו הוא זה או שערדים מעידים עליו ז"ל הואיל וחתם בשטר משתעבד בלא קניין לנכות מכורו ולא א מחשעבד דהואיל והתיר אחר שחתמו העדים ואין חתימת העדים מעידין עליו ליתלוה קלא ז"ל שאינו משתעבד א"ל כקניין ולכ"ר מ"כ א"ל ע"ה היונא קודם חיותו שטרות נרדף קניין כל שלא ככנס ערב אלא לאחר מתן מעות:

לבוש עיר שושן

הלכות ערב

לויתו כאומר לא פרעתי דמיו מי ספאל חזק מחכמו ואת
לו לאם לא אחזיקו לך לומר פלוגה אתך לך דמיו כדון ק
ועתה לומר ערב על זה אף שכל דלגבו הפואל הוא שפוטת
זיון נרדן ליתן דמיו אלו עבר הזמן ולא החזיר אל לא היה
לו ערב היה ממור החזק דאמכתא לא קיה אפוי הכו הערב
היוט לטו ערב כל שפוכיו פי אסמכתא הויתו הכו הערב
היוטתו חס כן כל אסמכתא ק"ב גביה ונר ד הוא לפלס דמיו
בעד החזק וחזור ונוכח אין הפואל ועל כן ש"ק ק"ב
סעיף ז' חכר הלוי קרקע וחתם המלה שלמו בעד ככר
הערב דהלוה יהיו דאכסוד אכפסיה בחתימתו דלטא
חתימה היה וכולו לחזור על הלוקח שלקח מן הלוי שהיה הערב
וכולו לחתימו אפוי אל אלא שעבדו דלוי והיה גובה הקרקע על
לוי אף שפי שהיו ארבע עשר כחם העבד כשפי כ"א
ועבדו שחתם היה חמל שפוכיו ללוך הכו ולא ונחלק קרקע
להערב אל הלוי פי גרמתי וכדך ללוך הערב גב חמל
כקבלן שכול המלוה למכור אכילו הקבלן תחלו אפלוה
ללוי ככסו ככו האו גיבויא חייב הקבלן לברוש דלא הוית
כלום בחתימתו שהיה גם אם היתה קרקע זו עודה ככו חמל
לא היה וכולו לחתימו עליה :

ב חזר אחר הלוי ולא חזר אל כלום נרדן לישע שאלו
כלום בחתימתו הנחלים קודם שיברש בין הערב ונדן
לכלול כסותו שמוצו היה רועב לו חסו זה שאו יאקו ש"מ
על ככסו הערב ואינו וכולו לפרש בין הערב ער לאחר שלמו
זום מיום שכתמו הערב לשלם שלא יהא כמו של הערב נח
מכמו של לוי עמו ואם התבאר שזו הכל לפי תבאו :

ג ואם אין הלוי בפניו נרדן להדישו אם הוא קרוב
בדיוט וכולו שמוח ליתן ולבא תוך שלשים יום ואם לא
מתו אז ותבע לערב ואם הוא חסדית היום שאו ארבע
להודיעו ואין לו כאלו ככסו אם הוא נברא אלא לא יתן
דיוט או ותבע את הערב ונוכח ממנו ואחר כך יסיר הערב
על הלוי וזאת מחמתו וכוונתו פד אכרע לו מה שפד
בשכלו עיניו הערב חזקו וכוונתו לא היה לכות דהיא
זרעוין תוך היום והיכוני ליה זמן כשעור שוכל לבא ואלו
דודש הוכן הוא היכוני ליה זמן שלום יום ותשיבתי לכת
דון ושפר הערב פד אכרע הלוי שאין לו מה לברוש הנאו
ערב שבת בין ארבעה עשר יום ופד ברא לא כשאר הערב :

ד אפי' שפדו ככסו וזכו במדבר שהרת ככרס חתנת
תחלה שאין אחריו גמרה שיהיה מאתים עכסיה
יב היא דכסיהו כחיותה היום שברע חן הערב על
שמויעלו ללוי היינו דיוק א שהתלם היא בשטר דמד
לוי אם ברע שפדו ככסו חזקו גמרה היינו שכלו לכוך דמסד
רמוק היא הכל אם היא מ' על פה לעוה אכינו בבעד דמסד
בנא הודעת הלוי דמישיבין שפד פרעו אלא אם חן הוא חזק
הוון זה ה' אם ח' לא וכולו מ' זה על פה אכינו ככרס חתנת
אלא חס כן הוא חזק הוון או שודר כשעת חיתתו או שמוה
מחמתו שיהיו שודר חס כן ככרסו ככרס חזרו והתחייב
אל סמן הלוי שמתן דמיו הסדן לערב לתבס למלוה ככרס
הוסת ובכשר כמנו דיוכל לומר פרעתי לך כאלו גכ כן לש
דכרע לערב ובכשר כזה דהא המל' האינו לערב ואם המל'
כובר וזמר שלא הסמיר לו חיתו ערב כשכע הערב שפדתי
לו הערב הוא שפדו ככרסו וזכו כמנו דמסד חזר דמסד חזר
עכ"ל והם דכרום יתוהיב כפוכו מאד ואינו כדמל' כלל
לצדקות רמה לו לחלוה שהוא פרע לערב בין הוא פרע כפי

ה כש שאין הערב משתעבד אלא כקנין או כשעת מתן
מעות או ככ דך הקבלן אינו משתעבד אלא כחמד
מדרכו הללו שאין חילוק ביניהם אלא לעמון שיעבור כמותה
או כדכונן לחתן כמו שכתבתי בלבוש הבין פי ק"ב סעיף ו'
ובל הובא דבעי קניין או לא קנו מוכיה אכינו גובה אכילו א
מכסו ככו חזקו רדן דלא משתעבד ללא אפ' כתב לו שטר ואפי'
נתן לו תקופת ככו לו משתעבד אם הוא בחקוס שלא כהנו
לקנות בכך ומכל מקו כוסיין איתו מחמת תקופת ככו הוא
כמו שכתבתי בספק ק"ב כ כיה לעמון דין שזה כקשו הלוי
להוות ערב כמנו רוגיע ומנו ושפר הערב אם היה משתעבד
מחמת שטרותיו היה נרדן לחזור לו מעותיו אכל עכשו
שלא נשתעבד אלא מחמת תקופת ככו ח' ע' שפרע הערב
לו לוי כוונתו אין זה נרדן לחזור לו מעותיו שוכלו הלוי
לומר לו לא בשכלו שטרותיו ברפת אלא מחמת שטרותיו וה'
כיה צמוני שלא שטרותיו אלא ודמיו שכתבו דונו לעיל שומן
ק"ב סעיף א' ל' ע' ס' ע' ו' ס' ע' ח' מו שמתן מתנה י'
לחזרו וחזר לתנה לו לאחר זמן והעמד לו עכ"ל דהו
כמו ערב כשעת מתן מעותיו משתעבד כלא קניין וזו חזקו ק'
וגי משתעבד לובא לחומר כהיה ככר דהיה לוי כו דהיה
הוא פגעה לו בהאמינו לו מהו לו לשמות לחקבל מתנה על
כדחו נרדן להאמין לו ולא דמי למחאמו ועושה משעה על
אזכות שמוה מעותיו לוי מה שאין כן בחקבל מתנה כ"ל'
ו נסרה לו ערב כקניין וכת' לו שטר זה לו דין מלוה כשטר
לסוף ממנו מחמת שטר זה כתב לו שטר יא ע' ס' ע' ע' ע'
ערב כקניין אינו אלא כשלוה על כהו אינו גובה אלא חכנו
היה דלע ג דהתם קניין לכתובה עומד זה ל ככרס מ"ח כיון
שאין חוב זה חס לו מד עמו וזה שנתעבדו לאחרים כל שלא
בכתב לית להם קבלן לפרוך אינו נושא משתעבד לוי כל חוכו
דקנו מוכיה שודך משתעבדו דקניין אית ליה קלא אכילו בני
ערב אפי' שלא כתב לו שטר וערב כ"ל לכתבו הכל גובה
מיושטכרו אכילו לא כתב לו שטר דכל הודהה כ"ד אית ליה
קלו ובכשר דמיו :

ז לא פעה לו הערב שטר ככסו שמו אלא כתב הערבות
בכשר החוב עמיו אם כתבו אחר חתימות שפדו אינו
גובה אלא חכנו חרו דלית ליה קלא ואם כתבו קודם חתימת
שפדו אם כתב כפוכו ערב כתיב יו או חזקו חתמת דבר
ואיכונו ורעל הקניין של מעלה יה' לו כמו ערב כלא
קניין וגם זה אינו גיבה מיושטכרו אלא חכנו חרו אכל אם
כתבו וכו' אינו ערב כונו שאו חזר על כל ג' שכתבו למעלה
הקניין חזר על הכל ואל' חתימו שפדו ג' על הכל הוה זה
ככרס ככסו משטרותיה :

ח הוה אית חזרו פי ערב כשעת מתן מעות אף על נכ
שהערב משתעבד לחלוה לית אתה הערב תהיה לא ותבע
הלוי ואם לא וכולו יהיה מחמתו אז ותבע הערב ואפי' אין ללו'
א ויכריתו הערב לו עדות או כוונותיו לא ורע חן הערב
אלא מן הלוי מה שיש לו אכילו לית ליה ככסו ורעמי' בנין
קרקעות ויש ככסו דועוה לערב לחזרה מהערב לא נרדן
לחזר אח' הוה אכילו יש לו מעלמליו ואם לא מחא אז ותבע הערב
יא' תבע הלוי ואחר כפרתך יהוא מלוה על פה כשעת הלוי
היאת ככרסו הוא הערב ואכילו הלוי גנו ואחר שפרע אם
לא התכיה היה המלוה כאלו ככרסו הערב אכל אם אלו הלוי
לא לוייתו מעולם והערב מודה שכרסו ערב חובי הערב לברוש
דהיא ודאי הלוי לא פער שהיו אומרם לוונתו וכל האומר לא

שאויה מהם שירצה והריו חל שיעבדו על כפיו הלזה שמכר
לחס ועל כפיו הקבלן למוכר וכול לנכות מאוזה מהם שירכס
וכן הרין בשני שפשו אחראין זה לזה ומכר אמן מהם בכפיו
אכל קבלן כפשו ונמך ביד אוניו וכול לגבול מהלקוחות של לזה
אלא אם כן אין בכסוים לקבלן :

כב הערב ויקבלן און טורחין ומשפטיכו ללוה עד שיומיו
לו המלוה שמר חובו ויסקיה לו כדרך קניין שמרות
בכמוכה וימסרה כיו הכויל ללוה תבועה על פה. מו
מקטש מחבירו שמתערב כערו ויתלוטשוכרות כך ויך בכבוד
שיתערב בשוה אם קבל קניין על זה לתת לו שכירות כך ויך
חייב לותן לו כל מה שקטן אכל אם לא קבל קניין על זה אף
על פו שוה ככנס ערב כערו און נרדף לתולו כלום שהמכרות
אוניו דבר שולוקין עליו שבר שוקיה כאמורה בשלח אלא עשה
סיכ מעשה וכלו וישתעבד לו אם לא בקניין ובלא קניין וכול
לומר לו משסה הייתי כך כמה שמכרתך דין שבר על לא כנוס ;
האומר למלוה הרבוי ערב כך בעבורים אחר אוניו כלום שאין
דין ערבות אלא שוכנס ערב לשפות למה שזה הים חייב לו
מכן כתיב אכתיב אערבנו ואכתיבנו :

**קל דין ערב שפרע למלוה ביצר גפרע מן
הלוח וכו' וסעיפים**

א ערבאו קבלן שפרעו למלוה בכפיו פרום אם כרע
קודם שמודע אם כרעו הלוה וטוען הלוה שמכר כרעו
אוניו חייב לערב כלום שלא הרשה לו לכמוע אלא כשאוניו פרום
פרוין אבל לא כשהיה כרעו אכל אם כרעו אחר שרכאו המלוה
ראויה שלא כפרע כרדף הלוה ליתן לו כלמה שברע. ב
בשכילו בין שמינו שיהיה למלוה בשטר בין שנתחייב לו על פה
אזילו בלא עדים כלל :

ב יש מי שזומר כמה דברים אחרים כשאמר לו הלוה
כעת שבעש' לו ערב שרכו וישגם אבל אם עמד שפנמו
ונכעשה ערבאו קבלן וקדם כרעו למלוה ולא הרשה ללוה
לפרוע אלא און חייב לשלם לו כלום דה' לכפרו חובו של א
מכירו שלא מדעת שאין נרדף לשלם לו כדאמרוין לעיל פיון
ק"ח אם אחר ליה הלוה הכנס קבלן שכריו אף על פו שלא
הרשהו לשלם אם עמד הקבלן ופרע מדעת אמו עד שלא עמד
המלוה עם הלוה כדון ולא נמאל לו בכסוים חייב לשלם לו שפיון
שהוא ככנס קבלן מחמת דברו הלוה והמלוה היה וכול לתוכסו
ולכנסו תמלה אם כפרעו ולא האמתן שונסוה שרוה חוור ונוכה
מן הלוה אבל אם אחר לו לכנס ערב גלא הרשוהו לשלם
שהמלוה לא היה וכול לכנסו אחר העמדת הלוה כדון אם
משמד המלוה עם הלוה כדון ולא נמאל לו בכסוים כרע
הערב אפרו כל לא נישט בית דין חייב הלוה לשלם לו וחס כרע
שלא עמד המלוה עם הלוה כדון ולא נמאל לו בכסוים פרעו
הערב און הלוה חייב לשלם לו כלום כדון שלא היה וכול המלוה
לכנסו לפרוע פיון ווח קדם ופרעו הרד דוני כדון אוש אחר
הכורש חובו על שחבירו שלא מדעת שמינו חיי' לשלם לו ויש מי
שחולק ואומר שחבירו שראוניו קבלן שנכנס לכרית על
ידו שאמר לו שרכבו אף על פו שלא הרשהו לשלם וישלם עד
שלא עמד המלוה עם הלוה כדון חוור ונוכה חין הלוה דם ל
מסתמא כשאמר לו שרכבו אלאו הרשהו לשלם דמו : שאין
הערב משתעבד אלא כחייבו שכול לנכות מהלוה על פיון :

כי הוה ערב קבלן ואחר המלוה ללוה אכו הלוייתך מעותי
שחיתרע מחך כשאמנה ארך ככסוים לפרוע ואון הערב כעל
דכרום דרדית שאתעבכו ומה לך ליתן מעותי לערב אנולא
קבלתו לערב אלא כשאמכעכו ועכשו אכו תוכס אחרך ולא
הערב פרע לו המעות שחילוייתך וחס בנת לערב לך וחוור'
לך כן ל' לרין כהור :

יג אין כל אילו הדברים אחרים אלא כשלא התנה המלוה
עם הערב שהיא לאימן ככדו אבל אם התנה עמו שהיא
באמן לומר שלא פרעו הכל לפי באמן :

יד התנה המלוה עם הערב מחו שארנה כרעו וכול לפרע
עד הערב תמלה אשלו אם יש בכסוים ללוה ויש חוקין כוה
ואחרים שנס כוה הלוין נרדף לתבוע הלוה תמלה אלא אם
כן פירע לו כהדיו מחו שארנה או פרע תמלה און וכול לתבוע
מהערב תמלה אשלו ויש בכסוים ללוה :

טו קבלן לעולם וכול המלוה להכרע מחמו תמלה אם ירצה
אפרעו ויש בכסוים ללוה אלא אם כן בוא הלוה משכמו
ואמר' אכו אפרע לך כלא רובה ורובה יהא לך זה במחור אוניו
דשאי לחזור על הקבלן אלא אם כן כפא הקבלן ונתן ביד ואון
הלו' לאימן לוח פרעתי לעמוד את הקבלן דה' ל לקבלן להסתות
ובתב מוח מהרמיהו' ל דהמלוה ששכע שלא כפרע וכו' מן
הקבלן :

טז מלוה שכל לגביתמן הקבלן און שטרו כידו וטען שאכר
לוה מודה שלא פרעו והקבלן טוען שחא פרעך הלוה
וקרע שטר חייב ויש לשם קנייניו עליו שמי שאומר שהרין
עם הקבלן ואשלו רובה הלוה ליעבד חייב כרדף לשלם :

יז אלוה שירב ואויו קבלן בלא אחרת לו וואני אמן לך
זה קבלן אם הוה כשעת מתן מעות ואם הוה לאמר
מתן מעות ואחר מה שנתתה לזה אכו בותן לך והוה דקנו
חייב כמו שנתבאר וכו' אחרת אם אחרת לו ואוכיו קבלן הריוה
קבלן דכל אילו המבנות שחשפן שזאמר שיהא ביאלו הוה
שמו קבלן מן המלוה והוה שפמו הלוה :

יח אכל אם אחר לו הלוה ואכו ערב הלוה ואכו פרע
הלוה ואכו חייב המלוה ואכו כותן המלוה ואכו קבלן מן
לו ואכו ערב לו ואכו חייב ליתן לו כל אילו המבנות
לשון ערבות קן וטעמא קן לא ירע לך אכו אפרע לך
בשכנו :

יט אם לקח הקבלן המעות חיד התלוה ונתנה לוד הלוה
אין למלוה על הלוה כיוס ואון וכול לתבוע אלא את
הקבלן ואם און לקבלן נוכה מן הלוה מדרכות שרהי הלוה
על כל ככות מיוכלם ל לקבלן אלא אם כן חמל הקבלן ללוה
ווש מי שאמר שה' לערב דאע שפלא כעש קבלן אלא שרב
סתם ובטל המעות ונכפה ללוה דוב קבלן :

ך יש מי שאומר דערבות וקבליות הייבו כשקשה הלוה
מהלוה שאלוה ונכנס הערב עמו כרבר בלשון ערבות
או בלשון קב"ית אבל אם לא דבר הלוה עם המלוה א
כנוס הלא ראוין אחר לשעפון הלוה ללוה מעות ואכו פרע
שהוה ואכו בותן לך או הלוה ונחמל חייב לך און לשעפון על לוו
לך אם כוסי אכתס לומר לו דוה' לא ראוין שאמר לו הלוה
ושלו ויחיתו של ראוין נתנם לו :

כא קבלן שלא בא ובתן גרה ומכר הלוה כל ככסוים אף
על פו שיש בכסוים לקבלן אם רוצה המלוה לערוף
מהלקוחות של הלוה אוים וכולן להחיות אבל כני מרוק של
הקבלן לומר אין גובין בכסוים שזעכדו כחייס שישכנו
מרוק לפו יש כמות כיד המלוה לנכות מהלוה או מהקבלן

חלכות ערב

קלא מישחור אחר שנתרצה לחו' ערב
ובו יד סעיפים

לבוש עיר שושן

ג און הערב גובה מהלוח עד שיכתיב עדים שפרע כשכילו
אל כל זמן שאין לו עדים אוינו גובה מהנו כלום אפי'
אם שטר החוב כבוד אוינו מועיל לו לנכות ממנו כלום שוכל
לומר ברשמי מלמה והחזירו לו וממנו ככל ומתנתו או לא
ברשמי עדותו ולא וכל ממנו ומחמתו או להסקירו כדרך או
יכול לומר ברשמי כי אין שטר החוב שבו ראויה לפסותו
מלמה כשטר שמתן. הלא ככתב השטר להיות לראיה אלא
למלמה לח לערב ואם כתב המלמה לערב קבלתי מחד דמי
החוב מהני ליה לנכות מהלוח שלא יוכל לומר פרעתי למלמה
או שן המלמה ככל ומתנתו או להסקירו כדרך וכגון שפרעו
הערבות כשטר או שהלוח מודה בו דלא לא זכין מה או יודיען
שהוא ערב אבל אם שיש לערב שברשמי אף על פי שהשטר
כבודי"ל דבשעת היתר וכשטר דכשופא אין השטר רהטע
לערב כ"ל

א חו שנתכונן להיות ערב אפילו קנו מימי קודם סתן
המלמה המתפרע למה לומר כו ולא חזר להודיע
למלמה ולא חשש המלמה ונתן המשפות למה אין על הערב
כלום לדחיוהי דלכסודי אכשאי שלא חשש להכריז הערב אבל
ערב דלאחר מתן מעי' עבדך קנין ביוני שקנו מידו סוב' הנו
יכול לחזור בו ואין חילוק בזה בין ערב לקבלן

ב האומר לחבירו ערבתני לו והוא הומר לא ערבתני לו
שחמר הערב למה איהא הראשיתו לערב אחרת אלא
וכלה אומר מעתה ערבתני לא ערבתני כלל או שאמר הערב
פרעתי למלמה בשבדן כשכרך והלא אומר לא פרעתי אי שאמר
לזכין כרפת אבל החזותיך חס שפרעת אי שאמר הערב
ערבתני והוא הומר לא ערבתני אי כחאה כבד אילו
הטענת וכאוצר ביה המש' ה' או שבכש כמכשע שנותת הופע
או שביעות התרשם אס כהוד במקבת כסאל טבנת ממחי'

ג ערב או קבלן שראויק שהלוח חביונו נכביו ויבולק
למעטעו שיוניאם מהערבות אף על פי שהוא בעתך
הזמן וע"ל סו"ע ג'

ד ערב שאכל אכל המלוח חביונו והתירה בו בכבו עדים
שיתכש מחובו מהלוח ולא חס ויתכש ויטר מהסרבות
ולא רנה המלוח והאריך זמן ללוה וכו' שחומר שאין הפרע
כשטר בכך שכול לומר המלוח אס תתן לי מעטת ערב
אכו אלקס מתוך אס לא תתן ולא ארד שכבנו דלדני דניא
ואין צריך לומר בקבלן דדוכא הוא שיתכש למי שרנה ויבולק
שרנה שאס האריך הח' לו ללוה זמן הארבעה שלא כשטר פ'
הקבלן בכך מן טעמ' שאמרתי ויבולקו הונו ככסוי ודומים
ל זה והערב אומר למלוה רד פה ה'ה' דנין ונב' הוה' כמכשע
הללו המלוח לא רנה אלא הארץ עוד זמן ליה וככסוי
כשתמכו הכסוי גובה מהערב כללו של דבר ככסוי דלונג
איונין ערב אין ביה וכאס שאל' מחזקך ליה וקובע לו זמן אחר
זמן וחזור גובה מכסיו כון שהוא כחידות הוב בין שהקין
אחר כך כך הוא גובה מן הערב. ובצדק להתייבש בדון' א'
חובה אס היה הוב מוכן לתן למלמה השיתנו והשר' שנת לחמו
ש'כא וקובע' או ששאל' לו השטר ויתכש הוא החוב וצד רנה
ואחר כך כאשר החוב כשטר הערב ודוקא המלוה אין
הערב יכו לכאף שארך זמן ללוה אבל למה יבול הערב
לכוף שיכטעמו מן הערב מן המלוח ויכול לומר לא ארד מני
להיות ערב שבוך אלא ער זמן זה ולא יותר. ולא המלוח
ניו ונתן הלוה החשות לערב לפרעו לכוני. וזהבס' הנוי אלא
הערב כריך הערב להסירו החשות ללוה ולא יוכל לומר שאס
זוכור הנוי ויתכש' ואינו יוני מתמוך יותר הדאי לוכוכ'
ערב כפרו והיחסי' כריך להאזין לו עוד יותר כן כמתמו
ההרמי' א' אבל דבריו תמוהים וכותרי' דכשך דכח' א'
שאפילו נכיו ושר' ויכול הערב לכוף ללוה שיכטעמו מן הערב'
הערבות או הכח הגעוטי כדיו' און אין לו שפרע אס ויכיר הנו
שתכטעמו כן"ל להורות שוכל הערב לומר כן"ל

ה כשכר' לו המלוח לערב קבלתי מחד דמי החוב וה' ה' א'
ומה' שלא כשעונו מו' שאומר דהו כמלוח כשטר
לטיף בו אפילו מן הלקוחות שקבועו מה' אהר כך וישמי
בשאר שאל' ככל ומתנתו או להסקירו כדרך וכגון שפרעו
הערבות כשטר או שהלוח מודה בו דלא לא זכין מה או יודיען
שהוא ערב אבל אם שיש לערב שברשמי אף על פי שהשטר
כבודי"ל דבשעת היתר וכשטר דכשופא אין השטר רהטע
לערב כ"ל

ה ערב שפרע מלמה ולא כסף מחובו הפטר אין הלוה
יחויב לשלם לו מה שפרע כשכילו שריו כשע כמה
שפיה השטר כוד המלוח לא יודיע לו עוד שחזור לו שפרו'
ז מת הלוה וקדם הערב ופרע למלוה קוד' דמי לורפ' א'
אס כוד לכו' שלא פרע הלוה שטר מחוב קודם מותו כון
והוא הלוה קודם מותו שלא פרע או שנודוה על' שלא פרע
ומת כנודוה אי שדעון לא' נישע זמן הארבעה הדני' חוזר
וגובה מההרש' מה שפרע כשכילו אפילו כשתיס' ואס אין
פס אחר מ' א' והדרכים אונו חוזר על היתומים קטנים ואס
פס גדולים חוזר וכפרע מה' אס היתה מל' כשטר ופס השטר
כוד הפרע ככל מה שנתבאר בשעף ד'. ואס הוא
מתנו על כה אפילו והדומים אוינו גובה דשענוקין הוא שאל
אפיו פרע:

ז ואס היה הח' גנו וערב לני' כשכילו אפיוה' לברעו
ככל שפיון אונו כפרע מהיתומים דאוכא יחוס' שאל
אפיוה' הפרעו נרר' לערב כננד החי' כשכס' להיות ערב
וזהבין כך פרע מה השענוקודם שפרעו את היתומים דלחזוין
מכנין שדרך הנוי שיתכעמי' לערב תמלה לוכיך לא ככנס לערב
ערד שיתפסו נרדוונלך פרעו' אבל אס הודיעה שהנוי ת כפס
וגבו הוא יתן לו לא מיושין לבריו וחייבין לאל' שאין דרך
להתשו נרדו' כדושיתערב כפרו אס אין כ' אף הכיחה מיהו
בצדק להבוא ראיה שפרעו. ואס ככא' איתובית דין לפרע
ה' ובאילו הודיעס:

ח ושראל' שהיה ערב לחבירו כשכילו ניו ויכול הפרע
משפון מהנוי ונתמוך למלוח וכא' לו הנוי אכל השיב
כערב

לבוש עיר שושן

הלכות ערב

צר

כשרה שבת כיון שהשמות ואמר ליה היה כשרה כשכלו לה שאנו חייב לו שיחזיק לו משכנו שאנו נרדף לו ואמר לו הערב כבר ככנס שבת ואזכיר עושה שיום ערבות פשוטו הנוו ערב עד שאמר למנוה הריבוי כמו שהיום ערבות פשוטו הנוו ערב עד לאחר זמן תבע המלוה לערב סען כשלאמרתי הריבוי כשהייתי לא היה כדעתו כקדוה שבה המסבן לך אלף כמו שהייתי לאחר שבה המסבן לך פה אינינו משופך לך ורתייה לדבר שאכל ר' אית' מרבותיו ככל הנוו מלהוכנס ערב כשכלו ותלתו שדבר כל סוד שבת הדין עם הערב שהיה לו למלוה לערב מרוב פרבותיו ואפי' ככ חייב הערב לשיעור ככל מה שוכל להוציא החוב מיד הנוו :

ו ישראל סביה כדוה מחשבונו הנוו והנוו של חיובו שיחזרונו לו על ידי שפשיעה לו ערב וישראל והורה לדבריו והכחא הנוו וישראל ואמר לו כלשון הקדש אינו מתרה כך שלא תקבלני ערב ואמר לכתי הנוו אינו אפי' ערב לך הדין ביתך שפערב מיב כיון שזה חסר לנוו מסבן שכדוהל כיוו ודרי הוא כבר בשעת מתן תשומת און נרדף קניין והתרא שפתי' כו אוהה כלו שהוא היה לשמש מן הנוו ולדמותו מהיה ערב לו וכיון שזה פסח כן אלף הורה בערבות כשבו הנוו אוהו וכול הלה להשמש ולומר לנוו אינו מקבל ליה ערב שהכל וירשען שרלוו הוא שיקבלנו לערב ויהא כבר הורה לנוו שיחזיר לו המסבן על ידי ערבות :

ז ראונו ריהו חייב לנוו ושמעין ככנס ערב כשכלו והיה לו ראונו והינדף שמשו לברעו כשכלו כשכא ראונו תבע שמשין מה שערב כשכלו אחר לו ראונו ליה היה לך :

ח לברעו כו כבר כדעשונוש לו שער כרעון מרבו אל' שמעין והכרתה לפרעו כל זמן שלא הכמת בידו שטר הכרעון והגמת עוקר שטר החיוב ביד הנוו כיון שזוהי ראונו שהכניסו ערב חייב לפרעו כל מה שמשעון חומר סתקנו לנוו איבולו שיתברר מהנוו תבע מחמתו המסבן שלא כיון ואכסו לתן לו כו הדבר ידוע שזוהי תקיפה עליו נרדף לתן ליה כל מה שכתב זוהי ידוע ראונו שס' איתו ערב לנוו וקבל עליו שיעבוד זה לכתבו ולסלקו וכל' הדין שבוך לו מהנוו אף כו כו שיעורו כן כשיעורו כפי דוכה ומה שפוסק ראונו שיש לו שטר שרעין והנוו איכס שפעה כל זמן שהכנס שוקר עשר החוב כיד הנוו ולא כתב כו שרעין ויכול לגבות משערך כל כו הוא נרדף :

כרוש לערב כל מה שברר שערב כשכלו והיכדוה היה על ידי עשה או שפיקח של הנוו וכדמת שקבל מפלוני כך יכך או שכתוב בסטר ביני עושו שטר שרעין וכן וכן ככל ערב לנוו כשכלו וישראל לחבור או שפיקח על הנוו על עקר מהם שערבות חייב הלה לל' חייבו און היערב באין אפילו כשכדוה לומר שהנוו חמון על השלילה אל' נרדף עשה שברדף להתפטר עם כדוה מה שערב ויאוויטל כשכדוה אל' לא שכתב או אחר מהן מעודוה דבר כדוה שאו כו כל שכתב אל' אם לא העמוד מרשו אוהו דאסוד אכנסוה ויש אמורים הא דמחמתו לכוונתו האונסון דוקא באונסא דשכח אכל כו באונס דלא שכיח לא כגון שהינדף ערב לתתובית לנוו כעל כדוה הרבה יותר מהכדוה והול' שכיח וכן אם כתפרכ שמשון כד הנוו עבר ראונו וקבל עליו ראונו לכתוה וכל וכלת שמשון לכתוה הנוו נתפס כדך און לראיתו לפרו' שדין תפוסתו דלא שכיח כלל וזה כדוה לא קבל עליו :

ח חטוס שקבלנו מחבורנו מגנו וכשעו פרטוס זה וזה הנוו

זא אחר מהס ונכח ממנו חייב חבורו לפרעו חלקו מכל העסד שכל לו מחלותו הנוו ואם הוא היה מחון לכדוה חלקו ובה לו העסד וזה חבורו שלא פרע חייב חבורו לפרעו כל מה שהסד :

ז ישימו שכתב סאם ראונו מחר שיה למשון וכל לנו וקבל עליו אחרות המכורה זכרנו כשפתי המכורה לא דמתפכד לנוו פשוט זה דוחה לשאר ערב כשפתי מתן תשומת ד דמות ליה דק' המזון ליה גמ' ומשעבד ככמה אפי' באיבמת אכל הכא און ליה הנחה כמה שהמזון לו על לחירותו שקבל עליו שפעמים שלכס קיהה שדה שלח באחרות עכדו חטוס רבונו ארשא לוותוה לך לא מהיזק לו לנו טובה ללוקח לא שהאמינו באחרות דשאר כלאו הדין גם כן יהיה לוקח איתם בלא אחרות ולא גמר ומשעבד ככמה וזה ל' כשאר אפי' כד' דעלמא דלא קנה מכל מקום אם קנו מנדו לפ כדוה מחר זה ככדוה שמתקבעו שמעין או' ס' קניון כשעת מתן תשומת כוותר חייב שדו כיון שקנה לשלם ככל שם שיתבענו הו כדוה משכנו ויש כאל קניון משכנו וזמן זה המכתא ויהא איבולו כלא קניון און באחרות מהס אפי' כד' אסוד דככל שעת עומד באחרות איבולו אם יעמוד עכשו וזמן זה אפי' אמתכתא וכיון שאמר כן בשעת מתן תשומת ישתעבד :

י ערב או קבלן שיעסד עמנו על תכלאו אף על פי שקנו מידו לא ישתעבד שו אמתכתא הוא כדוה המר לו כשעת מתן תשומת ויזכיר און לך אם יהיה ערב וכן יחם להיחיה כך נא ישתעבד שכל המלוה שיעבור שזינו חייב כו כי הם כהם יהיה ואם לא יהיה לא גמר ויקנה אף על גב דכל ערב הוא אשכחתי דאח' אם לא יכרע הלה אוי' אכרע לך ואם יכרע לך לא אפרע אנו שאכיל ערב שלא תיה שיעבורו דבר אחר וכהיהוה הכאה דמחיה ליה גמר ויקנה אכל הדין כיון שכל שיעבורו דמחיה לא גמר ומק' דבריהוה שנתקיי' הדין זולא שיעבד כפשוטו אכל אף קנו מוכהו מעכשו שנתקיי' לו כמתן או אם יקרום התכלאו רכל לכו תכלאו שכל רדף מייכשו און כו מהס אמתכתא ויהא ששעבד חייב בלא קניון שאון כשכדוה מהס אמתכתא כלל כיון דביתקיי' הוא אמתכתא והתורה שיעבדתי און עוה אמתכתא שפיו מכלל :

יא ראינו קנה שדה שמשעין ועשה לו שטר ואמר לו שיעשה לו שטר גם דעל אשתו ולא היתה אשתו כאלן נתפסר לנו כשכלו שלכשתבא שפיעה היא נכ' היא שטר עליה ובהא ולא נכתי' הדין ראונו לל' הערב ש שיעשה לו הוא שטר על בכסו כדוה דמו הקרקע מהם שפיעה חמון וישעין היערב שדין רשע לעלות נדור על בכסו אלף ומודו לו ומצותו חמון רשע הערב כו אל' כדוה לו שמיין החומר אלף שפיעה חמון האטר :

יב מי שאמר לחבורו הלוהו ויערב לך לגיבו של ליה זה ולא עבר לו לעשנו של חמון אלף כל זמן שהרעה אינו איבולו לך וכן היה אחר לאחר שהלוהו ותבעוה הניסיה וכל זמן שיתבענו אינו אכנסו לך וקנו מנדו על זה אם יקנה עש ואמר

יג ערב או קבלן שיעסד עמנו על תכלאו אף על פי שקנו מידו לא ישתעבד שו אמתכתא הוא כדוה המר לו כשעת מתן תשומת ויזכיר און לך אם יהיה ערב וכן יחם להיחיה כך נא ישתעבד שכל המלוה שיעבור שזינו חייב כו כי הם כהם יהיה ואם לא יהיה לא גמר ויקנה אף על גב דכל ערב הוא אשכחתי דאח' אם לא יכרע הלה אוי' אכרע לך ואם יכרע לך לא אפרע אנו שאכיל ערב שלא תיה שיעבורו דבר אחר וכהיהוה הכאה דמחיה ליה גמר ויקנה אכל הדין כיון שכל שיעבורו דמחיה לא גמר ומק' דבריהוה שנתקיי' הדין זולא שיעבד כפשוטו אכל אף קנו מוכהו מעכשו שנתקיי' לו כמתן או אם יקרום התכלאו רכל לכו תכלאו שכל רדף מייכשו און כו מהס אמתכתא ויהא ששעבד חייב בלא קניון שאון כשכדוה מהס אמתכתא כלל כיון דביתקיי' הוא אמתכתא והתורה שיעבדתי און עוה אמתכתא שפיו מכלל :

יד ראינו קנה שדה שמשעין ועשה לו שטר ואמר לו שיעשה לו שטר גם דעל אשתו ולא היתה אשתו כאלן נתפסר לנו כשכלו שלכשתבא שפיעה היא נכ' היא שטר עליה ובהא ולא נכתי' הדין ראונו לל' הערב ש שיעשה לו הוא שטר על בכסו כדוה דמו הקרקע מהם שפיעה חמון וישעין היערב שדין רשע לעלות נדור על בכסו אלף ומודו לו ומצותו חמון רשע הערב כו אל' כדוה לו שמיין החומר אלף שפיעה חמון האטר :

יז מי שאמר לחבורו הלוהו ויערב לך לגיבו של ליה זה ולא עבר לו לעשנו של חמון אלף כל זמן שהרעה אינו איבולו לך וכן היה אחר לאחר שהלוהו ותבעוה הניסיה וכל זמן שיתבענו אינו אכנסו לך וקנו מנדו על זה אם יקנה עש ואמר

יח ערב או קבלן שיעסד עמנו על תכלאו אף על פי שקנו מידו לא ישתעבד שו אמתכתא הוא כדוה המר לו כשעת מתן תשומת ויזכיר און לך אם יהיה ערב וכן יחם להיחיה כך נא ישתעבד שכל המלוה שיעבור שזינו חייב כו כי הם כהם יהיה ואם לא יהיה לא גמר ויקנה אף על גב דכל ערב הוא אשכחתי דאח' אם לא יכרע הלה אוי' אכרע לך ואם יכרע לך לא אפרע אנו שאכיל ערב שלא תיה שיעבורו דבר אחר וכהיהוה הכאה דמחיה ליה גמר ויקנה אכל הדין כיון שכל שיעבורו דמחיה לא גמר ומק' דבריהוה שנתקיי' הדין זולא שיעבד כפשוטו אכל אף קנו מוכהו מעכשו שנתקיי' לו כמתן או אם יקרום התכלאו רכל לכו תכלאו שכל רדף מייכשו און כו מהס אמתכתא ויהא ששעבד חייב בלא קניון שאון כשכדוה מהס אמתכתא כלל כיון דביתקיי' הוא אמתכתא והתורה שיעבדתי און עוה אמתכתא שפיו מכלל :

יט ראינו קנה שדה שמשעין ועשה לו שטר ואמר לו שיעשה לו שטר גם דעל אשתו ולא היתה אשתו כאלן נתפסר לנו כשכלו שלכשתבא שפיעה היא נכ' היא שטר עליה ובהא ולא נכתי' הדין ראונו לל' הערב ש שיעשה לו הוא שטר על בכסו כדוה דמו הקרקע מהם שפיעה חמון וישעין היערב שדין רשע לעלות נדור על בכסו אלף ומודו לו ומצותו חמון רשע הערב כו אל' כדוה לו שמיין החומר אלף שפיעה חמון האטר :

כ מי שאמר לחבורו הלוהו ויערב לך לגיבו של ליה זה ולא עבר לו לעשנו של חמון אלף כל זמן שהרעה אינו איבולו לך וכן היה אחר לאחר שהלוהו ותבעוה הניסיה וכל זמן שיתבענו אינו אכנסו לך וקנו מנדו על זה אם יקנה עש ואמר

כא ערב או קבלן שיעסד עמנו על תכלאו אף על פי שקנו מידו לא ישתעבד שו אמתכתא הוא כדוה המר לו כשעת מתן תשומת ויזכיר און לך אם יהיה ערב וכן יחם להיחיה כך נא ישתעבד שכל המלוה שיעבור שזינו חייב כו כי הם כהם יהיה ואם לא יהיה לא גמר ויקנה אף על גב דכל ערב הוא אשכחתי דאח' אם לא יכרע הלה אוי' אכרע לך ואם יכרע לך לא אפרע אנו שאכיל ערב שלא תיה שיעבורו דבר אחר וכהיהוה הכאה דמחיה ליה גמר ויקנה אכל הדין כיון שכל שיעבורו דמחיה לא גמר ומק' דבריהוה שנתקיי' הדין זולא שיעבד כפשוטו אכל אף קנו מוכהו מעכשו שנתקיי' לו כמתן או אם יקרום התכלאו רכל לכו תכלאו שכל רדף מייכשו און כו מהס אמתכתא ויהא ששעבד חייב בלא קניון שאון כשכדוה מהס אמתכתא כלל כיון דביתקיי' הוא אמתכתא והתורה שיעבדתי און עוה אמתכתא שפיו מכלל :

כב ראינו קנה שדה שמשעין ועשה לו שטר ואמר לו שיעשה לו שטר גם דעל אשתו ולא היתה אשתו כאלן נתפסר לנו כשכלו שלכשתבא שפיעה היא נכ' היא שטר עליה ובהא ולא נכתי' הדין ראונו לל' הערב ש שיעשה לו הוא שטר על בכסו כדוה דמו הקרקע מהם שפיעה חמון וישעין היערב שדין רשע לעלות נדור על בכסו אלף ומודו לו ומצותו חמון רשע הערב כו אל' כדוה לו שמיין החומר אלף שפיעה חמון האטר :

לבוש עיר שושן

חלכות עיר

בהתקבלתו שכתב לו שפרשו הכל חוור ותוכנע מחמתו
את חלקו כדון עיר שכתב את הלואה אליו דהא גובה גבי' ע'
א' עב' שאל אמר ערכי ואלאם כיון שמתחלה היתה ערכות
כשד אחד על דעת זה בתערוכו בעד הלואה שהיה אמר
לזה לשלם:

א אחד מערכ כשנלוט פהים כשפורע המלוה חזיתנו
כשכול אזהה הוא פורע כדו פורע פחזון
עליו:

ב פנים שכתבנו ערכים וכטר המלוה אחד מהם י'א שזכר
המלוה לתכופ כל החמון מהערכ השני שלא כשאר אותו
לפני שהממון כולו בתקיים של כל אחד מהם ולאותו שכתב כטר
ולאותו שלא כשאר לא כשאר וכשאר כל החוב עליו ועל זה ע'ד
זמן כדעמו ולא דמי להלואה לשנים ומחל לאחד מהם דמי על
דהתם מחל משקיר השיעבוד והייבול ללווה פתחו וכיון שכתב
הקנת עקר השיעבוד אמרנו דכולו מחל אבל הכא דמשקיר
השיעבוד אין הלואה כלל והרי כולו קיים עם הערכ השני
כ'ל ע'ל פ'ו ש'טק ו':

הלכות חזקת בטלטלין

קלג מי שמוחזק כבטלטלין הידועים ולאחר
וכו' סעיפים.

א דבר כפופ הוא כפיכול ומוטל ראשון הוא שכל דבר
המוטלטל שהוא כויד האדם הרי הוא בחזקת שהוא שלו
אפילו יבא אחד ויפטר ויביא עדים סוה הוא שלו ואחר ל
לחמוזק הכקרתו בידך אף שהאלתו לך באחז החמוזק לומר
אתה מוכרת לי או ידית לי ביתר וכשכע הופת שהיא כדכרו
וכפטר ואם שותף החמוז' ש'ך הוא אבל משכנו הוא כדו וכול
לטעון עליו שדו כדו דמיו אליו דהא כיון שפירע שאין גוף
החפץ שלו אליו שפוא משכנו כדו דמיו קנת לשכע ומוטל
החמוזו עליו בשכועה ואחרו שישכע בכקית חפץ הוא
חמוזשכ' כדו כדן כל הכשעין וכטלנין המבארין לעיל כ
בהלכות שכועה ואם שותף פתם ביתחוב לו ע'ד כדו דמיו
מעסק משא ומתן שבוכינו כהון הדבר שיכרר מהה כתיחבולו
תמו' דכפוי רחמי ופחא הוא ככור פנתחייב לו וכפירר
כדו שפא ויתכרר מתקן כדו שפוינו חייב לו:

ב אפילו אם מטר החשד הרחץ לחמוזק כשדום אם אין
עדים שהוא עתה כדו באחז לומר לחמוזק לך שהצדק
לחכורו כשדום אין גרף לחמוזו כשדים שהיה לו טורח רב
וימלאת שאין הכרויות ויכולין להתקיים בו אם היה כל בקת
גרף להיות לו עדים שהחמוז' לך אמרו שאין גרף עדים
שחמוזו אליו בשכע הוסיף לחמוזו וכשכע לכוכך אם אחד
לקוח או מתנה הוא כדו באחז כן כן בהיות כמנו דלו בני
אחר דחמוזתו לך לחף על גב דלקוח ומתנה שעה גרוע
הוא שאין חנוי כל כך שיוכרר אדם תכניו שנתן בכקדו ו
ווירעין הכל שהוא של וכל שכן מתנה שאיננה מנויה מכל חק'
כקדו לחמוזו פומר וטען שעה ו' או חמוזין ליה לחוקתה
ואחמוזין ודאי האמת הוא טען בהיותו ונהי שש' בכל
חמוס דאחמוזין מנו כדמינו חמובות דשמויכוני ליה על שכע
גרוע כמנו דלו
כע

ואמר אם לא אביאנו לך או איש וימית או סיכרתי אלה חייב
לשלם לך הרוי או שמאמתך במורה ונא כשתעבד ויא' שאין ב
ערכות זמזום אשמוכח כ'לפני ב'שנין:
ג מן הלו' פ'ו ד'כר קנוכ מערכ כשדו כהון שאלמר לו כל מה
שתתן לו אערב לך או תכור לו ואני ערב או הלוה וואכו
ערב להר' כ'ס אין זה הערב חייב כלום כיון שלא ידע הדבר
בקנת מה שיעבד עתמו כול' לא שמה דעתה ולא שיעבד
ענתו וכול' הכאום אחריו חלקין עליו והכו בקיטין
דמתשתד:

ד האומר לחכרו ערוב ללבוני זה כדך וכך ואני ערב לך
היו כמו שאות הלוה וואכו ערב ואינו כדך כיון דהוה
ערב כשעת מתן המעות וכשם שמתשתד ערב לחתיה כך
מתשתד ערב שכו לערב ראשון ודון ערב ראשון עם המלוה
ודון ששני עם הראשון אחד הוא:

קלד עברו אשהוקמן שעברו ושנים נעשו
ערבים בשביל אחד ואח' בשביל שנים
ובו' טעמים

א עבר או אשת איש שכתשדו לאחרים אי בכסנו קב' כ'ים
ובתחייבו לשלם כל זמן שיעבד תחתיו רבו או שהאשה
תחת כעלה אין חייבין לשלם שאין להם כלום שכל מה שיש
לעבד הוא ג' ר' בול' אשה הוא של בעלה ולאחר שכתשד
העבד ות' אלמן או יתגרש האשה חייבין לשלם אפילו כל
מה שכתשדו כחיו רבו או בעלה אבל קרן מערב לאחרים
אוכי חייב לשלם אף לכשנידול שאין לקטן דעת לחייב עתמו
כדכר שזכור חייב כול' כערבות ונא' בכל כוונת בזה וזה
שבתן מעותיו פ'ל כויהקטן אחר העותיו:

ב ואשה כמיה ש'רבה לאחרי וכשאלת דניה כלו' וכשאלת
דערב וזהו חד דניה אית להו למיכר אם ערבה על פה
אוכי חייבת לשלם כל זמן שמתעבד דלחה המלוה הוא
דאכסוד אכשוייה שקבלה לערב כלא שטר ואין לוקול נ'א היה
יכול הכעל לומר חלושא אותה למיכר אוכה חייבת לשלם ע'ד
שתיאלמן או שיתגרש מכעלה זה ואם ערבה כשטר גובה
שמה שכתשדו כעלה דהיהל ויש לו קול ודאי ע'ל זה כשאה
שופלם וישלמו לאחר שלא ידע אוכו באחז אפילו בשכוע' אדאיל
ווש לוקול:

ג פנים שעברו לאחר שביא המלוה לנכרע מהערכ ופרע
מאזוה מהם שפירע ואף על גב דגבוי פנים שלו מאחד
אחמוזין לעיל פיתן ע'ד גובה מכל אחד מחנה ל' דמי דהתם
תחלת ההלוואה היא חלוקה לשנים לכך גובה אותה גם כן
מחנה מזה ויחנה תהי' אלף שאם אין לאחר לשלם השני כשעה
ערב לו אבל הכא חלוקה הוא אחת ל' י'ש אחד גם הערכות
אוכי חל חלואין אלף גובה ככל מאזוה מהם שפירע אש ומנא
אבל ושאם לא היה לאחר מהם כדירב החוב מורו ונכוע' ת
מן ששני שאר החוב ויש חלקין ואחרים כוון דגרבור חלוקה
גם הערכות חלוקה למיכר אם וכול' להרע משנייהם לא יפטר
מאחד עשה הכל חלף גובה מזה מחנה זה מחנה כמו
כ'ל חל ואם אין לאחר מהם לשלם הכל גובה האר מהשכ'
ואם אמר ממו' שארנה אכרע ופרע מאזוה מהם שפירע:

ד פרע אחד מהם קחונ לעלוה וכורר זה כשדום או

לבוש עיר שושן

הלכות חוקת מטלטלין

זח

בכנו כתבו למורשו או מוכרו לו המפרע כש' הסתנוכט' ללא
פרוף הורש מזורו. ועל' כפי' כל' חונו הס הרכו' העשין
להשאל ולהסכור :

ו והא' דאערונו שכדום העשויים להשאל ולהסכור
כאין המפרע דנוקא בשאנון השאלתים או השכרתיים
לך אבל אם טוען בנכוסים הם ממכר אונו כאין א"כ' ואלו
עם גניבה כעיר כמו שיתבאר בשאנון : פ"ד ב"ה וכתבאר
לעיל פ"ד :

ז מו שהיו כבודו דברים העשויים להשאל ולהסכור ואלו
אחד דאערונו פלוני ואחר שלו הם ואמר לו זה מודע אני
שקנו שלך אבל של בני משרה לו או כתבנו לו בכתבה והמפרע
טוען שלו כי נכנסו ממנו ויז' אית' פלוני ומכרם לך גניבה
הם שאני השאלתי לו והוא המכר לך אשילנוש פדיו עידיהם
שהיו ש' או און חזקתן אותם חיד המחזיק דעל טענת נכוסים
אונו כאין כיון שלא נאלו ככר עם גניבה כעיר ויחף על גב
שאם היה איתו שלבני למכור וזה היה טוענו השת' גמי או
השכרתי לך והיא היה טוען מכתב' או כתב' לא היה כאין
והיו מוניאין אותה מידו גבי כלו שמינוק' ליה איתו כובו ק
קכ' זה מינו שאם כאמר שהשאלים נאיתו כובו והוא מכיר
לזה היה ליה איתו פלוני נולן שכת' מה שהשאלנו לו ודאיתו
אובש' ככבו לא מחזיקין לכיך אחריון דאיתו פלוני קהיה
מינו שאם טענו לתב' כלו. ודוקא שטוען המפרע
גניבים הם ממנו אבל אם טוען לך חזי השאלתים או
השכרם הם על פלוני שטוען המחזיק שפד'ם אשילנו אונו
כאין חזונ' איתן מודו ולא הם איתן מוכרתיים : שאם טענו
להשאל ולהסכור הרי זה כשכר הובת שלא השאלו לו נאל
הסכור על אש' מוזנו פלוניק' וכתב' כלו כיון :

כעו הוה יכול למשוך שענה מעליותא דלחזקון ודא היתא
הוא טען ואלו אל המכרין אל תמור לו אלא כעדים ואלו
אומר החזקתו לך שלא כעדים כשכר שבושה דאורייתא כמנו
שהיה וכל לומר כלום היה שכר שבושה דאורייתא שכלא
הכו כמנו שכר הכא שבושה דאורייתא השפיר כמו שהיה
צריך לעשות כשכר שמתמדין עולה ההוגו אש' טען החזקתו
לך ככני כלו וכלו ויהיו הילכו למדוכת הים הרי טענה
כמו שהתנה עמו ומה לו לעשות עוד לכיך כשכר הובת
וכשכר ואם לא מפרו לו כעדים אשילו אם עלו איתו עתה
כידוכרין לומר לקח הוא כידו בהיות אף על פי שאין לו
חננו שכין שלא ראו איתו כיד המפרע ככר מנו הוא שמוכר
ממנו ככלה והיא כמנוטענה משלייתא היא אבל אם מפרו
לו כעדים כד' ראוהו עתה כידו אונו כאין עלו כעדים שגכה
אש' ב' קוח אחר שהפיקרו אשילו ונדק' להחזירו ודוקא פ'
שפרים מעדיים שכתבו בתורת' כקדון אבל אם מעדיים
שכתבו לו שכת' לו לומר בתורת' מוכר או מתכר כתבו לו כין
שאמר באיתו פעם מכרו או כתבו לו או שאמר אחר כך מכרו
או כתבו לו כמנו דאו כע' אחר באיתו פעם כתבו או מכרו לו :

ח וכשמכרו לו כעדים הם ראו עדים המפץ כיד המחזיק
אחר כך קידם שכתבו המפרע לרין אשילו אם חיד
ככניהם קידם שהראו דעו כיהו ממוסין לו ככדי דעו
קדון כיה שבוש' עדים ודאיתו כאין שוב לשטון עליו כו
הכל תלוי בשבוש' שכת' דין וסכרו לו שישכר שייכלו כדו
דעו כיה שבוש' וכל' לשכר שכתבו וכו' שכתבו כידו לא
יוכל לשכר שחזרו ונדק' להחזירו והיא שיתר כו ככני אית'
עדים שלא מחזירו ולא ככני פלוני ככדי פלוני וכל' לו
החזרתו לך א"כ' ועל' מו פ"ב סעי' ז"א :

ד אחר המפרע למחוק מה שבו אש' לך ואלו ליה אתה
מכרתו לו איתתו לו כמתנה וטען המפרע הרי
לפלוני הסקדתי כעדים ואחרתו לו אל תחזירו לו לא כעדים
אלא החזירו לו והוא כתבו לך שלא כתבתי וטען המחזיק
שהמפרע מכרו או כתבו לו וכשכר אף על פי שם לו למפרע
עדים על שכתבתי ענין המחזיק איתו פלוני החזירו לו כעדי
והלכו למדינת הים או איתו ואם קבאו מינו שהיו ג' איתו
כלו היה יכול לשטון כך וכל מה שהיה הוא יכול לשטון ט
טענין כן המחזיק כמו שאמרנו טענין לל' קח :

ה כד' אה מחזיקין בתוך כדורים שאינם עשויים להשאל
ולשכר' כיון שאינם להשאל' כשאינם כדורים והכרה
קבת שאמת הוא טען דאם לא כן היאך בא לנדו אבל כדורים
העשויים להשאל ולהסכור וס' המפרע עדים שהיה פלו ודאו
איתו עתה כיד המחזיק וזה אחר שהשאלו והסכרו אף על
פי שאין לו עדים היאך בא לנדו מינו כאין לקוח הוא כדו
ולא מחזיק הוא כדור שאינו כדור לומר דאם לא כן היאך בא
לנדו דמא' אשילו לו או השכירו לו ונדק' להחזירו לו כשכר'
הסת' שכר המפרע ונטול כיון שזכרנו לך כדורו ואשילו
אם היה כדור מחזיק שלם פנים דכיון דמשלט' לוא ככו
שטרא כוכה שוכל לשטון וכל מה לו ויאכר לו חזקת' שלם
פנים אונו חזקתו שלם שטרא שכת' למי השאל ולמי השכר
ולכך כשאר כל החזן הזה כיד המחזיק וסיד' שזדקן כשמים
שישאלו או שמינוק' לותר' משלם פנים ואשילו מת המחזיק
מוניאין אותו מיד הורש ואפי' טוען הורש שכר דאו ואחר

**קיד אומן שטיקן בדבר שהוא אומן שקנאו
בפעליו ובו כעפיס**

א כאין בדבר שאין אומן דינו בכל הכלום כדברים
העשויים להשאל ולהסכור לשאר כל אדם דהם טעמא
היא שאינו יכול לשטון דאם לא כן היאך בא לנדו דלתקוב
מסריס לו למיך און לשכר ככדים שמתהו' בין כו כד
העשויים להשאל ולהסכור כיון שאם פלוני כויד ראה כו כד
האומן והוא עדים מסריס ויעדים פלוני הכלים הם פלו ודאו
ויענין א"ר לתקן כרתו לך ויהאין אומר לא בא לנדו אלא
במכרה או במתנה או שטקן אתה מכרתו לו אתה נתת לו
אחר שאם לנדו לתקנו אף על פי שמיכרו לו שלא ככני עדים
אשילו אם שהה כיד האומן כמה שכר בעל הכל' כאין ו
מוניאין אותו מיד הורש וטען בעל הכית הובת על
טעמחו :

ב ואם לא ראה הכלי כיד האומן אלא טעמו כו' מ' י' כרתו
לו לתקן והאומן אחר החזקתו או מכרתו לו או כתבו לו
כמתנה או לקח הוא כדור מינו דעו אחר לא היו דברים
משניס' וכל שטקון גב טעמו אילו וכשכר הובת המפרע אשילו
מכרו לו כעדים כיון שלא ראה האומן כחזן כמנו שהיה יכול
לשטון החזקתו וכשכר הובת' וכיכר וואין חייבין אותו להכני'
הכלו לכנינו ואם הונו או נכר' דשוב לא יוכל לומר החזקתו
נהרי

לבוש עיר שושן

חלכות חזקה מטלטלין

והוא און לו מנו על טענותיו כ"ה מכיו עדי' שהוא שלו וכוטלו
א"ע שמטרו לו שלא כעדים:

ג אף על פי שחזרו בעדים אם העדים שראו החפץ כידו
אין מחזיקין כודאוי עזוב של המערער אלא שבראה להם
כשומרים כמו ש'לו אם טושן לא כתתו לו את זה מעולם כו זה
אינו ש'ך ועלך כבר החזרתו לך כאמן כיון שאין העדים מ
מכחישים אותו כודאוי אבל אם מודה שזה הוא שלו ועומן כמתו
לו לתקן ועוב לקחתיו מחך אינו כאמן שכבר אחרכו דלקוח
הוא כידו טענה גרוע הוא ואין למחמיכו בטעות לקוח אלא
כמנו דלא הו דברים מעולם או החזרתו וך והכא אין המנו
מנו טוב שמתוירא למר ש'ך כבר החזרתו לך אז לא היו
דברים מעולם אם שטרו לו שלא כעדים כיון שראו עדים
כיוצא כזה כידו:

ב כהמה ויהי כיד אחרים ג' פנים:
ב ש'כד כעטנו גדול דינו ככהמה ואין לו חזקה עד א"ת
ש'לם פנים מחמר שהוא מהלך ונרדף המיוחן
להכיא רחוייה ששים לו כל שלשה פנים אינו כדך ש'כד לטע
ומה הוה קטן שחיכו מהלך על רגליו דניב כשאר מטלטלין ויש
לו חזקה מיד חכלו ויש אם לו אם שגרילה לנאת ולבא ככות
החמוק ולא אחרונן שמה הביאית מה ושכחת מה שאין דך
האם לשכח ככה:

קלו מי שנתחלפו כליו בכית האומן או בכית האבל או בכית המשתה וכו' בסעיפים

א מו שנתחלפו כליו בכית האומן הרי זו ישתמש בה
עד שיכא בעל הכלי ויטול את שלו דתלינן שמה אדם
אחר בתן טעמיה לאומן למוכרו וטעה האומן ומכר טעמיה
כמקומו וכשכא זה ושאל טעמיה מהאומן דע טעמה ונתן לו
כעבורה טעמיה של האחר שניה לו למכרו ואין כאן תשמיש
שלא מדעתו וחס תאמר מכל מקום היאך משתמש בה על ידי
מסירת האומן והלא אם לא יאות העוקב בטעמיה של הלה וכל
להחזיר לו הטעמיה וכמנא משתמש בטעות של המוכר שלא
מדעתו וש' למר כיון שהמוכר היה דמוקן לחטות ומכר טעמיה
אינו מקדוק אס' וישתמשו בו אחרים שגם הוא משתמש במעט
ודווקא שכתבה לו האומן בעצמו שכיון שניתן לו רשות למכור
וכתחלף לו הוה השימוש כמו מדעתו והוא כמו ש'למו של ה
המוכר להשתמש בו אבל אם בתיקו לא אשתו וכמו לא שהם
אינם ש'למו ואינם רשאין להרשות להשתמש בו ואיבילו האומן
כעמד דווקא שאמר לו בולך טעות פתם שאיפשר שגם הוא
היה מסתפק בו ואמר חכילו אינו טעמיה של זה ואינו החלכתו
לויאה לורשות להשתמש בו אבל אם אחר הולך עלתך לא
שודאו טעה ואמר שהוא טעמיה של זה ולא הרשונו להשתמש
בו אם יודע שאינו טעמיה וחס הוא שיה יותר שלו כשאינ
כעלה בשכילה ותן לו העדף איו חזרו לחזירו טעמיה והוא
יתן לזה דמו הטעות שלו ש'כמכר וחס וכא בטל הטעות מחלמי
לא כויתו לאומן למכור טעמיה ולא לקחתו ממנו שום דמיש
כאמן ויקח טעמיה מיד זה אם יש לו עדים שזה הטעות הוה
שלו אויתן בו סימן דכיה שאינו תולין שניה לאומן למכור
הייכי וכל זמן שהדבר שפ' אכל שכא בעל הטעות טושן
כדי כאמן:

ב נתחלפו כליו בכית האבל אז בכית המשתה לא
ישתמש בהן דהו משתמש שלא לדעת בעליו ש'כד
ג' וכן ש'כד בעל החפץ נרדף ליתגר לו אף על פי ש'כד נאכר
דמיא ועשה זה שמוכא שלו אלא והוא אינו ידע שלו ש'כד חס
וכן הדין ככוכבת המכבשת לרכינם והביאה לאחר שאינו שלו
נרדף להחזירו למו שהוא שלו א' ע' דלנו כאכד ולא ישתמש
בזה כלל:

קלו מי שלקט פירותיו של חברו וכו' שלשה סעיפים

ד ואם הטעות יוצא התחת ודו ואומר בפני אחרת לאומן
למכרו לו ולקחתו ממנו כאמן כהויתם כמנו דלוי כעו
אחר אתה מכרת לו אבל כשטושן מהאומן מכרו לו ש'את הית
מכרתו לו אינו כאמן דלא עדיף מנכרה דחתי מהמת'
ה יוד האומן מ'אומנתו הרי הוא כשאר כל אדם וכאמן
אטלו ככ' ש'כא לידו בעדו אוי' והוא ש'כשפ' כידו
אחר שורד מ'אומנתו וי'ן שאין דך להכנס כ"כ וי'ן כליו בכית
האומן אחר ש'כד שורד מ'אומנתו:
ו כן אומן שאינו אומן אם בא בטעות עמנו שאומר
ש'כאוי ומכפלו הרי הוא כשאר כל אדם וחס אומ' שירטו
מאכנו הרי הוא כאכנו וחס אומר בפני הודה לו לאבי יש לו
חזקה כמנו דלוי וכתתו וחס ש'כד כוה דווקא אחר מות
אכנו וי'ן שאין דך להכנס כל כך וי'ן כליו בכית האומן אחר
ש'ת ש'כא לא ש'כא כל כך וי'ן אחר ש'ת אינו כאמן אטלו
לומר לקחתו מחך אחר מות אינו כיון ש'כא ליד א'
אכנו בתורתו לתקן ש'כד ג'ט ה'ן אינו כאמן דלא עדיף
מ'אכנו כוה וכתב מירו מהרמ"ה ז"ל וכל נכראה לו דווקא לאחר
מות אכנו ש'ש לומר שירטו מ'אכנו ולכך אינו כאמן עליו א'
איבולו אחר לקחה כידו אם לא ש'כשפ' כידו הזמן ה'כוכר
ד'הו הרי כאומן שורד מ'אומנתו אבל כהו האומן אכנו טושן
ש'קחו הוא מ'מכוכלומר ולא כ'ד האב לתקן כ'כ' כאמן ככל
פ'יון דהו כאש אחר למרי' אם אינו סמוך על ש'למן אכנו
וכמו ש'תכ'אר לקמן סי' קע"ט:

קלה דין הבחויק כבעלי חיים כגון בהמה ועער וכו' בסעיפים

א אף על פי שהחמוק כדבר היוטלטל כאמן לומר שהוא
שלו על כהמה ויהי אינו כאמן כדיון שהוא מהלכת וש'
לחוש שמה משנמה ככפסה לרשותו או ש'ת לקחה כדך
והחוק כהויתך אם ש'ה למערער עדי' שהיה שלו ככשע ה'ש'ת
וכטול וחס און לו עדים שכשע החמוק הי'טושער בש'לו ו
וכחיקו ש'דך למכור כהמה לרועה ש'רתו ולקחת' מורו
פ'רתו כפ'יון שאינה הולכת לכדה כלל דוכא כשאר מטלטלין
וכאמן החמוק כשכשעת הי'ש'ת לומר שכשעו לו וחס טושן
ש'כשעו לו כד' דמיה או ש'ה ח'יוב לוכך וך כיון שאינו
ש'ומן על גוף הכהמה הו ככשע וכוטלו וש'כע ככיקוט ש'כ'ן
י'א ד'ס החוק כ'ג' ש'כו'כל ע'יון הו חוק' שאין דך להכ'ס

לבוש עיר שושן

הלכות חזקת מטלטלין

צו

א כה ח'ק ואם תאמרו שלם או רכובע שבועה שאין לו כה פחות מהניה : ואם אמר תלמידי המשכב וטיל כילונו שומעין לו ואם גם המט או רוצה לו שבועה מולקין בלא שבועה : ודווקא שהוא מוחבב במימט' או בחבנר של מביאים או בכנר הערומים' כימו שאמרנו אבל אם הכות של אחד מהם נחבירו דר' אלנולוקאפי על דכפיש' המוכחים בכות דרי' הם' כחוקת בעל הכית שהיה' מוחזק בו ושב' שהיו' לוקי' על' נג' שעל כיתס' שיש לה' בשאמנו' כל אחד אומר כולה שנו' הרי הוא כילונו' שניהם תבטשים בו ומולקין בשבועה :

ב ואם זה אומר כולה פ' וזהו אומר חניה פלו האומר כולה פלו וטעם שיש לו נב' ושאי' : וכה פחות מה' רבועית והאומר חניה פלו ושבע שיש לו והשאלין לו פה תרבוית וזה כוטל שלם ח'קים וזה כוטל לרביע' כד' א' שבשבע של שבע רבועיים בח'פ' שאינו עמוד נחלק אבל אם הוא דבר העומד לחלוק וכול' זה כוטל מהני' שהיה לו כול' שבועה ואח' כשבע כל אחד שיש לו בה ושאלין לו בה פחות מהני' :

ג וזהו דאמרו'ן בשל אחד אומר כולה פלו שמולקין אותו' כשהי' או כשהי' אומר כולה פלו וזה אומר חניה פלו שוטל זה ג' ח'קים וזה רביע' דוקא כשאומר'ן כשפתי' האות' שאין כיד' שוט' אחד מהניה פ' על פ' שהיה שהוא שומר' כנד' טבוח' נג' מביאים טוח' כנדר' או מולקין אותו' והש' ית' מתוה' בהוה' כנד' אחר מהם אינו יטיל' נומר' חלוק' אות' לרמה' טוב' אזה' בתל' אף כל מולקין אותה' לרמה' כדיו' שיט' לשכיהם בשאה' אבל אם כל אחד ואחד לח'ק' רחוק' קתה' בידו' זה אומר כולה פלו זה הוא כולה פלו זה כוטל ע'ד' מנפת' וזה כוטל ע'ד' שידו' מנפת' והשאר מונקין אחר' שבשבע' פ' הדרך' סני' באר' וכול' כל' א' לנלל' על חכידו' שוכל' זה אומר' שכל' מה שנטל בידו' בשל' :

ד כל ח'קה באמורה כח'ק' אם הוא דבר ששע' א' ח'ק ואל' ח'ק ממש אין מט' וק' אותו' אל' מולקין אותו' דר' שמונ' :

ה היה אחד אומר' את כולה וזה מתאבק' עמו ונתלה בה הרי זה בחוקת' האומר' את כולה וכשבע' היסת' וכולה' פלו :

ו ב'אי' לנכניה ושביהם' דלוקי' בה' ושעשה' האחד מיד חבירו ב'כניו' אם ג'יו' השכיל' לא' אחר' זכותו' ואם שתק' הו' כ' כזדה' לו שהיא' עלי' ואכ' דכות' יאמ'לו' שתק' תחלה' ולאחר' כך נואם' הו' כבוד' ל' ח'ק' שמתק' תחלה' ואין מוניאון מיד השומע' ולא' א' א' יבוא' ע'דים' ח'ט' שהיא' פלו' ל' עתה' ליה' ד' דוד' א'ת' בעל' דין' כ'מאה' ע'דים' דמיו' :

ז מור' האחד ותק' בה' יור' זה התוקף' א' ע'ב' שמוס' מתחלה' ועד' סוף' מור' הדין' כמ' שהיה' מתחלה' ומחיל' דמה' שמתחלה' לא' תב' ומוניאון' מירו' ל' היה' מדינא' אל' המבטוק'א' ולאחר' ח'ט' ש' וש' שב' ח'ק' ומוחזק' שביהם' שוין' אין' כיון' שבכ' זכה' הראשון' ב'בניו' ע'י' שתק'ת' לו' זה' דהויא' כבוד' א'ת' פ'ט' ו'א' הדין' לאחר' שתק'ת' מ'מ' בכ'כנו' :

ח כ'אל' ב' כ' כ' שב' א'ת' דוק'ן' בה' ואמרו' להם' בית' דין' כ'אל' ואל' א'ת' דר' יב' ואל' ודור' ח'ט' א'ת' ב' והרי' זה' מתת' ד' אחד' מהם' זה' שמו' הורה' לו' וכ'מת'ל' מה' היה' וטע'ן' ה' צ'ב'רתיה' לו' או' בתנכ'ר' עליו' י'ט'טה' מ'מ'ת' ע'ה' ו'ז'ס' ל'וי' הכו'א' ר'חיה' ושכ' ע'ד' ש'יא' פ'לי' וטע'ן' לא' ש'ס'א' אחר' ח'ט'ת' מ'י'ו' כ'אין' כ'יון' ד'ער' ה'ז'כ'ר' ב'יו' ד'מ'ו' ע'ה' ו'ז'כ'ר' כ'א' אחד' תק'ף' מה' ש'וכל' וק'רו' ל'ת' א'ת'ן' לא' ש'ע' ב'תנכ'ר' כ'ל'ו' הדין' הדין' כ'מו' ב'ראש'ונה' ומ'ולקין' ואם' א'ת' ש'ע' ב'ת'מ'ת' לו' ב'ל' ע'דים' אינו' בח'פ' כל' ד'אדרי' ל'יה' ע'ד' השת' מ'ת'מ'ת'ה' כ'נול'ג' והש'ת' מ'נ'ג'רת' ל'יה' ב'ל' א'ת' :

א הורר' לתוך' ע'דה' מח'כ'רו' וליקט' כ'ו' ות'נו' בעל' השד' טע'ן' שכ'נול' לקח'ס' וזה' אומר' מ'ב'ר'ס' לו' בח'ק'ו' כשבוע'ת' היסת' כיון' ש'ו'א' ח'ק'ו' כ'ב'ב' א'כי' א'ם' יש' ע'דים' ש'תק'ן' ואין' לו' מנ'ג' ל'א' היו' ד'כ'ר'י' מע'לו'ם' ו'א'פ' ש'ה'ק'ק'ע' בח'וק'ת' כ'ש'לו' ע'ומדת' בח'פ'ן' על' ה'כ'ו'ת' כ'ש'לקט'ן' כ'כ'ר' ו'ף' ע'ל' פ'לו' שאינו' ת'כ'ו'ש' כ'ה'ן' אל' ה'ן' כ'ב'ר'ו'ת' א'חר'ים' וג'ם' מנ'ג' ד'הז'ר'ת'ו' אין' כ'אין' ש'ח'ין' כ' כ'ש'יה' ל'ה'ז'ר'ו'ן' א'ש'לו' הכי' בח'פ'ן' כשבוע'ת' היסת' ד'אז'ק'מו'ן' ל'ה' ח'וק'ת' ד'ל'א' ח'ק'ף' אינו'ס' ל'מ'מ'ת' ל'א'ר'ע'א' ד'ח'כ'ר'יה' ו'ל'מ'ו'כ'ל' כ'ו'רו' ד'ח'כ'ר'יה' א'פ' ל'א' ה'יה' ל'ז'וכ'ר' כ'ה'ם' ו'מ'ה'מ'ני'ן' ל'יה' ש'ק'א'ם' כשבוע'ת' היסת' ע'ל' מה' ש'ע'כ'ר' א'ת' ל'ל' ל'כ'ב'ל' ל'ה'ח'ו'ק'י' כ'ה'ן' ל'כ'ת'מ'ל'ה' ד'ל'א' א'מ'רי'ן' ח'וק'ת' ל'ה'י'ח'ו' :

ב אם איש בעל הדסה או הילין כאן ואחר ואל'ך ואל'קט כירות האין יחד הדסה של פלוני שכרה לו אין בית דין ג'רובין למוכנו מטעמא דלעיל שאין אדם חנוף ללקט כרותו של אחרתו מכל מקום אם ב'ו' הבע'לו קודם שלוקטן מעבדו על ידו דכולו היאל אז מוקמין ליה אחוקת שאינו חנוף כיון שהבע'לן עומד ונומין ואפלו אם לוקטן בכר ויהו טע'ן שלוקטן משום שכר לו גוף הדסה ואל' א'ב'רות' ל'כ'דן' כ'חות' או' אינו' ח'ק'מ'ן' א'ף' ע'ל' ה'כ'ו'ת' שאכל' ג'ד'יק' ל'ה'ז'ר'ו'ן' או' ל'כ'ו'ר'פ'ן' ד'כיון' ש'אין' לו' מנ'ג'ר' ל'א' ח'וק'ת' ש'ש'ה' ש'מ'ס' ש'ל'א' ק'תה' ה'ג'ק'ר' ג'ם' ה'כ'ו'ת' ל'א' ק'תה' ר'אל' ל' טע'ן' ע'ל' ה'כ'ו'ת' ל'א' מ'מ'י'ם' ה'ק'ק'ע' ו'א'ם' ה'ק'ק'ע' ל'א' ח'וק'ת' מ'אין' לו' ה'כ'ו'ת' :

ג והאומר' א'ך' ו'ח'כ'ר'ת' א'ל'ו'ב' מ'ל' ב'ל'ו'ני' ו'ד'לו' ב'ית' דין' מו'מין' כ'ו'רו' א'ף' כ'פ'ו' ש'ח'ין' ה'כ'ע'ל' כ'אין' ד'ה'ב'ל' ל'וכ'ב' ל'מו'מ'ר' ל'א' ח'ק'ף' אינו'ס' כ'ו' : אם הוא ח'ק'ף' ש'ר'וכ'ב' ל'ק'ב'ץ' כ'ש'ע'י'ש' א'ינו' ע'ומד' לק'ט'נה' ג'ם' כ'ה'ן' ח'ק'ף' ק'י'ב'נ' א' ע'פ' ש'אין' לו'כ'ו' ש'ים' ו'ז'ת' לק'ט'נו' ל'כ'ך' מו'מין' כ'ו'רו' :

קלה דין שנים אוחזין בטלית וחולקין עליו ובו ח' מעיפים

א שנים אחזין בכליהם אחד או שהיו רכובים על גבי בהמה אחת ולקצין טע'ן ר'ע' א' יתבאר' ח'יה' ח'ו'ה' ר'וכ'ב' קו'נה' ג'א'ו'ה' ר'וכ'ב' אינו' קו'נה' או' שהיה' ר'וכ'ב' ו'אחר' ר'וכ'ב' ע'ב'ג'ו' או' ש'פ'ט' ו'ש'כ'ו'ם' כ'נ'ד' ע'ר'ו'מ'י' ש'ל' ח'ס'י'ם' ה'מ'כ'י'ו'ס' כ'ב'מ'ת'א' או' כ'ח'כ'ר' ש'ל' ש'ניהם' זה' א'חר' ה'ב'ן' מ'לו' ו'זה' א'ת' ה'כ'ל' ש'לו' כ'נ' א'חר' מה'ה' כ'ש'כ'ה' ש'ט' ל'ו' ח'ק'ף' כ'ו'ה' ד'ה'כ'ר' ו'ש'אלין' לו' כ'ה' פ'חות' י'ח'נה' ו'ש'כ'ו'ע'ה' ו'תק'ת' מ'כ'מ'ס' ה'י'ח' ש'ניהם' מולקין ב'נ'א' כ'ש'כ'ו'ע'ת' כ'ו'ן' א'ס'ת'יו' א'ח'ו'ק'ן' כ'ו' כ'ו'ד'ו' ש'ל'א' ו'ה'א'בל' א'ת' ח'כ'ו'ב' ש'ב'ל'ו'ת'ו' פ'ח'כ'ו'רו' ו'כ'ו'ט'ל' ב'ל'א' ש'כ'ו'ע'ת' ו'כ'ו'ט'ב' כ'ש'כ'ו'ע'ת' או' כ'ו'ה' ה'ש'נו' ה'א'ת' ח'כ'ו'ה' ט'כ'ו'ה' ה'ל'ק'ן' ו'תק'ו'נו' כ'ו'ה' ר'ח'ו'ת' ש'הו'ן' א'ופ'כ'ר' ל'ה'ו'ת' כ'כ'ע'ת' ה'כ'ש'כ'ו'ע'ת' א'ת' ה'יה' כ'ש'כ'ע' ב'ל'ש'ן' א'חר' א'א'ם' ה'יה' כ'ש'כ'ע' ש'ת'ב' ש'אין' לו' כ'ה' פ'חות' מה'ניה' ה'יה' א'פ'כ'ר' ל'פ'ש'ט' כ'ו'כ'ו'ת' א' א'ש'ל'ו'ן' אין' לו' כ'ה' כ'לו'ם' כ'ב'ח'ת' ה'יה' כ'ש'כ'ע' וה'כ'ו' כ'ש'כ'ע' ש'כ'ו'ע'ת' א'ת' לו' כ'ה' פ'חות' כ'לו'ם' כ'ש'כ'ו'ע'ת' מ'מ'ת' : אין' לו' כ'ה' ו'ה'ר'י' ח'ק'ן' כ'ה' כ'לו'ם' ו'ה'וא' ב'ד'יק' לו' שכ'ע' ש'יש' לו' כ'ה' ח'ניה' ו'אם' נ'שכ'ע' ש'יש' לו' כ'ה' ח'ניה' ה'רי' מ'ע'ר' ל'ה'כ'ו'ת' ש'אל'ת' כ'ו'ל' מ'לו' ו'אם' נ'שכ'ע' כ'ו'ל' ה' ה'רי' א'י' ח'כ'ר' ל'ית'ן' לו' כ'ל' ש'ק'ר'ת'ו' כ'ו'כ'ר' ת'כ'ו'ה' ו'א'ת' ל'כ'א'כ'ו'ת' ע'ל' ע'ל' כ'ד' ש'כ'ע' א'כ'לו'ם' ש'לו'ה' א'חר'ו' ו'ש'ח'לו'קו'ן' ל'כ'ך' ו'שכ' כ'ו'ה' ה'ל'ק'ן' ע'ל' כ'ל' א'ו'ש' מ'י'ם' לו' כ'ה' ו'ד'ע'ת' א'כ'י' כ'ו'ל' ו'ש' לו' כ'ה' ו'ל'ד'כ'ו'כ'ס' ש'אי'כ'ס' מ'ח'מ'ו'ס' ל'וי' כ'ב'לו'ה' א'כ'ו' א'ומר' ע'ל' י' :

לבוש עיר ושטן

בהדינתימה אבל אם אחר השכרתה לו כפשוטו יצא וז' אלו
למדינה'ים לחזן כמנו שהיה אומר חטפה ממנו אבל השכרה
בלא עדין לא חזן ויהא בלתי כמנו דהוי כמנו כמק"ש ער'
דאין מהדי שאל השכרה לו כלא עדים כיון שכבר היה מושגו
בגולן וכתמורדו י' ספן ב' עוקר :

קלט דין שנים חלוקים ברבר ובא שלישי וחטפה ובו דסעיפים

א כנס חלוקין בדבר ואין שם אחד מוחזק בו כהוא
ארכא דהוי מוכנס עליה בי תרי כל חד וחד אמ' רדי הוא
לא וכל חל' למנה דין אחד חל כל דלויב נבר ואינו מהן
שתונבר ודו תמי' הוא שלו עד שיבוא האחר ראיה דהוי
לעסר או תשפויב ד' ויהא מוכח ביד ב' עד שביא אחד
מהם ראיה כשביא ליד ב' ד' און הב' ד' ראין להניחו מתמת
ידן עד שדעה בכירור של מי הוא שאין ב' ד' ראין להפקיר
מומן המוכח כודם עד שיתבדר של מי הוא ושאל זה מה' של
אין לו ראיה והאחר הוא שרין ואין כוננתו חל להפסיד את
זה שידע שאין לו ראיה ויהא מוכח ביד בית דין עד שביא
אלה כי חל ותוויורו לו ב' עד שביא ראיה להפסיד את
שיתשבוה בית דין ויבואוהו לידו הפסד כדום חל אמרו כל
דלויב נבר ומכחו זה שכל מי שהדין עמו וימסור כשנ' ל
להעמיד את שלו כידו וינתר ממה שימסור האחד לגוול ועוד
שיאחד הגולן מה כעש שאמסר בפשי היום או למחר ויבא זה
ראיה וינתיבו מודי שמי שהדין עמו קרוב הוא שביא ראיה
בס' בן ראיה כד' מי שמוכר ודו בפסג ראיה הוא של עד
שיביא ראיה שביא ראיה וכל ומן שלא וביא ראיה אף אם מחזור
ותגבר ודו על הראשון לא שפקין ליה לאפקוי מניה מה
כדי שלא יהיו כל יתייהם נתיוביה ומחלוקת היום ויבד זה
למחר ויבד חבירו ועוד דמכחו שמי שמוכר ראשונה הוא שלו
דמתקן מחימות לבו שודע שהוא שלו עשה בכל מחמתו כמנו
שנבר ולא דמו לפנים אוחזין כליטות דאחרתן שילוקו לחומוין
שאינו רבוין שפניהם מוחזקין אין לבו להנתי שגולן האחד
לחבירו דמשח' כאלו אנו יודעין שיש שביה חלק בה הלכך אם
היינו שפוקין להם כל דלויב נבר החל' היה גוול בפכוכו מה
שביד חבירו ולכך נדוכין אנו לפסוק להם דין חלוקה והכא
נבי ארכא ב' כון שאין את מהם מוחזק כדבר שמערערין עליו
ואין רביא כן מחויובין לחמתו למי שביא דבר שאין אנו
יודעין של מי הוא ויהא אחר שלו היה הלכך אין לפסוק להם
דין חלוקה שחל כשביד לאחר מהם שלא כדון לפיכך לא יכלו
למנח ליה דין אחד רק כל דלויב תמי' הוא נבר והוא שלו
עד שביא חבירו ראיה ומהיה שכנגדו וכולו להשביעו נדרך ל
לפסע שביה שלו וכל ימן שלא וביא האחד ראיה אף אם תגבר
ידו אין מביחין ליקחמו מזה שבררה ודו תמל' כמנו שביארנו
עממא וכל שכן שאין מניחין לאחר לוקחמו ממנו כלא פ
עדים וראיה :

ב כ' למי שקודם שבי' אחר מחלונו חטפה בטענה שאומר
שהוא שלו אין לשנים האחרים בו כלום כיון שזה הוא
מוחזק בו וטוען שהוא שלו אבל אם חטפה בלא שטב' הרי זה
גולן ומנוציא אותו מידו וכיון שהוא גולן מיי' בהשבת הגזולה
לגולן וכיון שאילו הנשים חלוקין עליו וכל אחד אומר שהוא
שלו אין לו תפקיד עד שנושכ לכל אחד ואחד שריו אינו ודע

הלכות חוקתובטללין

למוישובי אפוא ודי השכחה ואינו ונא' כמה שיחזרו לקמיין
כמו שהיה שיה אין השכחה כלל דה' ל' כחמקרו ואם הוא הקרש
והחזין בו וכל פירותיו נוף הקרש איכה בגולת והיו הוא
כמו שהיתה אבל הפירות נדרך לשלם לכל אחד ואחד :

ג אם אחד מהשנים החלוקים על דבר זה כח' לבד' ואם
תשבוה ויהיה מוכח כדכ' ער' שאיבא דהיה אין שימנן
לו ומטעמא שכתבתי בסוף א' ו' אם תשביה ב' ד' חטפה מניה
או שעכרו ותפסיהו על פ' אחד אין מוניצין אותו מידם עד
שיתבדר של מי הוא שלא תמנ' תקלה מתמת ודס כמו פ
שאמרנו לעיל :

ד אם הם חלוקים על סדה ואין אחד מהם מוחזק בה כיון
שמת בעל השדה וסניס כאזכר לנורפו כל אחד אותה חט
קרוב וראוי לנורפו ואין לשום אחד פדים כל דלויב נבר .
וע' ל' ריש ש' עוק' ל' חאס נבר האחד וזכר כירותי וזכ' ככזא
השני פדים שהוא קרוב והפדוס אינס וידעם אז זה שגב
הוא קרוב וזכ' מניח מזה שנבר שפוא ספק קרוב והאחר
קרוב וזכ' ויהי ה' אם הם השני הכיא עדים שהוא קרוב וינתר כ'
מהאחר שמוציאין מזה שנבר וינתיבין לזה שקרוב וינתר גרין
להחזיר כל פירות שאכלו אפילו אין ידועם שאיב' אלא על כו
שהיה כסס מניח לחמוורו וא' ענ' שפוא אימר שהיה קרוב
ויותר לא אמרינו שיהא כאמ' על הבריות שהוא קרוב ויותר כמנו
דאז' בעו אמר לא אכלנו בו אחר אכלנו ודודו אכלנו כדאין שמיין
שהקרשע וינא מתמת ודו כדון אין חמנו מוויב' לו והיו להחזי
גם הפירות דהא אינו מוחזק בפירות אלא כמה הקרשע ויח
אין הקרשע שלו ובקרקע לא שייך מנו מאין ויבוא לו הבריות
אם הם חלוקים כדבר שהפסוקים מחלקין בו ולא תבוש מד
מוכייהו אה הוא וד' דרין כדון חלוקה מחלקין והם לא שייך
כיה חלוקה כל דלויב נבר כך ממוק מודי מהרמיה' ול' תמתינה
על ההשמתו מאחד אפ' דבאחת מאמר הוא בגמ' כדבר הבנוקין
השחא דלא אותמר הילכתא לא כדור ולא כמרכל דלויב נבר
אבל כ' שאין הכדון שבאחד פשוט זה היאחד דמו' לראיה שיה
זה כל לכל הדיונים מהה שייך בזה כל דלויב נבר דהא שייך
עממ' דכל דלויב נבר הוא משום שמו שה' שלו ומכור כפשוטו
כו' כמנו שכתבתי כשפ' א' וזה לא שייך אלא כדבר שהתבסס
בעמנו וישע האמת ואין הב' ד' וודעין אבל הכא היה שייך למחר
סוה התובע וימסור כשנ' וינתר מחבירו כמה ברור הדיון וינתר
לתובע מלדיון או מלמכירו דכימא ומסור כשנ' וכ' ל' נכך ב' ל'
כדון זה דנב כדבר שאין דין חלוק' מוכרין ומולקין בדמים
או כבוד או אגוד כ' ל' וע' ל' סימן ק ע סוף הביטוי של מה
כאמר בגמרא דין דכל דלויב נבר דמשמע כדורא דלא דמו
להכא כ' ל' :

קט דין החזיק בקרקע של חבירו ודין חוקת הבתים והנוניוזה ובו דסעיפים

א אע"פ שאדם כאמ' לטעון על המטלטלין שכדור לקמיין
ה' כדור היינו משום שיש גזלום לדבר דא' לב היאך באו
לירו אם לא שיה כתבנו לו מדעתו אבל קרקע שאיבה ווס'
מחמיה וכל שאל מקום שהיה בחוקת כעליה היא עמידת ולא
שייך בה לומר דא' ל' היאך חזקתה ליריבו של זה שחם איהו גזול
והוא מוכרה או כופר שהיא הך לתוכה ועכד בה כלא ודיעת
הכעל לפיכך קרקע הידועה לראובן כעדים שידעין שהיה
במקושת

במקומו אבינו י"ט אחר פתח כחוקת שמעון שמחויב בה
 וכל שמותיו ששמן שנקח המלוכה ור"בן המעשר אומר
 גבולה הוא כדור הארץ וכו' וכשנשבע שבו' לכתוב וכו' לא
 שביעת הערה אין כשנשבע על הקרקעות כדכתיב לעיל ריש
 ב"ג ו' ולכך אבו כשנשבעו אין נרדף שבו' חמורה כחוקת
 הפך יאס חזקתה שמעון כראוי ובטעם' כמו שתבאר בדביו
 חזקה אין חזקתו אחרת מודו אלא כשנשבע ומד' בשלו וחס
 חזקתו עדים' (לדאוכן שהיה שלו או אין נרדף שמעון חזק' לא כשנשבע
 ויטוד' קצלו אצ"ל שלח החזקה בה שבו חזקה:

ב זה שה' שהחזקה ב' שבו' חזקתו חזקה ונתנו לשבו'ה אלא
 חס' רבה להחריס פתח על קל' מי שהחזיק בשלו שלא כדון
 הגדלות כהו' וכבר כתבתי בפסוק קידוש' הכשעט ושומד בשלו
 והכו' כהו' :

ג טען שמעון שיש לו טעם שמכרה לו וראובן אומר ששטר
 מחויבתי אים השטר בחזקתו ואבי' ממורה שכתבו אלא
 שאיני' שטר' המכה הוא ותקיים בחזקתו וחס' לא ותקיים
 מחויבתי אים' שטר' וכו' ודל' לומר חמס' כהנו מחויבתי :

ד טען שמעון שיש לו שטר שמכרה או כתבה לו כשטר ונס
 קיים לו עדים' שהחזיק ב' שנים כיון' שאמר שיש לו שטר אומר' לו
 קיים שצדק' אלא ויכול לקיימו מוטב נרדף' למוד' אחריו לקיימו
 וחס' או א"כ' לו לקיימו כגון שמתו הפדים או הלכו למד' הים
 וצ"ח' מי אומר' שמתו' צ"ח' של עירי חזקה ונס' היות
 שחזק' חזק' חס' ויבין לעדים' לא תועיל לו חזקה' ונרדף
 מחזקה' אחרים' עד שמוכר' אותם' ממוטב' שיתקיים הדבר על
 ודו' עדים' :

ה ואם טען א"כ' א"כ' שטר' אינו באין א"כ' שאלם היה
 טוען מתחלה שטר' היה לו ויבאר ויש לו שטר חזקה היה מועיל לו
 כמו שתבאר כ"כ' ע"כ' שטען מתחלה שיש לו שטר ועדי' חזקה
 א"כ' א"כ' אומר' ש"כ' השטר' אמריון' חמס' שיש בו אזהרה כו' וכל
 כשטר' אינו רגום' להראיתו' החזקה' תכח' השטר' בה' לכוך' גם'
 בחזקה' אזהרה' מועלת לו וכן' אם הוכי' ונמכר' כה' גם'
 החזקה' בתכילה' שלא כלה' החזקה' אלא' מכה' השטר' ונשטר'
 ככל' גם' החזקה' ככל' :

ו היות קרקע' לאחר' כעדים' וחזר' הביתו' החזקה' בה' אבי'
 אים' החזקה' בה' הנהגו' ב' שנים' כהנהג' לאחר' החתמה' אינו' באין
 לאחר' טעות' סובר' הוא' החתמה' כהנו' לדוכו' א"כ' תחלה' חזרת
 גלקחתו' מחמו' דמ"ח' עכ"ח' טוען' טעות' סיבר' הוא' אין' זה' אלא'
 כהתבט' את' העדים' וק' לו' דמנו' בתקום' עדים' לא' אמריון' :

וכבר' היה' החזקה' אצ"ת' כ"כ' ויהיה' חמס' ב' שנים' ויבטו'
 קיים' לזום' כל' הדבר' זה' החזק' ותשמישו' הוא' שלו' ואינו' ויבטו'
 טוב' לערער' ע"ה' א"כ' ש"כ' שטר' שהחזיק' בה' שנים' ולא'
 מיתה' כו' שיש' אדם' לא' בזה' עד' כשטר' ונאמן' לומר' מחרתו'
 לו' או' כתתו' לו' ויבט' שטר' וזו' טעות' התבט' ב' כ' טען' נדושה'
 הוא' דאמריון' שה' ש"ח' כל' כך' אין' חמס' שטר' שיש' עלי' שטר'
 ועכ"ח' מרש' ג' שלא' כזה' זה' שטר' כשטר' ולכך' כ"כ' ותובעו' ואין'
 נרדף' להטיל' ראיה' אחרת' ויש' אנו' שהחזיק' בה' שנים' אלא' אים'
 כשתם' שד' כל' כע"ה' החזיק' בכל' הבית' וכל' שלא' החזיק' כראוי'
 אוכה' חזק' אבי' ודע' שזה' מכל' לי' קרקע' דק' שאינו' ודוע' שהיא'
 אוכה' החזקה' בה' וכל' העובר' לישל' קרקע' וק' ג' לומר' שטר' לנרדף' קרקע'
 אחרת' הנדושה' חז' :

ז כתיב' שהם' למירה' נרדף' להטיל' עדים' שדר' בו' או' השכירו'
 ג' שנים' נדושה' ומשכרו' שדו' שדר' בו' או' השכירו' ב' שנים' נדושה'
 ג' חזקה' אצ"ל' שלא' הגדלות' כשנשבע' לדרת' ימים' ולגלות' אין'
 חזקה' אצ"ל' שיש' לו' שטר' שכתבו' לו' וראובן אומר' ששטר'
 מחויבתי אים' השטר' בחזקתו ואבי' ממורה שכתבו אלא
 שאיני' שטר' המכה הוא ותקיים בחזקתו וחס' לא ותקיים
 מחויבתי אים' שטר' וכו' ודל' לומר חמס' כהנו מחויבתי :

והוא שיש לו שטר שמכרה או כתבה לו כשטר ונס קיים לו עדים' שהחזיק ב' שנים כיון' שאמר שיש לו שטר אומר' לו קיים שצדק' אלא ויכול לקיימו מוטב נרדף' למוד' אחריו לקיימו וחס' או א"כ' לו לקיימו כגון שמתו הפדים או הלכו למד' הים וצ"ח' מי אומר' שמתו' צ"ח' של עירי חזקה ונס' היות שחזק' חזק' חס' ויבין לעדים' לא תועיל לו חזקה' ונרדף מחזקה' אחרים' עד שמוכר' אותם' ממוטב' שיתקיים הדבר על ודו' עדים' :

לבוש עירושון

הלכות חזקה קרקעות

קמא דין חוק שרה הלכן והאילו בובוכ סקיפ

א למוחין וכול הוא לחזר וליתבו להם ויאמר להם תנובו למי שוכה כרו שלא יהיו הערו יונעין כדבר וזש מן מוחין ואמר דלכתי יונעין כשדותן הן לפי שיקדים לכן היה השוכר מתיירא שחא וכבוד שכרו ועכשיו שזה מחזור לו שכרו מגילו לגמרו חן ההשכר ואזכיר ליתחם עתה שיהא תכונתו מה שיש עמו לכפי מה שזרת דתיו ועוד לו:

אזי אם שכר כרמו השכר נמהיוק אם יבא המחזיק לכ"ד קודם שיבא המדער ועוד לו דאזכירם עכשיו ככנסים מירבו נ שנס לבי שאם יבא שום אדם למדער שוב לא יהיו הזכרים כגמים כן אשפרעו לי השכר שיקחאו שוכר כוליתן שכר פעם שנית למדער אבל עכאשו אין כאן מדער ומכע מהם שכר שנית ואין נונעין בערות וכאשר סעתי משהם ומקבלן הערו מודיעים שאין מקבלן עד לא אשככי בעל דין כיון דהשתא כשרים הם ואם כיון שיעדו שכנסה המדער יהיו נונעין בערות אין המדורין מה ש זה המחזיק ומקבלן אשככי א פכני המדער:

ב ג'טנים שאמרו נרתיבו להיות נרופות וואחר אז אל מחזרות אל לסיפך הרו שחמיו כשרה ורעה שנה והיכור שנה אשככי שם כחמה לך הנו חוקה שיון שנתלה שיהיה כור לא משא למחות:

וא אם אין השוכר דרים בו עתה חל שדרו בוג' פנים ויבאו מחכו אם אין המדער ורעה שדרו ב' א על כויה אפלי כהנו ככה השכר לחזוק א הם בונעים בעדות ובאמינים כהנו דאי כתי אחירו לא דרבו בו רעה אל לא הוו איתיהם ודעבו שזה החזק בעניותו גמורא כשתל כויה ב' ויאמר דרבו כו וברענו לו בדין מחכו שז' א פ באמינים:

ג ואם היה דרך בני המקום לרוע שכה ולהכיר שכה ולרוע שכה וכן לעולם ועשה כן גם הוא הנו חוקה כה פנים שאכל ראשונה מלשות ומחשות אשככי ששני החזקה הוו תפירי שכול למור לא הוכרתי אותה אלא כתי שלא תכחשו ותבש הדכה כשכתי חזרעה ואשככי ורוע שיהו טובה ואזכיר לסיפוך אש השדות שכסככיה מוכריום וזש לעשעה דמנו אמ' חד אדעא ככולי באשא לא מניבא מוכרם דשכנסם וירעיס מוכרין כוין סומר אחר:

ד ז' אין ערות השוכריו מושלי חל אם היה השוכרות כשר עמי השטר ולא הקול כראחרי בני לקוחות דטע' מתיק לקלא וברדאי שמה המדער ולא מהיה לך מושל עדו שמהיה חוקה אבל אם שכרו כלא שטר חל לו קולונא הוס ורעם שזה השכיר לך לא חיה האין חוקתי חוקה ויז' דאש' שכרו לנ' מוכריו שזה חיה ולבולם בלא שטר משטרין דלא דמי לקוחות דהתם אין הם החוכר כקרא על הקרקע דכל מה דמר מתיק קלא לך חל הוא כידו ויזול המדער וכל לא מששתו למחיו לכו שלא היה נרדמה בו חלאל כדרך גורים כל אחד שכה אבל שאזכיר או שבורם שהרבה מתקלקלת דמחב הישאול או ה השכיר ודרו לעתיו יהיה ליה למחיו:

ה ח' אכלה ג'טנים נרופות באתר דמוכרו הנו חוקה דכ"ה ד'ל לחמיו ולא מוכרם לרתי וזש שחיה חוק' דמנו המדער ליתר ג'ות דשתק שאיכה שך שששית כמו גולן ששחיס ואכל בלמה שיכול להניאו ממנה ואזכיר מושא ג'טנים כשאלות שכה עידע שגלא תשאר כידו:

ז ט' שדות השוכריו מושלי חילו לא דרו בו שניהם כיוח אלא זה דרו בו א' וזה דרו ב' וז' אשככי חל אשככי הוו ויכרם אמ' בכל שדה תשיב' ושלמה לוחוקה. א' אש ודוע שהמדער והיה כהדר הכריזו הנותן שניה דרבו עוכר דרך הכית החזקת וכבש ולנא' וכן הכריזו וירך לא מיהה באחוזין ככית החזקת אשככי שיש אחר הבית ש' ד הקר' אחר ולא יגשון אש עכר אותו הרך ולא אש' ומצטי ועכבה ונרך המחזיק להכיר דאיהם שלא עכר דרך הכית החזקת ויז' שזה לא חסלו החוקה אלא א' ש' המדער כרתי היתתי משהם בכל בית החזקת והוכרתי וידמות מחזקו ולא כשת זשת' אשה ככית החזקת אלא כש' היתתי נרך לו:

ח ט' היתה השדה בחוקתי כמה שנים ונר' כל שנה ולא ורעם הואיל ולא כהנה כה לא הנו חוק' וכן אם כחח כה ככילי המם ופתח כה ושר' כ'כר האזיל ולא אבל כפרות לוכה חוקה דמה לר' ולו לחמיו ואזי אכוכת ליה אדרכ' מהכנה שמתקן ו' אדנו וכן ורעה ולא הרויה כה כלום אלא ורע כיר וחסך כור לא הנו חוקה שיהיה לא כהני אבל חל הנוג' פליה הנוג' מחקים אחר עד שלא החזקת כה אין כהנא אבל חל הנוג' פליה הנוג' מחקים ליהוכתה אלא שלא פלתי לו והונו חוקה וחק' על פי ששעה כן כמה שפעמים רונה אדם ביקם שלו מחקייכו בשל תכריז:

י י' החיות של תרומם וכונא בהם שאין דרין בקן אלא כיום שחין שר' כה ג'טנים כיום החזק דלרתי כיום משוכ לידהו דרית' ו' גוליה כבתים שכן הוא דרך דריתם:

א ט' שום מירתי אוכה חוקה ע'ל ספיקי ז':

כ ט' החזקת חזקתו מתיים כחזר חבירו ביון שפעיר מה כהיה ז' איה מנל אם רתובתו או שעתוד שס תכור או פתח זכ' ול' ויפין איה חכרתה לו מה ס' והמיון בו ג' שנים ל' אש פשה שחמינה שהוא סיון שיהיו לו ליה ל' לא שזה סס חמיה אפי' כחכר שיתקן הרוז חוקה שאפי' שותק דרך להקדיש על דבר כזה שלא יבאמו לשתבו לכדו להשתמא בו וכיון שלא מיהה חוקת חוקה:

כ ט' ח' אחר שם חזקתו חל לא הנו חוקה וזש אותה מיוס שר' כה ליכס עולין לחזקתו של פ' מה שנים של החזקה ש' ו' חכונ' א' אשת ורעה ויאוך לפי שכשעת הכור לא ככהה מן הקרקע אלא מהכה שמתקן הקרקע ואין חוקה למכהה אלא ככהה ויז' הואיל ו' ככר

לבוש קיר פושין

ויעשונו שם להם פוערע ביחד על חוקתם ונאזכ וקדם ראיין
ויעשונו החוקה שפסע סרו דפושכ לשמעון שאלנו התנה החוקה
לראינו לא היה קיבא משמעון לשפסע זה ש בכל כונא כוס
וכן הדון אם שכרו ממנו בלדקמן מיון קחמ עכ"ל :

ב וואס היה הכופע בטעותנון שפסל הכותל שבין ראיין
ומשמון ונכזה ראיין הכותל והכנסו לכותל שמעון שפסע
פלא היה חכיר מקום הראשון של הכותל אעפ"י שפיע שמעון
ככנין לא היו מוקה להחזיק כמה שלקסאונכול שמעון כיון
שהיה הפוע כפועת אכלאם שמעון המפיע מודה שידע ר
שפסעו ראיין בתוך שלו היו חוקה אף על פי שלא ידע
ראיון הכופע וקדם החוקים שפסעו למען של שמעון מוד
דראיון שמעון מחלו לו וכתבו לו ככתב :

ג דראיון שמעון לא יכחיר בככנין ברא דלא הוא חוק אפי'
שייע כפתחתה שאין אדם שומל על הווק רמיה ומוד
כשדונסו שהיו חזיר בו ולפדראם כיון שידע הווק כפתח'
סמלון ונל תימה איכו ויכול למוד ולפדרא :

קמג דין החזיק שלא בפני המערער והוא

במדינה אחרת או ברשותו ד' סעיפים

א החינו בקרקע פה ע' ג' פסוקים אינא חוקה חכולה החוק
ככנין המערער ז' ז' החוקים נ' פסוקים החוק אפי' החינו
שלא בככנין המערער והוא כדרכה אחרת אם שירות מנוות
החוקים אפי' החוקים נ' פסוקים המערער כ' דרכין דעיוורת חכיו'
לא יוכל לשעון לא ידעתי שהחוקים כעלו דודאוריע שזה החוקים
בחקתו יהיו לו לחתומים כמו שיתבאר בע"ה אכלאם הי' א
שגת תלמדה והדרכו משוכסו כיון זה לזה ויכול למוד לא ידעתי
ולא היו חוקה ואפי' יש עדים שכל המערער כאן לאוץ ושפסע
כחן לו ווס יהיו חילול לו ווס כוף פ' פסוקים ככנין שפסע לא ידעה
שלא ידעה לו עוד וזמן למות אפי' יוכל למוד כל אונס ל'
יוס שהיונו בככנין החינו מודה בככנין ונל זה שתי פשויות
אחוק ככנין אכלאם מוד' שידע ש' החינו ככנין לא שפוען
שלא ממה מחמת שודר פלא היה לנכבול למות אונס שפסע
שכל' היה ויכול לחמת בככנין וזמוריה שהיה לו כית אחר לזכר
כוס' ידע שיה החוקים ככנין אפי' יש לו פס' ווס אפי' א'
פירוקה אונס' א ככנין שפסע החוקים ככנין אפי' ש' א'
שכלמד מחאן דכל בכנין החמ' תלמודים כסוף ה' פסוקים בככנין
פאם ידעה שפסע לא יהיה לו עוד וזמן למות אכלאם היה
בתלמדה בחוקים שפוען ויכול לחמת בככנין אפי' שכל
היו חוקה ד' ל' לחמת בככנין וואס היה בתלמדה בחוקים שוכל
למחות ה' ל' למקום שפוען ויכול לחמת לא היו חוקה ש' שלא
מומה בתלמדה ויכול למוד שפוען למחות כסוף וואס אלא של
חוקין לו פ' פסוקים

ב וכל הדרכים אינא יחידים לא כדעברך דיעו פלא היה

המערער במדינה אכלאם אכנו דוד' ש' שפוען לו כמה
פאם שלא היה כאן ע' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
נ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
לומר ש' אלא היה כחוקי ששפע נס הוא לא נרד לזכר פ' פ' פ'
שלא הית מחמתו כשפע א' היה מוחה ולכך היה ככנין למחת'
ג כרה המערער מחמת שפסע כשפוען החוקים בככנין
פירא למחות כיון וודרפ מקיוו וודרפ א חריו ואם כרה מחיות
חזון חריו ק' ככנין שאינו ידל כל כך :

ד יש מ' אפי' החוקים בככנין שפוען וואס בככנין שפוען
ולא בככנין שפוען דכל הכנין ויכול לחמת אפי' שפוען
חוקים פ' חזון ככנין אפי' שפוען וודרפ א חריו ונל ויכול לחמת

הלכות חוקה קרקעות

קמ"ב פנים שהחזיקו כשרה אחת או אכלא

זה אכלאו וכו' כעיופים

א ב' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
והפני אכלאו בד' וואס ככנין שפוען אפי' ש' כדעברך לא
עלמה לכך חוקה לשפסע אפי' ש' אפי' ש' אפי' ש' אפי' ש'
למחות כיון שלא החזיקו כראוי אחד לכד' ג' פ' פ' פ' פ' פ'
שמן חוקה זו כשפוען לא ויכול המערער לומר כן קלא אפי' לא
שכרת חוקה פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
החוק כ' א' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
כדולג לא מחה עפ"י שהיה סבור שפוען כן מכנין שפוען
לכהן חוקים נ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
לא מפני התלמוד שמו כן פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
פ'
האוכר ש' מ' חכר קלא אפי' לא ידעתי ד' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
פ'
המערער אפי' יש עדים ש' כ' י' ח' א' ח' כ' ח' ש' פ' פ' פ' פ' פ'
וזה לפסד החוקים כן בכנין זה :

ב אכלא פאד' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'

א חכרה נ' ח' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
היו חוקה ש' אחר המערער לא ידעתי שהיו ח' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
מחם חכיו ולא ידעתי ש' ח' כ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
לכיון אם חכר' כל א' ל' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
שודע יש ש' לא א' א' מחם חכיו ונכח אפי' לכולם ואל' נ' ח' ח'
ג אכלא פאד' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
אפי' ש' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ש' ח'
ד אכלא פאד' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
ככנין ככנין או ש' אכלא פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
ג' כ'
ח'
כ'
כ'
לוקול שמכר הכן שד' ו' והיו המכיר' ה' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
כ'
לוקול ווא אפי' לא בשטר דרו קא בני לקוח' המחזיקין כעין
שער כ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
שיתבאר היכר ממם כיון אכלא הכ' המחזיקין יש לו לקור' שלא
ישכור אחר ש' כ' ו' א' א' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
הדבר נ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

קמ"ח הביא המחזיק עדים ולא כיוונו עדותם

בשנים וכו' כעיופים

א עדי החוקה שפוען האחד ש' אכלא חסום ג' פ' פ' פ' פ' פ'
שפוען ש' אכלא שפוען כ' א' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
חוקה שאין זו הכה' אפי' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ע' ח'
ב וכל א' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ש' אכלא כ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
פ'
ל' כ'
ג לא מנא פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
פ'
ש' אכלא נרד' לחזון החוקה שפוען ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ל' כ'

לבוש עיר שושן

הלכות חוקת קרקעות

צג

לחזור ל"א אם שנים מעורום על חילו השתי שנים בין שעת' מעד עליהם שאם שנים מעורו הכריז כחן שבו ערו' שמעורו' שאכל כירות הקרקע שאינה שלו נרדף לגם לא שאל אחד משור כיון שהיא מודה לדבריו העד שאכל הכירות אלא שאמר דודי אכלו דודי זה דודי לכסכת דבוי אבהו ומתוך שאיכו יכול לנשבע להכחיש העד משלם ויהיו פירות של שנה שאינן אף על פי שיהיה מודה שאכלם אין נרדף לשלם שלם כאמין לו שאכלם ולאמר להחזירם ואמר אהרבה אם אכלתים הרי החוקות' שנים וכעתך להחזיקו בקרקע לךך לא כאמין לו שאכלם וחזר לא מעורר לשלם וכן אם הכניא עד' א' שאכלה ב' שנים חמון הקרקע ולא הפירו מה'יהו עת' דעל הקרקע הא אין בעדן וקצת ועל הכירו לא כאמין לעד משעיר שאכל ב' שנים בשדך למחזיקו בקרקע ואין נרדף לומר כשאין עדים כלל על חכמת הכירות אף על פי שחמון הקרקע אין נרדף להחזיר הכירות שאכל שאלם כאמין על טענתו שאימר חבלתי ב' שנים כעתך להחזיקו גם בקרקע:

בכשרות ואם לא כזהר אהבו דאכסדי אכספיה:
 אן מחאה בסקות שאכסם אכל ככחד לא אכילו מוחס
 בכפוי מחזיק ואפילו שמוך החמון כמח' דמוחך
 שיוכל לומר לא מחית' כי כאמין לומר גם כן לקוחה היא כדור
 ואף על פי שער אחד מחזיקו חזן זמנו עמוכ שורד לומר לא
 מחיתו מכבו העד ששעט שמחה הכא' טעבת קרקע הוא ועד
 אחד בקרקע לאוכלים הוא ויש מי שמוחך מלר'לא שידך הכא
 מגו דהוק לו לזוכר כפסרו כיון שרעט שזה מחיה:
 אפילו אם ואמרו העדים שמוחה בכפויים לא הגדכו לשום
 אדם אצו הכי הוי מחאה לכלל החוק כיון שהיא עשה את
 שלו שלא שחקו וימחה כראוי וכיוך עליה שואמרו אותו לאמרו
 ואחרים אמרו לו ואפילו אחר לעדים כפומחה כ' כפויים אל
 תאמרו לו או שהם ואמרו משנתם לא לאמר לו הוי מחאה שם
 ואשר לאחרים ואחרים ואמרו לו ואפילו לא אמרו לא כפויים דכך
 זה מכינו הוי מחאה דמלתא דלא רמי עליה דליכוס אמרו ולא
 אדעתיה אכל אם הוא אחר אלא דבר זה מכוסם אין כמח' וזו
 כלום דה'ל כפולו לא מחיה:

ו וכל א' לזכר שמחזיקו הקרקע נרדף המערע' לנשבע שלא
 מכר ולא נתן לזכרו ולחזרו לו הקרקע וגם החמון
 נשבע שאין בו קנין לזכרו וזה היותו שאל' ונשבע ואם המערע'
 א' אין שאל' כגון כשמן השדך סעיד דכשעט שכופת היורשין
 שלא שדורו אלא נשבע לו לזכר ונשבע לו לזכר ונשבע לו לזכר
 א' היותו שדורם ב' אחים כל אחד מעד על שנה אחת ואמר
 שדוריהו עדות ולא ככלל מחמת האין שכל עדות של
 א' אחים כל אחד עדות בכפוי עתה לאו שנה שאם לא החזיק
 לבסוף חוקה גמור היה נרדף לשלם הכירות כל פי לא שלכסוף
 מעדן אותו לעבדן החוקה והיו חוק לנשכר אם נמנאו וימחון
 בקשטין ב' כל עדות אחת ושלמין האין חסדי והאחד חסדי:
 ב' כל המתחייב להחזיר הכירות שאכל אם לא הוי ודעו
 כחה ואין הכותי דיון וכלון לפער א' אחים בשכר הכתום
 אכונא כהם שהיו ודוע אלא היו פירות שיה ואלן שאינן
 מדוען האיל ואין כאן טענה ודלות נשם מה שמודה כו
 מחמרוין על מי שאכל יותר ולא ישלם:
 א' כל החמון קרקע שהיה תחת ידו אם השכירו לאחרים
 כשהיה מחזיק בו והיה השוכר קיים מוזקין השכר ממנו
 עשם שנים וכתיבם לבעל הקרקע שדר בחמירו וזה השוכר
 נקטע המחזיק שהשכיר לו חקום שאיכו שזונטל מחנו שטר
 שלא כדן:

בכשרות ואם לא כזהר אהבו דאכסדי אכספיה:
 אן מחאה בסקות שאכסם אכל ככחד לא אכילו מוחס
 בכפוי מחזיק ואפילו שמוך החמון כמח' דמוחך
 שיוכל לומר לא מחית' כי כאמין לומר גם כן לקוחה היא כדור
 ואף על פי שער אחד מחזיקו חזן זמנו עמוכ שורד לומר לא
 מחיתו מכבו העד ששעט שמחה הכא' טעבת קרקע הוא ועד
 אחד בקרקע לאוכלים הוא ויש מי שמוחך מלר'לא שידך הכא
 מגו דהוק לו לזוכר כפסרו כיון שרעט שזה מחיה:
 אפילו אם ואמרו העדים שמוחה בכפויים לא הגדכו לשום
 אדם אצו הכי הוי מחאה לכלל החוק כיון שהיא עשה את
 שלו שלא שחקו וימחה כראוי וכיוך עליה שואמרו אותו לאמרו
 ואחרים אמרו לו ואפילו אחר לעדים כפומחה כ' כפויים אל
 תאמרו לו או שהם ואמרו משנתם לא לאמר לו הוי מחאה שם
 ואשר לאחרים ואחרים ואמרו לו ואפילו לא אמרו לא כפויים דכך
 זה מכינו הוי מחאה דמלתא דלא רמי עליה דליכוס אמרו ולא
 אדעתיה אכל אם הוא אחר אלא דבר זה מכוסם אין כמח' וזו
 כלום דה'ל כפולו לא מחיה:
 א' חוקה גמור היה נרדף לשלם הכירות כל פי לא שלכסוף
 מעדן אותו לעבדן החוקה והיו חוק לנשכר אם נמנאו וימחון
 בקשטין ב' כל עדות אחת ושלמין האין חסדי והאחד חסדי:
 ב' כל המתחייב להחזיר הכירות שאכל אם לא הוי ודעו
 כחה ואין הכותי דיון וכלון לפער א' אחים בשכר הכתום
 אכונא כהם שהיו ודוע אלא היו פירות שיה ואלן שאינן
 מדוען האיל ואין כאן טענה ודלות נשם מה שמודה כו
 מחמרוין על מי שאכל יותר ולא ישלם:
 א' כל החמון קרקע שהיה תחת ידו אם השכירו לאחרים
 כשהיה מחזיק בו והיה השוכר קיים מוזקין השכר ממנו
 עשם שנים וכתיבם לבעל הקרקע שדר בחמירו וזה השוכר
 נקטע המחזיק שהשכיר לו חקום שאיכו שזונטל מחנו שטר
 שלא כדן:

בא מהא מבטלת החוקה ובאיה לשון ובמתי דב' כהם לעוירם :

א ככר אמרו כמון ק' א סוף ל' ד' שפח דחוקה הוי גם
 כן משום שעתה העובט הוי טענה נרופה הואיל ושתק
 כל כך ומן לנשכר אמרו דמח' א' חמית החוקה דהא לא שדך
 בלומר שאם מוחס המערער בתוך השלם שנים אכיל'לא כפוי
 המחזיק ואפילו הוא כפוי אחרת אם פירות מנוונות כפויים
 בטלה החוקה שפלו ודו השירות ונדע למחזיק והיה לו לזוכר
 כשטריו וכלכד עתה החאה כהני עדים ודו כפוי שנים
 ואפילו וכלכד או מלווים אף על פי שאינם יכולין לירך ולהרדע
 דכר למחזיק ל' חכר חכרא אית ליה כלומר מהם ואמרו
 לאמרו ואחרים לאמרו שר שנישם הדכר למחזיק ודע לזוכר

הלכה והזקקת קרקעות

לבוש עירושין

ח לא אחרו לחמות כסוף כל שלם ושלא לא כעשיר בתוכה חתו הראשון מתחת ועד עתה אבל כעשירו הראשון לאחר כשמה כעס אחת כראשון שוב אין נרדף לשמות כלוקח שפרי הלוק' שזה אוכזר לא אחת הראשון יהיה בכך ואם זה כראשון ולוקח ואחר מהלו למות כד' אחת אויך שונן שפכרמיה לך אלא מחא אותה שפכר לך והו' ככר מחיתי כו' להלו למות כד' וכמוכר לא הנרכתו ומחיתו עדי' שהיו אינה כו' וכו' ושמעתי כו' טעמה :

כל חזקה שאין עמה טענה אינה חזקה כנגד הדרי שאכל שירות שהה אחת כחם עדים וכן מעשר ואחר לו מאין לך שדה זו שלי הוא הפסוק אינו יודע שלא הוא אלא שכל אחרנו אדם דבר וירדתי לטובה אין זו חזקה מהירו לא טען שלקחם ולא שבתה לו ולא שירה ואע"כ אין מוכי' אית' מורו עדי' שבו זה אמר ער ראוי שיהו' לו דש' גם זה אמר ער' אינה : הביא עדים שהיו שני מחזור לו שהש' ויזכרין אמנו כל מעשרות שאכל ואין פותחין לזה המחזק מחל' לומר שטא' פיה לך שטר ואכר דש'א ריגום שפכרה זו מעט' לו ומעך כך ויחזור ללק' ויאמר נדתי' כן הוא עשר היה לו ואכר אבל אם מחז' מחז' ויטען שטר היה לו כו' שמועין לו ואין לו מחז' ויטען ואין מחמתו שפכה הראשונה ומה שלא טען כן פתחו' לה' שהיו דר' לומר שטר היה לו שטא' ויחזר לו הראשון לכו' אחר דלאו כל אדם בקי בדכוס שירש' דחוקס בחקום שטר פומד אלא שכו' שירש' שטרין להבדל' מזהו הוא שפכר כל וכו' ומה אלוני ועו' לו נואם אינו פועל מחזור בקרקע וכו' ומה שאלו כולל סוף חזקה שמתעסקה שטר כדו' ומכא' השטר כולל בטענה שחזקה שפכה מחז' וכו' לה' שהיה על כל פירותיה :

הבא מחמת ירושה שחזקו ושען אינו ירשתי שדה זו מחזורי : אינו נרדף טענה אחרת ולכבד שכו' עדים שר' כה המוריש או כפתמה בה אפילו גם אחר וכו'ן שאכלה הוא ב' טעמים מחמת מוריש ומעמידו אחי' בירו' עיני' לו : שמוריש שקבלה מן המעשר והיא הדק' את החוק' כה מחז' ונ' טעמים אפ' לא לא החוק' כלל שמועין לו פס רופו קבלה ומעמידו אחת כדו' אבל אם לא הביא היורש ראוי' שר' כה מורישו כלל מחזור שדה וכל הפירות למעשר שיש לו עדים שהיו שלו הביא היורש ראוי' שטר' כה מחזורי כמה בעתים אינה כלום שח' בה ללקח אותה לקבותה ולא קבא ואם הביא עדים שפירש' מורישו הדרי' זה בחזקת שקבלה שאין אדם עשוי למכורם בקרקע אלא אי"כ קבלה היה לוקח ועל חוב שנתנה קרקע כחובו כדק' יורש יאכלו אדם אחר לו סתום מ' דרוס למעשר שיקרקע לא היתה ש"ה' אינם באימים לדתי' כל בעכו' וה' להוסיף מלוקח ובעל חוב' : אשה שהחזיקה בקרקע בעלה לאחר מותו ואח' כ' החזוק' כה' ג' טעמים וכו' וירש' הכעל' ואחרת שקרקע זו לו הכעל' היתה וככה אומר שפכר' לאמו כבתו' ככה ביאור' אבל לא כולל הוא שכו' חזקה שאין לו מור' אפ' ש' שאמו מחזקה בה ג' טעמים לאו כלום הוא דאין לאשה חזקה בכסבי' בעלה כמו שיתבאר כ' ע' ודמאי' יורש האשה אכל' מי' שלקח קרקע מן האשה וכמכר' בפרסוכ' מוקמי' הקרקע בחזקת' הראשון ושמועין לו והאשה קבתה' לדלו' לא היו הקרקע' מ' האשה לא היו מחז' יורש' האשה כעל' לאשה ולכור' בחזקתה כפרשום וכל כוונת כו' ונ' דרכל' מקום היורש' והלוקח רין אחר' לו להשה הכ' וכו' אשה שאינו כדק'ן שמתחלה יורש' האשה למעשה עמ' כעל' אין יורש' אפ' מקטעו' כן כל על היורש :

הוא שיש לו עדים שהיו שני מחזור לו שהש' ויזכרין אמנו כל מעשרות שאכל ואין פותחין לזה המחזק מחל' לומר שטא' פיה לך שטר ואכר דש'א ריגום שפכרה זו מעט' לו ומעך כך ויחזור ללק' ויאמר נדתי' כן הוא עשר היה לו ואכר אבל אם מחז' מחז' ויטען שטר היה לו שטא' ויחזר לו הראשון לכו' אחר דלאו כל אדם בקי בדכוס שירש' דחוקס בחקום שטר פומד אלא שכו' שירש' שטרין להבדל' מזהו הוא שפכר כל וכו' ומה אלוני ועו' לו נואם אינו פועל מחזור בקרקע וכו' ומה שאלו כולל סוף חזקה שמתעסקה שטר כדו' ומכא' השטר כולל בטענה שחזקה שפכה מחז' וכו' לה' שהיה על כל פירותיה :

הבא מחמת ירושה שחזקו ושען אינו ירשתי שדה זו מחזורי : אינו נרדף טענה אחרת ולכבד שכו' עדים שר' כה המוריש או כפתמה בה אפילו גם אחר וכו'ן שאכלה הוא ב' טעמים מחמת מוריש ומעמידו אחי' בירו' עיני' לו :

שלה מידו לתוכו ומכרה כמו שפסקו' על אחרת ככה : לך חז' שמועין ליורש' ויטען לוקח שקנה ממך כפר' כ' : כיא המעשר עדים סוף שפכה' וכו' שפכר' כ' : מיד לקחתה ולאכלת' פני החזקה שפ' המעשר ואחר היר' כעשין : קמת משכנו היום ג' שוכי' וכו' וחו' לא היתה כה וכה זו ומורכב' לזה שפכר' לכהו' ראוי' עדי' ההל' דמעשר' ה' פשו' כמדונה כו'ן ההוא שמועין שמכר' לו אפ' וים אחר כדו' פיהא איש' פ' שפכר' וחס לא הביא שפלק' אחי' יב' ויש מי' שאומר דוקא כפ' חז' היום שיהיה לו שחו' כ' וכל להט' דהיה שדה כה ב' בויום אבל אם אינו מ' ה' היום אין נרדף לכהו' דהיה שדה כ'ן בויום שקבלה סיג' וכבר על היום וקשה לו להביא ראוי' על זה ויהי' אלא וה' המעשר אומר כ' איזה עוב' קנית' אית' אין חזקתך אהו' לך דמילת' לא דמילת' עדי' דחיוב' הוא 'א דדוק' כפ' שפכה' ד' נרדף לכהו' דראוי' שפכר' שהו' כפ' חז' היום ויין השפ' מחז'ות אפ' וכ' אחר מהו' דבר תמוס' לברו' וזכרין א' וקבל' וכול' להביא ראוי' אבל ש'א כפ' שפכה' שפכה' שפכה' מחז'ות אפ' ד' זכר' מיד' בויום פליגי' א' כמי' ב' לה' דראוי' להט' ויח' הו' כהו' חז' דאי' כמי' אחר כ' ד' אחריו' הו'כ' כהו' כהו' שפ' שפכה' מחז'ות א' עולי' הפ' ע' על שפכה' שפכה' וכו' שפכה' שפכה' וכו' ע' על שפכה' כ' כי אחר כמי' כהו' ויח' הו'כ' כהו' חז' וזכרין מיד' כ' א' יב' היום ש'כל מהו' עדים רבות' וכן המעשר' ו' לה' ה' ולשדה זו הודה ואמר לו יורש' אפ' ש' ה' ש' ה' ה' ה' אבל פ' בו כ' לו ואמר לו ש'א חז' לו המע' שפכה' שפכה' לך ב' א' הוא אין לוקח ראוי' שקבל' אותו כלו' וזה הוא כפ' שמו' אינו יודע' וגם אין לו ראוי' שפכה' איתו פ' בויום אחר ה' וזוהי ש'א של המע' ש'א לא לק' הוא אפ' מחזור שפכה' וכל הכורות למעשר' דל' חזקה שאין פיה טענה שטא' שפכה' או יודע' אם היתה מ' אותו שמכרה לו אפ' שאין לזה המע' עדים שהיו שלו שהיו המחז' הודה לו ולא ש' ד' כ'ן לומר והא המחזק כ'אמן כמי' שאינו ש'ך או כ'אמו ד'א' מוכר' וכיכרה וכו' וכו' ש'בו חזקה דאפ' שפכה' ליה ה' הוא פ' שמו' יודע' או'ך כ'א' לוד' אותה פ' לו ולא אית' שב' ומזוג' מוד' וד'א' וגם אין המחזק יכול לבטל' שפכה' מן המוכר שמכרה לו מכיו' שאמר לו אינו אינו מוד' לו ש'א ש' ושא' כ'ין הו'י'א מיד' וגם אית' אילו' לא הודית' לו שהיה ש'א לא הוא מחז' ואין אותו מת' שפכה' אין לו עדים שהיתה מ' ואת' הוא ד'אפ' מחז' אפ' ש'ך כ'אמו' כ' כ'אמו' :

הוא שיש לו עדים שהיו שני מחזור לו שהש' ויזכרין אמנו כל מעשרות שאכל ואין פותחין לזה המחזק מחל' לומר שטא' פיה לך שטר ואכר דש'א ריגום שפכרה זו מעט' לו ומעך כך ויחזור ללק' ויאמר נדתי' כן הוא עשר היה לו ואכר אבל אם מחז' מחז' ויטען שטר היה לו שטא' ויחזר לו הראשון לכו' אחר דלאו כל אדם בקי בדכוס שירש' דחוקס בחקום שטר פומד אלא שכו' שירש' שטרין להבדל' מזהו הוא שפכר כל וכו' ומה אלוני ועו' לו נואם אינו פועל מחזור בקרקע וכו' ומה שאלו כולל סוף חזקה שמתעסקה שטר כדו' ומכא' השטר כולל בטענה שחזקה שפכה' מחז' וכו' לה' שהיה על כל פירותיה :

הבא מחמת ירושה שחזקו ושען אינו ירשתי שדה זו מחזורי : אינו נרדף טענה אחרת ולכבד שכו' עדים שר' כה המוריש או כפתמה בה אפילו גם אחר וכו'ן שאכלה הוא ב' טעמים מחמת מוריש ומעמידו אחי' בירו' עיני' לו :

בית

לבוש עיר שושן

חלבות חזקה קרקעות

ק

ומר שפנים דראשונה אלה הוא מעורב דבריו הראשונים ומוטעין לו כ"ל:

עו אם עמד היחבר כדק"ש המרפר קודם שמכרה למחוקן וכבטר ממנו מחוס בלא הונו עדים שהיתה שלו אף ע"י שנאמר שזכרה לזה המחוקן חזר וברער עליו המערער והורה לו שהיה שלו ע"י היחבר שאמר לו שהיתה שלו וקבלה מחבי בזה הפסד בזה כיון שכבר דן עם המוכר על זה בכ"י ויבא המוכר וקבלו בזה עם המחוקן לא יפסוד עליו הודאתו כמה שהורה על צדו בכתיב זה דמה מוכר דאשון לטמי בל:

יג הכיף המחוקן פדום שדר בו המוכר יום אחד ואחר כך הכיף המערער עדים המחוקן ר"ה לקנות מחזו וטוען אילו קנית מפלוני כמו שאתה טוען מה רנית לקבות מחזי איכה עפ"ה שאומר רעותו למשךך כמעט מותת כדו ג"ה ק"ר מרשימת יואל מטותין כן עשנו כהו ז' ונדע האמת אבל היה על צדן הוא חקלא טפסוק ליה דהיא לא פליה על לבו ע"כ ג"ה ודך כסודן דבר שהוא כעצמו וירע שחקר הוא חזן ע"כ דרוח לאשר טענות דמותין בהו פה לאלה:

יד ונאם לא הכיף המחוקן פדום שדר בו המוכר יום אחד וטוען שהיה ע"ה המוכר בולח או אכילו ע"כ לו פדום שדר בו היחבר כ"י אחד אלף עם למערער עדים המחוקן המוכר גזן על שדה זו וכו' וכו' דכונלכות כל לרד סיכא לו מעבת חזקה והכיוף המחוקן פדום שתינוץ עם המערער א"ב ויקח' אם נ"ה ונעבו קניות וטוען זה אילו היתה גו"ה מידך למה יעשנו לקנות איכה עפ"ה שאומר המערער אהיה כוח לי לעובתו מידך וחקר עשה שמוציאה כהו הגזן אבל אם כוצר ואושר פעלים לא יעמדת לקנות רוח מביא עדים שיפסד מחובין למערער פדחים גדולה הוא זו פאיכה שלו ודך על פני דאחרתין לקנות מידך ק"כ א"ב ע"כ ודאשלו אודו גזן פאיכו שלו איכו ומעיל היכו מסוס דאחרתין דמחת ארכה ה"ה לו גזן אכלה הלוקח שמוציא עתיו ע"ה אם חקמה מי אכסו להפאיו ע"ה זו היה לו לגלות כינו לכין עתיו שגולה הוא מנוח חזן כאן מהוס אוכס למי"ב מחובין איתו ועפ"ה דאתה כוח לא לא טעובין ליה שא"ה ה"ה זו בונתו למה כבר כתבתי:

יז ואם הכיף המחוקן עדים שאחר לו המערער לוקמה לזויד המוכר איכה עפ"ה לומר לו אם הוא שך למה דמותה לקבותה דכוד איכוס דוכן דוכיה כדומר ע"כ ד' שאלה יקבותה דקדקש מעדע מיהא שלג כדמוס ומוטעס ב"ד:

יח המחוקן מכלונו קניותו והחוקתו כה שכו חוקה ויסלו עדים שהיכו דר כיווס אחד והשיכו לו המערער יג לו נשקתיוס שאזנו עליו מכל' ע"ה יסוד דמכוס וקדמה קניותו לטחוקת חזר המחוקן טוען שמוכחה שאחרתו לא כפכלו ע"כ פנים לחזון נאמס דבות חקמתו כן וקדמה קניותו לטחוקת ונס החזן ע"ה שכו חוקה קודם קניותה שרו עפ"ה החוקן עפ"ה שא"ה קורא לפניס דכות שכו חוקה כפולס כקדאו שכו חוקה כל זאץ שאין מערערין עליו פאלה שכו חוקה קודם עקבא המערער מחמוקן אותה לשיכר אם הכיף המחוקן פדום שאלס טכע שנים שנאכ"ה פאלה שכו חוקה קודם עקבא המערער מחמוקן אותה כדו אבל אם אלה עמות משכע פנים שנאכ"ה אותה המערער קודם המחוקן כה המחוקן שלט פנים חוקה מ' ונויחין וקדמה מודו שאין ק"ר שתאה גדולה עשאר מכורס זש

שמכרה המוכר קודם שנמרה החוקה שלו והיה לו לומר כעשירו לעולם ומה לא עשה לו אלא מכרה לו ככדו א"ל לוקול ונא חסוב כחמלה ודי לו בחוקה בלש בני חזקה כ' כד' אשאר חמלה שכו חוקה פתס וכול לומר לפניס רבות כוונתו אבל אם פירש ואמר ש"ס פנים וזה כ' ה' נ"ה המערער כמסד פ"ל ארבע פנים אפילו הכיף היה חוקן פדום המחוקן כוסכע פנים איכו בלום דהודאת פכלין כמאכע פדום דמו וכו' ודלותה הראשונה שהורה ע"ה היתה כדורא ז' פנים כסל הפדום המעידו לכל ז' פנים ואין טוען וחזרו וטוען ארבע פנים כד' פדום להכחוש דבריו הר' אשוכוס:

כא ומה שאין המחוקן באתן לומר קניותו קדמה לקניותו כמתו שניה וכול לומר חזק לקנותה אחר שקבות חותם וקחוקתו כה' ג' פנים לפי שז"ה ז' מנוטיב שהיה וד' לומר פלקמה מינוס פ"ל היה ונדע שיש לי נשטר מהמוכר שמכרה לו ואלס ואמר שלקחה מחזו ויבטעו המוכר לרין ויערער עליו שהוס שלו לפיכך א"כ היו הטענות בפניו סכודע למחוקן קודם שטוען עם המערער ש"ס למערער שטר עליו כגון שאמר לו המערער חאי כפית כהיא ארעא והיכס לו המחוקן וזאת מחיובות דתבעתו ארעא דהווא לבלגיא ואמון ליה המערער שטרל דוכבא מביה הא ד' שכו והסתה טען ע"כ המחוקן מקחיו דוכבא ד' דוכבא לו אחר ויתא באתן כמנדולאך בעזאומר מוכר וכו' כתיב:

כב פנים שהיו ע"כ ר"ע"ל ע"ה אמתה אומר שלי וזה אומר שלי אזוה אומר של אבותינו אומר של אבותינו וזו לאחד מהם פוס דהיינו יותר מלמכור כגון שאין למוס אחד מהם פדום אלא מהכוח כל אחד מהם ע"ה ש"ה שלו א"ש אבותיו או שהכוח כל אחד מהסובים פדום שא"ה שכו חוקה ואותם פנים עכמס שהעידו כהם אילו הפדום שהחוקן כהם זה על אותם פנים שגמה מעידים כהם אילו הפדום ש' שהחוקן כהם הפדו דלוחו היו כהם הימל"ב המעידו ע"ה שלו זה המחוקן כהם א"ב וזה ע"ה ז' מ' המחוקן כהם דה וכו' המחוקן כו' כחמרוכה שחמוקן איתיה כיו"ה א"ב כיון שחמוקן של שנים אחרים זמן שום חזר מרש חמוקן כו' עכמו כיון דוכ"ל כל דלוחס גבר עבתככו לחפלה דכיון שיטו ככיון ק"ל ש' ואח"כ נבר אחד אהם מוד היו השני מה"ה אהם שהוא מחוקן כוסכע: והיו הוא נבר וזאן חובילין חזר ואם בא פליסקודם פנבר אחד מהם ונדקף פליהם ויר' לתבעה וכ"ס אחר שנבר אחד מהם ממלוקן איתו ממכה דה"ה לכל פנים של ח' חמלו הסנים הוא על כיהעדו דלואי כ"כ אחת מהם מחוקן פכיה סלח א"ל כ"כ ע"ה:

כג הכיף האחד פדום פכיה של אבותינו ואותה הפדום עכמס מעידים ז' כ' שא"ה שכו חוקה והיו היא תחת זרו והכיוף האחד פאורס כ"כ פנים עכמס פכיה ע"ה ע"ה הראשונים אכל"ה זה כחנא פדות של פכוסים מוכמתות פדות ד' א' אבותיו דל"שן קיים ומשמחין איתו כוד זה מעידו פדונו שהיה של אבותיו ומורידין אותה לתוכ' מור הסכו והכיוף אף היא עדים שהיא של אבותיו כדו כמנאלת ג"ס פדות אבות מ' כח' חזירי ב"ד ומל"ק' מתיכה א"ה הראשון ומכוחן אומר כד' סתיהם דכיוף לכל דלוחס גבר ונ"ה דמו לוכ"ה דחמוקן מחמוקן דאחרתין ככ"כ הקווי קודם דהו"ה דוכ"ל דל"ב שמיכוחן אומר כוד ח"ח חוק כה דהתם כיון שכל לודי מתך חוקתה דומה קתת לכל דלוחס גבר ומכוחן אומר כודו אבל כוכ"ס דכו דוכ"ה אסקוס כוס אכן אסקוס ונאכן אחתיוס וגלונותא:

לבוש עיר שושן

כלנו ואח' ליה הכני כוכב מדע עלונו ומראוכן וכעתך חקנס
איתך ואחר ליה לוי לך וקנה אותה שהיא טובה וכולו לנו
לערער עליה ולא זוכר וכותי משרי יז וט טעה משמטה ויש לו
שפכה שיה' על פני הקודם ספיף יז וט טעה משמטה ויש לו
כז חדרה היערער שמיט וכלו ככך וכלו איתו שפכה אפה כוח
לו כי אכל אם כבר ואחר לא הוו דברים מעלים והלה הביא
עדם להכריז מחיובין התערער ככך ועל ג'כ כפטי' הכוכר;

קמח מי שאכרה לדרך שרחו וכו' כ'טעמים

א מישחק' למדוכת הים ויאכרה לו דרך מדקו כוכר שהוו
ל' מד' של אחרים מקובין סביב ל' עדים והים לו דרך
על אחר מהם וכאורך הומון על א' הים ככותי בשפתה כ'חמש
שהיה ס' מדות ס' קרפין הים דרכו 'אדרי' וכל אחר ח' חסו
לפדה אחרין ס' שהיו הר' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
בין ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
ל' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
דרכו הכד כוכבים והוא יקח לו דרך בש'ה מטה או ישרת
כ'חור:

ב ואפילו אם הר' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
איתך מארבע אין לו דרך עלו ולא וכול' וד' אחר מ' כ' דרך
איתו בך חכמו ויכול לומר לו אם אחרו' לכל ח'ה אית
ש'ח' און איתו יכול לעכור על אחר מהם ס' כפשו' לא ית
תעבו עליו ולא יכול לומר לכו תעברו דמ'אן ש'סודר דת
ויאחר לו און קנותי חכל אחר מהם כל וכות' ס' ס' ס'
אכל אם הים בעל ה' ס' מדות המקיפו און חחד מעולם און
ועד עתה הרווה און' לו ת' מ' רכבו שלך מ' כ' בולף יז וקנר'
כ'אונה שודנה בעל ה' ס' מדות ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
יפרינה זה עליו הר' איה יז היא העובי' ואם הוויין כדרך
ארה ב' שנים כדון ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
מחכה לא כראוינה שהיו קותי' חוקה טעם עמה שפכה היא;

קמח אילו שאין להם חזקת והוא חזין והוא חזין וחרש שוטה וקטן וכו' לא ס'טעמים

א יש שאין להם חוקה שאילו הם חזין וקטן כמ' ס'טעמים ככל
אחרים און מושל' להם חוקתן אכל אחרים חזין וקטן
כמ' ס'טעמים ויש שאין חזקתן ככפשו אחרים ולא
אחרים חזין וקטן ככפשו כוכר ה' חזין וקטן ס' ס' ס' ס' ס'
אין חזקתן על ע'טם שאם היותם מד' חזית' ודוע ס' ס' ס'
האומות יורשו כ'ר אחר מהן כמה שנים ונען שהיו לקוחים
כ'דור שלקחה שמתנו און לו כ'ה חוקה כון אם החזין כ'ה
וטען ש'מרה או ח' קפדה לו און אם החזין חזקת' ה' חז' ס' ס'
וטען חלקנו ויה' הניע לח' ק' אידך טעין ע'טן און ח' חלקנו
א' א' כך התנובו ש'אכל אית' חזית' ח' ח' ס' ס' ס' ס' ס'
כמו כ' ב' ס'טעמים וכך לא חזיתו און חזיתו חזין וקטן ויש
סכננו ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
שיתבו אכל און לו ע'ד' ה' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
שהיו שיתבו אכל ס'כר או כתבו לו כ'אן כ'אנו שלא היה
שיתבו מעול וכן ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
ש'טו על א' חזיתו ס'טעמים או א' חזיתו ס'טעמים ס'טעמים

הלכות חוקת קרקעות

קא

כקד' חזית' וכלו והחזין ככפשו ראונו ר'א מ' חזית' ונחמין
לא חזיק כמור און מהם לוי חרומי או א' חזיתו כ' ס'טעמים
דלות' ליה חוקה ע'טו וטען ראונו ר'א ח' חזית' למו כ' חזית'
ואן חזקת' מושל' לנוכ' שמעון והיו הבית ע'טין כ' חזית'
ד' חזית' כ' חזית' און ככפשו ר'א חזית' כלום ות' על חוקת' לוי על
חלקו א' א' חזית' על חזית' ככפשו חזית' מע'טין;

ב ה' ד' חזיתו ככפשו חזית' חזית' ככפשו חזית' ל' כ' חזית'
כ' חזית' חזית' כ' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
יכול לומר חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
לא וכולנו חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
ה' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
לומר אידך כן היה הת' לא כ' חזית' כ' חזית' חזית' חזית'
אם חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
ש' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
ואינה חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ג כען ששודך על ש' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
ככפשו חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
שהיא סומך על שולמנו ש' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
שכונן ש' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ד חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
כ' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ה חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ו חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ז חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ח חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

ט חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

י חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

יא חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

יב חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

יג חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'
חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית';

יד חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית' חזית'

לבוש עיר שושן

הא מחזיקין ברכסו אסתאיש ועל כלבוש הכון וארמון בית פא

יב ראובן שמכר פירות שהיו לשמעון למלש פנים ובא לו ואלכן אומן שלש פנים לא עלתה לו חוקה וכיון שזוכרן ראובן לשמעון היה סוכר ראובן ללוו ברשות אשפון ודר זאכלן ולכן לא מוניה כו

וג מיהחזוק גזיל על שדה זו שכתור' גזילה בא לידו סוכ און לו חוקה שדה זו ועלשם אכל בשאר שדות יש לו חוקה אבל מו שהחוק הוא או חכותיו שהם הורגים כפשות של פקדין ממון אש' פ' שאכל שדה אחת כמה פנים לא החזיק שהכרות וראים ממנו למחות כו לכך לא מוחו ומתנו הפדה לכעליה וכן המחזיק ברכסו און לו חוקה מפני שגם הוא אינו מוחה כמות אדם שמוכר שדות וקופתה וזומתו שורטה וטלכו כזרוע

וד קרקע שהיא ידועה שהיא של ישראל ולאכלה גוו כמה פנים אין לו חוקה והוא שלם גוו אלם הוא ולקחה כזרוע למוכר און אכלתה ראויה נאם לא הכיא סטר תתור השה לכפלו כלל שבוטה

ועו ושראל פקדה מגוי קרקע יהודיה שהיה של ישראל וינו כמותו ואין אכלתה ראויה ל' חוקה שאין שיה טענה שהיא בעצמו אוכי ובעל אס הנוני קאה ונדך להחזירה לזה כחנם והוא והנה לו דגו פם כהנו לחיות דאפסי אכפסיה דלא ה'ל למחזיקי אכיה ואון שועבין לו כמותו שטעבין לואר לניח ד דתחמא הנו גולא אבל לישראל פני פקדה מושראל פקדה מן הנוו ביון דשועבין ללקוח שועבין גם כן לזה שיה ישראל הראשון ראה שטר ביד הגנו ואס טכפנון לקח' הגנו דאו מהני חוקה כמו שנתאר בפעק' הסמוך וכל מקום סיבולין לכיף הגנו כדכויס' אס' בא להחזיק בפני ישראל שלא כדון יש לישראל הכא כמות חוקה מואמר דיוכי גנו והכא כמות הדי הוא במניה ואין לו חוקה וכל זה שלא משה המערע כמחזיק כלל אבל אס מוחה פתם אחת ופתי שמתק' שלש פנים ולא מוחה הנו למחזיק שיהי ככר גלה רשותו שאזכר ורא מתתי למחות כו וה'ל למחזיקי ראויה דלא מוחה ודאי כתבאר שמו ולא דמי לתומן שכל לידו כתר וארון דשכ' אין לו חוקה וכן גזיל' דפ' 'ג דתם ודוש שמתמלה בתורת גזילה או בתורת אומן בא לידו אבל הכא ספק הוא בשטח מתמלה כדון בא לידו אף על פי שזה מסתא שאל לא היה וזכה כדון עמו

ועו ישראל הכא מחמת הגנו ואלכה שני חוקה שטען ואומר לקחה ככני לקחה הגנו ומכרה לו או הראש לו סטר מקוניה סקאדה מחד לכך קניתי ממנו הדי זה דאין כפשוטה כמנו דאי בעי אחר אני לקחתיה מחד ולא קחתיה שני חוקה: וו החזיק גוי בקרקע וכתיב ומהה בידו שלש פנים אחר פקדיו וישוע' וקניתי מחד קודם שכתבתי אף על פי שרקע וו היתה בידו קודם שכתבתי אלא דה'ל כושר' הכא שמת גוי שטען בכני לקחה הגנו מחד וקניתי כמנו דאי בעי אחר קניתיש אחר שכתבתי ודאי

יח חרש פושע וקטן אין מחזיקין בככביסם ונכס און להם חוקה בככסום של אחרים מפני שאין בהם דעת למחות ולא לטכ המחסה שחשורו בשטר' למוכר לא חפש והלשחות: יט ואין מחזיקין בככסו קטן אכילו הנדול כויד אכלה בעכו כפשוטא קטן שנים ופנה אחת אחר שהנדול ועטן אתה כתלו אחת מהכרתו אינו כלום וזאכל' כ' פנים רכשנות אחר שהנדול הוא אכילו אכלה שלש פנים רכשו אחר שהנדול אינה חוקה והואיל ונדר לתכ' כשהיה קטן לא ידע

הלכות חזקת קרקעות

היתה שלו ומוחה למוכר אכילו טען המחזיק לחתה' מחד אחר שגדלה ואלכה שני חוקה כנדך אינה חוקה דאין אכלתה אחר שהנדול פ' שנים ראוייה שלקחה דחי משום דל מוחה שמה לא לקחה כשהנדול ולא מוחה משום דלא ידע שהיא שלו ובת מורי שדמי' אלו ז'ל טכין כ' ל מקר:

כ ויהא דאין מחזיקין בככסו קטן דיוקא כשדוע שהיא של אכיו אבל אכיל אס אוכי ודוע הו חוקה כרגו שה' עומק לא היתה של אכיו מיהלם ואם החזיק בה ג' שנים בחי' האב ואחרי מות האב בא כניו הקטן למרע הא ודאי שלין ש' אכין לו אלא אכיו' אס היה המחזיק נדך להכיא פדום על חזקתו מכילין ומקבלין עדות אפסי' שהמערער היא קטן וק' אין מקבלין עדות ככני קטן אלא מקבלין כיון שסכר הקטן כדאיו על פי הפד' לו יגרע כיו וכו' שני שהמערער קטן והוא עתה כה' קטנו' ואם ונא קול המגרע החוקה כגון שניא קול שכתרת משכנא' באה לידו אס ונא הקול כמות האב קרם שהחזיק בו שלש פנים שהיא משכנ' כידו לנסתיה ידועת' וגו' השנים אחרות אכיל' לא לא הו חוקה בגזיל' מחיה גדולה מו והוה לו לומר כשטעבין פניא קול שכתמסכוב' שגם לידו שכתמכו הקול לא הו חוקה אכיהם להחמו אבל אס המחזיק כה' שנים כמות האב קודם שניא הקול ונא כ' מת הו חוקה ואין הקול שאחר החוקה כמטל החוקה ומקבלין עדו בהחזק' אכילו בכניו הקטן המערער:

כא מו מחזיקין שני חוקה בככסו קטן ואמר משכנא' הו כזו ושו' על היתומים טוב כדוכך הואיל ונאילו רנה היה אומר לקוחים הם בידו והוה באמן בעגו דאי בעי אחר לא יותפס של אכיהם שה'ל אינה מוחזקת שהיה לאכיו מלש ויהי וזה גובה אכיהם מה שכתב' יתחזרו ליתומים שאף על פי שאין יחזירו לנדכסו קטן בשכל טוב אלא שהקרא' יהי כיוו ככרוהיה וכול להחזיק בה בפשטת לקוחה הוא בידו כמע שאמרנו ואין חזיון איתה מידו עד שזכרפו לו אבל אס ונא עליה קול שה'ל יתומיו ככפיון הקול שכתבתי בפני הקודם אוכי כאלן שהדי אין מחזיקין בככסו קטן והחזרו הפדה וכל השרות שאכל ליתומים עד שגדלו וישעיה פמהם דין וכת' כיון שהקרא' זו לויבה מוחזקת שהיתה של אכיו על הקטן והא באמן כמנו דאי בעי אחר לא היתה מעלים של אכיהם וכיון שניא הקול שהיא של יתומים ודאי ונא חקיר הפכיון ימנא בכרור שהיתה של אכיהם ואין זה מנוסוב שירא לומר לא היתה של אכיהם מעולם:

כב אכל' שני חוקה כמות אכיהם מתוך שכול לומר לקוחה הוא כידוי אכיהם' אלאן לומר אוכי יש לו על אכיה' ונכ' אומן מהכרות ומתוך שהיה וכול לומר שליו גובהה אותה כולו כשבוטה ואש' ד' ג' שנים ופנה הואל היה משכנ' כולו עד כדי דאיו נוכל וכל שבוטה כבקויסת מכך ומ' אחר הכא פנוכה שלא כפשוטה מן השרות לחלוקה בין משכנ' של משלמין לקרקע כדון לאין שבטענון על הקרקעות אין כאן שבוטת כקויסת מכך ושבוטת הושתנס בין אלא לפי שאין היתומים קויס' ואין שכתבין הפת' על שכתב' שרא: כג המחזיק בה המחזיק שלש שנים בחי' האב וככשת מתת האב היתה בחזקת האב אבל לא בחזקת בה שלש שנים אחר שהגזילה מיד המחזיק ומת' והכוח בין קטן ומגדילן אותה בחזקת הקטן ואין מקבלין עדות המחזיק להחזיק אלא בין שהכין קטן ורקרקע כמנא' חזקת אכיו בשעת מותו ואלה בין שגדל הקטן ויכא המחזיק פדים אס ושירו שהחזיק כ' שנים כני' כדראו כמות האב מניאין אות' מוד אשקין וכי יקנין אותה לחזוק:

לבוש עירושין

המשכנא ואם אינו דוע כאמן על תבעתו האחרת כמו שהיה יכול לכוש שטר המשכנא ולטעון לקוח הוא כונו וכשכופה ודווקא שאכל כבר הכרות כדי התכופה טעונו ע"ו או הוא כאמן לעכב כמוכנו כמנו אבל אם בא לתכעו קודם שאכל הכרות או אינו כאמן לעכב הקרקע בודו כמנו דלפלו לא מצינו מנ"ל כמו שכל זכות כמאן שכדור חתך שהיה יכול לזכות בלאותו מאן עמו כשענה אחרת אבל הכא מיד כשהודה שכלו וכו' המשכנא הקרקע היא בחזקת בעליה ואין להאמינו בתכופה אחרת כמנו דק"ח הוא כונו דה"ל מנו להוכיח:

הוא און דוע שורד לתוכה בתורת משכנא אלא קול בעלמא ונא שורד לה בתורת משכנא אם ונא קול קודם שהחזיק בה' פנסם אינו כאמן לטען עוד לקוחה הוא כונו כדמי טעמא לעול כמו הקודם עמי' כ"אם ונא קול לאחר שהחזיק בה' פנסם דלאו איהו טעון לקוח הוא כונו היה כאמן כיוון שהחזיק בה' פנסם כשכופה קודם ונאית הקול אבל אם טעון טעמו ע"ו תבעיה אחרת ורובה לעכב הקרקע עד שואכל כדי התכופה כמנו שהיה יכול לטעון לקוח הוא כונו אינו כאמן שהרע כח המנו מין טעמא קול שורד לתוכה בתורת משכנא לפיכך לא היה חפץ לטעון לקוח הוא כונו: וכמו שהחזיק בו' ושמעון ב"ר אריה ב"ר כהנא וירמי' שמעון אס מת שמעון ונא לטעון כנגד וירמי' שאם הוא בעמיון שכולו לטעון לקוח הוא כונו כאמן גם על הכרות שואכל עד כדי התכופה ואם אין יכול לטעון לקוח הוא כונו אינו כאמן גם על התכופה האחרת אלא שבוט' ע"ו מן שות' ש"א כונוהם שהאב משכנאו טענתו כרוח' כן בעקד הטעמ' שהיא התכופה האחרת שיש לו עליו כן כשענתו ונגו' שהיא לקוח כונו אבל כנגד היתומי שאין להם טענת כרוח' כול' ב"א כשופה שאין משכנאו על טענת ש"א. ויש מי שאומר דכל שאז דעמו אכרוהו' למטעון ולהטעון טעמיון לה' ליתמי אב' שמ"א ב"א הקל' ביהותמי:

וידר לתוכה בתורת משכנא ואכלה ב' פנסם ואין עדים שכל לרוד בתורת משכנא ואחר שדעין טעמו להחזיק בתורת משכנא כ' פנסים כו' מתמ' ורדתו בה לאכול אותה פ' פנסים בתורת משכנא כאמן כמנו דלקוח היא בל' אש"ל טעונו התמי' שטר' שאכלה היה לו שהיה כתוב בו ש"א מ' ממשכנת כונו לה' פנסים ואכר דטעמ' זו מנרע נרע' ליה טעמ' שטר' כונו שטר' לו לאוניה וזמן המשכנא מורר ויהי כיה אינו עד שכולה החזיקוון שאינו מוכיח' או לחושדו דמשום שאין כת' בו כל כך מן והוא טעין שקר לכך כובעו א"ל' מהכיוו' המנו דלק' הוא כונו דמ' אש"ל ליה שאכרו נלא היה יכול לשימור ותר' אש"ל' שהיה נזהר כונואן זה מנו להוכיח כיון שכבר וכן בקרקע לבי טענתו חמשה שורד כ"ח והחזיק בה' פנסים כחוקה דנעל גדר ופרך:

קנא דין אילו שאין אבלתן ראייהו בו' ג' עע"פ

א כל אילנו שאין להם חוקה היינו דייקא כשכאן כשענת חוקה חמוס שאינו אין דרכה למית' אבל אם יש להם עדים שהעולם מכר להם שדה זו אמילו לא ראו כתיבת החש' או שמעידים שכתבה להם בתמנה ראייתן ראויה חזן המנונן וככל ככסו אשעו שכופו מעידים עדים שמכרום להם לא מהני ליה וכו': כהכנסו אשעו כמו כ' אילנו כשני אחרו כרפסו

הלכות חוקת קרקעות

באן ברור דהיינו לדבדו או אבדה שיהיה לה בכתובתה ואין כתיב בתוך הכתיבה וכדעה שכתב לה בכתובתה כל' פ"א ככתב בתוך שטר הכתובה אלא אחר הכינואין פשה לה אהך משדמיון אומיתיו לנכות חמונו ת' יתה או כשרה שנתן לה משלו כ' שפס נה שדה כנגד מוכסות שהוסף לה כאלו י' ל' שדות אכילו ע' לו עדים שמכרה לו איזה ראויה שכולה ל' בכת רוח עשיתו לכעלו חמסם איבה שתאמר דאי לא תתדה ל' שמכרה לו או הסכמ' מ' תבורת' והר' לה בעלה עינוך נתת או שאמתי' או שאגרשך ולכן איך דניה למכור שתינה ממש לנכות כתיבת אכל בשאר ככסו מלוג א"ה ע' לו עדים שמכר' לו או שהסכמה כתיבתן ראייתו ראויה שלא תוכל לומר כ' בכת רוח עשיתו לבעלה שהם נזקן שלה ואינה רובה למוכר' ב' והאש' ככסו בעלה שמיכרה עדים שמכרה לה ויבחר כל"ש הכוזב וארנזין ב' ע':

ג ונזן' כנגד כוון שהחזיק נזקן על שדה זו אש"ל הכי ראויה שטר שדה הכ"ל ככנו עדים כמכ' לו הפנה יתק' דמוס והכעלום אומרים לא מכרו אלא מכרו הדינה היוונו לו מנואין את השדה מדרווא' זו כולו אכינו היע' ש"ש' הנזקן שבתן און בריך להמיר לו ואש"ל בדידוע' ונכבד ה' הדיה שקבל כך וכך מעות א"ל לא הדיה תכנית הרע' ע' דמי בריך לתת לו כלום דמחמתו א"ל הדיה - אבל אם ראו' דמי שפסיהם מנה לו מעות כך וכך מנואין השדה מיד הנזקן ומחזירין לו ככ"ש דדמוס' . (ויא ש"אם ראו' עדים כתיבת המעות ולא מטר מרעה תמלה מכירתו מכירה דק"ל תליס' וכוון וכוניה וכויה דאנב אכופיה גמר ומוקנה וכתב מרזי הרמזי ז' עין כל' עיקר וע' פ"ר' כדבי' הודעות:

קנב דין אילו שאין להם חוקה מתי ויש להם חוקה ובו סעיקא'

א כל אילו שאמרין אן להם חוקה כפיהם ע' להם חוקה כנגד אס שהתא ביד רבן ג' פנסים ואכל פירותיה וטעון אה' מרת ל' או אש"ל אס ל' אכילו אס משה א"ה לוד א"ה בתורת אומנות או ארובות או בנזלות א"ל טעונו שהיא קנאה אש"ל כמשעלנו לו חוק אבל אס טעונו שהיא גרושה לו אש"ל שאכלה שכי חוקה און לו חוקה דלא עדין מנברר דא"ה מחמתי' וי' ב' הן טעונו שירשה מאני אכינו וכן עד פ"ג און לו חוקה אבל אס טעון כן הן שירשה מאני טעונו לו שאכיו כשכמו קנאה מן העולם ויש לו חוקה ואילו כן הן הנזקן הכא כשכתב אכיו טעונו לו חוקה: ואם הן טעון שירשה מאני ונמזי עדים שרפלוס הודו לאכא ש שמכרוהו או בתכנו לו ממעודין שהדה כונו ואמילו לא כיואו עדיסרק אש"ל' ככינו הדיה (אכינו שמכרה לו ב"א ח"ס כ"ו' שהיה אומרו לקוחה היא כונו חזן הכן הנזקן אש"ל' שהכיל אכיו ש' הודו רפלוס לאכנו שמכרו לו אינה ראויה דמחמתו וראה הדין לו כמו שכתבאר ככ' הקודם מויה אס אחר ככנו מזה לך אכיו את השע' והוא בעמנו החזקן ג' פנסים כאמן כמנו שהיה יכול למיר אנו קם מיה מרד' . י' אומרוס שאם כן הן הנזקן אומר ככמו רפלוס אכיו אכ' שמכרת לו הו חוקה דכילו היזלא משול איה' שכול' כן הדין כ' למר' שינוול כדורשעמיר קרקע כוד כן כונו כול' א"ל לא מוש' דלא עבוד אכיו הכי אכיו הוד' מוחזן לנזול:

הלכות

לבוש עיר שושן

הלמת נוקי שכנים

קד

פלו לא פל חכירו והוא חמלו על הכנסת קורה או כלאם טענותיו זה חבו שותף בו הוליו וכפתהם בקורה אחת בחיץ ומסתיהם ככולם להכבוד כפי ההבדל אחר שמשכש פועת היפת שהוא שותף בכל הנותל לוא דדוק כשאוחר ממקלה היתה הכיתול שותף בין שכניהם אלא אם מודה על שנתלה היתה של חכירו חקן כשנתה הקורה ראשית מחמלו על הכיתול ענמה אלא כשעה חקן עליהם לוא שאין לחקן והיו בעונת הקורש חוקה גמורה שאם לא תכול הכותל והלוק עמי גם נאכבוים ראובן אין לו חנו החקום שותף דא עג שהקלו חנו הכותל נכשית חמקו ומזה הכוונה לא להקבל על המוס והמנו המקר' אם לא שפויש; נו ראיה עליו

דע כותל שהיה ידועה שהיה של ראובן לכדודיו קורותיו של ראובן בעונות כותל שותף של ראובן וכד שמסויים מקומות חסריו גם להכבוים בהם ראשי הקירו לא יוכלו שחשון למצוא שיש לו חוקה כותל זו והחמירות יוכחו שהכבוים לו בעת הכנוין להנמחם אם שויכל ראובן לעטון וימר הכיח ברתי אק מית אלוו מחדך כדו שוכיו מוכנסים תקה חמקו או תקה חמני שחמול דך לתת סה קרות שכתבים הקורות כלה חמרה כותל כדו שלא יתחוטט הנותל מחמת החמרה ודוקקלן:

ב ראובן החוקן בעצמות קרות ככותל היד עה לרעיון וככל זרתי כותלו ויורו שאינו וככאיו חזק לראובן עוד לעצין באורו כותל הרדס שויכל שמשון לומר לא חכרתי או נוהלתי אלא הייתה הראשית עג שמתכול וכותל זו ככנס חסרות בארבעה וכוון שכן לא פשוין ראובן וכול לכוף את שחשון ליתקו אלא פגלו אם יום הכותל הראשית רעושו וכל ראובן לישנו ולתקו חכמו וכול לעכב על ידו שתיאם וכל שתיאם וכותל ראובן עכבה וסוד הויחתי כהנר שחשין חכירו סכשויים יותר מחכוי החמה וכל חמקה וכטעמה החיון למשה כל מה שהיא כנכנד היסוד ער דום דקיע וזף על גב שהחומה ציבנה רחם חמולא איכה לומר הכנס סכוכים לתוך שלו היו עשויים הוא ספן לחסור החמה למקומו הרסות כדו וברך לנפשם שלא השנו נבול דשהו וככת חכרו מהרהף אל זל וכל לו כדו דיוקא חמקום שאין מכהג אכל כמקם שיש מנהג להרויח הוסדות כחוכמויות אלוו אין לו רק היסוד שהחיון עכא:

קנר חזקת חלונות וכמה צריך להתרחק מהן וכל עינים

א אחד מהשיתכין כהנר שלקה בית כהנר אחרת בחיץ לביתו שבהנר זו והיו יורשו לשתית כחה לחומר בית לחנר זו מכני שמוכר פיהם את הדרך כי שרבה בני אדם נככשים ויולאים עכשו כהנר זו יותר מכתמיהה ללוכ כצויו כדמשקראויה הפאחר מהשיתכין כהנר אין לו כשותלשט כו כלא לך פשוט ככאזו חוק אצוהו או רשוהו ועל לכה לבניו כו חכבו שספנו ממש נרויכן לשמות שמוטתן כו והיו היין להם ולא חכמיהם שאכורש ולכפתות סתם של ביתהם ש ככהנר אחר להנר אלא אינלו לפותחו לביתו ולגאת חמנו דרך ביתו לחנר אכוי כדאמר שיתכום את הפתח חסנו כהנר לפאתו ויבולו לכמות עליהם על בני ביתו אחר חמרת

הסולס משכש עליו ער שרויחן כשעור שדנו מחללו להעמוד עם שולם גדול לכוךדשטיבא בעל הנב להפשוטוהם גדול בעל החנר וכול למחות כונו כדו שלא חוויחן עליו אכל אם העמוד עם שולם קטן איננו וכול להניעו שדנו חמירות לו אין לך העמר כדו כל ארץ שנתנה שכלנו ואכר בעטו כמחמר הפולו קאן וכול נשחטו וזה לא לא החמה יש לו חוקה יש כדו לא נאגמר היו חוקה שחמלו לוא דיוקא כל שכנים וכטעמה:

יד כותל שאיך בין ראובן ושחמקו איך שכניהם שותפין ס שכניהם משתמין כו זה חמור כי חנר זה והכבוים כו קורותיו חמיר מנר זה וככבוים נו קורותיו וא"ע ששאהאד שכנים והשבו לא שכנים ומן אחרך אין זו ראיה שמהל הוא שחמקו לא הנתך להכבוים הוא דרך השכבוים לכוך הכול גם יואו להכבוים כשרנה החול ומנו הכותל ש"ו מיהו אין פום ח' ויהם יוכלו להכבוים על הכיתול רק ככו להכבוים:

ג ויש היה הכותל של ראובן לכוך אין שחשון וכו להשתמש כו שחכבד פיה אכוי במתם ומכמה:

ד ככותל זה שאינו ידוע שהיה של ראובן כדו אם חמר כו שחשון השכנים כה קורה אחת ושחמקו ראובן לא ממה כו החיון שמתין השכנים קרה זו חמנו אם יותה קטנה ויחג שחשון להחליטה כקורה גדולה ושכה מחלף זה עש כדוראו מכבוד על הכותל יותר ממה שישו מכבוד ככר כל מה שויכל הכותל לכול כפי התכהג כמו שכתבו לא חמריין הרי לא חמקו ככותל זה אלא לחמק קל ועתה רוצה לבנות משא ככר דקום הו לחמל ומתחבר לכו שכל מו שקיב מחכירו ליתן לו דמיה שוככה ככ תיו חוכה קונה להחלין ככה וככד עליה אלא קונה כשהכבו כו שחמקו החמה ומה שהיה ש שחמקו עליה שכתבו שום שלא הנתך אף יותר וכל דמי להאו דחמריין כשנשוכיותיהם כביותיהם כעלוייהם ש"עליון הכא להכבויה ממה שביה ככר דחון שחשון לו התב חמירי שיהו כות ככו ועלוייהם עליון או שרשיהו שלא יזהר עליון מלתה שחמקו אלא ככוכך קל חל כל שכנים שלחמיה ועליון כותויה עליון אף על גבי שמתחלה לא סדך לך אשחמקו אס אס חמר כך לסדך כדארום לא העמוד דוכי כיון שיש לו דמות יבנות על הכיתול ואם בא אחר כך להכך כו הייש אין המתחן וכול לתת כדורואם לא התנו ככניהם חממנו וכל כמי ככותל שהחוקקוין שיש לו דמות נגמרה קורה והוא איך חמולת קטן כמין שחשון שכהיה שחם ויכול להחליט חמ' ככניהם אם לא שיה חמולת רחוייהם שהתבו מתחלה:

ו גם כחוקת בעינת קורות כותל שאמרונו שחוקות בין שחכרשים אף החמקין כן ככל שותף שלג שכנים ושענה לוא דלאקרי היו חוקה שכיון שראה שותף חמל שאין דרך כמי אדם לשת קבוים אם לא מחמל מיהו ואפילו לחמר נאגמר היו חוקה אם היתה היורה כוכת שראובן שלגו שיש לז החוקקיה מן הכתם שאובין וכוללוח' חמלתי והמתך חל' חמני כשכשה מתחלה שחשון עמתי ולאחר שלגום שיש החוקקיה שאין זה ערואוהם ככות החג פוא כל שכתמתי החג לא חיק חמקו הך הכבוים להקבד כמניה לאחר שבעה החוקקיה אם כר ראש הקירה ככותל כסוד או בשום החוקקיה מה והוא שוכי ראיה שפויש עתו או רחמ ולא מיהה:

ז ודיוקא אם החוקקיה קאפנה וכול להחליטה כנדולה ועכה כמו שאמרנו כשפויש או חלמי שחמקו ככותל זה כקורה אחת לא החיון לתת לתיכה סני קורות או יותר שדנו לא חמלו על אלא על אשיתכד א שהודיה שאין כותל זה

לבוס עיר שושן

הלכות נזקי שכנים

קו

וגשאו כספון שאדם עושה כמודך ביתו ועוד וכול הקונס לומר אנו מנאמי חלון זו פתוחה חמיון סאתה פתמת שרף הגנו פתמה ובששית חוקה כדאמרין ורפסיהם לאלתר הויח חוקה שאין אדם רואה פסותם לאורו כו'.

כא ראינוק שחמוק בחלונו הפתוח לחצר שמעון וכל שמעון לבנות כנגדו נרדף להרמיק מחמו ארבע אמות כדי שלא יאפיל עליו ואם הרמיק ארבע אמות אף על פני שהוא מאפיל אינו נרדף להרמיק יותר שכן שיערו חכמים דבדוכ פניו בארבע אמות ואם הרמיק ארבע אמות כדי שלא יאפיל ומגביה כותלו עיטר מן החלון נרדף פיהא גבוה ממנו ארבע אמות ולא כהות שלא יעמוד על הכותל וישפיל ראשו ויניח ויכסה בתוך החלון ואם הכותל מן החלון אז אין נרדף להרמיק מכותל' וכלום שהיה אינו מזהיל לו אבל נרדף פיהא בתוך מן החלון לכו' הפתוח ד' אמות שלא יעמוד על הכותל ויכוס בחלון וכל זה בכובה כנגד חבירו בחצר הש' עתין אבל חלון הפתח לו על רשות הרבים אין לו חוקה כמו שנתבאר בעיקר יד' ולכן שכל לבנות כ' כנגדו בלא הרמיק אמות אף על פי שמתאביל וע' א' סומן ויה שיער ל' א' :

כב ואם בא לבנות כותל מחד החלון כגון שהכותל שה' לון בתוכו הולך מחוצה למערבונה בא לבנות כנגדו ומכנין לדרוס אם בא לבנות מחד אחד אבל החלון די לו בהרמיקת טפח מכנגדו אבל לעולם נרדף פיהא הכותל גבוה מן החלון אז כמודך חמיון ארבע אמות נרדף פיהא רחש הכותל בעניין שאין ראוי לעמוד עליה שא' לב' אע"פ שהוא גביה או כמודך מחמד' ד' אמות וכול להתרמיק מן החלון ולהניין כיון שהוא מן הגד :

כג ואם בא לבנות סני כותלים משני נדרי החלון אחד מזה ואחר זה חמיון נרדף פיהא בין שני הכותלים ארבע אמות מלבד רוחח החלון טפח מחד האחד וארבע אמות מחר טפח מחד הכותל השני ואם ירצה להרחיק שני אמות מחד זה ושני אמות מחד זה הרשית בודו או יתלוק אותם ארבע אמות כפיהם שירבה רק פיהא בין שניהם ארבע אמות ולא יספיק על גבוהם אלא אם כן ירמיק הסוכך מהכותל שיש בו החלון ארבע אמות כדי שלא יאפיל א' עליו : כל אמות פתמה הם ששה טפחים והטפח הוא ארבע גדלים :

כד עסה גב משופע אל החלון חבירו נרדף להשפיל מחמו ארבע אמות שאף על פי שאין משתמשין עליו שמשמש קבוע גרוע הוא ממקום שתמשמשו קבוע כי בחיקים שיש שמשמש קבוע כוודין כבי הכית לעשות שמשמש קבוע כפני החלון שמה ועלו וידאו אבל בעליות ארבע אין כוודיה וזכוכה היוק עטי :

כה לא אחריו שרדף להרחיק ארבע אמות כדי שלא יאפיל אלא בחלון שניו כנגד שבתחת החלון על חצר חבירו הוא רחיה שמכר או נתן בעל החצר לחבירו כחצירו ארבע אמות לא יעבור זה שלא ויכסה שם כשלא יאפיל אלא אם שחח בתקרה חליתו כעין ארבעה ומשם ככנס אור לבותו אם בא שכנו לבנות אין נרדף להרחיק כלל שאדם כוונס בתוך פלו :

לגישותא דקונה מה גוי אין לו חוקה אלא כשטר אף ישראל אין לו חוקה אלא כשטר אבל לא למעלות' דגוים בדרכ שאינן דין תורה . ויש אומרים דהכי כמו הו הקונה כמו הגוי וכיון שהגוי אלו היה רונה לבנות כפני חלונו של רלוכל לא היה רלוכל וכול האמות בו דכדבני הגוי אין חוקה לאורה אלא כל אחר פותח לרשות חבירו וכשרונה חבירו ח"כ' פותח את אורו בכניו אפילו לאחר כיה שנים שהחוק בו וכל כח וכו' פהיה לו לגוי קה' ישראל הגוי ואין רלוכל וכול למתות כוכן הוא דעת הר"ח כד והר"ב אהר"ם והר"א' וכתב מרדכי מהרמיהו ז"ל שכן ג"ה' לו להבות וכו' ב' בהיקים רלוכל דוינה דמלכותא דלולין בתרה וכלכד שרדף הלוכל להוטר שמוחוק בקרקע הגוי קודם פותח לגוי המעטת כבי אם יתן לו המעטת קודם שמוחוק כה הדי כשתלם הגוי מיד שכל קנייניו הוא בכפף כמו שמתבאר א' כשורת השם והו בכבשו מזה כהקטר וכה ישראל הראשון בחלונותיו קודם שמוחוק וישראל חביו בקרקע וכל זה מיידי שידוע שחמיון של גוי היה קודם לחלונותיו של זה אבל אם הפך אם החלונות היו קודמים והחיוק ישראל הראשון כשל כהקטר על הלוכל הבא לפתור להכריח חמיון ואין חוקה מועלת כנגד הגוי והבא מחמו אלא אם כן החיוק בו לאחר שלקחו חמיון הגוי של' סי' ק' ד :

וה ראינו שהיה לו כותל חטירו של גוי שכול לפתוח בחלונותו כיכן דייכיה של גוים ועתה מחד פניו חטירו ומחמו אחר שמשון לראיין פתוס חלונותיו כדין פתו ואפיו וטען רלוכל שלקחה מן הגוי אינו באיין ויין מבאין שיתורה למה שכתבתי לעיל סומן קב' בסוף ד' דככה"ג כד' דה"ף דשאינו פכא שהכרי גרוע הוא דכיון דבדיכיה לא היה הגוי וכול לחמות למה לו ללוקחה מחמו לפיכך אינו פחאין עד שיהיה לו שטר ויש חלוקין דכרתכבו שמתוך רלוכל פהיה לו כופ' אל גוי והיו לו לגוי חלונות לפתור של רלוכל וקנה שמעון הכותל הגוי ובא רלוכל לפתוס החלונות ו מרחא שטר שכן כתב לו הגוי שוכל לפותחן ושמעון אומר כו הכית שפכה פיה ככר של ישראל אחר שוכרו לגוי והוא החוקק בחלונות אולו . אם הגוי היה נרדף לפותחן דבדיכיה או שכתוב כשטר שחיו אה רלוכל שאין לו חוקה בחלונות כו כפשו שלא כדון או בדרך שאילה שמעון הכא מחמ הגוי לא שדוף מניה אבל אם הגוי לא היה נרדף לפותחן כדיו ונס לא הויה שאין לחלונותיו חוקה רק שכתב לו אין אמתם כשתיכס ומיב פנמו כיה ש' היה מיב מדינא אין נרדף שמעון לפותחן אבל אם ידוע שהגוי כחמו והחיוק בחלונות אינו חוקה מאחר שדבדיכיה אינם וכולם להחוקק כהם גם ישראל הבא מחמו אין לו חוקה :

ך וישראל שהיה לו חלון פתוח לחצר הגוי ופתח אותו 'מכוח' והכינו פתוח לכד ככוס לאחר זמן מחד הגוי חטירו לישראל ואותו ישראל כוונס כותל כוודין קרק כותל לפתוס החלון וטען וישראל אנו מחמו הגוי שפתחיה מכני היוק דחיה שהיה לו מחמו וינה ארבעה אמות חמיון וכול לחמו ולגטמיה כיון שפתח חטוה לו וסויד הכותל כולו לפנים גליה בדעתו שפקרה מלהפתוח לאורה וזה הו מחילה לב' :

לבוש ראווי שושן

הלכות נוקי שכנים

מה שיהיה ומה לו כמה שיאמיל למכור: ואובן שעשה כביתו חדר לאורו ויש ושמך ונרדך אורר לקרר סיון וכא הכורו לככות כותל כנגדו וכול ראווי: כו אף על פי שרחיק ארבע אמות דמאחר שהחדר היותר לאורך וששלו כביתו ארבע רשאי און חבורו רשאי לעשות לו היות כבכוננו וכו' פ' קכ"ט כע"כ:

כו אחר מהשזות סיון גרמה להנביח הכותל המשותף כזכרם להוצאתו ותר על ארבע אמו אש"פ שהיה מאכיל המגר און חבורו וכול לעכב ע"ו שלא אמרו להרחיק כנגד ארבע אמות ש"א ואפול אלא בחלונות שהאורה הנכנסת לבית א שהלונות נכנסת מהכנגד וכול שהסווא בחלון ובה כאויר קרקע א שהלונות עד ד' אמות לעיניך נרדך להרחיק שם אלא ואפול אכל במגר שג"א ונולה והאורה נכנסת בה מהמטה ולא מהכנגד לא אמרו בה שלא ואפול אש"פ דודאי כשהכותל המשותף הוא כמך יש ע"ה וינצר אור מהשהוא גבוה לא הקהו על זה:

כו שני אחים שחלקו מדעתן והניעו חצר לאחר והבית או האכסדרה לשני ושני הכניחו והעניס והחצר שהיה זה כנגד זה ולא השנינו על שומת האויר פוש ליה שכל לו הבית ע: חצר אחיו משמת התלוש שכביתו אר דנה ככל האהל לככות כותל כסוף חלקו כנבנה כביתו ח"ל הבית או ככני האכסדרה ואת ש מהאפול ע"ו שגרי לא שיהי אחר ואון שיעברו האור פלו שהרוא שלא שחיהו מיהו דמוח לככות לפניהם וכול אכל כל זמן שלא ככה בכניהם אינו יכול לומר לו סתם חלונך אף על פי שיש היות כראויה שהיה נבנה כשלו כמו שהאזו כמו שזה וכה בחנינו כמו שמתאזו ואון אחר מה"ש וכל לבוק את חבורו שפשה את חלקו שכמו שפיה אה לא שהתנה במרס:

וזה אמרוה דכאכסדרה שאורה רב אם חלקן סתם וכול לומר לום ע"ה קצת אורה שהוא מותר מנרכו כאילו היה בית לדירה דודאי דלשמות ראווי לדירה לא חלקויה אכל החלונות הגדולים לבית אינו יכול לבנו כנגדן וכל שכן שלא שחלקו ככותל בלא אור אינו שיהי כולם וכשמהאזו ודאי הוה דעתו לדור בתוכו וא כמחול היה אור הבית בכלל השומא:

כח ראוין סתקו או מבר כאחד הבית לשעתו והמגר ללו והו חלונות פתוחים מהבית למגר זה לזה דין אחים שחלקו סתמא כביתא כספיק הקורס לעיני אה סו ה' דין חלונות פתוחות מן הבית למגר אה רנה אותו שוכה בחצר לככות ככניהם הרשות כדור: וכן הדין אם חצר או ביתא המגר: לאחר ושויר הבית לעצמו שרשאו אותו שוכה בחצר לככות ככניהם חלונות משום ויחול לן ודמור או ביתא בעון ופה מוכר או כותן וכשמכרו או כתבו לזה היה כאילו אחר אה מוכרו או כותנו לך לעשות כו כל חפניך ואיכו וכול לחונתך לחיות לך אפילו כמאכיל פלו אה לא שסירס בהדיא שלא אפול פלו ו ע"ב חולקין ואומרו שגדך להרחיק ארבע אמות דאף על גב דמוכר או כותן בעון או מוכר או כותן און סכרא שותן וימוכרו ויווק לו כמה ששאל לעצמו ואה מבר או בתן הבית ושויר החצר לעצמו ושה אומרו שאיכו וכול לככו ככני חלונותיו דמוכר או כותן בעון ופה מוכר או כותן ושה אומרו דמכל מתקן לא השאר לעצמו דבר שחוקו כראויה וע"ל סימן קכ"ה סע"כ כ"ה:

כט עו שהיה מוסיף את חבורו כהיות ראויה וכפרו' אפוס

חבורו תוכו כותן אותי הכו' לכת קסן און אחיו אש וסכול היותו משום דאין ברוקין לכבשו קטן וכמתן עד שגדל הקסן שידון עמא אלא משלקין את ההיות מיד וכשגדל הקסן יבא ונראה ראויו וזויתו: ואה קרס ומבר הבית נגה כפיין המוכר לכלל היותו וכל זה מפר' עתיק העולם שלא וך כל אסד אסר שדרות לבנו לאמור מי ארין לו נגוס:

ל מו שיש לו חלונות על חצר חבורו והן בתעוים מכה טבוס אלא שלא ככרונס רנה למור ולכותן הרשית כדו שכן שלא ככרנו הכניחין הוא כיוון שלא ככמתו משום שחמל עלויה לא לנודך כשל חתן סתיון והיה דעתו לשימא לכפורנה:

לא כתב הר' שבא שאף על פי שהפנות חלון לרשות הרבים און חבורו שכנגדו רשאי לכתח חלון כנגד אותו חלק אה בא להנביח כותלו מכותה וזכור כמכר ואף על פי שאון כזכרם ארבע אמות וכלכד שזכרם ארבע אמות גבוה חן החלון שכנגדו כדו שלא ויק ודראה: יטעמא דמילתא תמ'ה נרדך אמה לדבט שאון ארבע רשאי להטעבד כמשתא קרקע חבורו שלא מדעתו ושעמיס אהלם מהטעבד קרקע חבורו כמשתאו ואון חבורו יכול לעכב עליו בוגר הבית א והעלויה של סתים וקדם כשל העלויה ועשה אוגר בעלמא און בעל הבית יכול לפתוח חתמו חנות של בחתומין כו כו שיתבאר בסו' המסך סע"כ כ' בעזרת השם כמכא סתמא שיהיה על זה כשתטעבד ביתו של זה ולמוכך גרוכוס אהו דעת ההכרס פוש ב'ן שני עניינים אינו ויהא שכל שהוא מיקח את חבורו כמשתאו או סמויאו וזוין וכוונא כו בקרקע חבורו כרין בחמות הוא אומר לו לא כל סומיך שמשמש בקרקע על ואל שתיקניו בגורו דודך והייכו ויוין ומורכו וכוונא כו אכל כשאינו מוויקן בלל ולא משתמש בשלו כלום בל מה שהוה רונה לעשות בשל עמו והייכו קדמות אוגר וכוונא כו לפי שהוה יכול לומר אוגר בשלו ואון אוגר מוויקך ומה שאתה נרדך להרחיק חני' של חתמו חתמת אוגר לא שחמת שנתטעבד שלך לשלו אלא שאיך רשאי להוויקו כן כשקדם החבית או כרבת לאוגר און וכול בעל העלמא לעכב על דורו כדו שלא יפסיד עליו עשיתו שלא לעשות בה אוגר לפי שזה יאמר

כשלא יכיו עשה ופעמא אוכו מוויקך ואה אתה טוסע לבדך כרחק עמך שלא תעשה אוגר בעליתך ואה ב'ן אה כחן מקום אהלה אחר שהדב' כן מן שקדם וכתח חלונותיו של המגריח למעלה מארבע אמות ולהכניס אורה אחריון שקדם וזה בעל כרחו של חבורו ונרדך חבורו להרחיק ממנו ארבע אמות שהיו אינו מוויקן ככמתח חלונותיו של מפתל מארבע אמות וכשכא זה לככות ויהא מוכר להרחיק כדו שלא ואפול פלו ויוויקו וברדך שאריו כאוגר ופת בקר חנות של בחתמו חן ותשבות העניין הוה מפני שחלקן והלקח שאויר חצר חבורו ומשתמש בו ואיכו רשאי להשתמש בשל זה שלא הרשותיה שאון כן באוגר בעל מפתח כשל בעל הבית כלל מפתח מו שקדם ופתח חלקן על דעות רבנים הריו זה זרוו ושעבר ואון חבורו שכנגד השכור רשאי למכשו חפניו שאיכו כותח על דמותו שהדך של מלך הוא וכך רנה המלך שכל שיהא לפתח על הדך ופתח ואיכו פתח על רשות חבורו ולא משתמש בשל חבורו כולל וליכך אה בא רנה למתום חלקן כנגד אותו פלון אינו רשאי לעמוד לו אה מתיקניו כהיות לראוויך וכדך

לבוש עיר שושן

הלכות נזיקי שכנים

קז

אם מוחק לו ויכול לעשות בחכות מתחייב כל מלאכת אש שורג אבל לא יעשה תחתיו רמת בקר תבני שמסוד רוח היין וכן בחקים שהקלו והידידות קשים ליון נרדך להרחיק מן האונר ואם קדם פעל הכות ופשה בחכות אחד מאילו ויח"כ במלך כעל הענייה לעשות אונר למעלה אינו יכול לטק לבעל הבית לטקון שהוא וזה כבר בתר שני:

א גולה כעל האונר דעתו שחפץ לעשות בה אונר כגון שוכד ורובץ עליונו או שרובה בה מלוכות כדרך א שפוטק לאונר כדי שלא תרפק התבואה כשום בה אונר הרבה וקדם זה ועשה תכור תחת קודם שוכים זה פירות לאונר או שהתחיל לאונר שומחיון חו רמנים או תרמים וכוונתם שאין מכוונס לערק האונר ואין אילו הדברים מוזיקים להם כל כך וקדם זה ועשה תכור קודם שאנר טכ חמוס או יין חו שחו או עשה כעל החכות מחולה על גב החכות להבדיל בין החכות וכן האונר ככל אילו כעל האונר עשו עליו כדון שלא יעשו ואם עבר ועשה קודם שחכום האונר אונר וכוונתו לטעון נהסוד:

ב היינו העליון ורדים על החתחתו ומוחקן אותו אם אין טס משיבה כענין שחפסוק ממויו ורדים הם מוד על התחמתן ומוחקן לו היו הגדו דליה טכא ההוקן חוד יחכו ומוחקן חו יחכו ולפך הוקן ואם יש חשיכה שחיוט כעלעל

טס תתה ואונס ורדים מוד לא לתמר מהין מבינין ויודקן ומוחקן אין זה גרוב דליוט ואינו חייב לטק הוקן מיהו הכל לכו הענין שאם המוס מופטן כל כך עד שכלין לחלר אל בלא חשיבה או קיים לטק הוקן ואם הם חייבין פד שמויקין לו הדיור אשילו דרך המשויה חייב לטקן לו וכל זה בחותתו שכל העליונה טכו סוכך על העליון מתחשפת חבל טס ורדו נשים על העליון ויודקן למטה לית על הכיוון להרמי את גמחו והוא יתקן לעליון שאין זה גרוד דליוט דמשעו קא צע עליו: מרחיקין את הנפש כוונתו כסו לט של זמס שבתעברו ככות הכד ויתן הוכל ואת החלל ואת הפוד ואת הכסום והם האכסום שהאס וינא מהס וכן מול כעל אילו מרחיקין מכותלו של חבורו שלש טכחים חכני מהס חפסודין חופה כחלל וינא מהס או סד כבוד והסוד ענין:

ג מרחיקין את הרעום ואת החמורום מן הכותל שלשה טכחים ורעים טכני שמתלרין הקרקע ומשגן עבר מיתר וכן יגו המיטה נעשה הקרקע עבר מיתר ו מתחושט קרקע יסוד הכותל לדרון ומשגן אותם ומהס כותל מיניו כעל טל לכוים וכן מרחיקין הגומא שמתקבץ בה מי רגלים מן הכותל שלשה טכחים חכני שהיו רגלים מרחסותן את הלכים שהם על טש וכס ובגומא דמו רגלים אף על פשו שמתחיק שלשה טכחים נרדק נס כן לסוד את הכותל כסוד טכני שמי רגלים הם חוקיקים שסודין ועל פסוקי אמי' בלא גומא חסוד לטפיק מי רגלים שמוקד לכותל פחות מלשה טכחים שחכיה:

ד לא ישתקן אדם כד כותל חכמו אם הוא של לכוים אלא אם כן מרחיקין ממנו שלשה טכחים ואם הוא כותל אכסום די בהקרקע טכחים ואלם חוקיקים שסודין ועל פסוקי אמי' טש עשתין ככנו כלא מרחיקה פסקין הם יתן מי רגלים מוחק להם:

ה מרחיקין את הרעום מן הכותל שלשה טכחים מן

וכדרך טעל העליונה כעל האונר מיכ כ"ס מלעפות רמת בקר חו חכות של מחמתן תחת אונרו פקדם אבל אם כא להכות כותל וכמלא מכויה ואינו כמכע אף על פי שאין כויהם ארבע חיות לפו שזה חומר לו כל אשתה משתמש באונר רמות עלא מרעתי אונר רשאו ואלו היה רשאו נשמות כוידו כשעת מתחת החלון ולא מיהו והחוק ככך שלשה פנים וכא חמת טעכה והחוק נרדך להרחיק ממנו ארבע חיות אבל זה שאינו וכול לחמות כל שהוא כותח של רמות הרבס וכיו שחמרו אין לו חוקה ולפוך אמי' אם כא חמות טעכה אין לו חוקה וזה יחייב ואינו כמכע וכל ד פוכיה חייב חמות כד טל וכן ורלס טכ"ל הרשע והוא כלל גדול לכל עשמי דוכי הרמק וכוין פכום ועל פסוקי ב' א': לב ראובן אכזה בחיוביה של הפקר וכנה בה כמות ועליות בחניות ובתחום וכא שמעין וכה טס כחידה ג"כ מן ההפקר וכנה בתים ועליות ככדו ובכח המכויוק מהראשון מהוק רחיות וריב מהראשון שפור הוקן חן ככדו השנו כלום שכבר וכה הראשון יתן השנו וכול למכעו ולא פוד אלא טכס כ"ז השנו והוקן כהיוקר חייב גם הוא ככונ פוכיה לכתחיל חון ככדו חמורו שראשון או להחיות מתא אונר רשאי טכ"כ וכה כ"ס כעל:

קנה דין הרחקת נזיקין וכו סר סעיפים

א יש חוקה לכוונת חשונס אדם להרחיק אשילו בתוך שלו כענין שלא יגרים הוקן למכורו כדכתוב בטעמיהו יתן ק"ג ואם לא הרחיק והחוק ככונ מהכו מטעמא סהיה ליה נחמות חכני שהקד היה עמו ונא חומה טל כן אכד זכיתי כמו שיתבאר כינר הכות העליונה סהיה טכס טכס לא ועשה בעל הכות תכור בתוך כותי א"א כ"ס פלגו ונכה הרעע אונר כוונת החקות העליונה טכס טכס טכס עליונית וכן לא חמורו כעל העליונה תכור עד שיהא תחתיו מיוכה טכה שלשה טכחים טכ"ד ויהא טל כויו נוכח ארבע חיות וככרה שאין א מתחשקו כו כש גדול כל כך כמו בתכור אם כעל העליונה מעמדה כעליונה נרדך טהא לו לבעל העליונה מעווכה טכס מתחתיה ואם שפידו תכור של כחמתיון שחמתיון כו כ"א גדול יותר מכשאר תכורו נרדך טהא תחתיו לטכחים וככרה של כחמתיון שלשה טכחים וכן כל אדם ככמות נרדך להרחיק כשעוריון העליונה טכס טכס טכס עליון טכס טכס טכס ליה הוקן טכ"ה חרשת הא חבל מוקד חף על פי שהרחוק כשעור אס ונא האס והוקה חשלב מן חוקה ויה טכה וזכ"ל לטכס הוינו חמוס טל וינו לרד עמו לדונא ודינוט ועוד טחא ודלוק בתניה ונא יהיה לו מן טלס:

ב היה לבעל העליונה אונס' טכ"ה טכ"ה אין או חשקן בעליונו ויה לט חמתו חכוי לא יעשה כה טכחים כחמות ונא טכס ולא רמת בקר ולא יכום טס אהפעת וכוניא כהס מדרום מעלה מהס הכל חס הרבה חכני טכחים טכסוד פירות האונר ו אס לו בית אחר אל זה סמוך לחות טתשפו האונר ויש טס אחד מדרום הללו של א בתחמתן מואו הבית לחד טס לו חמת האונר לכויה הכל עיבר מויה ליה ומכדי האונר כד א חיות מ' אילו הארנות שאובה חוקים כל כך אבל כיון שכלי טכס חוקים טכ"ה חן טכס חום

לבוש עייר שושן

הלכות נזקי שכנים

הרחיקים התחייבו שהיא ד' טמאם מהפלוג משכנו שהכבוד
הכא ועד ירו מו' קשה לכ תל א כ.פ.א וכו' והכל כותל בקול
הרחיקים ושגנו וכו' זה הרחיקים קשה כגון רחוקים על זר אבל
רחיקים גדולה שבהמית מולכות אוקה הרך הרחקה טפולאם
לא הרחקו והיקנות מכירו מיה לכל למרחות הריוון
מטובות אם כל זה ההיקות הרחוקים יוכן כפאר אוקין כגון
האורג המוקן למכירו על ידי הרחוקים כפשת אריות
ועונו על בקיאותו וזו חסין וכל כוונתו בזה :

ה מרחיקות את המכור מן הכותל שלשה טפחים
מקרקעיתו שיה ארבע משפתו שהתגור הולך
ומשפט למעלה וההרחק' הוא משום שלא תאוס הכותל ויפסיד
ומועד והשכנה הטובות שמיני כותלי המכור הוא בכלל
השלשה טפחים :

ט וזו משאמר שכל אלו ההרחקות מהכותל דוק' ככותל
של לכוויסו מן השומר דאילו ככותל של אכסוים
דעניו הריב' וכו' וכו' :

י לא תכור ארץ כור' וז' ט"ז לא מערה ולא יביא א'
אית' היום ולא יגעה בידת מים למרות בה כנדים
לכסס כבוד כותלו למכירו אלה הם כן הרחיק מהכותל שלש
טפחים וטוב כדורו כדורו אלו זה אוקים המים או שו
האמה חמד מכורו כדורו אלו אוקים המים או שו
וזה אומרים דאילו לא היה היום קובע' שם המכור כגון כנור
האוקים מים קבועים למין אחר' המ' נרד' להרחיקו ויש חולקין
מיהו כיון דנל'ט' פ' א' אחר' כמו שכתב' שם סוף ה' ה' כור
סוף כומים כולל חשוד לחמד דורו לכתל' לכדורו ונרד' למקן
לפי שזכו אומרים הבקיאותם בכך :

יא אכן שכיבים מהכנדים עליה עד שיתלכדו נרד'
להרחיק אותם ארבע אמו הכותל מכדורו מכניו שבעת
טפחים מה שיש המים נתנים ויחזיקו נכותל :

יב הבא לסמוך כותל סנד כותלו של מכירו אף על פי שאין
לוקן ככותל מכירו שיהא בה דין הרחקה מחמת החולין
מכל מקום יש כאן דין הרחקה מאוס סנד פירש סביהולך
סביהולין אלא כותל כנדי הרחקה ית' דמקום המתקנה יפוד
הכותל ואילו היה לו ככר סט' בנה' זה וימים רבים וכו' :

הרחקה וככל הכותל לא יהיה צד כדש התקום יהיו ואין
נרד' עוד דנוש' ויכול למדוק אלא אסולו הכול וימחקו כדו
שמוד' הרחקה דתת' היפוד ושעור' אכמים להרחקה כדו
נרד' להיות' איות' זכולין הכדורות לכת' שם כין הכתל'
והש' ומתמקום הרחקה ית' על' לשי' הכתלים להקום וסודותם
ולא יעשו ולכדורו הכר' לא למחר דין הרחקה זו אלא כגון

ראיין פניה כותלו ככר סוף כותל שעתן ענין גכא ח' ה'
דאובן ועשי' כותל א' וככס כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'
כתלים כיון כות' הדי' שעתן מעכס' עליו עד שירחיקו מכדורו
ארבע אמות כדו פניה הרחוקים כין שם הכתלים רחב כדו
סודותו כורכים ויתחוק הרחקה כותל דווקא ככס' ג' דשל
ידי פניה הרחוקים כדו וככס כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'
ראיין פניה כותלו ככר סוף כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'

כתלים כיון כות' הדי' שעתן מעכס' עליו עד שירחיקו מכדורו
ארבע אמות כדו פניה הרחוקים כין שם הכתלים רחב כדו
סודותו כורכים ויתחוק הרחקה כותל דווקא ככס' ג' דשל
ידי פניה הרחוקים כדו וככס כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'
ראיין פניה כותלו ככר סוף כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'

כתלים כיון כות' הדי' שעתן מעכס' עליו עד שירחיקו מכדורו
ארבע אמות כדו פניה הרחוקים כין שם הכתלים רחב כדו
סודותו כורכים ויתחוק הרחקה כותל דווקא ככס' ג' דשל
ידי פניה הרחוקים כדו וככס כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'
ראיין פניה כותלו ככר סוף כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'

כתלים כיון כות' הדי' שעתן מעכס' עליו עד שירחיקו מכדורו
ארבע אמות כדו פניה הרחוקים כין שם הכתלים רחב כדו
סודותו כורכים ויתחוק הרחקה כותל דווקא ככס' ג' דשל
ידי פניה הרחוקים כדו וככס כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'
ראיין פניה כותלו ככר סוף כותל שעתן עד שיעשה ה' ה'

יג כיה דכיים אריות שרבוין הרחקה ככותל נזקה
ש' ט' ז' א' דין איות' מעכס' נרד' דושה ממחוק

אוי כמו ככותלו כתיס וכיעור חדש הקרקע עמיון לא נהויה
אבל בעוד ופכה ככה נהחוקה וכו' ככדורו בלא הרחקה ועד
המחוס מהחוקה יפוד חסיה ויות' העשו לדורה וזו
כנדיה מין הכד' דמין כו וכו' ככדי :

יד ואם לא היה בחוק' כותל שעתן סביבה ככדורו למע
אמות אוקים הרחיק' אף על פי ש' שמונת הרגל מלוק'
שם כין כותל הרחיק' אמות הרחיק' אוקים הרחיק' אוקים
הרד' ויש מקראן כמה נשתעבד רחוק' למעטן בהרחקה
כיון אוקים דוחה לשאר דכיון הרחקות דכפאר הרחקות זה
לא ורחיקו הוי הוא מוקן להכדור אבל כאן אוקים מוקן אם איתו
מרחוק אלא גורם שלא תתחוק כותל היפוד ועל דין
אויכס' לכא הוקן ש' תתחוק הכותל וזהו ח' חסיה הרחקה
וכמה נשתעבד זה היה מחוויכ' כפוע' לו שיתחוק יפודו לכדור'
אחרו שאין דין זה כיהן אלא כשקנו הרחקה מן החולין או מן
ההקדש שזכה בה' אשין בשל' לכל זה וכפוב' זה אחר כך וזה
אזלו לא ויכול לוכ' כיהן שזכה זה ככר זה כ' באי' פניה לכות'
ככת' אמתין ההקדש וכנסיה לכל אחר' ד' איות' לכותל' אלא
במקום אחר אין נרד'ין להרחיקו מחוב' דנושא :

טו הכותל רשות וכיון כו' כותל' על ויבנת' שחכה מנדנד
למחר מכורו עד ש' כדור' כשון הכותל המונח על פי
הכחות שבמכדורו אומרים ש' אזלו אינו מנדנד כל כך אלא
שהכותל כדורו מתנדנד מחמת הה' זה ה' זה ה' מוקן
ש' ש' כיהן הכותל כיהנו ויחייב להרחוק עד כדור' שלא יכדור'
וככל' תל' כותל' שמונת' ואם הוקן ככת' הכדור מייב' אש' אש'
שהיו הכדוק בא' מחמו' מים והיו כמקום כדור' למיב' אש'
ככה הכת' אחר' ש' המוקן לכאן לא המוקן בקדמותו יתד'
להרחיקו וקולו ויוקן כדור' והוא הדין אם אינו מוקן למחר
עמנו אלא פוש' לבעל' הכת' חולי' הראש' שקול' ההכאה מוקן לו
אין כדור' לכת' אמת' אלא כדור' המוקן להרחיקו ככדור' :

יז מרחיקין את הפולס משוכן של מכירו ארבע אמות כדו
שלא תקבול' הכמיה ככת' שמונת' הפולס דהוי כמו נוח'
דיליה ותעלה למוכר' ותאל' הגולות :

יח מרחיקין את הכותל מן החומלה של מכירו ארבע אמות
כדו שהיה לו מקום לבעל' החומלה לזוקק' פולס לתקן
החומלה שלו לבקות' איות' מן העפר כוור' שם חמור' מן
הכול והחוק' כדו ויש אומרים לענין שאם קנה חמור' הים
מקום כדו לבלות' לחומלתו או נרד' לביית' לו מקום שיעור'
זקופת' פולס והוא ארבע אמות' אבל בלא קניית' חק' ש'
כמה ותשכר' זה לו שיתן לו ארבע אמות' כחמור' לנודק' מיקון
חומלתו :

יט מי שחא' לפרסו כדור' ככופ' שיה שמוך' למיגר מכדורו אש'
שה' מכירו אינו עשוי' לכדורו שמוך' ואין מכירו וכל
לחמית' כדור' ואם יוק' מכירו למכור' כדור' ככדור' נרד' להחייב
מכותל' הכדור' ששה טפחים עד שיהיה כין חלל' שני הכדורות
עובי' ששה טפחים ואם היתה שדה מכירו פשויה לכדורת' אונ'
סוף עד שירחיק' המחר' בתוך שלו שלשה טפחים
וואחר' וכו' מכירו למכור' ורחיק' גם הוא שלש טפחים בתוך
שדהו ויחמדורו כ' ש' הרחיקו' אומרים ש' נרד' נכ' פ' לומר כל
אחד הכותל' של הכדור' כסוד' וכמו שכתב' ש' א' דכה' א'
מיכיהו כדור' כדור' כדור' או הרחקה' שלשה טפחים :

כ ואיזה שדה פשויה לכדורת' כגון בית' השלמים ש' נרד' להשקת'
עבור :

כא המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כב המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כג המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כד המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כה המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כו המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כז המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

כח המכר' כדור' לתוך שדהו ומכר' חנו' הפדס וכל
ס' אוקין :

לבוש עיר שושן

פלוקה למכור גם היא כור נרדף להרמיק בתוך שלו כל פוער הרמיק ידיו ושיהא ששה עממם בין חל שני הכורות אפילו אם היתה פשוטה לבדו כיון שהיא אשון בהיתר ששה שדרי בשלו חזר וכן הדון בכל הנוקין שזכור כל אחד לעשות בתוך שלו מה שרצה פשוט בהרשות הכור 4 דבר הנוקין וכשימלך מכירו אחר כך גם הוא לפשוטו נרדף להרמיק כן הרמיקה בתוך שלו כדכתיב 'שמעאל בני קט' סעיף 1' ה' בשם הרשב"א מן המחבורות בור שלל שדה העשויה לבור שאינו יכול להפוך סוף למור אע"פ שחכמו עדיון לא חזר וטעמא כיון שהוא עשויה לבורות גם כזה משכונן ליה מווק בשעת הכורה משום דכל מרא ומרא חרע לארעא דאידך ומציב למוקין בודים:

ד ראובן בור גומ' בתירו שמי ואמרי וקלמו לתוכ' וכשרבו היום בור עיני וע' בודים דרך מומות מרתף שמתין מייב ראובן בשלם היקין ואש"ג דיוקן זה לאו גוריה דזוניה הוא דהא מרא מן שמיח קאתי הכ' כיון דכפיש היקין של שמעון וגם תשמיש שמתין תשמיש קבוע הוא ואי אפשר לו לשלם את עמנו שאין דירה בלא מרתף לך מייב ראובן לשלמו וישוער 'הרמיק' בזה הוא ששומנו כקיתין לבי ראות עוביה' כדכתיב שלא יוקע עוד: כל' ש' מו' שאומר שלא אמרו כדברחקו' כדכתיב עממיס כיון בור לבור שנו אלא בלרץ הרים ושלמי' שהקרקע קשה אבל כתיב דרדו ארשו נרדף להרמיק ויתר שמיס ומ' מת' חיון וטרטיון הארץ וכתוב הכות' לביכך נרדף להרמיק ביות הכסא מכור מכירו עבד מכיר בני אדם שאינו עובר לבורות בית הכסא לבור ולרומח דמילתא כתיב קנת שיעור חמיס אמה כדון בכורסקי וכל מקום שהיהו נרדף להרמיק עמנו אבולו גיה ראות הרכיס ממשוק בין הכתים כדון עמי חכרות שאתי דהרשות הרכיס אש"ג נרדף להרמיק דמאזנה טעם יגון ר"ה

כך מרחיקין את גורן קבוע מן העיר שהמסא איה כדו שלא וולרץ הרחם התכן בעת שזורה ויוקין לכדי פעור ואם הגורן קודם לעיר מסלקין ויבני העיר ביתין לו דמיו ואם מסך אזה קודם ומסלקין בלא דמיס דעל בעל הגורן להביא רחיהו שגורן ואם מסלקין אהם חמיס' וכן כל יאעמי אדם גורן קבוע בתוך שלו אלא כ' היה לו חמיס אמה לכל רוח כדו בלא יוקע התכן לנטיעת מכורו אלו בורו. מה שאמרנו חלל כולל שאם הגורן קודם נרדף לשלמי' שאינו כדון אלא שכני העיר ביתין לו דמיון שאין כן במועד ש"מ שרכיס יא להם רשות לנטיעת יוקין ואחרים לתועלתם ולשלם אה' כ' לזה את הויקין ולמדה תוה של דוכים גדול שלל הידוכה שלו ויש לו שיהי תחת משלעו והוא גור על קיל והיה דרדו' תחתיו שיעור עם היהודים הדדוס תחת השמים קטנים שיעורו כולם תחתיו ואם לא יגורש את כולם נרכוס איתם היהודים הקיים דכדו הדוכוס כדו לשלם היוק הרכוס ולום תחת הקייס תחלה ומה שיכא להם היוק מזה הדין אה' כ' עם הרכוס:

כג מרחיקין את הכילות ואת הקבוצות ואת הבורסקי ואת הככאנות והכדורסקי מן העיר חמיס אמה ויחילו כש מרחיקין אה' כ' בלא דמיון אלא למורח העיר מבני שומן מומות מיהו היא ומחשת היוק עיבור העורות: כד מרחיקין השוק מן היור חמיס אמה שלא ויכדורו ורעונו גנות שפכים יעור וטעם חמיס אמה דוקא דכדכיו שיעור חמיס מלאי כרסו ויגדו: לא יעשכו בתוך שלו אלא ח"כ לו יש חמיס אמה לכל ראות ואם יקחון כדו ש"ה יא אבו

הלכות נוקי שכנים

קח

הוא כתיב רובע הרי הוא כחוקתו ואף אם ופול וכול לחזור ולכנותו שטעמין ללוקח לומר הראשון שפאו כרשות לא שכל כדו יחזר ל"ט כגד רביס:

כה מו שהיה שדה מכירו בטענה נכפיה אלו שלא אילנות ויש לו עד' אלא וזכא ג'א' לנטוע נכפיה שכל נכפיו מכירו ושאר אילנות שכל אילני מכירו נרדף להרמיק כשע' ר אורף המחרישה שהיה דרכה למרוש בין האילנות ובכין כל מקום ומקום ככו אורף המחרישה שעי' שם כדו שלא ושתמש בודים בקרקע מכירו כמייבכ המחרישתו ואמרז אל שיעור אירף המחרישה ביה כיון שהוא ארץ הרים ונכפיה רכדו ד' אמות וככל שאינו הרים ונכפיה בשתי אמות ואחר כך כל מקו' ומקום לבי מהנהגה ומקום שאין דרך למרוש בין האילנות אין נרדף להרמיק כלל ומקום שגורין להרמיק ובלין נכפיהם לנטוע בכת אחת מרמיק כל אחד חבו ישוער וכלל מקום אם יש גדר בכתיס זה סיףך לגדר מצד זה וזה סיףך לגדר מצד זה דכיון שיש גדר לא ווכל שכב שם במחרישה הוא כ' הרמיקה להם לו ויש ואחרים דבין נכפיהם לאילנות בעינין הרמיק כג אומר הדעת שכדו שלא יפריח הגורות מן האילנות ל הנכפיה כשיטה אחת קור' שנומיס כלומר שזכרו מן האילן לנטוע בשמיס אחת קור' דוקא שכנוטס לאילנות נכפיו: אבל נכפיהם גרעין מותר מ' ש' דמחולל קח רבו נחיו גירו דלויה הוא וע' ל בעוף ל' א': דאובן ש' כ' ביות למה ונכפיה למרד אין בעל היבנה נרדף להרמיק אילנותיו חף עליו שכבר מבר בביות תחלה שאין אומרים כזה מוכר כיון וזה הוא מבר וע' ל עינין ק"ד בעוף כתי:

כו מו שהיה אילן מכירו כולל לתוך שדה קונץ כמלא מרדע על נכפיה מחרישה כדו שלא ויכפיהו מלהולך מחרישה על לשם יכרבו וסקחה שגולתם מרובה וקשה למדה קונץ כל הגוטה עד שהיה שיה ככדו מחריש שלא ויהא שם כל חזיהו על הדעה וכן אם היה על בית השלמין של מכירו אועל שדה האילן אילנו בשאר אילנות קונץ את כל הכוטה עד שהיה שקול ככדו המחיר שהגל רע להם:

כז אילן שהוא נוטה לר' קונץ ענפיו כדו שהיה הגיזל שוכר ככדו. ויה' אה' רובע להנטי' וזו נרדף לנטוע למעלה ממנו ורובו ואלו בור"ה' אינן וכולן למחית בידו וכ"ש כמכיו שאין וכולן למחית בו אבל חינו וכול לביט נכר מיבית לבית אילנו גובה הרבה מכיו מהאילן על בני ר"ה או על בני המכיר וזאבי וזו אחת הם מאכלו או שוקד מוס שזכרין לאמנע הדרך ממוקין כדו:

כח דאובן יש לו תחלה כמכירו ונכפיה כוטה על עלייתו של לוונו ועכבו תרשומנו וכול לוו לקח הנוק' ה' המפככו. ויקין ראובן יוכל לומר לנו אמה גריות הויקף שהיה תחתיו ג' אלא כל הויקף מעבדי' את ג' לקח תרשומת שכל אדם וש' דורש ת להנטיה ג' את ג' כמו שרינה:

כט אילן העימר של למור חף על פיה הוא כוטה למדה של אחר מהה שמיס מ' קין ככדוריותו שדור עומה על קרקע של כוטה ויוטק מקרקע שמיס: ל ראובן שהיה חובר בתוך שלו ומוטק שרש' אילן של מכירו שהעושו בתוך שלו הרי חוס' וקונץ ואינו במכר והדמ' שקונץ אם הם קרובים לאילן בתוך שדה שר אמות הרי הן של בעל האילן ואם הם רחוקים ויתר הם שלו ודוקא שהיה חובר בור שגורן לבור וכל לקח ככל עומק הכור אכלאם לא היה חובר בור תלא חרש וכפע כשמי

אילן

לבוט עיר שושן

אילן של הכבוד אינו קונץ אלף עד כדי עומק שלשה טפחים
שא יסבב המחירטה וכל גשרם שמתא בתוך ג טפחים קוננו
ואינו מושט שמה ויבש האין שיה בתוך שלו הוא מוסר נגרכו
אכלמה שאינו גריו לחבור אינו קונץ דל' זה הכנה ויה
אילן חסר וכו' על מדת סו' :

לא היה לחבור ירק כבונתו אכלו מות לו נעשו אכלו כסוף
שדהו משרה אפ"ס שהשטר כבלע בקרקע ומזיק לזיק
אין הניזק כל לזו הנוק מוד כשעטה המשרה אלא לאחר זמן
לפוך נרדך הניזק להרחיק את עצמו ולא דמו לבכור ואו' כית
דעסק ב' ה' דלף עב דהתם ב' ל' בא היזק אלא לאחר
זמן כשחזרו דהתם שאין האוסר הוא החרטה שהוא עשה
אחר כך כדום הנוק לחבור וזה הוא שכולו למחות כדו' א
שמתלדן אותו בתחלה שרחוק שידע שלטון ומעטיוו למחר
ולפוך כדום שאין דרך להחוס אינו מרחיק אלא ב' א' כ
דעסק ככדו' שלא ויצרו העובות נרדך לחוס שהעובות יבאו
מוד בעת העשייה ויבחו לכן אכל הכא הניזק אינו בא
לאחר זמן כדום אלא מעצמו לכן אינו נרדך מתלדן הרחוק
מכל מקום אמרו א' שרדך להרחיק ב' כדו' אלא כדו' כדו' כדו'
כמויק כדום והיו גריו דלוה וכן כל כדו' אלא שכן הניזק
שעיס כד בעת היצא כדו' שהיה לחבור אכלו ככלו ודעוס
מותר למדן לו כדו' אלא עב נב שמהיקן וככלום אחר כך
כדו' אלא כדו' אלא עב נב שמהיקן וככלום אחר כך
מותר למדן לו חסדל אפ"ס שמהיקן אכלו כדו' אלא שכן כדו' א
החרדל שדאין הדכום ואוכלו העלון ומסמיון הדכס כל
אילו וכדו' א' כדו' אלא נרדך להרחיק כדו' אלא ויזק שעל הניזק
להרחיק את עצמו כדו' אלא עמ"כ במשרה ומכל מקום נרדך
להרחיק שלש טפחים או יותר משם כדו' אלא והיה הנוק כדו' א
וכן כ' כדו' א' כדו' א' :

לב וכן אם היה לחבור כדו' אלא שיהו מותר ליעט לו
אילן סידן לו ג' זין זה וכולו לומר כדו' אלא עב נב
משדו' א' כדו' אלא עב נב שמהיקן שאין זה הניזק בא ג'
מוד אלא לאח' זמן כדו' אלא עב נב שמהיקן וככלום אחר כך
מותר למדן לו חסדל אפ"ס שמהיקן אכלו כדו' אלא שכן כדו' א
השרדל שדאין הדכום ואוכלו העלון ומסמיון הדכס כל
אילו וכדו' א' כדו' אלא נרדך להרחיק כדו' אלא ויזק שעל הניזק
להרחיק את עצמו כדו' אלא עמ"כ במשרה ומכל מקום נרדך
להרחיק שלש טפחים או יותר משם כדו' אלא והיה הנוק כדו' א
וכן כ' כדו' א' כדו' א' :

לג חסדל אפ"ס שמהיקן אכלו כדו' אלא שכן כדו' א
כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא שכן כדו' א
השרדל שדאין הדכום ואוכלו העלון ומסמיון הדכס כל
אילו וכדו' א' כדו' אלא נרדך להרחיק כדו' אלא ויזק שעל הניזק
להרחיק את עצמו כדו' אלא עמ"כ במשרה ומכל מקום נרדך
להרחיק שלש טפחים או יותר משם כדו' אלא והיה הנוק כדו' א
וכן כ' כדו' א' כדו' א' :

לד חסדל אפ"ס שמהיקן אכלו כדו' אלא שכן כדו' א
כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא שכן כדו' א
השרדל שדאין הדכום ואוכלו העלון ומסמיון הדכס כל
אילו וכדו' א' כדו' אלא נרדך להרחיק כדו' אלא ויזק שעל הניזק
להרחיק את עצמו כדו' אלא עמ"כ במשרה ומכל מקום נרדך
להרחיק שלש טפחים או יותר משם כדו' אלא והיה הנוק כדו' א
וכן כ' כדו' א' כדו' א' :

חלכות נקי שכנים

הרחקה וסתם ולא חמיה ולא הקביל על זה וזהו וכתב חז"ל
מהרמ"ה ז"ל שראוי להגות כסדרה אחרונה דהסתמא כדנה'
אילו אין אדם רואה בשפת עשייה ושיתק א' אכל חמיה לו ג' ט'
ק"ד בע"פ ז"כ :

לו כד"א כשאר בניו חזן מחרבם והם העשין ודין כתי
הכסא והאבן וכו' א' כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
מאילו אין לו חוקה ואב"ו שתק כמה שביד הריו חסדל אפ"ס
להר"ק שאין הדעת שכולתן ויכול לומר כדו' אלא עב נב
וגא אכל לבכול ואשילו ויך זה קודם שכל לשם דבר הנחמ
נרדך להסירו מיהו או זכר שניהם ככל בהכר כל הקידם ינה
ואין השבו הבא אחריו ויכל להתגבר ואב"ו כדו' אלא עב נב
לו וזכ"ב כן בהשקר אלא זה כשנין כדו' אלא עב נב שמהיקן
יכול למחות ביה ויזק על פי דבונה דלוה הן השבו הוא יבטל'
אכשמה שסמך כל כך והביא גריו על עצמו והן הנוק חמיה
במקום שרדך חמיה כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
יש לכל אחד מהן לנפך את חבורו לכנות הכותל כדו' אלא עב נב
שלא יראהו חבורו כשעה שמתעמם בחלקו ומאחר שמואלהם
מוזיקים זה את זה בלא שפיות שום חמשה אין להם חוקה יק'
על פי שעמדו כך שנים רבות בלא מחילה כיפיה לעשות א'
מחילה ככל שעת שגרה למה שיכו בוויקן אילו משאר בוויקן
לכדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא עב נב שמהיקן
שכולו לומר כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא עב נב
ומיהו אם קנו מידו שמתל אב"ו כדו' אלא עב נב שמהיקן
לו אינו יכול לומר בו שאין להרדקיון כלום :

לז עפ"ש שאמרו דווק' בעת שרדך כדו' אלא עב נב שמהיקן
זל ויורסם וכו' א' כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
וכן כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא עב נב שמהיקן
ואי חו' ושתק מחל ושוב אינו יכול לחמו אכל או שדו' א
דיומא מוקיף עפ"ש נרדך ודו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
לכתחלה מכוונת אשילו בעשן שאינו תדיר ויא' הדבשן
תדיר אשילו וכתחלה לאו כל המחלות וכתב מורי מהרמ"ה
כ"ל לדורות. ולמ"ד דיוכל למחות כמו דווקא הוכא דחייט
לרשות חבורה כדום מנייה אכל אי לא דמטי ליה אלא כדו' א
שאכנה מנייה לא חמיי' לפיכך כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
או אופטר לזוהר מהו ואשילו כדום מנייה כמו דיווקא דחייט
לאזכוס אכל אי לא מויקן לאזכוס א' ע' נב דמטי לכתי' ומשמר
לא שיתיה אשם ראה ושתק מחל ושוב אינו יכול למחית אכל
לכתחלה מני מעבכ :

לא בות הכסא שאמרו דווקא כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
על בני קרקע ומנוסם אכל ש"נ שהם כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
אש ראה ושתק מחל ושוב אינו יכול למחות אכל וכתחלה מני
מעבכ ראובן ושעשין היו להם בות הכסא בשותבות והשפיע
דין כת לתוך חבורו של לוי ועבשוו ראובן ושעשין רוצים לתלות
ולעשות שניו וכתחלה לאו כל המחלות וכתב מורי מהרמ"ה
דמה לז' אשם כתי' כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
כשאות לו וכולו למחות שאות' מדאי מתרבה הניזק כדו' אלא עב נב
אין כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא עב נב שמהיקן
בזאין כל הדיוקן עשיון להשתמש בכותל הכסא אחר ז'
ועבשוו שומליו ויכתבו ע"ד פתח אחד לכותל הכסא ראה
לכות עפ"י בהשתמשין ומרבה הניזק :

לב ע"ש מהרחיק מרשתי חבורו כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
כתל אבן כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' אלא עב נב שמהיקן
שעשה מלאכתו בכשין עורכום ועשות וכו' ז"כ כדו' אלא עב נב שמהיקן אכלו כדו' א
הדס

לבוש עיר שושן

הלבח נזקי שבנים

קט

אילו שנתבאר וכסומן זה שנידק להחזיק עמו מהם דהו
כמויקו כידום אין חוקת נזמי מהני לזה שווקבו כידום -
שבו שבנים הדמים בידד וביזום של אחד בדרך ושל ודו זה
כאיום גנכיום לכית השבו ואחר השבו נדור בותך או אומר
אזנו לאחרים כו אתם גרם לי היות נש אחרים שהדון
שמו ונדק לתקן הוויקו ויש חילוקין כיון דלא היו נזרי
דיליה וכן אם לא נדרה ויבשע לא הווק כשו מלמס לדכרי
הרא' א' עכ"ל לטון תורו משרשתי' א' :

הים והכבולות שמוצאום עם ויחבולין והיו הם מנידון את
חכרו כקולם ונכבולום או בדם שכבוליהם שושכין על
חוליות ושכלן מידותיהן חסותכרוה שכלום למנידו או
לנידמו הוא חסותכום וקדש שאין דעתו שובלן או שהים
חולה ונכבולין הוא מוויקו או שכירות שלו כשכרים מהדום
חייב לבטל אותה מלאכה או ידומיק שאל יכא לו כוק
ממתנו שהווק זה דומה לרוב בות הכשא וכונ' א' ב' שאין לו
שווקס והוא כדון כין כוק גדול שאין אדם וכול למוכר' :

ככי מהני או ככי מהני שכשעה אחד מהב' אומן בקיון
דס ולא מחוכו כדורו ואחר כך דומה למחות כדורו ותכא'
בסומן שאחר זה ;

**קנו ריק משידור לאמונתו של חכיר
ומי ששביא סחורה לעיר אחרת
ובזו מעיפיים**

פא כל דבר שידוע שאין המערער יכול לסבולו על
מי שפאר כנו אדס כובלון חותן אין לו חוקס
כנגד מערער :

אחד מכניו המכניו שאיננו מכלום דלא דרבו כ'א
רביס דק כבי אותה המכניו וכן אחד מכניו מ'ר
השיתכין שכק' נשכית רובא שרומ מיהל או הוין המקו'ו
דס או נדרי או כוסר שטרות או מלמד תיבוקות נומד
שאינו של טירה כנו המצר או המכניו העכין ש'נו
משכניו מ'רנה עליהם הכשסום והוונ'אום ואלוהו במ'רנו
ל'כולס חוק מלמד אוני' אחר מעכב עלו וכן הדק כל
כוכא דלחמוקן מעכבין עליו אכולו יהוד'
אכול לעכב אשיל ועל רכום וכן חוסש ל'כות נ'ר
הסומבין לח ושכורו לאחד מ'אלו אכל למוכרו יש
אומרים שאין יכולין למחות בוד האוכר ואחר כך וכא
לדן עם הנוקח וכלבד שאלו ומכרנו לגונו דלא נויע
דינא :

פב ה' דקוטרט וכית הכשא אין להסחוקה דווק דעכוד
להו שווק כגוסת דכשאי אכל אי חווק כגושא דארעא
דהכרוה כגון דעכוד בות הכשא כגושא דארעיה דמכרוה
ועמיה לביזתיה דחויק איכומי דעכוד בות הכשא כ'רס ת'ז
דכשוא ועשא דיליה אויל לביזתיה דמכרוה כון דבגושא
דארעא ק'א מחווק אית ליה חוקה ד'או' שפי'ן דוכה כ'הליה
ב'אין כשכופה ומכל מקו' אות ליה לכווי להו בות הכשא
או ל'הכוא שוק'א כו הכב' דליבית'ק מוכיב רוחא אף על גב
ד'אשוקי כיה כהכו' ב'א' כוסונו'א לא שכלן ליה למחא לא
כיו שוק'א כלל איננו חס אמר מסלקת'א ניה לבית הכשא
ומשמת'א ב'א' ב'א' כמול'א אחריתו לאו כל כיוביה דלכות
הכשא לחווק וכיון דלא היו חוקה לגוסי'א לא היו חוקה ל'
למול'א אחריתו ויש מי שאומר שכין שהחוקין כגון הקרקס
הר' שאלו לאויה השמיז מירנה וכלבד שלא יגיע למכרו
מתנו סוכיון :

ב מכניו בכחנר וכול'א השכניו למחות כדורו ל'מ'ר
לו אין אנו יכו'ן ל'ז'ן מקול הככס'ו והוונ'אום
אלא יעשה מלאכתו בהכותו ומ'כר בשוק אכל אינ'ם
יכולים למחות כדורו ולומר אין אנו יכו'ן ל'ז'ן מקול
הכש'ו או מקול סרהוים חס שככר החווק לעשות כן ולא
מיומו כדורו אכל לכתמולה נס זה יכילין למחות ויש אומר'ל
דכל עשוסה בכיתו או כמחיתו עוסה אכולו לכתמולה ואינו
יכולין למחות כדורו וקו'א ככו אחר ככ'אום אכל חס סול'ם
והקול חווק להכ' וכולין למחות :

ג מי שהחוקין ככוק עם לו חוקה כגון שכתת ח'קו או
העכור'ת המים או שלא החזיקה מה שראוי להחזיק
וסרו החווק שוען אתה למרת ל'לעש'אית או מח'ת לו אחר
קראיתו או הוא הוכר הכוק וסמקת'א מחית' בני והכיוון
אושר שכשו הוא שדליתו ולא ידעתי מקוד'א'ו א'שכ'ר איתנו
מחיו'ו כך ואתה אחרת עשה ארסות או שמתום ואתה מ'
מדמה אותי ויזום אלום כדו שמתקב' הויק'ר ככל אילנו וכינ'ו'
כהס על הכיוון להכית ראויה ואם לא שכו'א ועכס שמויק
היפת ויכסר :

אחד מכניו המכניו שאיננו מכלום או מכניו מ'ר
השיתכין ש'כא ל'עשות מלמד תיבוקות של
ומ'ר'ל אחרים אין הכניסום וכולין למחות כדורו ולומר לו
אין אנו יכולין ל'ז'ן מקול התיבוקות של בית ר'קן
דאר'רנה מ'רנה עליהן להטויסין והוא הדון לכל ש'ול
דמנוס שאינ'ם יכולין למחות כדורו כגון למתן עם דקס'
או לכתמ'ל כעש'אה :

ד החוקין ככוק שאין לו חוקה כגון עשן וכית הכשא
ויכונ'א ככס ועשן החווקין ש'קנה שידו של כיווק על
החווק להכית ראויה שקנו מידו מהיו הכיווק הוא מוחוק
ואם לא הכיווק יעכס הכיווק הושת שלא קנו מידו על כך
ועשן החוקין לעול פומ'ק' ד'כתב'ר כשתיק' י'ס שהכ'א ככת
ג'ו ע'מ הוא כנו לעכין כיוקין דלתי עמיל' אכל ככיוקין

לפרש עיר סרשן

הלכות נזקי שכנים

וגר לאו דרוקא בני ומכוי בני או בני חצר מדרוכי יחד כבתי חת או כחכר אחר ואינם דרים יחד כחכר אחר או כבית חורף אחת אבל אותם הדמים בכית חורף אחר ככהג בהרבה מקומות במדברות אלו ונחת שיש להם דמיון דירה ב' ודאי שכל אחר וכול למחות חכרו אפילו בכיות מלמד מנימוקות של ישראל תורה בחיות בית חורף שכול דר שם עמו שזה ודאי אין דפת רוב העולם מוכלתו ועל דפת זה לא בשתתק עמו בדורה וזאת לא שעתה מתחילת כל:

ד בני מכוי או בני חצר שבעשה אחר מהם אומן אחר מן המלאכות שאמרו שיוכלין למחות בירו והם לא עובדין ומחו בירו והמון כה ומוס רבים והיו העם בכבסין וכוונת לקנות וכולין לשכב עליו ככל עת שורגו ולומר איך אנו יכולין למסן מקול הכבסין והיוכלין איך על פי טעמו אין מושל לו שהיו זה הו כמו בעסן והואכין שאין להם חוקה:

ה בוכין בני מכוי או בני חצר שאל לה שוב בנייהם לא חיים ולא בורסין ולא אחר מעלו אומנות ומכוי ש מרבה עליהם דרך הכבסין והואלום היועסם בכמו אחר מכוי המכוי אומן לא מחו בו או שהיתה שם מרחץ או חנות אורחיים וכוונתו ומה אחרת כבגדו או טחין אחרת כבגדו איכו וכול למחוס ולומר לו אתה כוסק מוכיון שהיא מכוי מכוי והכל אחר וכול למחות שחמו כיה שכול וירטה ורובלו היה מכוי מכוי אחר אינם וכולו למכסו שמשע שחרכה עליהם הכבסין והיו אין שהיו זה בנייהם ככר אחרת והואלום גוף הקסודו ככר גס ביה לא יקסודו היאילו והוא טוין כבדנא דהאז מתא אבל בן א אומנות משעם דמסין מנות וכול למחות בכך מכוי אחר

ז אומרים בכוי חצר ובני מכוי שאובי מבלע אפי' בכדאי גונא וכו' וכו' למחות ורוקא בני מכוי שנותים טעם דמרכה עליהם הכבסין ונעאום וכו' למחות אבל האומן אשר הוא ככר שם אס רובה למחות משעם דכוסק מנותאו אין שומעין לו והואלום הוא מחאו מתא והנות עמהם אבל גר מתדנה אחרת שכל לעשות חנות כה חנותו של זה או מרחץ כה מרחץ של זה וכולין למכסו: ואם היה כותף מש עניהם מכת המלך איך על פי שהיא ממדונה אחרת אינם וכולין למכסו כיון דמין כבדנא שפלה ורובו אומרו דאשלו בני וכו' וכו' למחות למכסו שם שם בני אומנות דבעל אותו האומנות וכול לשכב עליו שלא לנכסם לחבו חלו למסוק מנות והואלום הוא מעיר אחרת אבל במכוי אחרת וכול למחות כה והואלום וכו' מש עמהם כמו שאין וכול למחות בכך מכוי אחר' לחבו כוונתו וכדי העיר וכולין למחות בכל עין שיוכלין למחר אין אנו יכולין למסן מקול הכבסין והיו אין איך על פי שיש להם ככר אותו אומנות כפור או במכוי מכל מקום כבסין גס ויתר רובו כבסין וכו' וכו' מתאחד ואם לא נתן מש ככר שפד שפד וכו' לשעוק במלאכות ולתת מש יש אומנות בכוי אומנות וכו' למסן מקול הכבסין מוסק מנות מש פד שישכור לו כותף חקיקס אחר בן הוא כה ונדאם לו שר' שלום שם ואוהיה כשאר בני העיר כמסם וכשאר עבובי' יש אומרים דלא מקיי' כתיב נחם כמה שנותן מכת השלך

א אף עד שיתן מש שלו לנשול העיר והואת דמין לנכול שאין אין חילוק ככל זה בין תלמוד חכם לאחר שאין נמלק כ כניהם אלא כדכונן כמו שיתבאר בהדין. ויש אומרים שאם בני העיר רצוין למרותו אינן יוכלין למחות בירו איך על פי שיש תלמוד חכם אחר כשיר הקדחת הכורים תרבה חכמה. תלמוד חכם החכום חכמה לעיר אמרו רבנים ז' חייבין ראשי העיר למכסו לבג' אדם לשכור עד שהיא ימכר תהלה וטעמא הוא כדי שיתכור סמירתי מהרה ולא יפעה הרבה בשוק כדי שיתחיל לכותו ללמוד ואי איכא ג' יום דחובת דלובא רוחא לתלמוד חכם כמה שמועין הושרלו למכר שלבו הקיבם לקנות מן בניו: אין מוכעין שום אדם לתכר דאשדונו מהכר לא למכדונו ועיין ז' סוין דמג: אדם שיש לו גונו במערכות אים מקומות שדין לו שאפוד לתיים לרד למנותו והשפוק שם הנויה הוא יש מקומות שאין דמן דמה יש לו לזו מקום והתקדמות לגוים ויתר מה שדין גנו כן דפת סוד וכל הקודם אלנו וזכר ויש מתדוין אפי' לפניו לו ישראל אחר ל' לכותו בניו הוא להנות לו ולעסק קטנא ולסחרו ליה ולשפוקי מניה דכבסו בניו הם הכקדו כל ש הקודם כהו וזכר ויש אומרים וישאל שפטיה מלכה אלנו גו ורגול ככך אשור לשראל אחר לכבסם שם להיול המלך וחס דנה לעשות געוין כיון מיהו אים שפר וע' אין מוכיין מירו וע' ל' סוין ר' ז'. שני בני אדם הדמים כוזב והוא דכה לקוין בהלכות הרבית לגוים אין מכודו וכול למחות כויה ה' הכל כיונא כזה שחייך משום מנותיה דזה אין בן אים היה מונא להלוי' ביהוה היה מנהו וכו' שוכב חסא כמקום אחר למה כמכענה מלהלכות דמה ישעם ועיין לקמן סוין רכ"ח בעש"א:

י רובין החייבין בעירויות למכור בשמים וטבששות לשם להתקשט בהם איך על נב דלא שייכו כבדנא דהאז אין בני העיר וכולין לשכבן אפילו לחור ולכבס כ בחכמות העיר ובהתים על כל הרובה לקנות ואין כך לשכב לעירו ולא מרובא אלא שבתקפת שורא הוא שיהיה הרובא חזרין כדי שיוכף שמים וטבששות מניין לכבות שראל ודוקא למכור בשמים וטבששות אבל שאר דברים אין לו דשות למכר כיוונות ויתר משאר בני הארץ וגם אינם ר ראשם לקבוע מקום בעיר לישב בה אלא מדעת בני העיר ואם תלמוד חכם הוא שרבים רבויין לו אנתרתי אומנות יוכל לקבוע בכל מקום שורה דלא לאסרודו מגרמי ומחר תינוקות דינו כתלמוד חכם לקבוע ככל מקום מזה קלא ספורת מרבה חכמה כלומר שמתקן כך ויהיה הת מרשם ליוהר באומנותם אבל כשאר בעלי אומנות אין חילוקין בין תלמוד חכם לאחר:

יא וכולין עיר אחרת למכסו בני עיר אחרת שאין פורעין מש עמהם שלא יבואו סמירתיים למכסו כעשה כמה דברים אורזים למכור ע' יד על יד כדרך חכמים אלא כבת ארץ אין וכולין לשכב וכן לחכור רובם השוק אין וכולין למכסו חזנים והוא שמתרבה בשוק אבל לא וחורו אין ויש אפילו כיום השוק ואם יש לו חכמה בעיר יש להם ועי' לעמוד שם ואחרים שם כדי פרנסתם אפילו

לבוש ציר שושן

בלא וזם השוק עד שפרשו חוכם וזלכו להם . וכן לפסוק
 הליאת רובית לנגוס ויבולין כבי העור לעבד על דמם אבל
 ואם כיום השוק הליאת רובית לנגוס עוונות המתקבצים
 מה זבל שוק אין ויבולין למכב על דמם . ואם יש להם
 מליה בעור וזלכו ללוות עד שזמבר כדי פרנסתו ע
 עד שזכבה חובתו יש אורזים הא דכבי העור ויבולין
 למחית ככבו עור אחרת יניבו דווקא כדלובא שפודא ל
 ללקוחת שזמברן כשאלו כבי העור נגס שחורתן אינה שוכה
 יותר משל כבו העור אבל אם כותבים אותו כולו או שסחורתן
 יותר טובה שאו הכתין כבי ישראל הם כדמים הם הלקוחין מהם
 אין מחירו שחורן מכבי העור ויבולין למחית כידן וכשחובאין
 סחורה אחרת שאין לכבי העור הוא אף על כדלול מולו במקח
 וזכה טובה אין ויבולין למחית שהיו אין מוקיין למוכרים ויש
 הדין לקויים שזמבאזו כבי העור שפרמנו לטוב מכבי העור
 ככדי אין כבי הדין טוב ויבולין לעבד כידן מלריוח כשעור
 פותק עד שיעבור זמם וכפי חיותו פסקם כשנשאין ויבולין
 ושאו בעול עמהם אם שוכין כמם העור אין ויבולין לעבד
 וכן כלו חז שאלו להניחו מן העור מכבי שאין לו חוקת ויש
 אלו כביין להניחו עד שיבה חובתו ויבול להרוח כדחיותו
 מה עד שזכבה חובתו ויש אורזים דאזינו נרדן לתת מהם רק
 בבוש שקוי היינו כבינו רנוסו להעיר לו הדין אבל אם
 רנוסו להעיר לו הדין לנחמוך נדן לתת מהם כיון אחר מכבו
 העור מוד או לרדן להכניסו מן מחלק כוב כוב ששארזו אינו
 מחקם לדורם רק לזמן שיסתכל ישוב אחר אינו נרדן לתת
 מהם רק כבי חיותו משאו ומתנו ויבולין לו זמן קבוע אין
 זמן כלל . כבי העור שפסקין כשחורה בעור אחרת אין
 כבי אותה העור כושין אותה לתת כמשי רנוסו אלף אורזים
 להם זמן כך וכך אלא תעסקו עור כשחור כעורינו וזה יש
 להם רשות למחית מלשחיר בעורם עד שיתנו מה שישולין
 בהם כבי עור אחרת שכלאין למור מחונם כעור וזלכו
 תדווחין אין כבי העור ויבולין למחית בהם אף על פי שמיקרי
 העור וזלכו לא חזויהו אלף כשאלים אחרים לעבד בעור
 שאינו רדום מה ולכן ויבולין למחית כודם אף על פי שרנוסו
 לזמן מה הדין וזה יותין חב להיות כביה מכבי העור יש
 אורזים שהרשות כדים טובל אדם לדור בכל מקום שרצה
 שהראשונים לא קמו העור כחוקה והחוש רנוסו שזכב מהם מן
 שרצה שיתישב מדעתו ויש חוקין ואחריו שכלו העור ויבולין
 למחית מן אורזים כבשר כוחה הוה כדמים תחת האמות ויש
 למים שאם ותפסה הדין ויש אדם להם קולקול על ידיו על מן
 הגוי וזהו הכל כמורדף ויבולין למחית על דו ולכולו על מן
 אם ויבולין כבי העור לגנור הדלת כמבי להשלים עם החושל
 פירחה לו לבא שמה לגנור אתם או למכוב על ידי סכה אחרת
 הדמות כודם . כבי עור אחרת שבונין לעשות חקיה ומרם
 למחית הדין ואז ויבולין לבין ולא מדווח רק שראין לתקן
 אדם ויבולין לזמן הדין וקולקול על ידי הדין ויבולין לגנור
 אדם שלא ויש ליתן עם הבאים לדורם כלו רשות ואם יש
 רד כעור וישא לדור מה הדין תלמידי ויבול לגנור עליו שלא ויש
 לזיר עם מה אחרים שאין מרם חוקת ויש על מן תלמוד הכם
 בי זה ואלו לגנור ככל מקום שרצה אדם רדום נרנוסו לו אין

חלכות שותפין בקרקע

תדעו חמובתו . ואם העירו לאחד החכם עליון וכתבו לו
 רשות לדור מה לא אחרת הותר כולו ויבולין לנישו אחר כך
 דאזינו וכבוו שהיו דרין בישוב אחד וטובין חוקה שיש עמה
 טענה כל מיר שמוענין שקמו איתה כן ממשל העיר או כהלו
 גויא ששתמו כן ממחילה עם מושל העיר וכה' חוקתן חוקה
 אפ"ם שאין להם כת ממנו על זה כדן שאר חוקין ויבולין למחית
 כשמעין הכא לגנור מהם ואם שמוענין היה ורא למחית מהם
 שהיה ורא שראובן וכבוו הוה מוסרין אותו ויש לו רגלי לדבר אין
 חוקתן חוקה . ואם ראובן נכסד למסור וכבוו אינם מוסרים
 יש לכבוו חוקה דהא קיימא לן כן גנלו יש לו חוקה וכן דבין
 כרובת ישוב כמו בחוקת קרקע למבין שאר דברים כהגו
 הקלמובים אם הלך אחד מן העיר ועקד דירתו שבו עשר
 חדש וגילה חוקתו שאין דעתו ממור אחד חוקתו אבל אם לא
 גילה דעתו ככך לא אחד חוקתו עד שלש שנים ואם גילה
 שדעתו מחורר לא אחד חוקתו איננו כלש שנים . ויש אורזים
 וישכוב אם כתיאשו ששם אחת מן העיר ששקרו דירתו ואחר
 כך חזרו ומקנתה יבא על ידיהם אין לחמיהם עליהם כלום
 שישחוקת חבניה עם הקהל על כן שמוענין קמ' ע :

הלכות שותפין בקרקע

קט שנים שהם שותפין בחצר וכאם לידו חלוקה כיצד יגנו הבותלו וכו' וד' ע"פ

א כבר אחרנו דהוון ראייה שמה הוון לכיכר אחרו
 שנים שהם שותפין במכר שיש כד דין חלוקה וכולו כל
 אחד מהם לכופ את יבדו ויחלק ונגם לעשות כוביהם שחונה
 למכוב כל אחד מהדיע בכל מכירו כדו שלא ויהא חכורו
 בשעה שחשבתם כמלקו ואכלו ממור אחד חוקתו אבל
 מפיכה כושין אותו לעשות מחונה בכל פת שרצה מהם הוון
 ראייה ואפילו שם מכר כעור שלא לעשויו אין הולבין אחריו
 וכושין לעשותו משום דכשיה הוקיף דלאוה כמנר ואפילו אחר
 האחר חוקתו כך בלא כולו ואתה מחלת לו לא מהבי ליה מוק'
 דלא שייך כלן חוקה שדעתה דחוקה הויו כיון שלא מוחס'
 השכירו והיונו דווקא היבא שהחוקין מוקין ואזינו כיון כדן
 מן שיש לו מתן פתח למכר מכירו שזה רואה למטה ואין כעל
 החצר יכול לראות למעלה אבל היבא שהחוקין כיוון כמו
 שהיו חוקין וכולו למר לא חשאתי למחית כיון שאינו חוקת כמו
 שאתה חוקתו ואחרת אולי תכתבת אתה למכוב נגם הוון
 תדיר הויו כיון קוסר ולא דמו למרם ודעתם לאו הוון תדיר הויו
 שלאורה הויו עשו ולא להסתכל בו למנר כמנר שאמרו לאדם
 להסתכל למנר מכירו שיש דעושו עניא כישא וחוקין כדוים
 הויו דגנור

לבוש עיר שושן

הלכות שוהפין בקרקע

דוליה הוא אבל אם יש עדים שמחו זה לזה על היוק
רחייה טוב אין יבולין למחוק בקץ אף על פי שהאומר למכור
קרקע כמותו ושאר כדיוכל למחור בו ונתחייב מחבורו כדיוקן אחר
שהור בו ואינו האד דתפישות מחוק וזה כיוצא בכתחייב כל
אחד לטעם למכורו ככמותו הכותל והוא לו כמו שכתחייב
לזמנה ונתחייב עליו שוכה במחולתו בלא קניין וכן הדיון
במחר שאין בו דין חוקה ומחוקו כדכונס סיבול כל אחד לבקף
אחר מחבורו לעשות מהנהגה כיוצא:

ב חדר או שאר מקום שאין בו דין חוקה שמתרבו השתמשין
למלקו אף על פי שקבו מיהם וכול כל אחד מהם לחזור
בו שאין זה אלא קניין דברים בעלמא שהחלוקה אף בזה המוש
רק המעשה בעלמא הוא ואין מקום לקניין זה שומא עליו אבל
אם כיור כל אחד מקנין ורעה זה כיורו פליגייה
אם ברוב כליהוקו מידע על זה הדין קניין על כל המקומות
שברובו שיהיה קרקעו זה הדין קניין אף בזה ויבטול לחזר
בזה וכן אם הדין זה כפשוטו הדין בחיוב זה בענינו והדין
בהלקו אף על פי שאם קניין אחר מהם וכול לחזור
במכורו וזה אומרים שפליגייה הדין. א. בכינו ולא חמר לו רק
חוק קניין קנה אף על פי דבשאר קניין קרקע בחוקה גרד
שיחמר לו רק חוק קניין זה בכינו דבר שאין לו חלק לא
בקניין זה שיהיה זה חלקו לו מדעתו לך גרד שיהיה כפניו
ומדעתו שיחמר לו רק חוק קניין אבל האם שבר קרקע זו היא
במחיר שניהם מובלת חוקה מדעתו שלא בכינו ולא יזילו לא
היור. י. חוק קניין רק שנתרבה כדבר קנה ולא עוד אלא ש
לה חוק קניין זה אחד במקומו וזה הלה בחלק האחר שהוא חליטו
וע"ל בסמוך ק"ע א"כ דרכים מקומות ב"ב:

ג כותל או וכו' על חוקים שניהם ובהנחת שניהם ואין
אחד מהם וכול לחזור לא כדנתינתו למחוק אף על פי שלא
היה בו דין חוקה אלא ככדא שכתבבא אהם משך אבי אהם
יש לאחד פי שניהם כחצר עשויה הכותל למחוק דכיון דמשום
היוק ראוי הוא כהא און דהכתל הוא כהא שיש לו חלק יותר
הדין ה"א הדין הוא שיהיה לשניהם זה האחד עכו ואין דרו השנת
לכנת את האם השני רעה לוכנס בפניו ואין חוק דבר אחר
ואם אינו רעה דכין כהא דכין הכותל והעליוה של שניהם
ולאחד און דרו השנת לבנות שיתבאר לקמן ב"מ קס"ד ואם
שניהם שניהם און להם כדן לבנות הדין שניהם שנים כל אחד
מזוין און ירדן ביחד עד שיתרבה הדין המקום ומ"ל כל אחד דמחוק
עמו בכל מה שאפשר שלא יזוין מחבורו בראייה:

ד רוחב כותל זה כמנהג המדינה שנהוגו השותפין לבנות
בשחלקין כיוצא וזאילו הנו לעשות מחסיה כיוצא
בקניס ויהאנין וכל לבושו ונתרובל שיהיה אהיה כה אחר
ומזוין שיש עליו זה חלק חסירו ואם ככנו ביהמה מקניס
והזוין יש אומרים שאין להבנין אחר האבנה שהוא חזין לה
קיום ומחורו ותפול מהרה ויבא עליו כך עד שיחורר וכפנה
לכנות לזוין חוקה חסירה וכו' דיכול לחזור ליה או אישבו לעש"י
שעתי אחרות ליה ליה הדין אף ב"ה יום און מחנה דיש
בעור ותקן כהא דרוש פליגייה על פי כתאין ויהא קנה מידו
לבנות מחסיה לא וכול לחזר בו לבנות לא מקנין קניין דברוש
דהאם כ"ל יושעבר ככנו להנאות הכניסין ואינו דומה לקנה
מידו לחלק יום חולקין וע"ל דלכנות לא היו אלא קניין לעשות
ששעה בעלמא ואין לקניין מקום לחול עליו כמו ב"ב כ"ס למחוק

זהו כדנני לבנות הכותל האבנים ואחר אחד אבן אשכנז
מהוכח ודכדא כולה משנה ובתוך שלו או איבאל כדננו לעשות
המכור ודכדא ואחר אחד אבן אשכנז לתוך שלו ואיבאל משל
המכור כולה משנה ויש אומרים שחבורו מעבך פליגייה ל
לעשותי כמנהג אהם ככנו באבנים ורעה האחר לעש"י אשכנז
ודכדא וכול שחבורו לחזרו היום או לחזר וכול ואשכנז למח
עיקר וכן כך אבא לידו היוק ראיה לך בששנו של אשכנז
במחנה וזה בהגו לעשות מהנחיל ודכדא ורעה אשכנז לעשות
בתוך שלו וכולה משנה וכול זה לחזר לו אם אתה פושט השקל לא
יהא לזרשות להשתמש בכותל ואכילו אחר ליה אחד והבני
לך להשתמש בה מניחא אחר ליה או במכר לא שכינה השמא
למחוקן ואי מתכנס לא כותל לו דכתיב ש"ל שמתו חסיה וזונה
שאם ככנו וככה בתוך שלו ואינו יכול ליתבש מחבורו חסיה וזונה
והאף על גב דבכתיב אחריון שאם הקיפו מחירב חסיה
מחויבין אותו לשלם התם יבטול טעמא לזכו שכינתל ברהא חסיה
עשונו במקדן עליו אלא לגדר בעלש והריגדו אכל בכתיב הדין
וכול הוא שיחמר און רכינו אלא כותל שאוכל סמוך פליגייה
שככנסת בתוך שך אינו רשאי למחך בו ויש חולקין:
ה אם של הכותל ששתי שתי חטורות כיון דמתחילה משל
של שניהם לבנות וזה אחרו שחמירא חס"ל שניהם נכנסת
מחיר לה והמקום והאבנים של שניהם וזאילו ככל לרשות אה
מהם או ששכש אחר מהם אחרת של האבנים לרשותו כלא עיני
ושמן שחבורו ומכרו לו כולה או איתכסלו במחנה או כיון
אף על פי שיש לו חלק אהיו דברים מתיילס כיון שגו בחוק
שדיוס דאין שיהיה הכותל הוא של שניהם וכיון שגו שומן
כהדדו לא קבדו אהדדו אכילו בשתהו הרכה כרשות אהמן
אויס וכו' חוקת השותפות אלא הדין כרשות שניהם
עד שוכיל רהייה בעדים ויש שישאלו לדין ב"ב אהאבני איתכס
שמה מזה הכותל וכו' חוקת שותפות חוקה דחוקה הוא דשאל
שניהם בכמותם הכותל מאליו והאבנים אבל אם אויס כירוש
לא מכתב"א אם עושן לקחתו מחד חלקך שזהו לאחזן כמנו שכל
לזמר א כס"א אבני זה הכותל ואין כאן מנוי בחוקת חוקה אלא
אכילו אם עושן אבני כמותו כולו משלנו כקאן כמנו:

ו כותל ששני בני שותפין ששכל וכאלו לחלק האבנים והיו
כד של אחד מהם אבנים וקורת יותר מהם שכד כמות
וזהו זה שהם בגדו וכו' בן און שומעין לו שכל הכותל ככל
הוא של שניהם:
ז וזה שאמרנו כס"ף ה' זאילו ככל הכותל לרשות אחד
מהם או כן לעשון שמהם של דוכא הוא אכילו הוא
במקום שאין בו דין חוקה אינו יכול לחזור לא כדנתינתו למחוק
מתחילה אלא על מה שכתבבא אבני כולה משלו וכן פשיטי
בכתיבה כולה משלו וף על פי שיש לו מנו אינו אהמן דהיו מנו
במקום חוקה דחוקה הוא דשניהם כלאה וזאילו האבני זה
של שניהם לבנות חוקה שאין בו דין חוקה ולא תירנה האם
לחלק אלא עלמכת שיש אחריו כל הכותל אין חוקה לא
כשטר ואין מושג לו שישן דמוות שמשוין אלא שטר או שיכנס
האחד עליו תקרה ומעויה או פיש כ"א וכותל אחד ויבני
שכשזו כשעת הכניסין שאם איתו וכד שכשעז כשעת הכניסין
וכולו זה לחזר לאחר ששנו ויהי ששאין לא להדגשתו כהן ויש
אומרים דנס חוות מהני וזרש חוות ויתבאר כשורת השם
כש"מ ששטר זה כשע"ף. ו. ואם הנהגו בעיר מי אחר לשטר
פולתיאן מן הרמאים ועשו כדכ"ה ב"ב:

החוקף מכל גדלו אם הוא במקום שבהנו שלא לגדור אין לחתוך בו אף גדר החוקף את הכניסו בין אם גדר חוקף ואם הוא חוקף שבהנו לגדור אין החוקף צריך לשלם לו כנסה אלא כשגדר החוקף כל הארבע רהות שגבל למדד הים או למחל תוקמקו לגדור ביובל צריך ובמחל שלא ככניסו מחקף כנסה מכל אם גדר החוקף חס מן הרומית דגלו דעתי דמחל ליה צריך ואינו חושש שחוקקהו לגדור בינו ובין חסו חוקף ליתן כל מה שגרים לו החוקף יתורה - וכיור החוקף יתד הים דמי הכי שברוכן מינין נכחו ריבופה דארשתיה דמינין ביה פניו כדקיימו ה'ת'ת במסכתא כמה הוה ויובת דכניסו למודיה כמה הוי כמכתת וחיונין פוסמן דתברת מודיבדיה מכלל תברת דיהו ריבופי רבס דחוקן הו' בלכנס כגו' ליתותא תליתא והו' כו' שיעור דמחוכין כניסו לחוקף נחמין לבוס דריתיה לביס חושבן דריתת מכלל כניסו הקטנות כו' ושיעור דהנהיגה דמינין דגריס כניסו לחוקף.

ב הו' צריך נכס לחסור שמש והותה מעורבת בתוך גינות אחרות ו' מו שאמר שסופין את הליקח לכנות בו על כניסה אבי' לחקוס שבהנו שלא לגדור כניסות נכסו לוחק סכא עכשו אין מופיל לו התנהגותה לנכסיה כפתחא ויש מלקחין ומכורא ליה דגם בליקח הולכין אחר התנהג דהא מדר ראשון לשנו כלומות שהיה לו כניסותיו שלא היו וכולון לבוק שחורב ג' הליקח אינו וכולון לבוק ובתכונותיה מהאח'ל. פ' כ' ב' ע' ק' ג' שיעור נכס גדר כניסה וכניסה אינו רק עשרה טעמים ושעמ' מ'אס דכניסה וכניסה אין שייך ב'תן כל כך הו'ק ראויה דאף על גב שאחרו חסור לארס שיעמוד על פרה חסורו כשעה שפוזמת כקמיה אינו אלא מידות שירות מאוס עין הדע ולא ככמות לגדור ארבע אמות שאכל כך אלא מה שגדורו לעשות גדר אינו א' כדוי שותפ' שגכס ולשעורה מן הכהמית שלא וכנסו כשדא וויקוי לשיקר דו' ליה כניסה עשרה טעמים ויש אחרים ליש' פ'א הנחמ' מתע' דהבי בני בעינין ארבע אמות:

א הא דמגלגלן עליו את הכ' כפייה ס'הי'א החוקף הי' דחוקא ס'גדר הרבופית כפניו לח' גבל חוקף לו' חוקף אכלל אם גדר הרבופית כק'ב כ'ן חוקף כ'ן חוקף ח'ס'ב' ל' ל'אלא דמי' הקסום ש'ת'ן שגדר החוקף ב'ק'ס' ה'ו' לא ג'ה דעתי שמכ'ן אל' א' כ'ש'רית ק'סום ה'ו' צ'ך ל'ת'ן לו' וי'ה'ה' גדר החוקף כק'סום כ'ן ס'ג' ח'י' ח'ס'ב' ז'ז' ד'מי' ק'סום שג'ר אל' אל' היה גודרו ו'ה' ר'ח' אל' היה צ'ך ל'ת'ן לו' ב'ה' וב'ש'ת' כ'ת'מו'ג' אינו מח' וכו' א'ל' פ'ל'ג'ו ק'סום וכו' כ'א'ר' ג'ה ב'ש'י' מק'סום :

ד רנה אחד מהם לגדור כקצה כ'ה'ק'ט'ן מ'ס'ב' כ'ס'ם למ'ך כ'לו וכ'כ'ה ת'ג'לו ופ'ש'ל ח'י'י' ב'ס'ומ'ן ש'ה'ל כ'כ'ו'כ'ו' ח'ו'ת'ת' ויש'ו'ח כ'ר'א'ש ה'כ'ו'ל מ'ח'מ'ן נ'כ'ר כ'כ'ו'ר ח'יה' ש'ל א'ח'ה'כ'ו' ע'ומ'ת וי'כ'ב'ד מ'ל'ג'ו פ'כ'ו'ר מ'כ'ר'ה' מ'ל'כ'ר ו'א'ח'ר ד'ד'ו ו'ה'ד'ו'ה' ה'ו'ל וכו' ת'י'ר'א ו'ה'ב'ו ש'ת'ר'ו' מ'ח'י'ף ל'יה מ'כ'ר'ו' ו'א'ח'ר'ו' ו'ה'ד'ו'ה' ה'ו'ל ח'י'ל'ו'ל'א מ'ד'ע'ו'ש'ו'ח'ם כ'ה'נ'ו ב'כ'ו'ר'ן א'ח'ר ע'כ'ו'ר'כ'ב' כ'ד'ל'מ'ל' ש'ומ'ן ק'א' ש'י'ף ו'ר'כ' כ'ד'ו' ה'ד'ו'ע' ש'ה'כ'ו'ל ש'לו ל'פ'ו'כ'ר אל' כ'ל ה'כ'ו'ל מ'ח'י'ם ה'ו' א'כ'ס'ו' ש'לו'ל'ם ש'ע'ו' מ'ד'ע'ת' מ'כ'ו'ס' כ'ו'ס'ו' ה'כ'ו'ל כ'א'ש'ט' ו'ע'ו'א'ס ח'ו'ת' מ'כ'א'ן מ'כ'א'ן ל'ז'ו' א'ם כ'כ'ל ה'כ'ו'ל מ'ח'י'ם ו'ה'א'כ'ס'ו' ש'ל מ'כ'ו'ס' :

ה א' ח'ן החוקף וכול לגדר כמה ה'ו' י'ש'כ'פ' בע'ין ד'ר'ה'ת' ו'ס'ו'ל כ'ו'ן ש'כ'ר'ו'ת ה'ו'ז'א' ו'א'ם א'ח'ר' ש'ו' לו' כ'כ'ש'ית' א' ש'ס'ו'מ'ו'ת ו'א'ח'ל כ'ל'א ש'כ'ו'פ' ש'ו'מ'כ'ו'ר'ן לו' ל'ש'כ'ו'ן ש'כ'ת' כ'מ'ן א'ין ה'ט'ו'ק' כ'א'מ'ן ל'ג'ד'ר ש'כ'ת'ך ש'ל מ'כ'ו'ל ר'א'ו'ן ד'ע'ה'ק'ף ה' מ'ח'ו'ק' כ'כ'ת'ל'ים :

ה א' ש'ע' א'ז'ה מ'כ'ו'ס'ה' ל'א ע'ש'ה ש'ו'ס א'ח'ד מ'ה'ס ש'ו'מ'ן ו'ש' מ'י שא'ר' א'ז'ה' ת'ג'ו'ל ל'ש'ת'י' א'ח'ד מ'ה'ס ה'ו'י ה'ו'ל כ'ח'ק'ת' מ'כ'ו'ס'ה' כ'מו' כ'ש'פ'א'ז'ו' מ'י'ו'מ'ן ו'ש' א'ח'ר'ה' כ'ו'ן ש'א'ל ע'ש'או' מ'י'ח'ן ו'כ'ו'ל ל'ה'י'ו'ת' ש'א'ח'ד מ'ה'ס ש'ע'ש'ו' ו'ש'כ' ל'ע'ס'ו' מ'י'ח'ן ל'ש'כ'ר' א'ם ת'ג'ו'ל ל'ש'ו'ת' א'ח'ד מ'ה'ס ה'ו'י ה'ו'ל ש'לו :

ו א' ח'ת'ת'ל'ה' א'ח'ר לו' ב'נ'י'ק'ף ל'ת'ק'ו'ף ל'א א'ת'ן ל'ר'ו'כ'ל' ד'ל'ו'ו' כ'א'ר' ר'כ'ר ו'ז'ו'ל'ו' מ'ל'ו' ד'ה'י'כ'ו'ס' ג'ד'ר ש'ל ק'ו'ס'ת' ש'פ'ת'ה' ש'כ'ת' ו'אינו כ'ו'ת'ן לו' א'ל' מ'ו'י מ'ש'ו'ר' ל'ר' ו'ז'ו'ל' ג'ז'ו' ד'ו'ק'ת' ש'א'ח'ר'ו' כ'ן מ'ח'ת'ת' ה'י'ק'ף א'ל' א'ח'ט'ו'ל ל'א א'ח'ר לו' כ'ן א'ל' ל'א'ח'ר ג'ד'ר ה'ס'ל'ש'ו'ת' כ'ו'ן ש'א'ח'ר לו' ק'ו'ס'ת' ש'ג'ד'ר ה'ר'כ'ו'י ש'ע'ד'ו'ן ל'א כ'ת'מ'י'ם ל'כ'ו'ל'ם ו'ה'ת' מ'ז'ה' כ'י' ש'ש'ו'ר' :

ז ח'ו'ש'ו' לו' ח'ו'ר'ב'ה' כ'ו'ן ח'ו'ר'ב'ו'ת ח'כ'ו'ר'ו' מ'כ'ו'ס' מ'כ'ל א'ר'ב'ע ר'ו'מ'ו'ת'ו'ע'ז'ר מ'כ'ו'ר'ו' ג'ד'ר ר'ו'ח ר'א'ז'ו'ס' ו'כ'ו'י'ה' ו'ש'י'ת' מ'כ'ו'ס' ח'ו'ר'ב'ו'ת' ע'ד ש'כ'ת'ל'ת' מ'ר'כ'ה' ש'לו ג'ד'ו'ס' ח'ס'ל' ר'ו'מ'ו'ת'ו'ה' א'ין ח'ו'ר'ב'ו'ת' ו'ז'ו'ל'ו' ל'י'ת'ן ל'ה'ט'ו'ת' כ'ל'ם ש'ה'ו' ל'א ה'ו'ע'ל' לו' ש'ח'ר'כ'ת'ו' ע'ד'ו'ן ע'ט'ו'ת'ה' ה'ו'ל ח'רו'ת ה'ר'כ'ו'י'ה' ה'ו'י' כ'מו' א' ש'כ'ו'ת' ל'ש'כ'ר' א'ם ג'ד'ר לו' א'ח'ר כ'ך ג'ס' ר'ו'ח ה'ר'כ'ו'י'ו' ש'כ'ת'ל' ח'רו'ב'ו'ת'ו' מ'ח'ת' ג'ד'ר מ'כ'ל א'ר'ב'ע ר'ו'מ'ו'ת'ה' מ'ג'ל'ג'ל'ן ע'ד ו'את ה'כ'ל ו'כ'ו'ת' ח'ת'ה' ה'ו'ל'ה' א'ח'ו'ת'ה' כ'א'ר'ב'ע ר'ו'ת'ת' ע'ד ב' כ'ה א'ר'ב'ע א'ח'ו'ת'ו'ת' ו'כ'ב'ד מ'ז'ה'ה' מ'ח'ס' מ'ח'ס' ה'כ'ו'ל' ש'ל מ'כ'ו'ס'ה' ש'כ'ל כ'ל א'ח'ר ל'ה'ע'ת'ה' כ'ו'כ'ו'ת' ש'כ'ת'כ'ו' ב'ס'ו'מ'ן א' ק'ו'ס'ת' ש'י'ף ו' א'ל' א'ם ה'יה ה'כ'ו'ל'ת' ו'ה' ש'כ'ה' ה'ו'ל'ח'ל'ק'ן כ'ה'ה' א'ין מ'ג'ל'ג'ל'ן ש'לו' א'ל' ד'כ'ר ח'י'ש'ט' ל'מ'ר'א'ו'ת' ה'ד'ו'י'ס'ו' מ'ה' ש'ה'כ'ו'ס' א' פ'ה'ר'ו'א'ו'י'כ'ו'ל' ל'א ע'ת'ר'כ' כ'כ'ת'ל'ים ו'כ'ן א'ין ש'נ'י'ק'ף ע'מ'א'ו' ה'ו'י ש'ג'ד'ר ר'ו'ח ר'כ'ו'י'ת' ה'ו'י ג'ו'ל'ה' ד'ע'י'ן כ'ב'ד'ו' ו'מ'ת'ן מ'ז'ה' ה'ה'כ'ו'ל' ש'ל ה'ס' ר'ו'ח' ע'ש'ו'כ'ה' ש'פ'ש'ה' ה'ו'ל ח'רו'ת ה'ר'כ'ו'י'ת' ו'כ'ב'ד מ'י'ו'ת' ה'כ'ו'ל'ת'ם ש'ל מ'כ'ו'ס'ת' מ'ן ה'ס'ע'ש'ט' ש'א'ח'ת'ו'ן א'כ'ל א'ם ג'ד'ר ה'ק'ף ש'ת'י' ד'ו'מ'ת' ע'ז'ר ח'ו'ת'ת' ו'ג'ד'ר ר'ו'ח ש'ל'ו'ת'ו'ת' ע'ד'ו'ן ע'ת'ו'ל' ל'רו'ח ר'כ'ו'י'ת' כ'כ'ת' מ'ו'ת' מ'ה'ר'ח' א'ל' כ'ר'ח'ה' לו' ש'א'ין צ'י'ך ל'ש'ל'ם לו' כ'ל'ו'ס' ע'ב'ד ש'ג'ד'ר א'ח'ד מ'ה'ס ר'ו'ח ר'כ'ו'י'ת' ו' וכ'ש'ג'ד'ו'ר ה'ח'ק'ף ר'ו'ח ה'ר'כ'ו'י'ת' כ'י'ך ל'ש'ל'ם לו' ח'ת'ו' ד'מי' ה'כ'ל ו'ל'ז'ה' מ'י'ו'ת' ע'ז'ר ע'ז'ר ה'ח'ק'ף כ'ה'ד'ו'ס' ש'כ'ו'ס'ו'כ'ו'ן ה'י'ק'ף א'כ'ל א'ם ג'ד'ר מ'כ'ח'ו'ן מ'כ'ו'ס' ח'ו'ר'ב'ו'ת'ו' מ'כ'ת'ל' א'ין ה'ט'ו'ק'ף ג'ד'ר מ'כ'ל ד'ו'מ'ו'ת'ו' כ'כ'נ'ג' כ'ל ש'ע'ו'ל'ם א'ח'ל ע'ת'ו'ן ה'ו'ל ע'ת'ו'ת'ו'ת'ו'ת' ע'ל

קנט חוקף צייח ש'כ'נ'ג' ל'ג'ג' ו'כ'י'צ'ר ו'ס'ו'ר'ו'ה'

ובר' ס'ע'י'פ'ים

א מ'ני כ'תו'ס' ע'ס'ה' ו'ז'ו'ל'ו' כ'כ'ד' ו'ה' ו'ה'ו'ו' ג'נו'ת'ו'ת'ה'ם ע'ש'ו'ן ל'ד'ר'ה' ד'ה'ו'ס' כ'ה'ן ה'י'ק'ף ר'כ'ו'י'ה' ל'ש'כ'ר' א'ח'ל' א'ם ה'ו'י כ'כ'ו'ס'ה' ר'ש'ו'ת' ה'ר'כ'ו'י'ס' ו'ה' ע'ש'ה' ח'ק'ס' ג'ב'יה' א'ר'ב'ע א'ח'ו'ת' ל'ח'ז'י'ג'נו' ש'ה'ו'ל' ד'ר' כ'ו'י' ו'ה' ע'ה' מ'ע'ק'ה' ר'כ'ו'י'ג'נו' ש'ה'ו'ל' ד'ר'נו ו'ע'ש'ו'ן ח'ק'ס'ה' ע'ה' ש'ל'א כ'כ'נ'ג' ו'ה' ו'מ'ע'ר'ף כ'ד'ו' ש'ל'ז'ו'ל' ע'ל ז'ה' א'ת'ו'ת' א'ף ע'ל פ'ל' ש'כ'ו'ס'ת' ר'כ'ו'י'ס' ו'כ'ו'ל'ן ל'ר'או'ת' ע'ל ה'ג'ו'ת' ל'א ו'ז'ו'ל' ה'ח' ל'ו'ח'ר ה'ר'כ'ו'י' ב'ו'ך ש'י'ף ה'א' כ'ע'ו'ת' ל'א'ט'ו'ת'ו'ת'ו' מ'ק'ח'ו' כ'כ'ו' ר'ש'ו'ת' ה'ר'כ'ו'י'ס' ש'כ'ו'ל' ל'ו'ח'ר לו' כ'כ'ו' ר'ש'ו'ת' ה'ר'כ'ו'י'ס' א'ין ר'ו'ח'ן א'ו'ת'י' א'ל'א כ'ו'ס' ו'כ'ע'ת' ש'א'ש'מו'ד' ש'ל ג'נו'א'ו'כ'ל' ל'ו'ד'ה'ר'מ'ס' א'כ'ל א'ת'ה' ר'ו'ח'ק' א'ח'ו'ת'ת' ת'מ'ו'ד' ל'א א'י'כ'ל ל'ו'ד'ר מ'ח'ך ו'א'ם ה'ג'ג' ע'ד' ש'כ'ו'ר' ר'ש'ו'ת' ה'ר'כ'ו'י'א'ו'ן א'ת'ו'ת' ל'ד'ר'ה'ת' כ'כ'ת' ו'ש'ל'ו'כ'ס' כ'ו'ס'ת' ש'ע'י'ת' כ'כ'ג' א'ל' לו' ה'ו'ח' ר'א'ו'י' ו'ת'ר' מ'ג'ג' ו'ז'ו' ש'א'ל'ז'ו' ו'כ'כ'נ'ג' ו'ז'ו'ל'ו' כ'כ'ו'י' ל'ג'ג' ל'ש'ו'ת' מ'ע'ה' :

ב כ'כ'ר א'ח'ר'ו' ד'כ'ל מ'ח'ו'ס' ש'ע'ב' כ'ן מ'ס' ה'ו'י ק'ו'ס' ר'א'ו'י' צ'י'ך ל'ע'ש'ו'ן

לבוש עיראק

הלכות שוחפין בקרקע

דברים ואם הוא דד עמיה מייב עמיה בכל אף על כו שיש
 לו כות מחייב אמר:
 ג וכשנוכח דברים אלו: כחנר גזוקין לפי האמון ולא לפי
 קרובו כתיב שכל אחד אינו נדך מורש כחנר אלא העמין
 לשומר מרכבו העיר ולא שידן לפי קרובו כתיב אל בעור דמס
 זה משם משבו האויבים למכתב כשפות לפיכך הקרוב למתח
 העיר הוא ממוכן יותר ונדך פמור לתורה מה שאין כן בחנר
 ושמו שחומר דחנר ועיר דין אחד להם טמס החנר נדך
 שמירה מפני הפסכה והולכות לפי קרובו הכתיב:
 ד אם חס מכני החנר אינו רונה ליתן בתיון הנדך וגם
 אינו רונה להפכו כתיב שפחנר ותקנו הם ועשירו כותו
 ויקחו וטעמיה עד שפחנר חלקו האינו עמון:
 ה אחד האשוחותין כחנר טמס להשתמש כחנר תמיהם
 קטוב או שאר כל דבר שאין דרך אכסו האקום לעשות
 כחנרותו והוא כגון הפחיה כה כחה או תימיהם או לנדל כה
 מרכנו ליש וכן שאר דברים שאין דרך בבור האקום לעשותם
 כחנרותיהם ככונם אשוחותין כה החנר משכבן זה על ג
 חזן מן הככבים לפי שאין דרך כות ושרף להקנות על גב
 הכנה כעדך בתיקום שאין שידן היא שפמא כגון פדרך שו
 שחפשים טובים וכולן למתנתם לפי שיש להם חזקת או ככונן
 מתור וכל או חלף מורדן כ ש טמס נכנס כתיב פרכע
 אמות של חכירו שובלן לאחות:

ו תמס חנרותם שזכבותיהם כרחים או ינו שובכין לכו
 אדא רוכתין לתקן דכתיב לפיכך לתמיהם שכל חזן שלא
 ודרו הימם וכל קמיתיהם ומדו העלויים כתיב וכל ודרו
 כמתים פחיהם משיע לבגלם ואין קום אחת אפיהם לה
 והתמיהה חונם משיעית אלא ככנר מנהגם שכל חזן שלא
 ודרו תמס העלויים לחס טוב טמס:

קסב דברים שבני מבוי כופין זה את זה וכו' זעירים

א ככו מבוי כופין זה את זה לעשות לחו וקורה לתבונה כו
 שובלן להשתמש בה כשבת אכל אם כאלו להחזיר לו
 דלתות אכלו אחד טמס אזה שירכס וכול לעכב ואכלו ים
 הם רונם לפיכך משיעיתם וכו' ממשו חמיו שחן גס היא
 להנאסו וכול שיהא לעכב ולומר חמיו רונה לוכסם כחכולתי
 עד פתחיהם אכלו חס ופחיו ג' ים להעמיד לו דלתות ככו
 דלתות הכים משכבין עליהם ואכלו או חרבו להעמיד ש
 הדלתות כעמם מבוי הרס ככורשות הכים מעכבין
 עליהם לפי שבעינים יש דוחקים כר' וכל ככוסים לתיך הכמון
 עד ויהי דחק ואפילו מכרו ככו הכמות את העמיו כדו להעמיד
 דלתות והכירו שכל שישלא ופרפר שאכר וכמו לא פדערו
 ככו דלות הכים ח' וכולן לחשות ולא אפירובן פדעתי
 שאלו דקירא דכו שפמאל רכים הוא וכל אה שידן על
 חכירו שחשת הוא לכל לא מוחה ועוד איתכן ליש דלות
 לחברה כדו להעמיד דלתות ואין זה עליהם שיהא כחנות
 שרכים למחית כירה ואין מכרתה מכרה שישומחנות
 קעשים העמיות לחותן ומכרות העמיות לר' או לפיכך
 דשאין הם להעמיד דלתות רכנלו הוא לא דחיק ככו דלות
 שרכים ויהי דאכלו אכ כתיב לר' ויכיר כראשו כעין פתח

כ דין מחלק דמות להעמיד דלתות מבויים שלהם היא
 דמלכותא דיהא כי העמיות וסמכותיה שלו הן וכול לעשות
 כהם מה שרצה שיהא חזן חותן הופדאלים הדרים חזן
 למבוי וכולן לכלל הדמות חזן החלק רשאין הם לעשות חזן
 חותן כדים כיון שהדן פיהם כל
 ב אין מחלק דמות להעמיד דלתות לדרך עיר אחרת וכך ככו
 אותה מחכאות לפותיהם שלא ועברו פוד פס ככו אותה
 העיר מעכבים עליהם אמלו ויש להם דרך אחר לפכוד מהם
 שכבר הוחזקו לקנר דרכם דרך אותה מחכאות:
 ג חיו מחלק דמות פתח פתח מבוי אפילו מפולש ככו החבו
 מעכבין עליו ומשני פתחיהם עליהם את הדרך ואם היה
 מפולש לדלות שרכים פותח כל פתח שרצה למתא' דכוון
 פיהם מפולש לר' ככו כתיב ויהי חזן שידן לומר מדינת
 פדרך כתיבת פתחיהם אית ליה דלתות האפולש כולו ככונן
 דמו שחכרה עליהם את הדרך כלילה וכן מעכבין זה את זה
 שלא להשתמש במבוי דם כככיום פדרך להשתמש ככו חיות
 ד זה אחרים שאכשק לפתוח פתח ככו חיה ככוון שיש
 לו חנר בין שני מבויים ופתח לאחד מהם וכל דלתות
 פתח למבוי אף על פי שכו אותה החכו חזן מעכבין עליו
 ככו שכו פתחיהם וכולן לעכב עליו מעמיו שחכרה עליהם
 דרובת רב של ככו אותה וכוני שכתח למכה לכה שם דרך
 פתח:

ה יום לו כתח טמס ככו שוכו מפולש יהיו והוא חסוד
 ובתיהם ככל פתח שירנה ואם פתח את פתחיהם הוא בו'
 שכבר מחל זמניו ובשלחן פתחיהם ונגמרו ובכו החמו
 מעכבין עליו מפתחיהם:
 ו אחד מבוי מבוי שישק לפתחיהם פתחיהם ככו חיו ול' חיו
 למבוי אחר ככו החכו הדשא מעכבין עליו שחא יבא
 עליהם חסוד משמש חתן חזן האם הקניס ע' ככו האב
 לפיכך חסוד שאין חתם חתן חזן בני החכו פתחיהם
 פתחו ככל שח שירנה וכלכר סומדן פתחיהם שאלו למבוי
 שלא חזרו אחר כך ופתיחה ככו חיו יהיו לפיכך פתחיהם
 לפתי החכאות וררה הדרך על זה החכואים:
 ז חסוד חיותהם פתחיהם למבוי שאין שולש כל אחת יש
 לה דמות להשתמש ככונן חכרה בו חזן חכל יא ככו
 פכיס לפיכך הכמות השתמשת לפתחה ומס כולל ואין אחר'
 השתמשת עמם והפתיחה השתמשת נעמה ועם איתן
 השתמשת ולא עם הכמות וכן כולן עד שביין השתמשות
 עם החכואים והיא השתמשת לעמיה וזכה השתמשת עם
 אחר

למש עיר שרץ

הלכות שוהצין בקרקע

בדקום נמו' אים גותין העור בודם ומקבלן מחשלת מלכס
 עליהם גם כן אינם הורגים רק לוקחים המזון וכוכסין
 הפור תחת מחשלת ומכיסים הכספות לגור עם לכוין נוכין
 הנואי ההלה לפי שכן ממין אכל אף על פסקיו בכמות הם
 באים שאינם עקשוסים לכבול העור רק להרנג ולאכד ולכת
 לרדס והמזון ממילא יושלו ואחכד גובין השקדנות
 ההנהגה הנו לפי שכן הכספות והחזו לפי שכן המזון והאי
 שכן ממין רקאחר דווקא המזון המוטלטל דאיכא למוחש
 פלוהם אכל ממין שאלו מוטלטל חין גובין פלוו כלל דלובא
 למוחש למרדו והט וט אפוס לגזולות הנרדו ורקקפות
 ופרוסות כתיס ובעתהם גובין אף לבישול וכן הכורה
 ההולכת בחדר ושעו איכא סכנת כפסית וגיבין אף לפי
 הכספות וכל מה שמעלנין האוונות עליוסרל ופלוני גזרין
 שמדות וזכילו ומטבין אותן ביוסורין וש הירחים שובין לפי
 המזון שאין כותבין שוכיהם לא על ממוסם על וסרל ולכך
 באין עליהם כעיקרן שוכיהם לזיונוס חוקין וסבורל להו שכל
 פיוסו סכנת כפסות ואיבילו לא גזרו רק שלא למכור למס
 זכוכת מרדו המחלף וסרל וכל כראה דקבין כזה לפי פיוני
 הנראה לריוני ע"ר ל' והם ורקדו היטב וכוונו מה הו
 עיקר פוכת הגור ודעת המושל בעת ההיא וידועו על פיהם
 כי סכנת הנזרות והשקדנות איבין פיוני כעס ועליו סמוס ממין
 פסם כותבין לרשע ממש על הכספות היו וגיבין מידכ"ל
 שומרו הפור ששומרין בפנחן כלולות ונכתב רשע המושל
 לתת לו קנכה ולשנה והוא ועמוד הפומרים גובין לפי ממין
 אף על פי שמתחלה הונדורו לפמור כמותה סכנתם בתן פוכו
 במזון לפי מה שהעריך שזש להם ממין רב ליהודים לכך
 כתבשר ולכך גובין לפי ממין דווקא כבי הוא גובין אכל הם
 בגוים ערוין שומרים והיהודים שוכרים שגום או ששלם לשמור
 במקומן פדיון ארקקפתא דגרבו מוכח וגובין כמותה הן דל הן
 עשירי וכשגובין לפי ממין אין מילות בין המווסל או האין
 של אחרים שפוסק בהם ואיבילו כהנו שיה לותן מהם וכונן
 לשבות ולקבוע לותן להם מכאן והלזה פ"ס הראשונים
 אחרים הם אינם רגוים לחול שזן חולקין וסבורל להו דלון
 צריך לותן ממזון אחרים ואם מתיירין ששיצין להם פין
 יגודו לתוך וכתב מרדף והאכנה כסכר הראשונה עב לנדר'
 לי דטעמיה דמסתבד הוא ודיכא הוא דהו דעליו מו' אים
 ממין אחרים כידו מייב הוא כפיורתה שקביל עליו או כהכס
 או כבכר או כהלואה וכל מה שאינו כותבין עם איביל שא שר
 שומרה שכל ידו הם שומרים אותה וזאת מיוכונו ואם כן
 למה לא יתן ממנו כראה לגו' שיש לו כידו עוסק' מאחרים
 וכן המקבל שכללל והכותב פלגא וכן גובין לתת ממה שיש
 לתן אלא כלא כלא או לכבדו או לכבדו אשין כשכוסם או הו דרובין
 תחלה לתת על פי המערכת האשין ויכולו לשכור ולתקן על פי
 הכסופה הדין כשותבין זה עם זה שכולין להכבוע אחר את
 שכירו בשכופת השותבין אותנו שורה ואם כולם כותבין
 על פי הכסופה ואחר אומר איביל כשכפ אלא העריכו אותי
 בכל מה שפרטנו לו אימרושין שומעין לו דשמיא על פי המזון
 שאינו יודיע ואינו רונה לגלותו על פי הכסופה וכללו וכן המזון
 פיוני החם על כל אחר ויתן והתחילו לגבות מחלות שעה היו
 על כל אחד תלפין כחוב ואשילו קשני אחר כך מייב לותן מה
 ששקפו עליו וכן אפס היה פכו והעזר הולבין תמור אחר ומן

התחלת הכסופה מהוה מו' שכל לעור כיון חזון שבתחילתה כמס
 ההוא וכן זמן הנכסיהו' אומרים שאין צריך לתת להם היא
 הוללו וכבר נתייכו וזין רשית כיד הקלה להתנת מתמ-
 חיהו' אומרים דאם היא ההוא היא תעלה לבאם
 חייבים לותן חוקים ככל פנימיים ימים הולבין אחר חובת
 הקבוע כשור שצווקם כמשה פטחים אף על פי שהו חובת
 גרוש און אוקרקקהו' כפנימיים התמו' מפי' שאי אוכזל להפסד
 דוכיהם על תלם וכעמיוס ומכרין על אחד שלא כיון על
 ולפסחים חוקין מממת שאין יכולין לדקדק בה' דבר ויבד
 על ועורלכך מה שבהנו כהנו קהל שהליו לשר ואשר לכת
 להם כמסו' ואחר כך לא רבה וכתיבאשין המוכר ואחר כך
 כוכה להם הקהלה הו' כוכוסים חן ההבקר כמותו כעס פגוה
 ואין צריך להם מלך לאותן מהו' עזורים כותן הגזנה
 ונרדו מכסוהם - מו' שיש לו חובות על אחרים אם ראוין
 לזכרע כותן מהם וכן אף כתייב למהרים מהבין ליהם
 ונאך לפסל: אין צרכין לתן מרובי' שבה על תשכיס' כל'
 וזון שלא כוקף פס הקין וכן שגורית שח' בא ליה כפנימיים
 אין כותבין מחשבת המהירה למנה או לנדקף אם אף על
 כלה' מהם אכל אכ' ו' וכלה' חן רהו ח' ל' רשו חזון
 כותב' כותן אפ' אפ' כתייב למהרים מהבין ליהם
 כוזא וכותן כו' אומרים דהייב לותן מהם אם אף פגו'
 שכותב' כן כוכוסים שחקדו ויש חוקין ולבילו פלג' אים
 היו לו קרקפות בהק' אחר איביל כותן מהם כלום שאין
 המושל כותן עיבוי בקרקפות שחקדו אחר במקום שבותבין
 על פי הערכה או כובל למר ששמו אכל אם כותבין על פי
 השכופ' וכל ליהו' ששפור כשכותבין על פי הערכה שומבין
 על פי הערכתם כין טעו כן לא טעו וכשכותבין על פי
 הכסופה הוא מעריך דווקא על פי שפוטו והרו טעה
 והו דאחריון דלון כותבין ממזון שאין מטלטל דהנו
 מקרקפות היוניו כמתים וכדומה שאינו מרוות כהן אכל אים
 וש' ל' שולסם בתים ודר בלחד מהם ושוכר האחרים
 פיוס ל' שות' וכמתים שחייבין כהן או עוסק בקרקטואו כ'
 בקרקפות צריך לותן מהם אכל לא כ' כ' כמותן ממין
 דלא מרדף וכיוסוה' כתי' כ' ר' ש' א' דמטלטלן וכשכותבין
 מבתיס כל ביתה השוכ' יותר ועושה פין יותר צריך לותן יותר
 וככל זה הולבין אחר המנהג ואם רגוים כפלו כווסים לקבוע
 מהם על הכתיס כחוקים שאין צריך לותן מהם אין שותבין להם
 וכש' שאין כותבין כל הכתיס כן אין כותבין ש' אחר כלו כיון
 או שוכר אכל כמשיעין כותבין כותבין יהיה אכל כל כיון
 משאר ממין שהיו איביל מרוות כהן אלא שנותן מהם לפי
 שפוטת הנרוות בהם אם היה כ' ל' גודו או יוה שפוטת כוול הס'
 מוכר אותם ומרמי' כהן ואין חולוק בהם אם מחוכוסי לגבי'
 או לא והכל כמנהג המדינה - כל מה שזוכה לתת ממין
 הולבין אחר רוב המזין והעשירי' ששם באכסום המושל
 מאבין רוב כעבון זה ומתו' כך פסק מהר"א בעל תרומ' ה' ה' ה'
 ל' על פי ח' ומהם שג' חוקין תקיפין ועשירים ורגוים קהל
 לכרה' האכסום שיעריכו והעשירי' רגוים' וברודו בתר' ה'
 אכסו' כ' ט' אים שוכות בהם לפי' ליהם שריכה שפוטת
 ש' מתוך כך יתעו' העשירים בערכים כיון שיש בתוים איל'
 השכוס שיש להם שייכו' בחקים שכני העשיר מו' כיון כהיה
 מלמד תוכיות ואין אכיהם של תוכיות כולן וכולן לשר
 לכניהם ונכתבם הקהל לותן ששכר גובין לפי ממין ודלל

מחורין

לבוש ציור שמעון

חלכות סוזה צפון בקרקע

קיד

לחמש והכו' ויהי הקהל מותקין בחמשים ה' ואם הסר פטרו חמטו ומכנה אותן מיחס הקהל קרו היא שולג' דנו כדו החל שער ויש א' זרדים שקודם שנתכסמו עש הסר און כח כדו הסר לכסוד אה' וזקן או להקל עליו משהו דמוטינו שיהא הסר ככר יש לו הכסוי' בדעתו מה שזרעה ליקח הכיסים וכשפוער אחד מהם אחריון יהיה אונו משפיר כ' א'ם כ'ויה שפטר וס' הפול פ'ו האחרים וז' א'ין כח כדו להקל על ז'ו להכני' פ'לוה און להברדון זה וזהוה דככר הם משתקין ויהא לתת כל אחד מה שפונט עליו א' כל א'ם ככר כינכטרו עש הסר ויחל לח' כ' לח' חלקן ומכנה וזאתו להקלה א' כ'י' פ'י בקשתו היא פ'לו דחש' ע'ל א' פ'ו שהגלו פ'י' וזו' משתו' כי יגודו וז'ו' און צריך ליתנו להקל' וז'ו' שפד'ו החק' וז'ו' הש' פ'ה' חמטו וז'ו' הכוונות מ' משד'ר ככר'ו שפד'ו לח' פ'ס'ו ויחייב לוד'ן לכל ככר'ו העור ויחיד שכותן חק' ל'ך א'מי הכונר'ך ליתן עש הקלה שהם כשותפין הקהל שותפין ו' עש זה כשמים ה'ן ז'וכוס' אבל בעליו אינוס' שותפין ד'ש' ח'ן לא בשפת פ'ו וז'ו' ה'ו'ש'ל מעלול על קנתן און האחרים חייבין להפוע' א' ביולו העלול תחלה על ביולן וכדו'ו בקנתן או ככסדו בכחכתו וצ'ו'רוה' ופ' ל'ס' קח' ויש ב'א עלוה' על פ'ר א'חת כל הקהל וז'ו' ש'ר יש לחוש ש'ס' פ'לוה' ויכדורו חייבין ליתן לז'ו' וז'עלו ש'ריו ג'ס' להם יש תיעלת כ'ו שלא יפכו ג'ס' ע'יה' וכחם ש'יון קניו ויכול המד'ן און ה'ו'ש'ל להכריז און לחכר הכותבין כפי יג'ה שזרעה וז'ו' ש'רות אלוה' וז'ו'ר און קהל' ז'ג'רוס' ע'ם המד'ן נכדור'לו און ק'לו לרכדו'ו א'ם יב'א חוה' היוק' לחמשים וחכ'ו שפונט' להם ד'ין מסד'ן ח'ך ד'ש'ין לזמר' א'חמטו מ'שפ'ין און כד'ו'ת' לז'ו' והמד'ן ופ'ה' א'ה' שזרעה וכדו'ו הקדו'ה' כ'יו' שמתו'ן ב'ת'יק'ו'ת' פ'ים' א'מר' כ'ך ב'תן היול' קנת' המזיכה לכל'ו א'ם ג'ס' הכ'ם יב'א לוד'ן המלך כ'ת'ר'ו'ה' מוה' וז'א'ם ה'יום ע'מיון הוא כ'ו'ר החק'ן א' השת'יק'ו'ת' כ'יו'ס' כ'ו'ר ב'ר'ל'ש'ו'ס' ח'ו'ש'ת'ש'פ'י'ה'ר'ו' וז'ו'ר'ך לית'לו חייבין הר'ש' ועל ז'ו' כ'ך כ'סדו ח'מט'ם כ'סדו לתת ע'ם הקהל ד'לו'ש'ת' הוא א'כל א'ם ח'סד'ת' ל'ט'ו'ש'ל ועל ז'ו' יד'ך כ'סדו ח'ו'ב' ד'לו' כ'ל' כ'מ'ו'י'ת' ד'סד' ל'ט'ל'ס' ל'מ'סר'ת'ו' כ'מ'ו'ן הקהל ולכ'סד'ר ח'מט'ר' בש'כול'ך כ'יו' שמתכ'ר' ו'ס' א'ז'רו'ס' ש'א'ם ה'ג'רו'כ'ו' ל'ז'ו'ש'ת' ה'יב'א'ת' ש'י'צ'ו'ר'ו' להם הסר' על ס'ט'רו' ה'ו'ת'ו'ק'ה' א'ות'ם ש'א'י'ם כ'ו'ש'א'י'ם י'ו'ת'ג'ין כ'ש'ו'ת'ו'ת' און ח'י'בו'ן ליתן לז'ו'ה' קהל' כ'ספ'ד' אחד מ'ה'ו'ס' ל'כ'סד'ו' כ'ל'א' ק'ני'ן וכן כל כדו'ו הקהל' אינוס' צ'רו'כ'ו' ק'ני'ן ד'ה'ו' כ'א'לו' כ'ע'ש'ה' כ'כ'ו'ת' ד'ו'ן א'ו'ה' כ'ע'ש' כ'כ'ו'ו'ת' ד'ין א'ז'ו' ח'ז'ר'ה' מ'ז'ו'ר'ו' ו'כ'ו'ל'ו'ן א' ח'ר'ש'א'ל' ש'נ'ע'ו'ר'ו'ך ל'ט'נ'ה' ופ'ל' כ'ו'ך מ'ן ד'ל' א'ד'ו'י'ת' ת'ק'נ'ה' הקהל' וז'כ'ו' העור' נ'מ'א'ת' כ'ת'ק'ו'ת' ק'רו'מו'ת' כ'ל'א' ל'ה'ו'י'ב'א'ת' א'ת' פ'ס'ר' מ'כ'ו'ת' ה'כ'סד'ת' כ'ד'ו'ר'ו'ת' ש'כ'ו'ר'ו'ת' ש'י'כ'ו'ל' כ'ל' א'ר'ם ל'ה'י'ת' מ'ל'ו'ת'ו' וז'ד'ו'ר' כ'כ'ו'ת' א' כ'כ'ס'ת' ש'ו'ה' מ'ו'כ'ו'ל'ו' ל'פ'ע'ה' א'ח'ר'ת' וז'א'ת' ג'י'ר'א' ש'ק'ו'מ'ה' א'ת'ק'ו'ס' ל'כ'ו'ת'ם א'ח'לו'ב' כ'ל'א' ת'ו'ר'ת' נ'ב'ו'ה' :

אשר יין אחר תלמד טוב לכושי פשוט ויע' ל'כ'ו'ס' ח'כ'ו'ת' ס'ו' ג'ס' ע'ף' ו' כ'ן כ'מ'ו'ן כ'ו'ת' ה'כ'כ'ת' נ'ו'כ'ו'ן כ'ל'ו'ס' מ'ח'ו'ן ס'כ'ן ד'ר'ך כ'כ'ו'ת' ת' ה'ו'ה' כ'כ'ו' נ'כ'ו'ע'ר'ה' וכן כל נ'ר'כ'ו' מ'ד'ו'ר'ף' על פ'ו ש'ק'ן מ'ן ח'ו'י'ן נ'ר'כ'ו'ן ב'ג'ו'ן כ'ו'ת' ה'ת'בו'ת' און ח'ו'ק'ס' וכד'ו'ת'ה' א'כ'ו'ו' ו'ר'כ'ו' ה'כ'נ'ר'כ'ו'כ'ו'ן י'ו'ת'ן ח'ק'ו'ן ל'כ'ו' מ'ח'ו'ס' :

הדברים הנרכו'ו'ת' המז'ו'ת' העור' ל'ק'ו'ח'ים מ'ל' א'כ'סו' כ'כ'ו'ר'ו' מ'ה'ו' מ'ח'ו'ת'ו'ס' פ'נס' ה'ס' נ'ר'כ'ו'כ'ן ש'ח'ר'ה' ח'ו'ת' מ'ת'ר'ן א'ח'ך ת'ל'מ'ו'ו' ח'מ'ו'ס' נ'ר'כ'ו'כ'ן ש'ח'ר'ה' ש'ת'ו'ר'ת'ן ח'מ'ט'ר'ת'ן א'כל ת'ר'ו'ן ה'ד'ר'כ'ו'ס' ונ'ד'ו'ר'ו'כ'ו'ת' א'ח'לו'ב' מ'ן ח'כ'מ'ים ש'כ'ר'ו'ס' ה'ס' נ'ר'כ'ו' א'ן ל'ס' א'ו'ס' ה'ר'ך'ך ש'כ'ל' ה'ע'ס' ונ'כ'ו'ן וז'מ'ת'ק'ו'ן כ'ע'ש'ת'ם ל'ז'ו' ה'ת'בו'ת'ק'ו'ד'ו'ס' ח'ת'ו'ס' ע'ת'ה'ם ש'א'ין ד'ר'ך ת'ל'מ'ו'ת' ח'מ'ט'ו'ס' א'ח'ו' ל'ל'לו' כ'כ'ו' ע'מ'י ה'ר'ך'ך ע'ת'ו'ן ל'כ'ו'ס' ע'ף' ש'ו'י'ן ר'מ'ן ר'מ'ן ע'ס'ק'ו'ס' א'ז'ו' מ'י'ר'י'ן כ'ה'ר' ל'ה'כ'ו'ת' מ'ו'ס' ל'ע'ו'ר' נ'ו'כ'ו'ן א'ח'לו'ב' ה'ת'ו'ת'ו'ק'ו'ס' מ'ו'ו' ו'כ'ו'ת' ה'יא' ל'ה'ס' ש'פ'ק'ו'ס' מ'מ'ו'ס' ש'ד'ו'ת'ה'ם' ונ'כ'ו'ת'ה'ם' ל'כ'ו'כ'ך א'ט' א'ז'ר'ע' ס'ו'ס' ד'כ'ר'ש'א'ל' ח'ו'ש'ו'ה' ה'ת'ז'ר'ה' ש'ל'א' כ'ו'א' ה'מ'ו'ס' א'כ'ו'ו' וז'ל'ל'א' כ'ה'כ'ה' מ'ה'ס' ה'ת'י'מ'ו'ס' וז'ו'ז'ו'ר'ן ל'ה'ס' כ'ל' מ'ה' ש'ל'ת'ק'ו'ס' מ'ו'ו' ס' ד'ל'כ'ת'מ'ו'ה' ל'א' כ'ר'ת' מ'ה'ס' ה'ל'א' ע'ל א'ח'ת' ש'ו'י'ת'ן מ'ה'ס' ה'ר'ו'ן ש'א'י'ן כ'ו'א'ס' וז'ת'י' ל'א'י' כ'כ'ו' ה'ח'לו'ה' כ'ו'כ'ו'ה' וכן כל כ'ו'י'א' כ'ו' א'ס' ל'כ'ו' כ'מ'ו'ן כ'ו'ת' ה'כ'כ'ת' און מ'ח'ו'ת'ו'ס' נ'ר'כ'ו'כ'ו'ן לתת ל'ס' ד'ל' און כ'כ'ו'י'ת' מ'נ'ה' כ'ו'כ'ו'ה' ופ'ל' א'ר'ך ס'ע'ף' ע'ו' :

ה' תלמודי חמט'ו'ס' ש'ח'ר'ה' מ'ח'מ'ו'ס' כ'ו'ו' ש'ת'כ'ב'ר' כ'ל'ו'ס' כ'ל'ו'ס' כ'א' מ'ת'ר'ת'ן ג'ו'ס' מ'ק'ו'מ'ו'ת' ש'כ'ו'ר'ו'ה'ן ש'נס' ח'ו'ן ה'כ'כ'ו'ס' מ'ו'ר'ר' ח'מ'ט'ו'ס' ו'כ'כ'ת' ח'ו'ר'ו'ז'ל' ו'י'כ'ת'ה' ה'ע'ו'ן ה'ו'א' וכן ר'א'ו' ל'כ'ו'ו' ע'ד' ל' ע'ש'ת' מ'א'כ'ו'י'ם כ'ו'ו'ו' כ'ת'ל'ת'ם' וז'ל' ו'י'כ'ו'ה' ל'ה' ש'ר'ו'ת'ן מ'ח'ס' כ'ה' ב'ת' כ'כ'ו' ל'ר'כ'ו'ו'ת' ח'ת'ו'ס' ו'ע'לו'ס' כ'ל' א'כ'ל'א' מ'ד'ו'כ'א' ח'ך' פ'ל' ע'ל' ד'מ'ו'ק'ו'ל' ד'כ'ר'פ'ו'ת' ל'א' ו'כ'ו'כ'ו'ן ש'ת'ל'ת'ו'ת' מ'ח'ו'ת'ו'ס' מ'ל' ח'ו'ס' כ'כ'ו'ר'ו'ת' מ'ח'ו'ס' ד'כ'ת'ו'כ' כ'ה'נ'ה' וז'ל'י'א' ו'ג'ו'ה' מ'כ'ד'ו'ן כ'ל' ו'ו'ן ל'ך' ל'כ'ו'ס' ל'ח'ו'מ'ו'ה' ע'ל'י'ה'ו' ה'כ'א'ת'ו'ן כ'ל'ו'ס' כ'א' מ'ו'ש'ן ר'מ'ן ר'מ'ן ש' ח'כ'ת' כ'כ'ו'ר'ו'ס' ג'ס' כ'ן ו'ל'מ'ו'י'ת' א'ל'ה'א' ד'כ'א' און ו'ה'כ'ו'ז' ו'ז'א'ן ש'כ'ל' מ'ס'ר'ת'ו' כ'ו'ת' ה'כ'כ'ת'ה'ו' ש'ט'ו'ר'ן ד'מ'ס'ר' ו'ז'ו'י'ת'ן ו'ז'א'ן ע'ש'ת'ו'ת' ש'כ'ת'ב' כ'ו'ת' א'ל'ה'א' ד'כ'א' וז'ל' מ'ס'ר'ו' ע'ו' ש'ט' ו'כ'ו'ת' כ'כ'ו'י'ת' וז'א'ם ש'כ'ו'ר'ו' מ'ח'מ'ה' ל'כ'ו'ס'ר' מ'ח'מ'ו'ס' ו' א'ח'ר'ך' ש'ט'רו'ה' מ'ס'ת' וז'א'ו' כ'ל' ה'ת'ו'ר'א'ש'ין ש'כ'ו'ר'ו' :

א' ח'ס'ם כ'ע'ל' א'ף' כ'ל' כ'ו' א'י'ן ו'ס' מ'ה' א'ח'ר'ת'ן ד'ו' ע'י'ר' ה'יו'ן : כ'ה'ם ש'ח'ר'ה' ד'כ'רו'ס' ח'ח'ו'ס'ם' כ'כ'ו'י' הע'ור' כ'ו'י' ע'ל' כ'כ'ו'י'ת' : כ'י'נ'ר' כ'ו'י'ן צ'ד'ך' ה'ך' ל'נ'כ'ו'י'ת' מ'פ' ק'ו'כ' כ'כ'ל' כ'כ'ו'ו' : כ'ו'א' ה'ח'ו'ן : נ'ו'כ'ו'ה' ו'ז'ו'ס'ל' ח'כ'ל' א'ח'ר' ל'כ'ו' א'ח'ר'ה' ד'ש'ת'י' מ'ח'ק'ל' ע'ל' ז'ה' ו'ח'כ'ר' יד' ע'ל'ז'ה' ו'ז'כ'ל' ח'ו'ק'ס' א'ז'ו'כ'ו'ת' ח'ל'בו'ת' ק'נ'כ'ת'ו' ו'כ'ו'ל' ע'ו' : ד'ו' ה'ת'ל'ך' ה'יו'ו'ת' ע'ו'כ'ו'ס' א'ת' א'ר'ם כ'כ'ל' ה'ז'ו' ר'ג'ו' מ'ח'ו'ן ה'ר'כ'ה' ו'יה'ס' ה'ט'לו'ה' ו'כ'כ'ת'ם כ'כ'ו'י'ת' ע'ל'ו' ש'ל'ו'ן מ'ח'ו'ן : ג' א'ר'ם כ'כ'ל' ה'ו'א' ו'י'ת'ך' כ'ך' נ'ר'כ'ו' ע'ל'ו'ה'ם' מ'ס' ש'ל'ה'ם' כ'ו' א'ז'ו'ן : ז'ת'ל'ך' כ'כ'ל' מ'י'ר'כ'ש'ל'ו' כ'לו'ס' און נ'ר'ך' ל'ט'ל'ס' מ'ק'ו' ח'מ'ט'ו'ס' ע'ל' : ו'ו' ל'כ'ו'ן ס'כ'ים ע'ם הקהל' א'כל' א'ם נ'י'ה' מ'ה' ח'ך' כ'סדו' מ'ע' : מ'ח'ו'ף' ע'ל' מ'ו' ה'ט'ול' ח'ק'ו'ס' ע'ל' א'ר' כ'כ'ו' הע'ור' כ'סדו' ד'מ'ז'ו'ו' נ'ר' וז'א' ח'ל'ק'ו'ס' ש'ל' ח'ו'ב' כ'ה'ם ח'י'נו' כ'כ'ר'ד' ע'ס' : ו'ז'ו' א'כ'ל' מ'ו' ש'ל'א' ל'ע'ו'ר' ד'ר'ך' מ'ק'ר'ה' א'ז'ו'כ'ו' ה'י'כ'כ'לו'ס' כ'ו'ן ש'א' ו'מ'ה' ש'ז'מ'כ'ו' כ'כ'ש'ט'רו'ה' ג'ו'כ'ה' ה'י'ס' ע'ש'ו'ר' וז'א' : הקהל' ה'י'נו'ס' ש'כ'ו'ר'ו' ק'ו'ד'ס' ע'ק'כ'ו'ו' ש'ח'ס'ר' : ג'ד'ו' מ'ו'י'ב' א'כ'ל' א'ם ח'ק'ש'ו' ה'י'ס' ע'ל' כ'כ'ו' ה'י' א'ח'ר' ח'ו' כ'כ'ר'כ'ת' ח'ל' ח'ו'י'ב' ע'ל' כ'כ'ת' ה'ע'ו'ר' : ד'ח'ל'ך' ל'פ'ש'ו'ר' א'ו'ת' ו'ל'ה'ט'ו' ע'ל' כ'כ'ו' ה'ע'ו'ר' : ה'ס'ר' ח'ק'ו'ס' כ'מ'ו'ס' ח'ך' ע'ל' פ'ו' מ'מ'כ'ה' ח'ו' : י'ז'ו' נ'ק'ש'ת'ו' נ'ר'ך' ל'ט'ן ל'ק'ה'ל' ש'ל'ק'ו' ד'מ'ו'ר' :

קסד ביות ועלייה של שנים ובה יש על כל אחד להקדו בו העשויים

א' פ'נס' ש'ה'יו' ש'מ'ת'ו'ן כ'ו'ת' כ'כ'ו'ו' ו'ל'ק'ו'ה'ו' אחד כ'ע'ל' א'ת' ה'נ'ו'ת' ו'א'ח'ר' כ'ע'ל' ה'ע'לו'ה' וכן ס'ו'כ'ר' ש'כ'ס'ר' א'ת' ה'ע'לו'ס' מ'כ'ע'ל' ה'כ'ו'ת' כ'ל' ק'ו'ל' ש'ו'א'ר'ע' כ'ב'ת'ל'ת' מ'ן ה'ת'ק'ר'ה' ו'ל'מ'ס' ח'ו'י'ב' כ'ע'ל' כ'כ'ו'ת' ל'ת'ק'ו'ו' : ו'א'ם א'ז'ו'י' ד'ו'ת' ל'ת'ק'ו'ו' כ'ע'ל' ה'ע'לו'ת' כ'ו'ש'ו'ה'ו'ן ה'ת'ק'ר'ה' ו'ל'מ'ע'ל'ה' ו'ת'ק'נ'ט'ו' כ'ע'ל' ה'ע'לו'ה' א'ם י'ר'ש' ו'א'ך' :

לפי שני דעות

הלכות נזקי שכנים

ואין בעל הבית יכול לכופו שאינו מוכן לו והתקרה כעמיה
 הוא של כ"ה לתקנה והמזכיר הוא טיח השטח שלישי הוא
 על כפל העליונה בית כעם אחרת מורה בקרקע שנטלת כך
 העמודי וכך קרקעיהם של עליון היתה היתה
 וזה אומר דרוקח כאשר ומסכור היו דווא הכיט של התחמון
 לתקן התקרה שכרי הוא שכרו חמונו על מנת שדור בתוכו
 והם חין לו קרקע לפי שיש לו שכרו לדור כיוון אבל
 כשותבו שחלקו אין בעל הבית חייב לתקן התקרה אלא בעל
 העליונה בדרך להקרה דמהימא ארבעת דרכים על בעל
 העליונה לפי שאלו לא ופקעה לו התחמון כי הוא יתקן לפי שמו
 מה שכרי לו והתחמון אינו מושג לתקרה והדרכה יותר הוא
 נכח כשותפו והבתי קונה כדו שאלו ידור בעל העליונה על
 כניו שנגזר מן עליון אף אם ידעה בעל העליונה שיש לה
 כדו מוכרך בעל הבית לתקן התקרה מוזמן כדו שנגזר
 ממוכר כמו לבעל הבית אף כי אם פסקה כי הדבר ידוע
 שם וידוע ששם ה' התקרה יבטרום לבית וארבעת הדרכי
 חלקו מעיקרא שיתקן בעל העליונה יתנגדו שלא וידועו ג'
 גמור לתקן אבל העתון אינו חייב כלל להעמיד רגל
 לפלונו וכתב מורה המרה י"ד שכן כראש לו דוק וכל נכרי
 נגזר חייב בעל העליונה לתקן בכותל שחלקו אבל לא כ'
 במסכור:

בתקומה תשתינו לדעת שהתחנות כשכרו לכן מן
 הבית תשתינו ואם כרסם הבית להגן אלקח מהיה שיה
 כובל בעל הבית שאלו מן הרובה העלוונות שכרו
 פכשלו עונות כד והתחנות שלמות שכלו עתקן כד
 ואם היו אופר למיזד עליו בנותן שכל כללה וכן מן מולקן
 אשילו הם כרשות אחד מהם דלא ששכרו ליה מתמוך כן
 דמותקן לא קרדי אהרדי:

ד היה אף מהם מכור מקנת האבנים וכן שלמות והם
 עורה לו נוטלן אשילו הם גדלות וטובות יותר מהן
 פלכנים והשכו בוטל כל כך שלמות בוטכיים כנגדן בהן אף
 הסבי אומר כ"ר עכ"א וז' לא ידעא כן טולן זה כולם דהיה לו
 השני תחייב מפני שד' דאורייתא הדומה מקנת ואינו יכול
 לטכש על השאר שיהיו אומר איבדו וידע ויתקן שאינו יכול
 לטכש משל כמותר בוטל זה כולם:
 ה אחר בעל העליונה לבעל הבית לבנות הבית עד התקן
 כדו מוכרם הוא עמיתו של בניו ובעל הבית אינו רשון
 הדו אינו יכול לבנותו וכיון כאלו כשמו מכותבדים לו בשכל
 לבית אבל בעל העליונה יכיר את הבית כמו שהוא ויש
 וד' בתוכו ש' עמין לו ויבאיתו דהיינו שאלו היה בנה
 עינו עכשו וזכר כך בשתינו לו יבנה הוא בלתי ח' יכש
 ואם סביה כניו שאין אף חסם יבנה לבנותו וזה ש' לשלם
 ה' קרקע ולוודעה מעידו ח'ל שכל העליונה אינו בוטל אלא
 ה' ז' של הקרקע ובעל הבית שמו וכן אף היו מוכרין
 ה' קרקע מדעת אהיה כולם בעל העליונה שלא המעות ונש'
 הבית שבו מ' קים:

ו ואם כתרה בעל הבית לבנות ביתו בוטלו כמו שאין
 ואם בא לשנות בכותלו אף מוכן אותם והדבר הדין
 יותר חמה מהם שומעין לו שהיה הוא שוכת העליון שכל
 להיו יוד עליו כניו כדו ומוך אבל אם רנה למעט כרסם
 אולם מות מחוקם בניו שהוא אבנים ובהם להמור לבנים
 וכיוני א' כן אין שומעין לו בן הרבה כמותות או שהיה
 כבוכה והבית אין שומעין לו דכמרם' כמותות הוא מעש'
 חנוכה כניו וכשהוא מוכרין כבוכה הוא פסידו את העליון
 לעליון א' עמר מהם שהיה שרדן לעליון מקודם ועוד שהנדך
 הוא ח' מן הנכס לכן אף שומעין לו אבל מופש כמותות
 או שמוי עם בניו הבית שומעין לו:

ז וכן בעל העליונה כשכוכה בוטל כמו שהיה כמותה ואם
 בא לבנות התמלים להרחיב' ולהשייך אין שומעין לו
 משמיה וזא מכורו על כותל התחמון אבל למעט שומעין לו
 וכן בקור ה' התקרה אם סביה אותם מככרים לקים מנה
 שיהו שמו שן לו לבכדים אהם אין שומעין לו הרבה כמותות
 או שמוי ע' כבוכה העליונה שומעין לו שיהיו קולו על התחמון
 אבל אם י' ויעש כמותות אלה הרבה כבוכה א' התחמון
 שוככו נ' ול התחמון מיהו במקום שאין מקושרין על כוכ'
 שכוכיו אם: ה' מהנהג לפנות אוליגן בתרה' ו' אחרת
 דאלו שיה לנכות מיכיו כשלקחו אורשו זה הבית לו
 וזה העליון א' אבל כשככו ע' ההקרה וכו' וכן למנות בה' אף
 ע' שורה כמותות אף חסם ידוע רונה כונה כלום
 שירנה ומנ' א' אככה כך כמו שהיתה לא הפסידו וכותי כיו
 שאין שיד' מ' מלקח דלמו מחל אלא שהיה ג' ע' כניו לנכות
 כך ודעתו ה' ש' שוכרה לבנות שוככו:

כ כהדלו קירות הבית והוסבלה התקרה כולה ויררה
 למטה לתוך אזור הבית אם הגיע לעצרה טכיים של תחמון
 שא' אחר לתחמון לעצמה למסם כלל שא' אכר להשת'
 ככתת משער שמיכל לומר התחמון לעליון למש משער רשות
 דדו הוא ולא משער כך פול וככה קודותיו מרשונו למוכר
 ש'א הגיע לעצרה כסמים אף של ש' מן התחמון יכול ל'
 לוככס לביתו אף אם כן וסעה וככס אין הע' ויוך נרדן לפי שמו
 ואשילו בשאר התחמון אינו אשתו: א' א' הכל מלא והשת'
 לך מקום לדור עד שאתכו וכל בעלן לומר אינו רונה
 למרות ולגלות אשילו אינו משתמש בו אלא ג' ג' יכול ל'
 למורת ליהלל אחרת' להו יא ואם התכו מנהל סמיטענו
 לבנות כשתפס כל מן שפסא כבוכה הבית כדו מוקח אדם
 שאו כוכיו על כתישומתה' אינו בדרך לשמשו ואם לא
 פשאר בו כשופר הוא אף על פי שוכל לוככס פ' השאר
 כשוכר ראשו יותר ימתקן וכוכה ואין בעל העליונה יכול
 לעכב שהיה תמו כיהים הפל' זה אומרו שאם לא כדלדלו
 הקורות אלא הוסבלה התקרה מחמת שככסו כותלי הבית
 ב' א' הגיע עד שפית משער הנאת הבוכה על שניהם עד
 שפיה וזמשער משפ' וכולו העליון למכד וכו' שפ' א' א'
 ג' כ' ש' שניהם הבית והעליונה הדי שכוכה מ' לקים כעכוס
 וכאככוס וכעשר כל אחר לפי מה שהוא מ' וכוכה מפל'
 מכור והדי אככו וענו ופטר ומכור כמותו וכו' אככוס שלימו'
 וכפורה וכל אחד אחר שמו שליון השלמות רואה אינה מין
 דריון להשתכר אם אחר שמו או אככו הבית כגון אם
 פשל לתחמון או העליון משתכר יותר ואם ככל תחמון או
 התחמון משתכר יותר לכן רואין אופן
 שמוטלת אף הדי ש' אם כחכם הבית מופיעו וככל החינה

ילטש עיר שושן

הלכת שותפין קרקע

קסו

ח' יו' מו' שאיך שכל הדבר ה' ה' ה' ה' הכתוב לא בארז
אלא כבית לאחד ועליו לאה שאין לכעל העלוש כבית
מלק לא כביתו ולא כביתו ולא אלא איבוד בלבד מוכול ל
לכות עליו וכסם שאין לכעל הבית מלק כעליו כך אוליכעל
פעליוה מלק כביתך שמוכר בלבד שבאשכנח כ"פ ה' מוכול
הוא לכבית על גביו ולכוכך למס' שבאשכנח כביתך אבל
להכיר אנהימוס על השעבוד אין שומטין לו אבל שכנס
שכניו כותל בין שכנים שהמקום והאכנים הם של שכניו הרו
כל אחד בשני וכשל חכירו הוא הוכה לשיקר כל א' כוב' ומכוס
ויזכיר כמו שירז' וכלכד שלא ונכיה כל כך שיתקלקל הכותל
לפרדות עובי הכנאים ככבון : כותל שבין רחוקן ושמועין
הוא של אחד מהן לכדו וכול למותרה שכניה אין השכני
וכל למות ואם הוא רעושה אף על פ' שהיא של שכניו אחד
שהם וכול למותרה שלא תוקן והשני נרדך למת חלקו :

א' שתי גזיות זו חאל' וזוקרקטת האמת נכוח מכל חכירת'
ורק גדול באותו הגובה שבין המתקן לעליון כל *
ששעליו וכול לפסומו ודו' ועליו אמת מוקדו הוא שלו אקס' כו'
פנס ודו' של המתקן וצונעת שדעמברו של עליון הוא זה ונדל
ובלכד שלא ואכוס העליון לפסומו ודו' יותר מדליו והשאר הוא
של המתקן אכילו אם הוא צנחה אמכוסה עד שגדך לעלות
כסולס כדו' לשלו עשם דאף על פי שכל העשר בכוכה הוא של
עליון דהא כנגד גינן הכל שלו עד תהום ארעה וכול מקום
כל מה שלא וכול לטובל כסופו ודו' ככלאח מיהאש מוניה *
ואסקורו הוא דמקדך לנכח המתקן חכמי שגכא הוא לו לישול
רשות לוכס לערך של חכירו לנקט שריותי ואם שול שליו
מעצת עד למסם הכל שלו דהא בקרקעו קא גדל מכל מקום
אחרו ז' שמה שאח' כמות משלם שכתו' סמך לקרקע ה' של
מתקן מכני שהעליון מתחיל גם מזה ומשקורו שוכס לקחתי
פן ילכיו המתקן עליו ומר' שהיו כוסל מה שברשותו ואם לאו
בזך כל כך שוד העליון מנע עיקר ולא לבדו או לך ואל'
עיקר מוכתיר' כנמרא של מו' הוא ולא אישמוט' לוכדך : א' וטובל
אלא יתלקן עם המתקן כדון ממון המוטל כבסק' שמלקין
ואם בשליו א' מו' יתקן מידו כיון דסק' הוא של מ' הוא
ה' פ' :

קעה מי שישלו גינה תחת גר של חכירו וכו' סעף אחר

ב' אלא העומד על המינר שהשפוס הולכין ומתפסחו
לשכו השדות אף על פ' שהוא כוסה כולו לתוך שדהו
של אחד מהם שניה מולקין כפיותו דחולוקן כתר שרטהו
והם ויכנסו מקרקע שניהם ואם עומד כילו כשדה של אחד
מהם נכונה לשדה אחד כל הסיבות של כעל כשדה דחולוקן
כתייהו שיוכנסו מקרקעו :

א' בית הכד הכנו כעלע הוא שלו וגינה על גביו כנון
סרקן אדם כעלע כמו כוכה והעומד בו בית כדו' והית'
לאחר גינה למת' על הכוסה וכשתיס הכוכה שאין כעל
הגינה וכול לרשע נוכחי ומולו לא כשמה' אלא ד' שרטהו
במקום אחד כעל הגינה יורד לחסה זורע עד שיעשה כעל
הכד לכות כדו' כופ' בשכין שוכל כעל הגינה לזרע הכל
למשלם וכל ומן שלא יעשה כעל הכד כופ' לכות כדו' זורע
בעל הגינה כל הקרקע למשה אשולו מה שאינו נגד הפחתול'
אחריו שזרע מה שכנגד הכמת למשה והשאר למת' שאין
אדם זורע למת' וא' שכל שאר בית הכד מחוץ הקרוי
איכשר לזרע זרעו שאין גרוכין לגנום כנון מורת אבל
איכר וכול לכו' את כעל כות הכד לשוכי' שאינו מופשכר
לכך לא שכל א' הם שוכר ומשכיר לא שכל א' הם שוכקין
דכא גם התמין נרדך לקרקעה שלא יתקלקל בית הכד *
ואינו דומה לכות שפ' נגד כנוי והמתקן שייך על הג
לא על התקנה :

קסח שמתן נהר את זיתיו והגובר זיתיו לעצמו וכו' בסעיפים

קסו מי שנפל בו חלו לגינת חכירו וכו' סעף א'

א' שש' כהר זיתו ופתלן כתוך שדה חכירו ואמר ה' זית
איני כוסל בארץ ישראל אין שומעין לו לא נרדך להכיחו
בקרקע שכנת' ש' אם זרעה כעל כשדה משום גשום ארץ
וישראל כלומר שפסוקין על ז' שהראשון ודלוישע אחרים וזה
כיון שלא היו לו ככר לא היה חקך בהן ועכשו מן השמים
הגרוכהו' ולישע זיתים ואם עקרו הכהר עם גנוסותו כענין
שדלוישע לתקו' פלוקן הרו הוא ונק' מקרקע של שכניו מנישע
פ' זה ומקרקעו של זה שכנת' ש' לשיקר כל ג' שנים הראשונ'
שכל לשם יתלקו השירות כעל השדה עם כעל הזמים ולאחר
שש' שנים הכל לכעל השדה שעתה מסוס דלמר לא כעל
השדה לכעל הזמים כעשו' למת' אתן לך מה שאדאס' לו
מוית' פלך אם היותו כוסע' אכני שדו' חלקן וית' לכנו' שלם
שנים וכו' לא אכונ'א' כמת' כל הפירות שכבר היו שוכרים
כל שלש שנים של ערלה דשלאח' תוך השלש שנים היה לו
כדיאס' מן הזיתים פלך על זרעה היה גנוס' פלך פלולו לא הים
הגנוס' פלך היו ככירות אכונ' עלי' מ' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
כטועה חדשה ועליו גנוס' פלך כשטר מן הפרלה לך שן
שראו' היה שאלתן לך סנו' ככירות אבל עכשו' למת' אתן לך
כ' :

א' מו' שהיה כותל סמוך לגינת חכירו ובכל כופין אותו 'כנו'
אכנו' ואם אחד לו ככה אחרים מהיו פלך אין שומעין לו
שאין מוכזין לאדם כעל כדמו' ואם נתרנה כעל הגינה ככך
זוכים אוקס' חורז והוא מתן לו אכנו' וזין לך אלא וניאותך
אין שומעין לו שככזה כנון זה כהפכתו אות' כרשות לקחת
לו אכל כל זמן שלא ככה אותו א' הם כמנינו' לו זה ואחר לו
ככה אותו ויהיו פלך לא קכה לו חכירו שהרו' לא הקכה אותה לו
אלא עד שיכנה אותה כ' :

קסו שתי גינות אחת נכוח במחלתה וכו' בסעיפים

לכוש עיר שושן

הלכות שותפין קרקע

ב'לשול נוסף ונק' כבר בפרט היות בקרקע ועברו שמי הערלה וכת' א' למה ליה כעל היות תוך השלם תן לו כל הפירו' דאילו בשעת אהיה הים ערלה והיה כל המדות תוך שלם הן שלו דל' א' זו לאו גוש גוש והיה יחסי מקרקעי וכבר א' עפ' סהיה ערלה הו' היותם דקים ולא היה לשן ולא הוסיף ויעל תחתיו ויביא ויפ' וירקיע ועל נוסף וקרקע שלו הו' היותם גפוס והפסדתי ועמנו לכך לקחתו מני הערלה אבל עכשו הכל בא מקרקע שלו ונשאל סוף איזו מעלה ואיזו מנוי לכך אחר השלם שנים כל הפירו' שלו וכלכך פנרוך לתן כל הוסיף דמי אילן היות כמו שהיה שוה מתחלה כעת משפשו הכהר שהיה גוף האילן הוא שלו והוכרח להיחשב עם תפוס עשירי לכל כך כדך לתת לו דמי ויתנו כמו שפ' ומדום לומר לבטויעות ואם זה אומר לו טעל א' אלוהתך שומעין לו שאין בוטין אותו לטעל ויתום כדך שדה אס איזו רונ' ואם לא כשקרו עם גוסי' והרי הוא ערלה ואיזו ראו מכשו לטעל בותן לו כעל הקרקע דמי עתה והכל שלו מיר' כד' א' כד' א' אבל כד' א' בין אחר שלם שנים בין תוך שלם שנים אם בא כעל היותם לטעל ויתנו הרשות כד' :

לכושם לטובה וז'א רונה לוכשם דרך עניה לשדה אחר לקר' את דרכו שאין זה גורך גיבה זו ועל מנת לא כמתשבת והחובין וזש' את הדרך דכיון דבאמצע שדהו הוא ש'לו חובן גדול גאון ספרו שלא חמלו לו הדרך הכלובל שלא וכל לנת' לשם כתי' לו דרך מן הגד מדעת שניהם אין כאן היות גדול וככשם כה באינו עשה מורה ויכניס לתוכה תנחין שניהם אם אינם יכולין לזרועה דכיון שחן הגד ביתן מדעת שניהם מ' מסתמ' להגדן אחרת שאין זה גורך גיבה זו : וכן הדק מ' ש'לו בת לשדה אחרת שאין זה גורך גיבה זו : וכן הדק מ' ש'לו בת לכושם מכותי של חכרו שלא וכשם לתוכו תנחין .

קע גנות המספקות מים בפעיין אחר זמ ב'סעיפים

א חמש גבות המספקות מים ממעין אח' אחרת ק' לחפון כולן מתקנות עם הפלוינה שהרי אין המים יכולין לבא לתחתונים לא דרך העליונה כינא מתקן העליונה הוא לשדת התחתונים אבל הפלוינים אין דרכין פניש לתחתונים כ' כשמתקין למטה שהתקין על משה אינה לשדות הפלויני' א' לרשם שכל זמן שהמים גרום למטה המים מתפצלין מן המעיין ואין להם מום לעלוניס להפק גיבת בינא התחתי' מתקנת עם כולם ומתקנת למטה והעליונה אינה מתקנת אלא לעמה וחולטיכוס כחזרות המתקנות מום לכיב כע' מכתבאר לעיל סי' קס' א' :

ב אחת המים המבואה מים מן הכהר לשדות הגלן למש' כרות למלאותן שאם תיבטח האמה וימלאו הכור ו י ושיקו השדות ומרגולין מן האמה על כ' ש'כר תקנו חכמים ששכרות ששכרות העליונות שהרשו חבורתן קודם שהמעיין האמה לכאן וימלאו תמלה מכשי שהן קרובים למנא האמה ויש להם רשות לסכור מן האמה עד שמיאלו כרות' ואחר כך ימלאו המתנובים כרותם והוא תקנת דרבאן א' ע' שאינו מן הדין שהרי המום שפקר על לכל ומן הדין כל הקודם כפי דרך הילובן כלא כבורה על עשו מ' אל תקנה זו מכדי דרבי שלם שלא תהא מחלוקת ביניהם לומר אבי אכבוד תמלה לא יבטו כולם על הסדר שהם קרובים לאמה ויפקר לסכור תמלה ולא ימחו כרות אבל כהנה ההולכת על פני השדות שתמלה היא קדמה לכרות וכן באחת המים הידועה שקדמה שהשדה קודם לשמורות הכרות כל הידועה לרלות ודלה דרך הילוס ואם כה אחר לסכור כדו שחורו לו המום ויפקר תמלה למלאות כרות תמלה וזכ' א' וכתב וכו' אחר שתמתי לחמת כרות ויבכור כי הוא חרנה להפקות תמלה כוש אמרו כל דלאם גבר וי' לטעמא דכל דלאים גבר דהא איזו דומה לרש' דכל דלאים גבר דלש' מ' ק' א' דהתם מיידי דבכר שהיה כפ כיר כ' ל' למתות כרות האלים שלא ונבר של חכרו בכח אלמתי דק שניהם הדבר כך כשב ולא תפשה או ותבשהו א' כ' והיא מוכת כדום עד שיתברר הדבר מ' מ' פמכו על הפסד פלמיט שידע שהמתאיתו ומסור כש' שלו בוותר והדבר כרות לם שה' ונבר על האם לכך הניחוהו בכל דלאי' ככר א' ע' ש'מש' לכא לרדו מחלוקת מ' א' משפ' ר' ב' שובא הדבר לכפלו וכל א' יש לו טענה לרברו זה ואחר אכא מקרובא שפי' למת' א' אשכח' לחלא ראשו וזה ואחר כדו כש' מה' לולו לא היה כדו דעו ד' אחר' א' קת' נוטלו לאה וקת' כונו' לז' ולא היה כדו שום

ב' שחבר ויתנו לקטוב לעלם א' מקם עמו שיקטב מיר והשאו אותן כל המדות שיעשו הרי הן לכל' הקרקע ששיר ויבן הכל המכה ולא היה משועבד להסותן ואם התנה סמו' לק' ש'גורה הרי משועבד להסותם וכל ויביתם בין כל הרי של היתוך לטוב כל המדות של לקוח' א' ע' שקבאה לפנים וכר פתח זה אומר קרקעו גדלה וזה אומר ויתי גדלו אס טעו ויתום גרום שאין ונא היתוך ביותן שחן מן ה' הירואה הרי אלו של הלווקט היא כעל היותם שויתו גדלו ואין כעל הקרקע מקודם ע' נותק בו וזכ' וזכ' ש'עו ויתום שניהם משהם א' ונא רכשית מן מלכד להיגאבה סניהם יש כאן ויחלוקו :

קסט מי שיש לו כור לפניו פכורו וגינה לפניו מניחתו ובו ב'סעיפים

א מן ש' לו כור של מים לפניו מכותי פלהכורו שכן בכל ל' לתקן את מכורו לו פתח ויש לו דרך עניו לשאוב מומיו אין לו רשות לוכשם אם לא כיוס כשעה שדרכו אין אדם לוכשם לעמדתו מהטעם ולפתוח לו ואין לו רשות להכניסם בהמתו להשקותן מן הכור שאין זה גורך הכור ולא על דעת זה מכרה לו אלא מתאו' ונתיי' לחן : וכל אחר ממש עושה לו מפתח לכור כעל הכור עושה לו מפתח לשמור כורו כיון שלא יאכנו חובו ולא רשותו ובעל הבית עוש' לו מפתח לכור פתח עניו השתח' לכור כדו שלא יוכל בעל הכור לשאוב מ' כרותו כלא דרשותו שלא יכנס לביתו של בעל הבית אלא א' ש'נו כבית אפוס חרף איתו וכיונא כ' כותבין ק' דווקא כבור ויכל למחי' כדו' שלא יכנס בו בעל הבית עוש' דרך כ' אדם כשחולקין או מוכרין כור רשותי ובעל הבית עוש' לו מפתח לכור כמות של חכרו יוכל לוכשם עם כ'ן כיוס בין גולה וכחדר מסתא על מנת כ' לתקנו או מכור :

ב מן ש' לו גינה לפניו ומכותי של חכרו שכל לו לחלק או שקטו מתינו מסקושו לו דרך על החובן באמנע שדה אין לו רשות לוכשם בו כולה ולא להכניס לתוכה שגדן לקנות מירקות גיבתו ולא וכשם לתוכה כשאין נדך

דעת הברכה לאמר מה הדעות ויומר הלא דעות לכך אמרו בזה
 כל דאזים נבר ומחלן טקס מורו מהרמל' אל הכאתו לפול
 ש' ק' ק' ק' דככל דבר שהפוסקים חלקים בו והוא דכ'
 שנין בו דין חליקה חמורין כל כל דלוג נבר הלכלכל דלוג
 כלל הווא' ולא דמו שמה כל דלוגין נבר והכא לשמה' ד
 דובא דהכל דלוגין נבר דמ' ק' ל' פ' דתם מוריו. בדבר שהיה
 כח ביד כ' ר' נחמות נבר האלוש שלא נכר על חבורו כח
 הלכות רק שנויה הדבר מוכח במקומו שלא יגע בוואן גם
 כל העולם ויחוסו שאינם מהלול' ויגעו בו או יתפשטו
 הכ"ד ויהא מוכח בידי עד שיתברר הדבר של מני הוא ולא רגו
 החינם לעשות את מה הטעם שמתחתיו גם והמכיל על טעם שמו
 שהתפתח איתו ויחוסו כשמו עליו ויתר' ואחרו כל דלוגין נבר ועל
 שהתפתח דכל דלוג' וכן נבר ויתבר' אמתת הדבר והעשוק
 ויגלו את עמו כעמך סבתו עם וזה הטעם לא שוק בדבר
 שהפוסקים חמורין המונק כונן אחרתו עם דל' דהווי כיה דובא
 דגור או או יגור בכל דבר שאין בו דין חלקה אבל הכא ככה
 דואמת המיוס כיון שלח היה הללם הכרע כדעת אחר מהם לא
 וכל' אמא' דין אחר רק כל דלוגין נבר ח' עני' דליב' ליתוי הכא
 טעם כיון שיהיה שורה שהתפתח איתו ויחוסו כעמך דלוג' שוק טעם
 זה הכא כלל אלא לא יכו' למחל דין אחר שאם יאמרו ליתכמו
 כיו דוב' עד שיתברר הדבר מי ויכול לחלוף המיוס כחבורו
 אם יאמרו והיו מוכח' ולא יגעו ככה שיהיו יגורו ויגלו ל' אידוכ
 או יכחו' אחר דלוג' ויח' ויחוסו' לומרם לך כל מח' דלוג' נכחו
 עם תפכה בשלוש רק כל דלוג' עם נכח שאין שוק לומר כן
 כשאז עניינים דלפי פוסקים חלקים כהם ל'.

ג ואלו דין חלקוין כל שאינו יח' לבי השותפין ונכח לבחוש
 טכסה חלק טכסה הכל קרוני עליו אבל אם חלק עם הכל קרוני
 על חלקו אין בו דין חלקה כונה דמר שאין כל ארבע חיות
 על ארבע חיות מרובעת חוקן מ' ארבע חיות כל הארבע חיות
 קרויה חמר שאינה ראויה למישור הבתים וכל טדה שאין בה
 כזו וזרועות ל' קרוני אוכה קרויה טדה וכל גובה שאין בה כזו
 וזרועות מניוקב' אוי' קרויה גובה וכל טרדה שאינה כזו ורוע'
 גלטה קרוני אוכה קרויה טרדה לביוך אין חולקין את החמר
 עד שיהיה ארבע חיות לכל אחד ואחד מהפוסקים ואלו הם
 השדה עד שיהא בו זרועות שאין לכל אחד ולא את הנוכה עד
 שיהא בה פני טוק' לכל אחד ויח' ולא את הכרם כה שיהא בו
 קצין לכל אחד ואחד - כד' א' ב' ד' וכו' כה שיהיו בתוכו ויתר
 לעכור ויח' אחד אבל ככה כלל וכוונתה בה אין חלקין את האר'
 עד שיהיה כה כזו חרושת ויח' לוח וכדו חרושת ויח' נוח וכל
 את הערדה עד שיהיה בה ל' אוכלו' ליה ול' וכל' שיהיה ניה כזו
 עכורה אדם אחד כיוון אחד ושדה שיתפסקה אותה בכל פ' ר'
 שיהא בה כזו שיהיה חבורו עם אחד ליה ויח' אחד ליה
 משיש שכתב כל שאם אינו נשק' ח' ח' פחותה ויטרך ל' ל'
 ולכעול' כחם ש' וה' שהפס' ויח' לוח וכדו חרושת ויח' נוח וכל
 ויח' אחד מן חלקי נכחו או הורושו לשכני כיון דיתכשו לא
 וכל' לחמד מהם כזו ח' ח' ח' ויכול לעכב מתח' דל'
 שד ויח' מברא דאתא מחמתיה היו ארבע שיתישן כיוה' למי'
 ג' ל' שמוי' ח'
 ל' ל' שמוי' ח'
 ויח'
 כן ישאר לרבושי' פתת' חמדו חלקה וכדו לכתב' דמ' ח' ח' ח' ח' ח'
 כ' ח'
 ח'
 על ג' שהחומר היה וכול' לכתב' דהא ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 שמוי' ח'

חלכות חלוקת שותפות קרע

קעא איזה דבר שהשוהפין כופיזה את זה לחלקו וכל דיניו ובויו מעשים

א שותפין עם להם קרקע כמותה כמותה שם אלוהיה כמותות
 או ירושה או ניתן להם כמתנה או שהחזיקו בו חן ההפך
 או שאחד קחה מחבורו מני דהווי וקפ' א' מ' השותפין לחוק
 שיהיה לו חלקו לכדו חס' ו' כמות קרקע דין חלקי' כובה את
 שאר השותפין וחולקן עמי ושא' אין בו דין חלקה אין א' חס'
 וכל לביך את חבורו לחלקו וכן הדין כמשלגנון וח' היה בו
 דין חלקה רק וקניין שלא לחלק אינו יכולו לחזור ב' חן
 ב כד' א' כד' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 ב' ד' א' וכל שהשתמש בכל מקום ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'

ד יש מי שאומר הא דלחברין כ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 וכל' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'
 ח'

יְלֻבֹשׁ עֵינָיו שֹׁשֶׁן

הַלְכוּת חֲלוּקַת קֶרֶקַע

ק"ז

ע' לית דנחא גרוד או אינוד אלח כדכד שתמישמו מוה ואין
 בו כדי ליה ולזה ויש בו כדאלו לאחז מאינוה מהס שינוד
 תסבוקו לו לתישמיש ולסבוק אחרו שואמר לו גוד כיון שמסבוק
 לך או אינוד אלח דכך שאין תמישמו פוה כגון פתו סכמות
 כאלת וירעט נזכות ולבשל ודאחז וירעט לשותו או שני
 כלום שאין תלאכתן פיה וכל אחד גרוד נמיהה אצילו אם
 דמיהה שייס אין האחד ויכול לומר למכירו טול אתה זה ואני
 הפני או איכסא לפי שכל אחד גרוד למניהה ואין גרוד לומר
 אם אין דמיהה פוה שמינו ויכול לומר טול אתה האחד ולאני
 הפני ומו שוקח הסיביתן למכירו מאי דכינו וכינו וכן אם יש
 להם שדה וקרו ואין כבוס אחד מהם כדי מחוקה אצילו או
 דמיהה שוים לא ואמר לו פול אתה שדה ואני כבוס או איכסא
 ואפילו אם ואמר לו גוד או אינוד בכניהה כאלח אין שומעין לו
 שאיחד לו כאלח תסבית לופנהו כל אחד תמישמו כבני עממו
 אלא אם ירנה ואמר לו כאלח מהם גוד או אינוד והסיביתן
 להם כמותות או שאיחד לו ככל אחד בפני עממו או אחר זה
 גוד או אינוד שבאיכסא ויכול ללגונות שכל אחד ואמר לו אינוד
 אינועל הפני ואמר לו גוד אתה ופני דברים שתמישין פוה
 ודרישין פוין ואין כבוס אחד מהם כדמתוקה הו ודלו מחוקי
 אחד כגד מכירו כלימר שאיחד לו טול אתה זה ואני הפני או
 אתה הפני ואני זה או כגורל וחלוקי כיוניהה ויהי אם אין
 דמיהה טוין שנין שמתמישין מוה א' שב אין דמיהה טוין שיש
 בקי גוד או אינוד בין אם ואמר לו כלי מי שוקח האעולה ויסיף
 למכירו דמיה לכו פויה בן אם ואמר פיקח איוה מהס שירנה
 כלי מתיספות דמיה ואני אעולה הפני או איכסא ויש חולקין
 ואחרים א' עפ דתמישין פוה אינוד גוד או אינוד דטוב
 ורע כמו כ' מוכין הן :

אינוד ותיחתין לו המעות שלשים ווס אין שומעין לו מכול לל'
 אכי בוח לך לפנויא מעיקר מוכני ואתה קסה ממנו ולא אוכל
 להינויא מעותי ממך ;
 ו' היכא שאין דין חלוקה ויש ותמיסו גדולום וקטניס
 והגדולום ריניס לחלוק מי מו שאחי' לבית דין תפתידין
 אכיוטרו פוס לקטניס ודכני להס גוד או אינוד ויא דלח פיך
 בתימיש גוד או אינוד שאין ריכוסו רסאי למכור חלקם
 מלא לנרד ;
 ז' לא כאלח גוד או אינוד בארבע אמות של פרוק
 המשא סכמנו ולא במה סנריכין לניזאה וכויהה כימר
 ואף על פי שהכתיס פתיחוס מרד אחד לרשות הרבים מכני
 שאין אדם עשו לברוק משאינו מרד אדם לעין כל ולכעמיס
 כדרך הנכס כמרד ואם לא ויהיו חקונות חולו בהנר ונטרד
 לברוח כחומר וכינחא שהפיד חית כינר וכן אם לא ויהיה לו
 חקוס לפרוק משאו אינו בית שכל בית גרוד מקי בכני לברוק
 פס משאו ויעוד מכני ר' חשבכוני עליו למרוק ומנאו : כדרך
 הרכוס מכני שמוכני רגלי הרכוס ממש עם מציפוס ;

קעב בית או חצר איך נותנין לו ארבע אמות וכו' ט' סעיפים

א' חצר המתחלת בתוך לכל פתח ארבע אמות שאר
 חולקין כבשה של כל פתח גרוד לכניו ארבע אמות לתוך
 החצר ואצילו מהתחם רחב הרבה כוול ארבע אמות על פניו
 כל רחבי לתוך אורח הכניו ואלא אין הפתח רחב ארבע מיליים
 עליו מהדדום ארבע כדי שיהיה לו ארבע על ארבע וים ויש
 לאחד בתים לחצר ביתו פוה לו פניו פתיחוס ולשני בית שאין לו
 אלא פתח אחד איתו פוה לו פניו פתיחוס כוול לכל פתח ארבע
 אמות לתוך אורח הכניו ובעל הפתח האחד אין לו אלא
 ארבע אמות לכניו פתיחוד א' כפניו סקונדון ההבקר כגון
 סבכ בתים בחוקים הקדק זה כרה לוכות וברת כו פניו
 פתיחוס ויה כרה לוכות ופתח כו פתיחוד ד' וד' ד' הקדק
 איהם ע' הפעמה להס לתוך סוכה כל איה כניו וינן
 שהבקר נואדה איהם חלק הקדק ובעל פניו וינן לאחד
 מוכניו בית ע' פניו פתיחוס ואלא ע' בית א' היו דניס
 כמו כוכין חן ההבקר לכל פניו פתיחוס ואלא חן ההבקר
 וירושביט חלק החלק כיון כפתיס בין כמרד ולא ז'ט ל' החלה
 יתקד מחכורו כלום ואצילו קדמי וחקי התבית קדום חלוקת
 החצר לא אמוכין מו שגלה לחלקי הבית פוה לו פניו פתיחוס
 זכה בארבע אמות לכל אחד מהתמון אלא חולקין כשהיה :

י' פני אחוס שורפו פניו בתים גדולום פוה ככל אחד ואחד
 כדי חלוקה ונס ראוים לחלוק זה כנגד זה והוא אחד אינוד
 בחלוק כל בית ככני עממו והשני אומר לא כוול בחלוק בית
 כנגד בית שומעין ליה שאימר בחלוק בית כנגד בית שאם י
 יחלקין כל בית ובית ככני עממו או איכסא שלא ו' ידוקתים
 בחלוקה וניהה כפתיחוס חוס וכל שכן אם אין ככל בית כדי
 חלוקה שפואין בתים כנגד בתים שאילו ותימיש פוה ולא
 ויכל האחד ואמר גוד או אינוד על פניהה חק וכמי שכתבאר
 כשעוף הבחיר והא חלוקין בית כנגד בית הנווני כדכר ש
 שתמישין פוה אצילו אחריו דרוכ בתם אין כהס דין חלוקה
 או מרד שאין חלוקתן פוה ופ' כפתיחוס אינוד אכסא כח' וכו'
 או פתיחוס ותמור ולכות ונטרד לניזאה ונאוי שאין חולקין
 בית אחד אכל חדריו הר' א' כתיסיכה כתיס שחולקין אצילו
 בית כנגד חנות או חרפת ויש זה כדאף למורו ז' דהוא הדקין
 בית כנגד חדר או עליוה דוה מיקרו שתמישמו טוה נס לענין
 הינוקיה ככניו אכל כדאף לביתו שאין חוק מוקל חס כל כך
 חולקין וכמי שכתבאר לעיל פ' ע' לענין הפסד הכתיס
 מנישו לעינין גוד או אינוד אין חלוקת בין בית ומקוס כ"ה או
 שאר דכריס איכול לומר על כולן ביהה גוד או אינוד ז' א' אין
 דין גוד או אינוד רק כדכר שהנף פאין אכל כהשכנת או
 כדמיהה שמתדין לנכות פתיחוס אין חומר גוד או אינוד
 רק חולקין העמות וכתב מורי ד' ל' שאם העתמישין כתיסבת'
 הוי כמו שבידות וע' לעוף ט' :

ב' בתה דברים אחרים כפניו הכתיס שוים וחלוקי בית
 כנגד בית ולא הוטרכו לשום איתם נה' עלותה ד' דמיה
 אב' אם אויס מ' פתיחוס איהם והפעלום כדמיה ויהוה פתיחוס
 לחלקי הבית שיש' ופניו פתיחוס כתיס חלוקת דברים
 משוה שלי ויותר ממל כרדו אחריון מהתחא הוה נכ בין ז'ס
 בשלתי ע' א' חמות לפיכיל פתיח כוול בשמא א' ויהה כהס
 כמי סוכה במה כתיס פוה וחקר משל דהרד דהתבית נמיהה
 לד' אמות לברוק פמישוא ח' עליון שבעוד שלא חלקי א' הו
 הארבע אמות על לברו לגמרי אלא לברק ב' א' חלוקתו ויהוה
 הוה משתמס בו נס כן כשהוה מנחא איתם ככניו עתה פ'
 מהלוקה הוה שלו לגמרי וכל ויהוה וירי הר' ידו תאלח חזר
 פוה לכל אחד ח' א' ודוע כל אחד אינו כוול' א' כשהוה שיש לו

ז' יא' דלא איתנין גוד או אינוד א' כ' ככתוב דמיה חוד
 אכל את אחר גוד ואיתנין לך העותע שלמים ווס או

לבוש עיר שושן

כדעו חולציה שקול ליה מיסום דפדוף ליה ויבורות אחר מינרא משריית אחריו מינרו . ויש אומרים אבינו

שדה שכולה טיה לגרמי ואחר אחר תכו לו חלקו מנה זה כדי שיהא סחוק לו שדה שלו אף שומעין לו שאין זה מלת סדום לתצטבו סחובו לומר לא כותלך וכותש משל כשדה זו שהדיוס לבו וכותבו כשחלקו בגדל שחא ויכול לבו הגורל בין שתי השדות שלך הרשות כדרכו שלא בחלק עמך עד שאתן לבו דמוס ויקי אתו וכות אף אכו רותן לבסלו כשכילך ליתן לך בלא גורל וכן זה מלת סדום דהא כתיבו הם כעטבה זו . ואם יש להם שתי שדות לחלקן ואחר האחד שחלקן כל שדה ושדה ושני אומר שחלקו שדה ככנ' שדה שומעין לו לזה שאומר לחלקן שדה ככנ' שדה הכי עדיף לטובים שהיה חלק כל האחד את מהרא כל' כד' שפתיהן . שתי ויקי סום עילוי באחת מחברתה ואין כבקוהת לחלקן השדות למתאין אבל אם יש אוה טובה לאחד מהר באוס כד בעולם דבחק ליה מניס פולויה כשחלקן השדות למתאין כגון שאתה טובה מהברתה וכן אם יש נחמ' שדה הג' אחר מהם ואומר שחלקן כל האחד לטובים כשענה שאין להם חלקן שדה ככנ' שדה אולי לא יוכל לו חלקו אבל מניב' של לכן חנו רנה' למתן כל שדה ושדה כדו שומעין לו לבתי חקו חקו ואל שדה שלו שומעין לו אבל אם אומר האחד אבירונה שחלקו וכל שדה ושדה אולי יוכל חלקו כהא' ויהיה שומר ויהר שאתה תבטיח לכור הרוסין ושומרים להצדיק בשני נדני ויהיה חלקו סתור מומל אוה טובה דאע"פ שיתרמו בכסוף לזה :

ב בכור שבא לחלק עם אחיו ולמכור חקרא דכתיב כי שני' שיריבין לתת לו כל חלקו כיחד שכן משמע כי שנים פנים חלקים שיש כתיב ואחר דהיינו חלק אחד מדלא כתיב פוית שנים ככנ' הם יש להם שדה לחלקן חלקן אותה לפלש' חלקים ולא יוכל השאם לומר ככל הגורל כשחלקן ואם וענה גורלו באה"ע תקח אתה השני חלקים סתומים אלא האמנעו של הככור מהיה לבשך ויכולו הגורל על שני חלקים הם שני חקוס אוה ועלה לגורלו כד' אף שכולה שיה אבל אם שני חקוס טוב מחברתו לא אחריו שיה כל חקו חקוס חקוס חקוס באותו ככנ' חקוס הרע כד' שחלקו חלקו כיחד א' ויכול חלקו בכל חקו' ומקום כטוב וכרע ואפילו אם כולה שיה הם יש לו טענה לפסום כגון שיש להן שתי שרי' האחת שני ונות על חברתה והכשט מרדן לגרלה ויכול אומר לחלקו בו כדו שיוכלו חלקו קרוב לדה שני חק' של בו שלא יוכל הככור בו חלקו ביחד ויש חלקן בין שתי שדות וכתה לוכ' שתי לעולם כומר דל' דע' כ קר' לא יהיה הוא האחד דהא חרץ שיה ח'ל' אמנו בלא ככור בו את הכי' לא אחריו הכי' ליה וככור ה"ל' כאלו יעלו ארע' אר' דחלק כשט הילכך והכניסו ליה שתי שדות אח' מינר' בקרק' בלא קרא וכו' ואת קרא לא אבחרך אלא לקדשם שאינו שיה ויכס בעולם חלקן וחלק אחיו הית' בככוס אכנו אף דינו כככו לטוב שני חלקים כיחד א' על שני הגורל אל אשר נא לו שיה הגורל ויכול דלא דמי לבכור . והערה מועשו דכתיב והיה כככו שהיווית כככו ואין חלקותו כככו כלומר כל החלק היתה לו בקר כככו אלא שכל החלק שיה לו ככר לא יתע' א' בעל החלק שנתן לו חלק אחד כשכול חלק אחד אלא חלק כככו :

ג ארץ מרובעת שיהי בהר חקוף לה אורח ויבין והדרך דרום ומערב חלקין אותה בלבסון כדו שומעין לזה כד' ודרך גורל כד' ודרך ואם אחד עניו ליה קמח' שמנד זה עמנו

הלכות מצרות

ק"ח

שהוא כנר שרי שומעין לו כללו של דבר שהיא טוב לזה ואין על חכורו הכפר כלל כותין אותו לעשות דכוכין על מלת סדום : **ד** שנים שקנו שדה בשותפות אחד מלש ונאמר ב' שלישים כשחלקים כוטל ב' שלישים כיחד כיון שקנו אותם כאחד אבל שלשה שקנו שדה בשותפות ושוב קנה אחד חלק מכור כשכאוס לחלקן או יוכל לכוף את חכורו שיתן לו חלקים כיחד כיון ששני החלקים לא היו מתחלה שלו אלא בא מחכו ומכח אחריו שפקה ממנו השלש ולא עדיף מנכר' דאמ' א מחמתיה : שני חקו שיתנו והכחו כל אחד שני כנ' והיו להם שדה בשותפות יבאין לחלוק אותה השדה שהיה של אביהן וכ' הכניס' כל אחד מהן ויניח חלקים יחד בשותפות וכדי האחד רובים כל אחד חלקו לבדו כגון זה ודאו כותין על מלת סדום ועשושן על ד' חלקים שני ככנ' שנים ומשולין גורלות שני ונאמר אחד מהאחרים שדניס כיחד גורל אחר שיה ב' חלקים ויכנס בהם ושני חלקים כשפארה ויפולו גורל כנ' האחרים שאינם רובים כיחד ואחר כוטל גורל אחד מהן לפני ונכס כגומע וכה האחר בחלק הכשאר אבל אם היו מתחלה ד' חקו שלא באו השנים מכח אחד חקו דכוכין ליתן להם חלקם כיחד יא' דאמ' ב' זה כותין על מלת סדום :

ה האחרים שכולם חלקים ושני החלקים זה ככנ' זה ואלו להטיל שלשה גורלות ואחד מהם חקן כיחד חן חלקים וועלה אית' בדמים ואמר איני חלקן כי יותר כך וכן על מה שמתאווה או אדם חקמו אויבו כך וכן שומעין לו וחס אוה טובה רובים כמות עילוי ושלמו הוא בלא גורל :

הלכות מצרות

קע"ה אצחין שרצו לחלק' ובל' ריב' מצרא וברסג עעיים

א לא יוכל כל האדם בבאן וזויתו שלפניו מכרס לחלק מקצת שלשה שבקאי' בשומא' וחלק בכביה לפלוה הם הדיוטות ולכדו שהיו באמבוס ובקיאוס בשומא' וזה חלק דפחות משלשה לא עשה בלי' ואם היו משות' וכולם מושע אחת ושנים אין נרדך שלשה אלא שנים לרזויה כעלמא וכן חס היו הככוס מוסקדי' ביד אחר וכאז מקפת האדם ויתן להם חלקן כדרך הגבור :

ב ואם אחר שחלק זה בככו שלשה שלא בככו אחיו בא אחיו ואחר איתו שחלק שנתלם פוס בעינו ויתר וזכו אוסף דמוס ויתר מהה ששמת אותו שומעין לו לבטל החלוקה אבל אם לא לבטל החלוקה בלא טענה שחלקו כיחד גורל אחר אין שומעין לו כיון ששעשית בככו ג' :

ג שני אחים שחלקו ויאמר כך בא אחד אחד שלא היו שוים כו כשלא החלקו ויכולו שיהו להם שלשה שדות וככל כל אחד מהם אחת ושלושת חלקים כיכוס וכשלא הח' השלוש יוכל לחלק באותה שדה חקו כיכוסה לא נאמר וזה כל אחד מהם בשלו א' אף אוה מהם שרינה וכול' לבטל החלק' ויפולו גורל אחד לבולם ואפילו כתרעה האם השלישי לטוב מהם חזק וועשו וזו חסם כלא גורל אפילו הכי יוכל כל אחד מהשנים לבטל החלקה כיון שהיתה טעויה :

ד וכן אם לא יבא חוב של אוהיה ונכס חזבו חלקו של אחד מהם כגון שפאזו אשתיקו כעלה החלוקה וחלקין חלקה

להמתין גם למצוה וכו' כדאמרינן ר"ל:

מ קבא כחאמרינן ואינה מזה אלא מזה לא אמרינן כיון
שלאו כיון דלא תלקיבו פרייה ולא לפנותיה גזאין באין שמימי
ותכלס היזכר שאין זו עושה שפשוט אדם קובה מזה בקריש
ויקר מכו דמו ומכני שפאין כיוון זה כגאומי' מזה שפאיה
השליח שפא שאין זה הישר ויבאוי שפאיה הלוקח והו' קבא
לעמנו לנכרך אש חפץ זה היזכר נרדך לתת חתומי' ואש חפץ
המזכר שפא קובאוי כביה ככשע הלוקח כבקוימת חפץ וביה
חאמרינן ואש חפץ עדים שנתן מאתניס והמזכר שנתן סמית'
אמנה כיון ובין המוכר והוא אומר שוודע בדואי שלא לקחו
ממנו אלא מבכה ניתן לו והדאמרינן כפי מה שפאיה חתומי'
והמלקי ומשכניו שפאין כמאמרינן ונכשר ואש לא שפאן גזא
הרי הוא משכנת ספק כיון לאו עגלו אלא חרש נבאה בחיובי' ו
כה נ"כ דיוא דבר מנרא ואינו נרדך לנתן רק ככני שפאומי' כ"כ
את הקרקע אש כ"כ שחוב היה ויקר ואף על גב דאמרינן שפא
וזה ונכיה כמאמרינן נרדך לנתן חתומי' והו' אש קבא חתומי'
כעין אכל כן אשעלו כחובי' אמרינן אלא היה חוב שיה וכל
ממה שפאומי' כ"כ הקרקע:

ו היה תכאוי פכוסם כיכר זה בין שהת' כר בין שהת'
לוקח חפץ בעל המזכר יכול לשלוק ער שיתקיימו התנאים
ויוכח הלוקח בקרקע ולא תשאר על גובה כלל ואח' כן שלוק
חפץ בעל כרחו:

יא שיולפדה הכמכר ארבע מצרכים מד' רוחות
וד כולם שיה היה ויחלקיבו כח' ככסין בדו' ש

שגיבוע לכל אחד חלק על פניו כפי שפאיה כוח
ואש היו המצרכים חאמרינן כגון שהיה פלג
משלש רוחות ויכריחו את שני' אותם אשכנס

חשובים כאחד וכו' וכו' בין שנים חלק אחד כאחד מהחלקים
שכונני' השלשם כ"כ א כככאוי כאש אש קבא אחד מהשולש
ללוקח וזה וזה היה לא כדנו ואמרינן היו המצרכים הרבה והיה
כהם וכו' שאינו מוכר אלא בחלק חפץ אחד אש קבא וכו' וכו'
ללוקח או קבא וקבא וכה כפי מה שיה בכתמלה ומכור לכל
ביחד ויש חולוקין חפשי' דהמוכר עמנו לאו כר ועושה הוצר
והשוכן הוא כלימור שהוא אינו מכווה על זה משום הישר והשוכן
שהוא עושה מה שפאיה זה חפץ אלא שהלוקחים מוחרים
משום הישר והשוכן כיון מקנת המצרכים וקבאם אינם ככאן
אילו שפא חפץ קין ללוקח הוא שניהם לכדס' ואש קבא
אחד מהם לקנות והאחרים שמינין שנס הם רנו לקנותו רק
שזה גוס להם ללוקחה ויהי כדנו לעשותו ויש להם עדים על
כך כשע ארבע יבוקין ללוקח מחלקו' ועל' שיה ספק ל'ג
יב שיו רובם שמינין לרוח אחת ולשדה הכמכרת כן אחד
ואחד יכול ללוקח ללוקח ואש קבא אחד מהם ויחלקו וכו'

ואין שאר האותיות וכולן לערער ולא עוד אלא אשלו היס מנד
אחד לשדה הכמכרת שדה שפאיה בין שנים ויחד אחד חנאס
שדה שג' אים אחד וקבא אחד מהשמינין כשדה שאכל השד'
הכמכרת חפץ כשדה שפאיה שדה אחד וכול לומר לאותי שקבא
אנו מנרן ודמי ויחפיה ספק דשאח' וכול לחלק לנד אחד אלא
חשוב ודמי כיוונו בין ששלו חלק בכל השדה וכיון שקדם
זכה וה' שש קבא אינוש דעלמא שאח' מהמנרמס וכול
למלקי ואינו שיש לו שותף ואין הלוקח וכול לומר שפא וכול
מלקך מנד אחד וכן חש השדה כמכרת של שנים ומכר אחד
מהם חלקי' לאחר המנרמס ויחלקו ויחלקו וכול לומר כן
שאין המנרן שפא חפץ מבוטא וכול חלקי' מנד אחד שאינו

חלוקה אחרת:

ה אחד מן האחים או מן השותפין שמכר חלקו לאחר שאר
השותפין או האחים מן השותפין ללוקח מהם קרובים ויחד
לקנות הקרקע וכו' מאמרינן שפאיה זה זמן שלא חלקו ויש להם חלק
כגוף השדה וכתבי' ועוד הישר והשוכן ככנייה זה היה ישר
וישוכן ככנייה ישר ודאי' ויש להשתפין או האחים חלק בקרקע
זו כבר שפאיה הוא קודם כדו' שלא ישר ח לקנות במקום אחר
ויהיה נכסיו חלקים בשתי חקומות והלוקח לא כמכר כוח
שפאיה לקנות חלקו אחר וזכרנו אש הלוקח הוא מנרן לקרקע
והשותף או האחים חקומות ומשקלן אותו הוא לו ויש להם זכות
כגוף הקרקע שפאיה לא חלקיה:

ו וזכרנו שהשבתין או האחים קודמין אפילו קודם למנרן
משום שחוב ויכר כן אש חפץ אש או שותף דמנרן
הוא קודם לכל אדם ב"כ משום הטוב והישר אלא ישריה לקני'
כהקדמם אחר ויהיו נכסיו חלקין בשתי חקומות והלוקח וקבא
כקבא אחר לסיכך היזכר קרקעו לאחר כגון ראינו שמכר
שד' שמינין ויש שדה ללוא אש השדה הכמכר לו כמות הדמים
ללוקח ומשלקו בין שמכרה ראוין שנתו או שלמו' וכרו או
שמכרה כ"כ זה חכידו שה' כנד המנרן שלו ליתן דמי ללוקח
וגלפאן אותו ואינו יחלק הוא מ"ס וכו' וקודם למוכר והמנרן
לא היה שחפץ ודמיון למוכר המנרן קודם וימשקל הלוקח ואינו
אש חפץ אש חפץ אש חפץ ראוין למנרן לא אשכור כלל אשכור
היה קבא המנרן בעל' כדמו של מוכרוהו הלוקח שפאיה כשלומו
לכל דבר ואינו שפאיה הידועו תמלה שהוא קבא אותו ועדי
הקביון של לוקח והיכתבו השטר כשכ המנרן ואין כריכין
קביון אחר שהרו זה היה כשלומו וכן אש היזכר נרדך ליתנה
לו כמו שאח' וכאם הולא ומחפץ כה מחרש נרדך ליתנה אותה
כמו שפאיה ומיהו שלוחו הוא לתקן וי' ללקח' דאי' ל' לתקומו'
שדמנרן לסיכך אש תקן כה אש שפאיה ד' לכיורד ברשת
ושפאן לו וזו על גל העלויה ואי תקב' כתר דשפאיה ה' לכיורד
שלא ברשת שהרי ידע שהמנרן חפץ כד ומה תקבאיה שלא
כשפאיה ואש עקר ממנה נשפאיה או לקל' מכה לו מן הדמים
מה שפאיה וזכרנו חלקי' קודם שפאיה המנרן דהא לא לפנותיה
היה שלוחו כמו שאמרינן אש אכל השדות אותן שאכל אחר
שפאיה המנרן והביא חפצו לש' קין נרדך לשלם ושאל קודם
אוינונו לשלם לו דשלו אכל ואש ליה הלוקח קבא חפץ המנרן
אין שפאיה הכלל חוב חל עגלו דלא שלו היה כולל היה רק
כשלו ואין אש חפץ שותף מהמנרן:

ז קבא הלוקח כמנה והוא שיה מאתניס אש היה כונתה
כן לכל אדם כגון שמוכר מחמת דוחק הוא יתן לו המנרן
אלא מה שפאיה זה היה מוכרין בין ואש לא היה מוכנה כן
לאחר נרדך ליתן לו מאתניס ואש עטין הלוקח שלא היה כונתה
כן לאחר והמנרן אומר שיה כונתה כן גם לאחר על המנרן
להביא ראינו ש' לכ' הוא מוול ומוכין ולא אמרינן שפאיה
אשח' למיחיק כבידה דמנרן קיימת ועל הלוקח ל' לכיורד זה היה
שהוא כמו מוול דהוא ודאי ארעא כרשות נוקח קיימת אלא
שתקנת כחיים היא משום הוצר והשוכן והתקנה אינה אלא
כשע' נחוק כה כבר הלוקח וכלת לרשת' ומשקל' לא משקלן
מיכה לפיכך על המנרן להביא ראינו:

ח אש הרווח המוכר זמן השטרין ללוקח אין כוח משום דוכא
דבר מנרן אלא אש כה המנרן וכה לערער מנד שוכל'
שמוכר לומר למנרן יך אוכני מוכר בהמתנה שחבוקי' כוח לו
ויקר חפץ ואינו רנוש כמוכר ואש אין המוכר מקביר וכויה

לכבוד קיר שושן

הלכות מצרנות

קט

מזד השדה שלך דהא בכל השדה יש לו חלק:
אחר שלקח משכום סדה חמת רבא במתוך לבקו מחמו
סלקת מן הארץ אויבו וכולו לסלקו חלף אס כן מהלקו
מכילה או ממימו ככולה וכו'. קא כפדה חמת פהויה השמימי
בין סניו באמיה אבל לקח שתי פדות ממני בני אדם מסלק
זיוס מהם בלגיה ומכחלו לו השני אבל המיכר קרקע פלגיו וכולו
הי טרף כל ית גשויים או למסקן האחר ולהביט האחר:

אם בעל דבכסו אשתו יש לו דין מנדרתי שמים ובלה קרקע
מכסו מנו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
הלוקח חמילו אס קבו מודה שמיחה ללוקח אויבו כלום שאין
לס כח חמילו והכפטיכול לסיקוי פמדה הוא ורלקה ללוקח וכן
השכד שהיה כישא וכו' וכו' כככה או דרובו וכו' אלא חלה שלק אס
רנה הכפל או האדון מקיים פלו דיהה ואס נא רנה לא יקיים
ותח וכו' ללוקח ויחור דהמים:

אם הוצרך שכל ושלק את הלוקח וקודם שסלקו מוכר השדה
סיס לו על המינד איכד וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
לו דין מרין נסיק הלוקח שמיך לחור:

אם מוכר שמו או בעל הבית שלח למכור סדה אס פיו שהיה
פמימו מתוך חינו רשאי לקנות שלל חתו לו דשות למכור
אלא לאמרם וכשיכר לאחרים אויבו וכולו למק הלוקח שהיה
הוא מכור לו דין מ' דמינה רנה חיו וכן אס פמיס פל ספר
המכירה בעד דיו מחילה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
אמת הלוקח קרי' סלקו המינד או חינו וכולו לבלק ליוס

דלא אחרין היסרי ישיבי לא בני לוקח והורס חן השמי'
ויס היולו חולקין:

אם אס נתת הלוקח קרקע ברב' אלה שלח באחריות
זא חן המרין וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
בליקה והוא שלח וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
ואחריותה קרא אשת הויקה וכו' וכו' וכו' וכו'
מארימא אל רב' עיקר דבריו החולקין נשמחא משום הלא
עדיף הורס ומתכבל מתכס חבנרן חותי מחמתו וכו' אס
כתה לאחר באחריות שהמנרן מסלקו. גל דמי להא דאחר'
נכו שחא דהדר' משום נשמי בישר וכו' וכו' וכו' וכו'
ויכא כמתנה לא הדרא דהתם קרא אדעתא דזיוו כמת כה
וכי ברעיה ליה וזיו דהדר' משום הטרנוטובי אבל היסר וכו'
דאדעא כמת וכו' אס פליה משום עשות היסר והטובי אבל
הכא קרא וכתרא כו הדדו וכו' וכו' וכו' וכו'
מנכרס האמתית מחמתה:

אם חכרה לוקח ראשון ללוקח שני וכן אס חכרה הורס או
התקבל מחמתו אפילו לא דר ליוס ולתקבל מחמתו חן
מסלקין ללוקח שלהן מסלקין דבסגוביה אית כוס משו היסר
והטוב:

אם טרפה בעל מוכר כחיו המנרן מסלקין בין ששמה לו כ"ר
כמוכין שסגבנה ליה מדעתו ואס וינה הכטרף לתת
המים שפיו פלנו קודם חותמו ומחור לו שדה ולעולם
דשוחא הדרא לעולם:

אם בעל מוכר סדה המוכר שטרף מהמנרן יש מי שאומר
שהמנרן חיו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
אמר על היוכר שמכרה לו באחריות ויש מי שאמר שאין דין
המנרן כלום הלוקח דכא אחרין שחא אויבו אלא כשלוחו
אלא המנרן דכיו עס פייכור וככתא מורי' וכן כרחה לו פייקה:
ככ וס מי שאומר דמנרן לא וכולו לחמותו אויבו אחריותא
כדוכתיה לבקוין ללוקח כדוכא דכר מנרן אלא הוכא

דאקני ליה בארש' קרמות' דאיתליה ככר דקא תבעא חמתיה
ואו לא לא מני לחורו ומיהו רמ' לא חוקי מיניה ללוקח הויא
דלא חפקיון אבל לחיהו כדוכתיה דבר מנרן לא לחורו וזיו
ללוקח כדוכתיה דלא ופקש מנרנותיה דכר מנרנה אכילו
שדרכיה עלו שלח שמיס כדכתיב חתיה קיא:

כב ככר אוורכו פסימס דדוכא דכר מנרנא אויבו אלא תרבת
חמתיה חתיה נשמיט רבוב והסר פואלו הוא רנה
למכור טוב וישר הוא פסיקה המנרן קודם להדס אחר למוכר
אס זס פיס הכסד למכור לא תקני שלל חרבו למנרן דבר
שהוא הכסד למכור ככר כגון אס הכולו הימנרן והלוקח כל
אחד מעותיו אס גיו סוף לוקח טוב' במשקלס או היו חרפיו
לנאח וישר כהנאה כלל וכו' מתוך וכן אס היו שמיטיו של
לוקח מותרין ושל מנרן נדרין ונח' שך כמתכו לו ואיכוד שאי
לפיתחן עד שזכא בעליהם ונשמרו על המכין וס' אס קרס
הלוקח ושער חין המנרן וכולו לסלקו חלף כבעין מעותיו וכן
כל כוונא כזה יכול להיות ככדיה למוכ' מחמת שזכוב מחמו
כעל דוכא דכר מנרן דאין כזה היסר והסכו לאסגודו
למכור:

כד החלף חנר כמנרן או בשעה או בכרס או אויכפא כוון
שהוא קרקע בקרקע חין כו דין בעל המכר דמה יתן
לו המנרן למכר אס מעות וכולו למר קרקע בית' לו שמי ואס
קרקע אחרת וכולו למר אכא כדא קרקע כוח' לו שמי דהכא
יש כחה ככו אדם שחכנטו בקרקע שבתיהם פליגי סניו
אל שבתיהם אחר למוכר ככ' כזה דוכא דכר מנרן וכו' מורי
ל' וכן כ' ללחור' אבל אס החלף יתר ככהמה או כמתסלנין
דוחין ירו איתם ככהמה או דמי איתם המסלנין וכו' וכו'
המנרן ומסלקו כדמוס ואיכו וכולו למנרן לו כמו שסעלניס
לו שאפשר שמרחה הוא אית' שלקח הפלה אותה כל כך כדו
לשוחא פליגי וישר מדמוסם כדו לבסל דין הימנרן הערמה הוא
זו ואיכו חופלת כלום ונס חין כזה הכסד למיכרה כ' כמסלקו
קודם שלקח ככמה כדמהו ומסלנין שכוני לקנות למי שמיס
לו מעות ויקנה כיו שירנה וכן ככ' כוכיה שדחה לדין שהוא
עמיה אויבו ככעל כח המנרן:

כה אחר המנרן אסרס וכו' אס מעות לאסגודין ליה ואיכד
זכותו שיש כה הכסד למכור ואס חלף חלף וכו' וכו'
מעות אס הוא אמוד שיש לו מחמתו כן על שיק' וכו' וכו'
אויבו אמוד חין שומעין לו ווס מי שאש' דלו מחמתו לכו'
או לבכו לא היה ידע שמי אויבו או כיו ידע ככהו זכיו
ולא היה ידע כהכוס דמהו כה חיו אויבו ואיתו חין על גל כן
דלא אמוד כטיין ליה וימין ששור' לחול ואיתו חיו חתיה
אבל סבילא כעריין ואס ישאש עמיה דכר' מחמתו על
ככה וכן ככל דכ' שיש למש' לערמ' דמות כן המנרן מחמתו
פלךך:

כו היה רונה הלוקח לקנות לבנות לה בתום וכן המנרן רוב'
לזרעה הלוקח וכו' משום וכו' הארץ ואין דין כן
שמנרן ויש מי שאומר שיש המנרן רונה לבנותה וכולו לסלקו
דנשעיה עדותא חתיה:

כז היה דכר מכסין בין של' הכהנית וכו' המנרן כגון פלש
או נומא חן רכב דקליס וכוננא כזה אס המנרן הכניס
אפילו תלם אחר כתיך דכר המכסין לשכר שמי העדות עד
שזכולין להיות כחשבוש לשרה אמת הרנה שמיכ כר מנרן
וכולו לסלקו ושא' לאולא קרי כר מנרן ואיכו וכולו לסלקן את
הלוקח:

לבוש עיר שושן

כח מוכר לוקקט מעט כחאפש עדהו וחס"כ מוכר לוקקט
כד חומה כחאפש העשאת היה ליה הוא בעשמו
בר מנדא לוקקט וזעמיה ע"י איתו העשט שקבא כבר ושושן
הבר מנדא דהמתנה דמתכר לו איתו העשט היתה ברמ' כדו
שח"כ יוכרד לו וזולא ויכל הכרמנר ל' קורדואן אס איתיה
הששין שמכר לו מתלה הוא שפודת או ויבורית לבבו זאת ה
הקקט שחכר עכשיו הני הוא היתה ראויה לימכר בכבו שנת'
ואין כלן הערמה לכוכך וכה הליקח גם כחארוכה ואין כן
המנדא ויכול נסקלו מהרו הוא עשמו כן מהרו או מפני איתו
העשט שקבא כחאפש ואס אותו מעשט שקבא כחאפש הוא כתי
זאת שמכר לו כסוף כדו הרו זעמיה וכן הנימיר משלן
איתו מהיה שקבא שפודת יוק' אס בתן לו מעשט קרקע כחמתה
רוואן אס מוכר לו אחר כך כל כך בוקר עד עהכלשע המתנה
כדו הערוב ויכול כן המנדא למקו:

כס בא הליקח וכמ"ך כן המנדא ואחר ליה הרו פלניכן
המנדא שך דנה למכור לו עדה וז האלף ואקח ממנו
וזה לולך וקח לא ביטל זכותו ויכול למלקח אחר שקבא
פניג' לומר לו מעטה היותו כך כדו הפשיודה על דמו הראויים
לה ש"ס באחי אנו חלל בעשמיס היה מפליה לו בדמיס כשכל
שחזיכה עלו לכך אחרתי לך לקביתה להעמידה על דמיס
הראויים וזה אורכ וזכותו אלא אס כן קבא מידו וכי קנו מידו
מיהו מהני אש' ר' דדמו קנת לקביון הכרמיס שבוין לכר מנדא
כזילו עס לו בקביון קנת בושל קרקעו וזכו וזכותו הוא חסלק
בקביון י"א הוי בקביון כדמיס ונש"י שואמר שאס אחר ככני
שדס הו עשו שדס עבכת לקחתי און נרדך וימיר שרונה לומר
כשתלקתי כדון בקביון והודאת בעל דין כמ"ד עדים דמו ואס
אחר הנוקח נתמנן לקבית והוא אחר לא כעובא ליה ז"א דנה
לליקח מיד דהא הנוקח לא הו אלא בשמו ואינו בעש שלמו
כעל כרמו דהא אחר לא בעיבא ליה:

ל כד' שרדך קביון כשחלל לו קירם שקביון שצדין אינו
ברשותו לזכותו אבל אס מחל לו זכותו אחר שקביון
כנון עכא התנן ושושט איתו או סכרו ממנו או שראויה כונה
ושוטרי כל סה"ל ומשמתם בו וזולא מחיה בו ולא ערער אש"כ
שהוא כתיך וזן הראוי למלוך הרו או משל מיד שמחל וכה כו
זה שהו ברשותו ושוב אינו ויכול למלקו:

לא כמלך המוכר בכך המנדא למוכרו לו כמותס דמיס ואמ'
ליה זול ויכן ע'למא דלא כעובא ליה לא נרדך למוקבו'
מנויה שהרו השהה הוא כדו המוכר ומיד שאמר לו לא כעובא
ליה וכה בו לפשמו לפסית בו מה שורכה:

לכ ויכוין טעמיה דריבא כדו מנדא אינו אלא חמיס הטוב
והוא א"ל לבו לפותל כדו איתתו לו לשלקו אומת שורכה
שאס אתה איתו כן אין אדם קונה קרקע ממכורו לפולס
שיאמר הליקח לאחר כחה שמיס מנדא ממנו לכך אמרו ל' שאין
נותנין לו זמן מרובה אלא אס ושהה אחר שקבא הליקח שיסור
שיק' והוא משתן ויתבטבו בדון ולא תבטו הוי כתי מחילה
ואכד וזכותו ואס היה אכוס לא אכד וזכותו וכן אס שפק
ממת שטע"ל אחר זכותו מידו דווקא ששה מעשה שמתנלה
המכר לכני העיר והחיוון הליקח בקרקע אבל אס לקחה
כנגעא לא אכד וזכותו אש' ששה הרבה עד שיתבטבס הדבר
ושהה שך מלבושט בדון:

לג ויש פדים אה איתו לכן המנדא כדכר שיש כדו
לבושין שלל ויערע על אחת כשאר האדם ויכול למקו
לד' היתן כן המנדא כמדוכה איתו מולה או קסין ואחר

הלכות מצרות

זמן הכרית מולה או הגדול הקסין וכא האלף אינו ויכל למקו
שאס איתו אומר כן אין אדם יוכל למכור קרקע שיאמר הקונה
לאחר כחה שנים תבא מדין ונש' אומרים דמי' מ' בכמהלה לך
המוכר לעבו כ"ד שפודתו לאוהיה או קרובי המנדא והס ויהי
לו אס רונה לקנות:

לס הוה המנדא רבים ומכר אחד מהם זכותו לוקקט אפי'
בקביון ויכולין האחרים לנסקו ולא איתרין שהליק
בתיקוס איתו שרמן ק' א' הויאל ומכר לו זכותו וניהו זה כדמ'
מן המנדא שקדם ויקה שזכה בו שהרו לית ליה למנדא אפי'
כהאז ארע"ל א' הזכות שתקנו לו חכמו משום הטוב והואר הוא
שח"כ וסולח שנתו מחיל' ולא מהני הך קביון לנכו מנדא אחריו
כל מהכרל נכסיו לאחד א' כענ' האמר שג' כד איתת משלן
אחר הליקח וזכא מותיה שדה כיון שקבא כ' ככסו כהג'
ושפתיא ככר ודעתי א' תקביו חכמי דוכא דכר מנדא
ועשאת הטוב והואר במקום שה ארע' למוכר וזה הליקח א'
ועליון המנדא וז' ויתדך דרו גם מן האחרים שלא לקנות הני'
וזהו ובוטור היווצר ואפילו אס ויתר המנדא אכוח א' כ' כל
הכנסים ככל מקיס שכן אין שומאין לו לפי שאין זה דבר
מנוו שיתרעו וזכא מותיה ליקח כל הכנסו כוהד ואס הוה מתקין
דוכא דכר מנדא כשורכה המנדא ליקח כונס' הוי ככל כעס
כשחכר אחד כ' ככסו ורבוין להודיע למנדא אס ורנה ליקח
כולס ויכוין ויכוין כך ויולך הליקח ושח"ל גם המנדא לא יודע
ליקח כונס וזכא מותיה ליה הככר לכך לא תקביו ככס"ג
כשמיכר כל ככסו: כלל דוכא דכר מנדא:

לז מכרה לבעלים הראשונים שקבאס הוא מהכ און המנדא
ויכול למקו דיות' טוב וימיר הוא שחמור הקרקע לכשית
הראשונים משתבאר לא אים כדו ואש"כ שהיא כן אחריו והיא
אס ומכרה לכן איתו שפד' הוא חמנו שאין המנדא יוכל לשלק
מהאזי טעמא גופא ונש' מולקין כזה שאין הכן ככאבו כזה אס
לא תקביו: שהיו בעשמיס הראשונים קודמים מפני שהו
מולתא דלא שבית שיקנו בעלים הראשונים לשיך לא תקנו
כה דבר אלא לית מנדא לשיך אפי' אס בא כעלו הראשונים
המנדא ויד ליקח המנדא קודם ואפי' אס בא ארס אחר וית
אפילו לכמתלה אין בעלמיס הראשונים ויכולין לשכב ויוון
שמכרה הנוקח הרחש למי שמכר' לו אין המנדא יוכל לשלק
אבל אס מכר דא' לאחשו' ושפתיא לניו ויזר לניו ומכר
לדא' כן המנדא ויכול למקו:

לח הקיפו מן הגו חין המנדא ויכול למלקו דאדרכה היא
ואמ' למנדא דטכא לך עבדי לך שהכרתי או ממנדא
הקונה כותי מושלל שכד' חדימי ישראל וכד' השני וש' נג'
הא שאין המנדא שכד' השני ויכול למלקוה דא' אדרכה אמ'
מנדא לך מניו יהו כתי מכותי ארסי ממנדא' היא שאין לשלק
על זה ולא אלא אס כן עד ארס לדכר שאין לשלקו אפי' א'
דאיתו דכר כן ג' אינו כדור כל כך אינוא דהטכא א'
מנדא: לז:

לח מוכרה לגוי או לאו כד דוכא דכר מנדא היא כלמ' און
השאר הנוט מוטל על המ כד רח' כל הליקח וכס'
הוא גוי ולא כד הכי הוא ולא מחויבי המנדא למקו:
מ מוהיכל הלווי' כתי' לגוי או שוכר לו מ' שמרין איתו מש' א'
ד' זכרעו ארסי אינואר דשכנו ולא משום דוכא דכר מנד'
א' לא אפילו אינה מתקסין העכסין ליקח איתו משמתין ל' א'
עד שיקבל עליו כל אוכס שיכא מהגו עד שוכהו גוי עס
כן המנדא פלו בדיוטושרלל ככל דכר ונאס א' אכוס דכר
ל' א'

ילבוש עיר שושן

הלבשת מצרנות

קך

גדולים או קטנים שאינם יתנו אותם מהמזבז במזרז •
 מוכר לשמועו ואבדרונגו אין המזרז וכול לספק אותן לנו
 שהם ספק אשה והמזרז עליו להבוא רחוקה שאינה אשה •
 ודווקא אשה שירדע משה לה בכסמים ודעושה אלא בעלה אז
 אלמנע שאין לחוש משערמת כדי לבטל כח המזרז אבל תהיה
 אשה דמפתחא לבעלה היא קונה ומערמת לומר לפנמה היא
 קונה יש כה דיוק דבר מזרז • ואם ידוע שקרטה היא ובעלה
 ביחד אין יכולתן לשלם משה זה אפילו בעל דקבל המזרז
 בדמה ביון שאינו אלא ממש השוכ ודוער הקונה מן האשה
 יש אומרים דלית ביה ממש דיוקא דבר מזרז כדי שיקבלנו לה
 קונים לכפיה ולא תמנעך למור של קונים • ודווקא מנרן אומו
 יכיל לספק אשה אבל שותף ערוך ממזרז שאלו בנות הקרקע
 חלק בכל מקום כל זמן שלא חלקו לביכר השותף יכול לספק
 מת קנו שיהא ממזרז אם ראוין כ"ר שוכות שאלו לשלם
 הלווקא וסלקוהו אז חטלו לו חלקו עם שאר המזרזים •
 מט המוכר לאחד משותפים שלו אפילו אינם שותפים שמו
 בקרקע אלא במשא ובמקל לא תקבנו דיוקא דבר
 מוזרז ממש שיהא שוכים של מוכר שמשותף שמו במשאו
 ומתנו ומתן משתלם הקרקע כדשותו שפלי המשא ומתן
 להם כיחד תיכלת המזרז לו לפיכך אם קנה השותף זכה וזין
 שאר בני המזרז כושלים עמו • ומה הלוקח לתלוה אשה
 ודמיון ליה עשית והמזרז אין בדיק לה רק להרנותו אם אחרים
 דלית ביה ממש דיוקא דבר מזרז ויש חולקין ומדבר מזהר
 ומהרין בראש כספרא מו"ז כ"ר שאין המזרז יכול לשלם ודווקא
 מהלוקח הוא מן העיר הואת ולא יוכל למנא בית מבין האר
 אבל בלאו הכי המזרז קונה לכ"ר •
 ז כל הדונה למכור קרקע וכאז שנים כל אחד מהם אושר
 אלו אלקי כדמי' אלוהיו אין אחד מהם בעל המזרז אם הים
 האחר מושיע העיר והאחר הוא משכניו הדין שכן העיר קודם
 שזה ג"כ טוב ודוער הוא למכר ארצה ואחריו לוטכני עמי כעיר
 אחת שהם תדיר יחד • שכן ותמיד חכם תלמוד חכם קודם
 משום כבוד שמתן וקרקע שכן קודם דטוב כן קודם קודם
 אחד מהן יקנה • וזה ואין חכמים אלו לקדם לו אלו וכול
 לשלם היוזין ואין אחד מהם בעל המזרז יא' דלה מיוחד סך
 אלא אם כן הוא חכמו ודגלו עמו אבל מה שרד אגלו חכמי כלי'
 דעשויים יש שדרי יחד ואין להם חכמה וקויוב כלל ויש חכמי קין
 זא קרקע שיש בו כניין חכמו וקרקע של אחד והכניין של אחד
 אם בעל הכניין יש לו כח בקרקע להיות כניינו עדי
 עולם שאף אם יפול הכניין יחזור ויכנו או כל אה' יאחד הוא
 מנרן של חכמו ולפיכך אם מנר אחד מהם את חלקו חכמו
 מסלק הלווקא ואפילו הלווקא הוא מנרן מנד אחד הוא קודם
 דטוב ודוער הוא שפסול הכניין בקרקעו והבכמו שותף שאלו
 קודם למנרן אבל אם אין לו כח בקרקע להיות כניינו עדי
 עולם אלא שזין ודוער או אם בעל שלא יוכל למנרן ולכנינו
 או אם מנר בעל הקרקע ובה הלווקא ואין בעל הכניין יכול
 לסלקו שאין לבעל הכניין כלום לקרקע אבל אם מנר בעל
 הכניין בעל הקרקע מסלקו כד' מושאר הכניין בקרקע
 וכן הדין כיו שיש לו אלויות כשר' חכמו אם יש לו חלק בנזק
 הקרקע שאם יכנו שוכול ליעט אחרים במקומו או כל אחד
 מנרן לחכמו וואם כשוכול לא יכול ליעט אחרים במקומו אז
 בעל הקרקע משכב כדי ששארם האלויות בקרקע •
 זב וכן אם מנר קרקע המוכר ליה שהקרקע לאחד
 ובעל הכניין או האלויות לשני בעל הקרקע קודם לבעל
 הכניין

פלא ברין ושראל חייב המוכר לשלם ודוק' דמשמתינה תחלה
 חייב לשלם אבל לא אם שמתיה ודוער אוכס לישראל שכחו מן
 סגו יא' דכדור לשלם וכתב מורה ז' וכן כ' עוקר שאינו אלא
 גרמא כדיוקא; דשפיר וכשמתיה וכא' הווקא חמת. שכנות
 סגו לישראל; שכנו בחיו המוכר ומת חייב הכן לשלם ממה
 שירש מאכנו אבל אם לא היה הווקא אלא לאחר מתת האב יש
 מי שאומר שלא קצמו בני אחריו
 זא בד"א דמתיה ליה כשוכול למוכרה או למוכרה לישראל
 דמיום שכותו כגון אבל אינו מחייב למוכרה או
 למוכרה לישראל בשמותו ואי חובין שהגו מכיון לקנות או
 לשכור כתב ושראל כדי להשפית בבלת ושראל הכל לפי ראות
 הדיון •

מכ המוכר שדה רע כדי לקנות כדמיום שדה יפה או מוכר
 בתקום רחוק כדי לקנות בתקום קרוב אין בו ממש
 דיוקא דבר מוזרז דוב הכבד למוכר הוא שמה בכתיים שוודע
 למנרן יקנה אז ארתי שיהיה שיהיה רובה לקנות •
 מנ המוכר כדי לפרוע מה המלך או ממכר לקבול או למזין
 האשה והככותו יא' ד"ה' לחכות עמו אין בו ממש
 דין כן המנר ושעמו ממש דכל אלו הם שטרות וכתובים
 שנקרן להם פתאום שהמלך לא ומתן וכן משום כיוון הת
 מביהוין וכן לנודך מונו קשה למתין וואם תאמר שיהיה כהן
 דיוקא דבר מזרז יהיה כפירה דמירכ שלא יוכל למנא לוקח
 שמתיה לומר מה אסרת וקח ויחא כן המנר ושלם ארתי
 זין בעל פה יגדים להמתין לכך לא תקבו כאלו דיוקא דבר
 מוזרז • ואזי כשלוה לנודך אח' אלו ומוכר אח"כ כדי לברוע
 לתלוה לא תקבו בו דיוקא דבר מוזרז כדי שיקבנו להם מלזין
 לנודך אין ואלו יכלו לתתמה כשכאם לקנות כן המוכר והמלוה
 זא כל מה הקודם וכה יא' אה' המזרז קודם •

מד עשן הלווקא ואמר מבי מוכר וכוונא כמכר לו המוכר
 וכפל המנר אה' שק' אתה טוען כדי לבעל וכוונת של
 בעל המוכר להכח ראויה ואם לא הביא ראויה ובעל הלווקא
 הזוט ועשמה ז' בעיקר •
 מה ואלו הנה דבר ספק הלווקא מיוחד מוחזק ואינו
 מסתלק אלא כראיה בחרר שחובא בעל המוכר לפיכך
 אם עשן הלווקא ואמר גולן אתה למה זו ששכרילי אתה טוען
 שאתה כן המוכר או ארים אתה למה זו או שוכר או משתכן
 נדך בעל המוכר להכח ראויה שיהא בעל המוכר ושקרקע זו
 כחוקתו וכן כל כוונת ביה ויה' כחוקם שהפוסקין מחולקין
 אין מוחזקין מוד הלווקא היוזין ומוחק מיהו לתתמה יש למכור
 למנרן •

מו מלקייה מנרן ללווקא ויחא' כדוער ש"ה' זו לא היתה של
 מנרן דה ללווקא על הפלוניה דהמנרן איהו דאסמור
 אנכסיה ד' ה' הוא ידע שאינו הימנרן דהן ולא הוה לו לשלוקיה
 לכיכר אם רנה הלווקא מחוקק כמעשיתו רנה מחוקק למנרן
 וחוקר תקנתו וחייב המנרן לשלם לו ככל הטרות שאוכל ואם
 הגול ש"ה' הקרקע עתה ליודיונה לשלם הלווקא ממש דיוקא
 דבר מוזרז א חובין או ידע דוכיה והיה יוכל לשלם וקנה שוכול
 מקומו הכו א"ש' דאיתרש ליה לכתר דסלקיה גולנא ללווקא לא
 בעיה מנרנותיה כהיה •

זו המוכר לאשה אין ליתמוס קטנים אין כוונתו דיוקא דבר
 מזרז למי שאין דרך האשה למנרן ולקנותו וכן יתמוס
 אוכס וכולו להגור ובה יא' דבר הוא למכור להם אבל יתמוס

לבוש עיר שושן

הלכות פנינות

הכניין והזלילות אלא אם כן יושב הכניין והזלילות וכות
 בקרקע כמו שכתבנו בהיות העלויה של שנים ומכר הארץ
 בונו למתן און כך העלויה וכולו נלקחו ללא מוקדו שמתן
 זה לזה דוק דומה כמבארים :

בג ככל הקרקעות שבעולם יש דין מנכרות וזולתו כבתום
 ח' ע"ש דלשמו כי כח' משניין הן פתוחות אולם לשלש פתח'
 מה לו היה הדין לזכור אותה מנכרות ע"ד סתומים להשתמש מזה
 לזה לזכור יש בהן דוקא דבר מנרא אבל במשלטין ועבדים
 אין בהם דין מנכרות ומחומר בקרקע הרי הן בקרקע ויש בהן
 דין מנכרות ואפילו בגמ' כמו שאמרנו בדין בחקיקות
 בות הכנבת וכל דבר המחומר בקרקע : ואם מחומר מקומו
 בבית הכנבת כגון משפחתו וכוונתו לטוב הלוואה משום כנס
 משפחה ויש מוקדן וכתיב מור' ז' דהכל לפי הענין שחס הים
 ענין כזה למשפחה כגון שישתקן מסכמות משפחתו וכד' לדין
 בכבר הרבה כגון זכרו אחריו וכוונתו מחומר קרבו וכל כיוצא
 היתום ויהי בחכות און דין קרקעות וכן המנרן או השותף
 מושלך הלוואה כמו בקרקע ודומה כמו במשלטין מיהו אם
 כרא' ל"ב דמשו הווק שותף הטוב ח' ל' וכן ככל משלטין
 ח' ע"ש סוף כס' דין מנכרות ח' מ' שותף בות משלטין ויאמר
 מאר ויבוקו וישתקן הטוב הלוואה אם כרא' ל"ב דסוף
 הלוואה הטוב כמו ל' כראשון וזהו מסתבר לדון ב' :

הקדש לעניים אין כחמוסם דוקא דבר מנרן וזה פשוט :

בג היתה שדה שאלל המנרן הפקר ונא אחר והחיות כג'
 אם ימנא כמוה במקום אחר של הפקר להחיות כהיכול
 המנרן נלקטן ואם לאו אינו יכול לטקטן דליתן ושרשובי
 לפסוק דכסוי :

בז המושכן שדה ופסד דין מכרו לזו מהיה ממושכן בוח
 אין האנרן וכולו נלקטן למנון מה ממושכן בידו אין קח'
 אמנו דלכך בקרא מושכן שיהו שכוכה כולה גבוי והאנרן
 אינו כן אמרן אלא מנרן אחר וי"מ אם שכר' המושכן לאחר כג'
 אינו כן האנרן אין המלוה יכול להגוי' מידו דלעולם לא דכפ
 השדה עדין מכולהו אלא דבמנרן ע"ד מתקנה אכס השו'
 ופסד ולמלוה לא עשו מתקנה דלא סכמו כל כך ויא דלשית
 קדש המנרן וקבלה וכו' אחר ויכול המלוה לנקטן משעם
 דשכיבס הוא גבוי וכתיב מור' ז' סוף ב' ל' לדין זלירותו
 שפדלה ל' ב' פ' אלא הויה ערמה בכד' המלוה למוכר כד' שו"ס
 הקוב' המלוה לגוי של שדה או של ביתו ואל אחר וקבלה האנרן
 מלקטן דשכוכה גבוי הוא * המלוה על הבית ונא הלה של
 המרמף שמתנו אין לו פוס דין קיימה במרמף ואם קיס
 המרמף המנרן מלקטן :

בז אם בתחלת המשכונא כל המנרן לפסד ר' לפסד לומר
 אינו אלהיך כן שפא כוכמת להערים למוכרה לחלוט
 אינו יכול לעכב בידו דמני למומר האדך כוח ונללוות חתנ
 בו דיומלו הומו וכל גנוג אותו ויתתה קשה ממנו און וכול
 לומר דליתא ממשכונ' זכובי הוא זמנ'ש הפרמה מסיק זה שפא
 דמשכנת' כדו עירנה להכואו לידו קבלת מרס שאלן שפא
 דושר ושוב אלום להזיק לכא לודי מרס וכו' ש' לודו סכופה
 אכילו שופן כדו חתכס אם ידא' לדין מרס כו ערמה כגון שפא
 במשך ומן התבר אחר מן ההלואה הדכ' או שאין דנוגל ללות
 לו וכל כיוצא כזו דיומן אה התלוה : ואם שגים משכנה
 למשכוכה כהכרת ליה מעכב על המלוה דהא גוף הפדה של
 הוא והוא עיקר המנרן ואון המלוה מעכב על הלוה ואם אין
 הלוה חפץ לקבועו וקב' א' אחר אפי' אינו כן המנרן אין המלוה
 יכול להכואו מודו ואם קיס המלוה וקיס כן המנרן מונאו
 מודו היא דלעולם היתלו לא גרע משאר מנרנס ואם קיס
 וקיס וכה וכן עיקר :

בז השיכר בתי ממשכונ' והמנרן דו' להכואו מודו לטובת
 לענמו משום דבר מנרן הוא און שיתנין לו דלנא
 כשכורות משום הושר וטוב : ועש' כפס' שכתבתי כעש' ו
 ב' ב' :

בז השיכר בתי ממשכונ' והמנרן דו' להכואו מודו לטובת
 לענמו משום דבר מנרן הוא און שיתנין לו דלנא
 כשכורות משום הושר וטוב : ועש' כפס' שכתבתי כעש' ו
 ב' ב' :

בז השיכר בתי ממשכונ' והמנרן דו' להכואו מודו לטובת
 לענמו משום דבר מנרן הוא און שיתנין לו דלנא
 כשכורות משום הושר וטוב : ועש' כפס' שכתבתי כעש' ו
 ב' ב' :

למשעשע שושן

הלכות שותפין

קבו

זכר' שאמרו להשתלדאוינו מוטיל ויכולין לחזור בהם כמו
לא אחרין אלא כשכרבו סתם פלוניו ופלוניו קבו יחד טשמתבו
כו' זמן לא. אבל שטרות שאינן כותבין עכשו וסוקבלו עליהם
ששותפין להשתתף בו כמ"ח ובש"ד לאשר ולקייב בו' נראה לי
שאין יכולין לחזור בהן דאף על גב שקבו בתם הוואיל וזמרינו
לכתוב השטר משתתף קבלו עליהם כל מה שהיה להם הכוונת
לכתוב בשטר בכל ענין והיו כמו שקבלו עליהם השותפות
כמ"ח ובש"ד לקיים כל זאינם וכולין לחזור בהם נראה לי
ואם לא פשולא והולא זה אלא כשתכתובוהמהחל גטא ולתמן

כעסק השותף לקבות או למכור עם מו שאומר דמהני.
מוי שהלוי לחכירו בעות ואחר כך אחר לו יהיו כודך
להחנות שכר בדוכור כשלא לא פרקט מחנו ליהיב סהים
עליו בעודו היה ליה שהיה מייב באיבסן לשיכר גם

פכטו אס חלכמו כדומייב בכל האובסן כמו בתלה:
ב כשתתבו בשאר מעלעין כיון שקבו מידם טיבאי
זה חכורתו של יין וזה כדשל דבש דת. החניסין של

החכיות של יין והכר של דבש והרי בנתתו ככה ואובס
כשעכדו טעם שותפין בהם וכן אס ערבו מירוניהם וי
שכרו מקום באתא' וזמני זהם זה הכדו וזה הכיתו שנתתו
כהם הרלווה שותפין בהם. כללו דכר כבס הרדומים
שקונה הלוקח באותם הרדומים עתים כי כו' השותפין זהו זה
המומן הוואיל כוויבם להשתתף בו:

ג האויבים שנתתבו באיבת ת אף על פי שרד
מידם אויבם שותפין דלא הייב"כ הלא קייין דכדתי
בעלמא דלובאן דבר שלם השיעבד עליושחן קבו

חלושין חל על גבו של אדם שופטה מלחכה כונד פניו או רגל
או שבו חייטין שנתבו כוויבם חלווה קבין שכל מה
שינוטמה וזה כמלכתו יהיה כוויבם הלנו אן קרן. ש
שותפות כלל שאין שיעבדו הקבין חל על גבם שיעבד
מלחכה כמו שזמרינו וגם על השכר מחמת החלצה לא
חל שאין אדם הקיב דבר שלא בא לעולם כג' אס הייל קיים
הכדום כחיון עתים ותוכדן אותם ומוכדן ולקייין רתני
וערב מחשבותיהם ואודני ומכדוים ונתתבו בי. עתם שגורתי
כו על ידי הנכחה או חשיבה שאמרנו כשיעבד אן ירי
אילו שותפין וכל מה שדומה כשכר מלכתן וזמרינו
ומתכס הרי אילו לחלצה:

באלהתן אן כי מוס מקבד דבר שלא בא לעולם אלא
הם עתים שנתתבו זה לזה אכילו באחריה

ד לחבו אהדדי שכל מה שנתתבו באחבתן הכל יחא
לאחנע כההיא הדיה דמיניו אהדי דמיניו וקיינו שנתתבו
אהדדי מידם ויכולו כל אחד לאחיותיה וסכסודם זה
לזה דלובין דלובין ודוכור שופטה כל אחד כוויבם
להנחת חכירו גם כן זהו שכרו וכן אס חירו כל חקת
שיבא ליריבו ברא שותפין בו קמו מידם שכל חקת ליה
כל אחד זוכה בו לעמנו וזה חכירו דה ל כרוהינביה
כוניחה לחכירו דקבד חכירו עד שחירו בהן מכלא וזיינן
דודאיו אס רנו לחזור רשאין ככך שהרי כופל יכול
לחזור כראכולו כחכיהוים וזוקא שיעבד ס כדכר מהור כו
אכל אינו נאחן לחזור מורתו כי קודם עלקתה דהביתא על
תכלי ארשאין זוכה בו מה שזכה בו עד עכשו וזיינן לתת
לו דלא שייך כיהיבור שזכה בו כוויביתו וזוקא וזיינן וכו'
כא א א וי לשור

מוסע לו כות בשכורה ובישתתף אלו השותפין אלו יכול
לכות בו הדיון כן היינו דלשון זה לא אמרו שכירות
ליומוי ממכ הוא כו היינו הוא שטרות ואם קדם השכר
וקבחה כן היינו יכול לפלוק ויש חולק ואמ' דשכירות ליומוי
מאחר הוא לכל דבר אשילו לדיו חכרות.

שח פנים ששכרו שדה בשותפו' ואחר מהם רובה להשכיר
מלקו ולחמ' ופאטו דרנה לכות בו הדיון כן היינו הדיון
עמו ואדריה הוואיתר ממנהר שחול שותף בו: גם סתם דלת
כות לו וכך שכרתי עמך שוכא חלן כ' ל:

עכ השכיר ביתו לאחר ואחר כך ומכרה לו אן כן היינו
יכול להנוואל מידו דהוא קודם מכבו שהיא מיוחק כו
כד. כית ומכרתה על זה שכתב' נכסו ואחר כך בא לזכרה
כל אחד קודם ומכר' לשלו ולמ' שה'רד' בוכן פסק רבינו יוסף
קארו א' והיינו דזוקא כשכאל לקבות פניהם ומד אכל אס
כבר מכר העבל בית שתי' לאחד מהם לזוהי חסם שרנה
זכה בהן כמו שכתב' כ' כשתיף שותף כ' ל:

סג השכיר ביתו לאחר ואחר כך מכרה לאחר אכולו אינו
כן היינו אן השוכר יכול להנוואל מידו: דאין היה
לו קרקע שמהיה מוכרה חס למתן' נכסה ומכר שותפין החס
לזוירובין אחר שסוף מכרה אס מכר שותפין ממכ' שולם הדיון
עם דלובין שכוין שפכלו' ומכר הו שותף האדמות שז
לו של קרקע זו והיינו אכילו מכ' גוף הקרקע כמכר נמור וכמכר
יש כו דוכא דבר אחר אכל אס לא מכר רק נשכים קנינים
אינו אלא כמכרהוב בעלמא שאין בו מנכרנו שרדי אן כאן מכר
נמור כנוטא של קרקע אלא מוכ בעלמא:

הלכות שותפין

קעו השיחוף כיצד סתקיי וכיצד נוהגין
וכיצד גפרין ואם סתא' כהם וכו' נא
סעיפים

א השותפין שאין להשתתף אן השותף כנמר כדוכור
לומר שאם אחריו כחו ונתתף יחד ככך וכך שלא וכלו
לחזו' בהם דכאוי כשעכדו זה היה שיערתי ונתתם כשותבני'
הלא נריבין קביון וזו עזי הקביון כשעכדו וכוין שנתך
קביון כל דבר ודבר לפי קביונותתקיי' שותפיו שותפאכר
לכורך שעכב שאינה נקבס כחלושין אן השיתף וחתקייס כו
כקנין שאשילו אס קביון מידם עניה שפויב כל אחד
השותפיו ששתתבו בהם וכתבו שטר על זה והיעדו עדים אובו
מועיל להשתעבד ויכולין לחזור בהם דלא הו' אלא קביון
כדום שלא נריך שוכא כל אחד משותפיו ויכולו אותם לנים
ונוכחה שפיהם את הכס ועל ידי הנכסה כקנווים מו שאומר
דה' אס עמך כל אחד משותפיו של חכירו דמהני דמשוכס
גם כן קביון הוא בשותפות כמו שכתב' רדיון קביונים כ' פ'
וכשקבו מידם עניהם שוכא כל אחד משותפיו וכתבו שטר על

לבוש עירושון

הלבנת שותפין

או שיבה בעניין השותפות אחד חלקו מן הרווח ועל שותפין

ז והיכא שהטילו לכולם ונכנסו או אחדו ביוק דלא אשתנו
גובא דמומחה חולקין לבי המשות :

ח השותפין שומרו שברך קו זה לזה שמה שכל אחד נטל
חלק כמה שירוח חכירו הוא שברו על מה שהא

מתעסק בשל חכירו לסיכור אם נכנס או כאחד מהשותפות
ברשות אחד מהם חייב בחירויותו כדון שומר שבר שיתבאר

בהלכות שומרים כ"ע כהא דכרוס אמור' בזמן שכל אחד
מתעסק כשותפות ומזידוע ונכנס לו בזמן שמתעסקו :

דכחותו וזון הוה כשכדור של חכירו ודזוקא כמו שהתבאר
מתמלה אבל שכלל התנו מתמלה ועמד אחד והתעסק

בשותפות לבדו וזון מה מחרבת לכו לא הוה כשומר שבר
בשמירת השותפות רק כשומר חנם אבל אם התנו יתחילו

להתעסק בן בחד זמן ודוע ואחר כך יתעסקו כולל אחד
וזון ודוע ועשו כן התחילו כשעסק שניהם בחד ואחר כשתעסק

בו אחד לבדו ונכנס או כאחד ממנו במוחכטור סוף הוה
שומרה כבעלים דולפנין מקרא דואם בעלו עמו שהוה שפיר

כמו שיתבאר כ"ע בהלכות שומרים זאם מתמלה כשתעסק
בו אחד לבדו ואחר כך כשתעסק בו שניה' ביהוד נכנס אחד

מהם חלק שמירתו הראשון חייב אף על גב דלכשני חכמו
עמו בשמירתו כיון שמתמלה כשהתחילה שמירתו לא היה

חכירו עמו וזה שמורה כבעלים ויחוי והשני כשומר שמה
הראשון היה עמו כמלאכתו כשהתחילה שמירתו ועל פ"ב א"ל :

חלקו השותפות לגמרו וכשאר ביד אחד מהם חזרתו אשתו
לגווס ואכדו או נכנסו שמונו אין חכירו חייב לשלם לו ההפך

אבל אם כשאר ב' כ' לבני השותפות כדור הוה שמורה כבעלים
וההפך על שניהם :

ט אחים שהם שותפין בכספו אחיבה שפדיון לא חלק
ויכולכל אחד לחיות בכספו שלא יוקדו דבר לענין

השותפות אלא חל וככה אותו מח קו זאם לא מיה יוקדו
לפנימם כשכאום לחלוק שמין הכנדים שפוליהם כפי מה שהם

שויין בשעת חלוקה דמה שפחתו הכנדים פד עכשוו אמר לו
כיון שלא מישו לעוכך אם כלו למצורו או אכדו אין מחשבין להם

דכבר מחלו וזאם קבו בגדים לנשיהם ולכניהם ולבניהם
אין שמין אותו כלל דמתמלא חובו וישמין להבואם לבית דין

ולכונתם לסיכור ודא מתמלה חתני אהדרו הויאל ולא מישו
במה דכרוס אמורים בכדדי חול שאם היו רונק עישו חותן

עכשוו היו ריבויין לכל לבית דין ככנדיהן לשום אותם וזהו
כיון רק אבל כגדו שבת שיכולין להבוא הכנדים לבית דין

וזה ענינם אינן רצונן לכאם שולחן לבית דין ושמין אותן ונגדו
החייץ השעמם בכסום להכני ולגדוהו ועד התבאר ביחא לק

לחוסם דליכסי מדורה כמלאכוסים באום פו היכא דלגשתמיין
מזליה אבלו ביה שקנה לענין און שמין דכל זמן שלא מישו

לחור בו נכנסה כנכסה וזו וכן ראונו דין :

י שותפין ששמו הדבר שמתקבו בו וחיובוהו כמו ששמוה
יש להן אוחאה זה על זה זאם שירוב הכירו או המטלטלון

שכשתקבו כן כלל אמשא וכחוסם וכשאו ויכנסו כדמיהם היו
אולו המשכין הפירו' כמ' הוה שון כפת ששכתתמו וז' ר' רואין

כמה השכר או ההפך :

יא השיתפין שהטילו לכולם זה מהה וזה המתנה וזה שלם
מזו וכתבסקו כולם כמתון סתם ופוחתו או הותרו

השכר או הפחת כניהם כבוה לפי מנינם לא לפי המשות
השעם דאכשו לאו לחכמוהו שיעלו כל אחד כרווח או הכפסד

לפי המעות ומדלא התנו אבו אומרים משום דהא שיעול
לכום הרבה וקד בזה שהטילו מועט הוא מרוק ובהו כמא

ומתן ויתר ממנו או אמת' אחרת היתה כדעתו לכך לא
התנה כלום והפכים כדעתו לתת לו כרווח כמורה וכן חותנו

שגול מועט מדלא התנה שלא וכסד רק לפי מעותו היה לו
סום אמת' כגון שאמר שעל ידו רכובו המשות ויהיה הרווח

הרבה ויהיה השכר קרוב וההפך דמתן וכה' ג' ועל ידו כן קבל
עליו גם כן כהפסד חלקו הרובה כדמית' וזאם לקחוסד

לשכמה שהיה הדין אם לא חכרוהו ושכמהו היה כושל כל
אח חכדורו לכו מעותיו אם מחרהו ופוחתו או הותרו השכר

או הפחת להמשכ ביה דכרוס אומרים כשכשו אמת' כמית
כששתתן כהם אבל אם המעות קיימים ועדיין לא הניאו

אורה ופחתי או הותרו מחמת המשכע שניהם השלך או
כאשו הדרבה חולקין השכר או ההפך לפי המעות לבית

אילו אם לא שכתבו אלא היה לכל אחד מעותו כדמית
היה עלה לו זה הרווח או ההפך וכל שכן אם כשתתמו ככדור

ובדין הן בעין והולו או חוקרו או יביתו ושבר מהד אחר
כשולטון לפי מעותיו וזאם התנו כניהם הכל לפי תנאם בין

רווח בין בהפך :

יב וישו שאומר דה"מ כניף המתון שכתתמו והשדורו
קת' ממנו או ההפך סוה בין כניהם כגון אם

כשתתמו זה כמה זה וזה כמית' וזה כמית' הכל לא אחריון
שמשלם כשל המנה לכפל התאיתם חמאי כמית' ופ' מיה שאומר

הא דאחריון לאחנע דרוקא שלא כעשו זמן לחוקתו אי כמו
קכשו וזן ופלה בו רווח קירם שהגיע זמן לחלוקתו אבל אם

עלה כרווח אחר שהגיע זמן חלוקה שקבעו שולטון לבי מיעות
וזאם אמת' ומחרהו לאותו עסק ביוקד שבתיוקד און זון

חוקה כל אמת' כושל לפי מעותיו וכן דרוקא כשעשו
מה שהתנו כניהם או הוא לאחנע אבל אם שוכן מיה שהתנו

כתתמו כושל לפי מעותיהם : דאזכרן סוהו למוח ואומר
לשמעון שישיעלו כנבנית החוב ויהיה לו שלום דרווח וכן

לבוש צר שושן

הלכות שושן

קבב

באותה שמורה ולא ילך למקום אחר ולא יתעסק בה עם אחרים ולא יתעסק במהד אחרת כדו שופים לבו וכפשו ספק השתנות הוה עשה הוא מתעסק בשמורה אחת דעתו על אותה שמורה ולא יתן פניו כך כב שותף ולא יטור בהקפס אלא דבר שדרכו למכור תמיד בהקפס ואלו היתה בו שלא להקפיד אפילו בדבר שדרכו בהקפס חייב לשלם - היו קנת בני אדם מוכרים בהקפס וקנתם אינם מוכרים בהקפס לא ויקף בלא דעת חכמו דכל אכראו ספק איתו בעל לא איתו וכל מה שאיכו משכנפוש יעש כשל חכמו כמו כשלו וכושל מחכמו לקומה שהנזיל דכל שותף כוודר ברשות דתו - ולא יפקוד כור אחרים א"ל כן והנה מתחלה או שפישה מדעת חכמו ואם עבר ועשה שלא מדעת חכמו ואם כ' הודיעו ששותף כן וכך והכני למשאו הוה הוה ספור ואין הדברי' שאלו כדרכו קביון אלא בדברים כלכד שמיר שהסכים מחללו של משאו ונחמיה אינה נרובה ואם שניה אחר כחמד מכל אלוהי הדברים שהלך למקו' שלא היה לו לילך או פירש כים או שמכר בהקפס או כאלו ונתן כב שמורה אחרת וכן כל כוונא בזה כל פתח טובא מחמת זה שעבר חייב לשלם לכדווא' עפ' כן אם היה עם רוח הרוש לאחנע דמא' כשעיתו לא קאלו : יא' לבידן היותן חצי' ל' חכמו ונתן שותפות לזכר כים חסין למסורה והלך וקבה שצירוף או לקבות שצורים וס'ך וקב' חסין אם כמתו כמתו לזה שעבר ואם הותרו הותרו לאחנע יע' לו ס' קב' ו - וכן אם הלך ובשתף עם אחר בחיזון האשכול אם השריד הכבוד לפנמוואם במשכר הסכר לאחנע אבל אם שותף עם אחר בחיזון כמתו ס' לו משלו יתר על מה שיש לו בשותף זה או פנ סנה בזה לאו שבור עבד חכמו שכותן שכינה על כל זה שמחוק ולא על השותף לכדו וזה בזה פתח' לשתו כמו שכתבנו בשותף הקודם דמאי' טעמא לא יתעסק הוא בכמורה אחרת ולא היה עובד אחרת אחריו ואלו היה כה רוחו הויה לאחנע אבל הכא כבסיותו יתר חיזונולד אחרים לחנותי שכר אם כשתפתח לפנמוואם הרוש הרוש' לפנמווא' לאחנע דכולו הוא לא עבדו איכא וזה התנה כוניהם הכל לפי תכא' : ראוהו ששותף שותפין ואלו ליתין עפ' כל אחד מהם ונאמר ונאמר : החוב ונשען טעון שראוהו יתבע החוב לפי שהוא שפאולורוכן אומר שמתיר מן השר שהוא דר תחתיו הדון עם דאוכן יע'ל שותף מן פי זה - ראוהו שהלך ועבר מכות של שותפו חכמו ואומר ששותפו נזה לו לעשות אם אמת ששותפו בזה לו ראוהו שפיר אף ש' לב דלא אש' ליה על מנת פסור אבל אם ששותפו כוסר ויש לו עדיית שהכותהו פלו וראוכן כטרן חייב י' לשמן ואינו נאמן לומר שפדשות ששותפו עשה מה שפ' דהא מוין הוא כפרהסוף ואין לו מנוג' למסור דשענתו ונרועיה היא שאין דרך הפולס למסור בפלו מכותיו אבל אם אין לששותפו עדיית כן ראוהו כמתו שהיה יכול לומר שהכותו אינו של ששותפו או שהוא לא כטרן :

נד' אחד מהשתפין שכל לישון הכידו' עד זמן הידוע למכור אותם ספרות אין חכמו מעבד ע' ו' אבל מהשגשגו יין החכר יוכל כל אחד מהם למכור ואין חכמו וכול לפיכך עליו ואלו מכר בלא דעת חכמו ובתימך אחר כך אין לחכמו ע'ו כלום אבל אם מכרם קודם ומכו בלא דעת חכמו הוה כשביע' מחו' לשלם למכור חלקו ואם אין זמן ודוע למכור אותם ספרות ודונה אחר מהם לישכס חכמו מעבד עליו שכולו נות' עכסנו ומכו הוא :

פד' השותפין שהתנו כוניהם שפדיות כשותפות זמן קצוב כל אחד מהם מעבד ע' חכמו ואינו יכול לחלק ע' שד שנוע שזמן או שד שכולה מיוון האוכות ואין אח' מהם יכול לישול לא מן הקדון ולא מן הרוש עד סוף הזמן סרוב' שהתנן לנא' וליען עפ' כל מה ש' תיאם ויכיה תך אשמו תך הוהו אן עבר על הניא' אפילו הכא כוניהם לכושי למיך עד הזמן וישלם מה שהשכר :

פז' כשתכתבו סתם ולא קצבו ימים זמן היו אפילו חולקין כל זמן סרובה אחד מהם וישלם כל אחד חלקו מן סרובה ואם לא היה ש' בנות סמויות דין ו' וק' זו ע' כחלוקתם הכשר היו אפילו מ' כדים אותם ותלוקים הדמים :

פח' היה זמן ידוע למכור אותה כהויה יש לכל אחד מהם מעבד שלא יתלקו ע' ש' שיתכר בזמן הידוע ליביעתה ואין אחד יכול להפקיע ולא מהריות עד זמן התלוקה א"ל אם כן התנה כוניהם :

פח' אם לא קצבו ימן לשותפות והשמורה אין לה זמן ודוע לומר כ' לא כל הזמנים מוין לה או ש' קצבו יין וכאלם וכא' אחד לחלק שלא מדעת חכמו חולק כבני שלשה אפילו הם הדושות ולככד ע' שהוה כ' אינם וודיעו כשזמ' ח' כשותפות משלם לא עשה כלום ואפילו היה עכמו יכול לכת' התלוקה - כמה דכדום אחרים שחלק כירות אבל אם הוה שותף מכלום הטעם אחד ואינו יכול לחלק אפילו ע' ולא ככמו בית דין ומכא' חלק' חכמו כ' כ' : ואם אין השפות שום ש' הם כספרות ואין חולקים אותם אלא בבית דין :

באותה שמורה ולא ילך למקום אחר ולא יתעסק בה עם אחרים ולא יתעסק במהד אחרת כדו שופים לבו וכפשו ספק השתנות הוה עשה הוא מתעסק בשמורה אחת דעתו על אותה שמורה ולא יתן פניו כך כב שותף ולא יטור בהקפס אלא דבר שדרכו למכור תמיד בהקפס ואלו היתה בו שלא להקפיד אפילו בדבר שדרכו בהקפס חייב לשלם - היו קנת בני אדם מוכרים בהקפס וקנתם אינם מוכרים בהקפס לא ויקף בלא דעת חכמו דכל אכראו ספק איתו בעל לא איתו וכל מה שאיכו משכנפוש יעש כשל חכמו כמו כשלו וכושל מחכמו לקומה שהנזיל דכל שותף כוודר ברשות דתו - ולא יפקוד כור אחרים א"ל כן והנה מתחלה או שפישה מדעת חכמו ואם עבר ועשה שלא מדעת חכמו ואם כ' הודיעו ששותף כן וכך והכני למשאו הוה הוה ספור ואין הדברי' שאלו כדרכו קביון אלא בדברים כלכד שמיר שהסכים מחללו של משאו ונחמיה אינה נרובה ואם שניה אחר כחמד מכל אלוהי הדברים שהלך למקו' שלא היה לו לילך או פירש כים או שמכר בהקפס או כאלו ונתן כב שמורה אחרת וכן כל כוונא בזה כל פתח טובא מחמת זה שעבר חייב לשלם לכדווא' עפ' כן אם היה עם רוח הרוש לאחנע דמא' כשעיתו לא קאלו : יא' לבידן היותן חצי' ל' חכמו ונתן שותפות לזכר כים חסין למסורה והלך וקבה שצירוף או לקבות שצורים וס'ך וקב' חסין אם כמתו כמתו לזה שעבר ואם הותרו הותרו לאחנע יע' לו ס' קב' ו - וכן אם הלך ובשתף עם אחר בחיזון האשכול אם השריד הכבוד לפנמוואם במשכר הסכר לאחנע אבל אם שותף עם אחר בחיזון כמתו ס' לו משלו יתר על מה שיש לו בשותף זה או פנ סנה בזה לאו שבור עבד חכמו שכותן שכינה על כל זה שמחוק ולא על השותף לכדו וזה בזה פתח' לשתו כמו שכתבנו בשותף הקודם דמאי' טעמא לא יתעסק הוא בכמורה אחרת ולא היה עובד אחרת אחריו ואלו היה כה רוחו הויה לאחנע אבל הכא כבסיותו יתר חיזונולד אחרים לחנותי שכר אם כשתפתח לפנמוואם הרוש הרוש' לפנמווא' לאחנע דכולו הוא לא עבדו איכא וזה התנה כוניהם הכל לפי תכא' : ראוהו ששותף שותפין ואלו ליתין עפ' כל אחד מהם ונאמר ונאמר : החוב ונשען טעון שראוהו יתבע החוב לפי שהוא שפאולורוכן אומר שמתיר מן השר שהוא דר תחתיו הדון עם דאוכן יע'ל שותף מן פי זה - ראוהו שהלך ועבר מכות של שותפו חכמו ואומר ששותפו נזה לו לעשות אם אמת ששותפו בזה לו ראוהו שפיר אף ש' לב דלא אש' ליה על מנת פסור אבל אם ששותפו כוסר ויש לו עדיית שהכותהו פלו וראוכן כטרן חייב י' לשמן ואינו נאמן לומר שפדשות ששותפו עשה מה שפ' דהא מוין הוא כפרהסוף ואין לו מנוג' למסור דשענתו ונרועיה היא שאין דרך הפולס למסור בפלו מכותיו אבל אם אין לששותפו עדיית כן ראוהו כמתו שהיה יכול לומר שהכותו אינו של ששותפו או שהוא לא כטרן :

נד' אחד מהשתפין שכל לישון הכידו' עד זמן הידוע למכור אותם ספרות אין חכמו מעבד ע' ו' אבל מהשגשגו יין החכר יוכל כל אחד מהם למכור ואין חכמו וכול לפיכך עליו ואלו מכר בלא דעת חכמו ובתימך אחר כך אין לחכמו ע'ו כלום אבל אם מכרם קודם ומכו בלא דעת חכמו הוה כשביע' מחו' לשלם למכור חלקו ואם אין זמן ודוע למכור אותם ספרות ודונה אחר מהם לישכס חכמו מעבד עליו שכולו נות' עכסנו ומכו הוא :

פד' השותפין שהתנו כוניהם שפדיות כשותפות זמן קצוב כל אחד מהם מעבד ע' חכמו ואינו יכול לחלק ע' שד שנוע שזמן או שד שכולה מיוון האוכות ואין אח' מהם יכול לישול לא מן הקדון ולא מן הרוש עד סוף הזמן סרוב' שהתנן לנא' וליען עפ' כל מה ש' תיאם ויכיה תך אשמו תך הוהו אן עבר על הניא' אפילו הכא כוניהם לכושי למיך עד הזמן וישלם מה שהשכר :

פז' כשתכתבו סתם ולא קצבו ימים זמן היו אפילו חולקין כל זמן סרובה אחד מהם וישלם כל אחד חלקו מן סרובה ואם לא היה ש' בנות סמויות דין ו' וק' זו ע' כחלוקתם הכשר היו אפילו מ' כדים אותם ותלוקים הדמים :

פח' היה זמן ידוע למכור אותה כהויה יש לכל אחד מהם מעבד שלא יתלקו ע' ש' שיתכר בזמן הידוע ליביעתה ואין אחד יכול להפקיע ולא מהריות עד זמן התלוקה א"ל אם כן התנה כוניהם :

פח' אם לא קצבו ימן לשותפות והשמורה אין לה זמן ודוע לומר כ' לא כל הזמנים מוין לה או ש' קצבו יין וכאלם וכא' אחד לחלק שלא מדעת חכמו חולק כבני שלשה אפילו הם הדושות ולככד ע' שהוה כ' אינם וודיעו כשזמ' ח' כשותפות משלם לא עשה כלום ואפילו היה עכמו יכול לכת' התלוקה - כמה דכדום אחרים שחלק כירות אבל אם הוה שותף מכלום הטעם אחד ואינו יכול לחלק אפילו ע' ולא ככמו בית דין ומכא' חלק' חכמו כ' כ' : ואם אין השפות שום ש' הם כספרות ואין חולקים אותם אלא בבית דין :

כה היה להם תבוכת חיוון על אחרים ונזף השופט חסיד
אם לא היה שמיטתו בעלי יכול לתבועו כגם אחרת וקטן
כחאין לדתיו אכסור דמיוני אומר ד' דה' אשה היה כסור איתו
יכול לתבועו כפס אחרת דודלו ודע והכסוי לדעת חסור
ודיוקא כשאין התבועין אבל כהנהן ככתבין וקטן אחד מהם
נכתביהו און חסורו מתקויו כלל ככתבין הואיל ולא נזוה
לשטון ולדון וחסורו וכדי פסיר בעיניו לרכיבו פניה
כשומטין וזאם אחד מהן תכס לאחרו הוון ודעין באתה
תבועה וזכין וכולין לחזור ולשטון:

כו כמה דכרוס אמורים מלא יכול לתבועו כגם אחרת
כשאיתכחיה השופט מתוך טענותיו אבל אם בתיבת
השופט מתוך טענותיו כגון שהיה אנו שאמר אין לי ראייה לא
הכסור שומעו בהלאתו וזאם על ראייה וכו' ובה נדק למד
שאזכור יכול לנסות בטענה ממה ששטן הראשון לכוין משכס
לוה כאלו רדי כבר לדין כותבין עליו בכס דין ויוודין לנסות
וזאכור יכול לדה' לומ' שמיטתו לו עד שירד לדין יבס איתו יכול
לומר אם היותי פס היותי כורק כפדום עד שיהיו מוכסין
שודאו כדקו הכ' ד כל הנדק אבל אם יכול לנסות שישפין לו
אף על פי שהיה כסור וזאם שאל לא היה כסור דאפרקין שוהל
למכסו יכול ליהרסו למה שאל ודע שירד שותפין שמו לדין:
כז שמוס שהיו או הפקודו לאמר וכא אח' מהם לנטול חלקו
או לנטול הכל כגמאר כסוף ש' על וכן שותפין שמו שלה אחד
מהן לנדק השותפות אם חסורו מוויב לשלם על' ב' כ' סימן ע'
סעף כ'. וזאם אחד ליה משכסו ככסור אחד וככתב בגמ'
האח' יתבאר בסו'ו:

כח פסוק מהם שותפין כחוב אחד פשוט להם ונובעה
אחר מהם מקנתו שבת ורעה לפככו לעמנו ואחר
למכורין דין ריק חלקו מהגזין אין שומטין לו חסור קבלו ע'
במתא און הגזו לנדק השותפות קבלו וזכה חסורו בתיקו.
וזאם השר כפס על אח' מהם שותפין ויש להם חובת מתחמת
וזאחר הפר להשיג שאין לנכסם עליו חלקו אשויט שומטין
לך וכחלקו האחר לא אשויט על אח' זה לעמנו אנו מכל הגז
לעמנו וה' אם פסוק חוב כסורא וכול אחד לחלוק כלא דעת
להגזלו והאחר אינו רגזה ליתן יכול חסורו לומר אנו אנו
שומד כעד חלקו ונאכל לעמנו וכן אדם הגזו ואחר ביטא
כדכרוס ליתן לו חלקו אם אחר לעמנו אנו מגזל הרי הוא של
לכד וכן בכל מקום דלויכ כסורא וכול אחד לחלוק כלא דעת
חסורו וכולו לעמנו ועל' כ' סוף א' סעף כ':

כט שותף התבוע מחסורו כדי וין של שותפות ואחר אחד
איתו שיש בהם סימן שלו הם שלו והאחר איתו אשקד
הו איתם חבונת פלך ועכשוו הם שלו שכלו לחלקו כאלו ע'
כשכונת היתם כיון שגם כבוד:

ל ראובן ושמשון ששכתבו וכלל א' מהם המחמין ובשפת
פס עליו הרי חסורו משכסו ללוו ולא מני לומר לאו לכל
דכרוס דרזית את דשותפין שלומים זה לזה וכל פסן אשכנץ
דראובן לשמשון מחוץ כתיבת פסוק וכתן שמשון המחמין ללו
בשפס שמשכסו ראובן ללוו שפסוק השותפין דהא הוא שמו
דככסו לכדו וזה שליוו ואם שמשון השכסו ללוו שוכ און ראוב'
יכול להשכסו בעד מחוץ זה דשכסו לאחד ששכסו למאס
ושליו פטר דאוכן את שמשון משכסיה לא כגמאר דאוכן לו
מראובן וכן אשכנץ שמשון את לו משכסיה עדין דאוכן לו
להשכסו את לו דלאוכל כמיובי שמשון למסור את לו
ששכסות מחוץ לראובן אלא אם כן

ט אחד מהשיתפים או מהתבועין סמת כשלה
השותפות או העסק אף על פי שהתבועין קובע לא
יכול היורש לומר אנו העסק עם השותף עד כמות הון בני
השותף או הנותן וזמר לא חותמות לו או לא חרף ולא בקיאו
איתו בעיני המורשד. שותף במהל אנו לאם ולא עסק
אשתות או הדין בשאחר ריות ויתן לו ואלתו אם קבו מירו
בשעת השותף אבל אם היה בעיר אחרת כשכסו לאם השותפות
ובתפסכ באכום יש לחלק פמהן וזאם יש מהנה כזה בין ה'
השותפין ושכסו כהנה. שלשם שקבלו עסקא מאחד וית אח'
מהן כתבטל העביון וכולין לחזור בהן אזיה מהן שומד שייכל
לומר כל כאחיות וכדעו כשכסו לאם הו' אלא על מה שמת.
שלשם שותפין כבוד ופשוט שותפות עם אשה אחת שותף להם
יחלקה וזמר כך פשע אחד ולא פשע בשותפות כמו שהיה לו
לעסוק וחתמה איתו כוטל כל כך כדמות מתיר הרווח שהיה
מויע לראובן אם היה העסקם הוא לאשה לפי ערך כו' אכור
דומה שמוס העסקים שלשם העסקי יהיה לא ויתרה אלא
כשעסקו שלשם א' אחין שותפין שהו כוונתו כבוד כל אחד
כשנרכסו וכשער אחד מהם והשכסו וכתן לנדק השותפות
כז פשעה כהו איתו און האלמא אשת אחיו סמת יכולה
לומר כל כאחיות כשהוא תולו ככסל כמי מה עסקא הו'
ויתר ממנה מאמר ששכסו וכתבו בהם כמי מה שכהנו כהו
כשלה פשו וכן אש ויתרו הקהל כהם חלק האלמא און השכו
ויכל לומר שח' ק' פיו הרייה הווא מאחר שלא התבוע ושפך
במת' מה שותפיו לה' אלמנה ויתרו יהו וכתב כז:

ך היה להם ח' כות אכל אחרים אינו וכול לומר למכורו לא
בתלוק עד שגבה כל החבונת שיש לכו אלא חולקין מה
שיש בודה לחוק וכשכסו חותמות ועול כל אחד חלקו א' כ'
יכולין לחלק השטרות בשותף כ' או כבוד לא וזאם
אחר כך בתלוק ח' היה עליהם חוב שהם מוכיבים לאחד אם
פירש שאין אחרין זה לזה חולקין וכשכסו וכן מוכס כדכרע
יתן לאחד חלקו וזאם הם אחרין זה לזה כל אחד מהם משכס
לחלקו עד ששכסו ושרעו ושרעו התיב משכסו שאלו לחסורו
הואיל וכל אחד מהם חייב לשלם כל השטר כאל וכתן בדמים
אילו עד שמויע הוון:

כא אחד לו חסורו לחלקו וטול אתה דמיס ככנד כל השטר
שאנו חסורו ועל' כהם כסורו בעמך ושלם כל השטר
במותו יכול לעכב עדיון ולומר שח' אשכסו והשכסו שוכס
ויתר וזרוחוס חן האחד:

כב הנותן משתל מחסורו ליתן למרידה שלוכות למחורה או
לקנות בהן כפיות או לשכב בחנות אינו יכול לחזור או
לתבוע חתנו החיון עד שילך לחקון שהתנו ויחזור או עד
שיקנה איתם הטרות ויחזור או עד שזאם בחנות שזה כמו
שקבע וזן הוא:

כג החקבל עסק מחסורו לזון הקוב המקבל יכול לחזור בו
כיון שיע' מחזור בו אגלו כמי הוים אבל הנותן אינו
יכול לחזור בו שכר וזה הלה כמה שבידוע וזן התבאו מה
שאין כן בשותפין ששכסו וזן שכל אחד מעכב עליו מחסורו
שחזור כמו שבא' כשעף ש' א' אחד בקרא בתוך לחסורו
כד שותפין שהיה חייב את תבועה על אחד ותבועו אחד
מהם ונזף השותף מיה אם היה על עסק כשכסו שהיה
מייב לו וכשכסו על און שותף השכסו יכול לתבועו בשכסיה לאחד
כשכסיה למחא:

לרבוש עיר שושן

פער ראובן את שמעון ואת בלוי כבוד דלנו כח מכת שמעון :
לא כבוד סגנו מאחד קים ערבוש זה ליה ונרובך את
מת אחד מהם או העני או כפר אחד והודה אחד
איתו שהודה מתמידי בכל ואין מקבלין עדותו של
אחידו דכונש הוא ומי משוריה לאחד מן השמעוני או ערע
לאחד מהם כאלונו הודה וכרע לשמותי סכל אחד הוא ככל
לדבר כפר חלבי :

לב אם טען אחד מהשמעוני דבר שהוא חובה לו ולאכריז
להוא דבר שאינו תמידי חייב בכל הדיןאיתו לא גרע
משד אחד לחייב שותפי כפועה דאורייתא דהא אינו כונש :

לג שבו שיתבע שותף אחד מהם ולא הכרע אתו שאחד מהם
חזרו ויבעי הילת :

לד אחד מלוה תשכס כבשר אדם אם הוא אחד מהם
ותבע החוב כגו חוב למס לו על הדך פתבאר
כסוף על ואם כתב הסדר בשם אחד וכא זה שכתב על שמו
ותבע הכל חייב לפי דעו לשיק אחד אותו שלא כתב על שמו
ותבע אבולו מקנת מן שמעוני לו :

לה שני אחים או שלשה שיש להם דין עם אחד אוניכול
לומר ויבא אחד מהם וישעין בעד כולכם שאין רונה
למחך כשלוש עשבת חכירו :

לו פנים שיש להם כמותי אלנו גו ופרעו קנת ומעב
השאר תשכס ויחזר שאחד מהם חייב לו כבנדו והלה
יופר ההכרע על פניהם ואין איתו שאומר הנו שיהיה חייב לו
גדך הולא אלא חרם שאינו חייב לו כלום שהיו אין לחכירו
עליו ואלו שפכת שמא סוף הנו כחון כבנדו דעתם גוי אדם
הוא אכל חרם מיהא כעו אכל אם היה התנו ושרא הו איתו
ישאל גרדך לויסע שבועת היותם כהנו דרפס או להדים
ומכוא אתה ג' כ' ליהו כפועה כבנדו שיתמו :

לז ראובן ושמעון שותפי ושלך ראובן וכפאר שמעון
תתעסק ופקה בנדים ומשמח גו ומכס ליהודי ויבא
היהודי לשמור שותף לו התעו גו ויכרעו שמעון לעשו
פער עליו לשמור שאם לא וברע היהודי הקובה לשמור ולתווס
שוכרע לו הוא ואלו חלקו ראובן ושמעון השותפות שכוניהם
ויבקש שמעון אראובן שיעשה לו שטר על עמו שאם לא וברע
היהודי לשמור וינשרך הוא לפרועו שפרע לו חלקו עכל מה
שוכרע הוא לגו ומכל שומד והיבאה שינשרך הוא להשמור או
להנזיל על זה וראובן אומר שאינו רונה לעשות לו שטר על
עמו אלא כביבא הכסד לשמעון בעיניו או ויתבע לו לדין
ועשה מה שניה עליו הדין הדין עם שמעון וחייב ראובן
לעשות שטר לשמעון על הכל שבדי אילו היה ראובן מתלה
אל החכר היה גרדך לעשות עם הוא שטר עליו עם שמעון אלא
עשו אלא היה עם הנודך שמעון לבדו לתתלו שטר עליו לנודך
השותפות וטובתו לכיכר חייב ראובן לעשו שטר לשמעון שאם
ובר שמעון פערודם אלא פרע היהודי לגו וינשרך שמעון
לפרוע לגו שפרע ראובן חלקו אלה שוכרע בעדי שונתין
על עסק זה כהונאות ויכסוד :

לח ואם תבע שמעון מראובן ואחר שכרעו שהיו שותפי
קנה שמעון סחורה מניהם וכפ' וכתן פיהם ושעו כבנדו
כחשבון וכתן דמילי העשות ליתך השותפות ומלקוחו ופתת
אומר שמעון שפיר ויכרעו שעותם ובקש ועישה לו שטר
עליו שאם וינשרך להמיר שוכרע בו חלקו וכן אם טענו שהיו
לו משכונות על אחים ומכרם ומלקו המעות ורוא שיהא ויבא
לו הכסד שיעשו לו שטר עם כהו שוכרע לו חלקו ואפשר שיכא

הלכות שותפיין

קבו

לו מוכ כזה און ראובן הויב לעשות לו שטר עליו כיון שנס
שמעון און עליו שטר כזה לאמר' אלו גודה ראובן ככני עדום
שמעות שסכומם כך וכך שהטעה בהם שמעון לגו וכן דמי
הששכותות שבאו לשותפות והעדום וכמנו הוראת ראובן
וימתו עליה ונתנו ליה שמעון ונתיה בידו לזכו ולראיה כאל
ויבא הגו וינזיל המעות מוד שמעון או שיכאז כפלו המסכונות
ויבא לשמעון וזה הכסד שוכרע לו חלקו ויע' סעוף' ל' כהרין
זה :

לט שמעון שהוא שותף עם ראובן שלקח מעות כלא ידועת
חכירו חקריכו או מאחר להכניסו לשותפות ושיל ריוח
ככרו מעותיו ומרע הדבר לראובן שם להם בשותפות מצות
של אחים ושק ובעת אומר ראובן כיון שלא בשותפות מצות
כשלקחת און ליתן לו חלק ככונם אם אחת ככתבתי שמו
תן לו מחלקך ושמעון אומר כיון שהיו שותפי וכן אחד
ואחר היותו לו כח לעשות כל מה שהיה בראיה לו תועלתו היתמו
ולא הפסדת כלו כלא היה פתך הדין עמו וישל והלך
ככונם כפי חלקו בשותף או ככמו שהתנה עמו :

לכ כפי כך צקנו סכר תורה בשזום דינר והרבו שאם ילך
אחד מהם כך להתייבש במקום אחר שהכארים והגו
חלקו ועתה רונה אחד ללאת ושאל חלקו לפי מה שהיה
הספרים והכארי אומר' מלא ויתנו חלקו כיון שפיה רובו
בתחיל הדין עם הכפארי שהדיןאין בה דין חלק' שיאמר תבולו
מעותיו או תבולו חקי ראובן ושמעון הים להם שותפות ביחד
זהו להם שאריות וכתמיבו חם לקח' ולקחוהי קהל השטר' כגד
שם על ראובן חייב לפרוע לשמעון חלקו ולא יוכל לומר תבול
גם מחלקך כהם שפארם שסכה ראובן מן השטרות ובעד כך
חובו גרדך לשלם ישמעון ואינו יכול לפרוע חובו של שמעון שאם
כרוננו כי שמעון יהיו לו דבריו עם הקהל כער מה שחייב בהם
הוא - מי שקבל מחכירו סחורה פתס להילוכה לחקום אחר
ולחך כריוח וכתך הותן שמו' ולה סחורה ככאן מחכר
הסחורה לפי עני הול שהולה כער שמו' ולה כשעת
קבלה כיון שלא קיב לו הסך מחכר' שאם קיבל לו הסך מתחלה
ומכס הדין כתיבוי ככל הדך :

למ ראובן ושמעון בקש מהם ג' להלוות לו כך וכך מעות
ונקש עליו להשתתף עמהם בחוב וכתרנו וזקתם חלקו
וכתן מחלקו לגו חרכע וקיקים ותיכוי שמעון ולולא כתבו לו
כלים עתוין ואחר הגו להם פלא היה גרדך לגות יותר וכך
ראובן ואחר לשמעון ולו אם תרנו לחלקו שיהי בחוב וכתבו
כל' אם חלקו בחוב ויתן לו שמעון חלקו ולו לא כתבו לו וכתבו לו
רוב' חלקו לוקח שם מ' קים מן הדין לפי חלקו ומכרנו וירעו
לוי תובעין ולקחם כרונתם ככתבתי ראובן לגו חלקו אחר
אני אינו חמץ ליתן הדין כקך משיקתם וכטול ראובן סני
ח' קים אכל אם אחר תדור הדין ששלם אע"ד דדעה איתו
קנת כיון דלא אחרתהו : לוי דיבא קבה רוחה ומייב לנהב' ע
לירשו לו כולו הלוה לגו שטרות כ' ב' ועל דעת כולם
שלויות דכולם עביר אלא שהלוה לכל אחד מעותו וכתהויב
לו הגוה והחוב היה על כולם ועכשו היא ככרע הלוית גו
הקין מן הגו והרויח גותי לירשו :

לנ ראובן ושמעון שהיה להם חוב בשותפות וראובן קבל
הערד לכדו וכתבמו הפס רובו לראובן לכער ככרבו
והחוב הדין ראובן כער מחמעון ואין גרדך לשלם לו חלקו
שאם שריוא כס והיעוד' כן לא ככתתך עית לשלם לראובן
כאלם :

לבוש עיר שושן

חלבות שותפין

וה'ך שמעו ויבטרו מוכ שהוא של פניהם הויב לשלם לוחלק
דלף על פי שאמר לו שפיעה בשלו כמו שהיה עושה פס מנו
לא אסוק ארעתיא שיפטור אותן. וזה בוסר ואומר שלא חמל
ושכר וכבטור מ"מ לו יש להיטו לקבלו על הניו:
בא אסור להשתתף עם גוי עובד עו ואם עבר ונשתתף
ונתחייב לו שבעה מותר לקבלה לדיון שאין להאסור
אפילו מגוריה דרבנן אלא משום הדידות כהנו קצת כך שקר'
פסודא לא אחמור דעיקר קרא דלא יאמץ על כך לא נאמר
על הניו רק על ישראל גזירה אינה רחמא לא להשתתף עמו
עם פועל לו לכלום התב' פס' י' וכלבוע עז פ' י' קא:

קצו שותפין שאחד בהם ירד לאיבת המלך או חלחלו בו העינים

א אחד מן האמין השותפין שמיכהו המ'ך ובאויזי סוד
שמכנסו או מוכחו כחמון המ'ך וכן כל כיוצא בזה א
מעבודת המ'ך אם מחמת אכילה מוכהו בנן פניה אכילה
ידוע כדכר זה ואחר המ'ך כעמור כבו חמיו כדו לפשת
מכד עם כניו הפרס שניטול וכל השכר שישתכר בעבודה היא
לכל האמין ואפילו היה חכם ויורה ודאיו לתמונו מכד שנת
ג' כ' כיון ששפסם כפינו אכיו גומל עמו הוו כירוה ויש כח חלקן
לכל אחיו. ואם מחמת עמיו מוכהו היו לו לעמיו וזה ה
להכפר שאם כעל מימיו המ'ך חמון מחמת שירשו מחביהם
ולבו עשרה הפסד לכלם ואם מחמת עמיו שהיא היה עשיר
ונתן המ'ך פניו כו' מוכהו חכמתו וחרפותו שמתגרה בו או
שכתן עוביו במחמו והשכר וההכסד לעמיו וכל זה דווקא באמין
שדיון הם שותפין ולא חלקו אבל חלקו לא דמולו של עמיו
גרמה ודווקא אמין שהן שותפין שכל זמן שלא חלקו תשיבת
הבית הם כאילו כולן אחד וכאלו היה האב קיים אבל כשאר
השותפין הכל לעמיו ויא דה ה בשותפין אחריו אם כעל מאד
מהם כשכול כולן ההפסד והריוח לא משע ויא דווקא לחובות
המ'ך שכן דרך המלכות לעשות כן מתנתחלק עם בניו שהיה
משרת כאמין להם אבל לא למינות אחר הכל לעמיו ויא דאש'
בעבור המ'ך היו כולם תחלה טורח מלאכתו ככל נוס כפול'
ב חלה אחד מהם אם כבשעה כגון שה'ך בשלג בחורף
או בחום כמיות הח' וכוונא כיה איש קנב לכוונתו
מחרפא משלו ששבע בעמיו ואם אין לה קנבה הוה כמו א
מווכות ומחרפא מן האמנים אבל אם חלה באונס אפילו
לה קנבה מתרפא מן האמנים וקורה שנתרפא ויכולן לידור
חלוק עמיו ולא כדאש' מן האמנים. ויש אומרים דכשעו אם
ככל עמיו או כו מתרפא מן האמנים כיון ששבע בשבחו וכתלה
באונס דווקא ופיהא שאין לה קנבה שתרפא מן האמנים
דמיון למוכות ופיהא זש לה קנבה מ' ירפא משלו:
ג כמה דכר ס' אימורים שתרפא מן האמנים כשהיא לבת
מתעסק באימוריה האר בשלם ומוטולן חלקן בריח
אבל שני ש תשן שמתעסקין באימוריה או בכחורה ותהי אחד
מהם אפילו באונס מתרפא משל עמיו. ודווקא שאין
כיוונתו מתשיבת הבית אבל אם כיוונתו מתשיבת הבית ותלה
באונס כל כדאש' שאין לה קנבה כמוכות דמיון. אם שותף
מויב לדנות ככרו ע' ל' סו' קשו ספיק' מ"ח:
ד רבה אחד מן האמין ששותפין לי'ך וללמוד מורה או
לומכות אין כחוקן לתת לו מה שלמרך דודאיו י'ך'
ש'ה

מנ שותפין שיש להם חוב כוח ורצה הא' להתרחק ממקומו
ולנהיך השטר עמו חכורו וכו' לפעכ עליו שאין דרך לרחק
השטר ממקום החוב וזה רוצה לשנות וידו על התמנוכה וע"ל
ספיק' זב:
מה אחד מהשותפין ששתימנו כסחורות השותפ' ככהמתי
בתם או כתבו סחורה כחמותו פתם ורונה סכר הכהמ'
ושכר החכות מוכין השותפין לתת לו שכר ומחמתו שנותנו
תחלה מן השותפות ואח"כ יחלוקו הירווח או ההפסד:
מה אחד מהשותפין שלקח מסחורת השותפות כפנת
שותפו להלוכה למקום אחר למכור וכשכחו להשכין
רובה ליטול מהשותפות הוצאות מוכותיו און שומעין לו דאמר'
כלאו הכו היה ה'ך עם והיה נ'ך' למוונות אלא אם כן עם
מכנה הולכין אחריו.
פו אחד מן האמנים השותפים ששיכרו חמון וטוען מהל
של אחרים עליו להכריח רחיה כיון שאינו חלוק בעמיתו
ואם מת ויש להם דם ככיו על שאינם להכריח רחיה שהם
ש'הם ושעמ' פ' ל' ס' ב' א':
פז ראוכלן ושמעין שהיה מייב להם שר אחד חמון ושמעין
קבל הערכום כלא ראוכלן ושמעין ה'ך אח' כ' לדור תחת
איתו השר ואינו שאזי לתיבעו מיכו' ראוכלן מזהירו לגבות
החוב און שמעין חייב להקטש הד' שלו כדו לגבות מנו של
ראובן ונס און לומר י'ך' במקום אחר לדור שאלו וכל כ'
להתכנס במקום אחר כמו באותו מקום אך אם השר כפטר
מיהם כשכרו איתו חוב אומד' כמה הם היה לו לתן לשנה ונתן
לראובן כפי חלק שיש לו באותו החוב:
פח שני שותפין שחזו כמשקל וקציה האחד לכונו
ובשכחו למכרה חסרה מהמשקל והאחר טוען לקחנו
איתו כמשקל והיה א' ה'ך יהי החסרון לך לכדך שמה שהתכו
על השכר וההפסד לא על החסרון וכיוצו ושכר זה שהיתה
התנו אפילו שלא שלח בידו ושלא פשע בשמירתו ויפרע ראוכלן
אין מהחסרון שנס זה הוא בכלל השכר והשכר ראוכלן ושמעין
שהיו שותפין וה'ך שמעין עם סחורת השותפות למקום אחר
למורה ובכ' כד' וכדא' ראוכלן מחרפא ומשכה הסותפות
ולא היו מקוריהו על זה ורתו פניהם וירשו ראוכלן כוטלום
בתחלה מן השותפות כשעור פדיון שכהה ראוכלן את שמעין
כו לא בתמידי ראוכלן כפדיון שמעין חכורו א' כו' שה'ך עם
הסחורה של השותפות א' פ' כ' דאחריות הסחורה עליו אחריות
גזרו לא קבל עליו ואפ"ל שלא תבע ראוכלן את שמעין כל וישו
חיוו כשכול זה לא מחל כירכה להתחנן עד שעת חלוקה ואם
יש מוכה בוה ולבו אח' פמכה גמורה א' קבל פתם ונתפשה שר
עם שאר היהודים והונ'ך לתת מן העוסק כפדיון כשכחו אם
דרך העיר לתת מן העוסק היו כשאר מם לתת מן העוסק' וכל
זה באותפין אבל ישו שפיל חכורו כעסקו ונתכס' י'א שאם
ה'ך כשכולו בתכס מ' כ' לפדותו דה' ל' על גופו כשאל שחיב
כאונסו ויש חלוקין ואמרים אבי' מ' שאלו אחד חכורו וקבל
עליו לכנותו חכל הפסד ונתפס כדרך אש' כשור לפדותו
דתישעה האונסא דלא פכית הוא ואונסא דלא פכית לא מקבל
עליו כבתחא אם לא התנה כפיו וע' ל' ס' ק"ח
פס פיהם שהיה ממושכן לראובן ושמעין והפקידיהו לנו
אחד שחיה ואחר שחיה לנו שפיליה לנו והולכנו
לו וכגלו ימנו אם רצה ראוכלן גובה חלקו שמעין רנה גובה
עליו:
פז ראוכלן שאמר לשמעין כל מה שפיעה בש'ך עשה בשלו

לבוש עיר שושן

אדם חותר כשהוא לבדו אוכל במשנהו אוכל בשותפו ויכולן
לומר האוכל שחכו בשותפות כמונו ונותן לך אם לא לא
ביתן לך חובות כינדר יעשה ושמותו כמה יגיע ללוקו בהונאת
כשהם כומר וכן נתגלו והמותר ומתקדם משלו:
ח שותף שאמר לשותפו נביח וכל ברוך שנינו לך אשלים כשור
ללא היה ליה למנותיה דאין שלוח לדבר עכירה הוא ע"פ
שזה הכהן ממות נבוכה כל זמן שלא חלקה עמו פשו למנו את'
ליה הדתה ניהי ליה דאסור לא כיוחא ליה אף על גב דאתהני
וע' ל' פ' קט"ו ופ' ק"ב :

קצח שוהף שבקש מהמוכס שימחול לו ומחל לו וכו' ג סעיפים

- א** שותפו שבקש אחד מהם מהמוכס שומחול לו ומחל לו הוא לחמט כאלו הוא שלוחם לבקש בשביל כלם ואם מעצמו בעל כולם אחר אינו חייב: בשביל פלוני הוא שלו לבדו ודאין לו לבדו מחול:
- ב** מי ששטר המלך חבל מכות וארכונות אש"כ מייחוס לברוש לעצמן הם כל הקהל שותפין במה שמוציאין בכרכי הניבוד ובמיתותין וע' ל' פ' קכ"ב:
- ג** שותף שירד לשרה השתמשת בעבד שהוב כוורד כרשות וכטול כדן ארופו פסור אשילו בקחה העומדת לקנור ואשילו כשהם אשוכה שפחה לטעם וכן הדון אם מתקטב בלא רשות כלבו החוטל לט' השותף ואין שותף כולם הוא רך כפי השכט שהשכח ואם לא השכח כלום אינו כוטל כלום ואם מוח' השותף השכח שלא לטעם כגון שכחה כטיון וזוהי מוחה בו אם הוא דבר שאין אושר שלא לכנותו כדן חכירו ליתן לו חלקו ואם אינו נדון לכנותו וכולו לומר לו שטן ואכרך :

קעט שותפין אין להם הוקה זה על זה וכו' סעיף אחד

א דבר יהודי שהיה משל השותפות אין לאחד חוקה בו על חכירו ואשילו בשתהה כירו ומרן רב אינו יכול לו שלקחו מחבנו או שכתבו לו בכתבה אלא כדאיתן משום דשותפי לא קבדו אהדדי אשילו הוא שניה הרבה בנותי מחכירו ולא תבעי במלתא דיהוש לטריווייהושה בשא אלא אשילו דלא ידוע לטריווייהושה כשהו כגון דחווהו דאין אוותו וזו והיא אוותו וזו וזכנו ביה שותפין א' ולא ידוע במה אוותי כל דא ולכתב הכי בכתב הא שותפין מודא דחד ואחד מני תרתי תרתי דודי ומלת' דחכירי לא השתתף אלא פלגו ליה בשניה והוא דלא מני להשתף לא היו דברים מעולם או החורוטרן כגון דחוו ליה כהו ינחת ודוע ודוע דהיה שותף הוא דזכנו לטריווייהו- ודוק דקידים חלקיה חבל לאחר שחלקו יש להם חוקה זה על זה דמתלוין דככל לתקון וע' ל' פ' קט"ו:

קפ א שותפין בחצר שדבריהם זה מהם כתבא' דינו כיבוע שערות וזכ פ' ט"ו:

קפא שירא שעמד עליה ניים וזהו צול אחד פתח וכו' ג סעיפים

א שירא שהיתה הונכת כמורכב ועמד פניה גיטש ועדפה

הלמת שותפין

אם אינם יכולין להגזיל מידם ועמד אחד מה' והגזיל חסוי כפתש שלא אחר לעצמו אינו מגזיל וישלמו דבר הגזיל חיבוטו שלו מה שהגזיל הוא לעצמו שכבר כתיבתיאשו העלום מחכו ונעשה' הבקר וכל הקודם בו וכה ואם יבולגום הם להגזיל וקדם אחד מהם והגזיל אף על פי שאמר לעצמו אינו מגזיל הגזיל לאחמט כלומר וכל מי שמכיר את שלו ויבא וישלמו סהרי הם עצמם זה וזה וכו' להגזיל ונכשול שקדם הוא לא וכה בכלום בשביל זה ואם אינו יכולין להגזיל ע"י הדחקה של המגזיל פתם הגזיל לאחמט כלומר ויבא כל אחד וישלם את שלו אלא אם אחר לעצמו אינו מגזיל מה שהגזיל הוא שלו פטוין ששמו שהיא אות' לעצמו אינו מגזיל היה להם לדחוק פתחו' להגזיל וכיון שיש בו ולא הגזיל הרו כתיבתיאשו מן הכל וכשהו הבקר וכה וכה בכתש שהגזיל:

ב היו שני שותפין ביניהם והגזיל אחד מהם את של השותפו' בין היה חכירו וכול להגזי' בין לא היה יכול להגזיל מה שהגזיל הגזיל לאחמט דאף על פי של דחכירו לא היה יכול להגזיל אורחיה דשותף למיטרה אכילו עוסק וכיון שכולו לא אחר כלום ודאין דעת להגזיל לבורך השותפות היה ויהי הוא לאחמט אבל אם אחר לעצמו אינו מגזיל הרי זה חלק שיתעמי' בדכרוו אילו וכגון דא חקיקס דאיכא פגדור שותף חולק שלא לדעת חכירו וזה שהגזיל הגזיל לעצמו והיה הוא שלו כל מה שנינו למלקו אבל אם הגזיל ויתר ממה שנינו למלקו אם היה חכירו וזה הגזיל לא כתיבתיאשו והיותה הוא של חכירו ואם לא היה יכול להגזיל הרו כתיבתיאשו והכל שנינו ע"י קצ' ופ' ק"א ואם לא שמשו פדום שאמר לעצמו אינו מגזיל והוא טוין שאמר שהגזיל לעצמו כשבע על כך וחתיווקין לעצמו:

ג וכן השוכר את הגזיל להגזיל את הגזיל פתח כל מה הגזיל הרו הוא לשוכר ואם אחר לעצמו אינו מגזיל הרי הוא בדכרוו אילו חזור ומשכרו וכן' ל' דעשל חזור בו אש' כהני היום פתח רכתיב' ולא כתיבתיאשו פתחים ולא עבדים לעבדים וכל מה שנינו אחר שאמר כן הרו הוא שלו:

הלכות שלוחין

קפב כיצד נעשה שליח או טענה וקנה בייקר ואם עבר על דעה משלחו וכו' יב סעיפים

א מקרא ולפיכך דשלוחים לאדם כמותי בכל התורה כולה דכתיב ושלח לה ונו' מלמד שהיה פניה שליח וכתוב ג"כ בני קרבן כפשוטו אותו בלתי כלל עדת ישראל וכולו הקהל שותפין והלא אינו שושם אלא אחד אלא חב' אף שלוחים לאדם כמותו וכי תיחא וכי תכתוב רחמכא בקדשם ולא בנורוהין איכא למישרך מה לקדשם שכן רוב מעשיהם פיי שליח כלומר שהרי אז איכשר להקדישם כשהוא שותף אף על פי הכניסם לשובך התורה בפסוקים ה' כפי שלוחם אבל לאשאר מולו לא חכנו שליח לכך כתב רחמכא: ושלח גם גורוהין וכתב רחמ' בגורוהין ולא בקדשים איכא למישרך מה לגורוהין שכן מוח כלומר אבל דכבר קדם כל מה שאיכשר לשמש בעצמו לעבודת השם וית' יעשה כענין לכך כתב גם כן שליח על גבוי דקדושה ואיכשר תרווייהו ומיכניהו ולפיכך כלל התורה כולה דשלוחי של ד' שם כמותו חוץ מלדבר עבודה קד' ל' אף שליח להרע עבודה מיס דדכרו הרב ודכרו התלמוד דכיון שיש חשון ויקרא דאתם גם אתם לרכות שלוחם לאקסו' שלוח למשלח אולי' מה אתם

לבוש עיר שושן

הלכות שלוחים

כגו כריתכו כגו כמותכא כגו כפי"ח שפי"ח א' וכיון ששלוחו
 בני אברכותו האות לשלוחו כגו וכמו לו קרקע או משלשין
 חו קב"ה לו הרי זה חובר ולחוק ונעוץ לו שלוחו וכל מעשיו
 קיימין וכיון שלוחות לאריותא אין העושה שלוח נרדף קנין
 ולא עדים ולא באחריה כעלמא כיון ובין חבירו סגו ולא
 אחרו עדיה לא לגלות הדבר אם כבר אחד מהם ולכן
 שאורז למכורו קח סמויה זו ושפתק עמך והלך וקב"ה לא
 וכל למורד דהוי בשלוחו:

ב עבר השליח על דעת משלוחו לא עשה ולא כלום שהרי
 בזה חביו שלוחו וה' לא כולו לא עשאו שלוח כלל ודוקא
 שהיה לו חביו או לקנין שהיה שלוח על פלוני לסיכך אף
 על כיון שחברו לא יחזיק אף כמנא שעבר על דעת משלוחו ככל
 המקח ומחורו שהרי גם הכי על דעתו חביו וקבו והרי בודע
 שיקר להם ולא תל המקח אבל אף לא הוריש שהוא שלוחו של
 פלוני בקב"ה לו המקח והיה הדין בינו ובין זה משלוחו:
ג עטה וקבו כיוצא בזה וכל בכל שיהי המקח ככל בין
 במקרקעין ובמשלוחו שלחור לו להקנין שדרתך ולא
 לעשות לסיכך אם התבאר עמו שעשהו שלוח בין לתקון בין
 לעשות אבולו מחר לו שיהי מכה כדוכר או לקחו לו שיהי דוכר
 כהנה אחריו וכל לחזור אף כמנא שחברו ליתן חביו תבאוי מי
 סנה לא שיתעקב לו בכוח דבר והוא הניח עליו הנאות אם
 הניח עליו ויתר מי הרגולות והניח על עסק בזה אין נרדף
 מהחור לו דלא חסין ארשתה שיוניא כ"כ ואלא הניח ויתר
 מן הרגולות מיוזב לפסלו לו ואם יש מענה ביהיה ע"כ פ"ג נ"א
 שפי"ח ופ"ג ס"ב ס"ד:

ד וס' מוי שאורז שלוחו שלא ידבר המשלח שעשאו שלוח
 לקבולו פתח וכול המוכר לומר התבית עמו בין לעשות
 בין לתקן ויהי ע"כ וכל ששמח דמחשבינו למוכר מחזיק משום
 דמסתמא חוקה הוא סהתבה עמו בין לעשות בין לתקן דכין
 דא"כ בעשות כל שהיה המקח ככל אם לא התנה עמו היה
 כהמשלוחו חסין דכד רחוק הוא וכמע' דבר שא"י אכשר
 הוא שלא וטעה השליח וכל שהיה לסיכך חוקה הוא שמתנה
 ויהי ע"כ:

ה אם העשה השליח את הלקוח דונו כא"ל כל אדם שהמכר
 קיים עד שמתו וזכה המשלח ביקרן ושעיה דמסתבר
 הוא דמאי כסקותא וע' ללקוח אם המוכר שלו הוא שלוח או
 כעל האברותא אבל אם הוה סוחר במקחו על המוכר
 שלוח בין הוא הכעל עמינו או שלוחו כמוהם הכית דין הם
 המוכרים:

ו בתן מעות לשלוחו לקבולו קרקע והלך השליח וקב"ה לו
 קרקע שלא באחריות הרי זה מעות שעבר על דעת
 המשלח ודאי לא היתה דעת המשלח לקבול כלל אחריו דלא
 שדי' איכונא וזויה ככדי והבדירה כד המשלח אם רוצה בקיום
 המקח ויסיבין לו שיוקבל עליו השליח אחריות לוקח השליח
 אות לפעמו בלא אחריות כמו עסקה וחור ויזכר למשלח
 באחריות והוא וקב"ה אותה כמעטו והאחריות על ס'
 השליח ואם אין המשלח רוצה בקיום המקח ויכול לבטלו ולקוח
 מעותיו מן השליח והשליח יהיה לו דין עם חברו כד ידוקא
 כשאין שלוחו החוריו לו מעותיו למשלח נרדף לעשותו כן לקבל
 עליו באחריות אבל אם רוצה החוריו לו מעותיו לרשות כדו
 ואין המשלח יכול לכופו לקבל עליו אחריות:

ז הנותן מעות לשלוחו לקבולו פירות ושופכו עם המוכר
 ליתכס בו כיון שלוחו וטעה השליח ולא התנה לו כעשת

הזולתו וזו הרי הנותן והמשלח יכול למחר כו ואין נרדף
 לקבל מוי שבער לא פלגו ולא המשלח ואב"ד הדינא עסקה
 שלוח רק קב"ה מתם אפי הכי הפליח אין נרדף לקבל ממשכר
 דאכונא הוא דמהרעפה שמשלוחו אינו רוצה וכל היכא דמכר
 אכונא לא תקב"ה שמתים ללקבל מוי שבער:

ח האומר לשלוחו חביו משדיו בית פה הדין ומכר בית
 פה אתים הרי זה מוכר על דבריו ואין זה עותי דכ"ה
 מאתים מכה לפיכך המקח קיים לבית טאה כלכד וזויה
 הלוקה ויכול למחור בגולגו' אינו רוצה לקבולו לא פה אתים כיה-

ט אל' מכור בית פה אתים ויזכר לו בית פה הרי זה העסק
 על דבריו ולא קב"ה הלוקה סביון שאמר לו למכור בית
 פה אתים והרי נרדף הוא למעות ויתר משפוינו כות טאה וישיך
 לערות ולמכור עוד בית פה ונס ויטרך לפעמי' עלו ע'
 פטר מכורה על אותה בית פה שהניח וימכור ויז' ח"ה
 רוצה לטפשו עליה שטרו דזויה נכסיה שינא שליו קול שגור'

י וכן אם אחר לו מכור לו בית פה אתים נהרש אחריו
 הפסוק ומכרה לשנים אפלו כפטר אחד מרכו ככל
 שעבר על דבריו שאין אדם רוצה לזיבשו עליה הדין כעמ
 דכיום אם יבא שפרשו על הדין שמכר י"א דיוח' שחנה
 כפסוק שפרשו ומכרו כעל דמשי' עויה שפרו אבל כפטר אחד
 אינו ככל שאין אדם חושש להרבה כפלו דוכין:

יא חזרו לו מכור מדי ולא כדעם למה אפלו חבר לחלק
 מחברו קיים כהה דברום אמורים כמכרם כפטר אחד
 או שומכרם ככ"ג ויתר דמעות והתחיתם השליח שלא
 ויטרך המשלח לערות עוד אחר עדים לזיתמה אבל אם חבר
 לשנים ככ' שעות או יותר ולא התחיתם שלוחו כהרוב
 שחין המשלח רוצה לקבולו אחר הרבה עדים להתחיתם:
יב שפי' שלוח המשלח לו שדה אחר המוכר שלוחו על נפשו
 אינו מוכר לרשותו ויכולו ככפוינו לו מעות והשיב השליח
 והמשלח אותו מכרו כטי' בתפסדו אינו מכור אלא על נפשו
 זה נרדף להחזירו כפנינו המוכר דין הכירות שאכלאם וס'
 בו משום רביות תכבאר כלבוש על פ"ג ק"ע ד:

קב"ה עשה שלוח לקבולו הטן וקב"ה לו שעורין אפי סעסעיהם

א הנותן מעות לשלוחו לקבולו כמורה ודעה ולא לקחה
 אין לו עליו אלא תרעומת ואם לקחה וידעו שלוח כעשת
 המשלח מניחא חביו בעל דברו דכוביתו כהזכ"ה לו:
ב הנותן מעות לחבירו לקבולו לקרקע או משלשין והלך
 השליח וקב"ה אותה לפעמו כדעיה של פנחמו הנותן מעות
 המשלח אינו מה עשה עשוי והוא מכלל המאוס ואם
 המוכר אינו מתנהג למוכרה למשלח וכו' לקבול' לפנחמו
 נרדף שידעו התל' שלוחו והוא וטעה מה שאכשר לו לפנח'
 ואם מבחר פחא כתיך כן שודיעו וקיימנו אחר ויקב"ה אות'
 הרי זה קונה אותה ואחר כך וידעו להפסדו קב"ה פתח
 כמעטו של פנחמו ויכול אחר כך לומר לעמינו קביתו ודוקא
 בקרקע פתח אבל בקרקע מיוחדת פחדה לו המשלח ואחר כך
 קב"ה קרקע ויהא וכול מכה רמז' א' אם קב"ה לפנחמו וקב"ה
 בהם אבולו כמעטו פנחמו ודאי שיקרא למשלוחו קב"ה ולא
 ויכול אחר' כך לומר לעמינו קביתו אינו ואם יאמר ששכר ע"כ

לבוש עיר שרשן

הלכות שלוחים

קבח

דמשתו כן היתה אין צרכין להאמין לו דלאוקמו לחוק דשארות
ושאל לא יאשמונה ודלוי למשלחו קבאה והרי כבר זכה לו כו
ולא יוכל לחזור בו:

ג ואם קבא במשות המשלח אפילו אחר לפגמו אהו כופלים
והרי הם עליו כגלוה אפילו הכי קבא המשלח יא אפילו
חזר בשליחותו וכפיו עדים שליחיתו ואחר כך קבא
במשות ההשת קבאה המשלח ויש מולקי כיון כשישל שליחותו
בשבו עדים:

ד ראובן שאמר לשמעון זכן ליה באזו מידיו ונזון ליה פתחא
קנייה דראובן משעת משוכת שמעון דכיון דאמר ליה
זכין לו ונזיבוי הכניא קח מכיון וכמו דהמר ליה וכו' לוי דמי
והרי וכה לוי ואפילו השמר שמעון אחר משוכה ואחר לפגמו
כונתו לקנות ואינו בחיזן קף על גב דיהיב שמעון דמים שלו
קנייה דראובן ויהיב למשמון וזו דמתין דלאוסיכרי דמי
ודוקא שלא חזר שמעון קודם משוכה אבל אז חזר בו קודם
משוכה ואומר שקבא לפגמו אפילו חזר כיון מתן מעית ל
למשוכה קבא כיון שמעית ראובן קונתה כמא שעריו לא קבא
דראובן ובשעת משוכה זכה לשלחו ואינו מני ברע לוכא
שלא תקבוי שברע שלא כיון מוכר ולוקח אבל בשמות לא
ודוקא היבא דיהיב שמעון למוכר וזו מלגיה אבל אז יהיב
דראובן לשמעון וזו למוכר ליה מודי ואלו ויהיבנה וזו למוכר
בשמה דראובן ומתקמי משוכה חזר בו שמעון וזכיה לבסויה
לא קבא שמעון עד דהודיע ליה זכר ויחזיקו מוכר לאקדוניה
לדודיה דמיתקרא לא אכיון אלא לאקדויה לכלל המעות וכי
לא דרד בו מתקמי משוכה לא אלא דקבא דראובן אלא דאמר
ליה זכין לי משכא או אחר איתו לוי דמוכרין ואילו וזכין זכה ל
לכסויה דלא סויה שליח אלא לאיתוי ויהא דרד כיה דראובן
שהיה ודרע חתרה כולו ואחר לשמעון קבא אותה דינו וזכין
והיה כיה דראובן לשמעון שעת דקבאה ושכח חזר לעזיב קנייה
אלה הנהגה שמעון ביותו שלחו זכה ביה שקבא וכן לראובן חלק
בה דבאזו זכה בה ואינו אהם כתרנה שמעון בתמה כמורה
יכול לתארו בו ואינו אהם אלא אהם קבאה בשמו של דראובן
וכה דראובן עמיו ככסויה הוא כיה וערו' לתוק עמו וככל מקום
שאמרנו אפילו לחזור בהן היינו השליח נכמו שאמרנו אבל
אין השליח יכול לחזור דהשליח עליו שליחותו קבאה וכבר
אמרנו שאין שליחות צרכה קניין ועל מ' ק' ס' כעין א':

ה בת המעות לשלוח לקנות לו חסוים כיון למחרה כיון
לכסויה והלך קנה לו מעטוי או אויבא חרי ענה
מדת המשלח לשיכר אהם הכפיר ההכפר לשלוח לכרו ואם
היה בהם רוח הוא למשלוחן אהם נתן לו למחנית שבר
ופניה בהן והרינו הרווח שלפניהם ואם הכפיר ההכפר לו
לכרו וכן אהם שלחו עם סחורה לכוניה למקום כלונו והוליעם
השלוח ליקום אהם הכפיר ההכפר לפגמו אהם הרווח
הרווח לשניהם:

ו היה הספר קניו ויהיה כמה ששלחו לקנות לו והך וקנה
מה שזיהו המשלח והוסף המוכר ונתן לו מדעתו וותר
ממה שקניו כיון קניית הנתכר בחנות כמדה מלא כלו
כמחשבה ונתן לו כהרי הוא שניבה מולקיין המותר השלוח
עם המא' דחשקין לא ליה היה דעת הכותן ליתן אהם לשלוח
אהם למשלח לשיכר מולקיין ואם אחר הכותן כפילתו הוא כותן
בין לשלוח בין למשלח היה הכל לוי שנתן לו לא יוכל אידך

לומר כשכילו בהבות חלוק עמיו אבל אהם היה דבר שאין לו
קבאה כיון שלוח ומלוק וירק הנמכרים כאחד כשמים מותר
למכור כולו ופעמים כגמנום ושכסו כיון בתמה וירק ממה
שרגלו הכל לכלל המעות שאין כאן מתנה אלא כוליה מכר
הוא ואילו נביה כשכילו שהיה נרדך ופועית וכוונ' בה אחתלא
חכרת ולא נלסם מתניה:

ז שלא שלחו לקבל מעות מן הגווי ונתן לו יותר ממה שהיה
ליתן לו הכל לשלוח שאין זה הויה לעשות דמיק דאחר'
דכדבר מישלו קבאה מולקיין וכדבר שאין לו קבאה הכל לכלל
המעות דהתם המוכר פכרו שאין המתקן שיה יותר מן המעות
שקבל ונתן הכל לבעל המעות אהם אין לו קבאה וכדבר מישלו
קבאה מספקין לוי נתן לכלל מולקיין אבל כשעות שלא היתה
כוונתו לתת רק הסך כמחויב ליתן אלא שחשבון כעמלא טעה
לא הקבא כלום לשום דמי והוה המתקן כאלו נכח אזי גזל לו
ומה טבו של ככלל המעות בזה ומה מולקיין שויר לא יסוד
שאם היה נוכח לא היה חוזר בו אהם על המקבל לפיכך הכל
לשלוח מיהו דוקא כשודע השלוח כשעות קודם שבאזו ליר
המשלח שחיד שדע זכה בקן לעמיו אבל אהם לא ידע כשעות
היהוא וכתבו לו דהמשלח הכל של דירשלא שוכה כהן מיר
כשודע לו ליר שירד כהן כהן ועד ששמו הוה כהן כהן שאין
השליח זכה בהם שלא מדעת וזו עשה כמורה עם
הגווי וכל מחירו ופועיו והעשה את הגווי כן כמדה כיון כמקבל
או ככיון מולקיין הרווח משום דא' מלא מעותיו של זה לא היה
זה משע' לגווי ואם לא היה זה מעשה' לגווי לא היה עם אורג
רווח הילכך מולקיין כיון כשעו בתכם כיון פועי' כשכר ד' א'
דשכרו לכוני' לו לא שכרו להשעות את הגווי

ח ראובן שלח את שמעון שיקח לו בגד בהקפה מנוו
וכשהגיע וזן הכפרין נתן דראובן המוע' לשמעון לפרשו
וכמלא שהוכרם סכמם צריך שמעון להחזירם לראובן ואינו
יכול לומר לאני דרנה שהוכרם שמה אחר זמן וזכרם הגווי כיון
דמיוניה שמעון לראובן מתקורא וכעשה עכב כשכילו בלא
משכונם עתה לא ועכס על הספק כשכילו ערכין וגם אינו
יכול לומר לאני דרנה לקדש אתה השלוח ושהיה דיקדש את השם
בשלו וזל בשל אחרים:

ט והוא הקין אכ דראובן חייב מעות לגווי ונתנם למכור
לפרשו לו וסכמה הגווי וחזרה לראובן וכן מו סכתן
כוד חבורה חשבו והזכים לפרשו כעלו חובות שלו ופשו
ככ' המותר למשלח או כתן לו מאתים לשלם לגווי
וכהשליח העשה כגווי ונתן לורק זמן מאה והגווי ככור שנתן לו
מאתים דהכל למשלח דה' כאילו מחל בגווי מן הקוב דהווי
של משלח:

קפר הקונה שדח על שם אחר ואח' אום' שקנה לעצמו ודין שלוח שקנה לג' ביחרו בו כ' סעיפים

א שלח עם ששלו שלוח לאחד וכתבו לו מעות לקנות להם
מקח אהם היו המעות משורכים כשעת קנייה וקנה מהם
בחקנת הדמים אהם על פו שהיתה כוננת השליח ביה שקנה
שקנה אהם לתלמד מהה כהרי המקח ש' כולם דלוא כל כיוניס
דשלוח לכות כמה שכתו לאח' כמותא של חבורה וזמן שלא
סוד

התורה שהיו הודה במקדש ואם כבר נתן לו החמישים אף שאמר לו ה'ירך בבעבע היות שפשה פלימותו וזכה הלוך ואם ידע הלוך שפסן על ראיובן זה ה' הוא המוכר לו הוא הברכה וימור החפץ לכתובים שהיו מדע שום איובנו ומקנהו לו והוא ימוזקבו בעל כרחו מיוזבולו להחמור על מי שמתן דעות ומוכרו כחמששים או שרצה כחמשים וקבלם ימור כו' אמר שקביתונוש ואורחם סוף הן הקונה כדרך להשוזר וה'ו משמך דהא מוזקין הוא והמוכר הוא המע"ל כ"ל וזעילו מודה הפרסור לדבריו המוכר אינו צריך להאמינו שיאמר לדברך הלא צפנים אבי מחזיק וקנוניו חתם עיניו עליו :

ו' ואם לא קנה לו דמים כמיה ומכרו וה'ך הפרסור ומכרו אם הודיעו ללוך שפסן זה או קרקע או על ראיובן ואמר שקנה הלוך אשר המוכר אינו רוצה למכר כדמים אילו צריך הלוך להחירו שהרי לא פסק לו דמים לומר המוכר ככך וכך דזויקא שלא אמר לו כלום אינא מטר לו דבר זה אבל אם אמר לו מכור כמה שמתא ומכרו קרוב לשו שישת משע הרי מוכר ולא יוכל המוכר לחזור בו וזה שפשה הפרסור עשויה הוא שחכרו בכפות משע אבל אם מכרו כגל הרבה כגון שיה מלה בחמשים או כששים או יותר ודאי יוכל המוכר ללכס ולמרוק לא לה' על דעתו עיניו להוויל כל כך הרבה . ראיובן היה לו כית למכור וזכא שפסן ופרסור למכרו ולנו ואמר ראיובן לו . הוא מוכרו ואינו רוצה למכור לו ואם למכרו ללו' ע"י אחר ודאי מוכר ראיובן הוא

חזר משלימותו של מחירו לדברים שכלב איובם דברים לפיכך ה'ירך אותו לכו מ' ימותיהם אבל אם טרם כהדיא שקונה לא' המס הרימור משלימותו האחרים וזכה זה שקנה לו היו הפס' של כל אחד מהם גרורים ומתומו כמבני עמק' א' עפ שהיה בלב האשים היו שקנה המקח לכולם לא קנה אף זה שקנה המקס כמתותו בלבד .

ב' ראיובן שקנה שדה שמעון ואמר לו ללו קביתו וכתב טעם מכר בלשון וימור ראיובן ואמר לשמעון לפני ק' אנו קונה תמור וכתוב טעם מכר בשמי אין כיוון את המוכר לכתוב לו שטר אחר בשם ראיובן ואם הפכה מתמלה ואמר לו לעכמו אינו קונה וזה שאכתוב שטר בשם לוי כדו שלא ודעו בו שאינו הוא הקונה הרי זה כופוה לכתוב שטר אחר בשמו ולא עוד אלא אפילו לא אמר כן למוכר מלא שחמך לעדים תמלה כמנו המוכר גם ללס לכתוב לו שטר אחר על שמי כופין אותו לכתוב שטר אחר על שמו ואם קנה מתמלה הקרקע על שם לוי במסותו של לוי א' שם שאלת בחפצו לוי שולט חפץ לוי בקרקע ע"ו לא יוכל ראיובן לחזור בו :

קנז סיפור שאמר בפחות או ביותר טעם שאמר לו בעל הבית ושאר טענות שבינו לכו בעל הבית וכו' עיניו

א' הפרסור שלם הוא אלא שחזל שטר פלימותו לפיכך אם שנה מדעת הבעל משלם מה שהפרסור קדן שומר שטר סיבד ראיובן שמתן חפץ לשמעון הפרסור ואמר לו מכור לי זה וזל תמכור במתן ממהל וה'ך ומכרו בחמשים משלם החמשים מוכיהו מכר בחמשים הכל לראובן שהרי לא הקנינו לו יונב הגרבור לא כתב שאלת בחפצו אלא לוי שולט חסרותו וחס כן כ' זמן שלא נכתב עדיין הוא ברשות המוכר וכל מה שנתקין דמי המקח הוא ופלו הוא והפרסור קבלם בשלימותו מי שגלה מלוי לה' לו דבר להקום אחר ובתוך כך שלח לו דיון אף על גב דלא טרם שפילמו לו בשטר שלוחותיו הרי זה טמור שטר דהא ודאי כמבול בשלימות אהבו :

ב' וכיון דאם מכר בחמשים הכל לבעל החפץ לפיכך אם אמר הפרסור אינו הקנהו בעד אילו המעות שקנת לו ויכול בעל החפץ לחזו כן שואמר שחא ותנו לו ותרובן אם אמר לשלוח מכור לי קרקע או בעד כך אין השלוח ויכול לקנות לעכמו אפילו באותן דמים שהיה שוה בעולם למוכר לכו פ' עשה שלח להקנות הקרקע ללוך אבל לעכמו אינו יכול לזכות ולקנות דאין אדם מקנה לעכמו דאין המכר אלא הנותן הדבר מהשית לו שותו ולא ונא עשותו שהוא מקני' בעולם עיניו :

ג' אבל אם נתן חפץ לפרסור למוכרו בארבע ואמר הפרסור שכס' החפץ לזו ה'ירך ארכ' כשכולו ונתפיים פ' מוכר אינו יכול לחזור כוח' ע'נ עשוקרא לזו אדעת' דהכי כפנו לו ע' מוד שכתפיים וכה הלה כמה שכידו :

ד' אמר בעל הבית לפרסור המותר שומך על כך יהיה ש' אף על פ' שישתת הפרסור וכה המוכר כיון שהוא כידו :

ה' ראיובן אימר במאה אמרת' לך למוכרו והפרסור אמר בחמשים אמרת' לי וכן מכתויו כשע הפרסור שכוס'

ז' כל הפרסור שאכד החפץ מידו או נכס ומכרו אפילו כשעת הליכה היוב לשלם מכנו שהיה כושאסר דאף על גב שמתא לא היה מוכרו והיה מחזירו לו ולא הרוס כלום מ"מ כיון דמתמלה אדעתה נהרוח בו לקחו כושא סבר מתקין :

ח' ראיובן נתן טבעת לפרסור למכור ואמר ראיובן הטבעת ובעד הפרסור שאינו ברשותו וגם יפסד כמה היה שיה חפץ וכך ידעו שחין להשביע בעל הטבעת כמה היה שיה חפץ וכך ישלם לו ע' כשעס ומוטל :

ט' הנותן כלול לפרסור ומשכנס לו ואמר אינו ידע ה'ן משכנתים היו פסעו ותאו חייבו דהוה ליה לידע ואם אמר לו משכנס כור כלונו ונפ' עשה ואמר כך כפר באוואי פלונו הפרסור שטור דהא אינה גוטיה הנמכרה ונהי למשכנס אלא זה ומה יעשה הפרסור טביד כו' :

י' פרסור כמנהל בלקרו ולא רצה המכרף להחזירו אין זה נקרא איובם אלא דושה לגביכה ואכדה וחייבו הפרסור לשלם . וכל ספן שאין לפרסור למכור חפץ כאשרא אלא אם כן בעל דעתו מכלל ה'נו . שדכך הרי הוא הפרסור דיון פרסור ע"ו ולא רוצה להשכס שולמו לו שטר שכנתו מוד שמתנו הבאים ויכסו לו איובם רוצה לשלם עד בנישואין זה תלוו כמנהג המדוכה ובמקום שאין מנהג הדין עט שקעליב שהר' לא נמחר הפרסור עד הכניסואין ובמקום שאין מנהג שדכך להמתין עד הכניסואין אם חזרו כהן ה'נו וכך וכתבעל השדכך פטורים הבעלים מלשלם לו שטר אלא אם כן התנו בהדוא על חת שותפיהם לכתוב בתבאם ואזנרין לשלם לו מוד דהא אפילו חזרו כהן ויכסו השודוכין חייבין לשלם לו ואם כן מוד שכתבו השודוכין נמחר הפרסור ומייבין לשלם להסכן כן כתב מורי ההרמ"א ז"ל ומשיב' בכתב

לפוש עיר שושן

שכתב בחקיקים שיש מכהג שגריף לקחמן עד הכיטואין אם חזרו כשלו הדבר ויטלו השודוכין שטורם הכעלים לגמרי מלשם לשדכן והא מכהג כמות היא לכמות קנס כתבאיש ומהגב הוא לנבות איתו והדי דרברו פוה בוטל הקנס ולמה ויפטר לגמרי מן שבר השדככות ויפטר לומר שלא חמר מורי בלא קא כשחלומין וה ליה ופוטרין זה את זה בלא טוס קנס אבל כשיכא הכיבין שבוטלן קנס מייכוס לשלם שבר כפרדותו אבל הוא דמק לגמרי כן שהדי מן הדון והכהוג כימינו גובין אותו הקנס ולאטו מאסם שהיא אומלו נו או מוסם שהיא כוז לוקחמו יסוד הכרמור כפרדותו כמתיה אין זו ככרא וגם זה דמק לגמרי שויכל ליל כתבתי הקנסם לא לאוים אבל לא היה דעתי מעוללולטלבו ולא העיול לו בלו כפרסוריוו כמתיקם כ"ל שמתקן שבר לראובין והוכיס לשידבר עליו לשר וראובין תיבשו ושמעון משגיב כדרתי לך אבל ממח' וראה שלא תקלקל עטניו ככנ' השר ולא היה טוס קניין אין בעטל שמעון כלוריווב ליתן לו דה"ל כפולם שאין גריף קניין מיה שטעין מחמת וראה בדר לו אין כדבריו כלום לדרוסם שכלכ אינם דברים

קפו הלוקה כלים שזאומן למורדם וכו ב כעפיס

א הלוקה כנ"ל חבית האומן לשגנן לכות ממיו וקנין דמיה' ויחר לו זה מה מקבלים אית' מהינתן אתך לדמיוס ואם לאו איתן לו שבר לכי מה שפכה לדיונינו פכה' שהראה כבית שמיון שחפץ לשלוח להם דורון ובאכנו כהליכ' מויד אפילו לאובסין דהואל זקנין דמיהין ומשקן לשם לקחיה הדי הם לקוחין בידו עד שידע שאינם לקוחים וחייב באובסין דשלו כלשם והוא חייב דמו שקין לאומן וכחזה כשור מן האובסין וחייב בגוביה ואיכיה דאיכוי אלא שובר פליהם כמותהם שברמה שכהיה מהם והדי דובו פליהם ככופא שבר שהדי ככהה בהם כבית ממיו זוזא שברו:

ב כשלהם פ"מ למורדם וי"ל אם ומכרו בחקיקם פליכו או עד זקן פליכו אתך לך דמיוס כך וכך ואם לזימכרו אחורם לך ובאכנו בין כהליכה בין כמורה חייב לשלם דהכא המורה היא כמות ההלכה דהא פ"מ למורדם לקחם ואם היו מודמנין לו קניניהם גם כמורה מ"ל היה מוכרם ואם כן לשלם הם כלקוחים בידו עד שחזרו לבעליהם ושם איתרם דליידי בוביב' מרפא דהיונו כדבר טוס לו קני' הרבה שוב' למורדם בכל שית שררה אבילו כביתו דהדמיוס שכתב אלא פוה בטלם שהיה סבור למורכבו ביימר כרו שפוטבר כהם מיה שלא מכרם שהיה אומר טוב לו למורכם כביתו לך הם כלקוחים בידו עד זמן שחזרו אבל אם לא היו זוכים מרפא כלומר שלא שאלו הרבה קניניהם ככאן ולכך שלמם למקום אחר הדי פניהם כהנין כדבר ואיכוי חייב כחובו כמורה אלא כבניה ואכודה הדין כפרסור ואם קניב לדמיו' ואחרלו כל מה שמתכו' ביומר מוה כחלוק בויכיו הדי וגם נס איכוי אלא כפרסור כשטור מאובסין וחייב בגוביה ואכודה ואין חילוק בזה בין זכויא מרפא לשאיכוי מרפא דהא המורכב דנה לזינתו כמו הלוקה:

קפו שליח שמוען שארע לו אונסים ובוד פעיפס

הלכות שלוחים

קלב

א כל פליח שטעין שארעו אונסם עלונו והסמדי כך וכך הרי זה נשבע כשופת השומרים על טענתו ונפטר כדכתב שבעת ש' תהיה בין פניהם וגו' ליתן בעליו ולא יטנם אבל אם האדם בחקיקם ואיפטר להכריז עדים או דבר שהיא גלו וידוע שיוכל למלא עדים הרי זה גריף להכריז רמיה על טענתו ואם לא הכריז עדים איכוי כמתן ומשלם וילפוגה מקרא דכתי' אין רוחה כשופת' תהיה בין פניהם חששו הא יש רמיה אין כהן שבוש' ה' וגו' ואי למפטרה בשום דמיה איתו קרא פשוטא אלא הכי קאמר קרא בחקיקם שיוכל להכריז רמיו' והוא טוען שאין לו רמיה לא מופטר בשבעת ש' אלא ויכיא רמיה או טלם:

ב כוזב כהיה מעשה כחמד שאחר לשימו קנה לו ארבע מאות גרבי וזן ממעות שהיו לו בידו וכו' ואחר שקנה לו וכחז' חומץ ואחל' מכוין גדול כוה שהחומץ קול' יש לו ויעני איכוי לומר ד' מלה חביות וזן אחימנו כגלונו והואל ויפטר להכריז רמיה ממיקבלם ושמה היו מומץ או זין גרוב וקבאז כדמוס כחיתום א' עב שידע שהיכונו או שמא' גלו היו חמוני' ואחר שקנאם לזה כעד ממותו לסיכך בימי רמיה שהיה זין פויכ כש' קח לוה ויכטר ואם לא יכיר רמיה ושלם וכן כל כו"ב כזה מדברים שהרמיה מניויה בהם אבל דבר הכעלים שאין ראויותו כשבע עליו ויכטר:

ג וכן הדין בכל טענות שישטען סומיק' כיונא כיונא הדין כשעבת שומרים אם הרמיה וכו' להיות ויכיא רמיה על שערתי או טלם ודווקא כשעבת טלמים או שומקין או שומרים וכה"ל כמו שאמרנו אבל כשעבת כורעון והשבה י וכוונא כה דעבדיו איכוי כדכרעו וי ויכו' ככנפא אכוי' הוי בחקיקם טוס רואה ככטר בשופת' דאיפטר דכדע והשיב כנפא:

ד כתן מעות לחכיר לקנות לחמוס וכן עשה ושם החטין כבית אחד וכרתיבן מחמתו בשמיה שירדי עליהם הדי וזה עשיעה גמורה וחייב לשלם שהיה לו לשומרם ולגרו' שלא ירדו עליהם בשמים:

קפח אין שליחות לגוייש שליחות לעכר ואשה וכו' סעיפס

א כתיב בתרומי' אשר תרומו גם אתם וכבר דעת דכל'ם לרכויו אתא ואחרו' לג' גם דהכא לרכו' שלוחכם כלו דש"ח על אדם ויכל לתרום תבואתו ומל פלוש טרו' וש' משלוחו טל אדם כמותו ואף עב גב דכבר שמענו זה מכתובין אחרים כדכתוב למל' סווקס' ב' סעיף א' כתבה רמחמא' עור מקרא זה לאקשו' השלח לישלח' כלימור שיהא הש"מ דמיה למשלח ר' ל' כן תורה ומונה כמו משלח והכו' דרשו מה איתם בני בר' אף שלוחכם והי' דווקא בני כרית ואם איכוי כן כרית איכוי בעשה שלוח לבידו איתן הנון כפשה שליח לדרב מהדברים שבעלים וכן אין הישראל כפשה שליח לגו' לדרב מהדברים שבעלים מה' ג' הוא ככלל הקיקוס מה איתם בני כרית כו' לאקשו' המשלח לישלח' מה שליח בני כרית אף המשלח שיהא בני כרית דאין היוקם למתאין:

ב לכוכך פושה אדם שליח בין איש בין אשה ואכילו אשת איש ח' ענן דודא כוד כעלה ש"מ בת דעת הוי להיות שליח

הלכות שלוחים לבוש קדוש שופן

אין לבל אדם יוכל לדרוש וצד הוא כתורה ומונת שמחה
עליוה וכן עשה אדם שליח אמילו עבר זה שמה שהם בני
דעתיו נכבד נקמת מות דמויות ככל המנות שהאדם
הוות עליהם לכוף בעצום שמונים גם למשא ומתן אבל זה
מזנו כן דעתו הם מהם פשה שטרותי מכל המנות אינם
דעמיט ג"כ שמונים לפום דבר ונס אינם יוכלון לעשות שלוח
ואין ג"כ נתימע בכל התורה מחנות דכתיב אים ולא קטן
אחד הקטן ואחד הקטנה לפיכך השולח בני הקטן אבל יש
המניינו ונלוות כידו ותכן כידו כוונדון שהוא שני אישורין
כדי שתין לו המנווני באופר שתן וישין לו אישור ותכנו הקטן
למניינו ומדלו באופר שתן והחור לו את האופר וזכר
הנלוות ושכתבך ואלהד הואכר המניינו חייב לשלם
האופר והשתן שלה היה לו למקם לוד הקטן שלא שלחו אל
ל'הידיע שבו נרדף לזה היה לו למנווני לשלם על דיו כן דעת
וכן כל כוונת כזה ועל הנלוות שנתן השולח לוד הקטן אפי
לקחו המנווני לודו ומדד לכדו ומורה לקחו ושכרו פטור
המנווני לדעת המדעת הוא לכדו ומורה החב למנויק שאינו
יודע למורה ולודו הקריה ואינו חושש אם ומורה בני או
לא ומורה והמנווני ושלו לו האופר והשתן על האופר שהוא כן
דעת אל אם כן לקחה המנווני מודו התינוק מכני שהוא
מדה ומדד כה ללאחר דהני עליו המנווני שולח שלא מדעת
ושאל שלא מדעת ק"ל גדול הוא יכרך השב' מעלות דהיינו
לוד הכלוס כעניןו והשעה שפשה למנויק אף על גב שחוד
לקחה לא היה הכדו שהיה את הגוילה כענין למנו כגול
הוא או היה חייב גב על הנלוות וכן א"תם כן שפכודין כמו
אחדה מדעת הוא שפרו שלם מתלה כוד התינוק דהתם
כן שפכודין על כפל הכתב שאר כוד המנווני אינו כפיד
מתנה ע"ה מכ שונו לוד הכפל דהיינו שתינוק ואיכוד אבל אין
ס"כ אם היה המנווני מחורר שפכודין ענינו למנויק שבו כמו
דזה פטור כמוכב' איתות וחס כוד היתשל ואחר שלח לו עם
הקטן הרי זה פטור על הכל

ג האופר והמנווני משה נשג לוד כדון מלוה בון פקדון
פלוה לו כוד פלוני אפ"ל היה קטן אם רעה נלחיו כינו
כשאר ואינו חייב באחריותו דהא ש'איתו שעה ואחיה מדעת
ד השולח למנווני לשלוח על שליח המנות שהוא לכוונדו פלוס
או פקדון כתב אר כמו ק"כ א
ה כל הויבא שהשליח משה מדעת משלמו הרו זה אינו
שלומו בטלה לעלויות מכל וכל גם כמה ששעה שלוחות
כ איתו שלוחות

ו מי שהגיע לו הדין כדיווח מחת שליחו ש'ולחאו שהפלו
עליו מחמת השליחות והכסודיות מחון אין המשלח
חייב לש'ם לנזקו שלא מנינו שחובה התורה תשלמונו כון
אלא כתיב ענינו או ככזקי ממונו וכזקי ממונו כעין כזקי
פנינו הן ככזקי לפי ששע ככזקים בשמירת ממונו אבל ככזקי
שהניע ה'איתו השליח על המשלוח ומתן משותת פשוטות
וכ' אם השליח שכיר שהיה ה'ך בשכרו וכתו ו'וליו הוא נוסא
את כשי וד' שנין שעי' ודו שכרה הוא מסכן כשעלה ככותל
וכתל כלין כן יאר ולפעמים שופלו ויונת ואם שכנת ככסו
מכסם שככל שכרם מ'מזוכו ואין לו על משלמו כ'ים היא
דיוקא בשלוחות שכר פטור הישול דהיה כוונתו מולו
היא נוס' כשאו אל'הם מכנס ה'ך כשל חותי חייב למדונו
דה' לשאלו שאלם שוכא כניף הכעל ומייב כ'אונסין וא

כחכם כמו דיוקא שה'ך בשלוחות זה לכה ואין לו עסק אחר
אלא הויבא דעיקר שליח' הוא לנזק פניו ואנב אחיה'
עשה ג"כ שלוחות זה אין זה שולח וכשור הח'ה כשה שלוח
לו כדרך וכתקום שמיים כמו דיוקא כהיה ג'וכו אל'הו
בטלתו וכופו ונפדו על מה שכתבם כתב'ה וד' ג' עשה
ככסוד ופ' ל' שופ' מ'קט' ש'ע'ץ מ'א':

הלכות מקח ובטור

קפס דין אפ' המקח נגמר ברורים ובו סעי' א

א אין מקח נגמר בכר'ה' השואמר לחכמו הי'ך אתה נתן
לו חסן זה ואחר לו ככך וכך וכתנו פניו וספקי שדיו'
שניהם וכולון לחזור בהם אטלו היה דהכר בכני שד'ם ואחר
לפרום היו עלונו פדום שכלו שכר ושפ'לוקח אינו כלום
עד שמינור הי'ך כל דרדו וכר כראו לו קרקע לבי קביו
וכפלו חיים כגון בהיה לבו קביו ושאר כל המט'ל'ה'ם
קביו ככמו שותב'א'ר כל אחד ואחד בחקונו לעכוני כע'ץ
ול'אחר שנגמר המקח כראו קבו ואין שום אח' מהם וכל'אחר
כד אינו כעש'ס כיוס לכוס לכד ולא היו ש'ום פדום כדבר אל
שהם מודים זה לזה דלא איברו שכדו אל' לשיקור אים וכדו
כדכר'ום זה לזה לומר לא כל הוי' ואפי' מחלו זה לזה אחר
כנגד'ה הוקח לא מהני אל' כדכיו לחזור ולהקנות זה לזה
כאחד מן הקביונים שיתב'א'ר:

קצ דין קניית קרקע בכסף וכו' יח סעי' ב

א קרקע קנה בח"מ ד' דברים ככסף כשטר בחוק כקניון
כה'ר הן לקנות אותה לקניין גומר הן שבויות קרקע
לוחן כקניות כאחד מ'ולו ה' ד' דברים דשכירות מ'ומים חייב
הוא כמו שיתב'א'ר כ'ה ופ' ל' ש'ף ה'ק'ב'ה':
ב ככסף מבי' ד' דברים שדות ככסף וקנוהו ככדור שקיני'
ככסף ככדו חכר לזכות או שדה ובתן לו ככסף ככדור
כדורת קניין ה'ו זה קנה ואין אחד מהם וכל לחזור בו ואפי'
בתן לו ככסף על מנת שית'ו יהיו לו בקנה הקניין והוק' כ'כדור'
אל'כ בפחות משה פטוה לא שיקריבס'ף:

ג אחר הויכר ללוקח תן כסף לפלו וקנה קרקע מ'וינתם
לו ואחר לן וקשה על קרקע ש'ך ככסף שכתנו לפלו קנה
ודין זה כלמ'ד מ'ון פ'רכ דק'ל פ'רכ שכתמכר מן המור כח
שכתמתי לפלו כדון פ'רכ ועבר לאו א"ע דלא משי כאל' לזהו
לא שכתת וזה המעות לוד הלוה כניווי בשתעבר הכ'ר ה' ה'
לא שאב כיון שתתן הכסף לאותו פלו כניווי בקנה לזה שדיו:
ד וכן י'א' א'ר אדם אחד למוכר כסף שהדקה מחמ
ויהא ש'ך מחור לפלוני ככסף זה והוא נותן ככסף שלם
כיון שקבל המוכר הכסף מוס קנהה השרה לאותו פלוני והוא
שדוש שאותו פלוני חסין כוס כגון שכתק מוחנו שיהא שלוח
כךך אל'א שלא בתן לו המעות או אפי' לא שפאו שליח כוס אל'א
שאחר הוא למוכר ש'ך קניו לו ככסף שכתק פלו קנה וכן
זה כלמ'ד מ'ון עכד כעשנו לזכיון מקראו ש'ינא למתע
כפדון כסף והיה העכד אין לו משלנו כלום שזרעה את פניו
אל'א שאחיוס כוסינן הכסף ללזנו וקניה היא כונס'ס

למסע קדש

והוא הוא כו לחיות הכא נמי אחרים נותנין הכסף לבעל השנה ונקנה הגדה ליה והוא שהא חסך בזה כדמחזן דאזי בוא וזמנו אין מקביל לחד בלל דמתי :

ה וכן וכו' ואחרים הוא הדין אם אמר המוכר לאחרתן כסף כלוביו זה ויהי' בו שדו פלוני שישן בקבני ואינו מפליגו בכסף מזה בקבני נאיתו כלובו פגמו השנה הריא שיהא הוא חסך בזה כמותו שתכלה בכסף הקודם ודין זה גלמד מדין פניהם רנה לאחר מדין ערב ומדין עבד ככענין בחד ערב חף על וב דלא משא הכאה לידיה קא משעבד ככסיה הכא נמי הואי מוכר חף על עבד דלא משא הכאה לידיה קא מקבני שדנו וא כא למוכר ד ימי היתיה כערב הא זקא קני ליה ה הפושטוד דהיווה תלום מוכר ממונא ובאותו הדברון היא קונה שיטובדו על הערב הכא היא נכרא דהנה הגדה לא מוכר מודו עבד ככענין ונכיה דלא קא חר המוכר וקני ככסיה האזון שמהנה להכפד התנשוה הוא קני המון פוקתו לו בעדו הכא דך דקא חקבנה הגדה לא קני מודו ערב ויהי' מהוא מקבנה ככסיה ולא קני מודו מודו הדין ובלמד דין זה מוכן פניהם והוא שהיא חבן בזה חותיה פגמו ליה חסך הוא למוכר שדך קניו לו בהכאת מתכו זה טקס עו ברנוך :

ו וכן וכו' אחרים דהי' שטאב חיר ונתה המוכר ללוך ככף ואמר לו קנה שדו פלוני בכסף חסךמתן לך כון שוכה זה בכסף זה קנה לו הגדה לו השדה ולב' חתור לוב לא מוירו שהחבל בזה הוא אלסמכוב דכיהא הבאה דקא מקבל מתנה מוכי' צמד ומקנה לו שדו והבא לא שכינן שואמר הלוקח שדך קניו לו כמו באזקת ת'תא ככו קחיתא שכהככו ונראה לי דהיונו שטמא משום דהבא אין חסך אחר מעורב ככס' זה לאבך עמד שרבלו מחכו בעניו זה דעתו פכתנה לזה למה שהוא חומר וכוני בוקהה שאין בין בנתלא דבי קחיתא דעו שלוש מעורב ככסיה זה וכוכך נרדף קונה לגנות דנכיו בנות לקביתו נראה לי דרובן שיהי' חסך למחזן מכה ואחר שתיש' זמן הפרשון אחר שפעין דרובין קרקע פלוגי אחרור לכה וכתנה דרובין לקנות ומתנו מכה והיא אחרת דקנו בככסא לא מני שיעין לחומר יתתי מכה אכי בוכה כמובי אלא חותיה קרקע קנייה לו ונחזור שפעין אחר מוכר ויגבה כו :

ז כמה דבריה אחרים שפניהם בכסף לכדו בתיקים שאין דרך נכתיב שטר אבל במקום שדרכן לכתוב שטר אין קונה בכסף עד שכתוב השט' דלא שמכא דעתיה לרבות עד שיכתוב השטר שיהיה ראיה ביה :

ח ואם התנה הלוך ואמר אם ארנה אקנה בכסף ואם ארנה אקנה כשטר על הכסף על תבואו זה הרי זה קיים ואף המוכר יבול' לחזור בו מכני התבואו והלוקח יבול' לחזור בו עד שוכתב לו שטר וכן אם התנה המוכר בזה אזי הדבר תלוי בו אם ירנה וימור היקח מיד בכתוב הכסף ואין הלוקח יכול לחזור ואם ירנה המוכר יחזור כושד שכתוב השטר ואינו שיי' בלוך :

ט היקוב המחזרו קרקע וכספו דהמייבוחי משכון פניהם לא קנה דומה אין כאן חסכון אין כאן בלמד כיון דנוף המשכון אינו בקנה למוכר ונכ' כסף הקניין שהוא השגה ה' אין כאן בשקנה וכל אחד משניהם כרונה למור

דלשת מקאופטור קמו

מור אבל אם אמר לו קנה כנוף המשכון ככו משיך קנה ופי' למור ר' ד' ספק ה' :

ו המוכר שדה לחזרו באלף וזו ומתן לו מהקנת הדמי' והוא המוכר וינא וככנס ויתכס שאר הדמים אכילו לא כגמר' לו אלא וזו אחד לא קנה הלוקח לא כולה דכוין לעיל ונח' אזווי אגלו דעתיה דווי' אכסוה למוכר וכיון דנח' ויכו' נח' וזווי בשעת דחוקי ארשתא דהבילא הקנה לו חזא על דעת שושלם לו הכל ואף עלכו שכתב השטר או החזו' אכ' מור בו הלוקח וד המוכר על הפלוניה רנה חומר לו הדין' מהנתך ומשאר לו כל הקרקע או קנה מהקרק' כנגד דמעות' גמתת וימתן לו מחקים הנוש' שכה וימתן לו כפי השטר פ' שכסו ולא כפי פסק היכר שפיר זה לא בתורת קניין הוא נכתבו לו חלא בתורת נכונות החוב והא' דמנוכר מן הנוכרות חף על נכ' דשאר בעל חוב דיכו בכיוו' בות הדין והיונו שטמא דמן התורה בעל חוב דיכו בויכורות מדכתוב והא' שאר אלה בוסה וינא אלוך אתה ככסו ויגמר כדכתובא לפול דדין גביות בעל חוב ומאי שטמא אחר' ככיוכיות משי' כעולת דלת והיא לא שייך כעולת דלת' לך ויגבה מן הנוכרות ואכ' מור המוכר וד הלוקח על הפלוניה רנה אחר תן לי משתי דכותן לו קרקע כנגד משתי דכענין שדה שכה וכשער שכתבו דכוין דידוע ה' ה' וזאן לו משתי נרדף נמלון ככל מה שירנה הלוקח ואם לא היה המוכר וינא וככנס על המעות ותנא קנה הלוקח כולה באיתן מקנה דמיו כפתו וזאן אחד מהם וכול' לחזרו כווי' שאר המעות שדה הלוקח כמלה' וכן אם פשה שמו שטר ויוף פגמו הכשאר במתו חף על כו' שיינא וככנס המוכר על הדמים קנה וכל זה שנתן לו ויזקת הדמים בתורת שיעין אבל אם לא ירנכ' בתורת שיעין לא כערבון בעלמא אכילו לא ככף ויעול אזווי לא קנה רק כנגד מוגיות' שדה המוכר ולא אזווי גביו לחזרו לו כלל הקרק' כזויל' דמיו' חלא אם כ' פירש שוקנה כנגד הכל וסמיה ויכוני' לחזרו' כהן פ' החיות ולא קנה רק מן הנוש' שכסיה נגד מעותיו שהיא הוצ' בא' להיכוס חוקת' הקרקע מיד המוכר כנגד מעותיו ועלו' הדמיוש' שפקנה לו המחבר דמכתמה ודאי לא הקנס לו חלא הגרוע שבקרקע :

זא חכר שדה ומכני דעתיה חף על פי שהמוכר וינא וככנס ויתכס שאר הדמים קנה הכל ואין הלוקח יכול לחזור בו שזה שתיכע ורודף לדמוס לא מכני שפדיון לא גמר והקנה אלא כדו שלא יחזור בו הלוקח מפני דעתיה ויחזכר דמי' וכן הדין כמור מטל' או פ' שישמך הלוקח הפירות והניאן לרשותו והמוכר וינא וככנס על שאר הדמוס לא קנה ויד החזור על התמתינה כמו שנתבאר חלא אם חכר מכני דעת מחזרו שאר קנה הכל :

ח מו שוכר ככסו מכני שרונה לנך לזור כשיר אחרת כמוכר שדה דמתי דמיו דכוין דלא ביותא ליה כהא מתא אין לך מוכר מכני דרשתה גדול מוק :

ט נח' קחש שדה שזה מנה באמת' ונתן לו מהקנת דמיו והמוכר ככנס וינא לתביע השאר דבר זה ממכסא לן בגמר' אם הוא כמוכר שדה משני דרשתה אם לאו ולכוכך הנונה למור משניהם אינו יכול לחזור ואם תש' המוכר קנת' דמיו ממקש פער כנגד המעות שכתב אין מו' וזאן מוד :

לבוש עיר שושן

ד בקש למכור שרה במאה ולא מנא קונה לפרה קטנה שאינה שיה רקמאה והנודק למכור שרה גדולה שהיה שיה מאתים ומכרה במאתים וקבל קנת מהדמוס ועייל וכפך אש ארא וזה לא תמך לו לא קנה דאכן שהדודע' ברחו מכר המותר ויכול למר כרך הינו מחור אחר חמשת לנכות שרה קטנה תמתי: ושניה וכולן לחזור בה אכל את הו כפתיין ב'שלא היה רונה לפרוח היה מונח למכור שרה קטנה במאה ולא טרה ומכר גדולה במאתי' כזה כמו מספקא לן אוי היו כמוכר שרהו מכני דעתה או לא דמספקין בין דמשי: טורחא ד' ד'הדורא אחר לוקח הקטנה היקבל ע'לו למכור וו הגדולה בלא דחוק חמשת מיהא דלא חביב היתה עליו למוכר הכונה לחזור ממכרה אויכו וכול לחזור בו דהוי הסכי מוחין ועל המחור לכבא לחייה שכול לחזור ואם תש' הויה' במקנת דמיס חמקח שמכר מה שתש' אין מוחילין מיד:

טו הו' דלמרו' רכב' עייל וכיפ' אוו' לא קנה היינו כדודע' עיין דלא מוחין אלא משום דנרדך דמחי' ויכולנו כשכשה שמכר לא מוחין שהו' דחוק כל כך למשתי היה כגון שקבע זמן ל' לפרעון אלא מיד כשהניס הזמן כדא דחוק לפרעו לו מותו וזה דוחה והדין רואה שחמ' שסוד דחוק למעות מוכרו ולכך עייל דחוק אוו' לא קנה שמה שותחלה קבע זמן לפרעון היינו מ'ס ד'כפמי אדם חובב חמשת ומוכר קודם זמן הפרעון כדו בלא ורואה דחוק למע' ונודלו' בכסוי' ואיכו רונה לקבל דמי חמקח כשורא שהנזק כמיט' לופ'ד שנתקד לו לכרעו מוכר פן ינו'א'ם וכשהניס הזמן אין ד' עייל ובכ' אוו' טפי מזה הולכך תלו' הכל כרא' ת'היון שכל' עת שרואה הדין שהו' דחוק למעות וככ' עייל אוו' ויה דוחה בטל' החק:

יו וי' ש' שחור' דפרוש עייל ובכ' אוו' דלמרו' ככל מקום היינו כגון שה' ד' ל' לבקש עמתי' ב' פעמים ל' ומחיל' וכקש מחול' ל' ע'א' תחורק עננה שהלך לבקש' והניח' ד' עייל ובכ' כיומיה דאקיימו' ליה וככל' או' כיוס שקד' ל' ל' ר'ג' דלמרו' מ' דדחוק' אוו' וכן ולא יוכן אלא אדעתא ל' ל' עייל מיד כיומיה כיומיה לא תלתי' דמאס דשעה וכול לחזור אכל' עייל ובכ' עליו' כיון שלא כתבו ל' אדעתא דשעה וכול לחזור אכל' עייל ובכ' עליו' כיומיה לא תלתי' דמאס דשעה וכן אכל' עייל ובכ' עליו' למחר לא מני' הדר כיה ומיהו כו' עייל ובכ' כיומיה אבי' שמתק' כ' אורי' ש'ע' ולא גלי דעתיה ולאחר כמה ימים חזר הרשות בדורו' עייל ובכ' כיומיה כ' מוחי' ולא יתכן ליה וק'א הדר כיה מוכ' ומקחיל' דמיס ומי' אוינת' ליה לוקח וכן קני' ולא מני' הדר כיה דכל' שפורש כיומיה כמו שפורש מיד בשעת מכירה דמי' י'א' ה' כ'א' ד'חור' י'קנה כנגד עמתי' והוכי' דווקא במקי' שקיינו' ככפ' בלא שטר אכל' במקי' שגריך שטר א'ט' קניה למח' וכל' ע'א' קנה כולו' גם כנגד מחיל' לא קנה מיהו א'ס הנהי' הכל' לפי מני':

יז דין מט'ט' י'ן קדי' הקרקעות לדבר זה שאילו משכן הלווק והכנסים לרשות והמכר עי' ל' וכיין אוו' לא קנה אלא שכו' זה מי' ל' כ'מ'ט'ט' א'ס הוא דבר שאינו ראוי ליתכן כגון ש'כר ל' כעל' חובתן ל' מ'קנת' מהדמוס ועייל ובכ' אוו' התקח בסל' לגמרי לכו' ש'איכו' ראוי ליתן' והמוכר איכו' רונה להיות שותק עמי' א'ס לא ש'כר' כ'הו' אכל' כמורו דבר חלוקה י'א' אין הרצון כעל' אלא כנגד מה שחי' כ' ל' י'ח' קנה דבר מחבורותן ל' מהדמוס ושעה בחייו' המצ' ולא חיל' וכן תבתי' הימכר ויחר' לו מ'א' ש'כר' תלתי' אויכו' ל' א'ס ה'ת' ד' ח'ס'ק' ומ'ז'ר' לו השעה' אשילו' אחר' כמה שנים בין

חלטות מקח ובכר

בקרקש כון כמשל'טון: מה ששוללו עליו והיה חתימה שיקחו הנוגס מדומיו וכדו להכריח' מכר קרקעו עי' וקבל' החמשת' וכשתמכטל העולה בטל המחיר ג' כ' אשילו' א'ס כמתי' אחר' כ' במקח ג' ריכוין קניין אחר דלמחר שטר ששאו בראשון לא היה כ'ס' בקניין כל' לא היה כדו לקבות' אלא כדו להכריח' הו' כמס' א' כ' צ'מ'א' וכו' לא י'כשר' לקבות' ככס' א'כ' על' א'ס כעלמ'א' יג'ס חמט'ס מוקדם הו' כסול' לגמרי שלא י'כאו' לגמ' כ'ו מומנו הראשון ונריכו'ן לקרועו קרע כתי' דין:

קצא דין קניית קרקע בשטר וכו' עי' עי' עי'

א שטר ג' קנייה בקרקע מכל' דלמכר ויחמ' את שטר הבק' ש"מ' ו'ס קניין א'ף ככס' כדו' כונ'ד כמכ' לו של' הדין או' על' החרס' או' על' העלה' שרי' עמדת' לך שרי' מכור' ל' כיון' שש'ט' השטר לודוקנה' א'ף על' פ'י א'יזן' ש'ס עדים' כלל' ל'ח' שמו'ד'ג' ואין' כ'אן' ככס'ו' כמ'ו' ש'כר' אחריו' דלא' איכו'ר' מה'ו' א'ף ל'שיקרא':

ב כמה דברים אמורים כמובר שרהו מחבו רעתה וזו' כ' ביח'א' ליה' למוכר' להקפות' לוי'שד' עלי' יודו' השטר' לכדו' י' הינ' דלא' מנ' למי'הר' כיה' אכל' בשאר' קרקע' ת' א'ף' על' כ'ו' ש'ט'ע' שטר' המכר' כעדים' לוד' הלווקח' לא' קנה' ע'ד' מ'ית' דמי' ש'ט'ס' דלא' ש'מכ'א' דעתיה' דמוכר' ואינו' מקנה'ו' לו' ע'ל' ודי' השטר' ע'ד' ש'יתן' דמי'ס':

ג שטר' ודין' א'ע'ג' דלמכר' כהן' ב'ש'ט'ן' הודאה' ומי'ש'ע' ש'ט'ר' ככר' שהיו' כותבין' כתת' או' מכרת'ו' לו' ככך' וכן' מכל' חק'ה' ש'פרו' קניין' הם' ויקני'ן' כהן' גם' כן' דמשת'י' כמו' שהו' א'מר' לו' עכשו' שרהו' חו' כתי' דלעס'א' קדרא' ככו' כ'וד' כתת' ע'כ' השדה' ונ'מור'ה'ת'ם' בקניין' מיורו' ומ'ה' שאמר' כתת' הו'א' ב'א'ו' ב'ת'בו'כו' מ'ו' ש'כר'ש' לח'מ' העניין' אכל' לשון' קניין' הו'א' א'לא' א'ס' כן' כתב' לו' כ'סידוש' שאינו' א' לא' ל'ראיה' כעלמ'א' ו'לא' ש'יקני' ע'י' ד' קנה' קרקע' כדמי'ס' ודוע'ס' והמכר' חו' לא' קבלתי' המשת' והלווקח' חומר' ככר' כתת'ו' א'ס' הו'א' חק'וס' ש'כ'תי'ס' חשת' ו'אחר' כך' כתבין' וכתב' כשטר' שהיה' טקבל' הלווקח' כ'אן' ו'א'ס' ל'א'ז' איכו'ר' ו'א'ס' ש'כ'ר' ש'מור'ג' ש'קבל' ד'חמ'ה' דמולמ'א' הו'א' מ'כר' לו' קרקע' בשטר' או' ב'מעות' ו'אחר' ליה' קנה' ל'א'חר' ש'ט'ס' י'וס' ובק'ע' השטר' ת'ך' הו'ז'ן' או' כ'א'כ'דו' חשת' א'ס' אחר' לו' קני' ל'ך' מעכשו' ו'אחר' ש'ל'ג'ים' י'וס' קנה' ד'ה'א' ממל'א' הקניין' מיד' וכשת' חול' הקניין' היה' השטר' והחמשת' ש'ק'ס' בה' כעל'ס' ו'א'ס' לא' אחר' מפכ'שו' ל'א' קנה' ד'ה'א' הקניין' וא'ס' מחמיל' א'לא' מפכ'שו' ע'כשו' אין' השטר' או' ככפ' ע'קוני' כ'א' כעל'ס' וכמ'ה' יקנה' וכן' הדין' בקניין' של' חוקה' ש'מכ'ר' ע'קני' ש'א'חר' לו' כע' ה'ל'

קצב דין קניין קרקע בחוקה וכו' עי' עי' עי'

א חוקה קונה בקרקע מכל' שכן אמר להם גדליהו בן אחישא ושכו כעירובם אשר תבשלת כמה תבשלת בישיבה כלומר דהיא תבשלת אחת על מה שאמר ושכנו בניו היא קרית שאלה כתיב בתורה וירשתה איתם וישבתם כמה ירשתם בישיבה דהיינו חוקה שחוקה וכן כתיב כמה ירשתם בניו בראשית דין חוקה כיון ששעל או גדר או פרץ כל עשו וקועל במפשו הרי זה קנה

לבוש קיד שוש

הלכות בקי וסוכר

זה לא מיויר ולא בקרקע שאין דעת הלוקח לקנות אלא כסף ולא במכה דעתיה על השמות כמתן הכלל קאמטלנין קובע כמתנת השמות

א נזיל כל קנינו מן המורה בכסף כן קונה הוא מירשאל כן קנה ישראל ממנו דמתיכו בני קנין עבד עבדו לנו מכסף מקנה נגורו ואחרו מכמה זל (מחלף) חמו לומדן דכל קנין נזיל היה עליו דכסף הכל מקום זל (דקוהל) שאכל ישראל מחבירו לל קנה בכסף תמור מעט דלא פומה דעתי עד שיהי שטר ראוי כי כ' דנכי נזיל קנה דלא במכה דעתי עד שיהיה שטר כבוד לכוך אחרו בניו הנו קונה לא בחזקה ולא בכסף בחזקה או כן קונה כלל שאין קנין נזיל אלא בכסף מן המורה ולא בחזקה וככסף אינו קונה דכיון דירשאל הקונה מן הגוי אינו קונה בכסף תמור מעט דלא פומה דעתי אחרו דה' ה' נזיל קונה מירשאל לא וקנה בכסף לברואל כאשר הוא שקונה עם נתיב הכסף וכל שכן ישרא: הקונה מן הגוי שהינו קונה אלא כאשר עם הכסף ולא בכסף לברואל דודאי לא פומה דעתי לקנה עד שיהי שטר כבוד לתת נזיל אדם הוא ויף על נכ שקל הכסף תמנו עזא לזיתיהו נז מיהו דווקא בירב אמר יוכי חכל בשמחות וקומה אחריותו ובכסף לתמור הוא דקני' וכן אם התנה ליתן ממנו עובדי לו בכסף לתמור קנה תמור דהא חזינן דמתיך עליה:

קצה דין קניית קרקע או מטלטלין בחליפין ובסעיפים

א כתיב ואלתכסין בישראל נגורו שלף איש כעלו ותק לרעהו ונגורו וכירשו שיהו קניין סודר שהקונה יתן כנו למקנה והיה הכלו מה שהוא ויקנה לו המקנה החסן או הקרקע שקונה מקונה ממונו חליבו הכלו שהוא כותן לו והוא הקרא לחליפין וכירוש הבקשותן הוא שלף איש כעלו כיר כנו שלף כעלו ונתן לרעהו הוא הנותן והגוזל הקנה לו לנתנו זכותו שהיה לו בשדותיו ש'מחלן לחליבו הכלו שגלו ויהיו קניין הח'סין שפיהב בו כינו וזין כוהנן שואמר לו הקונה כן כי משתמא ארעתא דהכי הוא כותן לו וכיון שחזק המקנה הכלו בקנה הקרקע או המטלטלין ליתן או למקבל מהבבב מקום שהוא אף על שישלם הזון וזא כתן לו בכסף זלף כתב שטר וזלף זך וזין טוב אחד מהם וכול לתמור בו אפי' אין עני' בדבר אלא שמדיום זה לזה כדכתבנו למעלה לא איברו מה אלא לשיקרא וכן אם קנו קניין בכפו כפולו עדות היו קניין אם מרדים זה לזה:

ב וכן שואמרנו דגוי אינו קנה קרקע מירשאל ולא הושרא מן הגוי עד שכתוב שטר עם הדמים ושרא שלחן שדה מהגוי ונתן דמים וקורם שחוקים בה הלוקח בא ישרא: אחר והרויח בה כדרך שחזיקין בככסו הגוי וזה האחרון ושגמ' דהא מיד שקבל הגוי הדמים כשתלק הוא מן הגדה שגמ' מירשאל על זה הדמים כיון דכל קניינו בכסף ורשות ה' הושרא: עזין לז בא שדול לא קלאודר שכתוב השטר ואם כן הו שדה זו כיון הכרך וכל הקיום וזה בה וזה כמו בככסו הגוי שמת בככסו כל בכסו הפקר כמו שיתבאר לקמן בע הושרא: הקונה יהיה אחרותו על בנו אלא שהשנו נקרא רשע מדרבנן דגזול את הדין מדרבנן כמו עני היתר כחורה חכל מקום אם הושרא: החהרון כותן לו מעותיו לראשון ויך לנתיבו כבוד ואומר לראשון אשילו ל להשתלם על ידו גויים שיהיו רובו ולא השתלם קרא מסור הגזול להשני קודם היתרה והם החוקים בה הראשון אחר שבת' הדמים וקודם שכתוב השטר סבר הוא דלא גרעתקתו מוזקת השני והן השני וכל לכות בוויף על גב דכוונת חוקת הראשון לא היה לכות בה בויה מן ההספק אלא במתך על הדמים שקבאו בחנות השני היה קניין חוק סבין לוכו מן השקר חכל מקום אין העתבותן טובה חוקת הראשון גרוע מן השני וזה בה וזין השני יכול להחזיק ויש חילוקין מיהו אם החוק הראשון קודם שנתן המעות לנו וזה לבולו ע'מ' דהא חוקתו היה קניין חוק שגילה יבוא מרשו הגוי כד' א' בחוקים שאין משב ידוע למ' אכל אם דון אותי המלך ויש ומששט' אלא וזה שום אדם בקרקע אלא מי שכותב בשטר או הבנות דמים וכיניא כדכרסו אפי' שום כפו מששט המלך דבוא דמלכות דבא' נזו שהיה לו מששטן או פסקון כוד ראובן ונתנו לשמעון כש' וזה ראובן כחה שכוד דמיו שבתן הגוי לשמעון כשתלן הגוי ושמעון לא קנה עד דמשך ולכן הו בכסף וזה בו ראובן כוכה מן ההספק:

ב ואדערט הכתוב פעל דקרקעו חלף שריך שיהא הקניין בדבר שהוא דתיחא דפעל דהיינו שיהא דבר הנקרא כנו ואם הוא כנו אילו לו אין בו שום מרשע סניו וכלכד שיהא עניו מדבר חשוב כעל עשאו מעור לאפוקי מר' קו' שהוא כנו העשאו תגללו בקר שאין קניין בו ולא בדבר שאסור בהנאה אף ע'אפי' שהוא כנו שסתם בעל אין בו משום אסורי הנאה וכן אין קניין לו בפרדות ולא כש' מטלטלין שאינם בקראים כיון וכהיה בקראתם לוקנין בה דדומה לכלו בהה ש משתמש בה ועושין בה מלאכה כמו שעושין בכלו ומשכב הוואל כהנאה אפי' כיון שהיה דומה לכלו וכלו להשתמש בה כגון לנקה ולת' ותבואר בתולשקול בה המקלות אפי' אין קניין בה מה ש דעיקר דעת' אחרתה שאין המשכב חשוב ל' כשכול בורת' ובורת' פירא דכטלה שהיך' פוטלה נגור לעשות נזרה אחר לבי' אין קניין בה כהנה אפי' כקני כחליפין מהאוי שטחא שכל הקונה דבר על ידו חליפין דעתי שיהא לו קיים כך כמו שקונה אותו ומשכב לא לא יהא לה קיים כך שמתך נגול לע' ביה ועיד דנורתיא כיון דפבודה דכטלה הו דבר שאין בו ממש דאמרינן לקמן כיון ר' ד' דאין הקניין מ' על דבר שאין בו ממש וכדאמרינן כמו באותיות שאין גויין מחזיק ונכך לא נפשו חליפין ואינם בקינים בחליפין - והוא שפירא כיון משכב שכר ככטלה לנתיבו חזיבה רבנ' וקנין בה ובקניות בחליפין שום שהיא ראוייה גם כן לנקה הולת' כ כבואר בתו' אלו לסקול בה מקלות ועדינא הוא מקראת' כ כהנאה שהיא תמאר כך כשווייה כמו שהיו עכשו נראה לו וע'ל סיפור גויאין ק' ככלו של מקנה אלא של קינה ד' דפעלו ממש דקאי אכיוו שהוא הקונה:

ג הקנה אחד כלו לחבירו כדו שיקנה הלוקח אותו החמור וזה הלוקח אשילו הקניו שא' בכפו הקונה ויף על ע' ובהקנה כלו על מנת להחזירו בקפה

ג י' ש' מ' שאומר שאשילו אם כתב הגוי שטר לראשון קודם שהחזיק בו האחד אינו כלום כיון שכבר כשתלק הרי הוא כאמר אלא כר'ך הכתוב שטר קודם שיקבל המעות וכל

לבוש דיר שישן

הלכות מקח ומכר

קמט

שהם מופקדין אהלו לא קמה הלוקח עד שיעביה היסלטנו
 או עד שימסכסכו כיון שמכילת מיהו אם עבר ההקום ה
 פה שטק שקמה מוכנתו אובו איתכנו נו לאתו המיקום כמתנה
 ובקנין אראתו כדבור דמלא קבלו דהשתל היו כרשות
 וקונה נרשותו והא דמבנו דבור כמלא היונו כרשות
 החר אבל אם מוכר ברשות המוכר וחזר וזכה חזרו ללוקח
 במקח שקמה ממנו לא קנה לו דכתיב וזכה וזכו והוא עדוין
 כולו ברשות מוכר למוכר חזרו שאין אדם יכול לזכות בכל
 שנמו לחברו אל לא שמוכר לו חוקו ויחנה לו בלא מדרכו
 ההקבלות חף עליו שאל מדר וכלכל במסך דמוס ואם היו
 הסודות מוכרין בוד לחמ לו סנו אלא חר הוא בעצמו הקב'
 חזרו ללוקח חת הסודות עד שיאמר לו כן יודעת המוכר והא
 קונה לו חכולו בחזרה כפי חלי החזרו הוא כבודו דמורו
 חזר בו וישאר כעש אוכל לזכות בודו לחזרו בשל הארס
 הכן כימתניו ויכלו לזכות וכל של חזרו:

ג. כלו של אדם ב"ב קומות לוכמו חזרו והוא שהא ללוקח
 דש' לכתביו מס כגון כמשת אפ שאם הינו על נכיו קרקע
 כמחשאו לא קמה חכמו סכמוסו הטלטלון בתוך כולו קנה
 וזוין חקד מהא יכול למכרו כן ספרו וכי כמות שהוכחו בתוך
 בינו לביכר חין כולו של אדם קונו לו ברשות הרבוס כיון
 שאין לו דם תכניחו סוכל טכן ככלולו של לוקח ברשות
 המוכר ולא קמה חלה אל חן ממו על המקלה לך וקנה ככלו
 והוא קנה חזלו אם הוא ברם מוכר דכוין דא להכו
 משוכות ליה כחלו בתן לו דם תכניחו סוכ כחלו ו"ל כללו
 הלו לוקח וקונה ה:

ההנהגה שגון באדבור כשליפוס מעל פה הנה כוכח
 להקנות לו הלא כל כבור ביד הרביה גדוין נה נחר כל
 המדה שלמה דקיונו כעונה הכיוות עיון הכ כלכלו הלו
 מוכר ח"כ פני מהב כדשו לוקח כבר החזירו דכוונתו דבור
 ברשות לוקח לא יקדם לו חזרו סכל שנילה דכתיב טיהו
 דובל למכור דק הבור ביד החליה הברשות קח וכללו
 של לוקח חשמהך או שהנהגה גזיקנה חלה הכ כן מדר כ. וכל
 מה שנילה דעתו לחזור ולה המר לו כבוד כשליפוס ביה
 כפשע חפזי הב ככלו שלמוכ' דרשון דלקנה טיין פשכיו
 דמוס על כל באה שמוכה הומו"וערה אותה בנחר מוכרתה
 חולו' דאין הכריות ברשות המוכר ולא ברשות הרבוס חולו
 לא היו הפניות ככלולו של מוכר כיון מהם ברשות לוקח קנה
 משכסן חף על פני שאל מדר כמו שכתבה ר. וזו חולו דהא
 דלחזרו כבוד כשליפוס כאה בפעל דרשון דלקנה קנה יכונו
 מוסכ דמפסקן לו או תכופס לטון דרשון או לטון חזרוין ואין
 מו יק חן כלו דמור עול כמורה סאה בפעל או באה בפעל
 כיר כשליפוס חנו מכור לך פעלול דרשון דרשון סמן קנה
 ולא דלוקנה חלל שחא בכך והלוקח מוחזק בהן שפין
 ברשותו לחזרו סהא קנה לכוכך חס לא נתן ימעות חף
 במה שהיה תבשו וכול הל ק ימוור כוכיון שהוא מוחזק
 ברשות חוקי מחזק כמור מרה וש חזרו סכל ול כממד
 המוכר חבל חס מדר הלוקח קנה בכל ענין דמדדתו היו
 החכמה חזרוין מוכר עול כמורה סאה בפעל או באה בפעל
 לך חכמות מורו המדה כדך וכן וכמת לנה תהת ונשל
 שחוקי קת חזרוין וזלחה שחוקי קת הימדי כמחיה מו רכז
 חזרוי רונה ליקח ונדק דור הוא נדלחה חשאר הדיתי וכול
 החזור כוכיון שלמח' ואלה חן נתן גרמיה חן גרע
 לנכא חך בחמות חכתי שמת חס המוכר ערוין דחיונו דנה
 כמות שחכתי דמחיה חן חיון כדור ויקר לוקח הלוח
 כולו או לקבל חחיותי עול כמורה חס והקבל ששלים לו כל
 חכתי כמחה סהיה סזה בשעה שקבלו:

ד. וכן אם קנה הלו המוכר ונגזיבו ואלחר כך הכימוס
 ברשות המוכר וחוץ וקנה חכו שהפירות כיון שכככו
 בתוך כלולו הקנה אותם שחכו הבאת המוכר כמכור הכלו
 חנויות שקידי על חוקו:

ה. חף עלבו ככלולו של לוקח חיו קונה לו ברשות מוכר
 דלחזרוין הכי כולו כל נכיו הרשות חכולו הכי כולו של מוכר
 או קונה ללוק' חף על פני שהוא כרא' ללוקח כגון שכריותו
 של מוכר הם ככלולו של מוכר והמחה ברשות הלוקח בתוך
 הכלום לא חזרוי דכלו של כל נכיו הרשות והיה ליה כמחזק
 ברשות הלוקח אלא כל וזמן מהם ככלולו של מוכר לא ככיוו
 חזרויס חכולו חחר ליה המוכר ול קנו לא קנה וטעמ' משום
 דמפסקיון כמחא חס הכלו כולו נכיו הרשות או דרש' נכיו
 הכלו וחונוין לחזרה לחזר דעיון ערוייהו דלוקח הכלו
 והמחה וכחד מוכיחה ליה קנה:

ו. ומשוכה קונה אכלו וכלולו של מוכר מהם מדר המוכר
 ונתן לתוך כלולו ומשבו כליקח כביי קנה אוכלו לא א
 חן הוא לוקחתה שמתוכיו כיון שהוא ככניו ושוטתה קנו:
 ז. חן ברשות קונה חלה אל חן ממו על המקלה לך וקנה ככלו
 א"כ פסק תמלה חמ' ככך וכל כך כל וזמן שלא כסין חן ו:
 ח. כן שחככו בו שולחן מלא כסין לא חככה דעת שניה
 שאל לא וכוונתו על הסוכס והקבלת המקח והם המקח דבר
 כשדעוין קובה חף על שולחן מלא כסין כספה וכוונ' ודמו
 כס כנעווס וכן אם חחר ליה חריבו מוכר לך כמחה שטמות
 חפשה אכילו או דמוין קנייניו שחוקי קתה על השלשה פ
 שיהי ברשות לוקח וזה ככלולו של מוכר אם קבל עליו המוכר
 למכור החתו לחזור לתוך כולו של מוכר אם חחר לו כור
 בשמים שלפניו מוכר לך וכול לחזור בו אשילו כפאה

לוקח קנה:
 ח. המוכר אינו אשמן להכריז בביטוי או כחנר שאיב' של טלוס'
 והיה חס כמו שיהא של פניה שהשאליו לא ספיה או ברשות
 לוקח וקנה חיה של הכרכו' או לו חחר שהשאלו לנה עד
 שיא' נתן חיה חדה הוא כרשות מוכר וכול המוכר לחזרו
 כו אכילו חס וסרמוין כמדה לנדע עד היכן הוא לנו א' ב'
 לנין ואחר לז' כריסס ורומס ככך וכן א' ח' הוא שוכר
 ומשכנת' לחות המדה הוא כרשת לוקח וקונה כיון שהוא
 כמחשאו או כמח' שאיב' של שניה דלחזרוין דחשתאו
 שהרפורו או חתו החס שהשאלו לנה עם מכנתן החשאו'
 לנה שקיר שנתעלה וזה חין או השמן של המורו שהוא'

חמורב

חמורב

לבוש עיר שושן

הלכות מקח וממכר

כל כיוצא בזה שנהנו התירוט קנה:

רב דין קניית מסלמלין אנב קרקע' או עבדים וקרקע או עבד ומסלמלין או בהמה וכליהו שעליהו וכו' ט' סעיפיה

א עוד יס קניין אח' כמסלמלין שיוכלן לקנותן אנב קרקע דהיונו פ'אש זכר או נתן קרקע ומסלמלין למכרו טקן שקנה מחירו הקרקע כאחד תן הדרכים שקוינן הן הקרקע כקנינו וגם האמסלמלין אנבן ככל מקום שהן אכלולס און נצרכין בתוך הקרקע ודבר זה לארדו מקרא דכתיב כנו ו' יהושפט ונתן להם חיובים חמניות רבות וכסף וזרוב ומנדנדט מס פרוטס הנדנדט כיחיהו אכלולס אכלולס לכל חמניות פ מסלמלין הסוכרוס אנב קרקעות דערים כגרות לכוף אמרדו דקמין אמסלמלין אנב הקרקע כיון שהיו פניה כתיב או פניהם בחמניה כון פהקדש שכר ויהאמסלמלין חמניה או מסלמלין כאחד וקרקע כגורט כחמניה כיון שקניה קרקע קנה משלמלין פשה ויש אומרים דאכלולו הקרקע בכסיוות ו יהאמסלמלין חמניה או אוספא קנה:

כ כמה דכרוס אומרים שהיו אומס אמסלמלין נצרוט כאלו קקט או מוח כסקיה הקרקע כאחת חרנט הקניות נקנין המסלמלין מסתמלין עמהם אכל אס היו פ המסלמלין בחקוס אחר איונן שקנינו תון הסתם אל' נרין פיאמר לו קנה האמסלמלין אנב קרקע ואל אכלולו כיון אומס המסלמלין כמדויב אחרת ואחר ליה קנה אותה על נבוי קרקע פ'אני כיון שקנה הקרקע נקנין האמסלמלין עמה אף על נכ שאינס נצרוין בתוכה ואל לא אמר ליה קנה אנב קרקע לא קנה הנאול ואיון נצרוין בתוכה ולא אמר ליה כלום בתה נקנה אותן און קוינן במחשב ויש אומרי דאכלולו הם נצרוין בתוכה נרין פיאמר לו קנה אחרת אנב קרקע וכן שקרי ויש אומרים דכעיון דניקא למון אנב אכל לנין עם לא מהיה ויש מולקין וכן כדלה לוי ואל דרכה תמינה ליה לא ויעל לניסא דעס ויאר מאנב ויה' ה' ק' או דילני' מיוכה דין זה דקנין אנב עם כתיב בו עם פרוטס כגורט כחמניה אלא ט' עם ולאנב חד לניסא הול' ט' מה לשנן חספיק ויה לניסא כדדנן ולדיודי לניסא דעס דניף דאשבו פ'אס' אדקרא נראה לוי

דאוכר ומשאלתמללות יואה נקנה ללוה פוסקי מחנה תוך כלו וכן פירות שהיו נצרוין בכישיס או כמנר מחוב' של פניס והמדה אינה של אחד חכם ויהי השוכר מודד פד שלא כ בתמללות המדה היו כדמות שוכר משכנתמללות המדה היו הול כדמות לוקח:

ו היתה המדה של אח' מהם כון של שוכר כון של לוקח והיו כה שמיס לודע חמיה של פ'ארה ורוביה וכיוצא בן כיון שהגיע לרומס מהדמיס דאשון ראשון קנה וסף על פי שלח בתמללות המדה כל רומס מהס במדה כפני עמה היו ויהי בתמללות אותה מדה וקנה לוקח פשוט סומך על הדמיו' פכה ויש אומרים דאס המדה של שוכר לא קנה עד פיערה אותה דמסת' דלא כיון להקניית ללוקח עד שמתמלל ותרא דאיוס לשעות זבולו של לוקח:

וא הכושל בל' חבות האומן על נכת לבקרו ואס וטכ פ כשוכנו וקנה אס דמוון קנונין וכלכס נצרוין מחוב חמי כאוכסין נמזין דפולא לודמוון קנונין יהי הול טעם הנהכיהו כלולו קלא ובעשה כדמותו עשרו אס ויהי הול להחויב' און המוכר יכול לחזור בו ויהי הול כלולו הול של חקך לשמוד ברמות' לאוכסין כיון שהנכסין כרו לקנות אס לניו וקניס אותה חפץ הנכס' אכוכ על הלוהקס אהפ'תם ויוחיקו כיון שהול מחוב ויהי הול קקניו כדוי מחוב אכלולו חפץ על ט' שלפולוק' יכול לחזור בו כל זמן שהול כעין אכל חפץ שהוכר קץ בו והול חיקק גורף לחוזר והול אכל עלום כדמות שוכר כה פוסק' הדומס ונגבוכו הלוהקס אחר פסוק ואס ז' דעתו שהיו חפץ בו איון מחויב פוד כאוכסין אכלולו איהרם פערדיון הול כ"ס כהיהו הגאה פבתנו ולנקרות ו שאכלו להחורו איהמיני שירנה ואל כאכר ונגבכ ממנו קודס פמוחוכי יהי ק' פ'א שומר שכר וחייב נגבכה ואלכיה ויש אומרי' הול כשומר חנם דמה הגאה מסו ליה און כאן פוסט הגאה דלא דמי כלל לנושל כני לשגור נ' ביה חייב דפוק סומן קנ' דרתס ודאו נכנס כמתרחה כותת מחויבכו פכתכנו לשל אכל און לא שום הגאה:

ג' אחר ה' טך הו חמניה או היתחוק פשמי קנה הכיוני' אלו וכן אס אחר לאמר לשטיך כבירו אול להביט לו או להחוק לו יהו זה זכה דשגורו כמו' וכן בכל שאר דרכו קנה'ט עולמו בתומע:

רא דין פרסם על החבית והחוקק כנו לחבירו וכו' ב' סעיפיה

א עוד דרך אחרת אמרו ח' שהמסלמלין נקנין כו והול מקראיהו כמראש שומתפת טירש שומיכר לו הדבר כדכרוס בעלמא ורופס הלוהקס דומס על האהקכדי שיהיה לו מיון ויוע שהול של אף של פי שלח כנתן הדמיוס כלום וכל החזור כו אחר שרעס רופס זה נרין לקבל תו פפרע אף אין האוכה לקנות כדמיוס וו קניון נצור ואס מנהג פתגוס כמדוכה שוקכה הרוסס קניין נמוך קנה היתקוח אחר אשס וכול לחזור בו מחייב ויה ליתן הדמיוס והול שרעס ככנו החוכר או שאחר לו החוכר רעס חקך שהקניו לו בו:

ב כן דבר שנהנו התגרס לקנות בו כנון על ידי פנותן וזמן כרעס לחוב' אל' פ'אש וידו שיתקע לו כנו נצמר חקך פ'אסותם שנהנין הפתגוס פשוריס העתשה לקונה וכן

ג העקב השדס' לאמר יכעס'מלין לאמר אנבו השדה ואתר ליה קני השד' לעבדך ויבטו יקבו משלמלין לקנינו חככו' כמרא אס קונה אס לאולול' אשמיסאל הלכך אס החוקק וה כקרקע לא קנה פשני המשלמלין דמסתוקא לא מסתקין לע פחוקת המוכר ואס עשין סקונה אחר פיאור כו מהקנה נס כן און פ'אשון אורד פשני טשפון אחר שקנה סכנת הקרקע פכקאי'א על נכיה ויש והולקין ופכבוד' ליה כיון ללא אינשמיטא נצור' ונהי ליה פסק דרוב' ואינו דומה לשאר פסק ממון דתצרוכן ביה היע' ה' אלא אשילנו תשס מסקין חומס ואלון תבישתו שלום מופלת כהן י' על' שגן הדיון ככל פסק דרובא דמחוב' כיון שיתבכר ע'ד לטניו בפ' ה':

ד הקישו שהדה' לאשכורפוס ומשלמלין לית'מיי קנו פ היתורו' דרוד אשכורפוס יואה כוד היתומס והוכ'כלולו הקנה שכל לאור אחר וכן הדיון ככנולו נדקה שקנה הקרקע וזכה כמשלמלין למכוס' דוד נבאלי דקנה כוד פשמי: וכהמיק

לבוש עיר שוֹטן

הלכות מקח ומכירה

קלב

וא הקנה בעל הורעו ורעו ובעל הענין לא קנה בעל הענין הורעו עד שיקנה הורעו בלאחד מהנינו הקרקע דהיינו או בכסף או בשטר או בחובה והם בחובה רונה לקנו' כגון שלא כסף בדין שמויק בורעם עכ"ל כגון שביכף או עירר בהו' דהא הורעו היו קרקע ואין נקנין במכוסה אלא בקרקע בכסף ובשטר ובחובה :

יב היה הענין והורעו שבו הכל לאחד והקנה שניהם לאחד החיוב בענין לקנות אותה והורעו כגון שלא משכו אלא עשה כגו' מלאכה במקומה ענין לא קנה דהא הענין משלשין היו ואין משלשין בקנין בחוקה ואין ד' דהענין לא קנה כל שכן דורעו לא קנה חוץ הקנה אותה קנה במשכנה והורעו לא קנה שבה הורעו קרקע נכונה ואין קרקע נקנית במשכנה וכל שכן שא"ה נקנית על ידי משכנת הענין שהוא משלשין החוק בורעו קנה הענין דהא נכסיו שאין להם אמירות בקנין עם נכסיו שיש להם אמירות בכסף ובשטר ובחובה והענין נכסיו שאין להם אמירות בינו והא דבעי נקוב משום הורעו דא"ה היה ויקרן כמו מן הקרקע עמה דא"ה היה נקוב גם הורעו לא היו בקרקע שא"ה מיום דיוקן בשלשן בעיני נקוב ובעל מרש א"ה ויכוב נקוב משום נקוב דייקמן בקרקע דרך הירש ומה אמרו א"ה :

יג המיקנה כהנה וכלו בעל נכה בלאחד אף על פי שמשך הכהנה והקנה לא קנה הכלים שעלו במשכנה משכ' עם הכהנה לא קנאם שאין החסוכים שוות זו עיקר דין משכנת הוא הכלים וזו כגורו ואינה נקנית בבת אמת ומשכך חזר כמו לא קנה שמהא בהמה נכנסת בחירו וקנה הכלים עליו בתורת חבירו דמזרז מהלכ' היא ולא קנה עד שינכה או שמשך הכלים עמהם א"ה אין דרכו לנכיה ואם היתה בהמה כפיתה והשכה והקנה קנה אף כלים שעלה ולא חפסם משכנה שאין משכנתה שיה אלא מטעם חזר דבהמה כבות הוא כחירו ובבהמה כפיתה לא ענין ויש לאבולו אינה ושכה משמרת לדעתו הוא שהו אין לה דעתו מן שאומר בכתובתה א"ה אומר אני מושך בהמה זו לקניתי ואת הכלים שעלה קנאם אבולו אינה כפיתה כיון דמהקרא קנה קניין כל דהו כגו' שמהא קאוי ברשותה ואין אחר יכול לחולטת ממנו לזכות בה כיון שהוא מוחזה כד משתה לרשותו :

יד אחר ליה המוכר משך בהמה זו וקנו כלים שעלה ולא הקנה לו בהמה הואיל ולא קנה גוף בהמה אף על פי שהקנה והוא כפיתה ולא קנה כלים שעלה כ"ש ענין דין משכנתה היא כה"ה והשוכת כלים היא כגורו :
טו אבל אמרו לא משך קופה זו ובמשכנתה קנה מה שכתוב' במשכנת הקופה קנה מה שכתובה אף על פי שהקופה לא קנה כיון דמצינת הקופה ומשכנת מה שכתובה משכנה שיה הוא ערוונה כגוריה מושל גרורת קופה לגרורת עם עכ"ל :

**רג בל מטלטלין נקנין בחליפין ומטבע
אינה נקנה בחליפין וכו' יסעיפים**

א וזאת למכסו בשראל ונומר לקיים כל דכרש"ף א"ה בעלו ונומר וכבר דעת ברש"י מן ק"ה דמסקו זה בקנין חליפין קמיוו מאלו אחר כל המטלטלין קנין וס"ל

וכהנתו כמטלטלין הרבה כמטלטלין אלו :

א קרקע אונה כקניית אונב קרקע אחרת דלא כחמ' קניון אונב כמסקו אלא במטלטלין עם קרקע אבל קרקע

עם קרקע לא כחמ' הולך אבולו נכדון כה' 4
אונה נקנית כונד כגון שאמר לו קני קרקע הסוכה למהים ונאונה תקנה העלוינה אף על פי שהיא נכדור בתוכה לא

קנה והא דאחריון קנה ק"ב פשוט יב עשר שדות בעשר מדורות קנה כולם לא בתורת אונב אלא בתור' חוקה ומיורי שכבר כמ' דמי כולם כדכתיבא לעיל פ"ה והיא בקנין אונב קנין א"ה כלא בתורה דמי כולם וקרקע אונה נקנית בתורת אונב אבולו כמ' דמי כולם :

ב ומקנין מטלטלין קרקע כל שהיא הויא שיעשו שאין לו פוס קרקע לא זו אכל בשאין ידוע לנו והוא מקנה אונב קרק' סתמ' א"ה כד' ואין נריך לטוס הקרקע מתקנה על ידה וכל נוגעין להקנות אונב הרבה אמות קרקע אף ע"פ שאין יודעין שש"ל ועל כיון קב"ל וכול חסד להקנות אונב שקומות ש"ל כית הבנות אף על פי שהמקומה על רכוס וכל אחר יושב על מקום אחר היו כמו שאלו ומוקנין על ידה :

ג המיקנה עכרים וקרקעות כחמד החיוב בעבדים לא קנה הקרקעות ממ' עכ"ל מתקרקעו דמי אבולו לא

היו מוקרקע דמי ה' אחרי חוקנין קרקע אונב קרקע וכל שאין א"ה מטלטלין דמי שאין קנין קרקע חוב מטלטלין החוק בקרקעות לא קנה העבדים ג"כ כיון שהיו כמטלטלין דאף על פי דקנין מטלטלין אונב קרקע אבולו הוין כגורין לתובה הני מלו מטלטלין דלא כוידו דר"ה דכסף וזכ"ד

דכתיב בקרא דעם עמי בגורת - אבל עכ"ל מטלטלין דמינו כינה ואונב נקנין אונב קרקע מ' כשאונב נכדון בתוכה אבל אם היו נכדורין בתוכה חשבון להו כמטלטלי דמי מ' לא גרע על ידי מטלטלין ונקנין אונב דאי הוה חשבון להו כקרקע לא היו נקנין עמה בתורת אונב כה' אחריון סעיף ו' קרקע אונה נקנית עם קרקע אבולו ככדורין אבל בתורת חוקה נקנין עמה אבולו עכ"ל מתקרקעו מה אחריון קנה לועש שדות כשאר מדורות החוק באת החיוב ככולן ואם הוין נקנין שמה אלא כשעודין בתוכה דכשאין עוודין בתוכה לא דמיין לעשר שדות כשאר מדורות דהתם סה"כ דאדע"ה הוא והיא עכ"ל מתקרקע דמינו הן :

ה הקנה עבדים ומטלטלין כחמד אחר מהן לא קנה האחר דאין מטלטלין זה הקנה כמשכנת זה אבולו היו

כולהו מטלטלין דלא כולו החיוב כעכ"ד לא קנה המטלטלין דאבולו היו מתקרקעו שאין מתקרקעו דמינו ואם היו המטלטלין על גבי העכ"ד קנה אותן עם העכ"ד דהעכ"ד חוב כחזר והיו נקנין לו המטלטלין כחזרו והוא שהיה העכ"ד כבות חזר והא חזר בהחלבת חזר המתלבת אינה דימה לשאר חזר ולא קניו א"ה א"ה כפיתה ויש אומר ש"ך סויהו כפית יבס' כפית מהי ש"ל היא חזר מהלכת ויש חזרו דהוה חזר המתלבת לדעתו דאי הוה נכדור לא הוה המתלבת לדעתו אלא לדעת עמו :

ו ענין נקוב טעם חרעו הענין משכנה כמטלטלין דהא יכולה מטלטל והורעו עמה כיון שהיא נקוב חוץ ויקרן כינוי מן הקרקע ומשכנתה בקרקע לשיכ' הוה הענין לאחד והורעו שבתיה לאחר א"ה הקנה בעל הענין ענינו לכלל הורעו כיון שא"ך בעל הורעו הענין קנה דהא ענין מ' מטלטלין ועש"ל נקנין כעשוכה :

לבוש עיר ששון

ובל ה' להקטילנו על ידו שיזכרו לנו אתו ונתנו הסתר כ
במתה ועל הדרך שמתבאר כס' ו' ושון לעיל שון קב'
כדברי הרש"א:

ה' ה' קרקש בקרקש או: מטלג' כמשלג' או קרקש
כמשלג' כיון שזכה בו כתיוב זה כחלבוני שנים
מקמי מזה לזה להלג' של כל אשר להם. יש אחרים שאין
ברקיעין זה כלום שלא כיון להקטיל אלא לנזם. ויש אחרים
דמכין ח' מ' ויש עוד כל אחד כאלו דודאי פלו מכיבא עליו
ולא היתה הכניצה להחיש ממשי' להרויח מו מהם שיש לו
י' ע' של מכורו ויתנו המות' לענין זה המל ברקיעין וע' ק'
שון ר"ש פתיק ב':

רר אימתו מקבל החוץ כוטי שפרע ומתי
נקרא כחוסר אמנה וכו' יא טעפיים

א ח' על בו שמעית אינן קונות כמו שאמרנו אבל מקום
היורד בו אחר פנת הרמזים ולא מתן המטלג' כין
המוכר כין הלווק לאפעה מעשה ויראל ויחייב לקבל עליו
מי שפרע ואפילו לא נתן כל המעות אלא חקנת' ואזור בו
גדך לקבל עליו מי שפרע כמו שיתבאר בסיחו בספק ד' אבל
כל זמן שלא נתן המעות אלא טעמ' המקא אינו גרדך לקבל
עליו מי שפרע:

ב נתן דמי הקוח ומכס המה קודם
שוקח בו שלקח ואחר לזה ליקח למוכר תן לו מקחו או
המור לו ומי ח' ח' על כו' שיש פדום שאבד באופול' היה
כח מכור: להגלו' ולא כתרפל בדבר הריו זה המור הדמים
ואין כאן מקום למי שפרע ויש אומרו' דהוא כדון למי שמור
בו מפני שרא' להסד' כל המקח כיון שמשע שבו' גוים
לוקמנו שלא אמרו לקבל מי שפרע אלא כשמור מזס ונקרא
וולא:

ג ה' שפסל סבר שבתיק וקבל דמיס ולא הו' לו איתו
קמין טעמ' עליו בתבאר בשון ר"ש וע' ל' ביומ' ט'
כש' ו':

ד כונד מקבל מי שפרע אורוק איתי כביית דין כקללה
בתיית דרך כלל ואחרים מי שפרע מחסו דור החטול
ומכסו דור הכלנה ומכסו פתים וימורס ומכורס טעמ'ו
כוס הוא רכרע חמו פאוב עינה כדוכור. ויש אומרו' דמי'ט'
לויטוק לזם לדידו ואחרים לו הוא רכרע משך אס אויך
עונה כדוכורך ואחרים לו כן כרבים אולי ויאור מן המורה
וקומם מאחרו:

ה ה' ה' ה' מחכורו קרקש או עזר מטלג' ופסקו הדמים
ובהניח ויחייב על הדמים לקב' דמיו אין כאן ואפסוק
אין כאן שפרע שמות לא נתנו וכמאן לא קנה כל' כגונו
ואס כן כמה קנה וכל הונס' למזור בו מפניס מזור ואינו
שדך לקבל מי שפרע:

ו מוכר לו בדמים כלבד ופסקו הדמים והסם פוקוס ונזס
על המקח כדו שפיהו לו פוקוס ויזס פיהו על והוא אחר
מן הכרושים שפרעו על כושימית קובה כשימית' אף על כן
טל' נתן כלום מהדמים כל המזור בו אחר טעמ' מקבל מי
שפרע שיהו כרס כושימית קובה שפיהו אחר טעמ' קבולו מי
שפרע ואס שפיהו המדוכה הוא שפיהו הרזס קניין גמור
קובה המ' ויין אחד מהם כול' לחמו כוכל זה שרסם בכנו

הלכת מקח ומכר

קב

המוכר או שפארטו למכור רשום מקחך וע' ל' ביומ' קב':

א הכונס איכנותו כדברים כלבד כרו ויה רהו לעמוד כ
כדוכורו אף על פי שלא לקח מהדמי' כלפול' רשס ולי
הניח מטכון וכל רהו די כיון ליקח כין מוכר אף על פי
שאובי חייב לקבל מי שפרע מכל מקור הרזיה ממחורו אמר'
אפילו כתיובך ואיך רשום מכימנו כותה הינו וכוכר י'
ידעתה חל' לין נדקס שיהא הן שך נדק:

ב וכן מי שזומר למכור לית לו חגיגה לא נתן הריו זה
מחוסרו אמנס כמה דברים אחרים כמתנה חופט' שריו
מאכס דעתו של המקבל כשהביטו: אבי כמתנה מוכנה הין
כה אמס מחוסרו אמנה שפרו לא האמין וס שותן לו דברים
אילו מפני שהוא מוכר ואינו קונה פה שיקנה אותה כדבר'
פיהם קניין בהס' וע' ל' שון רמ' ט':

ג יש מי שאומר שלא כים אמרו לאדם אמד לנתן לו ת

מתנה אוכס וכולן לחזור בקן אפי' רש הוא מתנה מוכ'
לנבי המקבל כיון דלא שווי מתנה מוכנה לנביכל א' ואחר:

ד מ' שיהו לו חייב אלא מכורו והמור לו מכור לו מטלג' ו
אילו בחוב שיש לו אלך וכמתנה המורדו אחרים שיה
היו כמי שכיך דמיס לענין כל ההורד בו המקבל מי שפרע כיון
הלקים ואחרים דאוב קובה אפילו המס' עריון בעין כיד
הגוה כיון דמגוה להנאה בימנה הו' כאלו כותן לו כלום
דמגוה אין כאן מנה אין כאן אלא ח' א' אחר לו יקנה לו חסך
עלך כהכמת חמול' מגוה דאו קנה בותה האס' דחמול'
לפנין קבולו מי שפרע ואפילו לא נחמלו לו נגמרו האס' הרזיה לו
וזמן כרעון ואחר לו יקנה לו חסך ש'ך כההליכא' שהדומת
לך דמי כמו כותן לו: מעות וע' ל' שון קב' ט' שפך ב':

ה י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ו י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ז י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ח י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

רה דין מוכ' מחמת אינס ומסר מורעא
ובטלהו בו יב טעפיים

א מי שאכסו למכור דתלו וייטוהו עד שמכר כין ב
במקרקע כין כמשלג' כחומר רונה אינו אש שפך וקבל
הדמים כין דאוב' תרנו שכתרנה ואח' רונה אינו שפרע שפין
ונס קבל הדמים הריו זה המור דלמירין אנב אוכסיה גמר
ומתקס וע' אחרים דווקא דאוב' פדום שאלו שהאנס נתן
לו המעות אבל אס הידה כפכו ערש שקבל ממנו המעות
והעדוס לא דחו פכתן לו אינו מכור דלמיר כו היכוס אפסו
למכור כך אכסו להודית שקבל המעות וסו' לא נתן לו ויחמת
זההה הודה ויש אחרים אפי' כהודל פנה דמתך הוכנו אינו
מודה אס לא שקבל דאס אכסו להודי' ל' ללמסו מודע דכ'ל
וכול' למזור מרש' על ה'הודל' ה' דווקא כפנתן לו המעות
אפי' באונס וכוכיה וכוכיו דלגב אוכסיה גמר ומקני אבל אס
לא קבל הדמים אלא שכתן לו שפרע לאכס שכתן לו לא כלום
הוא ולא קנה ויש מולקין דווקא שפאר רונה אבו אש שפך
וקבל דמיס אמירין דלגב אוכסיה גמר ומקני על ידי הדמים

ב י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ג י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ד י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ה י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

ו י' א' ר' אובי חייב לשפוק מכה ואחר לו שפוקן לראובן
טלג' זה אמרו לך בימנה ונתן לו דאובן המכה וכל
שחשין למ' מכה זה אבו נוכה כשיכו והחפץ לא אתן לך ואינו
כמו שפרע דכדו להנזיא חציית עשימי והשמיני כך הדין
עזר אכל אס אחר לראובן ה'ך עזר אותו המכה שאינו חייב
לך ויתן לו החפץ דרך ליתנו לו או מקבל מי שפרע:

לבישעדי שטען

קנטוהי כפד הדמוס ססר מודעא שאין כוונתן וואן הערדו כאן
ולא ידפיכן אויכעפית קודם היצר והוא מודעא מעלינתא או
או בעפית אחר התכר דלאו לאו הוי ממש כמודעא דאם כן כל
ספטרות כעפונס אחר ספסעו ככפרות ונתמרס ויבא לעיפולן
מכל מקום המודעא כותא שאין הערדום ככוננו ולין כס וזון
כסורה ומכשלת המקד דמאחר סודע על ידי המודעא שאלאס
אחריון סמתתא קודם האתח בעפית דרומה הוא שאם לא כן
לא הוי הערדום חותמין אותה:

וא הערדו עליו ערו האכר עכשל המודעא בעטת האקח
הרו המודעא כט והיאמכר קייבולא ארו והוא אוכסא
דאוכסא עפיקר וכובא הוא נוסה איכסוהיכטונו לא ידיונו ליה
דזוכן ליה כלא אוכס דאמר כן חזק הוא אוכסא נמר ויאקני
כיוו דלארנון על סמוכר עמו חס (לא סיה עומר מודעא) מ
אתחלה כיה דברים אמורים כשהמר מודעא פתס אבל אם
אמר לערו המודעא הוו ידעוין עכל קניין שחבי לוקח לעכיל
שמודעא שהכיל והא כטל ויאכיו אחריו כן אלא מביי האוכס
שאם יודעום וואן ברבזכו לקמתה ליה האכס לעילם הרו
המכר כעל ואף עי פישקנו מירו לעכיל המודעא גם הקניין
אוכסו כלום דקניין כאוכס הוא ויש מולקין וזרירים דהבני
הכוסול כעפית שפיק וכן ביהודי לעכיל כעפית לעכיל כל
הכוסול דכח מנו מודעא עד עילם דרוין באכר ויקובלו דרום
דאכס קיבול דרום אף עכיל דלחוס נמר ויאקני אבל כמתת
כל זמן דודעוין כאוכסיה אף עכיל דכסל מודעא או אשילו
לא עמר מודעא לא הוי חתמה דהא לא חתמה מדערו אבל
או לא ידעוין כאוכסיה האכר כוסול מודעא אף כמתת וכן
אם כודע לאחר שמויכו לו באיוה דבר שאינו מוכי לו הו
כמתת לכל דבר:

וב כזוה אוכס אמרו והוא מעכיל המקס כאוכס דלתת
ליה אמרו אוכס אלו אוכס דלתת ליה עככסו בנין מו עהו
אוכר מכני מהיא דמוק למכות לא דאם לא כן כל דאם ויאוכר
בפניה כדך למתין ונימור מודעא יבטונו לו מעות וכא
ויכטל סאקר וזו דבר שאו חושש לתקוים וזכו כאוכס דלתת
לו החאכרוני כיון לא חתמן אלא חוץ אף עכיל דאכס מעכיל
אלא חתמוני דלכור א.א. אכסוהי ליתן מעות ומתת שלא
היו חתמית הונרך למכור לא הוו אוכסא במכרה אלא כשאר
דמוק לעשות ויתוכיט וכיכא ויכלה מירו כאכסויו למכור
דאדרינו אנכ אוכסיה נמר ויאקני אבל אוכסיה לקיט אונו
קניין דלכס אוכסיה אוכס קונה אלה אפיקורו כדעתו וזון מוכין
ומתקין לאדם כעל כדמו:

דין כשאמטא אסכור לך כטאה ופכרלאמר
בזוהר או שאמטא אכרני לך כמו שישטורן
או בדין רבו ד' סעיפים

א שאמר למכורו כשאמטא ערה וו תאן לך מעכשו וכשה
וקבע מירו על כך הרי הוא קנונו לו מעכשו לענין זה
אם ויתכנה אחר כך לאחר כמכר הרי זה מוניתא מירו כיון
שקבע לו דמיה ונחל לי מעכשו אבל לא ידבר לו סכום
מע עלא אחר כשאמכרס איתכרה לך אף על פי שאמר
והעכשו לא קנה אראשין דלא סמכא דעתיה כיון שלא קבע
לו סכום דרום עהי לוקח ממש פמא הימכר וכסוק עליה דרום
אקרום ולא ימכרה הוא ככך וכן דהמכר חושש פמא לילקח לא

הל'מ מקדומוטמר קדל

וטרנס כדאיוס עופסוקו לו לוקחך לא פואכא עפסוקו וואכס
מקניס או קניוס זה לזה לכך עטובס ולכולן לחזור כהן וקבאס
הפכו וכן אף מתרה למחר כיומר דרום שקבע לזו קפלה הפכו
ולא הראשון שלא התנה עמו אלא כשומכרנה מדעתו ויתכנה
לנוהו אם לא הוו כותבין לורק חכה כמו שקבע עם דרחשו
לא הוי מוכרה מרטכו וכשהמר לאמר כיומר מחסו כאינו
אכסוהי למכור דהו אכסוהי לזו למכרה לזו כיומר ויאקני
זכילה לאמירו אלא כשאמר כזה הלשון כשאמכור ויאכרני דך
אכל אם אחר כשאמכור לא אמכורו אלא לך כדך וכך ומכרס
בזוהר או שהתנה אבולו

א אם יאמכרה ביומר האה עסתה עמו ומכרכו לו כל תמא
שכחמו קניס וקבאו ראשין אבל אם לא התנה עמו אלא
כשמכרנה למחר כיומר לאחר הוא אכסו חתום אותו המוכר
אמרו הכו וזה העני עכיון שכשמת המכר קבאו העני עכיל לא
יתכסל כעכיל לתוספת דרום של זה ויהיו לו דע הראשון קודם
המכר ערנו למתן ויתר וזוהר הנה לו ויאמי חתן לו ויתר
שיומר ימכרה לעכו אשילו אפי קבא אותו העני שלא היה
התכיה אלא לא ומכרנה לאחר כשזוהר דהיונו מנה עקבס עמו
דאכסו כיון שמכרה לזו כיומר אין כאן תמא:

ב אחר כל כס דאמכרנה ערו קניו לך משכשו כיון
סופומו בית דין של עשאה כיון שהזכיר בית דין עולטון
אחר הדיכ בהק בדרך בית דין ולא עמוה עכיס כשמתא סוס
העליוני חוק עליהם הולכום אחר דברו אם ליה כיון שזאמרו
פאשכר ערנו למתן ויתר וזוהר הנה לו ויאמי חתן לו ויתר
כדך לתת אלו עד כיומו ולא העשאה לערעף אחת:

ג וכן אם אחר כיון ששמו אותה ארכסא או אשילו אחר
בית דין לא ארכסא כיון דמתא לרשות ויתר התתס בית
דין דעתו עד פוסקו כל הארכסא לערעף אחת ויאס ומכרנו
לאחר כיון שהכסומו אינו פאשכר עכיל אכס דראשין.

דין חכור נפשו על הנאו וריוני אסמכא
וחכויב עצמו כדבר שאינו חייב בו וכו
כ'א סעיפים

א התנה למכורו כין קרקע כין מטלטלין והתנה עמו
כנא'ל שאישו לקיימ כין מהתנה התנה כין אסמכא הקובס
כמתיה התנה כין הדבר עכיון קנה וואם לא כתתו יתגלונוס
הקניין בעל ידיוני סמכאס מחאויב ב' כ'ס הבין יתגלונוס
ל' מוסיון קח ד' של' סומן רח' א:

לבוש עיר שושן

קנה כבוד מוכר או נתן לו כותל על תנאי שילך כיום בלג' למקום
בביתו ויחזיקו בו עתה אם קיים תבוא והלך כיום פלגנו למקום
פלגנו קנה ואם לאו לא קנה אבל אם התנה ואמר אם יתן
למקום פלגנו ליום פלגנו או תנאי לי דבר פלגנו אמרו לך בית
זה או א' תכני לו קיים תב או והלך כיום פלגנו למקום פלגנו
ואחר כך בחוק פלגנו או א' תנאי פלגנו א' תנאי פלגנו הוא כמקור
קיימתי על ידי לפשות כך וכך וכל א' תנאי לא קניא פלגנו
לא גמר להקנינה אלא אם אמר לו קנה מעטני וקנימו

על כך באחד מדרכי הקניונים:

1. יש אדם שצדקתו אס בשעת שמוע המחקר אפילו קודם שנמנה
המחקר התנה המוכר תבוא אחד שהוא לטובת הלקוח כגון
שמוכר לו קרקע שלא באחריות ואחר כך אמר המוכר אם
יטריבה ממך מניבא לך שוכרא שפחא אפרו וכספי גובא דבר
שוא לטובת הלקוח אין לו קניא פלגנו מעתה שוא לטובת
הלקוח היה לנלוקח להקנות לו לטובת היה לו להחזירו בתוך
דבריו וכיון שלא החזירו אחריו סבה מהיראה דחשב ב' בו
אם אחריו התבוא ויחזר המוכר מדבריו ולא וקבל עליו אחריות
ודעתו היה לקנותו אפילו אם יחזור בלבוש המוכר לכן אמר
טוב לו לשחק לטובת און בתבואה פלגנו ומש פלגנו המוכר
לא אחרו אלא לבטוחו מולו להשיב דעת הלקוח ואל לתבוא
נימור אחר כך במש דברים אחרים שמכר לו כמחולס סתם
קודם שנמנה המחקר לגמרו הטול המוכר תבוא או אכל אם
בתחילה אמר המוכר קרקע זו וכלי מוכר תבוא על תנאי כך וכך
אף על גב דסוף מוכת הלקוח מכל מקום לא קנה לא הודעתיה
דכבו והרי זה תבוא נימור וכן אם התבוא תבוא ואחר כך כתבו
השטר תבוא ודלו על תבוא הראשון כתבנו וזה דבר שאין לירד
אפילו בהסתם אלא כיון שאמר שלקוחי המוכר הוא ליום כאלו
התנה כגון שמכר חמורו או שדה ויכרש בשעת היכירה שהוא
מוכר כדי ללך למקום פלגנו או מכני המטר שנמנה ומוכר
כדי לקנות מטבי כדענו הרי זה כמור על תבוא לטובת אס
ורד המטר אחר שמכר לו כאלו הטוב והוולו או נמנה דרך
לפנות לאותה הארץ ולא כתבתי על לפנות או לקני' סתים
הרי זה חמור לו שדמיה ויחזירו לו הקרקע שהרי פירש שאינו
מוכר אלא לפשות דבר פלגנו והרי לא כשהוכר כל כוונתו כזה
ודוקא תבוא מוכר הקנותו ויולק דרך כבו אחר המכור ק
קרקעות שהוא מתבררם מהן אס לא שיהיה דעתו לקנות דירתו
שכאן אבל אם מכר מש' פלגנו אפילו מכר כל מש' פלגנו ואפילו
אחר כבודו בשעת המכר שעל דעתו וכן הוא מוכר וא' כך
לא כשהיה אותו סדרב הקרקע קיים אס לא שהתנה בלשון תבוא
נימור לפי שפ' עמיס אס מוכר מש' פלגנו ומכני שכן כהס או
לנודך דבר אחר:

ד. ודוקא שאמר כן כפירוש בשעת תבואה ש' דעתו כן הוא
מכור אבל אם מכר סתם ולא פירש בשעת המכירה אף
על פ' שיהיה בלבוש פלגנו כך וכך הוא מוכר ואף על פי שדראין
הדברים שלא מבר אלא לפשות כך וכך ולא בשעה אינו חוזר
שהרי לא פירש ודברים סבל אינם דברים ואף על פי שקודם
המכירה אס שהוא מוכר על דעת לפשות כך וכך כיון דבשעת
המכירה לא אמר אס חזר לקנות כמעטין גולו דעת בשעת מעשה
ל' כ' א' תבוא כולו הוא כולו גולו דעת דהרי בשעת
א' א' מוכר קרקעותיו וקני' ודוע למס הוא מוכר מה הוא אובא
אחרת א' מוכר בתבוא המחקר ויש חומרים כשתתנה דברים

ה' רבית מקח וממכר

ה' מו שהקנה להכירו והתנה עליו על מנת שתתן מקח או
כשתתנה לפלגנו או תמוכרונו א' שבראו כתבו לאתן
בלונו קנה ואם לא קיים תבוא חלל אמרו לאחר או שלא מנה
ולא כתבו בזמן שוקב עליו קנה וכן המוכר או הלקוח שהתנה
סומרו לו המחקר כמכורו כמכורו לו המכרת דבר המכר
קיים ויחזור כמות שהתנה - ואם החזרו לו כשל בדמו או שקנת
כתובה או חמורה וקיים התנאי עליו כמק' ק' :

1. מוכר לו קרקע והתנה המוכר שחוזרונו כמכורו לו המכר
הרי זה תבוא נימור שהרי המוכר התבוא לפנותו וכך
להחזירו לו כמכורו לו המכור שמוע לטובת הלקוח א' תבוא
על קרקע זו כמכור שמוע להחזירו לו כמכור און באן מקח
אלא הו' ליה הכך וזו בהלואה כמכור וזהו כמכור אפילו
מחמתו כמכור שמוע ל' א' שמוע כמכור שמוע מוכר
אין כו' שמוע ואינו גובה כו' משמוע כמכור דלמילי לו ראוה כמכר
אין כאן ומכירה על פ' ס' הוא:

2. ואם מכר לו סתם ואמר במה העסק אמ' לה הלקוח דעתו
לכשויה לך משנת תבואה לו אחריו לך הקרקע ק'
על פי ש' שמכר לנכר בלשון תבוא נימור והקנה לו כמכור והרי
התבוא קיים וכך להחזירו כמכורו לו המכור אפילו הכי
כלוקח חובל מירת ואין כזה אכר רובית שכיון שכמכר מקח
הרי המקח אף הלקוח מוכר שמוע כמכור א' עליו לנודך
הרי מוכר לקנינו לטובת און כאן רובית לו כמכור זהו המכר
היה ליה כמכור ומכורו לו וכוה שהתנאי בשעה א' גמר המקח
אפילו אם התנה המוכר שומר לנלוקח לאכול הפירות שיה
על כל פנים העסק היה מקח נימור אלא שבמכירה הלקוח לבס
משנת דרין לחזור ומכורו לו כמכורו לו המכור וכיון כך דמיו
כך הוא שלו ממש לכן אומר לאכול השירות והא' דמיו
לוב הלקוח כו' אורסא דמילתא בקטש פלגנו כמכר המקח וד'
כל קח להתבואה לא להראות טוב לכבו למוכר שאינו וזה
למחוק כמכורו אלא כמכורו לו המכור שמוע לו:

ח. מעשה באשה אחת שפ' אחרת אובן לכוות שלח לקנות
קרקע מחמתין שהיה קרובה ואם שמענו המוכר גלובן
השליח אס היו לו משנת תמור לו קרובה קרקע והוא ד'
קרובים א' תס' בלומר וקרוב הדבר שהיה תמור לך והיה
מקשה על כך וכל פ' שמה לבנו החכמים ואמרו זה השלח לא
קנה כלום שהרי לא מתנה דעתו של קרובה זה על דברו הא'
מכני שלא האובן שיהיה נימור ובמא' ש' שמענו לו גמר והקנה
לו הקרקע:

ט. כל ה' פ' ש' שהיה מלא והוכיח ואמר לוב אס לא א'
אשרתך עד שלמה פנים והא' שהסד ש' ללמסן
כין שהיה שהיה טוב ויחד מחיה זהובים כין אס איה טוב
ויחד און זה אלא א' שמכרת' ולא קניא פירש שהוא מוכר כמכר
שוכר לקיים תבוא ולא נמכר להקנות לו שדה ולכן לא מקשה
לו מעכשו וכיון שאינו מקנה לו מעכשו אף על גב דמכר
הכי גמר ומקנה ליה כדעתו לאו כלום הוא ולא קניא אכל אס
אמר לו אס לא אשרתך עד ג' פנים תהא שדה שלי קיימם
לך מעכשו תקשה ש' קנין גמר' שמקנה לו שדה ש' עכש'
כמכור נימור

לבוש עיר שושן

הלבית סקח ומסר

דרך סמוך והתלו שאין הדבר כן כיוון שכל אחד בנותו להרויח
גם הוא גומל ומקבל אם נסבדו דלונב דבעי למקני גומל ומקני
וקונה המרויח המעות ע"י הדף והמקום הוא קניו לשניה וכן
כל מינס המסו זה עם זה הם קניו מידו קנה מעטם דלונב
דבעי למקני בו דקניות סודוכין על ספקיהו יו וזל מוקרו
אסתתא אלא כשפקר הדבר תלו בתנאו לעשות או שלא
לעשות אבל תנאו שכל כל כנסו יהא המעט כיון הממתי
עצמו למכורו ואומר אם יהיה כנסו ותנאו כך וכך ולא לאו
ותן לנורשו ולא מוקרו אסתתא דהא על כל כנסו חייב
לתן לזל כיונא כזה:

יד כל שקניו מיד ובקניו מיד ואומר קנה מעטשו אין
באן אסתתא כלל דהא הקדמו לו מיד וקנה כינר אם
לא באמתמאן ועד שלשים ויט קנה כות זה מעטשו וקני
מירו על זה אם לא בא כפדן החזק הרו זה קניו כל כיונא
בוה סולנו לא נטר להקנותו לא הא הקדמו מעטשו יא כיון
דמעטשו קניו ע"מ כמקנה דק"ל כל האומר על אסת כמות
המעטו דמאן שלא אחרע מ הוי במעטשו אלא בע"מ הכא
על קיוב מעשה וקיום התנאו כמו הרו הו נטר ע"מ שתתנו לי
ד' זוטות ע"מ שתתנו לי הדינר ע"מ שתתני לי כמה ע"מ שלא תלני
לעשות אדך כמקנה דק"ל הו אסתקניו המכירי המינו מתנן
לו בנייר וקניו ושלח תך לבית אביה ורונה אסתקניו מתנן
המעט כל מ סוהיה בעט נטר וקני דשין קדושין מעטשו ע"מ
שתקניו התנאו אבל ע"מ הכא על ידו מעט בני שרי' אמר
שא תתנא ונאמר ע"מ אם אכא אמן לך כך וכך ע"מ כזה
אינו כמעט ע"מ דהדרכה זה נראה דתחובות פתח כדך קנס
אם אכא וכל שחומר דרך קנס לא קנה אפי' כיוצא דקניו
אחרים אם אכא כנס ע"מ אינו באחרת מעטשו אלא
כאם כולו אחרת כסתתא זה אם אכא וכוין שמתחיל בלא
אם אין כיון קניו והוא קניו:

טו כד' אהרן קניו ומעטשו בסקח כסתם בית דין
אבל אם קניו מידו בבית דין מחוב הראו להכס ע
מתן קניו אבולו בלא מעטשו והוא שתישע וכוונתו
בבית דין והוא שלא יהיה אכנס כונת התניס שצרו או שצדו
כד' וקניו מידו אפ' לא יבא כונתו וכו' ונתער זה לבעל
דיונו הניע הווס ולא בא הרו אילו נותקפו והוא שהיה הקניו
כך דהמזב ואם עכבו כהר או סולנו לא יקנה דהא אכנס הוא
שלא היה וכול לבא וכן כל כיונא כזה וקני' דין זה על כסו'
ב' דיום אף ע"כ דלא התפוס זכויותו המכני הוהיל
וקניו מתנו כ' דחשוב הראוים להתפוס מתן ומכר הרא'ם
דכני בהניו ע"מ אכ' דחשוב מוקרו לענין זה כל ב' דקניו
כיונו אסתתא דהונו מרדו החילוקים שיש בין הוכא
דיום אלא גיוס וכוין הוכא שום כירו לפשת
מה שקבל עליו או אין כירו לפשות קניו דקניו כיונו א
אסתתא והקנה שלא הא כשסתתא קניו מאס הקר בית
דו' הקר יא שאין נריוס לב' מחוב כל כך אלא כד' החשוב
מכירו מנן כדכתוב או לא השוט אפר ויכס כיוס קהם אין
לך אלא שובט שבוקר או החימה לרכוש כדורו אפעי' שאין
סיך שזרוב כן עובט כיוס ואם כתוב כסט קניו מעטו
כך דחשוב אפעי' שלא כהן כיוס לא היה כ' מחוב לא מעטו
לכתוב שטר טוב המועיל מהני כאלו פורס דהו כמו הודה
סקנה ככ' דחשוב או שקבל עליו כ' וכו' דחשוב והודאות
בעל דין כחאה עדים דמיו ועל סימון פ"א ע"פ ה' יא שאם
הלשום אסתתא זה כנדר זה כמעט המינוים וכשטרותיה קניו
אילו כסתתא מעט דיוא דמלכות דוכא ועל סימון פ"א :

יו והיה סכרד כשהיו רגוס להקנות באסתתא הו שפוט
כך קניו זה היה חייב נחכירו מאס והיכוס ולא פשו'
פשו קניו מבטלהו סכל זמן שהיה כך או מעשה כך הרו
החוב זה חמונו מעטשו וחס לא יהו כך אלא ועשה כך
הרוי מוכרו במתן סמיו עשתו ושל דרך זה הו שפוט כך
הקניו: כיון אסתתא פשוטו וככל הדבריו אדמות להסוכן
ראו לנדרו זה לדרך זה מהניו ומועיל ככל דבר וככל פשוטו וינת
מכל הקניוים המעט'ם האסתתא חפני שפס' אסתתא
הו כענין שאמר אם לא אעשה כך וכך אמן לך כך וכך
אף על פי שלקניו חכמו מוקף הקניוים כמעטשו וככ' ד
חשוב וכמתכוו וכוונתו וכוונתו הו אין באן דכר פתל על
הקניו ואין פוין קניו אלא בדבר מיוחד שיוול עליו קניו
וי' וכך כשהיו רגוס להקנות דכר באסתתא והו דיון לאס
הענין כנו לומר דכר זה או לא יהיה כך וכך ונפי' דבר
אחר דכר אם לא יעשה כך וכך או לא יהיה כך וכך ונפי' דבר
נריוס לומר דכר זה או לא יהיה כך וכך או לא יהיה כך וכך
לומר י' ומסתכל וכול לומר להקניו שאין מסכ' קנה במלשן
כמו שמתבאר לעיל בדיון הוכין ודרך רוב העולם לקנס
כמה ככך וכך ע"מ לנכר הו קניו מזה שהוא חייב לזה
וכך מעט והוא מהחייב ככך כמו שכתב לעיל פי' וכל כמ
קניו מן העכל מחוב שחס זה ועשה כך או יהיה כך שהוא חייב
לו מחוב זה מעטשו וידר על זה קניו על זה החוב מעטשו
שהוא חייב אם יעשה כך או יהיה כך ולא אם יעשה הרו החוב
בתקניו מן מקומו כענין לכתוב' שטר חוב' גמורו וכוונתו
שכוס לשלו ולומר שד שטבור וכן פני השטרות לעכנדרו
וקנס עשונן כשדוכין לקנסו המור בולא כיו אסתתא אפי'
כלא אכשאו חייבוס כקנס כו כדוהו איתחייב החורו
כקנס כדמי הבושת שכוס אסתתא כדוהו כיו אם אוכר אפי'
אפ' אפי' אסתתא וכו' וכו' ככוס ככוס ככוס ככוס אלו וכו'
קניו נרד' דב' אקניו אין הדבר מתכנס כל כך נוס לא
מכחי אהרד' כל כך שאין איתחייב זה לזה בלא קניו ואין
באן כסת' וכן קניו יעשה זה דחסיקין אכא דמסו דמי
כעושת וזה כדכר אלו ד מוד כעשה עקניו מתחייב כקנס
אך על פוסקו כדמיון התכנסו ודף על כו שאתר הושת
אלכתוב ש' איוס אונו בלום דהא על ידו הקניו ונא כקל
וכשאתר חורו כו הרויכירו מתכניוס וכה כקנס ומה נב'
לכתובת התכנסו בראה לזוכ' אם התלמד קבל עליו קניו
כעשה שכתבוהו אם חסיד כוולא כמלא מלמד אחר חותן אין
זה אסתתא דלא חשבו גיוס וכן שחפסור הכ' שאין לזמי
שלמד עס כנו והו כיו אם אוכר ולא אסתתא הו:

זו שנים שהתנו כיוסיה לקניו דכר אחר ונתנו ערכות
לקנס מעט שישוור זה וכה ככורו לעכרונ לא ואמר אם
אבי חורו לך אמן לך כך וכך ומה זה לך למשכן על חיון
שאתחייב לך אם חמורו כו דכו האו גוונא לא וכה גוף
המשכן וכל זמן שאכונתו י' כלום יהיו מכה אין כלן אשטן
אין כלן שאין גופו קניו ולא וכה כלום שאין אדם וכו'
לשטר דכחי' במה שאין בתחייב לו דלא הויל אקניו דכרס
כעלמא דכחי' יהיב ליה שיקם למשכן בלא נרד' לקנות
לו כסודר דלא באסתתא מעטשו או ככ' מחוב כדו'
שיתחייב לו מן הקניו אחרו כו וכו' וכו' התכן כחשטן
דאין חול השיעור על משכן כיון שמתחייב לו כקנס אם
ואמר כו או אמת כוולא אם חמורו כו תוכה כנף התכן ככ'
וכך

י' לבוש עיר שושן

וכך חתון שאז וקנה החבץ משכנו בלא קניין
וה שטר שכתוב בלא לא יגרע לזמן פלוני שיתחייב
וכך חתון וכתוב בלא השטר ללא באמתכת והלא
במשפטי דמטריכו' אין לזמן זה הכתיב, כשטר מוכיחו מיהו
אמתכת היא שנינו דריות לאבמתכת הוא ולא קנה וכן
ראוי לדון חף על פי שיש חולקין :
ועוד דרום הם כדכתבין אסויה אלקים שמדו ונוש אים
בתוך תתן את השם הזה לבידו ויגיד וכן אים כתב כשטר
שקבל עליו כמ' אובט ד' חף על מי שלא אחר כן כשטר
מה שכתב כשטר כן היונו אים שהיה כזה לכת' שטר משפ'ו
והיו כמו שקבלו עליו וכמו שכתבתך לשל סעו' וזכר כתיב
בו ד' המוכר דהו כמו הוראת ד' דמכרתי שדים דמי'
וכן אים כדר לנדה או להקדש איהו דכר באמתכת קונה
בדמיה לבנות כשטר משפ'ו להדמות דמי' ואין זה א'
אמתכת :

ב' המוכר עתמו למכירו דכר שאינו חייב לו כלל תנאו
חף על כו' שאם היה חייב לו כלום אינו דומה לאמתכת
מוחבב דלאבמתכת הוא תולה הענין כדכר אחר ולא גמור
אמתכת דמי' ויתקיים אותו הענין אבל הוא הא חוב עתמו
משכנו כלל מום גמור והיה גמור ויתקין וקנה :
בא' חייב עתמו כדכר שאינו קובעו הדינו חייב לזון
אחרך או לבסות אחרך לרה"מ כ' חף על פי שקנינו מיהו
לא משתכר דקנין שאין קנהם למה משתכר לא גמור
וקנה ויחף על פ' כדכר ההקבל עליו לזון כת' אשתו חמשה
סנים קיימא לן, שמיים לזונה כמו שתכרר כלבוס הכין
גארבמן סימן קיד שאינו תמה שפסקין כן כשפ'ו שאין ודומה
לדברים הנקנין באמירה כלומר לאבמתכת הכשוין גמור
וקנה אבל ככא לא גמור וקנה וכו' דעת הרמ"ם והל'
שארונים חלקיו עליו ועל' ד' סימן פ' פ' פ' פ' כד :

ג' בקח שנעשה בצר איסור וכו' סעיף א'

א' שחך שנעשה באיסור כגון הוסיף כשוני המקח כשכול
אמתכת המעות או שפסק על הכירות ימים שובא השטר
ונס לא היה לו למכור וכתקיים המקח בקניין או כח שאר
שדרכו התקנות המקח קיים ואין אחר מה שכול לבטל
המקח לומר משפט שאיסור נעשה אין המקח אלא
הכין שכתב באחר אדרכו הקבולות המקח קיים ומכירות
מכאם שכתב קבלו המוכר אין חובין או הו' מידו שאין זה
ריבות קבולה שובא כדיונין אלא אבך ריבות ומיהו ה' ה' ה'
וכל לתקור שלא לוקחין כשטר הויקר אלא כשטר הוול שפרו
מחילין לא לזר אלא על הוול הוול הוול הוול הוול הוול הוול
קודם שיבא השטר אלא שפ'או באיסור לסיכר אין לכונן
למכור בקנין השקל ולעול כמותימה שהיה כדעתו לבטל'
ואין חילוק בין כה מקח או מתנה או שמלה או שאר דברי'
כלום חף על פי שפסקו באיסור הענין קיים וכן אים כשטר
אוכרר שלא למכור וכתב ויכר המכר קיים חף על מי שפסק
על שבוטעו ועל כדו' :

ה' המקנה דבר שאינו בסוים או שלא

ה' הלשם מקח ומסבר

בא לעולם וכו' סעיפים

א' המקנה למכירו דכר שאינו מסוים אים היה מוכרו דמי
חף על מי שאין דמיו ויסקלו ודמי דרו זה ה' ה' ה' ה'
אין מינו ודמי אים קנה דמי כדכתב דמיה כונן היה נמכרו
ערמה וז' של משנ' אים מוכר לך ככך וכך חתקו על של יין
אין מוכר לך ככך וכך של תלמיס אים מוכר לך ככך וכך
חף על מי שאין אים דמיה דמי ולא שמוין הקבוקים וין
ולא משקל התלמי' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
מכר הויתר על האומר אה כדכעתם מכל מקום המקח מל'
על מה שהיא ויהיה אים שיהיה ויש להם כסו השטר שכתוב :
ב' אלא האומר למכרו כל מה שיש בבית זה אינו מוכר לך
ככך וכך או כלמה שיש בביתו זה או אים מוכר לך
ככך וכך אולם היה שיש בשן זה אינו מוכר
לך ככך וכך ונהי' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
דמיה עליון שהיו חובוים מה שיש בו אים תכן אז והכ'
ואין זה א' כמחשך בתבואה דלא קנין וכן כל כונן כוה' ה'
ד' ה' כשכיסו שמתלמי' זה עסו פ' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
קבו דלא שכתב דמיה ויפיון לקנין חף פ' דמי' ס' ס' ס' ס'
ג' המוכר למכירו כשטר דינריס משין ולא כשטר כמה פאה
מוכר לו כולו ל' כשטר שפסקו כמות שהיה כשעת המכירה
דמשתא היתה דעתו על שטר שפסקו וכל החורכו אחר
בתוכה דמיה ולא רנה כשטר שהיה כשעת תבנית המשת'
הקבלתו שטר :

ד' אין אדם מקנה למכירו דכר שלא בא לעולם שאין כאן
דכר שמוכל עליו הקנין ואין חולק בין המכר בין כדמכתב
ברוא' כן כדמכתב שכתב מרש כונן האומר למכור מה שעתיו'
שהו מוכר לך מה שזכור אילין זה בתוך יך תמימה שת ד'
בדמה וז' לבניו או אומר מה שית' פ' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
לך או כן תן לך לא אים כלום שהיה הדבר הקבלתו כעולם
ואפ' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
לחורכו ואלו אחר שתל' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
פירות האילין וכן לעולם מיהו אים קדם ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
פקנה אין שמואלין אים מידו דלענין זה מהני בקניין פ'
הראשון פ' אים מפ' לא מחקוין הויה וכדכירות כמי דנוקא'
בשקנה אותה קודם שכתב אבל לאחר שכתב ומקורכ'
לעולם וקנה ונוקא' שקנה מה שזכור השד או האילין או ה'
שת' דכר לאו שכתב כמו שאמרנו אבל מה שכתב האילין
לפירותיו או הכרה והשקמה לעכריהם קנה מיד גוף האילין
לפירותיו ונזק' הכרה או שפחה לולדה ואין אחר מהם יכול
לחורכו ה' המקנה למכור דמי וזכו לכשמוכר הוין מקורו דכר
שלא כן לעולם אים אומרים דכל זה חוירו' בתקנה לו פ' ס'
אלא אים כשטרם לכשויה בעולם הוא מקנה לו קנה חף על
מי שכתבו אינו כשטרם ושו חולקין וכן כו' י' אומרים חף
על פ' דאין אדם ויכל להקנות דכר שלא כאלעולם מכל'
מקום ויכל לשכר ד' בתורת שפסוד ושו חולקין והיה משת'
שהו נס השיעור אין לו מקום מתה כשעת שומכו שמוכל
עליו הכל היא ויכל למיכר את עתמו לתת לו דכר זה כשיכא'
לזו כיו' שכתבא לעול סימן פ' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
מי שמתנה למכירו דכר שלא כאלעולם עס דכר שכל לעולם
ג' אומרים דמי' לקנין אומר שכתב לקנין סימן ר' ז'
אם כשטר לקני' המקח חף על מי שלא בא לעולם נרדק לקניס
פ' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

פ' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
פ' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

לבוש עיר שושן

שכונתו כלכלתו מורחז ספקו זה וסומן ע'ב ספקי ח' וזהו ר' און ר' הובס כ'כ' כ'ק'י' ו'ה'ל'ב'ן א'ס לא כובל לבק' אורו הקינים שביעית כעון שמתן איתו החפץ מאוסב לזה שאין יתקיים כלום וכן הדין א"כ על כ'ביעיתו ח'ף על פ'ו שהוא ח'י ח'י'נ'נ'ך ליתגו לזה: וכ'ס' שאין א'ה'ס וכל' להקנות דבר ש'ח' ב'א לעולם כ'ך א'ז'ו'כ'ו'ל לח'מ'ל דבר ש'א'ל כ'א לעולם: ש' דבר ש'כ'א לעולם א'ל'א שא'ז'ו'כ'ו'ר'י' ד'ו'כ'ו' כ'ד'כ'ר' ש'א' כ'א לעולם ד'א' ח'מ'ל א'ח' א'ה'ס ו'כ'ל: ח'ז'ר כ'ו'ע'ל' ס'ו'ל'א' מ'כ'ל מ'ק'ו'ס ל'א' ט'ח' ה'ח'ו'ב' א'ק'ב' ה'ד'ג'ר ש'ח'כ'ר' ו'כ'א' ל'ד'ו' נ'ר'ך ל'ק'ו'ס מ'ק'ו'ס ד'ו'ד'ו'א'י א'ר'ע'ת'א' ד'כ'ו'י' ט'ח' ו'ק'ב'ה' כ'ד'ו' ד'ל'ק'ו'ס ב'ה'י'ח'ו'ת'ה' ל'כ'ו'ך ק'ח'ו' זה כ'ק'י'ת'ה' מ'ל' זה:

ו' ה'ס ס'ק' על ש'ר ש'כ'ט'ו' ו'ח'א' ל'ש'ר ו'ק'ל ה'ד'מ'ו'ס ו'א' ה'ס ה'מ'ו'ק' ש'ח'י'ו' ה'ב'ו'ת' ח'ז'כ'ר' ח'י'ב' ל'ק'ב'ו'ת' ל'ו'ת'ן ל'ל'ו'ק'ה' מ'ה' ש'כ'ט'ו' ו'ח' ח'ז'כ'ר' ו'ל'א' ה'ק'ב'ו'ה' ל'ו' ל'ח'ה' ה'ד'ר'כ'ו'ה' ה'ק'ב'ו'ה' מ'ק'ב'ל מ'ו'כ'ר'ת' ח'ב'ל' ח'ס' ש'כ'פ'ת'ו' מ'ד' ש'ל'א' י'ח' ה'ש'ר' ש'ח'י'ק' נ'ע'ש'ה' כ'ח'ו'ס'ר' כ'ח'ו'ס'ת'כ'ז'ר' כ'ל'כ'ו'ס' מ'ל' ס'י'מ'ן ק'ע' ה'ס' ח'ף' ח'ג' ה'ק'ב'ו'ה' ל'ו' כ'ק'י'ן' כ'א' ל'א' ח'ז'ר כ'ו'א'ן' נ'ר'ך נ'ק'ל' מ'ו' ש'כ'ר'.

ו' כ'ס' שאין א'ה'ס מ'ק'ב'ה' ד'כ'ר' ש'כ'א' ל'ע'ו'ל'ס כ'ך א'ין א'ה'ס מ'ש'ו'ר' ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע' ל'ב' כ'ו'ט' ח'כ'ר' ש'ד'ה'ר'א'ו'ב' ו'ס'ו'י' ח'כ' ו'ח'ו'ה' ל'ש'ח'ו'ן' ד'כ'ר' ד'ו'ע' כ'כ'ל' ש'כ'ה' ל'א' ק'ב'ה' ש'ש'ח'ו'ן' כ'ל'ו'ס ה'ח'ב'ו'ת' ל'ב'י' ש'ש'ו'ר' ל'ו' ד'כ'ר' ש'ל'א' ה'י'ה' כ'ע'ו'ל'ס ו'ה'ש'ד'ה' ע'ס ה'כ'ר'ו'ס ה'כ'ל' ה'ח'ו'ך' א'כ'ל' א'ס ש'ו'ר' ה'ח'ב'ו'ת' ל'ע'נ'א'ו' מ'ה'י'ה' ו'ש'ס' ד'ח'א'ר'כ'ל' ל'ע'נ'א'ו' כ'ע'ן' ו'כ'ה' ש'ו'ר' ו'ד'ו'א'י' כ'א'ל'ו' ש'ו'ר' ל'ו' ח'ק'ו'ס ח'ב'ו'ת' ל'כ'ר'ו'ת'ו' ו'ז'ו' כ'ח'ו'א'ן' ל'כ'ר'ו'ת'ו' ל'ע'ו'ל' ס'פ'ו'ך' ג' ח'ף' ע'ל' פ'ו' ש'ל'א' א'ח'ר' כ'ן' כ'ר'ו'ס' ל'ב' נ'כ'ו' ע'נ'א'ו' ה'ו'ן' מ'ח'ח' כ'כ'ר'ו'ס' ו'ש'ו'י' א'ס ח'כ'ר' ה'ל'ו'ק'ה' ש'ד'ה' ל'א' ד' ח'ק'ו'י' ס'ל' זה ה'ח'כ'ר' א'ז'ו'כ'ו'כ'ו'ל' ל'כ'ר' ו'כ'ד'ך' ל'ת'ת' ל'ו' כ'ל' מ'ה' ש'ש'ו'ר' ל'ע'נ'א'ו' ו'ח'א' ח'כ'ר' כ'ר'ו'י' מ'ק'י'ר' ל'כ'ר'ו'ת'ו' ל'כ'ר'ו'ת'ו' ש'כ'ר' ל'ו' כ'ו'ך' ו'ח'כ'ר'ה' ל'ח'כ'ר' כ'ש'מ'כ'ר' נ'ח'מ'ר' ש'ק' כ'ח'ו'ס' מ'כ'ר' ר'א'ש'ו'ן' ו'ק'ב'ה' ק'ל'ו'ק'ה' ל'ש'נ'י' כ'ו'ה' ו'ח'כ'ו'ל' א'ה' ח'ז'ר' ה'ל'ו'ק'ה' ה'ר'ח'ף' ו' ק'ב'ה' ח'ן' ה'ל'ו'ק'ה' ש'כ'ו' ש'ק'ב'ה' מ'ח'בו' א'ז'ו'כ'ו' כ'ו'ת'ן' ל'ח'כ'ר' ר'א'ש'ו'ן' כ'ל'ו'ס' ד'ח'ה' מ'כ'ר' כ'ש'נ'ו' ל'ח'ש'ו'ן' כ'א' ל'כ'ו'ת' ש'ח'ה' ל'ו' כ'ו'י'ח' ח'ת' מ'ח'ב'ו'כ'ר' ר'ר'א'ש'ו'ן' א'ז'ו'כ'ו' מ'ת' כ'כ'ו'ס' ש'ד'ה'ו' כ'ו'ד' ה'ל'ו'ק'ה' ר'ר'א'ש'ו'ן' ח'ן' ל'כ'ו'י' כ'ל'ו'ס' א'ל'א' ח'א' כ'ן' ע'ו'ר'ס' ל'ו' ה'ר'ו'י' ח'ש'ו'ר' ל'ו' ו'ז'ו'ר'ש'ו'י' א'כ'ל' כ'ש'ל'א' פ'ר' כ'ו'ן' ש'א'ן' ל'ו' א'ל'א' מ'ס'ו'ס' ד'ח'מ'ר'ו'כ'ן' כ'ע'ן' ו'כ'ה' ש'ו'ר' ל'א' מ'כ'ו'ל'א' ל'ו'ל'א' ל'ו'ר'ש'ו'י' - ו'ס' ח'ז'כ'ר'ו'ב' ד'ה'י'ו'י' ד'ו'ק'ה' כ'ש'א'ז'ו'כ'ו' מ'ש'ו'ר' ד'כ'ר' מ'ח'בו'י' ר'א'ז'ל' ה'ו'ר'ך' כ'כ'ח'א'ו' ב'ש'ל'א' ל'כ'ן' א'ון' מ'כ'ר'ש'ו'ן' ק'ל' ו'ל'א' ל'ו'ר'ש'ו'י' א'כ'ל' א'ס ש'ו'ר' ל'ע'נ'א'ו' ד'כ'ר' מ'ס'ו'י' כ'ע'ן' מ'כ'ר' ב'ית' ו'ח'ר' ע'ל' מ'ת' ש'ד'ו'ש'א' א'ח'ת' ש'ל'ו'ס' כ'כ'ו'י' א'ח'ר'ו'י' ו'ר'ש'ו'ן' ז'כ'ו'ת':

ח' ו'ח'ף' ע'ל' ש'כ'ד'ך' ל'ו'ת'ן' ל'ו' ה'כ'ר'ו'ת' ש'ש'ו'ר' א'ס ל'א' כ'ת'ס' ל'ו' ח'ן' ה'ח'ק'ה' מ'ת'כ'ס'ל' כ'כ'ך' ש'ל'א' ת'ל'ה' ק'ו'ס' ה'ח'ק'ה' כ'כ'ך' א'כ'ל' א'ס א'ח'ר' כ'ל'ש'ו'ן' ת'כ'א'ו' ע'ל' א'ת' ש'ת'ת'ן' ל'ו' א'ז'ו' ל'כ'ל'ו'י' מ' ה'כ'ר'ו'ת' כ'ך' ו'כ'ל' כ'ס'ה' א'ז'ו'ק'ו'ס' ה'ח'ק'ה' ת'ל'ו' כ'ו'ן' כ'ו'ן' ש'כ'ן' ה'כ'ר'ה' ו'ח'א' ל'א' י'ת'ן' כ'ח'ו'ס' ש'ד'ה'ן' ה'ח'ק'ה' כ'ש'ל' ר'ח'ף' ע'ל' ג'ב' ד'ח'ן' א'ה'ס' מ'ק'ב'ה' ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' מ'כ'ל' מ'ק'ו'ס' י'כ'ו'ל' ל'ת'מ'ו'ת' ע'ל' ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' ו'כ'ו'י' י'כ'ו'ל' ל'ש'ח'ן' ע'נ'א'ו' ו'כ'ח'ו' מ'ח'כ'ר' מ'א' כ'א' ל'ע'ו'ל' ה'י'א'ו'ל' ו'ש'ד'ו'ן' ל'א' ז'כ'ה' כ'ת'ל' ה'ו'א' ל'כ'ל'ק' ח'י'כ'ו'ב' ד'י'ו'ן' א'ה'ס' מ'ק'ב'ה' ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' מ'כ'ל' מ'ק'ו'ס' א'ס ר'ו'ש' ה'ו'א' ל'ק'ב'ו'ת' ו'כ'ו'ל' ג'ס' כ'ן' ל'ה'ק'ב'ו'ת' ד'א'ב'ג' ד'ב'ע'ן' ל'ח'ק'ו'י' נ'ח'ר' ו'ח'ק'ו'י' ל'ש'כ'ך' ע'נ'ו'ס' ש'ע'ש'כ'ס' ל'ק'ב'ל' מ'ת'ת'ה' ע'ל' ח'כ'ר' ו'ה'י'ח'ו'ה' ח'ז'ך

חלמת ספק רבסב

לזה שלכל מו' חז'ה' ש'ו'ת'ן' מ'ת'ת'ה' ש'ח'ל'ק'ו'י' כ'ו'י'ו'ת' ק'ב'ו' ו'ח'ל'ק'ו'י' נ'ע' ל'ס'ו'מ'ן' ק'ע' ו'נ'צ'ר' כ':

ט' מ'כ'ר' א'ו'כ'ר'ן' ק'ד'ל' ל'ח'כ'ר' ל'ח'כ'ר' ה'ר'ו' ל'א' ש'ו'ר' מ'ק'ו'ס' ה'כ'ר'ת' א'ל'א' ה'כ'ר'ו'ת' ו'ה'כ'ר'ו'ת' ח'ח'ו'ב' כ'ע'ל'ס' ל'פ'ו'כ'ך' ה'ר'ח'ש'ו'ן' ק'ב'ה' ק'ל' ו'י'ח'ו'ת'ו' ו'ה'ש'כ'ו'ל' ק'ב'ה' כ'ל'ו'ס': ו' א'ח'ל' ל'ח'כ'ר'ן' כ'ד'ה' ד'ק'ל'ו'ת' ח'ן' ה'כ'ר'ו'ת'ו' ה'כ'ר'ו'ת' ע'נ'א'ו' ו'כ'ר' א'ח'ר'ו'י' ד'כ'ל' נ'כ'ו'י' ע'נ'א'ו' ה'ש'ו'ר'כ'ע'ן' ו'ש' ל'ש'כ'ך' א'ח'ר'ו'י' מ'ש'ו'ר' ל'ע'נ'א'ו' ג'ס' מ'ק'ו'ס' ה'כ'ר'ו'ת' ש'ח'ס' ד'כ'כ'ו'ס' ו'ח'א' ה'ק'ב'ה' ל'נ'ק'ה' ל'א' ה'נ'ו'ע' ל'א' ש'י'כ'ו'ס' ה'כ'כ'ו'ס' ח'ן' ל'נ'ק'ה' א'ל' ג'נ'ו'ס' ל'כ'ש'ו'י'ע'ן'

רי המקנה לעובר שלו או לאחר וכו' סעיפים

א' כ'ס' שאין א'ה'ס מ'ק'ב'ה' ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' כ'ח'ו' ש'כ'ט'ו' כ'בי'ח'ו'ן' ה'ק'ו'ס' כ'ך' א'ין א'ה'ס' מ'ק'ב'ה' ד'כ'ר' ל'ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' כ'ע'ן' ש'ש'ו'ר' ד'כ'ר' ל'ע'ו'ב'ר' ש'כ'ט'ו'ס' ה'א'ש'ה' ל'א' ק'ב'ה' ש' ה'ע'ו'כ'ר' ד'כ'ו'ן' ש'א'ז'ו'כ'ו'ר' ל'ע'ו'ל'ס' ל'א' נ'ח'ר' ו'ה'ק'ב'ה' ל'ו' א'ז'ו'כ'ו'ל' ה'ש'כ'ר' ה'ח'ז'כ'ר' מ'ס'ו'ב' ל'ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' ו'ל'א' ק'ב'ה' מ'ה' ש'ח'י'ב'ו'ן' ל'ו' ו'א'ז'ו'כ'ו'ל' א'ח'ר' ה'מ'ו'ס' ל'כ'כ'ו' ל'ד' ו'ז'כ'ה' ל'א' ק'ב'ה' מ'ה' ד'כ'ר'ו'ס' א' ח'ז'ו'ר'ו'ס' כ'ש'י'ו'ש' ע'ו'כ'ר' ש' א'ח'ר' ח'כ'ל' ה'ח'ו'ב'ה' ל'כ'כ'ו' א'כ'ל' ח'ו'ל' א'ח'ר' ל'כ'ש'י'ו'ל'ד' ק'ב'ה' ד'ר'ש'ת'ו' ע'ל' א'ה'ס' ק'ר'ו'ב'ה' א'כ'ל' כ'כ'ו' ו'נ'ח'ר' ו'ה'ק'ב'ה' ל'ו' כ'כ'ל' ל'כ'ו'י' ו'ח'א' מ'ת'ת'ה' א'ש'ת'ו' כ'כ'ר' ש'ע'ו'כ'ר'ת' ש'ש'ת' ה'ח'מ'ת'ה' ד'א'ז'ו' ו'ס' ק'ר'ו'י'ב' ד'ר'ש'ת'ו' ל'ע'ו'ב'ר' א'כ'ל' ה'ח'ו'כ'ה' ל'ע'נ'י' כ'כ'ו' כ'ח'ו'כ'ה' ל'ח'כ'ר' ד'ח'ו' ש'א'ין' ד'ש'ת'ו' ק'ר'ו'ב'ה' ל'ו' כ'ל' ק'ד'ו'ס' א'ח'ר'ו'י' ד'ה'א' ד'ח'מ'ו'כ'ן' ה'ח'ו'כ'ה' ל'ע'ו'ב'ר' ע'ל'ו' ק'ב'ה' ח'י'כ'ו'ב' ד'ו'ח'ף' כ'ש' מ' ד'ח'ו'ת'ך' ל'א'כ'ו' ו'ח'א' מ'ת'ת'ה' ק'ר'ו'ב'ה' א'כ'ל' כ'כ'ו' מ'ח'ש'ו' כ'ש' מ'ח'א' מ'ת'ר'ך' ד'ר'ש'ת'ו' ע'ל'ו'ו'ח'ס' ו'ר'ש' ש'ל'א' ו'ת'ק'ו'ת'ו' ד'כ'ר'ו'ל'כ'ך' ת'ק'ו'י' ש'ק'ב'ה' ה'ע'ו'כ'ר' א'כ'ל' כ'כ'ר'ו' ל'א' ק'ב'ו'י' ל'ע'ו'ב'ר' ו'כ'ו'י':

ב' ד'ו'ח'ף' א'כ'ו'כ'ה' ל'ע'ו'ב'ר' ש'ל'ו' ש'כ'כ'ר' כ'ש'כ'ר'ה' א'ח'ת' א'כ'ל' ש'א'ח'ר' ל'א'כ'ו'י' ק'ו'י'ס' ש'כ'ת'ע'כ'ר'ה' כ'כ'ו'י' ל'כ'כ'ו'ס' מ'ת'ת'ה' א'ז'ו'כ'ו' כ'ל'ו'ס' ו'ח'א' ל'א'כ'ר' ש'ח'ר' ל'כ'ך' א'ח' ל'ח'כ'ר' מ'כ'כ'ו' ק'ב'ו'ת' כ'ח'ר' מ'ח'בו'י' ו'כ'ן' ה'ק'ב'ה' מ'ק'ב'ת' כ'כ'ש'ו' ל'כ'ד'ה'ת' ח'ז'ר' ו'ח'ר' ל'ח'כ'ר'ו'י' ק'ב'ו'ת' א'כ'ת' כ'כ'ו'ה' ו' א'ז'ו'כ'ו'י' ק'ב'ה' ד'ה'כ'ו' ק'א'ל'כ'ש'ס' ש'ע'נ'א'ו' ח'ו' ה'כ'ה'ת'ה' א'ז'ו'כ'ו' מ'ק'ו'ס' כ'ך' א'ת' ל'א' ת'ק'ד'ס':

ג' א'כ'ל' א'ח'ת'ר' נ'ח'כ'ר'ו'י' ק'ב'ה' כ'כ'ש'ו' א'ז'ו' ח'ש'ף' ו'ז' א'ח'ת' ו'כ'ה'ת' ו' א'ח'ת'ה' י'ע'ו'כ'ר' ו'ז' א'ז' פ'נ'ב' ד'ה'כ'ת'ה' ו'ה'כ'ו'ר' ל'א' ק'ב'ו' ו'ח'א' ק'ב'ה' מ'ת'ת'ה' ע'ל' ד'ה'כ'ו' ק'ח'מ'ר' ק'ב'ה' א'ח' מ'ת'ת'ה' ו'ל'א' ע'נ'א'ו' ע'ו'כ'ר' מ'ת'ת'ה' ו'ל'א' ת'ל'ה' ק'ב'ו'י' ל'ז'כ'ה' ש'ל'א' כ'ל' א'ח'ר' כ'כ'ו'י' ע'נ'א'ו' ו'ק'ב'ה' ה'ת'ק'ב'ה' ד'כ'ר' ל'ת'ת' כ'ל' ש'ח'ו' ל'כ'ו'ך' ל'כ'ו'כ'ו'ת' ח'ו' ע'נ'א'ו' ק'ב'ה' ד'ח'ף' ע'ל' ג'ב' ד'ח'ת' כ'ו'א' ו'ש'ל'ו'ק'ב'ו'ת' מ'ח'א'ש'ת'ה' מ'ת'ת'ה' כ'כ'ו'י' כ'ל' ד'כ'ר' ה'ח'ו'ת'ה' ל'ע'ל'ת' כ'ה'א'ת'ת'ה' כ'ל'כ'ו'ס' ע'ל' ש'ש'ת'ה':

ריא דין דבר ששני כרשותו וזהותה נכסיו לבנו לאחר מותו וכו' סעיפים

א' ד'כ'ר' ש'א'ז'ו'כ'ו'ר' כ'ר'ש'ו'ת'ו' ש'ל' מ'ק'ב'ה' ה'ר'ו' ה'ו'א' כ'ד'כ'ר' ש'ל'א' כ'א' ל'ע'ו'ל'ס' ו'ח'א'ז'ו'כ'ו'ל' ל'כ'ר'ו'ת'ו' ל'ש'ח'ו'ן' ח'ף' ע'ל' ש'ח'כ'ו' ש'ל'כ'ט'ו'ס' ו'כ'א' ל'ר'ש'ו'ת'ו' כ'ו'כ'ר' ה'א'ח'מ'ר' מ'ה' ש'א'ז'ו'כ'ו'ר' מ'א'כ'א' ח'ו' מ'ח'ז'ר' מ'ח'ז'ר' מ'ח'כ'ר' ל'ך' מ'ה' ש'ת'ע'ל'ת'ה' מ'ח'ז'ר'ו'ת' מ'ח'ז'ר' כ'ע'ן' ל'ך' - ש'ד'ה' מ'ה' ל'כ'ש' א'ק'ב'ה' ק'ב'ו'ת'ה' ל'ך' ל'א' א'ח'ר' כ'ל'ו'ס' ו'ש' א'ח'ו'ת'ו' ד'ו'ח'ף' כ'כ'ו'י' ל'א' ק'ב'ה' א'כ'ל' א'ס' פ'ג'ר'ס' ו'א'ש'ר'ש'ת'ו' ו'ז' ל'כ'ש'א'ק'ר'ה' ח'ז'ן' א'ס' ח'ז'ך

לבוש עיר שושן

כח ככל יחזק סתנו לו כח פשעה הקנה קטון עולם לעולם :
וזה הפרט בין החיבור הזה לו לפירוטו וכן החוכר
פירות שהם לו לחבורו אחר שאם לעולם החוכר פירות
שהם אין ללוקח להשתמש בהם והכל אמרנו לנוכח כח
אלא בשם הנהיגת פירות ובעל השדה וכול להשתמש כח
כמשנו שהיה לא חכר אלא פירות הכל החוכר פרה לפירוטו
חכר גוף שהם לפירותיו ואין כפל השדה וכול לנוכח כח
אלא מהשתמש בן הן והלוקח וכול להשתמש בה כמשנו שהגוף
הוא פרו :

ו ומה הפרט יש בין הקנה פרה לו לפירוטו וכן החוכר
שהם מחבורו הקנה פרה לו לפירוטו וכול לנוכח או
לזרעה כל זמן שיונה פירות לכך קנהה ואם זרעה וכול ג' כ'
להגדירה הדמות בידו אבל ספודר אינו כן כמו שכתבתי
בפומן ג' כ' כע"ס :

ו דין ההקדש ודין הגדרים ודין הכניסו אינו כדיון ההדו"ט
בן קנייתו של חמר אדם כל מה שתלך בחמתו יהיה הקדש
לכך הכות ארובה אסור עליו או חתבני לנדקה לשנים אף
על כי שאינו מתקדש לפי שאינו בעלים ואין אדם מקדש
דבר שאינו ברשותו כדלפנין חקיקה כחבואר כלבוט פ"ד וכל
שכן דבר שאינו בעלים שאינו יכול להקדשו "מ הרהו הו"
קיים דברו פ"ד ככל היח אמתו ומה והואל והכל כ"ן הוא
אם היה אדם כהוא ש"מ וחר כח מה שניבא אילו לו לעמים
או שפר כל הכות פ"ד ע"ג ויתן לעמו שבין כלבוט היה הוא
מו הנהיג ליתן משום כל הו"מ ויפשה והורשו משמו
גשתיו הרהו כל נהדרהם בפניו ויביס לקיים מה שאמר
ההורש ויש אחרים שכתבו הו"א כבמזל ארץ נדך לקיים כוון
פ"ה היו בעל ואין אדם מתקדש דבר פ"ה כל ג' וכל כל דבריו
בש"ס אלא אם כן אומר כעת ב' בהמתו או כבשויבא אילן
זה שרות או לכשיבא חוב לו גורדו חתבנו להקדש או לעמים
חייב לקיים דבריו מהשם כדך משה כל היחא אינו ימשה
והוקדש חס הנדר קום אבל אם כרך עת אינו כלום שפרו
אנוכתי חקיים כד"ה וכתבתי מורי מהשת"א א"ל וסכר
החאהוב הוא עובר ור"ה והודות וע"ל סימן ר"ב פ"ה ע"ה

ב ואם נשבע לקיים המקדש פ"ל סימן ר"ה ע"ה ד'
ח קנה קרקע והשתמש שישתו הקדש ולא הניחו חבנו וה'
שקבו הן ונאדרהם להקדשו יש אחריו דיון שנתר כ"ב
לפשוטו הקדש או ליתבו לנדקה חייב ליתן מדתו כל כדוב
לב עולות השתמש אפילו לא נדבו אלא כלבו הרהו שולח
גום אחרים אף על גב דנבך קדשו וכתוב כדוב לב אחריו
במדת חולוין מקדשם לו והודנא לא להקדש דיון
אין לו אלא חן חו"ה שאין עשה הקדש לכך הכות שאינו לא
לנדקה הולבך כל פ"ה הניח בשפתו אינו כלום דדברים
שכל אופן דברים וכתב מורי מהשת"א א"ל ויש לחמור ב'
כבדרי ארבעה עשר כ"ב ע"ל סימן ר"ב כ"ה :

ו וכן אחר קרקע או לשאקבכ זהו הקדש אינו כלום
שאין אדם מקדש דבר שלא כל לעולם אבל אם אמר ל'
סכשאקבא אקדשה או אכתבה להקדש הו"ע לו כדמנדך
לקיים כדרי :

פירות כוזרת ופירות שובך באיית
עניוין וקנין חובו ב' צ"ס

א אף ע"כ דבריו פירות קטן או שדה אחוה דל"ה קנה
לקיים כדרי :

הלכות מקח ומכר

דיון שלא היכור שמקנה לו אלא המזות והשו"ת איתוס
בעולם ואין אדם חקבה לחבורו דבר שלא כל לעולם לא
אחריון מהשתמש חקבה לו הדקלה והש"ה לפירוטו חכל חקום
החוכר פירות שובך או פירות כוזרות לחבורו קנה אף על גב
דל"ה חוכר שמקנה לו אלא הפירות חמרינו המשתמש הקנה
לו גם הש"ך לפירוטו ויחבורו לכדו דל"ה דמי ורקל וקנה
דדקל ושה חמוני ואינו בעלים לגבוי פירותיה וכוון פ"ה
החוכר הדקל והשדה שדקנה אותה לו כבורו אינו חקיקתו
לו מהשתמש חכל שובך כוזרת אינם חפוכים וסכלים הם
לגבוי פירותיהם אע"ג שלא חוכרו אלא הפירות וסכלים הם
השובך וכוזרות הקנה לו לשיחת הם והיו שמתו פירות
דשובך וכוזרת כבורו שדה ורקל לפירותיהם. וכן חמונה
דנים של אחת החים א"ש פ"ה אלא הקנה לו אלא הדנים קנה
אף על גב כד הדנים עדין לא כלו עולם קנה לו כמו שאמר
היום חכורם לך לרנהם שחמום שכלים לגבוי דנים :

ב הנוטע והאחרותו שם פתח כ"ש אך א"ש הם כשיטת
ושוכרו הוא כמזוה אפ"ה כל שאור כענינו לא קנה איתן כל
וזן שלא פרמו שדבר זה תקנת החיים הוא שאחרו לכל אדם
לזכות בכנסו ואחרותו שם כשוכרו והוא רובת ע"ה
משום לא תקח האם של הכנסו רוב או חמורו כה לו בעל
כדמו ואף על גב שאינו ובה כחש ויתורה לא אסרה אלא על
לוקח אף על שוכנו אבל לוקח או לזכות בכנסו ע"ה אלא לוקח
הוא לא עותמס אחרותו חממו אחרותו גו"ה ש"ה
ובא לוקח האם של הכנסו ואם כן כוון שהוא כענין עמון
לא קחש ש"ה וקנה אותה לחמורו. לעוכך הנהיה להקנה
אפרוחים ובינים אילו לחבורו ממשה על השובך פ"ה אפרוחים
וינכדו אחרותו חממו וא"ש וקנה הכנסו או האחרותו
לחבורו כקטון אוב קרקע או בשאר דבר מדרדרי ההקנאות
שכאטל"ן חקיקתו כן :

דין החוכר ביום שנתו מחנכר עמוטו
סעיפים

ומעתה אכתוב לך דברים שכאובין סתם חובר דברים אחר'
עיהם ולפעמי שאינו יודע בלון ומה הם שדברים חמרי'
ואוהם דבר כמכר ככלל חבורו ואוהם דבר מהתמששן גלם
הנאכרים ככללם וככלוהו הו"ע ש"ה ע"ה דקיים לה' א"ל
שה הרכ' דרך כני א"ש לכלול אותו בלון זה שכונן או שוכר
איתו ע"ה שיהא מנשך למח שקנו איתו דבר או ששכי שו'
משמו של אותו עניוין ושאריון ודל"ה רעת הקנאה או
שוכר לקנות או לחמור דבר זה ע"ה גוף הדבר הנמכר או
שקכיש במו שיתבאר לענין ב"ה בכל אחר :

א ובכל מה דלחורוין כמחמה זה לא חכר את ופ הכו חו"ה
שוכרו דבריהם כמחמה כפשת מטא וחתן של פאכר שוה
אחר פתם ככך וכך אפי שוכר את זה וזה איתו ככך אפי
קונה איתו אבל מו הרהו כמחמה כפכו עדים או כעני כ"ד
שאכר ביתו או בתו לחבורו וכו' בשאר דברים היבדוקין
שיתבארו לשכנוי אחריון כל תשיעו ככלל הבדולא על
נדך לפירותיהם על כלל שאינו עיקר ולא על הפרט מה
שאינו כן כפשת מטא וחתן של המקח שנדך כל אחר המיטי
וקיבוב כמחמה שוכר ומה שקונה ואם לא כ"ה ע"ה ע"ה
שקח אחרו חל לפי חממה וסכרת וקניאותם כלפנות כ"ה
אדם כשנדרו לחבורו או לקנות אותו דבר מה שדרגן ק"ה
או שלא לכלול או איוש דמחמה חו"ה לגבוי דבר וחיובת
אכלו לעקב אינו כמכר ככלל הכות או אוהם דבר שאינו חממה
קנה :

פירות כוזרת ופירות שובך באיית
עניוין וקנין חובו ב' צ"ס

א אף ע"כ דבריו פירות קטן או שדה אחוה דל"ה קנה
לקיים כדרי :

פירות כוזרת ופירות שובך באיית
עניוין וקנין חובו ב' צ"ס

א אף ע"כ דבריו פירות קטן או שדה אחוה דל"ה קנה
לקיים כדרי :

פירות כוזרת ופירות שובך באיית
עניוין וקנין חובו ב' צ"ס

א אף ע"כ דבריו פירות קטן או שדה אחוה דל"ה קנה
לקיים כדרי :

לבוש עיור ששוין

הלכות במקו ומבשר

קלח

ובטל הוא לגבי בית לבי מוכר בכללו ולענין אחרו זל המכר
דכר טעם לו השם שיש בביתו לא מוכר את התשומות שיש
שין דעתו עליו שם. ואלו הן פירוט בוכר מוכר את הבית לא
מכר את הנושע שבביתו הבית והוא בזמן קנין אלל שבות
מכחו. ולא אכלו יכר לו מגדום המוכר והוא כמקוח לא מכר
הינושע והוא בזמן שכר שכר עמו. ואלו הן פירוט רובי הנושע ד'
אמות ואומר אלל שמת מזה הנושע כלכל הבית לבי אינו
פתיח נקטו וכן הטעם על גבי הכיה וכהיה לתוכו כ'
כהרובה כמעות הבית הרי הוא ככלל הבית הכולל ועתה

עישובלכד מלא ויוק מחזורתו לפעל הבית לפי הכני
שמוכר ויש אחרים שאינו יול למכור את הקנין אלל הכני
דמסתא הוא מוכר ובי"א כ"א מופיע לו פאר עומק שיש
שער הלווקא בזכות שיוון ומשורות שניו הם סל מוכר שריו
כרשותו הם. וכן הנהל הקנין חזקו וכולל וכו' וכו' וכו':
יש אישכתב שיש שכר לו רכס אשכ"ל כהכלו שיתקא
ור מא חזקו דכרס שורכ"ל ככותב ששוות לו. באזור כר
רומי על כותב השפתא אלקמא דהכו מוכר לו וזה קבלה
לכנות לו בית ושוא כרסו יקח אדם הכולל כינויית של ראשו
ויכנס וינאל ואלו שורק לכוך ראשו וזה מוכר לו פדסו כרס
ביון שאין עשויים דכנית על נבוכים שפתא מוכר לו הרום
וזאנו ששיריו נשמו שהרו של נכר לפעל הקנין פדסו וכר
אלל העומק לא קנס שריו הם עשויים נאסור ושורר לפנמו
וכשכתב לו שיתק רובל פדסו לגבי הנושע בזכות באזור או ל
השפתא ולמסור מפתיח ומוכר חבל לא קנה כבנינים
שכתב שיוון ומבאזור רחם כתב לו והרעפות יהיה שד רום
דקניסא לכד הכל בכלל אינו פדסו כתב לו הקנין ורומא וקנס
שכלל דאזכר שוכר בית לשמשן וכמכ לו מהרעיות פדסו
שד רום דקניסא והיה לו לראובן בית במוך לזו הבית שוכר
וככרש בות הכסה אמות הנפטר נראובן נכית שוכר אין
הלווקא וכולל שמתח הבית שמתח ביתו פלא מוכר לו בית
שוכרש שכיר את ביתו וכולל כיוכל בית:

לכתוב:

ב האוכר את הבית לא מכר את ההרד שלכנס ממנו אף
ש כשחבר לו מגדום המוכר והוא עשויים כין המגדום
בין שיוון ומשום שכר שיש בית אלל להכניט עם הכני
לשאר ארבו מוכר עמו. ולא הויקא כהרד שהיה הרעפות אמות
שה ארבות ככני עמו לא כליו עמו אלל כהיה מ' ד' אמות
כפס קטן וכו' הבית והוא בכלל הבית ומוכר עמו וכן לא
מכר את הגג בזמן טעם לו מעקה כדום עשרה טעמים ויש לו
רובל ד' אמות ולא את הכר ולא את הרד המכר דיקן אפי'
עשויים כתיק המכרש שיש לו בבוכה כחון והיה ובהכר
לו שוכר לו שיתק ורומא לו אינו בכלל הכני שהקניס מוכר
לגדו מתשום הבית שיש עם שיש אלל למכור מהם מים
לשוכך חונס המוכר עמו ולא אם ככתב לו ולא שיוות ב'
בבוכה חיון כניס ויש חולקין ואומר ש' אכלו אם כתב לו
ולא שיוות כו אין אלו בכלל ומוכר מוכרש עמו מ' ד' מ' ד'
שוכר לקנות לו הרד המלווקא כדו לוכנס הכר זה או לדות
זה ששיריו לעמו וכו' אחרת לו אלו מוכר לך או הכיתומן
מהכר או הדות אינו בורך להקנות לו דרך דרדלו גם דרך
שיריו לעמו בתנאי ופלו שיוון אפי' וכן האוכר כר או דות
לכרד הין הלווקא בורך לקנות לו דרך דרדל ומסתא לא קנס
כר או דות בורך דלמה היא לו אלל נכנס למך ביתו של
יוכר שד הכר זה הדות והחלל ומהל בבכריו נכר ח' אפי'
לו נלווקא דרך הרד נכה הכר לכור דרדלו יקח מזה אלל
אם ש' לו דרך הרד אין לו דרך ביוע על מוכר:

ה יו אחרים כשכר לו מוכר קנה כל האזור אפי' שלא
כתב לו רומא ופ' שיש לו כותל כרוכ פסחים דת
הקונה מוכר נכמות ע"י נכיה אילו און כין דבר שמויכר
בזמן לשיע' דרדל על הכל כדו רחוק להרות ולכר דבת
ההינך ככשין הקודש רחובן מוכר בית לשמשן ולא ככר לו
ש הקנין ורומא דרדל דכיה שיוון אלו קנה לו לעש' כ'
כדכתב כלל ככריו הקודש ולא כ' מוכר רחובן כלל ככר לו
לזווקא על איהיה אלל הבית שוכר דאזכר לשמשן מהם
שכתב לו שיהיה הרעפות כרסו דקניסא מ' ד' אלו הכולל וכר
שוכר רחובן בית זה לשמשן ילה שויו לכתיבך האלו יהיה
שוא דכר. שאין כומה ירכש שיוון. ג' אפי' ח' אלל וכול
הקניסו לאחרים כדכתיב אלל שיוון רוב: ויהי שנגנל
הבית ששוכר לשמשן אלל נכר לשמשן עם כתיב כדכתב
לעיל ככריו ואלל שוכר קנה לו ש' דבר שיש בו ממש
קנה אכרש אחרו של שיוון ח' הבית שוכר לשמשן עומד
ככריו של רחובן ויכר רחובן המכר וכל אחרו ליו שוכר
אחרו של כדכרש ששיוון שיוון וכו' לו חכר החכר. וכל

לכתוב:

ד אם לא כתב לו עומק ורום כלל אלל מכר הבית כהם אין
לו באזור שנגנל הבית ולא למכר כתיק כלום כין מכר
לו ביתו מכר לו מוכר ש' אפי' קנה אף שד ראש פדסו המכר
ואם כרד לסגוב ולכנס על אזור הביתו ולא להרות
הקניס אינו קניסו דעומק ורום שיוון היא ויש פ' אוכר
לכנות שישן באזור על כ' עשויים כניס אלל חיון וכול
לכניסו הכניסו ש' עשויים סגוב אלל וכתב לו ש' אפי' וכו'
ככר מכרו וכן אם כ' למכר כמקוח ולשמשן למכר ש' קנין

1 המוכר למכור בית שיש ואל כתב לו עי' ק' ורומא אם
כלל הבית אין מלווקא וכולל למכור ולכתיב אלל כשעיר
הראשון ואפילו כתב לו עומק ורום ויהיה עם עליה ככריו
על גב עמוד ש וכרד אחריו כתיב ב' ד' ש' ג' ד' כתב לו עומק'
ורומא לא קנס הנוקא שכתב לו ש' אפי' וכו' כתיב מוח'
המוכר וכוכב היתה ככין דלא קנס ויש א' אזור חיון שוכר
המוכר לעמנו וכו' שיוון שיוון' לעשו הרי הוא כ' ומוכר
וכוכב חיון חבל ח' מוכר האוכר נהמר וככלל חודא לם
ואין סולקת הכני פקיס את פגלו וכו' למכור ולכנות אמות
אפי' ד' ד' ש' מ' פדסו ככר חיון מכר ראשו לכו' כל
כותב שכתב ליוו וכען דאזכר וכלל ס' לא מכר הים
ש' כשעיר וכולל לכנות חיון אין הלווקא מוכר וכו' לכנות
שיוון טעמא דלכני עמו אמרין כל לגבי שכתב כעין וכש
מכר:

לבוש עיר'טושן

שמש דבר עשונה מן עלויה דלגויה גרושה שכוח מאס
מנדיק לפנות ולגודל לכך נד' לתת לו כות ולא עלויה מהוה אין
צדק ליתן לו אף התמות שכמותו דלשכ כות בכתי אמילו כות
כל' יהיה אשמש ויד ככל השטר על התמותה לסיפק אם ככל
אח"כ אשר מכתבו אינו כותן לכולם מוכח למד לו פלך ככל
פיר ככל השטר על התמותה וכן הדין באשר למכתבו
מוד כשרי אלו מוכר לך שניתן לו תשמות
מכשורט:

וג ככר אמרבו מוד ככל השטר על התמותה לסיפק אשר
המוכר מקום לחכירו לעשות ככות סתם או זרעת כקר
וכן המקבל מחכירו לעשות לו כות חתכות לכבו או בית ו
אלמכות לכת או שקבל עליו לעשות לכבו או לכת אין נדיק
לו חלל שיעור תשמות שדרך כתי אדם לעשות דבריו אילו
שיעורו אף שיעור שכמותו לכב אלוהא ארבע אמות פל' א
ונדיק לעשותו לעשות מיעור ארבע אמות על ששע' בית
חתכות לכבו שדרך האכ כשמשוי כבו ששע' לו יגוע קטן סמך
לכות וכן פ' כות אלמכות לכתו ואם מוכר לו כות גדול נדיק
לעשות לו לעשותו מוכח על עשר ואם מוכר לו הקיס' לערקין
טעה אותו עשר על עשר תרכין אפדני פלוהוא אשר גדול
בעשין אותו השדים בתוך אפדני טלה ועל אם שערבנין
אותו תמה להפכו האכך קרו לוב תרכין טעה אותו יב' על
אב' וכל שיעורין הללו הם מוכח עובי האמות ורוס כל בית
ובית כתי ארבוהו רחבו כות בית חתמות שהיא ד' על ו'
דמות ה' דהיינו חתי ארכו ומנר רחבו וכן כות סתם גדול דמותו'
ובערקין לנד' דמותו עשר:

רטו' המוכר חצר וכית חדר וצרחין ועיר
מה מוכר בב' לו וכו' המעשים

א המוכר את החצר בתם מוכר עמה כרות שחין ומערת
שכתובה סכן דרך מוכר להיות כס דודות וכתבין
אזנה וכל בתים והכניסוים וכתום טוש בהם
מ' לעשותן ממנו וככותיה בה גומחות הפתומות לתוכו כן
מכירתן עמה אבל שאינן פתומות לתוכו אינן כמכרות עמה
היי' תשין תלכין ונכאין פירש לרשות הרבים ולחצר אה רוב
המטלטלין עמה בחכר' עמה ואם לאו אינם נמכרות עמה ולא
מוכר את המטלטלין שכתובה כמו שאינן כמכרין בכלל הבית
יחס אשר לו הוא נכס משענה סמוך כל תשמיש הכות אף
על כו שמתלן מוכרו כד ממשוי שיעורין כן וכן כך לא
מוכר את שורחין ולא אף בית סכר שכתובה י' ואם מוכר לו
מוכר חתימום הכל מוכר כדאמרוהו לנכדי בר דמותו ע' פו'
לד' דעם חולקין גבי כורות ויה' כאן:

ב המוכר את בית הכד מוכר את האין הגדול הכנוש
בארץ שמוכרו עליו זמנים ואת הכלונסאות של ארז
שמוכרו בהן הקירה בעת מחובת הזמנים ואת מוקביש שהמך
יורד לתיכו כששער בעת הכלונסאות בהן הזמנים הכתומים
ואת המכרות ואת הלוח' שכותבין סכוב לותי' כששער' שלא
יחזירו אכל' אחר את שדיוהו ע' ל' ואל' אינר יהוא וכל' עשה

הלכות מקח וממכר

קלט

שכתובו מוכר דהר כולם מכורו בין כך ובין כך לא מוכר את
הכוכבים שמכסין בהן הזמנים ולא את הנולל ולא את הקורה
ולא את המקום ולא את המרצפים ואם אחר לו בית הכד וכל
תשמישו אלו מוכר לך כולם מוכרים ואם היו חוף לכות בכד
חמיות שסומן ככה זמנים או שוממין אם מוכר לו מוכרים
המוכרים פל' אלו זמנים כל הלוח' אף לא קנה א' אף לא קנה א'
ג המוכר את המרחץ מוכר עמו את המקום שמכונן פס
שכרם שוממין עליום כות המרחץ כמקם שוממין

ואת המקום שמכונן פס היקדים והם שגויות שכותבין
בהם הימים ולשו' פס' במרחץ ואת המקום שמכונן פס
השכרם שוממין עליון כשנר בית המרחץ שהם נכסיו
ואת המקום שמכונן פס הוולאות שמכתבו' בהן פכל אולג
הם מחכרין לכות המרחץ לך מכורין עמו אבל לא מוכר את
הכספים שכתבין ולא את היקדי' עמך ולא את הכספ' ע' ע' ע' ולא
את הוולאות שכתבין רכב אלו כיון דמטלטלי אובכ וכרבים עמו
יחס אשר לו סוף וכל מה שכתובה הרובים מוכרים ובין כך
זכין כך לא מוכר את הברכות המוספות לזמנים בין במוות
החיה בין במוות שנמשם ולא את בית אוכר הענים

ד המוכר את העיר מוכר בהם ומאזרות כרות שחין
ומערת ומסגולות שוככות בית הכדים וכית הפלמין
שבה ואת שמוכר לה ואת המוספין המוקדן לה ואת
השדות הידועות לה ואת הכיכרין של חיה ועשות ודנים
שכתובה כנגדה אף על פי שמוקדים ממנה אבל לא שכר
המטלטלין שכתובה אחר לו הוא וכל מה שכתובה
אזו מוכר דהר כולם מכורים בין כך ובין כך לא מוכר את
התכשושים והעירין שכתובה עליהם שייכות לה כלל
ולא את כמותה ולא את המוספין המוקדים ממנה ולא את
החלק שיש לה כוש ולא את החלק שיש לה כהכסה ולא את
ככותיה חיה ועשות ודנים שאין פניהם כנגדה:

ה המוכר את השדה מוכר את מנורו וכל האילנות
שבה והעמודים על מוכרו שכן כתוב באברהם
כשקנה שדה המכבול שפירוין ויקם שדה שפרין אשר
כמכבול ונמר וכל העץ אשר אשר בכל גבולו פוכו
פוכו פירושו הזמנו והכי קאמר קד' אסקנה אברהם השדה
וכל האילנות שבו ונס האילנות הכשועים בקרקע המד
ששכרם שדה ושע מוכר בתוך הקונה שדה קנה המנרים
עמך וכל האילנות הכשועים בתוך המנרים עמך ששם כמו
בכלל שדה הכ מוכר גם את האכנים שהם לנורכה כנון אכני'
הסדרות לנדר ואת האכנים שמוכרום על השחרוב כדו טלא
יכודם הרוח וכן ככרם ומוכר את הקנים שכרם שהם לנדר
כנון הקנים האילנות שמוכרום תחת זמנ' כדו לעמודיו ואל' ע'
דכל אילני' שמשויין חמיוס' מלין' הן כיון דקניעין לשא' תשמש

לבושעיר שושן

ואין מוזין אותן מהאשד לפנאם כמחבר ממי' להומוכראת
המכונה המחובלת לקרקע אף על פי שהגוש להקדר ומכר את
מחנות הקנים שהיו מחנות מכות רובע אף על פי שהקנים
פלה עבים ומוקים כיון שהיו קטנה כל
כה כמלא אנב השרה ומכרה עמה. ומכר את השומרה
והוא סוכת נוכרים העשויה כעיש אף על פי שאינה קבועה
בטלה היא אנב שדה ומכר את המרוב שאובו מורכב כלומר
פעדיון הוא בכמתו ולא חשוב ואת בתולת השיקמה כלומר
פעדיון לא נחתמה עכבה אש' ככ אם עבדים כעלום אנב שדה
ובמכרום עמה ומכר את הדקלו' שבה אש' עומדו על המינר
כחו שאחרובו כתיב קרא בשדה אברהם אבל לא מכר את
האכנים שלא כפדיון לנדר ולא את האכנים שלא הוכחו על
העמים אש'ם שהם משפטים ומלקים ומוכנים לכך ולא את
המבואה העקורה מן הקרקע אש'ם פעדיון הוא נרובה
לשדה לשטחה כה לויטשה שם ואם לא אמר לו הוא וכל מה
שכתובה כולן מחורין כיון כך לא מכר מחנות הקני'
שהוא בית רובע אש'ם שהקנים שבה דק' וקטני' שכיון שיש
בה בית רובע שאובו שדה בכפי ענמה על שתי שדות והוא
שדה אחת מכר לו ולא חתה שדות וכן לא מכר ערונה
קטנה של כשמים דאף אל נב דקטנה היא שדה בכפי ענמה
היא שהיא חצובה והוא שיש לה שם בכפי ענמה כגון שקורין
לה כי ודרדל של מלניו. ולא מכר את השומרה שאינה עשויה
כעיש שהיא חצובה בכפי ענמה אש'ם שהיא קבועה בארץ
ולא מכר להרוב המורכב שהיא מרוב וכן שבתה ומרכיבין
אותו ויש לה שם בכפי ענמה וכן לא מכר את שדן הפקאה והוא
אולן שחיה שבוין וגדל הרבה שקוטנין העכבי ובאין אחרים
במקומן ונקרא שדן הפקאה ואש'ם הם דקים והטעם מהים
שהם חסובין ובמשכן כשדה בכפי ענמו. ולא מכר את
הכור שבה ולא את הנת ולא את השיבך בין שלמים בין
מרוכים אבל נריך המוכר לוקח לו דרך מן הלוקח כדי שילך
בה עד אונתה וכו' או הדות או הנת או המוכר כשאריו לו
בתוך השדה כי כושר ואמר חוץ מאלו אינו נריך לוקח לו
דרך שכונת שפירם ואחרת חוץ מאלו גם דרך שיר לענמו דאל' ב
לא היה נריך לפרש ידכלאו תנאלו לא כמכרו עם השדה :

ו כר'א ככל אילנו שהוכרכו שאובין מארץ עם כב'אוי החצר
או שדה במרכה'מ'ש'בה לו ללוקח למכרה ולא כיר' אבל
הכותן ממה המקבל קנה את הולך בין כשדה בין כבית בין
בחצר בין בבית הכרז חסבו שבתותו בעין ובה הוא בותן ואין
המקבל נריך להתנות כולל דבר הנותן וקרקע קנה המקבל
כל המחזור לה עד שוכרם שאובו כותן הכל. ודווקא מה
שהוא בתוך התנאים של דבר הנותן אבל מה שהיה חוץ ממכר
כגון יגיעו וחדר וכדומה אין חלוקה בין מתנה למכר :

ז וכן האשים שלקחו וכה את מהם כשדה וזה כגולם
והמחויין ככסו הנר החוויין כשדה וכש כגולם וכן
המקדוש את השרה הקדוש את כול' דמסתמא דפעול כול' :

ח ואף כמוכר לוקח אין כל אילנו הדברים וכיוצא בהם
לכל דבר ודבר כפני ענמו אבל בחקים שבהם שהמוכר כך
מכרכך הרי זה מכור וסומכין על המכר בין בקרקעות בין
במשלמין ויש עיקר גדול בכל משא ומתן שהולכין אחר לשון

הלכות מקח וממכר

כנו ארס כאותו מקום ואחר המכר אכל בחקים שאין מתנה
ודע ושמות מותרין לכל דבר עשין כבי מה שיצטור המחמו
ז' :

ריו המוכר שדה ואמר חוץ כדקל

פלוני או חוץ מן האילנות או קרקע
לזה ואילנות לזה וכיצד יתבנו בשטר כמדה
ברו להסתלק מן העירעורים ובו יד מציפים .

א אף על פי שהמוכר שדה בפתם מכר כל האילנות
שבה טוב הוא לפרש כשטר שמכר אותו וכל האילנות
שבה וכן המוכר פרדם למכורו נריך שמתכוין לו קנה נך דקל
ותמרים והזין ואף על פי דכלאו הכי קנה כל אילני אש'
לא פורא אותו מכל מקום כוון האספר הוא כדו נלמך עש
מן העירעורים דאש' או אתו לפני ב'ד טועין והכו לט
שהרי משורטין בתוך הסטר :

ב וכן המוכר קרקע למכורו נריך לכתוב לו ולא שרית
לפני מכרו וס כלום כדי להסתלק מן הדיכו' והטעם
ג המוכר שדה למכורו ושיו כה דקלים ואחר לו חוץ מדקל
פלוני אש' אופו דקל טובות וסוכה הוא אותו לכד שד
והשאר מכורין שמתכווננו של וס לא רנה למכורו ואם דקל
רש הוא ששיר לא קנה מהדקלים פלוני דקל ליה אש'
השיר דיקל'א בושא אכיו משיבו לפנתו ויאל על נב שיש עדין
רשיו מתכוין אלא דקרי'אוישו להאיו דיקל'א כושא כגון הלא
טעון קבא דאי טעון קבא לאו דיקל'א כושא הוא
ווא דווקא הטובי' ממנו לא קנה אבל כל האילנות בחמות'
מאכו או אפילו כיוצא בו קנה וכל איל' הנושא קב ערית
מיקרי דקלטוב. ויש אחרים דכל וע המין האולן ששיר
אכל כל שאינו מינו קנה הנושא הכל שלא היה דפתי לשיר
לענמו אלא מאוין זה :

ד קיס להו לבתמים ז'ל על עושה פרו כנן ותיס
ותאכסו ותפסוים ושאר מינו כריות בלשון כנו ארס

פתמא קורין אותן ואילן חוץ מן התואר והנבן דמאס חסבות

פתמא קורין אותן כשמן דקל גופסא ולבעמיה קורין אותן

גם כן אילן לפיכך אמרו המוכר שדה למכורו ואמר חוץ מן

האילנות אש' אין בו אלא דקלים לכד על

כרחק מה שאמר חוץ מן האילנות על הדקלים אמר והו

שיר הדקלים ואם אין בו אלא גפנים לכד על כרחק על

הגפנים אמר חוץ והרי שיר הגפנים כן ואם לא היו בו אלא

שאר אילנות ולא דקלים ולא גפנים הרי שיר האילנות ואם

היו כגפנים ודקלים מה שאמר חוץ מן האילנות על הגפנים

אמר כן ולא שיר אלא הגפנים דגפנים לגבי דקלים כקרא'

אילנו וככלל שיר אילנו ככלל שדה וכו' תמא וכו' תמא חוץ

ממכרו פלוני הוראה וחוץ מן הדקלים קאמר הא ק'ל המוכר

בעין ובה מוכר ומכר את הדקלים ושיר את הגפנים וכן שדן

דקלים ואילנו או כגפני' ואילנו שאמר את דקל' או כגפנים

ואמר לו שאר אילנות דאש' ג' אילנו חסובין ויתר אמרו מוכר

בעין ובה מוכר והיכא דשון דוכא דשיר לפנמו את דקל'ם
לא

לבוש עיר טושן

חלבות מקדוש סכר

קמ

לא שירי אלא כל דקל נכוש מצרכין לעלות לו כחבל כשעושה
 ללקט עירותיו שהם כראשואכל וכמוכס קנה שלוקח מיני
 אש אין הם חלא כמכוס והוא אחר חזן חזן האלנות של כרחק
 על אילני הכמוש אחר כן ועוד לו כולם והיכרדיו דע יר
 לו פאר האילני שאין שייך בהן עליות השכל לא שיר כסם א
 כל שאר העול כמובן וכל העול הדו כמכוס הדו שאלוק
 וככלל גד' במשכ' מי שהיו מורשין בכקד שכו' האילנו ולא הוא
 דק כל כך העול כושף את האילן ועוב' העו' לדרכו ואין אילין
 מעבכ השיר לא משוב וככלל גדש כמכס' מי אס' פולן דקין
 העול כוכסן והוא אחר חזן חזן לא לעת שיר כולן. כבר
 ואינו במכר עם הפרש ולא היו כח הכרה מרובין ואחר חזן
 עמכות פלוגי לא אחריון בין דאס' הוסיף ואל היה אחר
 כנוס לא היה שום מוכר קנינה כדאחריון לעיל דמרוני אינן
 ככלל גדש ושתא דאחר חזן מחרוב עלונו איכא לעיני דפאר
 מרובין מבר' לוחזן מזה לא אחריון הכו' אלא לא אילנו
 אחר חזן דכפול עישה שמוכר כח פלוגי פירש כפירוש אנו
 יחבר לך מרוב ואל אין לנו לגרש כחו כפ' אלא לא קנינו אחר
 מהוסיף לא דמכין חזן מחרוב פלוגי אשכנזיה דאחריון שפיר לו
 דרך לחיות מר' דבלאו הכי אף על גב שמשחכות לא היה כמכר
 עם השלש' מר' דכל דרך לא היה לו ואינו נוש' עתלו שפיר לו
 דרך וע' סיון דע' ספיק' :

פועלו עם פירותיו ואם יורש עם ויטכנו פירותה שנופרן
 אכל הקרקע שבין האילנות ונתמיהן היא גופה של הלוקח
 וכולו לזרעה ולא שירי אשכור הקרקע שביניהן לעמנו אכיל
 הכו מקום האילנות ללקח וכולו נכוש אחריו אס' וכמו אילנו :
 ב דברים אחרים דבשלהם אילנות קנה קרקע בזמן
 כמטעו כמכוס שירש מעומדין כמו שלשה שפוטו
 כירש שהם שנים זה כבדר זה והפלישו מכיון ביניהם ומרוחק
 מהם והו' פניהם בין כל אילן ואילן לא פחות' אד' אמו ולא יותר
 מיו' אחות דפחות' מד' אחת' אין יבולין לחרש ביניהן לדרך
 הקרק' להוכיח יקנין ומשוכן כוש' שמודין ליתשל ולא חשיבו
 ולא רחוקין כמו יותר' הדליל' מינטרבו ליתשל' מד' אס' ואלו
 החרשם אחות והיו אחות מודרין אחתו ממקום וי' אחת האילן
 חן הדרך' שאז עכה והרבה שבאלנות אבל אם לא הנו
 עומדין על הגדה הוחלת או שישו מקורבין פחות מחרש
 אחות או מרחוקין יותר' מיו' אמה או שלקח זה אחר זה או
 שחבר זה שנים כתרש עכה ואחר על המכר או שנים כתרש
 פלו ואחר כתרש של חברו או שמסמין כניהם בוד אחת
 דמים או רכב דקלים או דרשות הרבים כניהם הרוא' אילנו
 קרקע לכיכר' לא קנה האילנות שביניהם ואיכא יבש האילן
 שקנה או כתרש יגד' לו שיקן לו בקרקע כלום והוא שאין גועי
 סמ' י' אבל לא נכוש ושלש' אין זה חזן מהם אלא כמולת חזן
 הנוש' דמיוסוף משל ככל האילן :

ב וכל מי שקנה שלשה אילנות דאחריון שש' לו קרקע אס'
 כדנלו והנז' ואיחוסר יקח כדו שלא יחשב הדרך של כשל
 פדה דש' המוכר אחר סגנדילוקח אומר של' אומר של' כדנלו
 על הלוקח לכניא דריוש' דהיכור איחוסר בקרקע שלו וע' א
 שלוקח מוכר ועליו הראיה ולא אחריון כיון שהיה לו רשות
 לקח אוד' סגנדילוקח ולא קנין עליו להכי' דהיי' מבר' אס' כדנלו
 פיש' קנין מיד שמתחיל לנדל' דלמלא לאו דאמתי' וכל' א
 המרוני והפירושים והנז' אס' אכילנו ומשפ' ארו' א
 של ככל האילנות שהרי' לו קרקע ומקרקע שלו בדלו :
 ב ומרוקא הקיבה שלשה אילנות' ש' לו קרקע כדאחרין
 דשכבו היה אילן כפני ענימי אבל הקיבה שמי אילנות
 בתוך עדה מכיון אין לו קרקע' לפי יבש' האילן או כתרש'
 אין לו כלום מיהו כל זמן שהיה כתיב' יש' לו כחלא אורה וסלו
 לקיט' עם בירותו וכל שכן' שמתיהס ואין הסוכר יבול לרוב
 עם פל' ויטכנו פירותיו ש' יקח שפרו מושעבדת' לוקח
 וכל שכן אילן הלוקח יבול לרוב עם שהיה אינש' פלו אבל יש'
 לו דרך לעילן ללקט כדמיוס' חן' האילנות שקה אף על גב
 דבשלהם אילנות אין לו דרך הייכ' משום דכפלה קנה' ה
 הקרקע עמוס' עדה אילן' ככני ענימי ואם הלוקח רונש' לכת
 לפרהיקנה לו דרך או יכרש' באור' אבל בשקנה שמי אילנות
 שאין עדה יחבר' לו לוקח' לומר אילנות פלו' ב
 בקרקע דרך קנינו ושעבדתי לו קרקע' סלך לנזק' אילנות
 פלו אס' כנס' דרך' לו יש' הוא כמו שיש' איל' מקום לחכורו
 כביתו לנכות עם השני דלכ' האילן לו כמו דרך לכת
 למכנו הכו כמו הבא לא גרע' והא דאחריון כשפיק' חן' דאס'
 הגדילו האילנות ונז' ואיחוסר יקנין כמו פל' ומש' שדרך
 על ככל הס' דקנה שלשה אילנות אין חילוק בין הגדילו
 וכתשבו האילנות בין בתפשוטו ששכס' לעולם יקנין דכיון
 דיש' לו קרקע ללקח אין לזווס' כח בקרקעו של סמ' מוכר' ומוד'
 שמתבש' לרשותו של מוכר' כדרך לקין אבל אס' לא קנה אלא

ב באומה לחכורו קרקע ודקלים אנו מוכר לך לשון זה
 שיש' שמכרנו שני מחרים' עדה וכל מה' פכו כדכינו
 ועוד יכר' שני דקלים דחייס' רבים פכוס שפני דקלים אחר
 חזן חן שש' לבוכ' אילנו אס' חזן לו דקלים למוכר' אס'
 רונש' לקנין' לו שני דקלים דרונש' מהקח כקנה ואין אילוקח
 וכל לומר אינ' יקח אס' קרקע יש' כו' דקלים דאס' כן קרקע
 דקלים' היה לו ל' שיר' ואם אחר קרקע' דקלים' אנו מוכר' לך
 אס' חזן כו' דקלים' קנה לא' אס' קרקע עתה דשוקר' כו'
 לומר קרקע' יש' כה שני דקלים והרי אונס' ומשנת' כדדו' א
 ואם אחר לו קרקע' של דקלים' אנו מוכר' לך אפ' אין כה דקלים'
 מהקח קיים' וק' שאין ב' חזן אס' אלא קרקע' שהיה לדקלים'
 הוא מוכר' לו ומיהו אס' יש' כה דקלים' כקרקע' קנין' דהיך
 לוס קרקע' הראיה' שיהיה כה' אס' משני דקלים' עכה טוכי'
 הכ' שטעמין פירות' כרש' . וע' אס' אחר קרקע'
 דקלים' יש' כה דקלים' וכל שכן אס' אחר קרקע' דקלים' א
 ויש' כה דקלים' כה קרקע' כה' אס' אחרים' דאס' אחר' לו' א
 דקלים' ויקנים' אנו מוכר' לך אס' פ' אס' כה' אס' וס' גו'
 דקלים' כקום' אחר' כד' נתי' לו פור' שני דקלים' פיש' לו מהקום'
 אחר' ואס' אין לו חן' כד' לקנין' לו מיהו' הקרקע' לעולם' קנינה'
 לו השני' שבידות' חן' הקרקע' והקלים'
 ב המוכר' שלשה אילנות' כבת' אחת' בתוך' מדכו' פרו' אילנו
 כמכסין' אילן' ואפלו' כיו' אפ' כמטעו' קטנות' או פלגה'
 כדו' חזנו' יש' לו ללוקח' קרקע' פראו' ללס' ונש' יבשו' האילנות
 או קנינו' לו קרקע' פראו' ללס' ויכול' לטעו' אחרי' תמתיהם'
 וקנה' כל האילנות' שביניהם' וכמה' פוש' קרקע' הראיה' ללס' כל'
 שמתיה' וביניהם' ומנה' לרם' כמלא' אור' ומל' . ויש' מהקום'
 שהיה' מלא' האור' וכל' אילן' אחד' מהם' וכול' לזרעו' אלא' מדעת'
 מכיו' דכפל' האילנות' אינו' יכול' לזרען' מכני' שאין' גופן' שלו'
 אלא' הם' משועבדין' לו לקנין' עם' פירו' הנשאר' חן' האילנות'
 וכל' הקרקע' אינו' יכול' לזרען' דא' משועבדין' לעל' האילנו'

לבוש עיר עושה

הלכות בקה ומכרז

גדושות וקונץ פשוט כח שורוכ ונולום לקח כהלת סקאה דהיינו שלח בנקה מעוב: מכוח לו שלש טמחים וקונץ סך של סקאה וזאת סקאה שכבר נקנץ כעס אחרת וחזר ונתח אצות לו פניו טמחים וקונץ וכשאר חילובות טמח וקונץ - בקנה ובכניו מן הבקקו ולמעט ה דקדק ו וכלארז חישר ומטרש נשו אקת זעטס מחליף ודתי חכרו כולו:

ריון המוכר בחוך שדהו אמת השלחים או דרך החיור אורדך הרבים או בקום לעשות קבורה ובזו פסעים

א המוכר לחכירו כתד שדהו שקום לאמת המים לעשות כה בית השלחיו ונותן לו כתדן פדשו רוחב סתי פעות לעוקר האתם ואמה מכאן לפסד יבין אמה מכאן לפסד פני וחס מכר לו אמת המים להפקות כה בקו וכו' פהכר לו מקום בחכירו לעשות בו אמת להסכור עליה מי גדלים מה תקבוסת מנירו כותן לו רוחב אמה וחסו אמת מכאן לפסד וחסו אמה מכאן לפסד:

ב ואלו הפסדות כעל השדה כיסין באולנות שאחוקת אונתה חבל חכיו ורשן פסודו ממלחין את הקרקע ו ומקונץ אמת האמת המים:

ג ואם ככלו אילו הפסדות כעל האמת כושל פכרין אמת השדה וחזור ומתקן פס"ח כקל פלוו המוכר להיות אמת המים כתדן פדשו וחסו ששנרבו: ונתן לו מחילה אמת אוחיו אמת לפסד כיוון פויבול לתקבו ככל עת שטרך סימו משום שאל ושתמש כעל פסדה שם תמור וקונץ לו ונפדך כעל האמת לתקבו ככל עת:

ד המוכר לחכירו דרך עתדן פדשו אם דרך היחיד חכרו לו כותן לו רוחב פתי אונתה ומחכה כדו פויבול לעבור חכרו בחשאו על כל אורדך וואו דלא חשוימי מחובות שיש לו ריוח באורדך לפעל לעבור שם דמשאל אכלאש מסווימי מחובות כדרך לתת לו פכד דמור כחשאו בשתי אמת וחסה לא חשתנו מכר לו דרך כק עיר לעיר וזין אגש פל עיירות ככסין לפסד כותן לו רוחב שמה אמת פלש יעשו פני עגלו זו כו' פלל ועכשו זו אמת זו וחסו מכר לו דרך הרבים כגון עיר פיש כה מעבר פכאוס דרך שם מארד רחוק בותן לו רוחב כיו אמה מכר לו מקום לעשות והוא הקום שהיו עומדים ששם בשוכם מן הקבר סחך לבית הקבר ליתן לו בית ארבע קפי:

ה האומר לחכירו כור וקומה אמו מוכר דך כותן לו שלש טמחים לרוחב פסיל:

ו המוכר מקום לחכירו לעשות לו מקום קבורה או כשקבל עליו לפעולתו עושא מערש ונותן לתכס שחכס כותן פלש: מכאן ושלשה חכאן נשכום מככר פככס למפר ומדת שמערה ארבע אמות על פס וכל כוך וכוך ארבע אמות אורדך ורוחב ששה טמחים ורום ששה טמחים פשאל כן כל כוך וכוך שמן שנדרין אמת ומחכין וכין שניש האמנפיש שתי אמות:

ז המוכר קברו ודרך קברו מן עצמו והסכרו כיום בני משפחתו וקוברים אותו בעל כרחו של לוקס ונותני לו דמי הקבר שקברו אותו כה ששום בנס משכס דנכאו סוללם פאין לקרוש שם מקום לקבורה:

העובד

סכום שאין לו קרקע אלא קרקע שמוכר שמוערת לו ללוקח או אם הגדלו פני האולנות והונילו פריגים ואפריים וקון דאף על גב דקרקע היתר ממשווכדת לאולנותו פשוטן סחא ונמחו בארץ ופעהל הארץ פריטון ונתבסם סחילן למסס ויחחר למוכר פ"ה אילנות מוכרת לו ויש לקרקע חבל אם כתבטו אכניסו ויתכנו למרחוק אף על גב שחבל רש לבית השלחיו אכניסו סכו אפי' לקון דהכל לא פויד לחוס למירטון וכיון דאין לו קרקע לכעל האולנות הרו שופכר לו שדהו ו נגורך האולנות כל דרכן ספ"מ מן לקטן:

י כעל השכני אולנות שאין לו בקרקע כנסו כל הענוס פקונץ העוליס מן שנושים והוא הרוחב כניו חשה הרו הוא של כעל האולן פהרו מוקף אלו הווא גדל ושעוליס מן הסרפיש והוא פהינו ורוחב כניו מיה הרו הוא של כעל הפדה דביון דמתת לקרקע הוא וחסו מקרקעי גדל - ואם קנה דקל לו נלכסו דהקל בלוס כפרים אצלו הונוליס מעוקר ניש דהקל ושמעתי לכו שאין דרך הדקל להנולא מן הנוש כלום חלא למשל כדאפו נוליס כל כעסו ועשום הכי מחיה שקובה דעמו מחכו ואחיו מעלה על דעמו שונא פרינון א וחסה לעבור או מוקדו ונותן מן הנוש פתי שוא של כעל קרקע:

וא המוכר קרקע וצויר אולנות לעמנו וס אחרים חכילו לא פויד חתי חכילו פני אולנות ויש לו קרקע הנרדך להם דכל נכסו עמנו אכילו דמי אולנות ודאי חשיר לו אכילו בוף הקרקע כהרדך להם חבל הוא היקן אם פויר לעמנו פלשס אולנות און לו אלא קרקע הנרדך לפן דהיינו תחתיה וכבויה ויחזר להן כחלת אורה ופלו ויש חזירום דאם פויר לעמנו פלשה אולנות ופס לו חכיל: קרקע שחכר פכין פשויר ופס לעמנו פלשה אולנות פהן כקראו שדה ככבו פכבו סויר לו פס חלק גדול בשדה עמו דהיינו לכמות חכו הקרקע כדו פלס ויכל למחר לו הלוקח עיר אולדך וך:

יב וכן אפילו אם לא פויר לו חלל פכו אולנות כלכדו פס קרקע הגדול להם אפילו חלל פויר סוכה קרקע היז הלוקח אומר לו עוקר אולדך וך אף על גב דכבו פ"ה אולנות אמר' דמהאז פגא ופלו חכו: כל הקרקע היינו משום דמסתבר צויר לו קרקע פדף מחובה כיוון דקוש פ"ה אולנות ופס קרקע הנרכה להם אחריון גכ: פויר דעריש מיוס ופס לו חכו כל הקרקע אכל פמי אוליות דנכו קובה און לו קרקע כלל דע פכש"ל למיור חפלה אמת דהיינו שתאל לו קרקע הנרכה להם דחילו אים אמת ויכול לישר אחרים תתמיה:

יג מחר שדהו לפסיד באולנות וזה המוקם בקרקע זה קנה אולנות פש מנו סקרקע מן העשם שכתבתי כבו משויר לו אולנות ככסין ופ"ה שחשיו בקרקע לא קפי אלא א חכו הקרקע כלכד וכדיון לו אין שילוקחין מני אולנות לפלשה אולנות דיון מנה שאין פויד כחן לחלק כחוסת לקבו בני משויר לפשמו כיון שחכר הכלוים מונקין וחזירום כיון שמכר הכלל קרקע ושאולנות אין לכעל האולנות שום קרקע אפי' כעלשה אולנות ולא קנה אלא הקום האולנות לנטע אחרים תתמיה אים וכשוניק הרון אפילו לא קנה אלא פסום אים וכשוניק אחרים תתמיה דכיו שויב דלהאז וכן פשוין ופה להאז בניו וכן פשוין ופס:

יד שקובה אולנות לקונץ לטרוסו לא מכרן לו להשותן נעמנו פלל בופים שחכו לטן סחילן: שחך לארץ כ':

לביט עיר שושן הלאכות פקח וכפנה

אכל בתקום שום פסגה כלך אחר המכנה ואחרת

כ האומר לחבירו חנו פרו אביו מוכר לך ולא הנכללו באחש

השדה ונתן לו דמו חנו כל המצוי מתקום המכנה כמנהג

בכמותו וכן אם אחר לו חנו חנו כדמותו חנו חנו

כולה ונתן לו דמו חנו חנו כל השדה כדמותו חנו חנו

פלוו הלווקח לשעות בחלקו שאם הגדר וחלקו הגדר חנו

בכמותו וכן אם חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

הגדר עשויין כדו שלא תקפוץ מהמקום ונתבאר הכונה

כא הוה לו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

אח חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כב חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדות ואומר שדה זו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

במחנה חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כג האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כד האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כה האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כז האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כח האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

כט האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

ל האומר לחבירו שדה רב כלנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

השדה פסקתו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

וכ יבנה הדין חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קב חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכ חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכא חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכב חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכג חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכד חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכה חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכז חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכח חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קכט חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קל חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלא חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלב חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלג חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלד חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלה חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלז חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלח חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלט חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכ חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכא חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכב חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכג חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכד חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכה חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכז חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכח חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלכט חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

קלד חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

דין כיצר מסיימין המגרים ואם לא סיים

ואחשבונו סעיפים

שאלה

יב כל איילו הדכריס לא כאמרו אלא במקום שאין מנהג

יג חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

יד חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו חנו

שכל לא אמר את העבר בכלל נמד דמסתין אין הכקר כגורין
 אחר הנמד ואפילו מקר הלווק הנמד והכקר וכתן שמעות
 מונחין מהנז הכקר והשמעות הט כער הנמד ואין הדמים
 ראויים לומר האוולדו אין הנמד טוה כל כך בלא הכקר וא"כ
 גדול לקח הכקר עמ"ל אמרין הכו אלא נעולם לא מוכר את
 הכקר בכלל נמד ואם טעה בכדו שהדעת טעה בנות טוה ה'
 בל או"כ כמ' וכן נב אוכס"ל חקק כדון כל לוקח כנו
 שותכאר כהלכות אוכס"ל ואם טעה בכדו שאין הדעת טעה
 כגון אקנה טוה פרנסה במכה או טוה מכה כפרוטה ודלו ה'
 המורה נפש מתכה נתן לו כד' לא כס'אין קצורין כוחד ככאכר
 אבל אם קצורין כוחד הכל נמד בכלל נמד . ואם הכל קורין
 לבקר נמד אחר א"כ חקק קורין לבקר נמד כדו נמד שמיכר
 נמד לבדו והוא מוכר לו נמד סתם פשוטא שכל קצור אשילו
 בלא הדעת דמים אלא אשילו ואם הכל קורין לבמד כדו נס
 כמד נמד כיון שכל קורין נס כן לבקר נמד אמרין הדמים
 מודיעים ודוקא שדכל קורין לבקר נמד אבל אם אין הכל
 קורין לבקר נמד אשילו ואם הרוב קורין לבקר נמד אין אמרין
 סדמים מודיעים ויא אשילו אם אין הכל קורין לבקר נמד אלא
 הרוב קורין לבקר נמד שדמים מודיעים דכוון דאוכס"ל רוב
 ונדועת דמים אלו"כ בתרביהוהו"ל דאחרינן שאין הדמים
 מודיעים סיבוב דרוק"ל הוכס"ל הרוב קורין לבמד ולבקר
 בקר והמושט קורין לבקר נמד או כלב"א ושלג' . ואם נכר את
 הכקר לא מוכר את הנמד דאין נמד בכלל בקר אפי' במקום
 ש"ן רין לבמד בקר וס' ה' כסתמ"א דאוכס"ל מומר לשטוט וכניה
 והת"ש אכל את הנמד . דהוא מוכר את הכקר מוכר את הנמד
 ככ"ק כהכקר קונה הנמד שואין דרך לקנות בבקר מח' .
 הדמ"א הקונה לרדואוהנמד מח"ר .

א' זא אט ג דכקר אוכס"ל בכלל נמד ה"מ פריב דתורא
 שדקר לחנוס כשנז"א אכל פרה אחר לכה היא בכלל
 ושלג' לשיכר מוכר את הגול מוכר את הפרה מוכר את הפרה לא
 מוכר את העול ויש חולקין ויומרים דנש ככאכר את העול
 לא מוכר את הפרה וכן עיקר .

מכר את התנה מוכר את הבקר בכללו מכר את הכקר
 לא מכר את העולה ויש חולקין גם כאלו ואומרים דנש
 ככאכר את העולה לא מכר את הכקר .

ז' שחבר את החמור מוכר את המרדע ואת האוכס"ל אף
 על פי שאוכס"ל עליו שכן דרך למוכרם וחד אכל לא מכר
 את הש"ן ולא מוכר את הכפ"ס ואפילו היו עליו כעשת המכר
 אלא א"כ אמר לו וכל משעלו מוכרך .

ח' בכל אלו הכרזים אין הדמים ראויים אלא כמו שכתבנו
 בפ"ק ג' כמד"א טעה בכדו שהדעת טעה וט' לו
 אוכס"ל אוכס"ל חקק כדון כל מוכר ולוקח ואם טעה בכדו
 שאין הדעת טעה לא בשל החקק אלא מתכה כתי' לו :

ט' המיכר את הפחה מוכר כל כלים שעליה אשילו אם הם
 המיכר אכל לא מכר הפחים ולא הנחויים ולא הטבעות
 ולא את קפ"אית שכל ואם לא מכר הפחה וכל מה שפלים
 אכ"מ מוכר לך אשילו ויש עליה כלים של מכה מכה מוכרים

י' האומר לחבירו חמ"ה מעוברת אינו מוכר לך טעמה
 מעוברת אנהימוכר לך כיון שאמר מעוברת מוכר לו את
 הולד עמה ויא דאשילו מוכר לו חמורה או פסחה או כרה פתם
 אם הם מעוברת ויכר הולד עמה ספרי כמות שהיא מוכר לו :
 יא' אכל המוכר חמורה או כרה או פסחה סתם אף על פי
 שיש להן ולדות לא מוכר ולדותיהן עמהן ואם אמר לו

חמורה מוכרה או כרה מוכרה או פסחה מוכרה אינו מוכר לך
 נכור כרה וספ"ה לא מכר את הולד עמה דכרה אוכס"ל למיכר
 הא דאמר מניקה מטוס דפרי למלכה כמ"ל לא ולא מפיס הולד
 וכן בשכחה אוכס"ל למיכר הא דאמר מניקה מש"ט מוכר פסחה
 להניק לו כנו אבל נכור חמור כיון דאמר מניקה מוכר לך
 עמה דא"ל לכ"מאז אמר לו חמורה מניקה אינו מוכר אלא שעת
 מיכה היא וכנה מוכר לו קאחר ליה שאין דרך א"כ קונה
 חמור למלכה :

יב' האומר לטכורו לראש עבד זה או לראש חמור זה אינו מוכר
 לך כיון שחמורו מלוי כד"אם ושפור לו הפאר היו כאלו
 מוכר לו חנונו ומימנו וכן דרין בכל אכר שהשמה תלויה
 בפניו מוכר וכל א"ל לולד עבד זה או לראש חמור זה א"ט
 מוכר לך שמטין כיניסו וכן הדין בכל אכר שאין הכשמה
 תלויה בו כלומר ושמו ואותו אכר שמכר לאח"כ מלא"כ הוא ראש
 ולפי סונו וט"ל :

יג' ואם א לראש פרה אינו מוכר לך א' עב שהכשר תלויה בו
 לא מכר אלא הראש כלכד שהיה הראש כמכר תמור לכדו
 בכות המטכחים .

יד' האומר את הראש בכמה נפש אשילו אחר פשיעה לא
 מכר את הרגלים מוכר את הרגלים לא מכר את הראש
 מכר את הרוחה לא מכר את שכבד . מוכר את הכסל לא מכר
 את הרוחה אכל בכמה דקה מכר את הראש מוכר את הרגל'
 מוכר את הרגלים לא מכר את הראש מוכר את הרוחה מוכר את
 הכבד מוכר את הכבד לא מכר את הרגלים :

טו' אין דברים אלו אמורים אלא במקום שאין מהנביעות
 אכל במקום שיש מהנביעות ויג' הכל הולך אחר המכה :

יז' מכר את הכור לא מכר את מימיו מוכר את אשפה והוא מקו'
 שמוק שלשה אונבות שלשה ורגל לתת סס וכל כמות ש'
 כשאכר אותו המקום מוכר גם אתה וכול פכה ויא' המכר הכור
 מוכר מימיו המים והוכל לא מכר הכורה האשפה :

יח' מכר שמוכר כדו כיניסו מוכר כבורת מוכר דבורים
 יח' דא' ד' אופכ"א ויניסו שוכר סיכך מוכר דבורים

מכר כבורת כד"א שפ"ל שפ"כר כל כירות השוכר
 והכבורת כלו שמוע שאין דרכו של כנו אדם למכור כל היניס
 ככדעתו לטורא שוכר וכן כבורת אין דרך של כנו אדם
 למכור כל הדבורים ככדעתו לטורא את הכבורת אכל אם

מוכר פתם כירות הכבורת לא מוכר אלא מוכר כבורת אלא
 אף הדבורים לא מכר כולם אלא יקח הלווק שלשה כמילום
 הראשונים והוא ויולך כנטל כמיל ומכוח כמיל כדו שפ"א
 ותלוישכ מהם הכבורת וכן אין מוכר כירות פשוט פתם אינו

ויכל לטולטל כג' ונות שולדו כדו מפתח מפיס האמיה כ'
 כדירות וימכר השוכר לא מוכר מהם כדו ליישכ השוכר וכמה
 מוכר אם הו"ב או חסות וכבות בעת מוכרות הפירות מניח
 כד"כיה ראשונים שילדו האמיה כדו שנטונו האמיה ע"ש

הכרובה ראשונה ועם הכבות פשיעה ומינה עמה שולדת
 הכבות שתי כרבות כדו שפ"כר ע"ש הכבות ע"ש מיה כרבות
 שהולדו דכרו שניתכן לאחיות שתי כרבות לגנות דהיינו

הכבות שהולדם בעת האכירה ופוד כרובה ראשונה שולדת
 אחריהן כן כותבין לכבות שתי כרבות והצטוות עמה וכל
 הנולד מאותן כ' כריכו"ל הכבות ושכרוב' ראשון של האמה'
 הדו הוא שללוקח ככל הדכ"ו אשילו אלא כיון מולד מוכר ומכנה
 א' ע"ג דלשכין דכרם המוכרים . וכל חולק כיון מוכר לביית
 היינו דווקא כקרקע שהיא חפוכ וכמותו כע"ל אוכס"ל אף

לבוש עיר שושן

א כל מי שנוצר ספק ברשותו עליו להכריח ראיה כונן המחל' כרה בחמור ומשך בעל החמור אתהכרה ולא הסמי' בעל הער' למפוך את החמור עד שמת החמור ולא בודע אם מת החמור קודם למכות בעל החמור את הערה או לאחר המכות על בעל החמור להכריח ראיה שהיה החמור קיים בטע' המכות את הכרה והוא יפודו כרשותו וכן כל כיוצא בזה הוא דעל בעל הכרה להכריח ראיה שמאחר שלא נמכר החמור מת עד לאחר מוכ' הכרה הרי היה בחוקת שהוא חי כשעת המוכה וק'ל פסקה בעל הכרה את החמור ע'י המכות זה את הכרה בכל מקום שהוא והרי היה החמור כראוי בעל הפרהגונול הספק ברשותו ועליו להכריח ראיה ואם אינו מוכר ראיה ושכע' המוכר שלא יודע כשעת מכות הכרה שמת וכוטר. ראובן החליף עם שמעון סופו ביון וכאשר משך שמעון הסוס ועדין היון בודו כח גנו ולקסו מחנוגמר שהסוס נבכב מחנו ורונה ש שמעון להסוזון ביון שכידו אם רא' כ'ן מודה שבכב הסוס היו מקק שעת יוחכול שמעון להחיותו כמה שכוין אבל אם ראובן אינו מודה ויכול לומר 'גנו משך דמתם גוים אכסום הם ונדך שמעון נתת לו היון;

ב לקח ביהמ' מחבירו ושמתו ומחא מחש' פכיבו בית הכסות ומקצה נקב מכולם אם נמכר עליה קודם דם בודוע שנו בטרכה קודם כהמטה וק'ל לאם אנולד פ'י המכה בודוע שנו בטרכה שלשה ימים קודם שמיטה לא שונלד פ'י המכה הרי זה ספק אם בטרפה תוך ש'שה ימים או קודם שלשה ימים לכיכר אם חסטה בתוך שלשה ימים ש שקטאה ויגולל פי הימים שיו ודאי מחק טעות לא חסטה פ'י ש'שה ימים היו הפק' אם היה כן כמטה שכחא אם לא ועל הסכח להכריח ראיה שיקדם לקחתו כטרפה שהרי ברשותו כולה הפסק ומפילו אם הוא מוחזק שיעדין לא כתי' המעות כדך שלם הדמים למוכר אם לא יביא ראיה כיון שכרשותו כולל הפסק לאחריו כן במכר' התכ' וכן על היות;

רבה אם קבל עליו כלאונ' שאירע או החתנה בפירוש שלא יהיה עליו אחריות וכו' וסעיפים

א כל המוכר קרקע או עבד או מטלטל' הרי זה חייב באחריותו כיצד אם בא אחר ויביא המקח מיד הלוקח מחמת המוכר שוור הלוקח וכו' על כל הדמים שנתן מן המוכר ששירו הלוקח המקח מחמתו. וכן הדין בכל ממכר א' ע'פ' שלא פירש הלוקח דבר זה אלא קנה סתם וישו מוכר הקרק' כשטר ולא הזכיר בו אחריות הרי זה חייב באחריותו שאחריות שלא כזכר שעות סוכר הוא;

ב כד"א שביטאו המקח מיד הלוקח כדון ככ"ד של ישראל כנון אם היה המקח מטלטלי' והכחולו כשעתי' נבוב' או גזול' או שהיה קרקע גולה או שגא' בעל חוב טל מוכר וטרפה מיד הלוקח והכל ככ"ד ישראל ששלטו בעבדו חבבו כדון אבל אם הניאו גו' ש'ן אלוהק' כין כדוכ' דמלכותו כין כערבאן פלגין אוק' הרי כר' תיב באחריותו מוסם שיעור שיעור שעתו נבכ' ואין לזכותו דין אחת. וי' ע'פ' שיעור שיעור שיעור שיעור שיעור או גול' חפץ זה ממנו והכריח עדי גוים על כך אין המוכר חוי' כלום. שיה' אונס' שיה' אונס' שיה' אונס' שיה' אונס' שיה' אונס' באחריות אונס' ושבו' הוא חמור ולקסו הגנו ולא לקח האוכף דאיכא' עימור שגנו' אומר אתם שש'רו אונס' כו' לא את פלו'

הלכות מקח ומשכר

כיון שלא לוקח גם האוכף א' אינו חייב באחריותו דחוקק הוא ששניו משכר:

ג כד"א כשלא שמתה עמו אבל אם התנה עמו שכל א' יטע שילמד בקרקע זו והיה חייב לשלם אפי' בא גנו ונולד מחמת המוכר חייב לשלם אבל אם הפסק מחנו שמתה שעת משכרן איתה מחנה או שחור הכרה לפיכך כתיבה וסופה שעת שכעשית מחנה כריכה או שגאה ויעה והשחית אותה וכיוצא בזה אינו חייב באחריותו דדברים אלו לא שכיחי ואונס' דלא שכיחי ולא יקבל עליה דלא עליה על דעת המוכר שייכא עליו אונס' כזה שיקבלו עליו כשעה שהתנה וכן הדין בכל תבוא' שבחמון שאומדין דעת שמתה ואין כולליו בחיותו תבוא' אלא דברים הידועים שבגנל' הים התגלו ויהם שהיו בדעת המת' כשהתכ'.

ד כיוצד כהיה עובד דרכ' פסא ורכ' הובא כריה דרכ' שעת וכו' שחשמי' אנודא דבהר מלכא קבלו עלייהו המוכר' למערכיכהו וכל אונס' דאתיגיד ישכר המוכר שסבכי להכריח השומעין ללוקח וכשתם הכרה ויחירו חול' שלא היה המוכר נדך לשכור כמות להכריח דכאכסא כיו' האו ודאי לא היה כעתי' לקבל בשקבל עליו אונסין סתם דזה אונ' דלא שכיח וכן ולא שפלה על דעתו לקבול:

ה ואם התנה המוכר בפירושו י' יקבל עליו אחריותו אן אכילו אם במגזאת גזולה וכודע שהיה גזול' וכל הגזול' והביאה מיד הלוקח אין המוכר חייב כלום דא"ל להביא אמת לך דלא קביו' עליו אחריות ואת סברת וקבלת ואין כדך לו' שחס' בא' כע' מחוב' שורכה שחייבו חמור לו' כלום שכל תבוא' שבחמון קיים:

ו המוכר לחמורו מרמז' ג' וין והתכו' כיוניהם כל זמן שלא יחודד לו היון והיה על אחריות המוכר ולא לכל דבר רק שאם יושכר חמורו שלא יתשכך כלכד והיה על אחריות המוכר אבל אחריות הטע' ג' כן בא' שחייב ומחזיק קודם שיתודד ויהיה על הנוקח ונח' כ' אורע אונ' שיתכנסך היון אונ' שכ' סוף של המוכר דכיון שלא יקבל עליו הלוקח אלא אינם הטעם שאר אונסין לא אסוק' אדעתיה ולא קבל' עליו ותמולא בשאר' ע' המוכר א' ע'פ' שגם המוכר לא שירש אלא אונס' שהכרה והשכ' היינו ממש דלונסין אילו שבימי לךך פירשם אכל' ה' שאר אונס' הכאים משלמ' ממילא כשאר' עליו כמו שמיכה ושכרה דנ'כ' באונס' ששלח ולא מגוף היון כמו שטעם:

רבו הפובר שרשלא באחריות או יצא עליו קול ערעור וכו' סעיפים

א ראובן ש'מכ' שיה' למשמעון אפי' שלא באחריותו או לזבל חובו של ראובן להניול' למשמעון אם רכש ראובן לפשות דין עליו גזול' ואין לו יכול לומר מהו לזול' וכלל אין עדין אחריות ש'אר לו א' ע'פ' שמכרתו למשמעון שלא באחריותו אין רכבו שיהא למשמעון תרעומות עליו וכו' כמה שדלוין סופ' ככ"ה א' ע'פ' שם אלא לראובן אשומתיו א' ע'פ' כין יכל' לפליק' במעות ושעתי' לא היה יכול לשלוק מחמותו כיון שהו' אשומתיו א' ככסא' מניה כרמסוק' ב' שיעור ארשא' ולא שיעור שכתא' ואם היה לזונכה משמעון שלוקח סיה' גוב' גם הפכה ולא היס' בתול' לא' ההונא' כדיון יור' שלא כרשו' אכל' כשלקוחו מיד ראובן אונו כושל' אלא קרקע ולא הפכה כדיון יורד' כרשות א' כ' כ' דאיהו ודע' למשעון טבי' דדין' כמכר' וכו' דראובן למשמעון אבל אם כן

לבושעיר טושן

הלכות אונאה ומקח טעיה

קפה

קפה! אבילו ככל שהיו חמוד דכדכר שכתבתי אין דרך לחלול אבילו ככל שהיו ויש אחרים דכאשכח אבילו ונתיב כהנאה במקומו היו שיעור אונאה אחד מנסים עשר ועמות מבין היו מחולה ותר על כן הנה ביטל מקח דלא דמי הטבע לשאר משלש ק' דבשאר משלש ק' סתם סתם מחול אונאה אבל כשכל ביום שאינו יכול להוציא כהנאה חרופה לא מחול כל כך וכל היכא דהוי מחולה במטבע מותר להוציא ולתקוה כינה כהו שכתבאר שער ק' :

ועד מתי וכול נחזור ולתבאר אונאה או בוסול המקח כהנהר אונאה פ' בכרכים בבדי שוראהו לשולחני שאין דרך להכיר את המטבע ושכרובה דמינה לא הולחני ובכרתי שאין עולה בקומוני פה ויכול להתוודע ער טעיות שכל להונאה לנודק שבת ולא כגו ליהולחל ארץ זה אין החכמה חייב להתאונן ומינה מדת חסידות הוא להמליץ אבי אה און זה אם הוא מכירה פה או שפרכה לו וכלכד שנתא פ' הדיק שאם אבילו על ידו הדק אונאה יבא כשפוש שהיו להחליפה אבילו לאחר און ק' :

כב המוכר לרשעו חפץ במקבש ואמר לו חפץ זה אינו שיה אלא וזו אהר ורבו מוכר חותנוך לרשע על מנת שאין לך עליו אונאה וכו' עליו אונאה שיה ויכול לומר לו כיון שראינו שהיה שיה יתר מנוח ואהת חמרת שאינו שיה אלא וזו ידעתי שאינך מכין אלא להפסיד דעתי כלומר כהו שהיו שיה וזו בשבוע כן הוא שיה מהנה כהו שזמכרה לך אבל לא כוונתה להוכיח אותו למוכר ולו עליו אונאה עד שזמכרה כהו האונאה שש במקחו או תקיבו לה בכרובה דעת כוונה וזה על פי כן הוא מוכר לו בכך וכך כיווד שזו ידע בודאי דכר שחלל לו :

וש מטבע שכתמה וחסרה בכדי אונאה אמור לקויים אבילו שכתל מרמין בה אחרים ושאל וטעל ויכול לרמות בה אחרים וכן לא יחברכה לא להכנס ולא לתגר מהנה שמרמין בה אחרים ועובר מהנה לכפו עיר לא תתן ומכולו ולא נשכחה ששקל ולא הורקנה לתוך ברוטת תנו אה ותוכנה או ירקנה חייב להחליט והנהנה כהו אלא לא יקבעה מן הדין ויתלכה בנאור אהו מכוני שכתבתי שיה הנה לעשות ונחת בס' כן כהנאה י' ש' הכרטיס ששער על חמו כהו שלע ששער על שקל ושקל של דיכר ודונר על חמו מן לקויים שזו או אפשר לרמות בו מכוני ששכתה שלו כוכר לכל ויסכע שאין דרך להיטא אלא כשקל חומר לקויים שכל הלקוחה ושקלנה וידע

כב בעל הבית המוכר אה ג' בלו שמשותף ואונאה את הלקוח און בו דין אונאה דכלו שמשותף אלא אם חביבין עליו ויכול לומר לו אילו לא הרבתי לו בדמיו לא הייתי מוכר לך כהו ת שמשותף ושאילו מוכרם מחמת דוחק יוכל נהרדו כן אילו לא הרבתי לו בדמיו הייתי מוכרם עתה כהו שאל אונאה נביך אין לו עליו היכא שזה דהו ידע ויכול עליו ממתחא ויש אחרים דדנא שודע הלקוח שיה המוכר הוא בעל הבית המוכר כהו אה אה כהו ידע אה טקיה על פי שישור קהו לא קבל הלקוח עליו האונאה שיה בו דין אונאה :

יש האומר לחבירו מוכר לי כהו כלל שכל מעות ככתבתי בלא שיה ואמר להכירי מוכר לי חפץ שקל אה עיריות חילול כעד מעות חילול ויש אחרים שיה בו דין אונאה כיון ששאר לו מוכר לבני ובחבר שיה אונאה דהא עלו במכרו מחבר כתוב ויש אחרים שהיו זה המוכר חמש אלה דומה לחלופין ובחלופין אין בו אונאה והנה זה שש מעכר וכיון דשקל הוא און מ חובותיו חתן מיד התאבה :

כב המחליף בלו ככלו או בהמה ככהמה אהו מרת בשארין או טעיה כהו און אונאה שאין אונאה אלה במכרה כהחזק אהל כהחליף איפשר לומר שיה דע שנתאבה אלא שרונה יותר בחס מהארון או כעלה מהכוס לשיכך אינו דומה יותר וכן בו דין אונאה אהל כהחליף עיריות כעיריות און חלופי כעיריות כקרא חלופין אה חבר מוקדמים דמות עיריות ודומה לכל כעיריות דמיון וכן שמה אהו מן מוכרה כיון שמהו חוסס אחר מכרה ויש לך דין אונאה :

כא האומר לחבירו על מנת שאין לך עליו אונאה אונאה שלא יבא עליו דין אונאה והנה זה מתאבה על מה שבתי כהנאה שאין תבא כלום שאין אדם מתנה על מה שכתב כהנאה ויש לו עליו אונאה כהה דברים אחרים כהנאה ששאינו יודע כהה אונאה יש בו כהו שודע כהה מחול לו וחסין נדק לומר אה אה לו על מנת שאין בו אונאה דמשמע ככהו שחברכה שלא יבא כקח זה אונאה והנה יש בו אונאה וקח טעיות געור קהו

לבוש עיר שושן

הלכות אונאה ומקנה סעות

כו ומזוק' הוא :

גוי שנתאכה אין לו אונאה ללא תנובו אש את אשתי כתי' וגו' שבוכה את ישראל מחזור האונאה בדבוכים שלבו שלא יהא כהני בניו מחזור משל ישראל :

כו הנפוא ומתן באונאה אין לו פלו אונאה כיצד שאומר לו חכך זה חכך וכך לקחתיו וכך וכך אכתי משתכר בו או אשתי לא אחר לו הוונך ככך וכך לקחתיו אלא הלוקח אומר לו נתניו סכך זה כמו שכתוב ונתנו ואנו מלמדיך כמה שאתמר שקביתיה

איתו ואנו אומרי לך כך וכך כריתו אין בו אונאה והעצם שהיה לו סכך זה המשע' ראשונה על סגוויה המקח אלא על הדמים שלקח זה לסיכך אשתי כדע' שנתאכה בו הלוקח ראשון פרך זה ללקוחו כמו שקפולו ראש' דהכי משכחו ליתן לו כמו שקפאו :

כח והנפוא ומתן באונאה לא יחשוב הרע באונאה והופה כשנוי בנכד כנון פ'נה ערעה ירושת בעשרה דיכרין ויש בהם שאינן כוות דבורי' ויש בהן עשות יותר לא יחשוב הרעות אמת כדברי' לומר סכך קבאש והופה כשוניו אלא הופה הכל באונאה כמו שקפאש ומד' ופ'ה על דמי המקח שכר הנתן ופי' הדין עגלים כדברי' התק' הן אכל שכר טרמו לא ופ'ה על דמי המקח ולא יקח ממנו אלא כמו שכתבש' עמו מה שיתן לו דנות שטרות הוא ג'כ בסכיל שכר טרמו הוא :

כט ואילו דברים שאין להם דין אונאה העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אפי' מוכר פיה אף כדובר או שוה דיכר כאלף אין בהם אונאה סכך למדויה מקרא דכתוב וכו' תמכרו ממכר לעיתות' או קנה מיד עמיתך דבר הנקנה מיד ליד דהיינו מטלטלין וכו' וכן קרקעות שאין מטלטלין וכלו עבדים שהוקשו לקרקעות דכתוב והמתקנים אותם וגומר דהוקשו לאמה' ונחלו שטרות דכתוב וכי תמכרו ממכר וגומר דבר שגופו מהיר וגופו קנוי ונא' שטר' שאין נובך מוכר ואין נובך קנוי שאין עומדים אלא לראייה שבהם ונא' הקדשו' דאשתי אחר קרא ולא הקדש ויש אומרים דהוקף עד פלגא אין לה' אונאה ולא עד ככלו כנון שחבר פוט' מכה כמעט כמות מתאית אין להם אונאה אכל אם העששו כספל המקנה כסל' :

ל כמה דברים אמורים במכור ככסו עמנו אכל השלוח או אטורטובס משע' ותאכזה ככל שוה בין במטלטלין בין במקרקע' חזר ובט' דכתי' דתאל' לא ש'ה שלוחותיו הונו כילויו חיוו' שלוחו דאל' לתקוניו שדרכתך ולא לעות' . ואם איכה את הלוקח ו'א' שחברו גם כן כסל' אשלו ככל' שהו' כמובכתאכה דמי' כמו' כילויו לא שלוחו משלמו סלא שלחו להינות וה' אומרים שדמו ככסר לא אש' שחברו דהא אשלו דעד שעת' היו' מחליים ונכח' השלוח בידם דהא שלוחו של אדם כמותו ואם השלוח בעצמו מכר ואיכה בכמות שעתית וכה ב'יתרין כדכתי' במלוחו :

לא ודון ו'כ' שחברו ככל יותמיה וטע' בתבאר בכו' ק' ט' : לכ כשם שיש אונאה במחירת מטלטלין כך גם אונאה בשכירות מטלטלין דהלא כתוב וכי תמכרו ממכר פולם אלא וכי תמכרו ממכר פתם כתוב ושכירות ליומיה כמו ממכר הוא ומכס' דכשם שאין אונאה לשכירות קרקע כך אין

אונאה לשכירות קרקע דשכירות ליומיה ממכר הוא לכת' אטילו שכר שרקלין גדול כדובר לשה' אורפת' קטנה כדברי' לכל יום אין בה' אונאה ולית' לעולם עד פלגא כנתי' פ'ביתר :

לג השוכר את הכירו' לשע' עמו כיון בקרקע בין ביטלטלין אין לו אונאה שהרי שכו' ליומיה ממכר הוא והרי הו'כ' מבו' הוא כקנינה עבד עבדו וכו' וכו' פ'ביתר' ככר אחריו דלפ' זה האונאה ואש' ו' דקרא ב' כצ'הדים כנכניסיים כתי' והתב'ת' הו'ה וגומר ככר אחריו כנשאר' בכמה מקומות לפעד עכתי' גם כן האילו ונפשו קנוי בקרקע הוא וכשוכר חכירו גם כהשתו ואיכהו אף ע' גכ דסכרן כיוחד משפרין מה שפ' למכר כהנה' והאיתו חלקו זה בו אונאה :

לד שכרו לזרועו לקרקע מזורעיתו פורע כה זרוע כל מה שפרך לזרוע בקרקע זו בכך וכך וכו' ואחר לזרועתו כה זרוע' הראשו' לקרקע ועדין לא כשרה הזרע בקרקע דאם כשרה ודאי הוא בקרקע וכדע' שלא כשרה כיו' עדי' ואמר' פורע כה פ'ת' מהראשו' לה הרי זה סכך אש' לו או אונאה אש' לא סכך אלא כיוול' כתר זרועת' הזרע' והזרע' כל שן מלא השוי' כמינח כדאל' דמי ודבר' הוא מטלטלין ויש לו כה אונאה או אש' כחכר' האילו ורעין בקרקע בטל' אבן קרקע ודיכס' בקרקע שאין לה אונאה וכוכך אין מוניאין מיד הכתב' דסכך הוא והמע' וכן עדין לענין הכתב' שאין משעינן אלא היס'ת' ולא שכתב' התורה שהרי אין כנשפין כפ'ות התורה על קרקע :

לה ככר אחריו כסעיף ל'כ' דכשכירות מטלטלין יש בה אונאה לפיכך השוכר את הכלים או את הבתים או לה' אונאה ואש' יש בה אונאה פ'ת' או יותר בין שנתאכה שוכר בין שנתאכה משכרו הרי זה מחזור אונאה ואש' לחזר ומן ומחבר' ולא כתבו בשכירות ומן קנוי לחזרה כמו לחמה' שכתבו ומן ללוקח עד שיראכה לתגר או לקרובו דלא דמי דהתם המקח כדור' ויכול להראות ואם לא הראה ודאו ממל' אכל בשכירות לא שייך שיראכה לפיכך כל אימת שגודע לו שנתאכה וכול לתבוע אונאתו :

לו קבלן יש לו אונאה כיצד כנון שקבל פלוני לזרוענה' כחמשה דיכרין או לתבוע חליין זה בשלש' דיכרין כה זה ויש לו אונאה וכל אשה משביח' שנתאכה בין קבלן בין בעל הבגד וכול לחזור לו לעולם דאף ע' וב' כ' דלמכורין שפי' ל'ג' דשוכר חכירו כו' אין בו אונאה אם מולו שוכר וכו' דדמי' לעבד דבזבו קנוי ומשע' זה וכול לחזר כו' מדכתבו גבו' כו' לו כני' ישראל עבדים וגומר ולא פ'דים לעבדים וכל זמן שאינו מורד דומה לפעד כנעני' ואין בו אונאה אכל קבלן אינו בקרא עבד כדבדויה קטור' ומשע' זה אינו יכול לחזור בו לפיכך יש לו אונאה :

לו אחים או שותפים שחלקו דמי' בלקוחות כלומר כאלו כל אחד קנו חלקו מחבירו ואם העשו זה

איתו כפחות עשית' היו מחלה בשעת' התלוקה קושת' ומחזור האונאה ביותר משותפו מטלטלין כסל' החלוקה במקרקעי' אש' טעו' פ'ת' שמו' אטילו שוה מכה כדובר או שוה דיכר כמה' החלוקה קושת' דלון אונאה ו'ה' לרקעות ולא אומרים עד פלגא כדכתיב' לעיל שפי' כ'ט' ואם העשו זה את זה במדה או במחלק או במניין אפי' כל שבו' מוויין שאין בקרא

לבוש קיד שושן

הלכות אונאה ובקדחתות

קמח

אחרים כשכח ונפסח כבודתו:

כה וכל המפקיש טעמו או שאר כחות כלי או במקום שדרכו ישראל להיות עובדי כבודתו עובר משום ומי אחר עיקר שדרכו בטל מותו:

כו ואחרים המכמים ולשלא להניח כבודתו שיש בהן חיי כבוד מלאי למ"ג משום ישובו ולי אלו אסור לטרוח אסור בהן מרסו מלאי זה לרשות ח"ך אחר אבי"ח אלו אסור שכל ח"ך ונכח אחרת: בן רשאין כבוד העור לקוח להם שער לכל דבר שירגו לומר דבר שכלו יחיה בכך וכך ובן סבר להפועלם לא ישתכרו אלא בכך וכך וכל כונן בזה יוכלו להקנות בויהם שכל מי שיעבור יוקנס ויענש בכך וכך:

כז ובן בעל אומנות רשאין למנות תקנו כענין מלאכתם כגון לשפוט בניו שלא יעשה אחר מלאכת בניו שיעשה שכדורכו לא בזה אלא דמויקרו מרעא בזה תקנת בניו שיתקן הויכוחים לקונם להושיבם על התבואה ורוחא שהיו כולל ביחד ותקנו על ידי דבר שכל שני או שלשה מהם שתקנו כיוס הם איכות תבואה וכל זה דוק במדינה שאין בה חכם המוכר החמישה על הכבוד אבל אם יש סב חכם חמישה על שניו בין לאומנות בין לעור און תבואה שלש אושול כלום ואין יכולין לפקיד להסדיר לשום אדם שישכור אלא אם כן עשו מרעא חכם מדינר דבר לרוב אסור לאתרוגו וכולו לתקן בויהם שרבו:

רלב המוכר דבר במדה במשקל וטעה או

שטעה במנין השעות ומוכר דבר ונצט' בו בוס ובו כנסיעים

א המוכר למכור דבר במדה או במשקל או במנין וטעה אשלו בזה מהוא חזר לעולם הש"ג דלמחרון לשול במוין רבא דהמאב את למיית פמית ופמית דהו מחולס א"ח כמסעו כסותת מחקש פזי איפסד לכל אדם לנתינת אומיא מחולס אבל הרב איפסד ואיפסד לנתינת המדע והמשקל ואמיתון ושמילו כל שהא אינו חייב לשובר במקד קויה ותמור טעמי' כבוד מכה למא לא גוויס בדבור וכמאן א"א אוב"ט מקנס המקד ונחור הסתור נחבילו מהה כמה כנסו דלא שריך לאן פד טרחה לתגר בו אלא לכשודע על הכנין וכן אם תמאן התשתית מפר אייתר משמנין פשקטן חזר אשלו לתגר שקנן מידו שלא ברצונו אבל מכירו כלום חזר שקנן בשעתו: ב המקבל משותף שמכור בין שחם בן שחם כן שחם כהלאים בין כרעו ויחא ויתקן משותף אשלו אם לא תכעו הכינת חייב המקבל להחזיר לו כד א כהנס ככדו טרדת טעם כהנס כוכר אשם ושלג הממו' העדמות להניח אפרה ששעה ויחא חמ. הו"ן אשת איש שיש עי'דות פוקן באות לכלל ה"ש לומר כשהם חממוני אש הם שעריות פוקן בין חמם לזכרבים או בין זכרבים לפלגום וזה הם חמיותו פרגולים לכוות חמם חמם וזהם פונ עדיכות הרכה כגון חמיותו וגמ' ש' לומר טעמה כשעריות בחו שבתה' ונכחמה שדכות טעם כמו כן פלגה חמיותו אררם הממיות ועשה מהם כלל כשעריות ונכח חמיותו פלגה חמיותו שעריות א' ואלה הם שעריות ס' או כ' טעמה שלשה פשעים או חמם פשעים כשמשותף לכל אש שעריות על החמיות אחת או שנים או שלשה או ארבע שאין מנושן לחמם אין בריך להחזיר דלאחרון לתקן הוא דהייב ליה אשלו או איכס תקיפה הוא ואין דרכו לתקן מחיותו אחרון אלא גולו במקום אה מחמיותו להדיעו וכיון להכלישו בחמיו ואשלו לו היה לו שום פסק שמו משום איכס לתימר דאיכס אחריו מרגל גזייתו ואל

יש קשה שוכסן סן מדות אים עושה בהן פולוותר מכונסן על עריות עם כסלל בהן ודרוש ליה מקרא דכעריות כתיב אל את חלת התועבות האל עמו וגו' ומדות כתיב אלס דכתיב כל שעה אלס עושה על ואל לטון קשה היא דכתיב ואת אולי החרץ לקח וזה קשה מה דמטום הבי איוסוק דכתיב ביה לרבות ולגדול הקישור ודרכיו כל כשעריות כמו כתיב ליה דכתיב כן אשאר וישעה הכל התועבות הא' וכברתי ומתרגי יהוא נעושי מדות מכות כלו דאש"ג דק... שונסן אין בהן חייב כרת וכ"ח כ' מלא שעריותיה כלומר כמלא הן חמיותו שעריות כהא מולת הם המורו כשעריות איכסר כשוכס דתשובה ומועלת כהן ועד אחריו חייבו כרתי' בלוקו כשטנו יתירו כרותות ומדת שהיו גיול את הרב או איכסל ככתוב' שהיו שכותן תלויה כהשבת הגולה דכתיב והיטב את הגולה וכין שפגולים רבים אינו ונדע למי יחזור ונע' דלמחרתי ועשה כה דברו רבים מ' איכה תכיה מ' שלייתא שאין זה השבה מצינו ועוד דבני מדות הוכרד ויבואת חמיותו אכני האשאר הנאתך חרץ מנרה ונלומר ששוכסר כתיב המתד ערוהו ככוסר בניאית חמיותו וטמא דהא השוקל או מודד כהרה חמיותו היא עושה בתכח ליה הת' שלא ירגע כש הקיפה וכל הטעם שפירסו כסתר היה לו שיהיה כשטנת היטואל ח"ן הן הגדולה או רוע מה שיהיה בו כי אין זה הטעם על החרץ כי פוס' ה' את החרץ ומתא' כסופר ככל הכנסו החכמים אפסעו בחמיותו שפגמת היא על האל:

כ ככר אחריו כשפס' דליכין מק' דמש' חזקן אנדרחון למדות לשיכר חמיותם ב' אפסעו חמיותם על השעיים שלא ירונה כל אהה שיראנו ויעוהו אל שאין לו לאדם להריות כדכרוס מש' כהם חיו ככש כגון ויבית שמונס ובלתות אלא שיעת כה' כ' כחוכר שחרתי כוחד כלא שירח חכל חמיו קיזכר סהרתי מעשחטש פמין לו טרחה וכל יביתו ויחזר עי'הם וירח שעות כד א כמלאם ה' קר המכור אלס הוקר העער ויחור כש' הוקר והני חילו הוכ' דאיכס ביה דיה' דערמו ובלוה מוכרם לו כוכי הכו אכל' או כל מה וכן כל מה דוכל לא חמיותו להניח לו כוכי בוול דכי גמורו מידו דודים מוכר' חמיותו בן הוקר ואפסדו להניח בידם לחמיותו:

בא ככר אחריו כשפס' כ' כיון שבתה' א' חמיותו חרדי או משק' חרדי או חמיו מוקלל הרקן או אנדרחון להכניע ולקחם הוא הדין ככל המקסיס העעיים שוכר ביתר מן הראו השקן להקניט ולעש' ככו הראו לו:

כב בה א' כדכרס אש' כהן חיו ככש כנו' בות שחיו אפסעו' שכל אדם נדק להם אכל כשא' ענינים שאין כל כך צורך חיי ככש כל אדם כגון ביום כונס או נוכח למיות בלתיב אל שיקן להם שער' אלף ודיווח כהן חמיותו ח' חמיו שאין שיתכר כהם א' אלס דהככל ולא ויתר ויש אחריו דנס ככסו יש בהן חיי כשא' א' שהתירו להרוש בהן ויתר משעות משום דטרון חמיותו וריות משום שול לעכו החמור בעוירות לקנות ולהכיר אותם

כג אחריו שותף חמיה כריחן ושאל' כדכרס מש' כש' חיו ככש אלא זה וביא חמיותו ויחא זה וביא חמיותו ויחא' כד שומכרי כולו וכמקום ששמן מרובה הקרו' להשקר אין חמיו הוא הרבה ואין דרכו להתייקר כך כך: ד אין אחרון שוכר שום כהם חיי ככש כריחן ושאל' ויחא הוא ככל שוכר ויחא כד א' חמיותו חמיותו שיתיקר השער אכל מה שגדל כתיך שלו ויתר וכשכת ככול' לא ואיני ויתר וכדו כרעית כיון לפנה כדו שתי האות' ופמככו חמיו

לבוש עיר שושן

ה'גות זוגאה וסקח טעות

להאזינו אתה מלכו לנכך אלכלע ליה כחשבו ואלו אחור לך
וככלד שאיתם האחרים היתרים שמתא לא יגיעו עד מינין
ההמוניות אינו שמואלו שאם היה במכונס חייב להחזור הכל
שמיא היה מוכה בחמושות או בעשירות וכאלוהם האחרים
שביכה עד שהגיע לחסו או לפערה טעיה ונתערבו עמהם וכן
במקום אחרת לחמת אחת או שנים שבים וכונא ביה
מוקדו כבדו שהדעת טועה לכו מהסנהנין ורגולין למכות:
ג הוכר לחבורי קרקע או עבד או ביהה או שאמטלסון
לא כמנהל בן קמוס עבד ידעו כלי הלווק מחיורו אכילו
אחר כמה שנים ולא פווק עבד כדו שוראלכו לתר או ל
לקרובו ויכול להיות שנס התגר או הקרוב לא ורואו וררו ו
מקח טעות הוא מתקרא ומורלעלסו עד שיוודע לו והו' שלא
כשתיה מקח אחר שנודע לו היום אבל אם נשפתח בו אחר
שנודע לו היום הריו החל ואינו יכול להחזור:

ד אין הקטנו סבת היום אכילו מרנו למן שיה מא
דינקו ומכאן בו מוס פרבמיות המדונו כאשר מחור לו
הכל ואינו יכול לתר לו אחור לך מעת כשעיר פחת היום
שיאמר לו הלווק כהם שלם אכורוה וכן אם ירנה הלווק
לקחת כחת היום הרש על ביד חובו למחר לו אין קח אותו כגו
שמה: ו' מקח מעועד והחזור לו מקחו:

ה ראינו שחבר לשמעון כהנים שיש לו עבד אחרת וקודם
ועתה חסד בכסו גויים בכתיס היה וקולו קנת מחימו'
בכתיס ועשנו הכתלים ועקרו דלמות הבית והתלונות ידנו'
שמעון תור בו כי אומר ועקרו דלמות הבית והתלונות ידנו'
ידע והיו מקח טעותו וזמן טעון שמון שהיה מוס עד שריו
וכל ללקח ויבס לו מן החמס כדו שמוהו הבית לקחתי
ויקיס התקף הרן עס ראינו שהיו ביה חרלו ועידונו קחרא
בין המוחין ויגונו תקבן כשעירט שביכה לו בין הרון ככל
מוחן ש' אין בניה הדבר הנקסה בנין שם נחחר הרך עליו או
שמת מווס עטירת הרך נס חק היום והתקף קיום אבל
אם החס בניק הבית בנין שאר לו שיש לו כותל שלם ומכאן
רענו מחורו ויכול לכסותו ביהה שלם לו כל כונא ביה
ו' כל מוס שסמיו בכתיס הדוכה עליו שמיא מוס שמוורו
בו התקף ויגונו וכל ששטמיו עליו שמוס מוס הרן זה
אינו מחור כן אל חסד כיה ש' הנישא ונותן סתם על
מכאן תרדוהו הוא סווק:

ו וכל ה'קוח סתם אין דעתו לוקח אל דבר השלם מכלתו
ואכילו אם עירם החובר על חתם שאין איתו מחור עליו
כמוס אינו אל שמיכות רכדוס בעלמ' (לכס את מחימו כלות)
אין בו מוס וררו או חור עד שוכר איה מוס עד במחורו
ויקבלו עליו הלווק או עד שאחר לו נלשמהו בחק זה מוס
השבתה דמיו עך וכן קלתו אותו עלו שהיה לו אינו מוחל
דבר הים עד שדע הדבר שח' בו ויכרש אותו כמו שכתבאר
בא כזה מחר לו כלו ש' עין הוא רחאו ואחר לו המוס' שהוא
על דהוב הואלו והלווק מוה יחזי אחר ליה טוב כשל דהוב
אחרת:

ז החובר פרה לחבורו ואחר לוים היה מוס כלונו וכלונו
הכדוס וכללן הזכור מוס שאינו כוב' וכיאה כיה אותו
שאזנו כר ולא האחרים היום חק טעות וכנד כנון שאחר
ליה הריוה או חררת טעות כשכתיס וטכתיס ונמכאת
בשכתיס כ' כד הריו חק טעות שיאחר לו הלווק כשראיתו
שאז היתה לא חררת ולא עריות אחרת כשם שאין
כה אי לו המומין קך אין כה מווחין אחרים ואמה לא

אחרת כן אל להשכוח דעתו לומר כשם שאין כש מוחין אג'
כך אין כה אילו אבל אם שבה מוחין הדיברין בין טעון כן
מקנתן ויש בהם המוס' שאינו כוכר שהוכי' כנון שהיא חמת
ונס כשכתיס ח' שיא' עריות ומריות ונס כשכתיס אין ו' חק
טעות דכדו שחמל על הנכר כך חמל על אותו שאינו סווק
הואלו והיכדו לו:

ח היה בה מוס אחד כיכר והראינו לו ואחר לוים כה מוס
פלוניוה שזכר ומוס כלונו ויחיס כלונו שאוכס כדוס
וכחאונו איתת דמיון שאין זכירוס שהוכר אין זה חק
שעות שאלו היו ככל המוחין שהוכר פהרי לא ששעהו על
הזכור כדמיון הכדון אלל מוחין' סכה:

ט עבד או פתחה אין כהם פכמו מוחין שאין מכשילין אמן
שחלאתקוהיס שקראוס חכמוס סווקין לביכר אמת
המוכר עבד או פתחה לכאורו אין הלווק יכול להחזיר ליה
שהוא מקח טעות כדו שמוס כו שמוכר ושמעא מלא היה
סווק זה כגלו הריו ככ' דהו ומחל ואם הוא אינו כגלו
כנון שיש בו שומא ככשר או כשוכת הכלב או ריש' פתח או
חמוס נכונולו כהם הואלו ואינו מחטלו ממלכתו אוי' ח
מחורו שאלו העכדוס לתשמוס אלה התמל' אלל אלה הוא
אוכל' ליה כשהיה זה ואם כמא' כו שחוקר ר' א' חולו איתת
כמו או שהיה בככה או מ' שחם הריו זה מוס הפכו שפסו
מחלאתקוהו וכן אם כתבא כו כרעית וכונא כו מן הדרכים
המוניס הריו זה מוס' שפכו שכסו פול אלה קיה מלא היה
אכונות דעת' וכמא' שאינו מתקבן לו כאלאתה איהל' ו
נשתייה וכן אם כתבא לנשים מוחין שהורג כספו הריו זה מוס
המאכל את כולו מכמו שהלך תוכס אותו והירגו וכן אם כתב'
מוכתב לחלכות כלומר שוכר שאל לחלכות עד שהלך הלווק
ונג' עליו שכל מחלו והירגו הריו זה מוס ומחורו מכמו שהלך
תושבו לחלאתו ככל עת שירנה אבל אם כתבא נכס איתת
אין וככ בשכתיס או כדור תדור או וולל וככ' ויכ' כ' כדוס
אילו וכן משחק כקובא אין הלווק יכול לחזור בו שכל ח
העכדוס כחמקטע שיש לו ח' הרעות' ש' ג' אלל אסין
שפרס' יוא דנוכ' בשכתיס היו כדו מוכתב לחלכות דהו מקח
טעות:

י ואל החובר כמה לחבורו ולשכוחה ושט' ומכאן שמה אם
כודע כדלו סהית' טרנפס כאלקחה והיכדו כנון
שכוכו בית יכוסית' הוגלד' כי המכה שאז ידוע שיש שלמה
ומוס משכונה כיון שהוגלד' דכח' מתכאן אינו מגלד' ואם
קנאה הרך שלמה ימיס כיו מקח טעות וכו' שמוכר לשוור
הדמוס וימיס שמוורה לו כד שמוסה כמו שפיר ואם קנאה קיים
שלמה וימיס דלח' הוגלד' כיו חוכה כולל לשוויס שפיר קיים
כיוכ' וכן אם קנא חך שלמה וימיס ולא הוגלד' כיו המכה יכול
להותג' כ' שברשותי אחר שקנאה כוכה והריוה שכן אם
כרפות לוקח כיון אם לא ואם ירנה לחזו' ביה' לוק' ש' ג' ויכוסאו
ראיה שברשות מוכר כטרסה ואינו ח' עדין לא כתן' פ' ג' ח
נריך ליתן דלחרונו הנכס כאן כמא' כאן הוה:
יב ופרזיות דרואה מחמת סרכ' יש אומרים דמכסו כנו
שמקח אם קנאו חך שלמה וימיס דהו כמו שוגלד' ע
המכה דכתיס הכופו' יוא' דוקא שוגלד' כיו המכה דכתיס הכופו'
וכונא כה דלא כפמו' לא אמון אדעתא דליקח לחתונו הוא
מכסל המקח אבל טריות דסוכ' דראיש שכמות ואינו מכסל'
השקח דכיון שכמותו הוה ליה ללווק לחתונו וכוון דלא איתת'
נדחיתמול' ולא היו מקח טעות וכטריות דלא שכמותו אשיל'
ביא:

לביש עיר שאינן

עדין לן עיר אין מוניאן מודו ורועא בורע בפתן האול
 ורובא חוקה שפויטן ללקח וכולו לומר ורועה קנינו אבל
 כתיבן ופריזין חצילי עדין לא ברע והחוקה הוא כנגד הרוב
 התם חולונין כתר רובא האול והוא רוב מצריכה ורובא רוב
 קנינו לאכלה ורובא כושא מוניאן אכלו מודו חוקה דסיס
 ליה נפרס לומר ורועה אכלו לקחן ואם יאמר שייב כ
 באחריותו אכלו לא התנה עמו כפירוש שאם לא ונתמו ומויר
 לומעוהו אלא שידועו פארועה הוא קנינה והמוכר מכרו לו
 בתמא הויב באחריותו פ"ל לספק ב"ג וכן הדין בדכרוס
 הכתובה להשאיל ולכבושה וכל כונא בזה . הלוקח חק
 מחבירו ומודעו שחולבו למדנה פלונית למוכרו פס
 ואחר שהולבו לשם כתיב ב"ג אכלו וכולו לומר
 לו הכול למוכרו אלא מחולו המים ושמוכר מטבל בו
 לקביל מחברו כלן אף למוכרו פס ואם כנס או באכר פס
 הרי הוא כרית ואלא הוי המוכר ורע כחבירו שיהי בו
 מוס הויב אכלו בהויבא שהויבא הלוקח להילוך אונת חק
 לתקום פלוני מדין רגמא דהוי כרית חוקי בודוס ואם לא היה
 המוכר ורע שיהי בו מוס עשור התנות שהולכה אבל חייב
 בהנותנות חזרת חק שברו המדנה לרבו הוא מוהי על
 שלוקח וישל למדנה כההכאה האול ולכרבו והלבוש ואם
 לא הודיע ליה בר שחולבו לרעה אחרת והלבוש וכתיב בו
 פס מ. ה. הרי זה כרית חק שמוכר שמוכר חק כחמו למוכר:
 כן הדין בחק המוכר כחמו שמוכר חק אכלו חייב
 הרי כרית חק הלוקח שהדימור האק לא מכר דכל זמן
 שהיא כונה ורע הוא המוכר מפרד דהא כריתו הוא למוכר
 ואמר אבא עבר בה ק"ע ש' אב כחמו ואם תלבוש או כספר
 תחתית החים הרי זה ברס ומוכר ואם הוי לו פסות שכתוב
 לו הודיע ליה בר לא הודיע הרי זה כרית חק:
 כן המוכר שור שמוכר ומכר אקא כחמו ומונה הליקח לומר
 כן ורעו פאזכיל וליקחיו בכיתו למרוש פהו מוין
 נעדיק להוציא כדוהאל ויין הכרית אכלו אין וליקח להודיע
 פתעה הלוקח אם קבלו למרוש או לשארה כון שאו אדם
 שקנינה ליה ולוה ונס עדידהו' טען בו אין וכולנו להוכיח
 אף על שנתקד הכשר וקובין שור לשמוש כדמי שור למרוש
 כון אין חק שעות ורעו הלוקח למרוש כן שחטטו וכול
 עת כן לומר שעות שכתבו לך אימי את רישי דלמרוש
 לקרתי אף על גב שהריב קובין למרוש לא אולונין בתר רובא
 וכיהא לכוטא מר האוכר ולומר דלקח זה הוא מן הר כ
 דרובה חוקה אולנין למרוש ופ"ל שצ"ב כ' אבל אם פרוין
 בהשעות חוקה ליה לא יכיע אף ויבן קובין למרוש רוב
 גביל לוקח רובא חביע למרוש והמור האור אלא אכלו אם כן
 הדין כנסו חק חמין פרהא והמוטא המבורע עליו הראוי
 ואם הליקח אולנין רנו לקנין לא למרוש והמוכר מכרו הרי
 ואם חק שעות ואם אינו רנו לקנין אלא למרוש שמתא נס
 זה למרוש קנינו ואם הוא רנו לקנין לא מוהי ולמרוש ורע
 הוכחה כדמי אם כן דמי שר' רעה אחר למרוש קנינו
 דהוי חק עט תיהא כן דמור למרוש אחריו ש' אף כמי
 לשמוש קנינו אף כן חק שעות ואף על גב דקנינו לן
 כעלמא שאין הדעוים מידעוים כולומר אין מכיאוין ראוייה מ
 מהוים שכן רנו מלי וכו קונה כד' כק' שהמים מחמוין
 את עיקר הלון דעיקר הלון כן אדם קורין לעול בלא כק'
 מ' אבל ה' כן למרוש כן לשמוש הפור כקרא פור לכוני

הלמת אונא וחוקה פועל

פלא והולכין אחר הודעת הדמים: כל חקוים ס' עברו זמ
 חק טע' תוכך להמור לרמוי הרי הוא כעל מיכ' אה
 ליש ונוי נרד ליתן לו וווי ולא יביל שלקין בקרקע אנה אכסן
 און לו לא וווי ולא המלשלו:

רלב המכר בין והונמצא בין אחר או רע ונפצא ומהו סעיף א

א המוכר למכרו מון המיו הכירות וכתלן מין אחר אין
 כאן חכר נפסיס ורובן למור בהם כונר מכר לו חק
 לצנות וכתבתי ארמות או איכא או מכר לויין וכתבתי
 חוקן או איכא או מכר לו עימ' פל זמתי ו
 וכמא של פש' או איכא ככל אילו שניהם וכולנו למור כן
 פכל אחר וכול נומר ש' עיתו הניקח ויתר לא חשבתו וקתתי
 זה והמוכר ויתר לא חשבתו ויתר הן או כו חני נידך נכמ' ו
 וטעותו ככתובה אבל אם חכר לו משיב ופ תכתוב רעות כ
 לוקח וכול למור כי אפיו לא כתבתי כסוס הניקח חל עין
 רנו וכר' פשוטא בר אביו וכול למור ר' וכולו בקורדלן
 פהו פכל זמן שיתר פס חוקי בה בר גיה הניקח היתם לן
 אם מכר לו רעות וכמא ויפיו אכלו כן כתב' כפול' כפול' חק
 המוכר וכולו למור בו הניקח אכלו וכולו למור בו הפול' כן
 הוולו מכר לרעותו ומכר לו רעות אפילו ש' רעות כל כך פד
 מין לשם מהם לא ויכל המוכר למור לו אכלו רעות שכתבת
 ומכרתי לן וכן מכר לו רעות ומכר לו רעות חק פל פ' סני'
 ופ' מ' כ' כ' שאין למע' א' חס' לא ויכל הלוקח למור לו ר'
 אכלו רעות שכתבות קנינו מחכו או אם כמ' רעות שכתבת לא
 ויכל המוכר לומר אכלו רעות ורעות שכתבת לא וכל רעות שכתבת
 הן כרית את כת' רעות שכתבות לא ויכל לקוח למר
 אכלו פסות לקחתי מחכו וכל רעות שכתבות לא חק
 קנינו ואם יש כאן איכא כסוס המשותף קנה ומכר אונא
 : מכר לו כשר אול כחוקי פסווא חיל' עטורם וכמא אפיו
 מכרם הרי זה דמה לרעות וכמא אר' עיתו שמתק קייס ו
 ומחור לו איכא חק אכל בו רעות אוב הליקח אכלו פסות
 שלא ויכל לאכול כלל כשר איל שאינו המוכר והרי די' ל'
 לדיוה אכלו פסו כליס וסוי חק שעות יכן כל כ' כ' כ' כ'
 מכר לו כסף בחוקת כסף כרף וכמא כסף סניס חק ק
 קוים דהא הכל מין כסף הוא יח' שמוכר לו אונתו:
 ואם מכר לו חק בתורת והבטו וכתבתי חלון כתיבו חלון
 שיער או פהרלו כמרת כדול ומכר בו כסף החות כסף החות
 חק שעות כמה דכרוס אמורו טכ' ליה וכתבת מתכנס
 אורישו מלכותו אכלו הקנינה כלי מהגו בתורת כדול וכתבתי
 הוא לישרל כן גם כעורות כדול ותכלו בו איכר פהו חל'
 ככנסו וסוי חל כסף או אכלו עמנו כסף זה היה מפת
 כל לכנו אכלי' וכשרו ואמר שמתא חמיו סוד לא וכה כו
 כשקאלו מהגו כן סלא ורע ולא בתכוון לקנות כסף אלא
 כדול והודה לו ר'

רלד הפיכר רבר אסור ואכלו הלוקח וכו' ד' סעיפים

א. האומת את הככור ומכרו ויכל ה' חק קנת מחמו ורע
 אחר כך שלא האוהו למחמה קודם שפחוטת אכל
 אכלו ומחור לו דמי' והכסלר מהכשר כיד הנקחות קנ'
 כריו

לבושעיר שושן

הלכות אונאה ומקח טעות

קנ

כדונו וזה מחזור לו את הדמיוס:

ב וכן השוחט כרה ומכרה והכל הלוקח קנת ממנו וכדע
אמר קר שהיא שרויפת מה שאל כלל ויחזור לו הדמיוס וזה
שדעון לא כלל וחזרו לו הכשר והוא וחזרו לו הדמיוס ואם
מכר הלוקח ואכר זה של טריפה לנוש או שהאכלו לכלבים
וימכרו שם השכמה שהיה שיהי הטרופה ומחזור לו השכח את
החומר וכן הדיון בכל המוכר דבר שאוסור אכלתו מן היתר;
ג אבל המוכר לחכירו דבר שאוסור אכלתו מדברו סיפור
וכדע אחר כך אם אותו הדבר עדיין קיים כשנודע
מחזור אותו וכדע דמיוס אכלו והוא המוכר מחזור לו
כלום הוא ולכמה בעד משותפו מוכר לו בהמה שלא כדקה
כדעו מטרות הסודיות כדעו הרביה הוא כלומר מדברו
סופרים שפדוקה הוא הדכריה;

ד וכל דבר שהיה מחזורי הנהא בין מדברו תירה בין מדברו
פוטמה מחזור את הדמיוס אילו אכלו והוא כדע דין
מכרה כלל;

רלה קטן והרש ושטחה ושיכור מתי
סוכרים מטלטלים והקונה בשבת וביוס
טובו כח סעיפים

א כדע דעת בכמה מקומות דכלל מנות התורה ומשא
ומתן אין קטן וקטנ' בכלל דכלל היתר איש כתיב למשנתו
קטן לפי' אמרו דבר תורה הוא דקטן אין מחזרו וקטן מ
ממכרו ממכר אבל חכמים מושם כדעו שישו ונתנו שמו
ויהיה לו משה להתפרכס תקנו שהיה מחזרו וממכרו ממכר
משש שנים ואילך ולאמרו עד שש שנים אין הקנייתו לחכמים
כלום שדעו אין כדעת לקנות ולא לקנות ומשש שנים עד
שואא כן עשר שנים אם יודע כטיב משא ומתן כגון שדקיהו
ומצאוהו שודע כטיב משא ומתן מחזרו ממך
וממכרו ממכר ומתנתו קניית בין בדבר מרובה בין בדבר
מוטע בין במתנת כדעו לא כדעו כדע מרע וכתב עשר עד
שואא כן בין ג' אהלו לא כדעו כדעו שואא אלא שכתב כל כ
שאינו שוטה מקחו ממך וממכרו ממכר וכל זה הוא מדברו
חכמים והכל כמטלטלים ויש ואחרים הוא לו אינו אלא שדברו
מכמים אם כן בחיוב ששואא כגון כגון שכתבו ככסמים
מועטים שכתבו כהן הכנות כמו שכתבאר כלכום הכון
ואחרים שמתן קיב מחזרת לא כלום הוא אלא תקנו להם בו אפי'
ברטלטיין אבל בקרקע אינו מוכר ולא כותב כלל עד שנידול
דעיון כן שלש עשרה קטן וכת שנים עשרה בקטנה והוא
שהביאו שמו שטרות וכל זמן שלא הניעו להכו אינו כלום א
בקרקע לא חכמה בקרקע שופי אהלו אלא אהלו הוא ק
קרקע שכתב לו במתנה או שכתב לו האשורוס אהלו
שכו ממכרו ונתנו אהלו נתנה כמתנת שכיב מרע שהיה
כנדול ככתבה וכימורה דמיוס בקטן וקטנה אינו כלום אפי'
הוא בקרקע שניתן לו אהלו הוא יודע בשוכ משא ומתן אינו
כלום מיהו כל זמן שהשן קטן כיה ששש אהלו אינו אהלו
דיון לא כמלו מעשיו אם הלוקח אכל פירות מאותו קרקע שלקח
אין נדון לשלם מה שלקח החילתו מחלה ואם ירע שטר חוב
מאזנו דנוכ כמטלטלין ויכול ליתפטר או ליתנו לאחר ככתבה
ומפורס כמו גדול;

ב כדף בקטן שאין לו אשורופים אכל אם היה לו

אשורופים היו אלו ליש טעמה דמסוס כדו חונו שהל'
האש שרופם נושא ונותן כדעו לשיכך אין מעשיו כלום אפי'
כמטלטלים אלא מדעת האשורופים שאם רנה האשורופים
לקיים מחזרו וממכרו ומתנתו כמטלטלים קיים והוא הדיון
אם במחזרו אכל בעל דכית פדיו וכאשורופים כפשוטיהם
לקמן כדעו רנ' אבל מהגדול אפי' שיש לו האשורופים
שחזרו לו אינו מחזרו וממכרו ממכר מיהו האשורופים
נדון לקיים דברו המת ולאחר ליתן אותו דבר שכתבתי עליו
כאשורופים לא לנורש ולא ללוקח עד זמן שנה אפי' שמתן
הנורש מחזרו וממכרו ממכר ואם תבשו הלוקח מיד אין
מונחין מידו;

ג קטן הודע כטיב משא ומתן ואין לו אשורופים
שמתקנו לו משוס כדו חונו תקנו ג' שואא דנוכ כדעו
אוכלה כדיו גדול שאם כשא נתמן כמטלטלין ופעם כמות
משנתו היו מחילה שמתן קנה ומחזרו אוכלה ותר על שנת
בטל מחזר;

ד אין מחזר הקטן וממכרו כמטלטלים קיים אלא כשמחזר
אם קנה או הפיק אם מכר אכל אם נתן משנת על
העיקר ומחזרו כדעו נדון לקבל מן שטר כיון דקבל וכולן
להעשיותי נח תקנו לקללו כשהחזרו בו אבל האחרים
כששאו וכתבו שמו אם הם חוזרו' בהם היו הם כמיו שפרע כמו
כשקנו מנהגים נלכדו ידעו לא שיק למלך;

ה וכן אם אחרים קנו קניין שודר מיד הקטן או שהפכור
מקום המטלטלין להקנו להם כדעו המטלטלין וחזרו לו לא
קנה לוקח לא בקניין ולא בשכירות מקיים בקניין לא לפי
שטמם קניין לכתוב שטר שטר וכתב שטר בקטן אינו שאין
העדים היתומים שטר אלא לא הגדול כמו שכתב לפי' וכו' שאין
קניין דקטן שומר לכתובה גם הקניין אינו כלום ושכרות
מקום כן אינו מושל בדין משום דשכרות ממכר לו ממה
הוא וכבר אמרו שאין ממכרו ממכר במקרקעי ואפי' זה ג' ב'
אם קטן השכור בית לרוב ויכול לחזור בו ואין מששו כלום;
ו וכן קטן שקנה מטלטלין מאחרים והקנינו לו בקניין או
השכור לו המקום שהמטלטלים מוכרים עליו לא קנה עד
שומשו דקניין שהקנינו להם אחרים ושכרות המקום שהשכרו
לו אינו כלום לכו שהקניין ושכרות מקום לא עדי' מחזרו
ומכר בני קטן אינו קונה לו דף' למכר משום שלמות איתרביא
וק' לא אין שלמות לקטן כמו שכתבאר פי' קפ"ח ודוקא בקטן
אכל בקטנה חמס משום ודה דענו גע איתרביא וכו' דאית
לה יד אית לה חמר וחזרה קונה לה לכיכך חס קנת מטלטלין
מאחרים והקנינו לה בקניין או בשכרות מקום קנת'
המטלטלין;

ז קטן שקנה קרקע ונתן דמיוס ויחזרו בקרקע תשמוד
הקרקע כדעו והוא שיהי העובר וכול נחזור בו ואפי'
על גב שומכרו בקרקע אינו כלום קנייתו קנייה שהרו אחרים
מקניין וכו' לנזף על פי דקטן כמיו אינו דמיון לאדם
שלא כדעו בני אוממים שזה הוא אפי' מדאדויהא דוכן לנ
שלא כדעו דכתיב כשא אחר למשע ונ' ופרע' ומקטיבם
הרכה כמו כנחלא ארץ וכשנא ככניהם דמיוס' וכו' כל
אחד כמלקוח על דוד שהקנה להם הכנישא ש' משוכן לאדם שלא
כדעו שהרו וכו' לקטיבם דכנחלא ככניהם דמיוס' ה' כמו במכר
כשהוא נותן המשות ומחזרו בה על דודי שהאחרים מקניין
זכר בה ואין האחרים וכולן נחזור

לפיקר שוים

הלכות אונאה ומקח טעויה

קנא

פארכונוטל:

כו ולא לזקק כל הרבדים ראשון למכור פזאר ותכאר
כדון האשכנזים שית סו' ר' שפי' א':
כז שתוכר או קוכב קניין באכתיים הכיבודים ויש אף
על פושטתין אותן מרדות על שצבר על דברו
חכמי אשכנז קניינין וכותבין אותן אחר כך כחול

רלו נוי שאנס קרק' מישראל או בעלילות
דברים ובו ס' טע' פים

א גוי חכם המניק לישאל ויש כודו להורנו ומכני חמת
המניק נתן לו ישראל שהיו או בנינו ככדון
ככשו שאמר לו פא קרקע זו ואל תמיתנו וכעלם המניק
וסתמו ולא סמיתו ואחר כך בל המניק למוכרה אם יש כוד
כפלים לחור ולקנינה ממכו הוא קודם לכל אדם ויש אף
כוד העל לחור ולקנינה או פשתה כוד המניק פכוס עשר
המשכל הקודם ולקח ממנוק וזה כה שכר כתיאטו
הכפלים ממכו מכל מקום נרוק הלוקח ליתן לכפלו
רביע בקרקע סלק או שלש כמעות שנתן למניק מחסום
דקום להו להול שהמניק הויול ומוכר קרקע פ'וכה שלג
כוא מוכרה כוול למיתו שיה ארכה הוא מוכר כאלש ואחרו
חל דמסתמא פיה שמוול נכו לוקח הוא על כפלים
שהיו ממתי כפוא שלשה הוא מוכר כוול לכדק' אם לקח
המניק כאלש ליתן לכפלים עשרה כמעות שפוא
פ'וש מה שנתן למניק או רכוב בקרקע כדולה מהא
הוא שהיו מסתמא רכוב הקרקע שקבה כפלוש הוא פוש
עשרה דש' שיה ארכה מוכר לו כפלים ווד הכפלים על
הע' ווכה אם ירכה נרוק זה ליתן לו קרקע הרבועו ואם
ירכה וכימכו כודוונרוק זה ליתן לומעות ואם לא יתן לו
היו הרבוע קרקע כוול היא כודו: היו כפלים
משע' פ' ע' הלוקח וואמרים שלא כדון קניתה כוהיה
כודונו לוקח הלוקח אומר שלא היה כודו לוקח על
שכפלים להכוא רפויים דקרקע כחוקת הלוקחוס
פועדת: יש אימרים פכל וש מוירי פרנס המניק להורנו
והפמולו העלום וכתנו לו הקרקע משנתן כודו שלא
יודענו שאובמר והקבה למניק אבל אם המניק לא ביקש
המניק אלא את הקרקע ולקחה חן וישאל חתובה אף
על גב שמואלת שהרנוג לא היה יכול פישארל להונוש
ממכו שהיה ודא פן ישרנוג אם לקחה ישראל את מורת
לבעליה וחס כותבים ללוקח מה שכהנו כמו שיתכאר
לקחן כמע' פ': ישראל ערשן אש' את חבורו
כתיבוס והיה מנוס לו להורנו על שיתן לו קרקעו איך
לש דין והיה כדולה עלמא ודעו שאף ישראל פוככי דמוס
ומנושולא שכדו' אלא הי' ד' כמו כונו שלא היה לפרנו
שיתכאר מע' פ':

ח קרש אשכנזי מוכר ואינו שומע או מוכר ואינו שומע
כלים היו הוא בקסן שמיכר וליקח כחטלטין מחסום
כדי הווא חל לא בקרקע ואף כחטלטין לא ותקומו מעשנו
כד סכודקן אותו ככדיות רבות מדעתי כך:
יג ויולס מהשו' ארו שמוע ואינו מוכר או מוכר שמוע
מקונו וקח ומכרו ממכר ומתכונו קניינין בין
במטלטלין בין בקרקע שבין שמוע וכל שכן כשכבר שמע
ודבר מהתמה והוא בין דעת הוא מכל מקום נרוקין לכדוק
אותי כדו שכדוקן לגיוסן אם עכמו דעתו עמו או וכתב
ככתביו ווכר מחק כהכו' הוא בין דעת:
יד מי שאינו שומע אנה חס'ן מוכרם עמו בקול רם
אין זה ככל קרש' אלא היו הוא כקח לכל דבריו:
יז טעה היה רב' הקטן כן ש' ואין מקונו מקח ואין
מכרו ממכר ותיק מתנוט קניינין לא כחטלטלין
ולא בקרקע וכדו דין משוירין אשמוכוס לעוסם כדרך
שמעודין לקנינה כדו' אלא ויכוו' חת'לה ואין להם
וכוונם כ' עלינו עמ' ושל ודי אחרים וס' להם וכונה
כדו: נכה דמסתמא שחוקה וכתבין נדיה:
כא מי שאינו שומע וס' טעה כונו אילו הכספין
כתי' שמוע שבו כל חמסו קניינין ווכה לערו
ולאחרים ככל בן דעת חל נרוקין העדים לחקור הדבר
היטב שח' כפ' ע' ש' אשיתו ותמלת שמוע או איכ'א
פשה מעש' והאחרים פנים כשהיה טעה וכן ופנים
אימרים כשהיה שמו' וכן וקני' קרנה' הדו תרו ואקוני
מווכ' כחוקת אחרים הם כדו קרקע ודי הן כחוקת המוכר
ואם הן מטלטלין הדי הן כחוקת המניק בין:
כב השיכור דין מקח ומכרו ממכר ומתכונו קניינין
כיה כדורים שהיו לכה' וכדו' הכ' אם הו' לכה' ודעו
ש' לוש שכפוס להונו וודע מה הוא עושה הדי הוא כשומע
וחון הפשוט כלוס:
כג מוכר שמיכר קרקע או מטלטלין ווכה אותה על ידו
אמר ללוקח ע' חמשת' יד הלוקח על הע' ווכה
אם ור' ויקח הדי הדי וכול לחור כושכבר ווכה אותה לו
ווכן לאדם שלא מדעתו אם לא רעה תהור לכעליה פ'אין
וכן לאדם ככל כדו:
כד וכן הפכה ק' יד העבר כוד רכו' וחס שקנה הכד
קנה רכו' אם קנה העבר או מכר או נתן כמתנה או
פכתנו לו מתנה יד האינו על הע' ווכה אם רכש לקיים
מעש' הדי אילו קנינו ואם לא רכש מעש' כעלם וכד' כדו'
בלבר הוא שמקיים האדון או מכל ואך נרוקין לקנו ממנו
כלום רק מואמר מה עשה העבר וכה עשנו הדי קניוס
מעשוי:
כה דין מוכרת העל' ככתבו אשתי ומכרת האשה עיני
כלבוס הכין ולרבי' סי' פ' ו':
כו כד דין שמכרו או לקחו כככונו ותמי' בין במקרקעו
בין כחפלים וכן וכן האכטרוכוס כן פ' מ' אותם
כע' דין וכן שמיכר אותם אכי ותמי' מקחן מקח וממכרם
מיכר אבל מתנתם אינה כלום שאין אדם כותב דבר

לבוש עיר שושן

הלכות אונאה ומקח טעות

כשהיה לו פת הכושר לזכותו ותבעו ויחבילו הפתה בת שכום עשר חדש ויכול לומר לא באת לו פתה לכבוד הניקב מכירתו ובתוכו איזה כלום. מיהו כפחמורו לו אין נדך להחזור לו וכחם אלא שמא כמה היה רוצה לתת לגוו כדי שיחזור לו וכן ויתן לישאל זה קצתו ואם הוסיף עליו הלווקא כדי להוסיף מוד הגוי עד כדי דמיו הסדה היו הכות כרוכס הכעלים לתת לו הכל אם רוצים להניחו חידו ואם ירצו וכיוצא בידו. ויש אין נדכון ליתן לו יות' ממש שהנא עליו כגון שאם הגוי הוה אוהבו ונתכו לו כולל אין הכעלים נדכון ליתן לו אלא מה שנתן לגוי ואף על פי שהוה לא היה וכולל להונוח מוד הגוי בכך לכבוד יפשה זה פמורה בשדה או בכיתו של זה ויכולו אם נתנו לו הגוי כחך נדך להחיד לכעלים גם כן כחכם ואם כעמוד כידו ככה איתו כידו כידו בתוך של כחבורו שלא ברשות ובכלה שכולל לומר לומר ענין ויחבדך וכל זה דרווקא בקרקע שאין הכעלים שמתא מוחסין חמנו אכל ממלטנו פתחא מויאשין מהן אין נדך להחזור לכעלים מלבד פמורה שאין מויאשין מהן מכני ש שדוה שאין האכס מוכרין אלא לנשראל ושמך שהשפאל ומיורה לו:

ט כמה דכרוס אמורים בשאין שופס או שר כמדונס שוכל לכוף האכס גוו להוביל שדה או בכית חזו אכל אם יש שופסו כהרץ יהיה אופסר להוביל מוד הגוי כדכויבהם ולא פשה או ודו' א' כתיאשו כעלים ומתלו וישתלו הקרקע כוד הלווקא נלא יתאן לכעלים כלום דהבא לא א אמרנו דאנוווי האכס ומכר דהא לא כהה לו הקרקע במסג שהרי בחבורו כטעמנו לקחו ממנו וכל זה מיווה כחכם שלקחה כחבורו או כעלנו לתת כד אמרן אכל שר או מושלף שפך על עבדו ויפסרנו ונקח ממחר מהן כתיאנו דוכא ד דמלכותא ואין הלווקא חויב לתת לכעלים כלום. וישאל שמתקן קרקע אכל גוו וקבע לו זמן לברותה ולא כדלה ומכרה הגוו לנשראל אחר אם מכר כשווייה ממכרו קיים דהא חויבן שדעת הגוי לזכות בכל הקרקע כדכויבין מכרה אכל אם מכרה בכמות משוועה אפילו כל שהיא חוזר לכעל' דחויבן שלא כקס הגוי לזכות לא כהה שחיה לפיכך מחזור י' קיה מה שנתן לגוי וזה מחזור לו הקרקע וישן עוד לקמן סי' ש' א' כדכויבם כתיאנו:

כ ויגיוו שהקרקע במקות הלוקחות עומדת כמו שאמרנו הוכא דהכעלים רובו' ויחזור הלווקא השלים במעו או רכיש בקרקע ואיןן מאתיבין ללווקא כממה קראש ויין לו עדים כממה קראש ושכש הלווקא כממה קראש וכוטל חמותיו: ג ואכ קראש מהגוי תוך שנים עשר חדש אם ירמז ה הכעלים כל הקרקע נדך להחזירה להם והם יתנו לו כמות קראש מהגוי שפדיון לא כתיאשו ממנה ואם ירמז הכעלים וכיוצא בידו ונתן לקס שלום ממה שנתן לגוי: ד ואכלו תוך שנים עשר אש קראש מהכעלים תמלה ואחר כך חזר וקראש מן הגוי מקחו קיים דכיון ש שמכרה לו תמלה ודלא בלבם אקנה לו אכל אם קראש מן הגוי תמלה ואחר כך מן הכעלים מקחו כעלואתו עשה לו שר עליה דלמרויך כל מה שפשה ומתא רותא היתנו יגשה או כתיאשו השכיב וכוטל ויראשו קשה חמנו עשה כמה דכרוס אמורים שלא עשה אלא שער סתם כלא אחריות אכל אם קבל ג' חרות דלוי טרפי חויבה לכויה דמי ארעא או שדורה ככני פדים או קבל חמות ממנו ככני פדים החמך קיים דלא לוא דוכני ליה במקח גמור לא הוה כפוד כולו הדין:

ה לקח אחר מן הגוי ושהתה כידו שלם שנים ואחר כך מכרה לרא' אין לכעלים על לוקח שכל כלום מדין חוקה שמועבין לו לומר והואל וישתך כך נדך וכו' הראשון קראש ממנו כדכויבין גמור ונתן לו השלים ואפילו או אוהו לא טעין אכן שמיכין ליה דהא קומת לן טועבין ללווקא ו נצטעבין ליוורס וכן הדין אם לא שהתה כוד הראשון אלא ויש אחר וכידו לוקח שכי שיתה שלם שנים טועבין לו כמו שהוה כדן כדן חוקא. וט אמורים כשעלויא כשעלויא ראשון שווא וישאל אכל אם הוא גוו ומכרה לנשראל דכיון כתיאנו קראש מן השתנוק עבדו:

ו וכן הדין אם שהת כידו הלווקא שלשה שנים ומת והורו' ליוורס שומעין ליוורס: ז גוי בעל זדורע שהיה לו חוב על ושראל או שהיה לו טעבה על ושראל מחמת שהורקו לו או שהפסדו לו מ ממונו ומשפחה דין לפסמנו ונדר ברובע לתוך שדשו או כיתו ובעלו חמנו כחבורו כעלויא חף על פי שלא תבעה תמלה לדיון ואחר שתקן לו את השדה ונברה לנשראל אחר אין ה הכעלים וכוטלן להונוח מוד הלווקא כמה דכרוס אמורים כשלקחו כטעמות חמת כגון שהירו הכעלים שהגיו טעין חמת והוא לא רצה לשלם לו אחריוכן ודחו חמל לגוו את הכעלים והקניה לו ככד חובו וכן הדין אם כיה שם חף או שר באותו המקום שהיה יכול לכוף את הגוו לדיון שמכר את שלם ולא תבעו או יוכי וכול ל' אונאה מוד הלוקחות חף על פי שאינו מודה לגוי שהחמת אתו ואף על פי שאין שם ש פדים שהיה טוען חמת שהיה ראימר הלווקא לכעלים אם הגוי הוא גזלן למעלה שתפתח אותו לדכויבהם אלא ודאו מתלתם אותה לו או דיעו לכם שהדין שמו:

ח גוי אכס ובעל זדורע אלא שאין כידו להרזו וכא כטעמין על וישאל ונקח ממנו כדעו או כיתו ומכרו לנשראל אחר או כדן נדך ראימר חמנו כעלנו אפילו שהתה כידויבמה שנים דלא גמר והקניה לו דרווקא הוכא שהיה כידו להרזו אחריו על כל אכסיה גמר והקניה לו אכל הוכא דלא היה כידו להרזו דלא גמר והקניה לו דאמר

רלו החמור אחר דבר לקנות וקדם אחר וקנאן וכו' בשעפיים

א החמור אחר דבר ליקנות או לשכור כין קרקע כין מטלטלין וכא אחר וקנאו בקרא רשע ופוח הדק הרוצה להכיר עמנו אכל אחר וכו' אחר וקנינו שפוח רשע ויש אומרים דרוקא במכראו בשכירות שכולל לתת לקנות או להשתכר בתקוא אחר אכל אם בא לזכות כדכ' שהוה הפקר או לקבל מתנה שאחר וכו' אחר וקנינו אוכל בקרא רשע כיון שאינו דבר המגזנו במחן אחר וכן כדכויבם שהיה מהפך בקרקע של גוי ויהוה של מחר שמתן חף על גב שאין כגוו דוכא דבר מנרא אם קדם שמתן וקנאש לא חוקרו רשע דמנו כתיאשו דלזכות שעתה איתרמי ל ליה ליקנות קרקע אחרת שלו. וכן אם קניש דבר אחר וכו' מכרו

לבושעיר שושן

סבירי וקדם וקדא כוול מ'א' היה יכול לקנותו כן בחקום אחר
 היו כמו מנהא ויכול לקנותו כל זמן שלא זכה בו חירו ויש
 מולקין בכל זה ובתב מורי מרמזי' ז' וז' ובבאר ר'אסנה
 כדאם פוקר מניה אכולו למכרא זו דנוקא כבשו אבל כשער
 מוקרי רשע וע' כל בתיק' כ'ו' בשוף' וכל זה לא מוירו אלא
 בשבכר פסקו הדמים שביניהם ואין מחוכרים אלא גמר
 הקניין אבל אה' עדין לא כבשו הדמים שהמוכר רובם בכך
 והקונה רובה ויותר כוול מותר לאחר לקנותו בין הם המוכר
 גווי או ישראל וישו שמתבט הוא מוכר ר' ג' שלא להשיג וכול
 בשטרות כתיב מן הנוהג והוא הדון בחקום שיהנו לשכור
 ההולאה מן הנוהג ושכרה אחר לא יושג לו אחר גבולו:

כ חסור למלמד להשכיר עמו לבעל הבית שיש לו תלמד
 אחר בכיתו שמלמד שהוא שכור ס' ויך זה המלמד
 לחקום אחר להשתכר ס' אכלא שאלמד הכפל הכות און
 רגונו לבעל המלמד שלו פיר' אבל אם שכר כפל הכות
 מלמד אחר וכול כפל הכות אחר לשכור אומר התלמד עמו
 ואין כפל הכות שהיה כוול אחר לך ושכור המלמד הח' ש' וכל
 לומר און רגונו אלא בזה כתיבה ל' ש' ולמד בכי ובה
 ממלמד אחר:

ר'זו כותבין שטר למוכר ולא ל'לוקח ונ ג סעיפים

א' אה' ש'א' לכתיבו ולא מוכרתי שדי לכולו כתיבו לו שטר
 כותבין לו הפסד שמכר שדיו לכולו וכתבין לו ה'ף
 על פ'ו שאין אותו פלוני לפיכך ויחויא שחקה לו ה'דה מיד
 קניין או שהפסד על עמנו כבכר הקבולו כדא' ח'ר'כו
 שהקבולו ש'ה' הקבולו כיון לוקח משמנו אף ע'ני שליכו
 ככתיבו דוכן ל'אדם ש'א' ככתיבו וניכא ל'חוש' למודו דל'ח'י
 נ'חוש' אז לקבולו ש'ח' יודע שהקבולו נ'א' קבולו למדי' כך
 ה'א' הככס' שלו ה'ן ומה ש'כנה פוד ית' וכל ל'עשות כ'ה' מ'
 מהיום וה'יך הכל א'ם אינו חק'נו ל'מוד' או ש'וכי ו'ה'ש
 שהקבולו לו ככר און כותבין לו ד'מ'א' לא וקבולו ל'עד ל'אחר
 ז'ין וכן כך ל'וח המוכר מ'ח'ה'ר' או ו'מכ'ר'ו ל'אחר'ים ו'אחר'
 כ'ן ית' ח'סרו ל'וח ויכ'א וי'טר'כו כ'שטר' זה ש'וכי ק'וד' לה'ם
 ש'א' כד'ן אבל אם חק'ה'לו מוד' וכל ש'ן א'ם ככר הקבולו לו
 ה'רו טור'כו כד'ן לכ'יך כותבין שטר ל'מוכ'ר א'ף ע'ני שאין
 הלוקח עמו וכלכ'ר ש'וכי העדים מ'ד'ון א'ת המוכ'ר ו'א'ת
 ה'ש'ות ש'שטר' ש'ון כ'כ' ש'מכ'ר ש'דה ד'א'ם ל'א' וי'ד'ו ש'ם
 ה'מוכ'ר אוכ'א ל'חוש' ש'ח'א ע'שה ק'ניו'א ע'ם הלוקח ו'ח'וש'
 ל'כת'ב' ע'ל ש'ם אחר ש'א'תו ה'אחר מ'כ'ר ש'ד'ו פ'ל'וני ו'ח'ש'ר
 א'כל א'ם כ'ת'ב'ן א'ת המוכ'ר א'ף ע'ל כ'י שאין מ'כ'ר'ן א'ת מ'וכ'ר'
 כותבין ל'כ'א ל'חוש' למודו ד'א' וכן לו' שלא ככתיבו אבל
 א'ק'וב'ת'ן שטר ל'לוקח א'ח' ח'ש'ת המוכ'ר ש'ם מ'ו' ח'ומר' ש'
 ש'א'לו ק'נו מ'מוכ'ר' שהקבולו ל'וקח שלא ככתיבו לוקח ו'כ'א
 ל'וקח ו'כ'י'ק' ש'כתבו לו ה'שטר און ש'ועין לו כ'ל' א'חר'ו
 פ'ת'ם ק'ניו ל'כת'ב'ה ע'וד' א'לא שהקבולו ככתיבו אבל ש'א'
 ככתיבו נ'כ'י'ן ל'ח'ק'ר' כ'ו' מ'וש'א' ל'עדים ו'אחר' כ'ית' ו'ש' לו

הלכות אונאה ומקח'טעות קנב

בחקום כלונו ו'א'ו מוכ'ר'ו ל'כ'ו'נ'ו א'ף ע'ל כ'ו' שאין העד'ו יוד'ש'ין
 א'ם ו' ל'ית' בחקום כלונו א'ל'א ו'כול'ן ל'כת'ב' דל'ח'וי כ'יח'א
 ש'ח'א א'ין לו מ'ח'ו כ'כ'א' מ'וכ'ה ה'רו כ'ו' א'וב' מ'ע'ד'ו ד'ק'
 ה'מת'נה א'ם ש' לו ו'ח'ם א'ין לו ה'מת'נה מ'מ'ול' כ'ט'ול'ה':

ב הלוקח בותן שכר הסיגר אכילו בווכר שדיו מפני
 רפתה דהח'אין נזקך לשטר אלא לוקח דלמוכר מאי
 אוכ'כ'ט'ו'ה' כ'כ'ת'ב'ת'ו':

ג יש מ'ו' ש'א'מר ה'א' ד'כ'ו'ת'ב'ין שטר ל'מוכ'ר א'ף ע'ל כ'ו' שאין
 לוקח עמו היינו דנוקא כשהעדים המוכר על עמנו
 ו'מוד'ה כ'כ'ו'י'ה'ל ש'כ'ר' ק'ל' ש'מ'ות מ'וד' הלוקח ד'א'ז ל'וכ'א'
 ל'ח'וש' למודו אבל אם לא כתבין כן ויכ'א אחר כך המוכ'ר ו'
 ו'ית'ב'ע' א'ת הלוקח ש'ת'ן לו א'ת הדמים ו'טע'ן הלוקח ש'כ'ת'
 השטר שלא מדעתו והוא מעילם לא קב'ה ש'ה' זו והשטר ה'א'
 כ'וד המוכ'ר א'ינו ו'כול'ו כ'כ'ו'נ'ו פ'ל'וד'ו ש'כ'ר זה ש'ת'ול'ו ה'מ'ות
 שאין השטר אלא לראות הקניין אם ירצה הלוקח ו'נ'יך' ה'
 המוכ'ר להביא ר'א'י'ה' ש'כ'ו'ר'ה' זו ה'ית'ה מ'ע'ת הלוקח ו'א'ם
 השטר כ'וד ש'לוקח והוא ר'ונ'ה כ'מ'ק' ו'א'ומר ש'ת'ן ה'י'ע'ת
 א'ין ה'מ'ע'ת א'לא כ'מ'ול'ה' כ'ה' ע'ל ו'ש'כ'ע' ה'י'ע'ת כ'מ'ק' ה'מ'ע'ת
 ו'יש מ'ו' ש'א'ומר ש'וד ש'א'מ'לו פ'ע'ד'ים ע'ל ע'מ'ו ש'ק'נ'ב ה'מ'ע'ת
 א'ין כ'ו'ת'ב'ין ה'שטר שלא מדעת הלוקח כ'ל'ש'ן ש'ש'כ'ו'י'ם כ'
 כ'מ'ר'נו כ'ו' ש'א'ף ע'ל כ'י ש'ם מ'וד'ה ש'ק'ל'ב ה'מ'ות ש'ח'א ל'א'ז
 כ'מ'ר'ה' הלוקח ו'א' ק'ל'ב' ו'מה ש'כ'ת'ב' ע'ק'ב'ט' מ'ש'ם ש'ה'ו'
 ח'כ'ן כ'מ'ק' ו'ש'ת'ר' ע'ל כ'א'ח'ו'כ'ו'י'ם של הלוקח ש'וד'ו ו'ית'נ'ה' לו א'ם
 ו'ית'ר'ב' ש'ק'ח'נו א'כל מ'כל חקום ה'ע'ד'ים נ'א' ו'כ'ת'ב'ו'ה' ד'ש'ח'א'
 ה'נ'יך' ל'א' ו'י'כ'ר'ן ו'א'ב'ד' ו'א' כ'יח'א ל'יה' ל'כ'ו'ק' ע' ו'ה' ק'א'א' ד'א'ת'
 ל'וח ח'כ' ד'לו'ת ל'יה' ד'ח'וש' ד'ל'מ'א' נ'ר'י' ל'יה' א'ז'י ק'א'א' ה'פ'ס'ד
 מ'א'ג'ש'א'י א'ח'ר'י'כ'א' שטר מ'כ'ר' שלא כ'מ'ר'ו כ'ו' כ'כ'ו'י'ם ר'ק'
 פ'כ'ו'ן ה'ק'ב'ה' כ'ס'ר ו'מ'ה' ל'פ'ד' ל'מ'כ'ו'י'ם כ'כ'ו'י'ם ה'ת'ר'ה' כ'שטר' ה'ק'ב'ו'ה'
 א'ין ה'מ'ע'ת' ש'א' כ'מ'ו'ה' ו'ח'א'ם א'ין לו שטר ע'י'נ'ה'ם ה'רו ה'ם כ'מ'לו'ש'
 ע'ל פ'ה' ו'כ'ש'ע'ה' ו'ה'ק'ה' ק'י'ים:

רלט מי שכאוצר אכר שטר קנייתו כיצר כותבין לו שטר אחר ובו בסעיפים

א' מ'וש'ב'א' ו'אחר' א'כ'ר' ש'טרו ש'ה'יה' לו ע'ל ש'דה פ'לו'ני ש'ק'ני'ת'
 מ'כ'ו'נ'ו ו'יוד'ע'ו' ע'ד'ים ש'כן ה'וא' ש'ק'ב'ו' מ'כ'ו'נ'ו ש'ש'ע'ל'
 לו ל'כת'ב'ו' לו שטר ה'חר' מ'ז'ן מ'ן פ'א'ח'רו'ת' ש'כ'ו'י' כ'ו' מ'א'חר' ש'וד'ע'
 ש'ה'כ'ר' א'ח'ת' ש'ו'ה' ש'ק'ק'ע' ק'ניו לו ככר א'לא ש'ה'י'א' י'ד'לו' כ'ן
 ש'ת'ק'ע' ש'ד'כ'ר ו'ש'ר'ע'ו' ע'ל'ו' ש'א' כ'ד'ן ל'יה' ל'א' כ'כ'ת'ב'ו' לו שטר
 ר'א'י'ה' א'כל א'ין כ'ו'ת'ב'ין כ'ו' א'ח'רו'ת' ד'ש'ח'א ו'מ'וד' מ'ח'א' ה'שטר'
 ה'ר'א'ש'ין ו'כ'א' מ'ר'ע'ד'ים ו'ט'ר'פ'יה' מ'מ'נו' ו'ז'א' ו'ג'ב'ו' ל'ק'ח'ו'ת'
 כ'שטר' ה'ר'א'ש'ין או מ'ע'ת'ל'ים ש'ש' כ'ו' א'ח'רו'ת' ו'מ'וד' א'ו'ר'ה' ה'שטר'
 ל'ע'ת'ל'ים או ל'ק'ח'ו'ת' ל'ר'א'י'ה' ל'ה'ם ש'ט'ר'ך מ'ח'ס' ו'אחר' כך ו'נו'א'
 שטר ה'ס'כ'ו' נ'ס' ש'כ'ן ש'כתבו לו ו'ש'ר'ו' כ'ו' ל'ק'ח'ו'ת' או מ'ע'ת'ל'ים
 כ'ע'ש' ש'מ'ות ש'ל'א' כ'ד'ן ל'כ'ו'יך כ'ו'ת'ב'ין כ'שטר' ש'כ'ו'י' שטר' ז'ס'
 ל'א' י'כ'ה' לו ל'א' מ'כ'כ'ס' מ'ש'י'ת'כ'ר' ו'ל'א' מ'כ'כ'ס' כ'ני' מ'וד'ו'ן
 ו'ל'א' כ'מ'כ'ו'ה'ו' א'לא ל'ה'ש'ע'ר' כ'ו' ד'ש'ך' ו'כ'וד' פ'לו'ני ש'ל'א'
 כ'ו' כ' כ' ז' 26 ז' ו'י'א'נ'ו'

לבוש עיר שושן

הלכות אונאח ומקח טעות

והוא חכמה חידו המוכר ולא ודושי. וזה אומרים שכותבין בו דיוח אהומן הראש כן שלקחו ונא מומן של בעשו דליכא להיחם שמה אחר ש קנאו חור ומכרו ומוכר ואחר כך ונאו פטר זה הפני שזיכו אחר המכירה שחור ומכרו ויאחר הדדית וזיכיות מקח אל כל שכיתבו מומן הראשון וכותבין בו שטר זה לא ונכה בו וכוונתו לכתבן לאי שלש זארכע וכמה שזרכע דלכתב למומש למודו.

כ אף על פי דשטריו חוב המחזירים כפרים כמו שכתבנו לפעל מומן מ"ג שטריו מכר המחזירים כש"ס. וכי שחס מכר לו בכניסן וכתב לו שטר בתשריט למוש שמה קודם זמן שטר זה וכו' ממו למוכר ומחור ונקבם הקרקע וההקוף ויעשה לו שטר אחרון זמן ואחר כך וינא הלוקח שטר שנו שמוכר מחשבו ויאחר הדדיתו וככי מיר אחר מוכר הויה לך אלא וכתבו מומן שלקח בקניין אטילו אב אחריו וכתבו וטבו זמן רב אחר הקניין חס וזכרון זמן הקניין וכולן לכתוב מחותני זמן שאין זה שטר מוקדם ושטר מוקדם כסול כמכר כמו כמלה שחא יטרוף לקוחות שלא כדון שטר זה אין נקבא מוקדם דעדים מקבין לקלא משעת הקניין וסתם קניין ל כתיבה שומד והויה כאלו בכתב בו כיום מכל מקום אם איכס וזכרון זמן הקניין וכתבו יום הכתיבה ולא וכתבו יום אחר דמוחו כשקראו ור' עבד לזכוב למומש שטר כן זמן אכידה וזמן הכתיבה חור המיכר נקבאם מלוקח כל כהא ונוכח המכונן דקלא אית ליה ועדיף לכתבן שאלו שטרא מלכתב שטרקא:

רם שני שטריו מכר על שדה אהת מוטן אחר וכו' סעיפים

א שני שטרות היונאים על שדה אחת כש קינה אחד ואין זמנם שיהא זה הראשון שטר מתנה והשני שטר שבר הטרות שאכל מומן הראשון הם שלו ולא בוטל האחרון את הראשון שטר לומר כדו להוסיף לו אחרות חור וכתב בשני כסם מכר בו כמתנה לזכוב אחרות ואטילו אם גם כשני שהיו שטר מכר גם אין יכתוב בו אחרות גבי מכר שבר כתבנו לעיל מומן אחרות שטרות מכר הוא זמן את הראשון שטר מכר ושני מתנה קנה גם בה שדה מומן הראשון ואחריו שלא כתב לו שטר מתנה אלא לפותח הלוקח ממוס דובא דבר מנרא שאזכו בהמתנה וכן לענין שאר דברים אחרת שרובו מכר כתבו כן לענין דרך דקוימא לן מוכר בשני דעה מוכר ולא מכר לו את הדרך ונותן בענין וזה ביתן ונותן לו את הדרך ואם ליכא למיתלי ההוכחה בדובא דבר מינרא כיון שהמכר אין שלוקח הם שנתן ע מרכיש תולין ההוכחה בדרך ואוכל הטרות מומן הראשון וכן בעל חוב שהלוה למכר אחר הויה קורבן הויה הפני אוניו וכו' למטורב דמומן הראשון היא על זה והשני לא כתבו אלא לזכות כמו: ונדק שלא ידאע שניהם ככית דין אהא האחר שהיה נדקן לו שאם מראש שניהם לעולם

ואחרו הראשון עיקר והשני לא ככתב אלא לזכות כח ואין ט ממס כבוד אם הראשון מכר והשני מתנה ויכא כד הימנר לקחת גרחה שער המתנה וכדו שאם ידאע לו כשניס ואחרו הראשון של מכר ויש בו דובא דבר מנרא וכו' עיקר והשני אין בו ממס כיון שלא כתב אלא לזכות כמו נכד הכר מנר וקאם הראשון מתנה והשני מכר ויכא בכל חוב שהוא קודם אטילו למתנה וטרבו מהבו והויה חור על הגורף. ה שטר המתנה שוש בו אחרות לא ידאע ככית דין כי אט שטר המכר לכד שאכ ידאע שניהם זאמור כראשון שהויה מתנה עיקר ואף חייב באחרות ושטר המכר פוש בו אחרות אין בו ממס ה הואיל ולא נכתב אלא לזכות כמו יום אחרים דודאיו כ כשהראשון של מכר והשני של מתנה ואחרות קווימו וכו' דובא כהא אחריו שלא כתב השני אלא לזכות כמו זאמור בטר קמא וכתב לאו ככום הויה דהואיל ולא הוסיף בשטר מתנה טוס חייב על שנתנו הרוי מוכח מתוך השטר המתנה שרא כיון אלא לזכות כמו להגילו מכר המיכר וזה אין כח לפשות שכיון שהשטר מכר ככוכיו שהויה בכתב קודם שטר המתנה הרי כבר ונאח הקרקע ממתת ודובא הוכח לו כד המוכר שיהא לו בו דובא דבר מנרא וכמה תהא ובה כמו דמכר להפקיש כמו שגבר הימנר מקרקע וזו שלש רואין שטר המכר ככוכיו ונאח הקרקע כבר מתהמת לשיכך לא ידאע שניהם ככית דין אלא האחרון שטר המתנה שאם ידאע שניהם ואחרו הכל הראשון עיקר והשטר בשטר אין בו ממשות ויש לו דובא דבר מנרא אבל כשהראשון של מתנה וכמת לו אחריו של מכר אין לו בו ככית ללקוחות הקרקע אלא מוכיף המוכר חוב של שנתנו ככית לו ואחרת על שאר ככוכיו וזה ככשט שישכח בידו לעשותו לחייב את פניו דמוימתה בידו לשיכך שנו השטרות שטר ממוס כוכהו ואלו מראש שניהם ככית דין שניהם קיימום ונכח בהם וכות שניהם חייב שנתקן לו דבויכא אם שותק שנו המנרא כפשוט דמהני ליה שטר המתנה כגד שטר מנרא ואם וטרפויהו ממכו בעליו חובות המוקדמים קודם מנרא וטעון שם הנותן כשטר המכר חייב באחרות אפיו שטר המתנה ככוכיו:

ב הו שניהם שטרות כמכר או שניהם בהמתנה אם הוסיף לו ששני כולם כגון ששטר לו ששני שטר דוקלא אה ויתר ממה שכתוב בראשון הרי הראשון קיים שלא בתלו ד השני אלא מתנה וטרבוטות שכו וואם לא הוסיף לו בשטר ד השני כולו בוטל שטר השני את הראשון וכל שכן אם כתב לו בשטר השני ממה שהיה כתוב בראשון שבוטל השני את הראשון ואם שרובו ממנו אוניו גובה מחשבוניו אלא מומן שטר השני ואם אכל לזקוק פינות כל הטרות שאלו מומן הראשון שר זמן שנו מתור אותם דכיון שקבל המנו השטר השני אורווי קא חודה שהשטר הראשון חוויף היה ולא היה בו ממס ואם ככיתות שאכל שלח דקאלג וכו' היה חק ממך למלך על שדה זו ככל שפנה המוכר או אחרות נתן אותו חק שר זמן שנו מתור אותם דכיון שקבל המנו מרע שאמר תנו מינה לכלו חור ואמר טוה כעס אחרות נתן תנו מינה לכלו אין לו אלא מינה אחת שלא אחר כך פטם שג אלא לקחתי דכריו הראשונים מלא את תנו שור מנה נלמא

לבוש קור שושן

הלכות מתנה

קנב

אנלך הוא נתון לך הרי הוא שלו וכל ד שואמר בפקדון כלסין נתון לך אבל אם אמר של פקדון מחול קך הינו כגוס דנשק מחול אינו נכנס על דבר דכוח בעין תליל על דבר שישנו ש שוסכוד של חכורו לשמיתו לכהם שאינו כפון על חוב שהוא כותן להבאחא חכורו כדכרענו וכדכרענו וכלכל לשק מתנה כ"ל סנוכל על כל דבר ולכ שאר על חוב נתון לך קבלו כחוב מחול לך כ"ל אומרו דמחילה מהניא חבו יהיה לו נוסד או ששכונ שני ויחר לו מחול לך הויא מחילתו מחילה דקאי על שיעבוד השטר והמסכן על כל גוף השטר והמסכן שיהם חלו ותרך להחזיר לו וכוון פתחילה אכזה כדכרע קנין חס הקנה לו לכי עדים כפולים לא אחריו גרועו גרפה הויאל ועי כפולים הקנה לו אלא דל עדים מהבא כולו איכס מחילתו מחילה משליחא על הודיות שני ועל סומן ק"ה ארס שבין מחכירו שומחלו לו השבועה שיש לו עליו ואחר יגיו כדכרען הוי מחילה א שם שלא אחר כפולו שומחלו כל מחילה כטעמא וכול לחזור כו"ל פ"ג קנו מוכים ועל פ"ה א

1 פני ששורת זמנים כולם אחד וקם כתיב על אדה חתם בין כחבר בין ברתנה אם דרך אבא היוקום לכתוב שות ולא כודע למו במפר שטרו תחלה ק"ל שורא דדיוכו סכל דשעת קיטע להשמיד שדה זו כודו ועשורו כודו"א שאין דיון דבר שורא דדיוכו רק כדכרען מוחזקין וקנין ודון בקרקע ולא אכ"ל בשם מלך אלא חזק המטלטלין כוד מוס אחד מן אלא כוד שאיש דין דוכא דשורא אבל אם הוה אחד מוחזק בן און מן און מידו בדין שורא :

2 היה לו חובה ביד חבירו וכתנו לאחר ואחר לו בחפמד שישתן מה שיש לו בידך תכוד לוס קבא מיר בחאמר זה ויזין אחר מהס וכול לחזור כו כמו שכתבאר טעמא סימן קכ"ו אבל לא יאמר לחבירו כל מה שיש לי ומכסו הרי הוא מחול כל זמן שלא נשל וכול לחזור בו אבל לאחר שנסתמה שכל כשל דחלה החזירה מיד שנסתמה כמה דברים אומרים במש"ס אין אבל בקרקע לא דלמינו החזיק בה אחר כך ודר בה וכול לחזור בו כיון שלא תפקה לו כדאמר מדכרע הקנינה לפי שקרקע לא שייך בה כפשה דקרקע כחזוקת כפשה עומדת ואינה כקבא בחאמרה בש"מ :

ד כד"א כפטר שאין בו קנין אחר לא שקנה שדה זו כפס' ים שכתב בו לכל אחד שזו מורה לך או שזו נתונה לך ויזין אבן ודיוקן למו משניהם הניב שטרן לדרו תחלה כמו ששמרנו אבל אם שטרן הקבחה כוכה שהקנה לשניהם בקנין אם און העדים בכפ"ל או פסם כפוננו ויזין שדו פטר זה מתווס על שזו שר או שלא יוכל להתדר למו הקנה תחלה בקנין כדא כנו דיוקן שורא דדיוכו ואם כפשה כפוננו והמתווס על זה מתווס על זה דיוקן על פי עדותן למו הקנה תחלה ולא שייך כאן כוטר האחרון את הראשון דלאו כל כוכה לכשל בקנין : מי שנתן מתנה לחבירו ופירש לו איש מתנה נתן לו בקנין דלוקן שנתן לאחר אשגזן כות או שד' למו הקום כותי הכנסת ומוכר לו מנהו ואחר כך נתן לשמשן קרקע או מקום כותי הכנסת סתם ולא מנהו לו מנהו יש אומרים אף על פי ש שאין ידוע שיש לו בקרקע אחרת או מקום אחר כותי הכנסת אחריון שד' מקום אחר או קרקע אחרת נתן לשני והמתנה הראשונה קיימת . ויש אומרים כיון שאין ידוע שיש לו בקרקע אחרת או מקום אחר אחר אחריון ודאוב לבני לא לתקוף לקרקע או אומרים זה ואם הנותן הזה הוא שכוד מרע שוכל לדרו כמתכח' השני קנה אבל כמתנה כדו הראשון קנה דלאו כל כוכה לחזור בו :

3 היה לו חובה ביד חבירו וכתנו לאחר ואחר לו בחפמד שישתן מה שיש לו בידך תכוד לוס קבא מיר בחאמר זה ויזין אחר מהס וכול לחזור כו כמו שכתבאר טעמא סימן קכ"ו אבל לא יאמר לחבירו כל מה שיש לי ומכסו הרי הוא מחול כל זמן שלא נשל וכול לחזור בו אבל לאחר שנסתמה שכל כשל דחלה החזירה מיד שנסתמה כמה דברים אומרים במש"ס אין אבל בקרקע לא דלמינו החזיק בה אחר כך ודר בה וכול לחזור בו כיון שלא תפקה לו כדאמר מדכרע הקנינה לפי שקרקע לא שייך בה כפשה דקרקע כחזוקת כפשה עומדת ואינה כקבא בחאמרה בש"מ :

ד ים מוש' אומר ששם שהמורכך ריך למוס המחבר ויחס לא שייחולא קנה כד ש"ז הדין כותין . כינר הכותב לחבירו קרקע ומכסו כתיבה לך או שכתב לו כל כפשי קנינים לך חזן מתקנתה הויאל ולא שייס הדבר שנתן לו וזוהר דבר שלא נתן לו אלא הקנין על שום דבר לא קנה כלום ויזין החקבל וכול למר תן לי כחית שכתבתיך שאין באין קנין כול עד שביים לו מקום שנתן לו אבל אם אחר לו חלק כך וכך בש"פ שלמו חבי בות' לך הויאל ופ"ה אשדה א שם שלא שייס החלק כוסל אומה לח' החקים הכותב אכתיבה שדה והשחולק' ואומרים שבין כתיבה כן בכתבה וכול להקבילתו דכר שאינו מהניא ועל פ"ה פ"ה ופ"ה :

הלכות מתנה ומחילה

רמא המתנה כשה תהקים וכן המחילה והנותן דבר שאינו סמוי ובוים סעיפים

ד ים מוש' אומר ששם שהמורכך ריך למוס המחבר ויחס לא שייחולא קנה כד ש"ז הדין כותין . כינר הכותב לחבירו קרקע ומכסו כתיבה לך או שכתב לו כל כפשי קנינים לך חזן מתקנתה הויאל ולא שייס הדבר שנתן לו וזוהר דבר שלא נתן לו אלא הקנין על שום דבר לא קנה כלום ויזין החקבל וכול למר תן לי כחית שכתבתיך שאין באין קנין כול עד שביים לו מקום שנתן לו אבל אם אחר לו חלק כך וכך בש"פ שלמו חבי בות' לך הויאל ופ"ה אשדה א שם שלא שייס החלק כוסל אומה לח' החקים הכותב אכתיבה שדה והשחולק' ואומרים שבין כתיבה כן בכתבה וכול להקבילתו דכר שאינו מהניא ועל פ"ה פ"ה ופ"ה :

6 הנותן מתנה לחבירו כון קרקע כון השלשן אין החקבל ונהבה חלם כחלה חסדרכוס שהלוקח וכה כהם וכוון שקנה כאחד מן הדרכוס ההם אפילו שלא כפשו עדים אם פניהם מודים קנה חב . כדכרעו בשלח לאזכה החקבל א שנתן יכול לחזור בו וזה אחר לחבירו שנתן לו מתנה כושעת אם הירוד כן חף על פי שזכר לחזור בו מכל מקום כו כוששים אשומר אכזה דכין דמתנה מופשת בה ודלו גמר ברעת ליתנה ונמה עכשו חור בו אלא מפשו שחא מחיסר אחזה ועל סומן רמ"ט ו עול ס"ר ד בשוף ה' ראוין שאחר לשמשן בית של לוונתן לך אף על פי שקנה משניהם מראובן ומלוי חקבל קנין לקיים כדכרען ראוין אינו כלום קנין ראוין חוב כיום אחר חקב דכר שאינו שזוקקטן לוי אוכלא קנין דכרם בשלח :

ה יסמי שזכר שנתנה מתנה לחבירו אוכה מתנה לא אם כן שיהיה ב"צת הנותן שמהא כרשות החקבל לעשות כש כל ששגו חסם לא נתנה לו לעשות בה כל חסנו לא הקנה לו גוף שמתנה ואיכה כלום כההוא עורכא דבית חרות באחד שקנה אביו מודר היוצא כהלה והוא מציא את כחו והיה חפן לזון אביו לשפוטו ואם לחבירו היה מר ועודה כתיבין לך בכתבה והן כשכך עד שזכר אבא ויאלל עמנו כששורה אחר לו אם שלו יהיה הן מוקדשין לשמים אחר לו לא נתת לך את שלי מתקדשם ל לשעים אחר לו לא נתת לו את שלך אלא מתנה אחר ויזין אובליו ואתן ומכרתי ואתן ויזין עין תלנו כדאמר ואמרו חז"ל כל מתנה שאם הקדושה איכה מוקדשת איכה חתבה ולא דיוקא כפאזינו וכול להקדוש א ש כיו אם און וכול ליתנה בכתבה ולמוכרה דאזכר מתנה כד"א שנתן לו שםם אלא שזכר שתך מתנה שאינו מאון ליתנה כו שיעשה כו 2 3 4

ז מחילת אוב' לרכושם קנין מרדכי הקנינים לא כדכרע' ככזה בקנינה כונה היומר לחבירו שיש לו אנלך מתן לך הרי הוא מחול וכן האות לחבירו שקדן לך וך שיש לו

לבושעיד שושן

כס בל חבדו כההוא מעטה דכות חזקין אכל אס מפרס אכוי
אס כותפה לוי"ח שאל ליתנה לאחר או שאל לחובר או שאל
לקדושה או אכילו על המת שאל ופסה בו פוס דבר אלא
דבר פלוני הוה מתנה לאותו דבר שפרס בלכד דהא לאותו
דבר הקנה לו גופי

הנותן מתנה לחבדו ע"מ שחיוורה ביו חזר ביו
לשון קטוב או כל ימי חיו הכותן או כל ימי חיו המקבל
הוה מתנה עד ומן הקטוב ביו כחשלתין ביו במקרקעי
והמקבל אוכל הפירו' עד חיותו והוא וכלכד שחיורה לו לזמן
שקטוב אכל אס אין מחוורה לזמן הקטוב סרו כמתנה ה
המתנה למכרע ולא הויה שלו מעולם ומווב להחזיר כל מה
שאכל ואס לו קטב לו זמן להחזיר אלא אחר לו סתם על מנת
שחיוורה לו ימי לו הוה מקבלל החיורה לו לנכסיה וכל
זמן שאזנה מחוורה לו הוה שאל וכלכד שתהא מחוורת לזמן
קודם שחיותו שחיותו התבאו - ואס הוא דבר שגריך לו
לכותן כגון אחריו כמוהו חזר ואמר ע"מ שחיוורה לו
כודל או כובתי לזר שחיוורו לו כבוד שגריך לו עכשו ע
שחיותו ונריך להחזירו מיד הוא אס אחר לו ע"מ שחיוורה
ולא אחר לו ליוכל להחזירו לכסודיה אפילו לא שחיורה לו
עד אחר המת ונא הוה כן דהא ת"מ מחוורו והוא לא אחר
לו ששדושה והרבטל הקטוב אלא שחיוור לזר לכסודיה
המקבל - הכודל לחזירו לזמן לו מתנה נריך לזמן לו ומתכ
חלוטו שחיוורה אלא כותן לו מתנה ע"מ להחזיר אף על גב
דהוה מתנה לשאר דברים לנכסיה ולא ידו כדדו דמתנה
סתם קטמה

הנותן שור לחבדו וזמר לו ע"מ שחיוורו ולא אחר לו
אס הקדושו ומחורו סרו לו קדוש דהא קיום תכאו
והחזירו אכל אלא אחר לזמ ע"מ שחיוורו לו אכ' קדושו שלא
התנה עליו שחזיר לו אלא דבר הראוי לו ואס אינה אומר
שהיא קדושה לא קיום תכאו שסרו נריך להחזירו כעניין שהוא
ראוי לו ויזין שלא קיום כמתנה המתנה וזין כאן
הקדוש אינה לחזירו שדה וכתב' ע"מ שמתן לזר זון
ויזין כיון כותין לו והמתנה קיימת אף על גב דהאומר על
מתנתו שחזיר לו ולא לזרשי קאמר שאינו הא שאל כיון רק
פומתבו לו והזר כמתנה עם חזירו לתת לו חפץ
כ' אינו חובתו' לא הויה כחובתו אלא על דמי חפץ ואס
אין וכול לתת לו חפץ כענינו וכתלו דמי חפץ הרוז קוי'
תכאו אף על גב דבניטין לא ק"ל הכו אלא כריך לתת לו
החפץ ענינו התם חפץ חזירא דניטין שאינו דמאי לא נתן
הנה אלא על דעת החפץ כענינו וזולתן לחזיר' אכל כענינו
מזמן סניכדמו חפץ:

בת שור לחזירו להחזירו לו בתין שלש' יום ומת בתין
אין שור טעור משלם דלא ה' שואל להפחיתו כאובסין
נאף לא תפריע סבר לקחתי' כגוביה ואכריד אלא מקבל
מתנה הוא ושלו הוא וזין ע"מ אלא לקיים תכאו וכאובסין
דמי שארע לו כחבר מתכאו ואובסין חובת אלא כפאסיה:

כל הנותן מתנה על תכאו ביו שיתכבד כותן ביו שהתנה
שחוקל אין המתנה מתנה אלא אס כן נתקני התכאו
ואס לא נתקניו התכאו בטל המתנה וזמר הכו' שאל
והוה זקויה שתכאו כראוי ככל הלכותו שכתב' ארי כלכוס
שכן ואחריו ע"מ ש' אס אינו כהכלתו אינו תכאו ואפילו
תכבטל התכאו בשארה המתנה קיימת כיון שלא נטעה

הלכות מתנה

התבאו כהלכות:

האומר לחבדו הינוי כותן לך וכך על מנת שמתנה
דבר פלוני ונא ואמר עשיתו כאשר נרמתינו ע"מ שחיו
להכירי ראויים שקיים ולא אחר לזמ ע"מ שלא
כלוני וחזיר הנותן שפטר עשיתו עליו להכירי ראיה פכוס
התכאו דלעולם שכ ואל תעשה עדיף בלומר שוקה הוא
לעולם ששכ ולא עשה כליו והסיפן ע"מ שחיורה נריך ראיה
יא ארובין נתן מחמוכו לשכוי ככיו נרובה לזר ומישה לזר
והטול תכאו כמתנה על פמתה שלא וכל אף מהם לחבו'
סוד דבר עד שיהא לקטן עשרים שנה ושפד הגדול זמנ
קודם שהיה לקטן עשרים שני הרר לזר שביטל תכאו כמתנה
מתנה שחוקרה דק ל כל האומר על מנת באומר מעכשו
דמי לכיכך לאזני שכתל התכאו ונתכשלה המתנה חזר
המתנה לחבדו ואחריו מות אכיו ורשה הוא ואחריו הקטן וגם
מתנת הקטן קיימת סברו לא כושל תכאו וא' כ' זכה הקטן
במתנתו וגם כמתנת אחריו הגדול וכה הינוי כמתנה ירושה:
יב כמה דברים אחריו שפשה תכאו זה כדון כל התכאוס
הקניינים על דרך שכתב' בלכוס הכון סו' ל"ח או
שכתב' ככופ השטר וקנוני מוכיה בחומר כל תכאו וקניינים
העשויין כתיקון תכאוס שאס לא כן המתנה קיימת ושתכאו
שכל - הקונה קדקש שמכירו כאחריות ונתנה אחר' לאמר
נטרפוש אין המקבל שתנה מחמת המוכר שקבל הכנות מחזו
המקבל אזכינו כול לחזור על הנותן סברו כמ' לו וזין כמתנה
אחריות והקונה חוזר על המוכר שררו קבלה ממכו באחריו
וכשטרפוש מן האקני' חמנ' הו' אפילו טרפוש מחזו שזה חמנ'
שתקיים מתנתו מכל מקום המקבל אזכינו שדף מחזו אכוי
מה שדף הוא מן המוכר אלא אס כן להקבל זה כל המתנה
שס' לו על הקדקש סאו ויכל הוא כפמחו לתכוס את המוכר
שהרוש לו כל פועכדו הקונה עליו:

רמב דין מתנה כאונס וכסירת מודעא ומתנה טמירתא וכו' עיפויים

א מתנה אינה מתב' אלא כשנותנ' מדעתו וברצונו הסוב
אכל אס כותנ' מחמת אונס שאכסויה ליתן אינה מתנה
ואפילו החוין המתנה שקבל עליה ק"ס ונכ קבל עליו אחריות
ככס' כס' וכן' ס' אינו כליוס דהא לא נמר נאקמו מתוך אונס
ואפילו אי לא מפר מודעא אי ודעינן כאונס אינה מתנה
דלא דמי לחבר דף על ג דודעינן כאונס אי לא מפר
מודעא הוה מפר היינו מחוס דאכב דקבול וזו גמר ופקי
אפילו אכסויה אכל במתנה שאינו מקבל כלום כעד כאונס
לא גמר ופקיה לביכך המוסר מודעא על המתנה כתב' לוי
אף על גב דלא ודעינן כאונסיה דלמאי כיומש לה דלמאי אינו
אינו מודעא וזלמה נר' ליה אלא אינו לא יתן ולא ושמיר
מודעא אלא ודאי עני מפרת המודע' הוא מנהל לכו שאינו מתן
כרצונו אלא כאונס וא' כ' כיון שגילה כדעתו שאינו חפץ
במתנה הרי יזיא כעלה אף על גב דלא ודעינן אונסיה ואפילו
אס הדבר ידעו שזהו כוס סהו חוסר פכשוו כמודעא על
לעדים הוא דבר שקד אש' הו' מודעא והמתנה כעלה דמי
מודעא זו הוא מנהל לכו שיה' לו איהו אונס כמתנה זו הינו
האונס מה שיהיה שאס אינו אכוס למה כותן ומורס מודעא
לא

לו בשעיר שושן

קנר

הלכות בתנ

לא יתן ולא ימור מודעה

כי יביא דרשנין בלאונסיה ומבר מודעה ומור וכסלה לא
מכני הכושט דהא דרשנין דלונסו הוא ואילנאוי לא
הוה מפר מודעה הוה המקנה כטלה אבל לא מור מודעה לא
הוה ידענין כאונסיה ולא כך ביטלה הדעתה הוי כטול דכיון
שלא הכריז בלאונסיה בשאר מודעה ולא "כ מור וביטלה
אחרי דאזכור איל ניה ומשום שבתר לאת ברעון טוב כטלה
ולכך הכינו לכתוב כטול מודעה משום מודעה כזו:

ג מתנה שמירתא בלומר שנתן אותה בשטר כרי שלא
דעו אהרית בשנת מתנה זו אוכה מתכ דאמרין משום
שלא נתן אותה מדעתה אלא מחמת שום אונס גמרה לו ולא
רצה לברכיה בו אמר אלנא חכ"כ אמנא אחמלא לחורו בו
מחמת שבתיה כפרת מה שא"ה בין אם היה ניתן אותה
בפירוס ובגלוי לכוך כל מתנה בין של כריא בין של טל כסוב
מורע דרך פתח גליה וממרהמת לא מחמת שום אלא אמר
לפרים התכוננו וברכיב סאיכה מתנה ואפילו תש המקבל
משקיני מוכיה דהוה זו מתנה שמירתא מהם הוא אלא חכ"כ
אמר מתם כתבנו לא יזינו כלום דעמא משום וירא אזכורם לא
היה וכול לומר התכוננו אלא אם כן אמר בפרום כתבנה
בשאוק וחתיה בכרז וכיניה כיה לכתוב כל שטר מתנה
שאוק כתוב בו ואי לא הויתון טבו בשוקים וברמוכו וכתבו
לו מתנה גליה ויטרפת ויניכעעיה ויחופשין לה שאוק
מתנה שמירתא היא גלח וזה כיה המקבל אפילו אוקנו
מוניה ואפילו תש המקבל והויתון כמתנה מוכיה אותה מור
מזהו אם בחוק אותו בחת"כ מור או שאמר לו מעשנין אפילו
מתנה שמירתא הוה מתנה לכוך אם ככתוב בשטר מתנה
לך והוק בום מעשנין ליה כאלו כתב כתבובו בשוק "כו"
ועל "ה שום שפיך":

ח מתנה שמירתא לא תכוסה אפי' כמודעה לכטל מתנה
גליהו שהמרי כונן כגון אם נתן שדה אחת לחזר כמתנ'
שמורת' או בפתס שלא אמר כתבנה ב שוק ואפי' כנתן חותה
שדה לחזר כמתנה גליהו שהמרי קבל ולא חרוכו כון שנתן
אותה שדה קודם לכתבס מניה לאחר גילה דעתו שמכני
מהו ירע כפתמו אונסיה דלכסיה מקבל כסכו נכך הקדשין
ליתנה לא זה בכתב שמירתא שלא יקני ולא זה קדשין
משום דהוה שמורת' והסבוי משום גילוי דעת אונסיה שאין זה
משום גילוי דעת דמא ענין זה לזה לא רצה ליתנה
לכך כתב לו מתנ' שמירתא וזה רצה ליתנה בלב שנסלך
כתב לו מתנה שמירתא:

ט כמה דברים אמורי שאין כאן הוכחה אחרת שהיה דעתו
לכטל הפסוק אלא שם כלן הוכחה אחרת שאין דעתו
ליתן שדה זו במתנה לשום פדס אפי' על פני שנתן הפסוק
גליהו ושרומת שפתינו כפסותי הראשונה משום
שיתיה שמירתא והפסוק משפיה דכבר מוכיח שלא רצה זה
מתחלה והוה הראשונה שקדמת לה כמו מודעה לנכניה:

י כונן כיתעשה שהיה כחחר שהיה חפץ לטול אשה אחת
אורה לא יזינו בשאלך עד שתכתוב לו כל כספך שמע
כבו הדני ונחת על שפתינו חפץ לעדום לבו ומהווא
זכתבו לו כסמי במתנה ואחר כך כתב לה לשה כל כספוי
וכאלת לו ובא מעשה לפני שכתום ואחריו כן לא קנה והאפי'
לא קתיה שהרי הדברים מוכיחי' שלא כרנונו כתב לה ובכאוס
בכרז היא שהרי גילה דעתו כמתנה הראשונה אפי' על פני שום
הוה כטלה שפני שהוה שמורתא חכל חקוס גילוי דעת הוה
כמודעה לכספוי וכי' נכ"ל גילוי דעת כראשונה היה ודענין
בשניה כהוה אונס שהרי לא רצתה לכבסא לו נשד מוכיניה דלא
כל כספוי דהוה אונס לא אונס חכל לכטל בו חריתה דלא
אמרין דלונסו משל המתנה אלא דיוקא באונס הבא לו
מאחריב דאמרין כון דלונסו היה לא גמור ומקניה חכל
באונס הבא לו מעשנין כגון ככא דעל ודו שהיה יגרו עתיבו
לא שא אותה כתב לה כל כספוי ואל היה הוא כונס את יגרו
לא היה בותם לה לכתב ככתב זה אמרין מתכרח אונס
אונסו וגרו גמר וישקשק לה האול והקנה לה בלא מסורת
מודעה דודאי אם היה מיצר מודעה היתה המתנה כטלה
והכא שלא חסר מודעה אלא שכתב שדה זו לכני קידם לה
במתנה שמירתא ופסוקי הדברים שבין כרי' אלא יקני לא לך
אלא ה' אפי' ומאיכה אותה מתנה שמירתא כמודעה לנכניה:

ז עיקר הפרהא דרשנין לא אמרין אלא כפדס דרשנין
מבשנין לקלא אכל הכתיבה אינה צריכה להיות
כפריה לא לכוך אם לא היה לכתוב כפריה ונהו לתמו
כפריה יתש"ש שלא נהו ליתנה בשטר כפריה
כפריה לא נהו על כפריה כלל אלא נהו על החתמה
כפריה כפרי וזה היה ליתנה כפרי מפרה כפריה
אפי' על שלא נהו על החתמה כפריה על ענין מסורה
כרתו:

רבג דין המוכה לחורו על ידי אחר ורוצה
הנוחז או המקבל לחורו בו ובו בה
סעיפים

א היוכזה לחבוז מתנה על גדי אחר כון הפחוק הווכה
בככסיו או בקרקע שאי שהנשד הפאר לירוכה המקבל
דוכן לאדם שלא ככני ואין הנותן יכול לחורו כווי המקבל על
העלוי אם רוצה מקבל ואם אינו רוצה אינו מקבל שאין וכן
לו כעל כרמון ראיין שכבר מתנה לשמטין פולש ומושל שמטין
יכול שמטין להנייח מלחוקן ואין לחוקן יכול לשמטין עליו
דברים יודיע את דלמורו של אדם כמוהו
ב ביה דברים אחרים דמוכה על יגרו אחר וזה המקבל
בשאלת מלכודו וזה בכתבס וכל כפליו אבל אם אמר לו הולך
משע

ה גמור שאומר דהאיכא לא לחיובין לאומר כתבו מתם
ולא אחר כתבובו בשאוק כו משום דהינו למוכתב ככל
שפרי מתנה אפי' דלא ניה הולך האדורא כשמתנה לכותב
שפרי מתנה כסד ודאי דתשי שיתכו כמתנה הסופרים הולך
היו כהני חזק כתבובו בשאוק וחתמה כפריה אפי' ומכל
משום לכתמלה טוב לפרם כהדיא:
ו מוכי מרע שניס ואמר לא תגלו מתנה זו ולא תדרשו כיה
אדם אלא לאחר מותה הרי זו מתנה קיימת שהרי בשת
מתחיל קנין המתנה דהינו לאחר מותו אמר גלו אותה והרי
הוה מתנה משיבמת וכן מנה מתנת מיתה אמר כרי לומר
גלו את השתנה אלא אם כשהיה שום און מושטין לה
שפרי שמירתא היא דעתם מתנתן חות אפי' בותן להחיק
משום ויראת אדם ובשתיא שאינו אונס:
ז אף דעמא שמירתא אפי' החיובין בככסום או שהחויין
הוה ככני בענין ולא מיתה ככפיה שמקמו שמחויין
בה פניה אותה שמורם דהמתחא כודש לרבותם שום מחויין
כה ופ' "ה שפיך":

לבוש עיר שושן

מכה וזה לפניהם זכינו ונתנו לו לא היו כזכרו ויכול לחזור בו ככל זמן שלא הגיע ליד המקבל מיהו אם חתמו אש המקבל עשיר וכו' מה שנים מחובו ואתה ואם המקבל עני ואם המתקבץ הוא מועטת אינו יכול לחזור בו דהיינו פירוש שגדל לשמוע אינו יכול לחזור בו באופן שגדל בלבד ענין ר"מ כ"ט ע"פ ר"מ וזהו שכתב ר"מ ונתן ר"מ אש חתמו אש מתקבץ ונתן ר"מ אש חתמו אש מתקבץ כשעת מלוה וכתרנה כעלה והמר כך רונה לחזור בו אם היתה המתקבץ עשיר אינו יכול לחזור בו דכבר הוא עליו כבדד :

ג דין אם אמר לו נתן לבלוי ככתבאר בסו"ק ק"ה :
ד ולא יגלו אם אמר לו וכה לבלוי אינו קונה אלא אם כן הוא ברשות דווכה בו מוד שאמר לו כן אבל אם אינו ברשותו לא ומוקדא אגלו אם אינו ברשותו לכסופא לרשימי וכה כשבלוי אם לא יחזור בו הנותן קודם שכתב לרשותו :
ה דין הולך במה לפניהם זכינו ונתנו שמת המקבל כתבאר לעיל בסו"ק ק"ה :

ו אמר לשנים קנו מחבו כק"ט וכתבאר ז"ל ובלוי וכתבו לשטר עליו ותבואה לו והם קנו וזכרו כש"ל לפלוגי כמי שזכר להם יכול הכותן אחר כך לפי שטר ולחיות כה שלא ותבואה לו ז"ל נבד השטר קניין לבתיב מומה ח"מ כל זמן שלא משה לא כעני לחזור לחתמו ביה אבל אם משה לא כתבתי ואף על פי שכתב כתיבה כל זמן שלא הגיע ליד המקבל יכול לחזור אש"ש שביתת הגדה אינו יכול לחזור בו שכבר זכה בו על ידם דוכן לאה שלא בכתבו כשטר לא שיקד לוח"ש זכור שנישג לרדוב"י ז"ל שלא גיע לידו ויכול לסקוד שליחתי שאין עשין שטר בעל כרחי דאם ייבא כמו במתנה כע"ל הלא כדא היה קתוה מתנה כשטר ר"ל לזכור ויגשמי עליה תמוס דיוה"ל ככתיב שלא יוכל לחזור ולא ללוח"ש שאר ככחו שכדרי העולם שכל בכסותו ששטרותיו :

ז אבל אם אמר להם קנו מחבי כק"ט וכו' לו כשדה זו של מכת שכתבתו לא השטר או ש"מ שתתנו לו מחייתו זו ויכול לחזור בו ואכתבו ונתן השטר או שלא יתנו לו היא תרומה ונתן ונתן זה כשלה הנותן דאמר על מנת הכני מחשש שלא ייבא כשדה עד שיב השטר או התאיתם וזו לזון ואשלו כתבו לו השטר כל זמן שלא תשנוהו כדור אם מחיה כהן מליצטרו לזון המתנה כע"ל ואין להקשות אמתא מור כזה וכו' הא ק"ל כל האומר של מנת באומר מעשיו דיו וקנייתו אם התבאר על כרחו ויתקיים התעשה למתב"ש שאין זה כתבא אלא פשוטו מילוי בע"מ שיהו הוא לטובתו של הלקוח או המקבל ועליו דודיה רחמי לתבואה ולא של שומבו או הכותן וכמתב"ש המוכר או הנותן אינו לא כטומה מילוי כעלמא הליך יכול התוכר או הנותן לבעל התבוא והתעשה כעל מילוי לא קניין לומר כיון דלאו כתבא ודאי כתבא הוא כיצלו התנה שאם יחזור המתבואה אם התעשה יהא בטל וככתב מורי מתבואה ז"ל ואלו הדין כשנים ששמו קניין שוא או זה את זה ואחר של מנת שיתכנו השטרות ואמר כך חזר אחר קודם כתיבת השטרות ומושה שכתבת השטרות ככתב להקנין הדין ואחר על מנת שכתבו השטרות וע"ל לשם לו ע"ש ע"פ ר"מ כ"ט וכו' שלא אמר מורוכן אלא ששכעני קניין ששוא זה את זה כפרשו כפרשו ש"מ שכתבו השטרות שאם בטל הקניין מעיקרו אבל אם עשו קניין בתם

כקבצת וכעשה הקניין כפרהיהו כלא תביא ללא סתמקבץ אחר כך התבואה לראיהו בעלמא חס מור אהיה מהם ומתב"ש אף על גב שכתבו למחות למחות התבואה ל"ל דמ"מ חייב הקבצת דהקבצת לא בטל דמדיד הוי ש"מ פגובין שכסו איתן התבואה אלא תמיש כשעתו וכהא כ"ן כשעתו הקבצין כשכסו חסא כגבתי וכה ק"ל דעודו הקבצין מתקבץ לקבל וזכשחזור אחד מהם אלא וילוך זה את חרבתו הדין מ מ כופת איובא לכיכר כ"ל דעל כל בניס החזור בו ומושה לכתב התבואה חייב בקבצת :

ועיר כ"ל דהכא אבילו כעשה הקבצין כש"ש לא כעשה חתמא חתימת התבואה דלפי הטעם שכתבתו והוא דעת הר"ש והר"מ כן והר"ן ומודד משנה דטפשא דכטל הוא מסו' דלשון דודיה רשימי לתבואה בו לכך לא היה אלא כטומה מילוי עמ"ל וזה לא שיקד ככא דכתבתי ש"ש או זה את זה ש"מ שיתכנו השטרות ודאי לאו כטומה מילוי יבאנו שכל אחד התנה שיהא לו שטר על שכבדו ותבוע בו אם ישכור ולא התנה שישא לשכבדו שטר עליו ואין באן מה שם כטומה מילוי אלא תבוא צמוד היא ואף כשחוזר אחד הדי כשטר לא יוכל בו הקבצין קיים ועל כרחו קניינו העדים תבואה השטרות ומש"ש הקבצין יתקיים למתב"ש ככל כרחו וזה השטרות מורו כשוק דכדורו ולא נע לרש"י ס"ל ע"ל ר"מ כ"ל ר"ל דשם מסקינן שלש ע"ל למחות ככתבת השטר ורונה מורי לדחות קניין ששטר זה את זה והתם לומר דא"כ נכ"ן כל אחד יכול לחמות :

וב"ל דלא דמי דהתם אית תקבא אית שכבדו שיכול לחזר על החזר לו משנתו כדאיתא התם א"י ספק הוא כו' ע"ש ובש"ל שכו"ך אבל הכא כש"מ חזרו בו ומושה מלכתוב מה עשה זה שכבדו לתקן את עיות כושתי הונעו על פי החתום כמתקבץ לך אינו יאמר דעל כל בניס כשעשה הקבצין שלא כמתקבץ וזה יבשר מן הקבצת אבילו אמר על מנת שכתבו השטרות וזה כ"ל ברור ונב כמתקבץ לכו מתב"ש וזה דהא מ"מ כופת ים ככפי אותם שהיו ע"מ כמון שהדך כהא שמתקבצת שם איהיבם ורשום אלא שאינם מתב"ש ולא איכשר דעדים לא מתקבץ ולא ע"ש על כלכחו כדן ודעין ש"י ע"פ ר"מ :

ח והא דאמרין ע"פ ר"מ ויכול לחזור כשטר לחמו לכוהבו לאו דווקא כמתנה לא אבילו בכמר שמכר שדה לאמר ואמר לשנים זכורו כשדה זו ונתבנו לו השטר והם זכורו ע כשדה יכול אחר כך למחות מלכתב השטר משום דלא תבא ליה דלופשו עליה שטרות מיהו כשחזור בשטר או הכדור כד הלוקח אם ויהא לעמוד על תקבולו כשטר השטרות כדוהם רונה לחזור בנפיק המקח ויכול לחזור בו שואמת לא קניית השדה אלא של מנת שכתבתו לוי השטר דשמא וטרבוי חמו מחמת הדין ויהיו ראונו לחזור עליו אונטרסק מה שכתבתי :

ט יש מן שאומר דהא דאמרין שחזור בשטר הוהו דווקא ככאומר לאתים זכו לבלוי אבל אם אהר לוקח לו למקבל פתחו זכה כשדה ואכתוב לך שטר כיון שזכה טוב אינו יכול לחזור מכתב את השטר ואם הוא מוכר חייב כבאחריותו לנכות מוכני מורוכן אבל אינו שוק מה שכתבו הואיל ומושה כשטר :

י אבילו אם קנו מורי על השטר ואמר כדירו אינו מקנה לכתוב השטר ולא אוכל לחזור בו למחות ככופ מלכתבו וכעדים מלחמות פדיון וכול לחזור בו דהא קניין דכרס יבעלמא הוא ואין קניין חל עליו שאין באן שופכדו ככש"ש שומל :

לבושעיר שושן

חלכות מתנה

קנה

לקסן בין כשטר בין בקניין כיון שאין אונדזר תחת ידו אינו זוכה בו אלא אי"כ זוכה לנש וואמר:

א מדעתי כגו שענת נכח חס המנא תינא כדיו הגניבה וגומ' וכן נכו בט כתי' ובתן בידה וגומר אדם שכל הכתיב לרכות שהיא חנינויה' היא שאל רשותו של אדם קיבלו כמו דני דהבא תתנא רבנו' הוא יכן ובתן בידה מדלא כתיב וכידה יתן ויף על נכ שהוא אינו פומר חנלו קובה לו שלא מדעתו ולא גרע המלחו לכורך הגותק מתב' להכדו והכימה לו לתת חנינו' על המקבל עי' מה שזכר' לו חנינו' כאלו זכרה כה אחר כשאלו:

בא כד"א בחנר התפתרמת דבין דאיתרכאז ממש ידו בעינין שהיא דומיא דדנדזדכר שהוא בידו משתמר להעתי' אבל בחנר שאי"כ משתרת כגון גדרה ומוזכר חני' איכס זוכה לו אלא אם כס עי' מר כנידו וואמר זכמה לו שדווי' חולקין וס'ל דכמתיה דתן כפיין גבה כות' קבה הטלו בחנר שאינה' השתמרת ואינו עומד אגלה:

כב וירכש חמותו של אדם קנינה לו גם כן מתקנת חכמו' שתקנו שיה' ארבע אחותיו של אדם קוני' לזכוי היכי ולא לית' זאיכונו ופטול כל אחר מה שזכר' חלל בהקד כד חכיו להוכי' אל מתן השתמרת לתת ארבע חמותיו במקום שהוא עומד עם קבה כחן בחנידו ודוקא כשמתא או כנידו רשות הרבים או בחנר שאין לה בעל' תקינו לו ארבע חמותיו ששכנו שיהיו כאלו לרכותיה שמינה מה שכל באדה חכיו לז' הקני' לו ארבע חמותיו מהם של חכיו וישל כרשות הרבים שרכוס פורחים תכוס מוכלעים' דאית' של זה כתיך של זה או אשכר להקני' לו גם ארבע אחיותיו וכל קבה עד שתגיש המתכה להיות:

כג קטפה זש להמר וירכש חמותו לנכות לה מתרגה כד כיוון דרבתה חמיה' כנס ש' לאשה יתיר לקבל גטשה וקרא מיירד בכל חסה שנסאת לאום אפילו בקסל שהיה קטפה ו' כיכולה להתקדש על ידו אפילו כיוון שיש לה מרות סנר לענין גט ולכיון חמה נזטתו כיוון שיש לה חנר תקניולה רכנן ל' ארבע חיות שלה עי' קניות לה ודוקא שכניסות או שאין לה אכ שאין רשות אכיה עליה דקודם שנסאת ויש לה אכ דשות אכיה' פיה' ואין לה יד להקני' וקטן לעולם הין לו ידית חנר ותית' ד' אחית' ע' פיגדול:

כד בורק ארבי' לביית חכיו לפתח זה ולא ע' על נכו קרקע שכני' ופרקה ככה ע' פינאיה מכת חורין דרך צמת אחת ונמנו בעל הארבי' לבעל הבית בהתפתח חור' בו כעודו בבית מוכיעות במראת הואיל והוא באיור דבית או אחרתן שהיא כתיבת בקרקע דמו וזכה לו איור ביתו בתחת חנידו וכן יוכל לחנו' לכו' אלא קנה לו איור ביתו חנול הכותל לחור' בו ולא איכש' ויש אשכר בשכס לכו' אם כנינת חור' בו לא יוכל להכיל בית להניחו' מחנ' משום חוקמי' ללרכין ברוקת מרועה ומכיל בית הוא בהמה אכל אש הפקידו בעל הארבי' את הארבי' כעודו באיור הבית כבר ינא מרשות מרועה והזוכה בו בעל הבית באיור חסותו ואין אחר יכול לקנמן ואם נבל אחר זוכה בו מנזילין או מתן מחנ' וכותבין לבעל בית דכות' בהיקדמה להאמר והני הוא כחוקתו מהפק'.

כה כד"א ככנון זה שהיה באי' שאין פוכו לנפש מה שהיו לסוף ונא עמנו דרך פתח האמר אכל איור שפוטו לכות

שחול קנינון פליה' שאם הוא פטר מתכה הרי אין השעכד ככניו שהרי פתס מתכה לין כה אחרות והשדה כבר קבה - ואם הוא פטר מבר כתי' קנין דרכוס היא שהרי כבר נשתפכדו בכסו כדון חכורה ובתכ חכורה חייב כ' באחרות ואין השטר אלא לראויה הלכך אין תקנה להשטר שלא יוכל למור' בו עד שיבא השטר ליד לוקח או ליד מקבל מתנה:

יח אם אמר כתבו וזכרו לו כשטר' אין קנין שאמר זכו אינו יכול למור' בו - ויא' דאיה' ויכול למור' בו דאש' ב' דאמר וכו' בא בהיהא עשת' עדיין לא היה השטר בעולם ואין אדם מקנה דבר שלא בח' לעולם וכן מהתכר:

יב שטר שכתוב בו פתח ראונון קרקע למשמע בקניון אש' כ' אלא כאל שטר זה ליד משמע' א' א' לחת חמות ראונון מור' שכל השטר נידונה כשדה ואינו קנין לאחר מות שכיין שכתוב בשטר כשמן לו כקנין וישא' כשבי' השטר לידו וזכה בו מתכרע מסעת' הדין חבל כלומן שח' בח' השטר לידו - ח' קבה שלא הקימה' אלא ע' דעת שיבא השטר לידו:

יג מי שמת וכחא' אלו מוכר שטר מתנה שכתוב בו שנתן לראובן קרקע למשמע' ורחובן מת חורויהו ליהוי' שאלו מחווקין שר' סוכן ליה לכותבו והשקיהו כוד הכקה שמת ע' ח' שחס וישא' שמעין נרחובן כך וכך ויהי' השטר מיכ' ומזמן שיגתה הכק' יד משמע' ומא' שחפנו' נא עשה עדין לראובן מה שהיה לו לנפש' הרי וישיר' לראובן מחווקין קרקע והיא עשה' לכך מת' וזמן' להם ג' השטר:

יד אין אדם יושה מתנה בחכיו ע' אחר אלא אי"כ יהא הוזהב גדול וכן דעת שו"ב לזכות לעצמו וכל ג' לזכות לחכיו ואחר איש יאמר חסה וכו' ומוכן אפילו אשת איש ואי' עכד וזכו שפחה וכו' ומי' ומי' מחלטים אכל לא מרוב או אשה מתעלה ליד עכד ושפחה כוד רבס ווד אשה ככתל' ובתיקוס דובת' לנפסה כגון שיש לה חנר ככני' עני' שאין לנפלה רשות בה עת' כיו' זכרו להר' - וגו' אין לו שלימות כלל לכו' אן הגנו זוכה שכלל ישראל ושהתל אינו זוכה כשאלו:

יז וקטן שהגנו לכלל דעת זה כשזנתיס לו בדר' חורקן חנו' וכשלו ז' ע' לעתו אכל אינו זוכה לאחרים שעדיין אינו יודע בדרכו ההקד' ולענינו כמו אינו זוכ' אלא כשדעת אחרת מקנה לו כגון מתנה ומנו' כה אכל מתנה דכאה מן ההקד' ואין כאן דעת אחרת חקקה אינו קנה מ' זש בו מהיס' גול חכיו דרכו שלום וע' ל' מ' לה' וכל וכן שלא הגיע לכלל דעת בדר' חורקן בו אינו זוכה לא לעצמו ולא ע' לאחרים:

יח ששטה אינו זוכה לא לעצמו ולא לאחרים ואם יש דעת אחרת מקנה אותו או שמוכה לע' אחרים זכה:

יח המרש' ריכו' כקטן שזכה לעצמו ולא לאחרים:

יט ויכו' לדעה בין בכניו בין אלא בכניו אפילו ע' לקטן וכן וזכרו אינו אלא כיון אחד:

יט לא שאל שגניע לכלל דעת בדר' חורקן וכיון לא אחר' דוכה לעצמו אלא בדבר שכל לידו כדלמרחן כעוף ט' וא' כל הקד' אחרת כגון באבב וחלופין אינו קונה לכו' שהקטן אינו יודע בדרכו ההקד' הכלל לכו' כמי' שמתמייב

לבוש עיר שושן

הלכות מתנה

לבוש כו כנין שמועד על הגז וזרקו לחצר ויתכנסו לבעל החצר וחרו כי בעירו באויר זה ודלו כמנהג דמו הוואלו וספנו לכוז וזכה כו בעל החצר ואין הסתן ויכול לחזור בו:

דבר האומר לשנים לכתוב שטר מתנה לפלוני וכו סעיף א

א מתנה הרי הוא כנט לפעוין שאין אדם יכול למסור דברים בעלמא לשלוח כויד אחר לשלמה אמרו לפלוני ופלוני שכתבו וחתמו כבטר מתנה וחתמו לו פלוני וזכה לו כלום שלא מסר לראשונים אלא דברים בעלמא ואין כאן כנין לקנות בה המתנה לכתוב אה אמרו אינו השלם לעדים שכתבו ויתנו וזה כתבו וכתבו למקבל מתנה לא קנה וכו ש אה אינו השלם כפנים מתמו שזכו כלום שהרי לא פאה שלמים ליה וכו"ט אה אחר לשנים כתבו והתמו כבטר מתנה אמתיה וליכא פסחים ויכולין לומר לומר שכתוב דמילו לא ממסרו לשלוח אלא הם פסחים וכתבו ויתנו ו וס מכשרין באומר אמרו לפלוני ופלוני שכתבו וחתמו כבטר מתנה וקניניה לפלוני:

ד"ה הכוזה נחתי שדה פלוני לפלוני והאום נחתי שדה פלוני לפלוני והוא אומר לא נתת ליובו יא סעיפים

א הכותב כבטר נתתי שדה פלוני לפלוני וכו סכתה בתתיה לו או הרי הוא ע"ו וכל אחד מאלו הלשונות סכתה ויחד לו השטר הרי זה זוכ בשדה ע"י שטר בזה אבל כדוכ ד בעלמא מאחר מאלו הלשונות כו נא קנה לא אף כ קנו מידו והא דאמרו כו כי דא קנה היינו שרונה ליתן לו עכש וכלשונות אינו אבל אה אחר כתתו בלשון הודאה יא סכתה ועל"ס פ"ס סעיף ו' ואי"א כתב כבטר התנכו לו אה ע שהעידו ע"ו עדיש נ' וזה המקבל שאין אה שמכסומו סימכה לו לאחר וכן וכבטר אחר הרי עדין לא עשה וז"ל קנו יחד לא וזה דלא הו א"א כנין דברים בעלמא:

וב יא שאם קנו מידו מהני לטין אה ומהרי"ם פ"ק כבטרא דאזכרה ולכ"ק כתב שהכותב לאמתו כפשת הידיו כן לעשותה כתובה מרובה לא וכתה כו לזין שלא כתב לה ולכן הגזו לפשות תפאו אדמים ששעת חופות וע"ל כ"כ"ש הרמב"ם פ"א:

ג יש מי שאומר שאם כתב לו כבטר עשירי פלוני שלו תהא בתול'ך את תהא שלך קנה דתה מעכשו משמע עשמי שמו' שאם אחר תתכנו לו מעכשו כן כבטר כן בקנין קנה לתר דכין שאמר מעכשו אין לו לטין הבטחה אלא פירושו מעכשו אינו נתן לך וכהו שטר או כהו קנין אינו מקנה לך גופא דארשא' שטר מתנה שכתוב כוכתבו וחתמו עלי ככל לטין שכתבו לפלוני כו' ואין שטר מתנה שהרי לא כתב כבטר שהאונתן אלא היה לעדים שתינו:

ד האומר נתתי שדה זו לכל בני והוא אומר לא כתת לי הולבין אחר דברי הנותן דאובא למיזר וזכה לו ע"י אחר ואין ככל מוכ' של הנותן וזכה מתנה כו לזין שואר ביד בנין מתה לברעו ממנו אבל אם לא כשאר בידו לברעו ממנו

לכ"ה לא מהני הודאתי לחוב לבעל חובו כיון שבעל חוב קדם והיקקע עה עתה הית כחוקתי לאו כל כמיניה לגזוז חוקת הכ"ה:

ה ואם אחר נתתה שדה פלונית לפלוני ונתתיה לו כה וזהו אומר לא נתתה לי אה המקבל המתנה כפניו הוה שאומר כן הרי הודאת בעל דין כמתנה עדי' דמי והנותן אובל פירות שדה זו הוה שלו ואם המקבל מת וזכו אומר לא נתת לאכו שדה זו ולא נתתה לא זכה ולא לזא אלא מנישין את ה הפירות כוד שליש עד שיתכרר הדבר דמי' הכן נופעה ואינו נודע הכדור אה נתן לאכו או לא נתן לו:

ו זש מי שאומר דרווקא כשאבן אומר אכי הייתי כמעט שחקה אומר שכתתה לאכו ודאיני שלא כתת לו או אהם הכו מכחוקן בוד שלש ולא אחר' שולדת בעל דין כחיה עימי דמי כיון שהבן לא קבל השטר בידו אלא אומר על קנתה אה ש"א קבל ואובל למיזר שמא אה שוכר שלא קבל וקבל אה אה לא היה הבן כמעט דיוכחו כתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא נתתה דמישין שחא וזכה לו ע"י אחר:

ז המקבל המתנה שכתב בעל חובו לגבות מיזרו והוא המקבל איכה מתנה בידו אלא שומר חנו עליה או שאמר כלה היתה מתחלתו שלא למיזר שחא אלא בעל דכחי בלחוס אה כטעות אי כיוכא בזה דכרוו קיימים ונתמור לבעליה אה הנוכח טעם ממרים אה כזה בדי לשכריו מתחת ומ יכבוכא יש לך טה הנותן אה טעם הכ"ה ספכת ודאי כבטע המקבל הוסת וכבטר וואם טעמן שחא אין לו עליו אלא מה פ"ס ופ"ב סעיף ו':

ח טען הנותן ואחר המקבל מה שלני אהך שוית אה ע"ה או שאמר שלא מדעתי נתתיה או גזולה היא בידו וזה אומר אה נתתה לי לדעתך אה החוק כה שני חוקה או שאה מתנת מעט לטין והוא מחוק כהן בשבע המקבל שבעת הוסת וכבטר:

ט יעקב כתב שדה זו לאינין כמתנה ונתן לו כבטר חנה ע"ו ואחר כך החזיר לאינין שטר המתנה לטקט וס עשה לו מחילה ע"ו שכתב לו לא כהשך לא בכתב אה חנה בכך והשדה פורכנו כחוקת ראיין דכחות השטר נח קה יעקב כלום נשאן נחמלה אינו כובל ככאן דמה מחלנו וס כן אין יעקב ס"ס קניין כבדה והוא עדין של ראיין ער פתור ויקבדו לו באחד מדרכי ההקפאה:

י המקבל שקבל המתנה ופתן הרי זכה בה הוואלו ופתן וקבלה וס אחר זוכה בה ע"י עדי שתיקה חורבו ואחר אינו רונה בה או איני מקבל או הרי הוא ככה' או מוכה כדאה לי בה לא אחר כלום לענין שחזור לבעלים שכתב נחיה דמשותף אלא חרי הוא כהשך ל' שכל הלשונות עליו משמעותם הוה שאף על פי שכבד היתא שלו מעכשו הוה מחקורם וכל הקודם בה זכה בה ואם לו ב"ה הוה קודם לכל שנוכה אותה בחיבו דלא כל כמיני' לכתקורם לאקנימי שיעבדיה שהרי ע"י היתה זוכה בה ככר וכל זס כאוור אחר מנהג' לכתב' הללו וכיוצא בהן שמשמעותן להכא שכתב היתה שלו ומחל' וואילך אינו רונה בה אבל אה אמר לטין דמשמעת שמיזקא לא היתה ע"י הרי מודה שמע' לא כן לכותבה והודאת בעל דין כמתנה עדים דמי וכאלו אינו שוכר לאחר כיון שאם יזכר עליו כיון שלא היתה כחוקת שדה ככאן כיון שאם יזכר עליו לא היה שותף אלא כיון מוד שלא רנה לקבל' אינו אה אחד מאלו הלשונות לא קנה

לבושעיר שושן

הלכות מתנה

קט

כעל כרחו והרו ולא נתת מעולם מרשות הנותן אלא כשאר
על ותמור לו ולא היה שותף מתחלה ואחר כך את או אבטו
כך אם התנה מטלטלין הו' להו' הפקר ואם היא קרקע
שאר שנתן תחלה אין כדרכו כלום ועת' משום דשטלטנון
שכר נכסיו לרבותו אם אחר או אבטו כהו' להו' הפקר
מאסקל עתמו והו' וכבר ינאו מרשות הנותן והו' הפקר אבל
במתנת קרקע משמע אין אבטו עתה' המת' קיימת ולא לשון
הפקר כיון שאין הקרקע כדור וכו' דלא אבטו ליתא משמע
לא אחר כלום והמתנה קיימת:

וא' ואם לו המתנה על דיו אחר בכסיו ונתן ואחר כך
אחר אינו רובה כה הרו' עסק אבטו שנתן שכר היה
משום שרבה כה ומה שנתן שכסיו משום שחור בו או כוח מה
שנתן הנה מכסו שעדיין לא הניע לידו כלום ולא משום שרבה
כה ומה שנתן עכשו מוכיח סופו על תחלתו לביקר אם קדם
אחר ורבה כה לשמו' אין תבואין אותה מידו דשמי' המקבל
וכה וכו' שא' אר' אינו רובה כה הדי' הפקדו' הנה שקדם ולקחה
וכה מש' הפקר ואם חר'ו הכעלים קראשנים ותצוה מיד וזה
שקדם וזכ' כה אין אוניאין מידם שמי' המקבל לא וכה סמיון
שאר וכו' רובה הכעל סופו על תחלתו ולא קנה אותה
וכרשות הכעלים הוא קיימת עמין ויש אומרי' שקבל המקבל
כעל סמיון:

רמז השומע שמת בנו וכתב נבטיו לאחר ובו ויסעיפום

א' אף על פי שהנותן מתנה בנותן כפתם אנו הולכי' לעולם
אחר אומר דעתו כיצד שאומרים על פי האומר מה היה
שוק דעמי במתתו ו' אף על פי שלא כיר' כיצד מו' הפקר כנו
לירדית היום ושע' שמת ועצמו וכתב כל נכסיו לאחרים
במתנה גלויה גמורה ואחר כך כל בניו אין מתנתו קיימת
שדברים מוכיחים שאילו ידע' שכנו קיים היה ה' בכתב כל
נכסיו לאחרים לפי' שיר' מנכסיו כל שהיו בין קרקע בין
במשלשין מתנתו קיימת דאם לא כיון להקביל ליה למי שגור
אותו שכל שאר אלא משום שהיה מושב שמי' בנו עדין קיים
ומשור' ליה וה' הכל שהוא ומה שנתן בת':

ב' ושמ' שאומר שדין זה דנוקא כש' מרע שירא שמי' ומות
ופוכר שמת כנו לכך הוא רובה לננות מו' ועול נכסיו אבל
כברוא אבי' בא' כנו מתנתו קיימת כיוון דבכיו' נכסיו ויהיב
לאחריו לבריה כמו שבקו' שחולקין וס' ל' אילו כברוא אין
מתנתו קיימת דבריה לא שבין:

ג' יש מי' שאומר דהדין כדור' אמת כל נכסיו לאחר מחמת
שהיה נרקי' לברוח מכסו כעל חובו או מפני אויבו ויחר
כך עשה כגרה שם כעל חובו ואויבו או שמת' אם נכתור
שלא כתב מתנה ו' אלא מחמת כן הניול' וברמות השעה מנכסו

ד' וכן הכותב כל נכסיו לאחר מוכסו בין שהוא כרו' בין שהוא
שכיר מרע אפילו היה הדין קסן מוטל כפרופ' ארדון
דעתו שלא בין להקביל לו כל נכסיו דלא שבין אינם כל בניו
ויהיב הכל למד כד' אלא לא עשאו' אלא כאשטרופוס ע' שאר
כנו שלמור וכו' מתנתו כרו' שוכרדו' הכנו' באשטרופוס שכלם
נרובו לו אבל אינו בכל הנכסו אלא כל אחד מחמו' ואש' שארדיך
כלשונ' כדרך שאר'ו דשטרונך וכו' ויש' וכה' אומר' דעתן

הו' שלא כתבו לא א' איהו אלא כשמועין לזמן הע' שכתבת' דלא
שבין אינו כל בניו וכו' לופקר אם שור' כל שהוא בין מקרקעי
בין משלטי' וזה הדין במתנה דלא שור' נש' לשאר בניו ואם עני'
כשטר' שמקבלו להקביל גמורה ולא בתורת אשטרופוס או
כשטר' כשטר' מיהא' רשאו' למכור ולתת לאחרים או שכתב' לו
משלטי' או שב מקרקעי או ששקלה לו בכתובין בכל אילונו ומיחיים
הדברים דלמתנה גמורה כתבין וקנה וכן כל כתיב' כשטר'
המתנה לזמן שאינו ע' להוכיח ממנו דלמת' גמורה כתבין קנה
יא' כל זה דנוקא בכתב' לובטמן מתנה אבל ש' מ' שכתב' לו
בלשון ירושה קנה דלמכירה כיום הכילו את כסו ש' ע'
לירוש' לזכ' להחול' לכל אחר מכסו כל ע' שירנה ויאם כתב'
לאחר' ה' א' מושל' ושולט' בכל אחר לו בין בכרז' בין כש' מ' אינו
לשון מתנה אלא לשון אשטרופוס:

ה' וכל היבא' דאיוב' לא יאום עמיון בלשון היתנה אם כתבין
למתנה גמורה לא על המקבל לברוא ראויה שהרו' הוא
המונח והש' ע':

ו' כמה דברים אינדיים שכתב' כן לכן בין הכסו' דהכסו' קים
לזו' להז' עתה' דמלת' משכר' חזקה ואחר' על זה
בגמרא שזו' הלכתא' בלא עממ' והסמיון קנת' האחרונים כיון
דאילו נכתב' התלו' וקראו' וקראו' בלא עממ' לכך לית' ליה
א' א' מה שנ' אחר בזה בגמ' ואין למו' להוסיף עליו לביקר אחר'
דנוקא ככ' בין הכסו' הו' רובה כהו' אבל אם כתב' כן לכן בין
הכסו' או לכת' בין הכסו' או לכת' בין הכסו' או לאח' בין
הז' או לאחר' משאר' ורשין בין שאר' ורש' אש' ע' שלא מייכר' לו
מתנתו קיימת ודף' ב' בת' ככ' או בת' בין הכסו' לא קנת'
ו' יש מי' שאומר דשכותב' כל נכסיו לכן בין הכסו' אם כתב' לו
בכתבין וישה' כמו קנה ויש מי' שאומר ש' ע' כן לא קנה:

ח' אם אחר כתבו ויגדו לו כל נכסיו ויפה כמו לומר תנו
לו כל נכסיו ואף' כתבו אפילו אשטרופוס לא עשאו' שבין
שהתחיל בכתבו' משמעת' הלשון הוא שכל לעשותו אשטרופוס
כדרך הקב' והמושיבין שאל' גמר לעשותו אשטרופוס אלא
כשטר' וכו' שהשטרופוסות אינו מתחיל אלא לאחר חזקה שם
כש' כשטר' אינו אלא לאחר מית' וק' ל' אין שטר' לאחר מית' שכתב'
בא' הכסו' לז' הירש' ע':

ט' כתב' כל נכסיו לאחר מכסו ולאח' עמו וזה האחר קנה חזו'
הנכסו' במתנה ומה שאר' קנהו ע' לכסו' והכן שכתב'
לו אינו אלא אשטרופוס ע' שאר' אחריו לא מביא' אם כתב' חזו'
לאחר' עתה' והשאר' לכנו' דהו' אשטרופוס דכש' שכתב' לכנו'
הו' כל נכסיו ולאח' חזו' כתב' לכנו' לאחר' ש' חזו' סמיון
ליה כותב' כל נכסיו לכנו' כיון שלא שור' כלום ככסו' אחר'
מתנת' בנו:

י' דנוקא שכתב' כל נכסיו לכנו' ולכלו' אבל אם כתב' חזו'
כסו' לכנו' ויש' נכסו' לפלוני חקדו' ליה למכתב' כל נכסו'
לכנו' ולכלו' ולא עשה כן אלא הקדו' לכנו' במתנתו לכנו' חזו'
מתנה והוה ליה בכנות' לכנו' המתנת' ושי' לו' השאר' ואחר כך
כתן' השאר' לאחר' ושכיה' מתנה ואם כתב' שני שלוש נכסו' לכנו'
והשליש' לאחר' לו' ככותב' כל נכסו' בכת' אחת לכנו' ולא ידף'
על פי שיקדים הכנו' תחלה על עשאו' אלא אשטרופוס אחר' דלא
הוה חזו' למכתב' כל נכסו' לכנו' ולכלו' דלא הו' מחמת חזו'
לכנו' וחזו' לפלוני ואף' לא רצה לתת' לא שני שלוש נכסו' ועשאו'
לכלו':

יא' ואם כתב' כל נכסיו לשני כסו' שניהם אשטרופוסים ואם
כתב'

לבוש עיר שושן

לו בכת אחת וכן האומר תבו מנה לפלכות לטוואיה אין
מתכני עד לזמן כשוואין אלא כותבין לה מיד:

**דמח הנהוין טהנה לחבירו ואמר ליה
ואחר כך לפלוני וכו' יב סעיף יב:**

א שכתב מרש שאמר כספו לפלוני ואחריו לפלוני כל זמן
שהוא ביד הראשון וכו' לעשות בהן מה שירצה וזמן נשנו אלא
מה ששיר ראשון ואם היה הראשון רחמו גורמו כגון שהיה בין
המכל. הכנסו לו לגבי כלום אצלו כמה ששיר הראשון ואפני
אם גם השני ראוי גורשו שפרו ככר הכלום לכסו הראשון
וכבר אמרנו שיש דעות אצל הפוסקים לומר מה שירצה וכן אמרו
אם אדם נכסו לפלוני. חרמו ויהיו מוקדשין אים זר לאו לירשו
אין להקדש אחריו כלום אבל לזמן מתה נכסו ורשם היו כלשון
ירושלמי (בבבא מציעא פ"ג הל' א') וירושלמי אף ליה הפסק
א"ע ששאר אחריו יהא לפלוני או להקדש אף אין זה בידו דלאו
כל כתיבה להוויא חרמו אלא הכרזת שנתן מתנת בידו על
דרך זה שכתב אה"כ נכסו לך ואחר כך לפלוני א"ע ששאר
ראוי לירשו כיון דמתנת בידו ביה לירד וש' לאחרון מה
ששיר הראשון וגם שכסו מרש אים פשה הנואל' בחק' טהנה
לדון בפרכאות של גוי וכו' א"ע ר"כ דין כרובי ופראל דבין לו

ב שכתב מרש שאמר כספו לך ואחר כך לפלוני והיה הראשון
ראוי לירשו וירשם א"ע מ' מחאר לא משי' ורש' חבו כותבין
לך שאין לה הפסק אלא בת נהרזו בהסקתיה קדש אצלו
מה ששיר הראשון לכסך אים לא בתך היתבה לירד לא בתנה
ע"י שלום ואיר תבו וכו' א"ע ר"כ דין א"ע א"ע א"ע חנו
במתה נכסו אלו נכסו מלכ' וכו' וימות ירושליה וכו' לפלו'
אין כותבים להם אלא שקל א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
ניה כרובי ע' לפי ר"כ ב"ש פ"ג

ג אמר נכסו לפלוני ואחריו כלל א"ע א"ע הראשון ראוי
לירשו ומה הראשון קדש א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
קדש א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
ראשון ואין לפלוני כלום שיהיה לא צ"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
אחר שיכול ליה פסידון דלד' פלוני כלום א"ע א"ע א"ע א"ע
וכן דין העלמי ע"ה הכנסו אים בלא לוד שנותן שישו כחו
שניש' א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
שהין הוא שיכול מיד ראשון לפלוני אומר שני לוד של פ"א
ע' פ' א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
על שנות בהן כספו כלשון ע"ה אומר לראשון למכור או ליתן גזרין
של כנסים לאחרים אלא אוכל' כמדות עד שמות וכסומות
וכה השני כגון הכנסו ואם פבר הראשון ויחב' אתו בכתב'
אין השני מניח מיד הקומות או העקב' דאחר כך לפלוני לאו
כאומר מעשנו דמי אלא כאלו אמר בני וחי חייך וכו' דין גוף
ועיר וזוין לפלוני לא מהנין ולא מהסודות אלא מה ששאר
הראשון והכ' הא' לא שיר כלו אכל' מ' מהשאר שנה לראשון
למכור או ליתן ד' א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
עשה כמות רוחו של מת שאמר אחר כך לפלוני דהוה ליה כמת
רוח שישם דגומו וחיוו' לא קדש קדש' גמורש' מלא וכו'
הראשון למכור וכו' הא' קדש א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע

הלכות מתנה

קנו

היו בהן עבדים והניחם הראשון למורת או כלום ועשה
תכרובים למת א"ע ג' דבאומר עשה דבכר כעשה דעולם
כהם תעבודו לא אמרינן דלא והכיבדו למוכר דאומר או
לשוויבדו ואומר כהם אלא עשה קומות דשלו נגמרו היו
ואם לא נתנם לראשון כל ימיו חיו אלא לזמן ק"כ כגון לפשר
שנים ואח"כ לפלוני ומכרן הראשון תוך העשר שנים בכלות
העשר שנים הבדלו מוכרם מיד הקומות כמון שלא כתבם
לו אלא לזמן אין נזקקו לזולתו וכל למיכרן דהוה כמו א'
מתנה ע' מהמור שפרך לקיים התבאו ואם לא קיים המתנה
כפלה למכור:

ד כמה דברים אמורים שאין השני מניח מיד הקומות
או מיד המקבל מתנה מן הראשון כשמתכר הראשון או
בתנם כמתנה לתורוים אלא אם מכרם או בתנם הראשון
לאחד מיוורשו ע"ה ולא כלום אלא השני מניח מיד
ועשה א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
דעתו שיוכל החק' להראשון נתנם לכסו או לירשו שם
כן לא עשה ולא כגון דמתנה כל מהשאר לירשם הוא
נותן ככונו לירשויו אבל כשאזכורו כול' לתנם לכסו או ל'
לירשויו א"ע על פיו שיוכל לתנם לאחרים או אחריו דמכל
מקום דע"ה הוא ואין אדם חיוב וכו' לאחרים וכן אם כתבם
הראשון בכתב שכתב שיש מרש אצלו לאחרים לא עשה כלום
והשני מניח מיד מהשאר א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
המתנת שכתב מרש:

ה היה ע"ה הראשון חוב או כותבת אשה וכו' לכות דין
ליפרש כחכמים אלו א"ע עליו שהראשון קיים אין
הכית דין מחב' אכנס מנין הכנסים אלא א"ע א"ע א"ע א"ע
שזין א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
מהם אחר מות הראשון דלא דמי למכר דהתם כיון שזו
איבשר לפלג הקוים או המקבל כמותה דמי כשתלם הראשון
לגמרו מן הכנסו ואין סויר לנכסו אלא בשמות חוב
או כותבת שכולוין לפלג אצלו ככנסו דהיינו עדין מהשאר
כיד הראשון וכמותו וכו' והשני:

ו ולאחר שמות הראשון ולא מכרן כושלן השני ואשלו
ע"ה הראשון אצותו כלל א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
כמתכתה אין נזקקין מהכנסו אילו כלום אלא אם הם שני:

ז אין כל היכרום הללו אמורים אלא כאומר ואחר כך
לפלוני ולא אחר מהאם אלא אם אחר לז' אחר כך מהיום
לפלוני ומכרן הראשון השני מניח מיד הקומות דמי שמת
הראשון וכה היה ככנסים למרש מהיום והוה ה' א"ע א"ע
להם וכן מהאש"ה א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע א"ע
וכתבו לירשו פני ואם הם שלשה ואומר לראשון וא"ע א"ע א"ע
לפלוני ואחר כך מהיום לפלוני ראשון ואינו קנו כגוף ה'
הקרקע כלום אלא השירות כל ימיו חיוהו והשני קנה הנוף
מהיום ושירות לאחר מותה השני הוא שאלו לוד השני תמלה
שלא הקדם לו אלא כשוכחו לירד ויחב' השני הליכ' א"ע א"ע
שני כמיו ראשון ואחר כך מת הראשון ומורו הכנסים לירשו
נות דמי השני לא קדשם והראשון לא היה לו בו כלום
שכירות כל ימיו חיו ואחר שמת מניח לז' מיד וכו' וכל
כו א' ז' ד' ה' דרכים

לבוש עירי שושן

הלכות מחנה שכיב מרע

קנה

ד הכותב כל כספו לעבד וקנה עמו כן מורין וזה נכתב
היטב כלבו טו טו רכא סמיך כז
ה מדת חסדיות היא שלא לקבל מתנה משום אדם חלא
יבטח בה' שיתן לו דו מחבורו פתא ושואל מתנות ויהיה וכוטח
כה' מסד יבוככו:

הלכות מתנת שכיב מרע

הן דין מתנה שכיב מרע כמקצת או ככולה
בלא קניין ובקניין וכו' כו עיפיה

א כמה דכרוס אמרוס שמתנה נרובה קניין או איח' מדרבי
הפקולאות כמתנת כרוח אבל כמתנת שכיב מרע אינה
נרובה כלום דכמוס חזא שמח' ודאנ' שלא יקוימו דבריו אח'
מות ומתוך כך תסדוף דפתי לכך תקנו שדכרו שכיב מרע
יהיו ככתובין וכמסורין בין א' כתב או אימר ככסו לכלבו
לכשימות יקנה אותה אילו בלא קניין ואין חילוק בין נש
לת מור או ניה' לתת לאחר מותו או שנזה' לנורטו שיתן ל'
לאחר זמן ככל דכרוס מוזילו והיו ככתובין וכמסורין וקוימו
אותם אילו מור ואם לא נזה' לתת דבר רק מוכה אכטרובוס
ונתן להם דעת לתלוך ככסו ככו מה מירטו ועשייתם יהיה
כפשייתו יא' שזה' אין דכרוס קוימון שאינו חושש כל כך ככו
היו גוולא ביחול והוא שנתו אינו חוחד' דבריו מורד שומח
וכו' ככסו קניין ויש ויתבטלו מעמקן ויש אומרוס שום כזה
דכרוס קוימון:

ב שכיב מרע שכתב כל כספו לאחוריו ולא שירי אף
על פ' סקניו חידו' אב' עמד וכתרא' לגמרו' המתב' בפלה
דכדוש' שלא נזה' אלא מחמת שהיה סכר' שמו' וכו' ובתרא'
בטלה מתניא' כאלו' התנה ואין נרדף' לומר כסדו' כשעמוד
חוזרו' כי אלא בטלה מענינה' מן הסתם ואילו אמר כסדו'ם
כעת הגיאס' אילו' אתרא' לגמרו' ואהיה כמה' שנים' תתי
מתנתו וקוימו' כל זמן שלא אחריו בו או אילו' אחר לא יוכל
לחזור בו חס' ויכול לחזור בו דכיון דמתנת שכיב מרע היא
עתיבה דרשב' כדאיתן' והס' לא אחרו' שתיבה' מתנתו קוימת
אל' כדו' בלא תסדוף' דפתי עליו לבידך לא קוימו' דבריו אלא
אחר' שמות' אבל זה' שפעד' וכתרא' לגמרו' דרו' לו זמן לחזו'
גלותו ואין חושש' לו שתי' תסדוף' דפתי עשתה' לבידך כשעת'
כתבטלה' מתנתו לגמרו' והרזיה' כאלו' נזה' כדדאיתו' כלסון'
מנה' מחמת מיתה' שחין' דכדכרוס' בלא קניין ואם לא'
כתרא' לגמרו' אלא ביתק' מחולו' לחולו' אם לא' עמד' ולא' הלך
כשען' על מקלו' כשוק' עמקו' מתנה' אף' על גב' שהלך בחולו'
על משענתו' עיניו' שכיב מרע מקדו' ואם' עמד' בו בחולו'
שנה' בו וכו' בחולו' שמתכוו' הלך כחוק' כשען' על מקלו' אומדן'
אותו' על כדו' כוא' אם' מחמת חולו' הראשון' מתנתו' ק'
קוימת' ואם' לאו' אינה' מתנה' ואם' הלך כשוק' בלא' משענת'
זה' נקרא' כתרא' לגמרו' ואינו' נרדף' אומר' לא' כשלו' מתניו'
הראשונים':

ג כמה דכרוס אמרוס שיכול לחזור בו כותבי מתנ' דכדוש'
שלא נתן אלא אם ומותי אבל אם הודעה על כספו שיה
של פלוני קנה הלא ואילו אם יפסוד זה אינו יכול לחזור בו
דכדאית' כעל' זה' כמאה' עדי' דמי ואף' על פ'
כו 2 27 דהודאט

ז הסותב לחבירו שבת' לו ארבע אמות קרקע ואזנן כל
המטלטלין פשו' לו כון' והכוסף בין שאר כל כלים גדולים
וקטנים וכגדו' שפתו' ובמר' ומטו' וכל מה ששמו' מתון' וכל מה
ששמו' ככסום קנה הכל מוז' מקרקעות שהרז' לא הקנה' לו אלא
כאזנן ואין קרקע בקנה' כאזנן מוז' מן העבדים שהקטן'
לקרקעות ואינה' בקניה' כאזנן' ומוז' מ'ס' דמספא' לן' אם
שוי' ככלל' מאון' וככסו' כיון' דלאפריא' למזונתא' אם לא'
לחזור' תרה' ונש' אשה' לפיכך' אם תמשה' און' מזונתא' ממנו'
כדאמרין' לעיל:

יג סנותן לחבירו כל כספו מטלטלי אוב' מקרקעו' ולא'
שיר' לירשין' אלא חמשה' יזוכים' והיו' לו בכיתו' מטרו'
חיותו' אם תמת' שכיב מרע' היתה' קנה' דשטרות' ככלל' ככסו'
הס' ואף' על גב' דכעו' כתיבה' ומסורה' הא' קומין' לו דכרו' שכיב
מרע' ככתובים' וכמסורין' דמי' ואין' נרדפין' קניון' לפיכך' הו'
כל דכרו' ככרו' שכתב' שטר' על' השטרות' ככלל' יטו' לטון' על'
שטר' דהיינו' קנין' לך' אינה' וכל' שפיכודיהו' וגם' כאלו' המטר'
פטרות' לוד' המקבל' אבל' אם' מתנת' ביה' הוא' שאינו' יכול'
להקנות' השטרות' כי אם' ככתוב' קני' לך' אינה' וכל' שפיכודיהו'
ומכירה' אף' על פי' שהקנה' לו' השטר' בקניין' לא' קנה' השטרות'
אלא' הירשום' ויכו' ככלל' שטרות' ולא' אחרון' כיון' שלא' שיר'
לנורשים' אלא' חמשה' יזוכים' הרי' שילק' איתו' לגמרו' מכל' ככסו'
וגם' השטרות' אוב' שלהם' וגם' המקבל' המתנה' לא'
ופה' כזה' ואם' כן' כשאר' השטרות' בהפקדו' וכל' הקידם' וזה'
כה' דלובא' למומר' הכי' דידו' מולא' דשוא' הוא' שלא' היה'
כדעתו' להפקידם' אלא' שילק' הירשום' מה' אדעת' דהכי'
שיקדם' מקבל' המתנה' ואם' המקבל' לא' קני' אילו' כשאר'
השטרות' כחוקת' הנורשין' ואילו' אם' היה' הקנין' גמרו' הוי'
לכות' כשטר' גם' אותו' השטר' לא' קנה' וקום' גמרו' לירשין'
דאחר' שלא' חלה' לו' ביות' החוב' רק' קנה' לו' השטרות' וכו'
שהשטר' לא' קנה' גם' החוב' לא' חלה':

רמט הנותן מתנה לחבירו וחזר בו גזו הנותן לעבד ולאשה וכו' הסיפיה

א הנותן מתנה לחבירו וחזר בו הרי זה מתחזרי אהבה
במה דברים אמרוס המתנה מועטת אבל כמתנה מ
מרהיב לא שהרז' לא במכה דעת המקבל שיתבטל' ליעד' שיקנה'
לו בקניין' או כחמד' מן' ההקבלות' שהמתנה' בקניה' ביה' על'
פיר' דסיפיה':

ב אסור ליתן מתנת חנם לגנו' עבד' ד' ש' אחר' לא' ההבס'
ויברשו' לא' מתן' להם' מחמת' חנם' אבל' מורד' ל' זין' לגר'
תיש' סבל' על' זון' מנות' בני' בה' שהרי' מניין' ליהייתו'
דכתיב' לגר' אשר' כשערך' מתנה' ואכלה' או חכור' לכדו' וגו'
ואם' וס' כדבר' מכני' דרכו' גלו' כגון' בנו' החבירו' מותר' אפי'
כנו' מכני' שהוא' כחבירו' לו' שחוקו' לטובה' כעוד':

ג הנותן מתנה לעבד או לאשה קנו האדון והבעל דכל מה
שקנה עבד קנו רבו ומה שקנתה האשה קנה בעלה לא
מש' שילוק' כוניה' מתנת' העבד' קנה' הכל' הנוף' והשדות'
וכמתנת' שאשה' לא' קנה' הבעל' אלא' השירות' אבל' הנוף' שלה'
כשמתגרש' או' תת' אמן' וזה' כתב' ר' יוסב' בלבו' ב' כז' וזרעין'
סימן' ס"ה':

לכוס עיר שושן

הלכות מהנהגה שכיב טרע

קט

לקיים דברו המת אם קדמו כוונתו ומכרו מה גבנו פטוי .
או גבנו או גיד לית; לפלוני כך וכך ולא בתן ויראן כגידין
שאין היטל עליהם לקיים דבר או שכונת מורסן ויראן ה' ב'ס
הנהגה לקיים דברו המת אין בקו' על ר' ב' כתיף ה' מי
שהקידו תעית אצל חכמו וחמר לו טהם יר' ויפ' בהן
החושב ומת ונתנם לנורטו פ' א' שוב ויתר משתבס לנעליהם
שהם ונורטו :

**רנב איזה לשון מועיל לשכיב טרע וצא
אמר חנו פאה לפלוני ובאיהם
לפלוניו' לפלוניו' ול' טעפים**

א כתיב בבראשית חלית ופוחת לבני ישראל לחקת מטכס
ונגיד וזמרו כסחום ולקרא דכתיב כל רזני חלית'
להיות חקת משפט לומר שאותם העוהים טכ כפ' אדם מחמול
ח'ת נכסו' הם והיו הדיונים בלומר אותם שחטנו ג'ני' ח'י
הטוה כשפ' שכיב ומח'ק' נכסו' ב'ון לכבו' ב'ון לאחרים שהם
נורטו' ב'ון רובה לאחד וייעט' לאחד כ' הטוה אותם אם אותם
השמיים הם פ'לטה טר'איהם להוות כ'ת ד'ון אם ור'נו ויכתבו
דברו הנז'לה כ'תרת ע'רות ונכ'תו' אחרים נ'ון עליהם והם
נר'נו ויב'ון הם להוות דיונים פ'ניהם להח'יק א'ת כל א'ח' כ'יה
ט'נה לו הח'יל' ולדון בכל דברו' ט'ך ג'ב' . ג'נויה וק'ין א'חד
ד'ן היד'שים א'זון היקבל'ם וכל'ון נ'ורטו' כ'בו' ב'ת ד'ן א'חד
ה'ול'נו כ'ו' הק'רת ע'ש'ה'ת א'ת אינו' ל'ויכ'ס לא ט'ח' הם פ'לטה
החילה לכנס' נפ'מי'ש הנז'לה לא ג'ב' הם ב'רו' ו'ל'נו מ'אל'יהם
לכ'רו ו'נה כ'כ'יהם כ'ן כ'ך ויכ'ך כ'טו' ד'ינים וכו'ון ד'ון
ה'תורה נפ'שו הס'ח'ון ד'ינים כ'ח'ח ק'נורטו' ד'ה' כל
ט' ג'פ'ש כ'נורטו' ק'נורטו' ה'וא ד'ינים כ'י' כ'ט'ב טרע פ'נות' ; כ'ט'ב
לאחר' ו'נונה כ'ט'ב נ' ג'ע'ט'נ'ם ד'י'ט'ב פ' יה'ט ד'כ'ין ד'אחר'
ר'ב'ן ד'ד'רו ט'כ'יב טרע כ'ת'ו'ן ו'כ'ת'ו'ן ד'מו א'ף כ'נויה
ט'ע'נוה ל'ה'רוס פ'אי'ן כ'נורטו' ו'אחר' פ'אי'ה' מ'ה' א'ל' א'חד
א'ות'ש כ'ש'ן ו'רו'טה א'ם כ'ן כ'רו'טה פ'ו'ט' ר'ב'ן כ'שו'נו'ב א'ל'נו
ש'נפ'ט'ית ה'וא ל'כ'בו'ה' ו'ויכ'ס' פ'י'ט'ס ד'כל ד'ת'יק'ן ר'ב'ן כ'שו'נו'ב א'ל'נו
ד'א'ור'ות'א ת'יק'ן כ'יה' ד'כ'ים א'חר'ים כ'ט'ב ט'נפ'ה א'כל א'ם
הם כ' לא כ'ט'א'ר'ק ע'די'ם ו'כ'ת'ו'ן כ'ל ד'ד'רו'ס כ'ט'ב ט'נפ'ה
א'ז'ן ע'ט'ן ד'ון א'ל'ן א'ל'ן ד'כ'רו'ס ל'כ'בו' כ'י'ת ד'ון כ'יה' ד'כ'רו'
א'חר'ים ד'פ'לטה כ'ט'ב ד'ינים כ'ט'ב ט'נפ'ה הנז'לה ח'בי החילה
כ'יו'ס ד'כ'ת'ו'ב וה'יה כ'יו'ס הכ'מ'לו א'ת כ'בו'י'ם א'ת'ה מ'כ'ול ד'ון
כ'ת'ו'י' א'ת'ה מ'כ'ול ד'ון כ'נ'ורטו' כ'ל'נה ל'כ'י'ך א'ם ט'ע'נו' ה'
ה'נו'ט'ס כ'ל'נה א'ת'ה מ'כ'ול ; ד'כ'רו'ס כ'ת'רת ע'רות ו'א'ן כ'ט'ש'ן
ד'י'כ'ו'ן ע'ל'נו א'ת'ה ע'ד כ'ט'ב ד'י'ן ו'ע'י'ן ל'ע'ול מ'יק'ן ז'ט'ע'ף ה'
ו'ע'י'ן ג' :

**רנב פתנת שכיב טרע מוציאין פסמו
לסוון האשה והבנות וכו' ב
טעפים**

א כבר אחרים פ'מי'ם ד'מת'יות ט'כ'יב טרע א'ינה ק'י'ת
א'ל' א'חר'ת'ו'ת'ה ו'א'ן א'חד ו'כה ד'כ'ר ט'נה לו הט'כ'יב
טרע ו'כ'ת'ו'ן . א' ב'ן כ'ט'פ'ל'ט'ו' כ'ן כ'ט'ק'ר'ק'ט' ע'ד א'חר מ'י'ת'
ל'כ'י'ך מ'נ'י'ן א'ן מ'וד היקבל ט'נה ל'ת'ת לו ו'כ'ת'ו'ן ל'מו'ן ה'א'שה
ו'כ'בו'י' ו'א'י'ן ל'כ'ת'ו'ב כ'ט'ב ד'כ'רו'ן כ'ת'ו'ת'ה כ'ת'ו'ת'ה כ'ת'ו'ת'ה כ'בו'
ל'א'ז'ל'ת'ו'ת'ו' ו'ל'כ'ת'ו'ב ו'ח'ו' ; ו'כ'ת'ו'ן א'ת'ו'ת'ה כ'ת'ו'ת'ה כ'ת'ו'ת'ה כ'בו'
מ'י'ת'ה כ'ט'ב א'ק'ד'ח'י הם ל'מקבל'ם מ'י'ת'ה ד'ו'ק'א פ'לא כ'ט'אר'ו
כ'ט'ב'ם כ'נו'ור'ט'ו' א'כל א'ם כ'ט'אר'ו כ'ט'ו' ו'רו'ט'ו' כ'ול'ן נ'י'כ'ן
א'ן ה'ו'ר'ט'ן ו'לא היקבל'ו ה'ת'נה ו'ט' ש'נ'ת' לא כ'ת'ה'ת'ט' מ'
ו'ט'פ'ת' א'ש'ת'ו' ו'לא מ'י'ת'ת' ו'א'חר כ'ך מ'וד ו'כ'ת'ו'ן מ'י'ת'ה ו' כ'ט'ית
ל'א'קבל' זה כ'א'י'ת'ו' ח'ול'ו ו'א' מ'י'ת'ת' א'ש'ת'ו' א'י'נ'י'כ'ת' כ'ת'ו'ת'ה
מ'י'ת'ה ו'ו' ט'ר'ו' מ'י'ת'ה ה'רא'ש'ו'ה ק'י'ת'ת' ו'לא מ'י'ת'ת' ו'לא
א'י'ר'ו' ד'ש'י'ת'ה כ'ט'נה ה'רא'ש'ו'ה ט'ר'ו' לא מ'וד כ'רא'ש'ו'ה .
א'ל' א'חר'יה' כ'ת'ו'ת' ד'כ' ו'ה'רא'ש'ו'ה ו'ט'ו' א'ן א'חר'ים א'ף ע'ל כ'ו'
כ'ט'ק'ר'ק'ט'ת' ה'ת'נה נ'י'כ'ת' כ'ת'ו'ת'ה מ'י'ת'ה ו'ע'י'ן כ'ל'כ'ו'
כ'ט'ו'ן פ'ק' :

ב ק'ל'ת'יה' לקיים דברו ד'ת'ת' א'מ'ו' כ'כ'רו' ; א'ט'ו'ס ו'מ'ת' כ'ד'א'
ט'כ'כ'י' מ'וד כ'וד ע'ו'ש' ל'ט'ס כ'ט'ו'ט' כ'ה' ט'ש ט'נה א'כל
א'ם כ'ה' ל'ד'ו'ן א'חר' ה'ג'ו'ה א'ן פ'ה'ת'ה כ'וד' ש'ת'מ'ל' ו'לא ל'ט'ס
כ'ך לא ו'ע' ל'ס'י'ר' כ'ט'ע'ף כ'ג' כ'ל ד'כ'ר ט'נפ'ה כ'ת'ה'ט' ש'כ'י'
מ'רע א'ם ק'ד'ו' ה'יו'ט'ו' ו'כ'בו' היקבל מ'נ'י'ן א'ן מ'וד ה'לק'ו'ת'
א'כל ד'כ'ר ט'א' נ'ת'ן כ'ת'ה'ט' א'ל' ט'א' ד'כ'ר ט'י'ט' כ'ט'מ'ו'ס מ'נה'ה

לבוש עיר שושן

בשבת והם התירו בני ש"מ כדו שלא תמרוף דעתו. וא
הוא: והותרה הותרה אפילו במתנה כמקבת שביניה קניין
ואש"פ שאינו כראש שנותן מלגת איתה אש"פ קנין ממנו
בשבת ויש מוקין כזה כיון דליכא למהו לפרוק הערת
שהיה לא ערלגת מיתה הוא כיון שאינו נותן הכל:

רנה שכיב מרע שאמ' יש לי מנה ביד פלוני או של פלוני בירי ובו טעפיים

א שכיב מרע שאמר יש לי מנה ביד פלוני כותבין העדים
כך וכך כזה פלוני אף על פי שאין יודעין אם אש
הוא אמר לביכך בשבאין יורשין לנכות נכסיו ולא הביא ראיה
דיש' ה' שהיו נזה כך בעת אותו לא משמכין לו יותר משאר
במקום שאמר פלוני חייב לו כך וכך ונרדף להביא ראיה:

ב שכיב מרע שאמר מנה שלי בידו אם אמר תנו נותבין
לא אמר תנו אין כותבין דשא"ל לא אמר מנה שלי בידו
לא כדו שלא להשכיר את יורשיו. ואמר שלא יאמר ע"י יורשו
שכ"פ. וז"ל ויש נהם מ' רב ויש לראש כדוכ פשימים
לפוך אם אמר זה דרך הולאה גמורה שאל היה שש שום השט
הערמה כתיבם אש"פ. ושא' אמר תנו. וכן אם הורה בכתב
ידו מנה לפלוני כדור או אפילו שכל ככסו לפלוני בידו הם של
פלוני הו"ל הורה גמורה ולא אמר' לראש עשו שלם להשביע
את כסו שלא כדבור בעלמא שאמר מנה לבי' כדו אבל
היב' שכתבו בכתב ידו או אחר כתב והוא חתם לא ד
דלוני האו לא סביר אפיו משום כדו שלא להשכיר את כסו
אלא ודאי קושטא קאמר:

ג המקדש כל כספו דהו' דניא שאפ"ן תוך כדו דיבור
אפילו כולו. ואמר כו לביכך אפילו אם תוך כדו דיבור אחר
שהקדש אחר חוב לבי' ע"ל א"כ וזה של כלובי הוא אינו
כאמן הפא' הוא עושה קנייניא על ההקדש ואכ"ו. היה השטר
גוד בעל חייבין לקנייניא ואינו ע"כ
על פי דוראתו על השטר א"ל כדרך שנוכה כל ב"ח על פי
שטר שגדף לקיימו כד'א' ככריא אכל חולה שהקדש כל
כספו ותב"ק תוך כדו דיבור אחר מנה לפלוני בידו כאמן
שא"ן אדם עושה ערמה על ההקדש בשעת מיתתו ומוטא
למרים שהיו הוא הו'ך למית לביכך אם אמר תנו אותו לו
נוטבלא שביעה ולא אם אמ' תנו אפיו נתקן לא מנה זה הוא
לירשו וכדו שלא להשביע את כסו א"כ הוא כדור שט'
קניינים או נוטבל מן ההקדש מוכי הנוואה דקון דכשעה
שהקדש אחר כן בכתב אמת לא חל ההקדש על מנה שחייב
לאחרים אלא על השאר דאם אמר כדו דיבור שהקדש אחר
תנו אין שומעין לו שכך חל ההקדש על כל אשר לו ו
הקדש מתקום השעבוד אלא הרי הוא בשאר בעלי חובות
ואם נתקיים שטר דאם וגובה על ידו דקון לא מההקדש
כדו שכתבאר דינו במקומו:

ד אמר מנה לפלוני בידו ולא אמר תנו בידו אפילו אונת
הפלוני ראוהו דקושטא קאמר ש"מ דרך הולאה גמורה
ולא משום שלא להשכיר את כסו וטעמו היתומים ככר פרענו
ולק' ש' שהביא אילו העדים אולם כאמנים אפילו כ
שכופש שהרי לא אמר לשם אבונה תנו ומרנא לא פו

הלכת מחנות שכיב מרע

מיוכים לו כלום קודם שהביא עדים שהיו יכולין לומר שלא
להשכיר את כסו אמר כן ולמה בתנו לו ומו' הוא וידעין
דמיתו יהיה פלוני ראוהו דקושטא קאמר ולא שלא להשכיר
את כסו ואפיו דלוסרפו כיהיליה לפיכך אין באמנים אכל
אם אמר להם אבונה תנו וטעמו היתומים פרענו כאמנים
ונשכמים הופת שטרפו וכשטר מלוה על כה' שמתן
פרענותו ש' אמר' דכלל ענין באמנים היתומים לתוך כרמט
וכשכופות היתם:

ה ככר כתבנו כפ"ל א' העוף כ' ד' מ' שהורה אינו יכול
לספקו ממשה היתומים כ' אין אדם משה בשעת מיתה
לפוך ש"פ שכתבנו מנה יהודי חייבים היתומים לשלם ואין
לפוך לו לטעון משום היה כך ואש' טעמו חוד אביו וזמר לנו
פרענותו באמנים וכשכפין היתם על זה וכשכר כ' ד' שהורה
ולא אמר תנו אבל אם אמר תנו ואמרנו היתומים חוד ו
ואמר לנו כרעמנו אולם באמנים דאם איתא דכרעיה לא היה
אמר תנו:

ו ראו ב"ש מחמת מיתה ליתן מנה לטעון יתו וזכר
היתומים כל הכספים שלא מנא' שמתן לבנות אש' על
גובה מהלקוחות ללא דידהו מכרו ואין יורשים באמנים
לומר כתבנו לו כיון ששטר הנוואה ונא' מתחת ידו וכן כמי' אם
מודים שלא בתנו לא מיישבים לקבוצא שמי' כתבו ומודים כה'
להוציא מיד הלקוחות כיון שכתב הנווא' ונא' מתחת ידו אבל
אם אין כתב הנוואה בידו באמנים לומר כתבנו לו ואש' פושים
שלא כתבו ב"כ אין מו'אין מוד הלקוחות דמיישבים לקבוצא:

ז ראה שהטעון אביו ממות ואמר על כלובי הן אוכל הקדש
הם אם כמסור דבריו בלשון נוואה דבריו קיימין וזה
כמערסם שלא ויתוקיה כשאר אין נרדף לקיים דבריו.

ח ב'א' אחר ואמר ראיתי את אחיך שהטעין ממות ואמר על
פלוני הם או לא הקדש הם אם הם שמוכים במקום ש'
שהמנה ד' היה יכול לנטל' וליתנם לפלוני כאמן בשם
היה רונה היה כופש. ונבנתים לו וזה לאו אינו כאמן וכן
אבשרותום הממונה על כשפי' של הבית או אשה שבשאלת
והנותנת כתף הכית שידעיים שהיה לי לשל' הבית חמון של
אחרים תחת ידו ומת ונשא'ר בהש"ן כרשות הכפל שכות' ו
והאבשרותום או האשה מושלים על הכספים ויודעים על מי
הם וכדור' להחזיר היתומים להחזיר לכל אחד שלו ולא אמרין
כיון שמת ב"ה' וכו' היתומים ככל כמנא' כרשות אבונה ואין
כח לא באבשרותום ולא באשה ליתן לשום אדם כלום ונס'
אם ואמר על פלוני הם לא מיישבים לא אדרבה חייבין להחזיר
לכל אחד מהם שלו ואם לא החזירו ובאלו לב"ד שהמנו במנו
שם היתומים הו' מחזורין:

ט היה כקרין כור אבונה ואין יודעין היכן הבימו ואמח
לכן כ' שום כך וכן הם ובתקום פלוני הם של' פלוני הם
או של' משע' הם והלבו ומנא' בתקום שכתב להם כלום
וכמנין שכתב להם זה היה משע' ואמרנו באמנים לא מלמות
אינם מעלין ואינם מורדין אלא הריהם שלם:

רנו גר שנתן מתנת שכיב מרע או ששחרר עכרו ובו ד טעפיים

לבוש עיר שושן

הלכות מתנות שכיב טרע

קסב

שנתת שלח להשביע את ככניו וזה נ:

ד שכיב טרע שממך פלוגי כדברי רשעו אותו בן הורין או שממך שפירי עמות כן רין או היו היו בן הורין כיוצא את הורסין ומסדרין אותו ואף על גב דקיימין לן התממך עכדו שכיב טרע עשה זהו וזה עשה עכורה בככמי וזכי כיוצא את הורסין לשכיב כסם דאדריי כל שאר הככ נשחרו לא משנין ליה שרעו עכור כשם אלף אומדין אינו עשה לו שוכה שהיא מימי נוכך על גמוליו וכיון שכן הרי כחוכרו לו ושא עשה את התורה לשחרר עכדו עיניו בלא גמולות אלף ברנון ה' שכיב טרע שאמר פליסית שממתי עשו לה קודת רוח עיפון לה קודת רוח ואיכה כרכה לעבוד לא איהו עכורה שהיא רינה בה מכל העבודות והרשות לעבדו כבאותי איהו ולא שאם היה רונה שמממרה שיה הוא קודת רוח ולא כוסין הורשום כשחרה וע"ל ככופש על מי רס:

רנו הכוח נכסיו לכנו או לאחר מהיום ולאחר מיתה ומתנה בריא שכתבו בה מהיום ולאחר מיתה וכו' סעיפים

א שכיב ככסו לכנו מהיום ולאחר מותו הרי הנוץ של בן חוזן השער והסודות לאב גד שמינל לפיכך האב אינו זכור למכור ממנו שסכת כסל לכנו ויזכר אינו יכול למכור ממנו שכיב ככרות האב לאכנו מהם הדיעות: **ב** כל זמן שאב עמו הרי הוא לא עבדו ואלו אביו זכור לכל מי שרעה וכשמת לא מה שהיה תלוש אשילו תלוש קודם שהגיע זמנו לתלוש או שהגיע כמות חיבתיו והם הנוע ומכס לתלוש לך ל"כ העול תלוש כתלוש דמיו הדין הם מ' תלוש אב' המוכר ואל תלוש עדיין זמן לתלוש הדין הם של הבן המקבל המתנה כמה דכרוס אמירי כנותן לכנו לפי שדעתו של אדם קרובה אל כנו וכדאי על דעת בן נתן לא חל הכנות כמסור אחר שאינו כנו או נתן לכנו והבן המקבל מתנה כמסר כח לאחר אשילו כירות המחובות שלא הנוע זמן לת נוש אוכס למקבל המתנה או לבא מתח הכן כלום אלף הם על הדיעות ושמן כחה הם שוין עתה כשעה שמת האב וכן נדריך ליתו המקבל ליושר הכנות או וכחם כשעה עמו אשילו כמות המחובות ליושר הכנות:

ג עבר האב ומכר מחובו ער שחיותו וכשמתו כ"ה החיוב' ואשילו חזר האב לנקמן הן און כמותו כלום דלאו דדוה שרד וחזר ליושר כשימות אחר חזר ונקמן הן הבן וזו לא חזר ונקמן הן הבן כשימות האב בא הכן ונתן וזו הדין הנוקם אשילו מית האב כנו האב ורשו עומדים בחיובו לורש עשתו ומיניאין מה הדין חיותו ואם הנו עס כירות מחובותו שדה כשעה שמת האב חף על כשילף הנוע זמן לתלוש שמן אותן ללוקח ונדך הכן ליתן דמיהן ללוקח ד חף על כן דאי לא מתים הכן כמות הבן בל הדין הללו שיוכחם שדעתו קרובה אל כנו ומכמתא חף לו אכל לבני לוקח הן האב לא אמרין הכו היא אינו מיתו אל כנו של מוכרו ואם הנו תלושין און מחובותו הנוע זמן לתלוש הדין הם דאי זמן לתלוש לוקח יא מין חף עס הדין חיותו כמות האב דלא עדין לוקח מוכרה דמית מחמתו:

עכר

א נר שנתן מתנת ש"מ אלו קושע שכר כתבנו דמתנת שכיב טרע כירושא סויה רבין וכסם שאין הנר כתרת רוצה כך אלו כמות מתנת שכיב טרע לפיכך בר שיש לו בן שאין הדין בקדשה חולו ואינו יורשו כך אלו כולו לנתן לו בכסו כמתנת שכיב טרע אכולן ולא מקנת מהרו לשון ירושא ומתנה לבני ירושא אחר הם כמו שכתבנו למעלה ואם תאמר אה יאזר כלשון מתנה וקנה כמתא זה יורש את אביו ואין הנר יורש דלית לכו ויש להדרי אכל אם נתן לאחר או לנר מ' זכור לאינו יורשו מתנת קיימת ויש אחרים שאין חילוק בין כנו לאחר דהא כנו שהורנו שלח בקדושה גם כן אביו כהשכ ככרה אחר דמילוכיך און הנר יכול לנתן לעיס אדם כלשון מתנת שכיב טרע דמתנת שכיב טרע אינה אלף לאחר גמר מיתה וכירושא הויא לכל אדם נר אביו נר יורש ואין מושל כו אלף אם אחר דרך הודאה שיהיה כלשון הודאה שמימי לפלוני מהכ כון לכנו כון לאחר דכרו קיימתו וט אמירי עב דמתנת שכיב טרע של נר אביו כלום מכל מקום אמירי כן מיתו לקיים דברו המתה שוא דברך שמתברר ויף שמונ דכ"ל וט חולקין וט ל' דכיון דלוגו כר מורשו נב און מנהיה לקיים דברו והפילו אם התנא נומר דהא דאמירי נר מנהיה לקיים דברו המתה אינו תלוש כירושא ויש כן שייך בני כנר אכולו הביא לא אמירי הדין מנהיה לקים דכרו דלא א אמירי אפי' ונכיו וטראל הדין לקיים דכרו המתה אלף כמתון שהושלח תחילה כוד אחר לשם כל אכל אם לא הושלח בתמלח לשם כך לא אמירי כיה מניה לקיים דברו המתה וט מתקין וט לו דון נר לייקין מתנת שכיב טרע וכתב מור"ל ואל והואיל אהובא כמותו דכרו ויתא הכא דין עשה ואם עשום מתקין חולקין:

ב נר שנתן מתנת שכיב טרע אחר זהו כתיך דכרו שנתן המקבל מכה ליתמה פליגותיהו קנת הנכסות מתת יד המקבל יקנת אינו מתת ידו ויתמה נר או אחר והחזין כאות' ככסם שכיב טרע יד המקבל כמות שעה הטרק כמו שכר אמירי כשפי' ח' שאין הנר יכול ליתן מתנת שכיב טרע ואמר המקבל אחריו כיון שאין מתנת הנר מתנה גם אביו ואמירי ככסם כמות ידו כמות שכיב טרע ואינו רונה לקיים נוואתו שאמר ליתן חנה ליתומה און דכרוו כ"ה ונדריך למת המתה להיותה דמאחר כמות שכתב כנר היה הוי אשטרופיה ליתומה לשמור חינוכה והיתה כוונתי לכות כיה שניה לה כנר כד' ויתן לה אלף שעתה כמתנה חלנו דבר שכוונתו שאין כוונתו הנר כלום ויתמה הכירושא לחזור כיה שכר וכה ליתומה אינו וכו' לחזור כו דהא ק"ל הנהביה מנהיה לתכירו קנה הכירו ואין המקבל יכול לומר אביו לא כוונתי לכות ליתומה אלף מתנת המתה נר וכו' שהמתנה אינה כלום אביו לא כוונתי לכות המתה והשפקו ומכא' שלא זכתה ליתומה תפולה דלאו מיתתו היא שהרי מכל מקום כיון לנותת כשפלה ודאיאל לה כחומרותו שזוכה לה אכל ל תוכל לזכות מתחמת ההתנה וכתה שכתה השפקו:

ג ש"מ כן יטראל כן נר שנתן לתת מתנת שכיב טרע עכד עץ און שותקין י שזה אמו שניה לעכר עכורה מוכהו שיה אסור ליתן מתנה לנוו עסום לא תחנם אכל אם אחר כלשון הדיעה שיש לפלוני אכלנו וכך כותבים אשילו לנוו ופלוני שאינו חסודין אותו שנתן חסוד כלום ונתנה דנה ליתן לו יומין וכו' ולכ' שיה אסור אכל כהלקט שלא יפול בה

לבוש עיר שושן

ודלו כתיבאמו הכעלים וכגון שהיא מדברים טוש לתות סודש לומר ככעלש כלש ותבאר ועון לקמן א
בין רמ"כ בעוף שלש ויש אומרים אם אחד כברים לא
מיאם עקם אשילו בתקום סרוכ גימם שן דרך לקנותה
חלל ושרל ומכסה שמוהוים לו:

7 לכוך האונא חכית פלין כצור שוכה גימם
תלין אותה כשל גימיוין חסור ככזה משום
זין כרך והקפן מותר והוא של סימאה ואם כן ושרל
וכתן כה סימין או ודל של ושרל הוא ולא החיות ה
הוא כמנהג תבוא למימם שחל כנצבה גו הרי הויקומת
אשילו כמשה יעל כ כוס צ' סוק קצ"ע ושל הוא של
מימם גים היין גמ החיות דקין מחאה כתיק ה שוכה
גימיוהו כתיבאמו מחכה

8 אף על שמתן הדן ביקום סרוכ גימם מימין
סם חלו וכתיבאמו א' כהם מן אמו סרוכ להמוי אכל
סוכ ושר הוא שיהי כל אדם לכסוי חסרות כדלפון
מקרא והופתי גיה אית הדרך אשר ולכו כה שחוב
אדם לעשות כהם חסרות הדן ככך מקום לעוכך בני
אכיה ומור להרל סכתי כה מן אשילו גמיה א
בתקום סרוכ גים הדיים סם ויהיה אם החובא עטו כעל
האכיד עשירין סרוך יעשה לעמו חסרות הדן גימיוהו
החלוקיה א

9 מקום סרוכ גימיו יע שטברים הם ושרל אולוכן
כתרוב העכשוי וכבר פתח הכתיב שם כין
גיהים כין עוף מוגר והוא של מיכא דבון דרובן
גימם ודלו כתיבאמו הכעלים משכני אכל אם שיה
חסף כשר ושלכו לתקום אחר אשילו אם רובן ושרל
הוא של מובא סוד אכיה ואשכעליו משכני:

10 החלוקה הזרועות הדוכות ומוספ'ים משלוליות
של כהר מן הדן הרי חילו פלו אשילו עמה סם
גימיוהו הן כמות על כותי סכל מ"מ טיב ושר
הוא למחור כיוו סכתיכר כשעף חמש ואם היה גורת
התלך או גורת בית דין גימיוהו אשילו אכדות כלה
שיב להמור מה הויכ דרוב מ' אזו השקר בית דין השקר
ולכן פסקי החמושים ודרכים לדיבה ככמה סכסכה כים
סודו התושל שמימיו לכל אחד של ונס הקהלות תקנו
שכל מו שם כן מן הניום מה שהגלו מן האכידה היא
סמימיוהו לשכלין שגריכין להסוכ לכל אחד את שלו וזין לו
מן הכעלים אלא מה אכתין כמה דברים חמושים
שאין הכשולות ככהר להעמיד דבר הנך כו אכל אם יש
כדיה מכשולות של ויין כן דבר הנך כו עימד סס אם
ככל כו דבר טוש כו מן לא היו ואם שאין מויאם
אמנו סואר הכשולות יעכתי וחתן כו סמימיוהו וסודוהו
גיו ואם הוא דבר שאין כו סמן אם הכעלים סם וסכולין
הגלו וסם ורדסין אחר האכידה סא מונן שאני א

הלכה אבירוחוסיציה קטן

מתיבאם אשילו פמינו סם ואילו היה סם היה אשכר
שיכל להגלו סא לא כתיבאמו סהרולא ועולא זכה כה
הינכא אכל אם הוא דבר שאני כו יכול להגלו מור והוא עימד
סם ואינו דוק אחריו ודלו מתיבאמו סמימיוהו יואם איוון
יתכונלן שכתמו כמעלין אם הוא כחונן סאיו אובש להם
לקחון הרי הם הכך וכל המתמוק כין זכה:

11 כהר שפועין כה שכתאנמי ככש לגור כה דגים
אם פועלים ושרל רגילין לעשותו יולתקנו א
כשיתקלל המובא כו חסאה מייב להבריו דתל כן מוישרל
ככל זמון שפועלים ושרל רגילין לתקנו לא כתיבאמו
הכעלים ומתוכן כל כונכא כוה אף על נכ דרוב הדרים
סם בתקום ההוא הם גימם אם יש נכ לתלות כשרל תלין
ומיוב לסכרו:

12 אכיהת קרקענס כן ככלל אכיהת אחיד הוא ומיוב
להשיב ככה חסרהם מים כאיום לטוף עדה מכיוו
מיוב גבור ככמהם כדו להטנו:

קס המוצא דבר שמוכח שהונח שם ובו יא עיפיים

13 הייבא כלל או ככותל וכן שאין זוכרין מו
ככאונל איה מיוות עולם כחוקת זה שדר כו
עמה ונס לא כחוקת אכיהת הרי הוא א מוכא והוא
פעלה חודה שוכר שאך לו סם הייום שאינו אומר
של גימם הקד יוניס הוא וכו מויאם אם חתקני ליה
חזירו לוח אשילו עכשו אין חזירו של חסם א
קובה לו אלא בתקום שמינו הוא שמיכאנו אכל זה
היה אצטרפא וימכאנו לעולם וחול להיות סהיה אכור
אמנו וחול אדם לעולם כוה חין מתור קובה לו לעוכך
הוא של מויאם אשילו היה הכותל של זה סהיה רכות
ואיכשר שפעלה מודה מאותה זמן אשילו הכי הוא של
מיכא דתלין כקדמוים ורמימיוהו מחזירו עליו דהיינו
הוא שמיכאם משה מעה ככיתל כרך כל ה
המשמעותי סמוסם אכל אם אריים שדברים שהיא
מעין מדא אשילו אם ככשתין לו הדבר הרי זה לא
ונש כהם שחל אדם הימום שם וסוכ לקחתי ואם
הכותל משה סירוע שאכתיו של זה סהיה דר שם ככשו
ככאיוהו ולא ונא מרשעה מויאם הכמכאת כו מחזיו
למין פויש שחל ככדח מאזני הכותל שפחוסים
לרשות הרבים הריאם של מוכא אשילי כו סמן דלמנו
כיון סהיה מוכח סמוך לרשימ הריים אחר
כח א ו 25 מיכני

לבוש עיר שושן

חלכות אבידה וכזיאה

טס • ואם אכיל על השולחן הרי הוא של מנחה ואכלוהו
 קום ואמרוהו לנעול דסכורא ליה דעל המנחה היא של מנחה
 בשולחן מודו דקראו של מנחה דנכח מות אין דרך הדאס
 לקנות ליתן משניהם על המנחה נפיק ודלא של מנחה היא
 אכל בשולחן דרך הכאס להחליף ליתן משותתין גם כן
 על השולחן לפיכך אכלו מנח על השולחן ואין בדרך נחר
 לפני השולחן לבד מן ואכלוהו הוי גרוהין ומוכחים הוי הם של
 מנחה דמילין ברכים הכבשי' הם והיא שהיו רוב גוים דאס
 לא כן חייב להכרוז שבין שהם גרוהין ובהם סומן ואין
 אדם מתיישב מהן כיון שכל ליתן בהם סומן לכך חייב
 להכרוז שאל וכל ושראל ויתן בהם סומן:

מכני רשות הרבים נתנו עם ושכח והוא מהעלה חלודה
 ס דאי שבו בעירו ונתיישב ממנו כיון שדרך לו עם היומים
 עד שהעלה חלודה סאם לא העלה חלודה לא ונע כ
 דתא המנוח אחר עם מקורו ופוש ויחכה ויאם הוא כ
 בתיא מנח ונבטיס הוי הוא של כעל הכות אפילו העלם
 ח ויה סין דרך כעל הכות להכות עם ממנו ולכבוש שלא
 וראה ככירות הרבים ששוכרים וטבס ורכו להכות עם
 ויחם רבים אפילו שד שהעלה חלודה ואינו מתיישב יאם
 הוא חלול כל הכותל הרוד ספק מתיישב גר הוכח סם
 וחולק' המנח אעס כעל הכות אפילו אם הכותל מושפע ולא
 אחרתן כתי' לל' מתקום הנכוס לתקום השעל:

1. הנושא קניעות כדרך הרי הן מותרים לו להשא
 אפילו אם מנחה אל עדה שיש בו קניעות שהכר
 אראה שהם ממנו וכן המנח תאבס אפילו תחת הקלף
 הנכוש על אם הדרך וכדאוי שהם ממנו כעל אכלו שבו
 הם מותרים לו לוקחם שהכלבוש מתיישב מהם
 משותף לפי שוודעים הם שדרך לבשר מן הזיגן ויה
 ככפולתם הם במאסין לכרך מקרר לפי אכל מריבין ויתם
 ככאזו גוי' אפורים שאינם כחאס: ככפולתם ואינו מתקן
 לפי ותמישם שהרוח משיר אותם אף על פי סגס כן אונס
 כמאכס ככפולתם מותרים שהכלבוש והיא מתיישב
 מהם משני מהכמות וכמותי' אכלבוש אותם מחמת
 מתיקתם לפיכך מחלום גם כן לכל אדם ואם היו על יתיים
 קנינים שאינם בני מתיישב אפורים וכן אם הקביר כעל
 הגדה והקוף מקום האולנות או מוקן האקום שכלו כ
 הנוכלות עד שולקטם הרי אלו אפורים שהרי גלה דעתו
 שלא מחל:

כ. בזה הכרחי' אחרים כשוכין או ככסל' מלין הוכחש
 מתיישב חקום כח' אכל' סבין או ככסל' הוא אובח
 על עמורו דאין ממנו כה גסם שאס כות דר' של סבין
 וידיעות הכוס לבד מן והוא מחוץ כאלסם שאלח מכבו
 רשות הרבים הכותו עם והיא של מנחה אפילו הוא ממנו
 ולפניו אם הם לנה ככוס הרי הוא של כעל הכות שהוא הכותו
 עם ונתיישב הרי הוא מחוץ למחן:

ג. וזה דאין ממנו ולפניו הוא של הכות ה"מ
 כדאז טעין סאז סלנו סיהו ירש שאינו טועבן
 לו אע"ל אב ויה אכל' אם הורה שהם מתיישב הרי הוא
 של מתיישב אע"ל מן חזרו קנה לו ככאלו נוכח כדכתיב'
 לבו שפך א' לפיכך נאסר כתי' לחזרו מתיישב
 הכות אע"ל הכות הרי הוא של הרכי' כהחובה אפילו
 ח נוכחתו כה טעין דאין הרשיונים כתי' א' והוא משבו
 ככל מקום ולא ע' ככוס ככתי' יאם הכירו לאלסם גוים
 כדאז הרי ע' א' שידק וכל הכמאס כו א' כך אפילו א
 כע"ד הכות הרי הוא של מתיישב שאין ארז וכל לטען
 סאז א' והוא שהרי טעין עם כיון ששאלו סוכד לאלס
 גוים תלין ככל גוים:

2. מנח צרות מפורית בחקים הנכונים שדעין אותם
 עם ובאז העיקר לכיתו וכותו אלו-שפת
 חכמים זל אם היו כמו קב כ' אעס אמות או כותי' על
 ארבע אמות הרי אלו של מתיישב חכמי צרות על הכעל
 באשיותם ומתיישב מהם ואין כוונתם עוד לטרוח
 ולאוספס. הן מפורין בכמות מארבע אמות שאין
 כל כך טורח באשיותם לא ונע בהם דתא' כעלם
 הכותום עם ויכאז ויטלום וכן הדיון כותי' אשך
 בארבע אמות כבזה או כותי' • הוי כשו מנח קבנמ
 אמות או קבויס כבאזכה אמות או קבויס קב
 משנים ושלא מהיכוס כנון תחרום ושומפין ככל אלו
 משיעין כמנח' אס כעלם מתיישב מהם משני טעם
 או לא ולא אופסוף וכסארה כספק לפיכך אכלבוש לא
 ונע כהם ואם בעלן אינו שייב להכרוז וס אפורים אפילו
 בתורה לחוד דלא ניע שורחיהו כל כך וכל כוונת צות
 או בשומפין לחוד דמשיב אף על נכ דכיש שדמיהו דת'
 כאלו כספק כמנח' ואסור לנפס:

ד. ראובן הדר עם צעין ככתי' ומעלה לו שר קוויח
 לן אשורות לזומה חמרר ואם כן הוי כתי' כמי חמר
 כשפתן לפיכך אס הוכטו שר לו ונול' אלא כרמו ככסין
 לתך הכות הרי אלו של סביה דמיהם וכובהן כבת אחת
 דמיון קשת' להם כתי' כמרר השפתן אכל אם קנה אחד
 מהם כתי' הכות מתיישב הכות הרי הוא שלו לכרו ואין
 לחכרו וכותי' ע' א' דהר' הקבד קומד כיה מנחין
 קונה לן דהי' הורה כיה הנכס ולא העקר

ה. התי' חצית כחנות בין התי' למנוחי הרי
 הם של חנו' שדרך המנוחי לאחת ולתת עם
 כחנות חברה שנותנין ומחזו ככל ואם מנח' על
 העובד ואין בדרך לו מן המנחה ולחן חיל' עם על מנח'ם
 שדרך רכוס ככסאם עם וכיון שרכים ככסאם והיא מתיישב
 אהם דמיון ותבע' לפיכך אפילו אם שבהן סומן הרי
 הם של מתיישב וס אחרים דעל המנחה של מנוחי הם שהרי
 המנוחי נושא עליהם תזדו קטלי' מאכה ובתן לכנוי וחמר
 וצעות שמתבס' לכות' וכל' כופל' עם טוב דרב אלא
 מן המנוחי ואי מתיישב מהם כויעשו מתיר עליהם
 לרשות' אלא וקחו ואם מא' חצית כחנות של פולחני כן
 ככ' אכלוהו אלו של פולחני שהרי כל משאו ונתנו

לבוש ועד שושן

אלכות אגידה ומציאה

קטר

כבר הנדר כיון אש ידוע אש בעלנו הניחום שם או שהוא ספק
אש הניחום שם אש לאז הרי זה לא ידע כיוצא בו כיוצא ביו
אין בו סימן שאין זה אכידה שיתחייב בהשפעה
כיון שהניחום שם מדעת ואש עביר ונטלם והולכן לבטור אש
אז בו סימן וכרונו וכוואו הכעלים ונחמו סימן כנף אכידה
אז בתקום ואם אןכו סימן וכא מוכח עד שוכא חטבו ולא
אחרוכן פוכה כיון שאין בו סימן דבא קודם ויחוס כז
לנדנחויב בהשפעה גם לא ויחורנו למצימה הראשון דלולמא
בעור שהולכו לבטור באז הכעלים ומכסו גזא מחאו גזא
ומכסו עובד הכאש הווו מתקומוף שפי שטלו נדו

ישו רבו למקויו ראו מודו עבוד סתין שאין אכידה אז
חייב בהנכתה וכשמתהיב הכ' וברקוס שיוכימשתמר
כלל חטבו אש ודלוי הנחם שם אש אין בו סימן כז כנף הספק
גם לא בתקום כנון שהוא דבר שיתגלגל כרגלו הם
וכרגלו כשהה הרי הוא של מוכוואו הילוכין בעלנים הכרום
שם להקל ממאשם ושכחום מיה ומניחום כיון אש בהם
סימן לא בחפן ולא בחקם ש ואש זכש בו סימן נושא ומכרו
הנ' ובתקום שמתמר קת כנון שבעליו שבשדות כן אש
ידוע שהכעלים הניחום שם כן אש הוה כנף מכוס בו סימן
כז כנון כיון בתקום כעל ומכרו כיון שחובו ככור שם
היטב כרוו אכידה שחייב לעכל בה וחם חין סתין כמכור
הוא דבר שפ' תלגות שהוכח שם מדעת הריש כיון בתקום
כנון חלומות גדולות שאינם מתגלגלים כרגלו אדם וכרגלו
כההה וכינא כונו כנון ומכרוו גם כן כיוקם חין סימן
כיון חלומות קצבות שמתגלגלן כרגלו אדם כו אז גוללות
מדקן אכזא לניחור שגדלו לשם ולא יסול דאכזא למיחור שח
שוכח שם ויכאו הכעלים ונקחום ואם יטלבו וכסידנו שהרי
אין בו שן ואם בעלנו נבדכיהו כוודו אשלו לא הווו מתקומו
כבר כמחייב כהשכה מעלנותו לא ומכרוו למקומו
אלא יחא מוכח עד שוכא חלומות וככח מנהו אל וכן כל

עיקר

א מנא כחשפה כלום גדולום והם מוכוסים לא ידע
בהם דורווי מדעת הניחום שם וין אז אכידה
סוהא מוזהר עליוה כלל טובל להקעלם כיה דכרום אמאים
כאשפה שאינה עשויה להכניס כלל אבל אש המתלה עשויה
לנביות השחישו כיה דבר אכידה מדעת היא שהיה לו לחוש
שמה ופניה פתחים ויעלבה ג' ואו ישראל חמד אה ודלוי
הכפידה והרי הוא של מוכאה ואם תחילה לא התה עשויה
לכבות וימלכו עליה לבדו אף עלפי שמתאזי ומתה בעל
ומכרוו שהשטא שוכו שם לא ידע שחלבו עליה לבמותה לכוכך
מוניה זה עליה כלל טובל להקעלם כיה דכרום חלומות
בעלום גדולום אכז' ככא'ם קצבים כנון ופדו וכווא
כהן ככל עמיון קצבים אששש שן כנאזן כז אשלו הם
מוכוסים כאשש קצבים כוול ומכרוו שאז אשש שהשאלקעל
ידוי כוכוד שוככוו הנתי!

ב רין המוצא במקום שניבר שאינה
אגידה וכו' ד סעיפ'ם

ג הינוא דבר שניבר אינו מכעלי כנון כהא אז
כח כ כ כ חזון

שאיך יותר על חמסום אמה
סאיך ולא מעלמא אמו מאחר שכל מכבו וכמושא שהרי
אין לו בו סימן ואם חנאן כשכלו של כרמים אפרוח לחמסום
אז הני של בעל השיכר פעליו הכרמים הוא מדה מכרם
לכרם ולקש תכלה ויחאט אכלוחין למחש' אמה אן השיכר
גם כיה כיון שפי שוכבין וכלל אחר מהה היא תוך מחשו או
אשינוחן למחש' שכל אחרו אחד ומחאן כשכל של כרמים
כומתין נאזתי שהוה קרוב לויתר מחנה על מחנה ומלוקו
כיה דכרום חלומות כשהיו ויכוסיה הוככות שון בתכוסים
אכז' אש היווני אחר רכוס של אחר הלכין אחר רכוס
גנותקולו אשלו הוא רחוק וכל זה לא מיהו חלל בעוד שם
תדום ועדיון אונן וכולן לברוח חלל אש וכולן לברוח כל
שכין קן של מוכאן דלוינן כתר רוכא דעמא וליחור
שילמא חתי:

ד כל ה' נא אכידה כן שם שם סימן כן שאין בה סימן
אש מנא דרך הכחה אשור לנע כה שאין זה אכידה
שמתחייב בהשפעה כיון שהניחום שם מדעת לבוכך אשור
לנע בה דשחא בעניה הניחום עד שחורונו טולה ואם יטלבה
היא ויכאו הכעלים לטולה ולא ימא' אש אש דבר שאין בו
סימן הרי אכזא מן מכורו שבה אין לו סימן להחור בו
גאם היה דבר שש' כו סימן הרי זה שפחות לרדוף אחרו ונתת
ומחוסם לבוכך אשור לו ינוע עבד ש' מוכא דרך כרגלו
ראשולו אש יתקולו הדכר שאז ידע אש דכרו אש מיכס או
אכידה הרי זה לא ידע כיון שכלו לבטור וכו' אשור לו
להחורו אש פוכלו לשיון שאיכרבו כווד דשחא כין כך כז
הכפל והכא' ג' א' תנאו ולא יסורו עוד לקצא פה ויכאו
אחרום וטולה והרי כוח מאכדה כרום לבוכך אש שים דבר
שאין בו סימן הרי זכח כוואו חייב להחורו דודאי
בתנאו כיון שאין בו סימן וכל דבר שבו סימן כין ונאזן
כשמה כוח כין כידוי כהך כשלה כין כרשות הרכוס כין
כרשות היחוד חייב להכרוו:

ה כווד מנא טלות או קירוס כבר הנדר הרי זה לא ידע
כהם דדרך היכיה הוא ויחן זה אכידה סכך דרך שוכב
אשה לתת שם כלו מלאתן וכל שיהם והוא להם ש'
כוחית שמתמר ואין זו אכידה שחייב בהשפעה כשרשאי
ועלמא דהוה שיהם מקויות שאיכו שמתמר כלל וכידאי דרך
כשכלב כז באן הריש כין סימן הרנוו אכידה שחייב
לוטל כה ולפניה כוול מוכוואו מנא גוללות מקושר'
ככפניהן ומדקן אחר הנדר וזאחר הנשה או כשכולין
שכסותיה הרי אילו אין בהם סימן ויש להשתק כיה שח
בעלניה הכיוח שם כז לחור ג' לשם לעיכך לא ידע כהם
גאם כטלם וכה כשה והיה גם כן כיון שאין בהם סימן וכא
גלל מתאזן ונאז כניחא מהם נכר בתקום חין כזן סימן כיון
שכולין לרנות אחרוכן ככר כדו מתקומון שראשון אף על
נכ דקום ואם כז אלו כיון שאז ידע לתי וחורם וכה
כהה דלוי שברא למר כזילוי פויכמה שוכא חלומות הוו
קצבים קטר שחא חין חייב להכרוו וכן אש מתאן קצוען
בתקוין אונן מדקן חייב להכרוו ושתח' הוו סימן ושח
אכז' כעלם ויחין סימן בתקום וכל דכרו שבו הפעמים שללו
הם דעת הרמכ' ס' אבל ש' מלוקין וכו' לתי שש' מלוקים
כוכר ה' אש' הדכר משתמר כנון טלות או קירוס

למש עיר שושן

הלכתא בירוחא וביצאה

מחזור רועים כדרך כיום אפילו כמה ימים זה אחר זה
אין נרדף לשל בן אכל אכל מאן כלולא או מחזור וכלו
הסוכין אפילו כיום אודאי הוא אכידה ונרדף להחזורים לבעלי
ואם מאן הפרה והמחזור רועים כדרך בכך השכם או סמוך
לפנות שבת ב' ימים זה אחר זה הוה אכידה שאין דרך להכניס
כך ג' ימים זה אחר זה ונטול ויבדלו שפנות מאן לא הוה א
אכידה לא מחזורין אחרתו אחרתו לש ובמקל

והויקא רועים כדרך הוא דלף הוה אכידה אכל אם היא
רנה כדרך אם אל מחדר או אל הגדה כפיה הוה
אכידה ואם כפיה לעור לא הוה אכידה דאל ביתה היא רנה
ואם היא בין הכרמים ומשפדת הכרמים אם הכרם של ישראל
חייב להטויה שש מאן השכתא אכידת קרקע דבעל הכרם
שלא תשטרוכו וכיין דמוטל עליו להטויה משם והיא כבר
קטא לה כנרא ברומתא חייב להטויה לבעלי ואם הכרם
של בנו אכידה ואינו חייב להטויה ואם נשטש שיהרג
הנו חייב משפדת כרמו לך אכידה גדולה מו חייב
לשטל כה להטויה לבעלי לטכר כנטל ומחזרו וכן הדין
במקום שחייבין אותו קנס ומשכנון אותה כשכהמתו רוע'
כשדנות אחרים שחייב להגלה מן הקנס

מאן פרה כרשות הרבים אם היא פומדת אכידה היא
וחייב להטויה היתה רועה בשם כוב או שהיתה כרבת
שאוכה משפדת רובם אכידה מאכדת לא יעש כש שאין זו אכידה
ואם שם הרפת מן לתוס הדין מן מאכדת וחייב להחזרה
והכל ב' ימים ענין

היא אכר ממנו לדעת אין בוקרין לו שבאח' אשר תאכר
מחזו פטל מאכר לדעתו כבוד הניח פרתו כרבת
שאין לה דתולא קרה והלך לא יאושלך כיוסו כרשות ה
הכרי' הלך לו הדין והאכידה חמורו לדעתו ואף על פי שהדויה
דבר זה אכידה לו לטולא לפתחו דלף על גב שאכידה אינו
משקריו מל' מקום אינו חייב להחזור מדמתוב אשר תאכר
ממנו כרם למאכר לדעתו וי' ראשולו הפקר כמו הוה מותר
לו לטולא לפתחו וכל הקיים וכה:

רסג על איוה דבר חייב להכריו ואיוה דבר שהוא של מוצאו וכו בא טעמים

א כתוב בן תעשה לכל אכידה אחיך אשר תאכר ממנו
ומאח' רי' אשר תאכר ממנו ממש דבר שהוא
חשוב בעיניו קיים לאכידה שאין בה שיה פטוה מאי' כחשב
כצטונו לכ' שאין בה דין אהדה וכן ומאח' משמש דבר
שחשב בעיניו חמורא לתעוה דהוה שיהא לפנות מאוה
פירוט אכל דבר שאין בה שיה פטוה אינה כחשב
לכל'ם בעיניו חמורא ואין בה דין מנייה. מאן אחרי' אל
כל אכידה שאינה שיה פטוה כשעת אכידה וכשעת מנייה
אינו חייב להחזרה ואלו אפ' ימים שיה פטוה כשעת אכידה
היו' אל קודם שיהא שיש כאן אשר תאכר אכל ומאח' הוא
כ' אל אל היתה שיה פטוה כשעת אכידה והקרה והיתה
שיה פטוה כשעת מנייה שיש כאן ומאח' אכל אשר תאכר
אין כאן אינו חייב להחזרו דתרושטו כענין אשר תאכר

ומאח' כלומר שיהא כדו הכרדה כשעת אכידה וכדו מאח' כשעת מנייה ואם איתיה טוב פירוטה כשעת האידה וכשעת מנייה אכילו דוניה ב' חמש חייב וכן ב' היתה טוב פירוטה כשעת אכידה וכשעת מנייה והוללה אחר מנייה בין שקלה ענין דין אכידה וכו' כ' פקעה וחייב להכריו

ב אפילו אכידה שטוה הרבה אם היא של שותפין הרבה שאין מנייה לכל אחד שיה כרובה אינו חייב להחזרה דלף על גב דומאח' איכא אכר תאכר לכל אחד לובא בשם דכרם לחזורי' שדועהם שיתפין בה אכל כבתם שראה מקן או חסעם שפכל משלש וחיובי טוה הלא שיה כרשות חייב להחזור דלף על גב דשותפין הם בו שיה אחד מהם חמל חלקן לחבריו והדין בו שיה שיה כרשות כרובה לכל אחד ואם כודע אכר כך שלא מחלו אחד לחבריו הוה הוא עלו אכלו בא לודוקדם שבודע דהא סוף סוף ללא חסר תאכר לגביו כל אחר ואם הוה טוה כרשות משנה כרשות הדין היא של דלא חושבין דלמא שנים מחלו לגביו אחד

ג אין חמורא מנייה חייב להכריו אלא כהר שיש בו שישן בנפשו או שראו ליתן שישן בחקריו כגון שרבו אכרם כלניות מחלתי וחיובא ונחמד כרבים כלובו מנפלה אותה אנתן שישן כקטיו או בחייבונו או כדעתו או ש בחשקלו דכיון שיש בו במוקל' כתיישאו הבעלים שאחריהם אנתן בישן ושאקמו אכל אם אין בו שישן כגונו ולא מתקנת כגון שביכר שאל היחס שם ככ וכה אלא דרך כבולה כה שם הוא אכר שאל לתלות שבעליו דרעטו מוה מוה שכלל לחזנו או מחמת ביכרנו או מחמת חסדינו ומחזר היה מחמשה בו ומרגום כסופל הדין הוא על מו' או שהיה כתיישא מוה כשדע שכל כיון שאין בו שישן וכאל לודו כהיתר בין שנתישא בעליו ואם לאו נרדף לחזרו דלף על גב כתיישא אכר כיון שכלל לודוקדם וי' א:

ד ואין נרדף לומר אב אכרם מוכיחם שלא כתיישא הבעלים כנרדף להור רכינר כגון הדין אנתן שכלל משנים שגדלו אינו מתיישא שאומר לא היה כאן שמתו אלא ודאי הוא עולה והוה או לפתח אנתן שכלל כנרדף ואלו רואה שכלל משלש דלובא לחזור ודאי מתיישא שאומר למו מהם אנתן כל אחד מהם ואמר חברי לקמה אכיו' והכו חייב להחזור דלובא לחומר ש' מתפין בליתו חסין ואין אחד מהם חופל לחבריו ולא מתיישא ונרדף לשאר אכילו אם אין בו שישן שאם ראה שישן כלל וישורכו לו ואם לא ראה חייב כלל אם שו סתיו כיון וישא כ' בעליו ונתן שישן ואם אין בו שישן י' בידו עד שיבא אליהו וכו' לשוכ ואלו אינו שיה אלא שני פירוט וחזרו כרבתוכא בפסוק כ' ה' כיה דכרם אחרים כפתם אכל אם ידוע שתיישא שבעלים מחזרו כגון שאמרנו לחסרון כוב אכילונו בו שישן הדין הוא על מו' או שיה אכר העשיר אחר שנתישא בעליו ממנו וכן המושא דבר שמוכר בו שישן דרך ש' אכר מכעלו ודאי כתיישא הבעלים ודאי הוא של מוצאו אפילו שישן כגונו או במקומו

ו לסיכך הניחא מעות משורו' וענינו דכלה וכמות של כמתו ומחזרות של דגום שאין כהם שישן לא כשגדום ולא כמכויס ומחיות של כל שישן כהם שישן ולשונות של ארגמן וכו' נמר

לבוש עיר ושוק

חלכות אכירה ומציאה

קסח

צד שאילו נכפו וזאמו בשתן הרו אילו שלו סבכל אילוהיננו
הפעלים כפולתם וכתיואשמוה מה קודם שגאלן מעות
אם תמצא כבוט ככל פסוק כל זכות לחרות חזינו ומולי
דכונה וזכרות ומחרות יהיו דמובל הוא וזכו ומעש' כהן
היה וזינו מה וזכינו כשן חמת טובין מרגש כפולתן
ובין זין בהם סיון חתיואש מוד שנס במקומות און פל
אילו און דרך להפיק על נכב קרקע ודרך כפולה כאלו פס ואון
הקומן הוה כפולתם וזה דאחריון דכשאר ויו לחסרון
כס און זואוס הוהו ככודה וכונא בזה אבל מי סוה לו חיב
אבל גו לחסתתו איב יואוש על פל כו שאחר ויו לחסרון
לה בו מאוס דהואל וכאפראו סק אחא און אלת אלת א
מכשיתא אחר כך ולא גמר וחייאם :

תל פד ת מחורין אם דרך אה' לא יגע בהן ואם דרך
בכולה פד הוה סוד כהפנתון לעול נכו עניונו
דכונה וכחמת כ' כ' כ' דמורו דמיל הוא :

אבל הכונה ככרות של ככל הכות גונו נזר הנכוס
ומתוכה ככר' און רג טעם סיון וכן כל דבר טעם כו
סיון מיב כהכרו :

מחא כריות קסותו של סבלים כ' הן כדרך הכמה
בין בדר ככולה הרו אילו שלו הרו און בהם סן ומקום
לא כו סיון שמתגלגלן כרגלו אדם וכרגליו המה וזכה
בזאת בתקום שבתה תמלה וואם תכרס כמות היחוד אם
דרך כפולה אילו שלו דלא טיך למורר הכות הוסיין

דכדרך כפולה הוה ודע היבכוננו מחנו ואם מחאן דרך הכמה
חיב הכרוו סוף על פי מחאן בהקסין מקום דכך זן הוה פ'
אבל אם מחאן אלוטית ככרות וואוס מתגלגלן כרגלו
אדם וכרגלו כהמה כן כרשות היחוד כן למורר הכ' כוול

ומחוי שיקמין הוה פ' ויהוה במקום שהכל ביתכין סס כבין
מכות כבדת הרו איונו כיוון כיון שהכל פורקין עם הכותמין
סוף של אה' הוה המחאן כהנים עלין ועל סוף ונגרינו

ותכר' ק' ססכ' איונו מחאן מיב איונו מחאן כרשות
פורש של ככל בית עשה רשיתה ככותי מחסנה משל חכור
אבל לא קר' ססכ' חוה האירות לא הוה שמתן סיון מהרי כעל

לכות איונו חיוב הכרוו דווקא אלו סל הכותי שיון הוס
מלאין סל חרת' שות אבל אם איון שות אלו חסניו יס
סיון חרדה מתה פ' כהן :

המחאן נזכרות וזכות או פיר' ככלו או כ' כמות שהיא
חיוב להכרוו שדאי הנמוס עם מקומין הוה סיון אף על
פי שהיא כרשות הרב' איון מתגלגלן כרגלו ככילוס וכרגלו
כהמה :

מחא מעות מחוררס הרו אילו שלו בדכתוכא סתחא
לעול פעיף וואילנו הוה מקנת מטבעות זה על גב זה
הרו כס כמחוררס אבל אם מחאן נזכור מעות מיב להכרוו

שדאו הנמוס ויש סיון בחקום או כמיון :

הן וכן אם מחאן שלשה מטבעות ועל נכו ויש עשוין כרגל
המתחן רחב מהלחשניו ואחשניו רחב מן העליון ה

שוהו אף נכדו עם הריוו ושוויו וכרוו מטבעות מחלחיון ה
נכא וואחר שלשה הוואן כדרך למור מהו עשוין כרגל
דקסין כרגל איון סיון אלו מחכות שהנמוס עם דרך הכמה
שדאישאן שלשה הן און מבין סיון וכן המחאן אחד מחאן

ואחד מחאן ואחד על גביהו זה הוה נבין סיון שהוכחו בן פס
וכן אם עשוין כפולס רוכו של אמצעי של נכו חתתן
ודוכו של עין של נכו ואחשניו סיון וכוול ומכרו כדלעול
אבל אם מחאן סכום פשו' עשוין כרגל ויא ויון סיון ט
במנין פס' און סיון דהא מטבעות כהרו ומופס
משכבת ג' כהן אסילו שלשה ואיון עשוין כרגל אלו
מחורין זה על גב זה וכוול סיון ברוח או שלחמו ששלחו
פירש מקנתו של זה ע' נכו זה ומקנתו של זה על נכו קרקע הרו
הן פלו דאחריון דככל ואתחיינו הוה דאפרתו הכו וככר דש
וכתיאש כנו כמעות מחורין מה' אש מאין ככר פירוט א
מוטלין כעונל או כסורה בארץ זה אלו זה או כמנהיג פירוט
כשלם רגלי כהן כעולן מכעוד כמרה' אלו איו יסא וכשאר
כשם לפיכך לא יטולנו אחרים דלולין למ' מרה' באסורא
דלשכה ונטל ומכרו :

ג' כמה דברים אמרום שמחורין מטבע כסות הוהו
במחוס שאחריו אבל אם און לו סיון אלו כגופו
אילוה' אחר רשומה כחמת מקר' בלוינו אילוה' שמי כעוב
עליה און מחורין לו לפי פמתן בלוינו ואחא הוה טאה ומחא
כלפיה' דמדק הוה סיון כמחטע :

ד' רוחה שכלל סעם מחורו כין הוה או כדרך העשר
מותר לו לוקחניו שדאי כתיאש אפילו ראהו מהכרו

ככרה לככר החול או העפר לחפשו הן חוספין לו דודאי א
כתיאש ויהי מבי' ר החול או העפר איונו כתי על סעם זה
דוקאן אלו טכור אלוה' אהאן שלו און סעם אחר סככל
מאחרים :

טו' הוה הכא אילוה' הוה סיון חויב להכרוו ככר מחא
עניונו וכתובו חרס ככר וכתובו מעות אף על גב
שאין דרך ליתכסליתכן אלוה' חוסיין כלל לתוכן הוה ג' ימין א
חויב להכרוו' על פשמיס ותן אל לבו לזכור שהיא כתובו

ואחר איתו לסיון יום חלקין אבל מחא חתוכה ככר
שהוא מש' לחיטובו אורב כין כל כיונא כאלו הוה ואלו
יש בהם שוכנו מיב להכרוו פלו ע' אסם כעלויס אלו לם ויון
אבל חתוכה ככר שאינו מחוסה כמחורין הרו אילוה'
שלו שאכלו יבין זה ה' אחר מחורין הוה און מהנזאר איונו
סיון :

טז' ככר אחריו עשמיס אדכוו חקל' הדרר און מדתו
אוקסיוו או וכתובו בחקום שאין רגילן לעשות כ'
הקדרוס והמניויוס ככרה הוה סיון . ל' כ' הוהא מחמסיס
ונכורות ומחוררס וכונא כהם און אחד אלוה' הן פלג
שהרו און כהן סיון ואפילו הרכה מחטין ככת אחת הן פלג
שאין מינוס סיון לפי שרגילן לעשות כל הכרוס מנין סוה
אבל אם מחאן מבי כהן ויכרוו ואחר מחטין מחלתי ויה יכא
וואחר שכי כהן וכן אם מחאן מחטין הרכה כלל כד וכרוו
והן יקן סיון כמניווס :

יז' הלוקס פירות מחסורו או שצנרסלו חכורו ומחאן כהן
מעתי אס נזרוין הן חיוב להכרוו שהקשר
הוה בותן ואס הם ממורין הרו הן שלו א' בלוקח מתגר לפי
פלוקח מחסוה הרכה וואינו מה' און מהו יס והכעלס א
מחויאמיס וכן הדין קהשנה כעממן מחאן הן ש' והוא ספשו
כודו ככרוו סככל לפרבם עם פירותיו ואפילו יועט על מי
הן הן שלו דככר כתיאש והכעלס מחורין שדאי שחכרוס
כח ג ג ג 28 לתגר

לבוש עיר שושן

לתגר אכל אחר הלוקח מעל הכות חובב להחזיר לו הוא
הרש כעל הכותב צמח על ידו שבו וצמחתינו הכתובים
אכל אס דמס על ידו סעולס אין נרץ להחזיר דמח משל
עולסו הס:

ית מנא חמור ופלו ארוב הכות סומכן בארוב מחזירין לו
גס החמור דרכו ולכתיב מקרא דרמס הכתיב וכן תעשה
לחמור ומקסינן וזא חמור בכלל לכל אכודת ארוב היה ולמה
פירו אלא לרבות בא לחמור אבי אין לו סומכס כנפס אלא
בארוב עפלוניס לו סומכן חייב לחמור החמור עס הארוב ולא
ארובין עמא הארוב של אחר וחמור של אחר:

ית וכוון שרבתה העתרה ארוב לבג חמור לומר שעל ידו
הארוב כוכר החמור אחר דה"ה אס מנא כלו וסודות
כתבו וכוס ומעט כתפס מחזירין העירות אנכ הכלו והעמות
אנכ הכיס אפלו ארובין כלו בתוכו אלא מקנת ומקנת על
בכי קרקע הדכר מוכח גנס ארובו של עכל הכלי ארוב הכוס
אכל אס אין ומס כלוס בתוך הכלי אס ארובו הכלו הוא
כנגד הכרות מראון הדכרס שאון ארוב הכרות מוס הכלו
לשכך העירות הס שלו שאין בהס סומן והכלו נוטל ומכרו
דפת זוס כו סומן ואס פכו הכלו כגד העירות רואין אס וש
לכלו אנכס או העירות וס כן מואל דרובו איכס מוס
כלו שארובו או ככלל לא היו בוטלן כולך מתוכן שהאנכס
היו מעכבין איתן או קית מהס ואס אין לו ארובס אז
מחזירין העירות אנכ הכלו דרובו מתכין צלו:

ך וכן הדין ככוס ואעית כוכר מנא כוס ולכינו מעות
מאחרין היו ארובו של שאון דרך שדולן הכיס כשהוא
מוכח על בני קרקע ואס הדכרס מראון העירות והעמות הס
של ארוב אחר וההיס ככלו חייב להכרו:

כא המואל דכר שאון כו סין ככר ארובין כעיסס שארוב
חייב להכרו לפיכך המואל כלו מכלוס שנודת כולם
שיה אס כלו חס הוא ארוב שבעתו העין ואין לו שכול
להכרו ככוס עין הרי הוא שלו שהרי אין בו סומן ואס א
כלו שארוב סוכרבי עפלו כבעת העין חייב להכרו שאס
ולא ת' תומחר אף על פיו שארובו כולו ליתן כללו וה סומן לו
כושבעת עין חייב להראותו לו אס הכרו ואחר פלו הוא
מחזירין ארובו לו כיה דכרס ארובים בתלמוד יתיק שארוב
מנכס דכרובו כלל אלא דכרס פלוס ארוב ככתא או ככרוא
או כארובס וארובין על חלוקו להוככו כענין של ארוב
התמירות היגנות פירש ארובין ארובין ארובין ארובין
כלוס כוכר שעה פלוס כון איש לחמור והוסוף או גרע כרו
לחכמה ליה ככתא כיד שיה עוסק בעמכת וכוון
ככה ויאלץ בארת אכ סוכה כרו של אפלו לו שאלות
כענין כרה כשרוא כוכר שוסן כמס וואומר בארת אכ
נאן שרא ימנא פלוס קרי כואפיוט כוכר ככתא ארוב
שעין ואחר אכל אחר אכ חמור כרו של ושרית על זה
ככתא ארובו מקינד על חלוקו כפשוטו זא דרוא כמנא
כיקוס שתימורתי כעיסס כעין סס כגון ככות המדרש שאו
לא כתיב אס הכלוס הימנא כיקוס שתימורתי
כתיב וסוכס חמכ שחא של ת' וכוטל ומד ומד' חולו
אכל כיקוס אחר אינו חייב להכרו וכל ת' ומד חמכ הוא
כיקוס שארוב מנכס דכרס הכוכרס ער סוכא המוגל
ראיה שיה אינו כוכר:

הלכות אבידה וסביא

רסג המוציא אבידה שכתבייש להשיבה וכו' סעיפים

א מדכתוב והתעלמת דרשו כל כעיסס שאיה מתעלס
כוכר חמור דכר שהיא מתכייס להחזיר אס פוה כענין
שאילו היה שלו היה מחזירו חייב לטפל בו ולהחזירו גס למכת
ואס לא היה מחזירו ככלו גס ככל חכורו אינו חייב לטפל
בו משל זה באחר והתעלמת לבעדיו מותר לך להשתטל כגד
מנא שק או קופסא אס היה חמכ או קון מוככר שאין דרכו
לשטול כלוס ארובו אינו חייב לטפל בהס ואחרון דעת
ארובו היה שלו היה מחזיר לעגמו כך חייב להחזיר של חכרת
ואס לא היה מחזיר ככורו אבי' היו עלו כך אינו חייב להחזיר
ככל חכרו:

ב היה דרכו להחזיר כלוס כאלו כשדה ואין דרכו להחזיר
כעור אס מנאן כעור אינו חייב להחזיר מנאן כשד' חמ
חל עליו מנות לא תוכל להתעלס כיון שדרכו להחזיר כשה
וכיון שחלס עליו התחלת חמנה חייב אף לגמורה ומיכ'
להחזיר ער שנימכס לרשו הבעלום ואפ' ש שהרו וכנס כע' ו
ואין דרכו ככר אפ' חייב לגמור וכן אס מנא כרה והיטע
אף על פיו שאילו מותה שלו לא היה מטפל בה כיון שהחל
במנה שהכנסה חייב לטפל בה להחזיר ער לרשות כפליה
זא דככלוס שאין דרכו להחזיר כעור ומנאן כשה אין נרץ
להחזיר אלא מן השדה לעיור ואו וכיסס ואין נרץ ויתק כון
שהולכס למקום השתחרר ויתר מן השדה:

ג ההולך ברך הטוב וישער ודרכו למעות לפנים מעות
הדין ותורו נא אבידה ככל מ קוס ואף על פיו שארובו
ככרו וס חלוקין ואחרת מוסס לפנים מעורת הדין דמין
חכרו לא יזולל ככרו וזא דכרה אסורא הוא לגביה דיהו
של ארובו ככרו עתרה כיקוס שארוב חייב ואס כל למעות
לכוס מאורת הדין ויתר מחזוב וישע' כמו שפירש ושמאל
בר נפשו דשע ככתא דברא דהו דרד פתכא דאפוי ארוב
דלו לו אחר כמה סין אחר ליה פלגא דוויס יתיב פלג
רוויס ואפירש ואף על גב דרובי שמשאל וקן ואז לכוככו
פוס ולא היה נרץ גס לדלות לו ככור לעכוס מאורת הדין
כעמוכא ויהיב ליה פלגא דוויס אכל ככופו לא ועשה לגניס
מאורת הדין מעיס ככור תורס:

רפר אבדתו קודמת לכל אדם אבית רבו ואבירת אכיו של מי קורמת וכו' סעיפים

א מו שאכרה לואכרה וכנס כאכריתו ואכרת אכרו אס
יכול להסור סכיס חייב להחזיר ואס לאו חמור אפלו
שאכרתו קודמת אפלו לאכרתו אכרו ורכו כדרדסין חמכ
כו לא יהיב כך אכין שרירות יהיה כעמך שלא תמוס עיק
לודו ענות ומתיו אף על גב שא חייבתו תורה ארובו לרש
לקרקק דרכה ולומר אקדוס את שלו לא ועשה לגניס מעות
הדין אס לא כפירש דמוכח ואס ודקתק תמיר כך עין חמ
ממנו עלו ונמלת חסדוס ומפס לכל לודו פניות שנתק ו
הוא לרבותו וסע' סע' כנגד מד:

לבושעיר שושן

מלכות אכירה ומציאות

קפו

כה לגווה בעתה כדו שתחזור ותגדל. וזה דתב רחמי
בני אכירה כפתפקו כנמרץ למאי אחז וכאשר c
קפוא:

וח זכיון דומכין מקרץ סנרץ הינחא לטפל באכירה אחל
סנרץ לבקרה ולכדקה כל זמן שהיא אלנו כדו שאז
תבסד כינר מנח כבות של נמר המערה אחד לשלש יום אבל
שיז לא שתתקלץ ולא יבערנה ביקל דקשה לה שקופיה ולא
יבערנה בשכו בכו אדם שמתחין איתו קירעין אית אלא אחד
מבערש כדו ושוטרה על גבי מטה לנרעה כלכר ולא לנורכו
ליהכות הוא כה אצ' שנס היא נרובה לאותו שמוט כנון
אם נודמנו לו אורחיה לא ישא זכה ככניום וזאילו לנרעה
סמא תנכב:

יע מנח בלו עץ ששתתס בהן לנרכן קעטס כדו של ורקבו
כיבמשתפסותו כהן כחמין אכל לא נוסב הכני על
גבי היר מכנו שמחמין בלו כסף וקחש כניון אבל לא
אימין מכנו שחמור מתרפותו קדויות משתמש בהן כדך
אכל לא כהיה מכנו שחמין מאז בלו והב וכלו זכ כית לא
ינע כהן עד שיכא אלה דכל שחמין קשה לה וכן דין ככסת
שלישית לא יפסח בלו וכל יבערה דכל שמוט ויעו ר' שאלנו
חל איביתו פד שיכא חליו:

כ מנח ככרוס קורח כהן אחד לשפוש וום כדו שלא
ותשפוש ולא אכיו ורע לקרותו כהן גנולין אחד לשלטים
וום ולתים לא לתב כהן דכר שלא לתר מעולם מכנו סנרץ
סיון דכ יוכא להאיהו לכנו ויתר מכדו נורך הפשאל אקרא
כרעה ייסקה ולא יקרא פרה ויתרנס שלא וכא להשירש ויתר
חליו ולא יקרא כהן ויתר מנ דקין שיכא לאותמה לוק דעולין
והוסינו וקורח כהן ככנו משכנו שמוט חמור וקין וום
מונך לכאן ויכאל לקרעה אבל קורן סני ככנו אחד ודוק'
שיכא קבל לא שלש שכוכא ו"כ למשך לכאן ולכאן ולקופיה:
כז מנח פולין עם דמיהן ומניון עליו מורחם ורנה
שיאן הבש חמין עליו מכניו כדבר מנו הוא לקבותם
בכל בשעה אחת כן בשאר פירות שכל אדם שפך כהלו:
כח מנח דבר שום כדור חום והרוי אש דבר סנרץ
להאכילו ולא מנינו שחיינה הערה להנול הנאש על
מו שנתא אכירה לסיכך אחל אש היא דבר עשופה וזולת
כנון כרה וחמור וטבל בהן מנח יב חרשים מים הננחין
זאוכן ולוקח סכרן ויחבולן כסכרן ונאש יע' שפךן ויתר על
איתלתם הני היתר ומכרו לכעלום. וכן אם מנח תרגולת
שהיא חפלת כניו ככל וום משבל כה שניו עשר חדש ויתר
כניו ויחבולה ונאש ואזין כן כתרנגולת כן כברה ויתר
אין נרץ לשכל כהם עוד אלא אם דמיהן עליו והויה עם
עלו ושל כעלום באותמת כיון כל סמם מחכינו למחית
סכר:

כט מנח ענלים ופוחין כחין גיש ומרעה אין טעוין מריכס
משבל כהן כדשים שלא כחיום מרעה סנרץ לכטמם
על אבושה חיה שככו כדמיה וקרום וגם טבולת מרובה חוגג
ששבל כהן אלא שלטים וום:

כד אנווים ותרנגולים וכרום משבל כהם שלטום וום ואם
הם קטנים ביותר וכן כל דבר שישולו מרובה משברו
מוטבל כהן ג' ימים מכאן ואילך מוכרן ככ"ד וום אמרין דאין
נרי"ד וכולן לאוין וקוחים לעכמו כאותן הדמוי אש"ד דבני
גכא ודקה אמרין אין פטרטין לעמתן היינו מאום משד אכל
נב

וא מנח סמלה וכיונא כו וזה הכול מדי ארונה סארונה לו
וזה הכול מדי כובלה סכלו מחבו ויתן למבו מדי כובלה
דשחא החזה מוכר לוה:

כז זה מן מדת ארכה חיה כתר מדת ארכה וכתן למי כמותן
מדת ארכה פחדת דרבה אופש לשערונה שהיה בעליה
אתקם בה ושחא רחמיו הוא הכותי מדת רחב אבל מדת ארכה
אזינו כול לשער:

כח זה בתן מדת ארכה ורמכה והסכיונותן מדת משקלה
ויתן לכלל האשקל שאין דרך לשקול הטלות
לפוך הו אשקל סיומן מוכרין יותר דרך לשקול ורמכה:

כט זה אומר כך ארכה וכך רמכה וזה אומר ארכה
ורמכה ומד כך וכך אבל אינו יודע כמה כאורך
לכרו וכמה כרוחם לכרה וכתן למי שאומר כך ארכה וכך
רמכה:

סו הכרוי ולא כאו הכעלוב תהי ייבואה מוכמת אלנו פד
שיכא חליו שכל ופלא קרוב אלך אמןך ולא ורעט
ואשפתו אל תך ביתך גנ':

סז וכל זמן שהאכירה היא כדו היא כדו בשאר סכר עליה
סהרין כדו לשכל כה כמיוסיתבאר כעשוי הסמך כה
וכל זמן שהיא משבל כה היא עסק כמנה וטבור מן המניה
כלומר שכסור לתת כרוסה לעכו כדיון זמן מששכל כה וזה
הוא סכרו ותר על שבר היגוה לביתו הו שמוט סכר עליה ואם
כנככה אלא אכדש חייב לטל כדו שומר סכר הוא אינו אלא
כפומחנס ועל כו ע"כ ספיק כ' כינר נקסין לעכין מפסין
וכן הדין ככין:

סח כתיב לא תראה את סור המור אלא שני ברום ונת'
והשכות ויכון תעשה לחמור ויכון תעשה לשמלתי וכן
תעשה לכל אכירת אחרך ויו' חל: יתה לרעתך רחמיה כדו
אכירה סור חמור שיה ושמלה שהי כוום הם בעליה בכלל כל
אכירת אחרך ולא כרעם ותרנו ברום הכיוו דתו רתב רחמיה
שמלה כה ה' ה' מ' שחלס וכונתו כל מה שיש עינם כנופה
ומיכוס כוכבה אבל חמור כשחזי עדים באורף וימיתו
כאוכף לא שהדיון החמור עד שיכא מדי' כנושו או סימנים
כנושו לכך כתב רשומח חמיר ויתרה נרבות חמילו כעדות
דאוכף וימיתו ג' דאוכף ג' כ' מהדרי' החמור סור לתה לו לרבות
דאוכף וימיתו כדו נרץ להאי כ' יום אכילו עשר סבסוף הוכב
אף על פני דשמתחא הוא כמות משה פרוסה כשה שנווה
בכמה אחד כו לו לחמור הרגוה וכל ספן האו לגוותו שחייב
להמור פנוה דמשתחא וזויה כה שיה פרוסה. ואף על גב
דקיל כמות משה פרוסה אין כו פשום השכת אכירה מ
כשמוכא דבר שאין בו פ' אבל הכא הא הו כלל השכת עם
השור כשהאורף על גב שנווה אמנו סוב לא כקש מחכה
מנות המכה וכ' ת' א' כתי' כ' יום א' דאוכף מ' שיונא אכירה
וקח מחכה מ' שהיא שום כמות פסיה פרוסה אעט עט ולא
ויביר חייב כששכה אנשורך לאשמכין דלף על גב דמייב
לגווה בעתה כדו שחמור ותגדל ואם כן כדיתר גווה
אש' חייב להחמירה ושמולא שמשכין דמנחא אכירה מייב
לשכל כה כדו לשכתה כנין כהן סנרץ לגווה כדו שחמור
ונגדל. לנכין אמרו ל' כל זמן שהאכירה היא אלנו לא סני
מוטבל כה כדו שלא תבסר אלא נרץ אלנו להשכיחה כח
לדקה כן כנון לגווה הדין כמכונה הכיתה אלנו כדו שחמור'
ונגדל וזאילו גוות וכך הפור ששוא דבר מועט חייב לשכל

למש קור ששון

חלבת אבריהוסיציה קח

כחד מחמה שלובית ובלך שמעון וקחיה ואח"כ בא ויחר מקחיה לפנמי יא שניך לחלוק עב רחוק דהיה ליה כמנביא מניאם למכוריו יא דנוקא פהם לא היו לרהיבן דמיס יקנה כלל דמוס וכה שמעון כמה שקנה כלל דמוס וחס כמנהג לקנות לשכיהם ביה ליה כמניא וכה לשכיהם:

רע פציאות חשו'וכנו וכתו ועכרו ושפתהו ואשתו ופועלו וזבוג מעיפם

א מניאות חרה שוטה וקטן אין כהה משו' גזל מהם לא קנו שאין הם דעת לקנות לאלו מפני דרכי שוים וע כהם לפיכך אם עבר אחד וגזלה מולד אין מוניאין אותה מידו ודווקא מניאם שאין דעת אחרת מקנה לו אבל מכורו של קטן וכוונת בו שמתחב החמ' לקנותו לו מוניאין אשילו כדכתיב: כ מניאות כבודתה השוכחים על שלחנו אומר הם גדולים תקנו חל' עשה' של האב משום איבה כ וחר שלא וטול עליהם איבה לא לת יקני לו ולא ויברשם עוד ומניאות כהו קטנה או אשלו כפר' אשילו איבה שמוכס על שולחנו הרי היא ג"כ של אב שתקנו ב"כ משום איבה שלא יקדש יגובול ולח' שמין שדורים כידו לקדשה ליו שדורה וכן מניאות עבדו ושמעון הכמענים ויניאות איהן שלו דיה שקנה העבד והשפחה ואשלו קנה כעל' אבל מניאות כבו שחגבו פיוד על שלחנו א"כ מניאין קניין מניאות כבי' ושמעון הסכרסם דל אשיך כמלוג איבה קטן אובו כוידך על שלחנו ועבדו ומכירתה שמעונים אף על כו' ואיבולם על שלחנו ובכרה הם איבולם ומה להן ולאיכותו לסיבך היא שלחן וכן מניאות חשמה שגרה אשלו כשכח גירוסו חמ"כ שהיב כריון לונה מניאותה פלה דעירי היא שפחה המניאות אזה נכפלה אלא משום איבה הבא אית לה איבה וידיעה דהא רונה נגרסה וכפא וכוין על שלחן באיסי דאמין דמניאותו לאכיהם כיו משום אויב' לא ארנ' יא דווקא כבנו וכבתי מרדך היא לונס' תמוד ואם לא ישרכסם האב לא ישרכסו אחריה אבל אחר אחר מעל' אב הכמדך על שלחן מכורו חכם כנון ימים וכונא כו הרי מניאותו לעבדו דלא תקנו הכא משום איבה שאב לא ישרכסו הרי ושרכסו אחריה והכונן מתנה לקטן הסמדך על שלחן אביו הרי כיו' אב' כי דחמתו לאביו כתיב אב' הבות' מתב' לבן גדול אביו מייך על שלחן אביו הרי היא מ' הבן דלא מייך כאן לתקן משו' איבה משו' אין רעה' לתקנות אלא להבין: ג מניאות פועל למכור אף על פי שחמד לו כהם עשה עמו מלכה היום לא שברו אלא למלכתו ולא למניאותו ואין ז' א"כ א' ל' עירד עמי היום או ירכסו עמי שלא כמור' אלא לאותו מלכה אבל אם שברו ללקט מניאות כנון ששטק בהר על כל גרומיו וסולקי עמודים וכשמורה בהר לאהר' באר' הדגים על פני סדה וסכרו ללקט הדגים הפז' אים כ' אגם שהם של ששקל ומכוריו דמו או אשילו מנה כום מלכה דכרם גם הוא לכע' וכמתי דהא ללקט מניאות עבדו ויא אשילו שברו סתם ומר' אלו' א"כ ללקט מניאות כנון דויב גם כל מניאותו נכע' סכית דמעיקר אשתעבד למא דכעו כפי':

כ מניאם שמוניה מניא' כאחד או אשילו הנביא אחד ראש האחד תחלה וכא השני והנביא ראש השני קצובה פניהם: ג הנבואה לו חרם או משו' או קטן לא קנה הספק למי שאין בהם דעת לקנות:

ד ואם הנביאים חרש וזקק כאחד הספק ודאי לא קנה שהרי הו' לא חרש אלא כד אחד והנד כשבו שמוניה סחרש לא מהניא ליה לקנות והויא כאלו הו' שדיון מוכת על גבו וקרקע ולא קשה וכוין מהספק לא קנה גם חרש לא קנה אע"פ דחמ' הו' לו לקנות דהא הנד סחיל כמנמו גובה קנה מכא דרבי שלום כמו שותכר כמייך ומה שהספק גומד לו כהנב' הרי הוא מקנה לו חלקו מ' מתוך שספקת לא קנה גם חרש לא קנה וחס כל אחר ומשעה מודם קנה וליכא לתקויה הבא שוקסם שרש דלא יתנו לכנון מייזור אחר הרי הספק לא קנה אלא אקניו כמניה ולא יכא לכווננו מיהו מה שכתב לא אד קונה והרי הוא שלו והויתר קנה החוסף וחס הו' פניהם המוכרים חרשם תקני מכימו שיקנו ולא ויכא אחר שחשבו מודם משבי דרכו שלום שלא יכא לתקטט עמו ס טלית' שיוכח מה' לבי עמוד שהו' כרום ג שטחים ומניה על' נכ קרקע ויא אחר והנביא אלא אחד שכל גבו יקדש וית' ראש השם על גבי השמוד וכל' על' קרקע קבחה וכוין שאלם האחד עד' ון כידו וראש השני היה שונטה זכתי לט' שמה מן הארץ מיד כשכשמש מעל ס העמוד קודם שכל' לרצן והרי עשה הבכיה גמורה קודם שכל' לרצן ויש ג' שחם ככל' לרצן הרי ככר קבאו ודווקא פהו עדין קבאם האחד גובה כידו ששחם ראש השני מן השמוד אבל אם לא קנה ראש האחד כידו כששחם ראש השני מן העמוד כפוד מהו השלית עמיך כאלו לא קבאה אע"פ שהיה מונבה מחיי' ששחם מן הארץ כיון שפתה כולה בארץ וכן אשלו אם ראש האחד כידו ולא יותק ראש השני משל גבו השמוד הו' כאלו לא הנכיוס ולא קבאו אע"פ שאילו הו' ונתקו הוה מונבה ממאו דהא מ' על' לא נתקו ואם השלית מונס על גב דף והכס בדף ועל' עטלי' מתחיי' ששחם קבאו אבל אם לא עש' הכח הבאמו אלא בכל' לרצן אע' שמהדף קול נביא' לא שפחיו וקרקע לא קנה דהא לא שונכה ממאו ו ראה את המניאה ואחר למכור וכה' לו בה והלך זה ו הנביא כיון שהנביא נכרבו' ש' וש' שאמר לו אע' כי' שלא שניעה ליה קבאה שדיו מוד שהנביא וכה' לא כהנביא ויין שהנביא נער אפילו בעודה כידו נכרבו הנבהתה כיון ששצת ויך ונכה כש' ומתו' מ' הו': אבל אם אער לו הרוחה תנה לויכלה ויחרר אבו זכיתי בה קבאה לעמו כן אם אחר וכויה כה תחלה נכרבו' כין אם אחר ס שהנביא תה' לנכרך ועתה אבי רונה לונות כה וכס כה כיון שאמר לו תנה לו לא חרש וכה אה' לו שהנביא מנא' של' אשפוח' לקנותה לו כהנביא' שר שפת' כמניה והרי קודם כמניה חור זה מ' ויחמו לסיבך אם תכה ליר הרוחא ויא' אה' אבו זכיתי בה תה' לא אחר כלום ויה' כמו אם הנביא מנמנו לנכרך מכורו כעשה ש' חו' כשכילו ואינו ויכל' לחזור כה' וכוין לכל' של' אדעתו אלא שחאין לומר א"כ לנכרך ש' מניא' הנבהתה וכן שא"כ כידו ומה שאמרתי כו' משעה הייתי כך מה שאין כן שאמר לו הרוחא וכה' לו אפילו אף הנביא סתם אינו כ' לתן א"כ' לומר נכרבו הנבהתה אשילו כידו כמנמו שבתתי רחוב' שאמר לשמעון קנו לנו

רעא פציאות בהם ז' ו' וסוכרוגט אשת וכו' מעיפם

את האם בין שנייה כמות נכסיה האב אוני דין שוים כמו נכסיה
 האם כבוד שורה אותה גדול מדנין שהבן והבת יורשים את
 חמס אכל עדין לא למדנו שיקדים הבן לכתת כמו בני ירושת
 אב וימא כירשת ההם שוין הם ושניהם יורשים יחד עונה
 אמרו אל שדלא כתוב משני משות בניו שראו נומר וכתב
 משניות כבני ישראל כלל פני המשות כתוב אהת לרקוסן ואמר
 הקים משה האם למטה החכמה משה היבן בין קודם לכתת
 משה האם כן קודם לכת:

א אין הין יורש את אמו קבר להמיל לאחיו מהאב כינד
 אסמת הבן כבני אמו ואמר כך מתה האם אין אחיהם
 זילוי היה ערבו מוהיפ וזאם היה אמת בלא בניו יורש
 מורוש ככנסו לאחיו האב עכשו בניו כן כאשר אס אין לו
 זרע אחיו מתכוין ועמוד במקימולו לרש אותה אין אחרים כן
 שאין אחרים שהיה עומד במקום המורוש אלא כורטו ולא
 בשאר יורשים כפיך חייב כאלו לא היה לה בן ומחור יורשה
 למשפחת בית אביו כיון שאין לבנה זרע אבל אהת
 האם כבניו ואמר כך מת הוא אבולו היה קטן כן יומנו ל
 אזיל ומי אהרוב חבולו עשה אחי יורשה ומחיל כירוש לאחיו
 או לנורושיהם משפחת אביו ודוקא סבולו קודם שמת
 אלא שיהיה קטן אפילו כן יומו אבל עובר איב יורש אמו אם
 מתה כשהיא מתיבת להמיל ויורשו מחבולו ינא אחר
 כך חיל לזויר העולם ומת ולא בפשה דבר קיוויא:

ו כל הקרובים חבולו כעבדא יורשין ככשרים דכולה
 קרובים הכועד הא כתיב ירושתו אין לו עיין עניו
 ככל מקום שמתא אחר מקרובים חבולו ורשנו חבולו ככולם
 כינד היה לה און בן מחור אהו יורש ככשר וכן כל שאר
 היורשים אבל כן משפחה אומיהם איבין לכהר מן הדברים
 יזכרו יורש ככל שאינו מתימים אחריו כן השפחה דכתיב
 האשה ולדה תהא לראוביה וכן הגויה מדכתיב כן ושר את
 קרויה ככך אין הגורש וכולל לרש אלא דבר פיש כמו משא אבל
 דבר שאין בו פיש או טובת הבה כעלמא לא שך כרדופה:

רעו חכבור נוסל פישנים ואיזה הוא כבוד

חכבור נוסל פישנים כבודו כבודו טופס עיפיהם
 להנחלה וספק כבודו כבודו טופס עיפיהם
 חכבור נוסל פישנים ככנסו חבולו דבתי אה הכבוד כן
 האשה יכיר להתלופי פנים ואלו יכול פני פנים ככנסו
 כלי שטונת פלוסי הכנסו כון אס לא הני' לא ככניו איב' כני'
 וחמד כשטובין אס הניס דרבה ככיש חבולו עשרה לעולם
 יטול שכבוד שבו שלמי הכנסו והאחים שליש א' כמו כפסוש
 אחר ת' והיה כיום המקולו את בניו וגו' רבנה פתרה בתל'
 אכל אחין לומר שאינו כני: אלא כני פנים ב' אשה כינד הכני
 חמשה כנס ואחר חמס כבוד חמשין הכבוד ככניו ועיין
 שעה חלקים מן הככשים ונטול הכבוד פני חלקים דהיינו פני
 חמין וכל ארז תן הארבע פשוטים נוטל ששיתות וכל הכני
 תשע כנס חמשין הכבוד לשנים והרי הם עשרה ככיש
 ויולקין הככשים לעשרה חלקים ויטול הכבוד ככני חלקים פ' א'
 חמית הככשים וכל אחר מהחמש פשוטים נוטל עשירות
 עתות וכן על דרך ח' ויק' ואת חלקים לעולם:

ב ואלו פני החלקים חסובין לו כמלק אחר פניהם
 ואינו ליתבט לו שכרם כינד

אשך היא זון אין קוויא דלמר הכתיב אמשמתו וירש אותה
 ומשמת אב קרויה משמתה משמת אס אינה קרויה משפחה
 דכתיב למשפחתם לבית אבותם ואם אין חבולו קיים מחור
 כירושא לרורע טכס אחיהמת אס ויש אה וירש הכל לא
 כמכאנו ויש רוחין ויורקין פשוט זרע עד סוף כל הדורות
 עומד במקומו לרש לא כמכאנו לא ולא זרע אמנו מחור ה
 היורשה חמת האתנו לרעה עד סוף כל הדורות לא כמלא
 לזאת ולא זרע אמנה מחור היורשה לאכו אכיו של מת
 ונאס חוכו קיים הול' לרורע טכס אמו אביהמת אס ינו פ' א'
 או לרועם עד סוף כל הדורות ואם אין אחיהם לאכו המת ולא
 זרע מהה מורשת לאהות אביהמת או לרועם עד סוף כל ה
 הדורות ואם אין אחיהם לאכו המת ולא זרע ממכה מחור' לאכו
 אביו אכיו של מת ואם חסובי מורשו לרורע טכס אמו אביו
 אביו של מת או לרועם עד סוף כל הדורות לא כמלא אמו
 אביו אכיו של מת ולא זרע מורשת לאכיהמת אביו של מת
 או לרועם עד סוף כל הדורות ועל זה הדרך כמ' משפחה
 ועילה למעלה עד ר' זכין ויקב וכן לכל הככשים לעולם
 כשאין האב ולא זרעו משפחה דור אחר לפעול וזכורים
 חרעם עד עולם קידמון לכתוב כיון כמות אחי המת לחמות
 כמות כמות אחי אביהמת לחמות אביו אמת:

ב לכוך מו שמת והכינת וכתה כן ואכיו כתת בת הכן
 עד סוף כמה דורות היא קודמת ותרש הכל זון לכת
 כלום ואם אין לכת האם עם החמות ולכת כן אחי אביו עם
 כן אחיו אכיו כל כיונא בזה:

ג שו שהיו לו פניו ככניו ושמיו פניו ככניו והכניו האחד
 מלגה כניו והשני לא הכניו אלא כת אחת והאד כרמת
 זוקן כתיבין יורשת חמי הככשו ושלפת ככניו כן האה יורשו'
 אמנה האחד שאביו רוחין חבולו הכניו קיימין ויורשו ככניו וכל
 אחר מורשו ככניו חלק ועל דרך זה חולק כניו האחים וכני
 אחיהם כרש ראש הדורות שכל כניו שמורוש ככניו וזין היורש
 קיים אלא יורשו היורש ולאחד ככניו יורשים כרשו לפניו אין
 לו אלא כן אחד או אבית אחת כוסלת חלק כמלק חרובין:
 ד ככר אחריו דלפניו מקרא משפחה אכיהמת קרויה
 משפחה לכוך זון האם יורשת את ככה ולא את כמה
 וכן אחין מן האם אין יורשין זה את זה אלא כל אחד ואחד
 משפחת אביו זרש אחיו ואביו שנוקין שאלו יורשים מן
 האב אין משפחת אמו וירשין אותו אלא הדי הוא ככר וככשו
 דפקן' אבל האיש יורש את אמו וכן הבת את אחיה אס אין לה
 כן מורוש ככניו האם כיוו ככניו האב פמניהם ויולקין א' ו
 לא פהין ויורשו קודמין לכת וכל זה ולפי מקראיו והכו ולפניו
 לה כת כובל בת יורשת כמלה משמית ככו

מלא ונומר' ומדכתיב משמות אמה שבת אחת רבית
 חתלה עמי אמות היףך את אחת וירשת פני שנות אלא כיון
 שאכיו משפחה אחר וזמה משפחה אחר ומתו ולא הכינו אלא בת
 זוהו לאכיהמת שורש אכיו שהיה משפחה ראובן ולאמה
 קיונם כככשים שרשה מאכיה פהים משפחה שמתן ויתו
 הוויקע וירשת פניהם אכיו וזמה הדי וירשת חתלה משפחה
 שנות עמי מניה שיהי יורשת אמה אחת ואחריה אין לו אלא
 עת כן חבולו שורש את אמו כולמר דלואה למיש ככניו קבול
 קרא שהבן יורש את אביו וכתת מרש את האם ומתכוין
 חמית ק' וחור ויהי כת שורש כמה כככשו האכרנס לומר
 פהרי הבן קודם לש' ופוש כמו כככשו אהם רנה לומר שורשת

לבוש עיר שושן

הלכות נחלות

ט גיו שהיו לו כמים בניו ותגיד ונולדו לו כמים אף לו כבוד לכלמה דכנסו שהיו לו בניו אית נתי חמייה חרש דכתיב כלל אין כן כלל אין לכהך אין הכא אחריו בניו בקרא ראשית אביו הכל שאלו שהיו לו כן מהסמכה או מהגויה האל ואינו קרוי כבוד הכא לו אחריו מן ישראלית הוא כקר דרשית אביו וכוטל שיש שם:

ו היה הכבוד אמור אבי' הכבוד כולל שיש שם שכללתי את הכבוד כן הפניא ויזכר שכיריזי אפילו פניא כפיצויה כלומר אבני' שהיא אביו כפיצויה שלא היה לו להסמכה חמת אוטור בגון חמת חבל העריות והולדה לו כן אפילו הכי וכך חותו לתתלו פנים אין כרך לומר אם היה כן גרושה או כן חלוקה:

זא מדכתיב והיה הכבוד חלול דמשמע שיהא כן כבוד ודאולגא פסק כבוד לטפך אחריו פנסתק לנו אם הוא כבוד ולא פשוט כגון שלדו מתי כשו כות' אין ידוע איה ולדה תמלה אם הוכרו בשעת ליד' יהיה ליה כבוד ודלו באת' שעת ולכוף בתעברו ואין מכירין איהו הוא כבוד כותבן הרשאה זה הוא ותובע את אשתו אם הכי הכבוד תגלו חלק כבוד וזה חלק אחר כבוד ונגם כן שרובו בתן חלקו וזה חלקו יחד חלק כבוד ואם נתעברו מזה ולא הוכרו משום לא מהכי להו רשאה זה לזה מהכסוף מועטם מלתת להם חלק כבודה דכבוד ודאי אחר רחמנה ולא כבוד פסק שלא ידע מעולם. אשה שלא שהתה אחר איתת בעלה ג' פדיוס ונשאת לאחיה וילדה לבתו כשעת מדשים ואין ידוע אם הוא כן שעת מדשים לראשון או כן שבעה לאחרין אין לו כלום בבנות. שניהם ואפילו כפשוט אביו כוסל שכל אחר ודעה איתו אצל השני לנע' לאו אחיו אתו והמניח את חבריו עליו הראשון והשני אחריו כוסל שבעה שעת אצל חלק כבודה אין לו אפילו יכתבו הרשאה זה לזה דאי לא כתבר מעולם איהו מהן כבוד ופתורה מיעט ולומר כבוד ודאי ולא כבוד פסק:

זכ אצל פלטה באחוס לומר שהיא כבוד מה אמו ואביו היה באמת מיד אחר שכולל לומר זה נא ראשונה משני' מתשת ידה טוב איכה באמת. אמו באמת עליו כלשעת שערין אין אביו מוכר בו שלא יאז מתשת ידו אמו לכתוב לברית מכהן ואילך מושל על אביו להכניסו בברית ומאו ו ואלא תוא באמן עליו לעולם דתיב וזכר ויכרונו לאחוס התורה האמונתו עליו לומר זה בני כבוד ואביו אחר האל על מי שלא הוחמו שהוא בני ואמ' עליו בני הוא וכבודו הוא נתן וכוטל שיש שם וכך אחר על המוח לבניו בכבוד. שאלו שאינו כבוד באמן מיהו אם אחר פנים אשתו אחר שאלו כבוד לא וכל אחר כך לומר על אחר שהוא כבוד דכל הובא שהתורה האמונתו אחריו דקין שהגיד טוב אביו מוגד כבוד פדיוס:

יג משמעדים שאמר עליו בני כבודו הוא כוסל שיש שם פלוני בני כבוד הוא אביו כוסל שיש שם כבוד לאמו הוא דקאר ואם אחר דכוס שמוכחים שבתוך לומר שהיא כבוד לאכ כוסל שיש כבוד כגון שאמר פלוני בני כבוד: כי דקין מנע' חולי פשימים הרזיה כבוד לאכ קאר דגמירי דרוק על כבוד לאכ מרבי' ולא רוק על כבוד לאכ והוא דקין אם מת הכבוד והזכור עליו בהכסוף הוא על כבוד כבוד הפניין ג' ש' מוכיב דכבוד לאכ קאר וכוטל בניו פני שנים בכסוף אביו:

כבוד כבוד אחר ועל סומן ק' ע' שפי' זכ:

ג אין הכבוד כוסל פני שנים אלא כפניול כפיו האכ שכללתי וזכר כולל כפיו שיהיה ויכרו ודעו שראיה כפיו אכל אין כולל חמתו האכ כגון שמתוהיבית איתו מעוברת וילדה תאומים אחר כבוד ואחר פשוט או שיש לו שתי כנים ואיתו הנימן מעוברת אין הכבוד כוסל פני שנים שהרי לא הכירו אביו מיהו לאו דוקא שראיהו והכירוהו אלא אפילו הכירותו שהיה ראוי להכירוהו אין הכירא מעכבת כודה האף לו בכל התורה כל הראוי לכלה אין כולה מעכב' כן לפי' אם נא רוב ערבותו חיו האכ הרי ה' כולל וכוטל פני שנים אפ' שלא יאכל ראו לאו העולם עד לאחר מיתת האכ שהיה ראוי להכירוהו אפ' כולל כשהוא גושם אין זה כקר אראו להכירוהו ואינו כוסל פני שנים:

ד כבוד שכולל טומטום ואחר כך בקדש וכמא זכר אביו כוסל פני שני' דכתיב שיהא זכר משעת לידה דכתי' יהיה הכן הכבוד שיהא כן משעת לידה והיינו משעת לידה וכן ש העושים אינו מועט בחלק כבודה ע' ונולדו לו כנים פשוטו כנים משעת לידה כגון אביו מועט בחלק כבודה הרי שהיה לו כן כבוד ושני כמות' וזה הטומטום שנקרע וכמא זכר הכי וג' כן אחר כבים בשעת מיתה אין אחרים ועול הכבוד שני חיותו המוחן כגון שושבאן ג' כבים כלל הוא קאל כוסל הכבוד תמלה רביעות המוחן בחלק הכבודה ש' כלול לא היו שני חלקים שיש כבוד ואח' השלש רביעות הכסארים חלקן איתו לארבע חלקים וכוטל הכבוד חלק אחד כבוד חלק שמונתו וכ' כבים שיש שש שם השמונים הנקרע כל אחד חלק אחד כמות' הכבוד וכ' כן הנהג' לאח מיתת האכ שאינו מועט בחלק כבוד' ונולדו לו כבים בשני חלקים: ה קין כן ויהא אחר בחלק הכבוד אכל לא העובר דהיא ונולדו כבים בתים שנוולו לו כמותו משמע:

ו כבוד שולדה אמו ככל תמלה אפילו יאז רוב הכסל מי לאור העולם כגון שהיו תאומים כשכנה אחר לפל ואחד כלו לו מהשני והטוב והכפל דראשו והשני וזכר הכירו וקדמו וינא זה אחרון הוא כבוד לכלמה לראשון לא הכירו אף על גב דראשו שהיה חייב ליה מ' אלא חייב היה שני כבוד לכלמה מ' דנבי כמלה כתיב ראשית אביו מ' שלב אביו דיה עליו אם מת ונא ככל שהיה ראשו לראשון אפ' דהו כילוד לאו כר קיימא היא ואין לכו דרש עליו ואינו כבוד אלא השני שבה אחריו כן פ' שיהא ראשו מיתו אחריו וינא אמו היא אחריו הוא כבוד לכלמה דהא ראשו לא חשבו שאלו שלב דיה עליו אכל כן שעת מדשים שנת ראשו מ' הכא אחריו אינו כבוד לכלמה שהיה ל' אביו דיה על הראשון שהיה כן מ': ז וינא דוקא ויהא אחריו שניהם איכה בכורים הראשון לפני שלא כולל ממיקם לידה והכתי' אחר ונולדו לו כבים ממיקום לידה והשני אחר קדמו אחר שהיה לב אביו דיה עליו ואין השני ראשית אביו:

ח הכבודה באכ לתינו רחמנה ולא כהם כדכתיב כי הוא ראשית אביו לו משפט הכבודה והאז לו אכ קאו לומר לו משפט הכבודה ולא לה לטפך אף אין אכ כנים וכוטל אשה אפ' אם נלכה כבוד מה אפ' אחר וילדה לו הוא כבוד לכלמה לתתלו פני שנים אכל אם היו לו כבים ונא אשה שלא וילדה כבוד וילדה לו אינו כבוד לכלמה:

יד האב כשמתקן בודקין אותו כדרך שבודקין לגטוס ש"ל כלבזש הכזן סומן קח א חס רמו או כתב פזה ככורו נוטל בו פנים:

ונו מה שהיו לו שנים כבדו ופשוט ומתו פניהם בחייו והביתו בנייה הכבוד הכוח הוא והפשוט הניח כן כל אחד עומד בתקום אביו והרוב בין הכבוד והפשוט שוקן שלוש מהוא ח"ק אביו וכתב הכבוד ורשת שני שלישות מהוא חלק אביה שהורש עומד בתקום האורש אפילו לחלק הכבוד ולתמו דבר זה מ"ם אבותיה קבלה בידם כאלתר משפט לגבו כבורה לומר משפט הכבוד ונחא משפט גבו ורשת חלק פשוט ורשתה לבס לחלק משפט מה משפט האמו גבו ורשת פשוט אהר רואה הכן כאלו אביו קיים ולשוול חלק כשמו אביו אף משפט הבאחר גבו כבורה אהר רואה את הכן כאלו אביו קיים ולשוול חלק כבוד אביו:

רעה אין הכבוד נוטל פישנים לא כמלוה, ולא בשבח ואם סבר חלק גורח וכו' סעיפים

א כבר אמרנו בסוף הקודם סעיף פ' דכבורה באב תלויה דמחא לבידך אין הכבוד נוטל פי שנים אלא בכבוד האב אבל לא בכבוד האם ולא אלוה אב הוא בכבוד אב ולא ומתה אשו והניחיה ככסום הוא והפשוט חולקין סוה בכבוד: ב ונו שמת והניח ככסום ולא זמיה ומתה האלמנה קודם ג משכבה על כתובה כל הכסום בחזקת הורשום ואין לה אלא כהם כלים וכו' כהם הכבוד פישנים: ג אין הכבוד נוטל פי שנים אלא כמה שהוא מוחזק כבוד אביו כפשה שדע שאלתר לתלויה כסום בכל אשר ומחא לו דמיינו ככ' מה שהוא מוחזק בידי אב לא כמה שראוי לא לא אחר מיתתו ענין אמת ויעקב בחייו אביו ונחמ ואחר כך מת ונחמ ויעקב ורשון אומר אין רחוק הכבוד נוטל פי כסום ככסום ונחמ כיון שלא היה מוחזק ביד ויעקב כשמת א' היה ראוי לא לא אחר כך וכן אם ביה אלוה נחמ כיד אמרו אזהר בקראת מוחזקה דמחזר גבו ויבא ואין הכבוד נוטל כה פישנים:

ד וכן אין ביטול פישנים בשבח ששכחו בכסום אחר מותה חכיהם הרינו כמו ראוי שהיה לא היה מוחזק בידיו כפשה מות מיה דחוק אכשח אבא על ודי טורח והובאה עד שרא' קנת אביו בכסום אמתה שאל כהן פנים מדתת ביותו שכת אביו נוטל פי שני אכל שכת דמחול ולא איתבנו אביו סבור כראוי ונוטל פי שנים לבידך אם הניח לה אביה גרה מוסרת או תמכת ביד אחרים ואין מוותרות על הורשום והיה הכבוד והפשוט כאל להם מחילא בלא טורח וטורח כפרה או הזיה הכרה רועה כפטר וילנה בוטל הכבוד פי שנים ויחזק ויהי ויבדלה ולא איתבנו הילך עתה לטורח דמיעקר עוכר והפא ולד דאמנו עוכר דרך אמו הוא והוא ליה ב' אשתנו הניח להם עכר או כהנה טראס שאובל ועושה ביטול בהם הכבוד פי שנים והפשוט חלק אחד זה וכו' שצדוקים לכבוד שנומיום ולפשוט זה אחד יכן הפולס: ה שיש אחד מתבונה אביו כהנה בחייו אביה וזרבה לתת שמתנה לאביה ואחר כך נת אביה קודם שהורשו המתנה פוטל הכבוד פי שנים בחזקת של אותה ברהה דמתנית של הורמו כמו שהורשו רמו והו כאלו כאלו אביה בחייו:

ו כבר אמרנו שאין הכבוד נוטל פי שנים כשכא משכח

ככסום לאחר מות אביו מ' מקום תקנו חזל כשכא לחלוק נוטל הכבוד שני חלקים שני הנכסום כמו שני קים שמתן ואחר כך שמתן שכת היתר ששטל ונותן לאחיו דמיה כעד יתר משכח שבעל פה חלק הכבודה ודוקא בשכא דאיתבנו הנכסום בגון כרמל כשכא בעלום וכפניות משכא תמרוס אכלאם שכתו הנכסום אמתת פנאן ולא כשמתו כגון אילן קטן שגדל ופתכה וחרץ שעתל שמתן חלוקה הרו והנוטל פי שנים כשכת כוס ואם אמתת הובאה חייבו נוטל בימה דכרוס אמרוס שלא מוחא בהן אבל אם מוחה הכבוד כששטס והאחר להב אל תשימו הככפוס בהיבאם עד שמתחוק ולא שמתו לו והשכימוס אכלא עשו בהם פויכו בגון שהו עכבוס מחוכרוב וכרנהו שאין כהם שוכו לא שכת כבורה וזו כהם כוטל פישנים שכת כבורה ואם עשו כהם פויכו כגון שדרכוס קדאוס כשוכו ויזיכו כוטל פישנים כשכת דרובה ונס לא כהפטר שאם כשכך היון או כתקלקלו השכסום שאין סוין כפוי שהו סוין כשהיו עכבוס משלמוס דמי העכבוס כשעת חלוקה דזיכוו כמו שהיו סוין קודם הכנור וכן אם לא סוין כגון שכנרוס וכתקלקלו אין לו חלק כהכשד אף על פי ששלו חלק כשכת כיון שמתה כנרוס גזר על הענינים

א בראשית אשין הכבוד כיוטל פישנים כמלוה שהיה ל' לאביהם כיד חמרוס ואפלו כמלוה כשטר אינו נוטל לא שכת אביו קרע לא שכת גבו שמו' כמלוה רוחו מיקריו שהיה הו תמרוס גבו ויבא בימה דכרוס אמרוס כמלוה בלא תמכין אבל אם היה תמכוני כידו שהלוה פלוו למרלא אפיו משכנו כשעת אלתיו קרוי מוחזק ונוטל מחמו כו שנים דהא קיימת לן דכל חוב קינה משכונ וכרדיה דמחא אכלא בתשכון על גוס קיימת לן אינו קונה משכונ דריו מיקריו ויזיכו נוטל פישנים שכתו כידם דכרוס אמרוס בתשכון של גו שדקוין לא היע ומכו לבדו אבל בתשכון על גו שככר ככלל דכרוס דמכותא דרוי כיד האב מוחזק כיד אבא כו נוטל מחמו פישנים ואם חלוקה על משכונ' של קרקע אחרת דלא תמכין שקלוי כהם פישנים ושאר דלא משו ויחמ כמיו אביוסון כיון שלא היה יכול למ' קו בחייו קרוי לו מוחזק ונוטל מחמו ככורו של חלוקה שכתו ונס כיון שככות הוין וכו' ליה על לקו קרוי כמו מוחזק לגבי לוה וככור הלוה כוטל נס כן מחמו פי שנים כשחזר להם ואם היה לאב חלוקה כיד הכבוד הניח שכת אס וטול כהם פי שנים אם לא דמשפא לן אס באחר כגון דלודאי הכבוד רונה נשכר ככסו לזכורו גמרו וכפניו וסח גמר ויעקבו ככסו לאכיו כרו שיהא אביו קרוי מוחזק בהך חלוקה ויעקבו ככסו שנים או לזמלא אבא שכת מחאר חלוקה ואם כן חס ליה חזון המושל כשכת ומחלקין כלומר כוטל כמלוה חזני חלק כבורה ואם היה לאב שותפות כיד אמרוס אכלו כעור אהרת קרוי מוחזק ויטל מחמו פי שנים ואם המחוק הליה שכת דאשתית על שכתנות דיוע שמי כדיו משכונ ככורו שכתתכו הן של ויעאל לן גבוס:

ח חלק כבורה אמתה קרויה רחמא דכתוב לתלויה פנים והנותן אמתה ומכור על ודי אחרת ויחבב מתנה וזה כמתנתו עד שיאטע ויתרש כס שאילו בשעתה נוטל לא וזה לבידך חלק כבורה כמו שהיו בתמנה לא וזה כה כבוד עד שוכיון לכותב כד יאילו אחר אינורו כה כה אכר וכו' ויעור ונו שיש שאמרו שאם אחר אביו כוטל ואינו כותן ראוי כמו שכת' כשעיקר יע' כהם שאמרו בחקיה מתנה שאם נוח כשעת שמת על קסו ומשפט זה נס כן אינורו כל שכת שהשכימו

לבוש עיר שושן הרפואה נחלות

בכסו כגונאל כלומן גלגל גלגל דעפני שדור רונה לכות
כה אכילו דכדריס ולא אשנה בכסו הרז הוא של אחיו ועוד
גבלה דעתי ומימה ואמר שהיא רונה לכות כה זכה ופלו
הכסו כמו שכתבנו בשפ"ו ומוטעטע זע גען כן כבוד שמכר
חלק בכורה פ' יקדים תוקף ומכרו קיים טעון גבלה דעתי
שהוא חזן כמתנתו וזאת היא פלו ויכול לזכרה אפי' ק' דם
תוקף א. וכן ג' א"כ חלק עשמי חקתקת אכסו כן
במקדמי כון במחלטען וכסל חלק כשפ"ו גילה דעפתי
שמחל על חלק בבורה ואכר כבודת ככל נכסוים אשיל
בגלוי דעת כפליח כיון דמתנה קרויה דמאנא ואינו בגל
גם בשאר חלק כשפ"ו :

במה דכרס אמורים שלא ממה אבל אם יומיה
ואמר עכני עכוס עכויים ארג שאנו חוק' עם אחי
בשאל' אהני שמחלתו חלק בכורה הרי וזמחה ולא ויתר
בשאר ככסוים ואכילו מימה בעכבוס כהם מחוכרים וכנרסו
וחלקום כהה לא ויתר בשאר ככסוים כיון שמימה יוחק כהה
שוד כש'שאל' בשפה כהם עכוי גדול אבל זש מימה ועג עכוי
גדול שהשעת' עד שדרכוס וזמק עמהם כהם כיון ולא מוחס'
כהם משפעה ויו ויתר גם בשאר ככסוים הא נשע הרואה למי
כהם עכבוס וחלק עמהם ככוס כהם שהרי ויתר ככל
וכן כל כונת' כהם :

ו י נא פ'לה' שטר חוב כבוד כורפ כפי כוסים ואם אינו רונה
לוטלו ש'ו עכוס ולא 'פרופ' עכוי'ש' או כרכתכונת' פעמל' לפול'
מתנה קרויה דמתח' ואל ונתתי לחדם מתנה ככל כמתנ'ת'
אח כפי' אי יונה בהה אשית' יוני כוטל פ' עכוס ואינו כורפ' כפי
עכוי'ם ככתיב' כדבר אהם שאר היר' עכוי'ש' אהם אינו כחן
שאין ככל חוב ויכול לזכות ממנו אלא כשיחלק אשמיט' שדונה
לוטלו ויש מ' שאומר ש'ש' אהם כרונה לחזור כן פ' אינו וכול
שמוד שמל' זכו הירושים כ' ק' ודווח' בחלק ה'ה'ור דמתנה
קרויה דש'ז' דריו שאמר או יאכוי' כה דבריו קיימן הילכך
הכי אחר אפי' מי' לא אנו הדר דר' אהם כ' בחלק כשמות' או
אח' לא ידיתכאל' ולא כרעכ' וכי כרעכ' כיון הדר ואחר הכו
לי מתני' ואחר לבן זוי' מה' הדר דמכו מית' אה' וזה בחלק
כשמות' וכי אחר לא ידיתכאל' ולא פרעכ' דיבור בעלמ' הוא
באין כן לא אכוי' ולא מתנה ולא שקר ולמה לא יחזור כן :

היו לאכויס קרקעית' שמועכבוס לאמרי מוקדמי מוחוק ונוטל
כרס הכבוד פ' עכוס אבל אם חובי'ם ח' לח' דר' המלך יקח
קרק' כ'ע' דהם הרי קרקעית' מוחוקת' כוד הילך שהמלך בקרא
מוחוק ככל הקרקעית' המועכבוס ש'ר מס וקרו היא דלוי' לזכו
אכויס ואין הכבוד נוטל פ' עכוס אבל במחוק היר' דרך המלך
לוטלו הקרק' מוקדמי מוחוק ונוטל הכבוד פ' עכוס הרי לזכו'
קרקעית' המועכבוס למחרים המיט' ולאחר מית' או פסית' לו
קרקעית' שגלוי ממנו וקיימ' קרקעית' אכוי' בג' וכן אם נכנסו
לו כהריס' שמתח' אחר דרכו לתת' ויש מה' ככל גלוי בקראו
מוחוקים ופוטל הכבוד פ' עכוס מה' :

רעט דין האומר זה בני אחי או עכדי וחזור ואומר איפכא וכו' פ' עיפוס

כ' בשם שהאימיה העיר' לא לכהדור את שהוא מוחוק שהוא
כיון ואמר עליו שהו כבודו לתת' לחלק כבודתי דתיב
אתה כבוד יוכר כן באמר ה'ם שיהא כחן למר' ש' אחר שאין
מוחוק לכבוד ואמר עליו שהו כבודו לתת' לו ודמות' ה'ם על אחר
גלוט' עליו שיהא אח' ש' אחר

ג פ'אור' זה בני וחזר ואמר עכדי אינו כהם כהם ש'ז'ר
עכדי ופ'צ' עכובל לער' דבריו ולומר האין דקרוי' נוח
שממל' כפי משי' דלזכור כבודו דמוק' יוד' שאין אהר' קור'א
לעכדי ככ' וכיון שהסגור טוב אינו חוזר ונוד' . אבל אם אחר
עכדי וחזר ואמר בני כחן שאין זה מורש' מדניבור' אלא כורש'
עמה שקראו עכדי' ר'ש'ו' ממשה עכבד אבל הכי בני וכלחן
ח' אינו כהם ש'פ'ס'ו' כמתנ'ש' על פ' ע' מ' מכני אהר'ת' מתר' כן
שחק' כל עליו כמתנ'ש' אפי' הוא קלה כשמוט' כבודת' . אבל
אם אחר עכדי זה שורה כך וכך או כיונא בוש דכרס' שאין
אחריים חזר' א'ת' לעבד' ואמר' כני אינו כחן אפי' משמש'
כעבד' ה'ם היה כנולא היה אומר עליו כך :

ד פ'אור' זה בני וחזר ואמר בני הוא זה ושור ואמר
עכדי ופ'צ' על חלק' אהר' מתנה בני אלא למוט' מן הכהם
אלא אם אחר בבית' הכהם עכדי הוא וחזר ואמר בני אינו
כחן דלם כן למחוק קראו מתחל' עכדי בבית' הכהם והא'
דמתיון בבית' הכהם כיון אחר עכדי הוא אינו מני' דלא מתחוק'
אחיה בבית' אהר' אבל לא מתחוק' אחיה בבית' אהר' לאו כל
כמוכי' למוט' ע'וי' עכדי הוא דכו' המיט' דמתח' אהר'ת'
כיון דמחר כניו' עמוד הוא דלזכור' למוט' אגוד' ליה שתייט'
כרית' ע'וי' כמי' ברזע' דכר' אשתת'ש' הוא ואמר עליו דלא

ג ואם אותו השתתף ס'קח לנו הכסות מאולנו אכלנו ואח"כ מת לנו אם הוא שבת המגיע לכתוש כגון עכבוס שהגיעו להכרזת הרי השבת הזה הוא ככסותם שפגלו לו מאקו' אחר וחילוקו בהם ראוהו ושמעו ואם עדיין לא הגיעו להכרזת הרי הם של ראובן לכדו דעתו שלו הכסות:

ד ואם שמוען שושן מתחילה ברו ואחר כרו לו שאין לנו זה אחי שמוען גם כן לא כשתינה דיוכל לנו שאולי בוטל אלא הסתם כמו שכתבאר אש הח"כ מת לו והביא בכרייה בין אותה השמית בין שאר כסו' שפגלו לו ממקום אש"כ. ל' לא יורש שמוען ממנו כלום שהרי הורה כרו ואחר שאין לו זה אחיו אלא ראובן לכדו יורש דעתו עם שאר ככסותם שהביא לו:

ה וכן הדיון בכל איורטוסים שנקתם ונדו בוורטוסים אחרים ומקתם לא נודו:

ו הרי שיושב בכמלתו יוכא אחד ואחר לו אחיך אזי מולק שמו וזה אמרו לו איובי עובדיך באין אצלנו שגיא הקול שיש לו אחי כמדינת הים:

ז מושמת והביא בן וטוטמוס או אגדרונגוס הרי הכן יורש הכל כמדינת ירושם שהוא ודאי וורש הטוטמוס והאדרונגוס הם ספק דמאי כקבותהן ואין ספק מוכוח מידו ודאי לכבוד. איובי בושל' כלום כמדינת ירושם אבל מהר דמאי היא כקביה בדרך הכן לזון אותי עד שיתברר ממ"כ אם הוא זכר הרי חנו שלו ואם כקביה בדרך לזון אותה כמו שיתבאר שפי"ט. וכן כל ודאיושק הודאי בוטל הכל ואין הבטח מוגיא ודאי ולכן ראובן שגיא כבו למדוכ' הים ואין ונדעין אם הוא חי או לא ואין כאן עוד כן אחר אין אחי ראובן וורדין לגמלה בכסות ראובן דמוקמינן אותה הכן שוכא על חוקתו שהוא אי אכל אם יגאו ראובן ואשתו למדינת הים ושמוען שמתו והביאם ככסותם כאן לא שמוענין שמתו וגדו עם דמוקמי' לנו גם כן אחיקותן שלא ילדו ואחר ראובן יורשין ככסות ראובן:

ח הכינס בנות וטוטמוס או אגדרונגוס כולן יורשין בשוה ממ"כ דלא ברשי הטוטמוס ואגדרונגוס מכת וכו' ושלזון לפחות כלם הכינסת ולא יטלו יורש דמאי לא זכר זה והש"ה: ט כבר כתבאר כלבוס הכזן וארנמן שמון ק"יב דמו שמת והביא ככסות וכתב את הככסותם מרובין ורשו הככסות והככות וזוומן והככסות ואם הם מושטו הככות ויזנו והככו' ושאלו על הברחים בו' ע"ג לפיכך מו' שמתו הככות ככסות וטוטמוס או אגדרונגוס כיוון שהככסות מרובין הככו' יורשו' ודמוקמינן שמוען אכל הככות וזוומן עמהם כמו כת שוא חרו לן בקבה את זכרון ששכסו' ושמעון הבנות דמות' את שמועני' אכל הככסות ואומרת לו זכר אתה ואין לך עימנו מונות' וי' א' גם כהם שכתבתו כשע"ף כ' כשהביא כת וטוטמוס אם הם הככסות מרובות בוטל הטוטמוס ג' אלקים והכת לא תישול אלא רכשות ודלות ששכסו' דפלגא שקול אמה כנשך שאם הוא בקבה פלגא שלו ואידך פ"ג שמה זכר הוא ושלזו ליטול הכל אלא שחייב לזון הכת עד שתכבר והיה לזו אידך פלגא ממון המוטל כספק וחילוקו והוא שיש באותו רכוש שיעיר שמוען עד שתכבר שאז אין לה יותר ממה כספק ואם אין בו שיעור זה חלום לה עד אותו שיעור שהדואם אטוטמוס ככסות הוא פלגא לכת ואם הוא זכר על כל פנים בדרך להשלים לזון אותה עד שתכבר ואם הככסות מושטות אין לטוטמוס כלום הדכת על כל פנים גם לה חלק כהן דמאי הוא כקבת הרי כלל לכת ואם הוא זכר הרי הכל לכת לזון אותה והוא ושאלו על' המתקו' לפיכך

כריה הוא דהו' ליה ממור מחולל אבל אשלא לא מהמון למימר ממור הוא או עבד הוא לפיכך הוא כמו בין דאתמוק דזו אושיה הוא והוא אתחזקת בכת ישראל לזו כל כמכונה לאחזקה בשפחה:

ה לא יקרא אדם לשכר אבא פלוגאו לפיכך אומא כלוגו' שלא יבא מדבר תקלה שואמרוס ואם הכן וכפנס לנכדך אם הו' עבדים ושפחים חטובים ביותר ועל להם קול וכל הקהל מכרוס אותם ואת בניכס ועבדו אדוניהם כגון עבדו הנפוא הרי אכלו מותר לקרות להם אבא ואומיא: ו מו' שהיתם לו שפחה והילוד ממנה כן והיה כהנא כו' מהנב ככנס או שאמר כבי הוא ומשומרת היא אמו או תלמוד חכם הוא או אדם כשר שפוח כדון בקדקדוקי מלות הרי זה יורשנו דלגבי ממון אוליבן בכת חוקה דמוק שלא עשה כשילתו כשילת בנות ומלכין למור ודאי שחררה קודם שאז עליה ושא עליה לשה קידושין אכל' לא שמכין אחרקו זו להעירו בכת ישראל עד שוכיא ראויה ששחררה אמו ואחר כך ילדה שהיה החוקה שכתה בככסו' והוא עדיפא מחוקה שאין עשה כשילתו כשילת וכית ואם הוא משאר הדיושית ואין כדך לזו' אם היה זה הח' עסקין פגמולך הרי זה חוקת עבד לכל דבר ואחיו מאכיוא שכתו בו ומוכרין אותו כעבד גמור ואם אין לאחיו כן מוז ממנו אשת גבון מתיבתא שאין לה הבחנה פוער מן איכוס כמבואר במקומו וי' א' דמולגת ויא' מתיבתא' מספק ועין כלכוס הכין וחרמן שמון ק"י וי' א' דגם לשכין ממון עסק הוא ואחריו המיגוס מחברו עליה הראייה ואינו מוגיא הירושה משאר הירוש' כלל ראויה וכתב מרזי וכן כ' ל':

ר' אמר אחד זה שבת אחר ואמר אני אחיך ובו יב' סעיפים

א כל הירושה וורשין בחוקתן כלומר שה' מוחוק בבריות שהם יורשו של זו המת כיווד עדים שיעירו שוה מוחוק להו' שהוא כנו' כל' פלוגו או אחיו אש' שחובה עדי הירושה ודאי אחרית הירושה אלא סתם או כנו של פלוגו וזה אחיו של פלוגו הרי אילו וורטוסים כשדעו זו: ב ויעקב עיר והביא שכיכוס ראובן ושמעון ולא הוחוק ליעקב עיר כן אחר אלא אילו השכוס ויא' ב' תפס ראובן את לוי מן השוק ואמר גם זה אחיני הוא ויש לו לחלוק עמנו ושמוען אומר אחי ודע הרי שמעון בוטל חכו הממון שהרי איובי מדי' לזו' כלום וראובן בוטל שלוש שהרי לא הורה לו אלא שהם ששה ארים ויובע לכל אחד שלום ולני בוטל שמת המותר ועל הפאר הוא אכל שמעון המע' מת לו ואוור ששכתה לראובן ואין לשמעון חלק בו דאי' לראובן הרי החוקת שהרי לא חלק לך חלקי ועד עתה כתרתי גזל היה בידך ועתה תיש איתי ח' ק' הדיון ונס אחי אירש חלקי שכתתי לו וכתיבו אחי ואתה שוין ככתלתי ואם כשלו לזו' ככסות ח' ק' אחר ח' ק' ואתה ראובן ושמעון שגרי דראובן מודה לשמוען ש' לו היה אחיהם ויעמין שוכס' בשוה' וכל זמן שהככסות שלקח לזו' מראובן הן כשין או שאר ככסותם הכאן מחמתו כיוולן דראובן כדאש' שהרי משלו בתכס' לו ולא פחתה מ' לקי' של' אשון בלוס אבל אי' לתיבה לרבו וככסות ולא הכא מחמתן אין דראובן בוטל כלום כראש' אלא חוקת עם שמעון בשוה' שהרי שמעון אחר כא' לזו':

לבוש עיר שושן

לפניך תוכל לדרומו למר זכר הוא והיא כוננת הכל ואם
כינת כן ויטומסו אם הכנסים מופיעים הטומסו כונטל של
מלקים מלגז ממה כספך שאלו אם הוא כקביה הרי נדך
לזון אותה ואורך מלגז שמה כקביה הוא יוש לה ליטול הכל
ואם כן הנה ליה מיון המוטל כספך ויחלקוהו אם הכנסים
מרוכזין והכל בטל הנה כירושא והשמשו כיוון ככל ואל יורש:

ו אשה שוט לה ככפי וכל הכות עליה ועל כנה ומת יורשי
הבן כיון אחיו מלאה אחרים האם אמת תלה והבן
ורשה ולא כנו כרש אותו ויורשו האם אומרים הן מת תלה
ואין הן יורש אחי בקבר להחיל לאחיו מהאב כיון שהכנס
היו בחוקת האם מעמדוין אותה בחוקת יורשי האם מכנו
שהם יורשים ודאי כלומר שהם מוחקין הכל יורשי הבן כספ
הם שאם מת הבן תלה אין לאחיו מלאה ככפי אחו כלום
ובאם הם להגזו והמוכא מחכיתו עליו הראוי והוא הדק
לכל הכות עליו ועל כנו כשואף ואין יורש איהו מת תלה
ובהכל אומר האב מת מת יורשתו כמו ולא יורש אמת חשתי
הכנסים בחוקת יורשי האב ואין הכל יורש כהם כלום:

וא בכל הכי עליו ועל כן בתו ואין יורש איהו מהם מת תלה
אם מת האב תלה הרושמו כן בתו ומירי לקרובו שהם
אחיו מלאה וואם כן בתו מת תלה הדי הכנסו בחוקת יורשי
האב שאין האיש יורש את אחו בקבר להחיל לאחיו מאביו וש
אומרים דהבא כמו הכנסים בחוק האב כיון שהחוקת הנמלה
כאיתי פטט כמו כספך הקירובין הדק אם כנסה האב
ומת ככניה ומת בן בתו כחן או שאנסה בן בתו ומת ככניה
ומת אחי אחו כאין אידוע איהו מת קודם
הכנסים בחוקת אב. וש אחרים דבני אילו הוודכא ד
דוולקו יורשו האב עם יורשיהו בנת הסודר ליה דלא דמי
להא דלעיל בפסל הכות על חן ועל האם דהתם אם אמת
הבן תלה ואחר כך ההם כחו הכנסים מירי לקרוביה ולכן
מעידות כל הכנסים מירי לחוקתן אבל ככל הכות עליו ועל
כן כמוהו ככניה ומת ככניה וכן כתימת כאן או איכא
מירי כ הנחה אימאמת בתלה בקבר לכת שהיא קרובה
וראשכה אל האב אל ששע הוא אם מת האב תלה וכפלה
הכמה לכת בקבר ממה תחור ותשמש למענה לאחי אביה
או בני אחי אביה לקרוב קרוב קודם ולא למטה לכת דהא
אירובין שאין הבן יורש את אחו בקבר להחיל לאחיו מאביו
הבן הוא ועל כרחק מירי כרובה המלה לשמש תלה
לירש אחר ומתו לקרוביו לזניה כחא מירי לחוקת מי שמשאר
כדודו על פי שהיא עדיין בחוקת אחיו ששע הוא ול ונא
מירי מו שמיתה עד היום ומשך אם מירי כה למטה או תעלה
למשלה וחלקו:

וב ככל הכות עליו ועל אחיו על אחד ממורשיו והיה על
הבן שטר חוב או כתוב ואין לו לפרש אלא החילו הכנסו
שראו היה לירש יורשי האב אחרים הבן מת תלה ולא יורש
כלום ולא ינכח התכונה או הכעלו כות מאלו הכנסים
שהיה ראוי לירש ולא יורש והשעה כעלו חובות אחרים האב
מת תלה והכנסו בחוקת יורשי אב וכב מהם את חובותיו
על כעלו החובות והאפה להכיר ראיה שהאב מת תלה ואם

הלכות נחלות

לא יבואו ראויה לא וטלו כלום שהנכסים בחוקת יורשי האב
הם שהיו הם יורשים ודאי או מן האב או מן הבן וכחוקתם
דמי שהיו האב חיה שחוק ככנסו ואלו באים אחיו ובת
וכתובה ספק ואין ספק מניח מירי ודאי דלחוק ואמת וארבע
בנותיו היו ככות וככל עליה הכות ומתו יורשי רח בן אחרים
שחא ראוין או אמת מכונתו מתו ככרובה יהיו אבו ורשים
הכל שהיו רוב החמתה היו קרוביו ומרשמו מין מן האשה
אשלו הכו מולקין הכתובה עם יורשי האשה דקיימא לן כל
קביע כמחנה ע: מתנה דמי חכל אם היו הכנות באריות ובא
כעל של כל אחת ומקשה חלקין מולקין החמון על ששע חלקים
ארבע חלקים ולפי הכנות וחלק אחד לורשו האשה וחלק
אחד ליורש רח: בן:

רפא המעביר נכסיו סכניו ליתנם לאחר ובו יסעיפים

א ככר ידפת שאק אדם וכול להתנות על מה שכתוב בחמ'
דלאו כל כמותו לכפל שנתה התורה והנה התורה
כבר זכתה הירוש לקרובים קרוב קרוב קודם כמו ששע
מסודרים כעסוק ואם כו ומת ונמיר לביכך אין אדם כול
להירש כמו שאו בר לחיל ויורשו ולא לעקר הירושא מהירש כן
מנו והוא כרוא בין שהיה שכיב ארבע כין על כה בין בכתב
לביכך האומר אוש כלבו ככר ולא טעו מי כנסים אוש פלוני
כניו לא יורש עם אחיו לא אחר כלום
וכן אם אחר אוש פלוני ירשני ואפלו הוא אחיו כמקום פסול
כתאו כתי תרשמו בחקן פסולו בלא אחר כלום שהיו מתנה
על מה שכתוב בתורה וכן כל כוננא כיה אכל אה הונו יורשי
רבים כיון כנסו רבים או אחים רבים או בנות רבות ואחר
כשהוא שכיב מרע פלוני בני יורשיהו מכלל בניו או פלוני אחי
יורשני מכלל אחיו או כתי פלוני יורשני מכלל כותני או שרוב
לאחר ויורש לאחר דכרו קיימין דכתיב ויהי כיום הכחילו
את בניו התורה כנסה רשות לכל להחיל לבניו לכל אחר מה
שורכס והוא הדק לשאר יורשין כל דא שאחר כן בעל כה אכל
אם כתב להם ככתב בשאר יורשין נסכן דכרו
קיימין שאין דרך בשאר יורשין לעשות אחר חיה אכסורא
על האחרים אכל ככניו דרוקא כעל כה דכרו קיימין אכל
בכתב אם כתב כל כנסו לאחי מכניו קום לה לחלל שזא פשוט
אלא אכסורוסם לנכך רמח וכתיב למר שאובו מירשנו הכל לא
פושא אותי אכסורוסים ועל יסותן רמ' ספוק ד:
ב אחר פלוני ככניו יורשני ואל ינכר דכרו קיימין שהם
לא עקר בכרמי ירושה מאחרים ובתי והיה כיום הכחילו ונו:

ג אכל אם אחר פלוני ככניו לורש אלא כך דמי או שאמר
דאוכל בני חרש חקין וחלק שמעון או שאמר לא יורש
שמעון ככל אילו הלשונות הרי הוא עוקר ירושה מירש אחר
והוא מתנה על מה שכתב בתורה ולא אחר כלום וכן האב
דמלי ירושה דראובן בלא יורש דשמעון בן שמעון לא יורש

לבוש עיר שושן

הלכות נחלות

קצת

קדוש חלל לכמות בהם אחת פשוטה עמדת תבונה בהם.
ועל כעז עמדת כבוד נסתפק ו

**רפר אין צריך ערות לירוש שהיא קרוב
וצריך ערות שמתוכו ד' סעיפים**

א כל היוצאים וירשין בחזקה חף על כפי סוף עדות גמורה
סוף יורש אלא כהעדר עדים שהוחזק בהם שזה הוא בין
פלוני או אחר פלוני כדו הוא יורש חף על פי שאין פרושים
גלא והעין חלופות ומבונה ה' כאלו יורשין פי שהיא מוחזק
סוף קרוב שמת ואין אלו יורשין קרוב יותר מאנו היו זה
יורשו ולא חשבונו שאלו יורשין יותר מחזקו ולא יורשו
ועל סוף ר"ף פשו וזמן יורשין קרוב לו רשעל כעז ח' :
ב אין יורשים ורדן לכה על טובאוראוי שמת מירוש
אלו הם משעו כל שמת או שמתו נגונו חסוקן לפי תמם
חף על כפי שמתוין אמתו על כפיס ופועלת כתיבתה היינו
שעם עיניה וחסו חומה שהחמירו פניה כפיס קולס
בתלש כמו שכתבך בחוקין אכל יורשים חזכם ככסום
לכחם על פני הנגום חסוקן לפי אשה שאין מונחין מחוק
חכמם חסוקת החוקים לו אין אשה שפאס וזמרה כפינו
חף על כפי שמתו בלחמת נפסן משעמח לפיול אין היורשין
ככסוקן לכה על פיה :

ג אשה שארבעת כעלו וכהניחם היו חכמה ככסם לכה
על כפי שכתב יקום על סם אחיו המת וקרוק :

ד מי שסכע כמות שאין להם כסף וכאלו ערו טכע ככניה
ואכד זכרו חף על כפי שאין מוחזק את אמתו לכתמלה
שורשין כחולין ע לפיהם וכן אם כאלו ערו סכעל לבי ריות
ונחרם או אראיובניכ והעין איכל לו או שכתבך בתלמה
ומת לו ככה ולא הכירו ככנו חבל היה לו שמונים שוכקים
ככנו וסחורו כמותם שמונים ככל אילו פדכריס וכונת בהם
אם אכד זכרו יחרך כן וירדן לכהל ככדותו חף על כפי שאין
מוחזק את אשתו פנח החמירו כדכרוס אילול משני חיסור
כת שמת כניל לא ית שחאן חיסור כרת אכל לעכין מתיין
פיסנו כחורס אם עידין פשים שחוקתן למיתה והעירו טרלו
אוקם הדכרוס ואכד זכרו היו אילובתולס על פייהם :

**רפת שבו שברח והיוצא לדעת יעשו
ככסוקו וכוי סעיפים**

א פשו עכסכה וכמעט שמת וירדו יורשו לכהל חולין אותם
אין מונחין אותה מידם וכן ככרוס חמת סככה פולין
כאלו יורשין מן הכסיהם ואלו היה להם ככאלו לכונית ככסו
הם סאונס וכילין לחזור ומח אמתהו ככ שמת כמי סאפני
מרו כקן חלקו ומה מוכו אמתהו : אכל הוכח לדעת
סמשעו כן שמת אפילו ורדו ורשו לככסו וחלקים מונחין
מודע עד שוכיאו ראויה שמת מורושן דמח לא מת ואין לו
פכאל לכה ואם הודרנה מירדו קרובו לככסו היה יכול לכונית
סמרו וכל לדעתו על כפי ח' :

ב ונתקעם שכתבנו שכונו מפעם וזמרת חמת כככות
כככות חיוניו בית דין ככסן כככסיהם סלח
כסודו סהכות דין ענונין לקח ככסין כל עטם וככוד
יעשוין כל המשעולין וסוק מוסקין כור ככסן על כפי בית דין
ואם יוש הקרקעות חזרויין להם נהיית כאריכות קרובו ראיין
לורס כדו שכתבן דקרקעות ויחזקו בהם ככאלו דלוי וסוד
כמו אדם שאינם קרובים אם כעמדם ליריבות לא יוכיפו ולא
להרבות בירות להאמתם שהרי יש להם חלק כרם בארבו ולא
חוש להפסד הקרקע להכחיפה מה שלח ועשו כן הקרובים
הראויין לורס מהם וראוי שיחיו הככסום דמחא יועל הספלו
כככיה ויהיו הככסום כו כפלה ואף אם חזרו ונתו ל כככסו
ולסויו כאלו יורשם שרעה קמתן ה' כדו אדמה וקמתן אינן
עכדו אדמה חשמויין העובדו אדמ שהם יודעין ל' קה בהם
יותר ורשית אשכנו או הכירה שזין לזמנו הקרובי שהחירו
מה שעשו ומה שאכלו כמכנז כן אהרומים אם כן אמת
מדיבה ולמה לא ועמירו בית דין אכטורפוס כין כחמלולין
כין כמקרקעו עד שוכיאו כככיס או עד שיוודע כדולו שמתו
לפי פ' א' וכתבנה דכשמת ליתמי אוכה דמח לבית דין
ויתרשע למהות אפסורכאל ליתמי דמדיבה קככוד חכל גדולסם
לא ועשו דלא חשבו ליה למתנו לכיכר אינו אפסריס לדיקכנו
לא מוקמי' מיהו אם היה כאלו מירש כ' נהיית אכטורפוס לתכמת
הככסו חשמויין אותו ואין תקנה גדולה מו ויהי ז' איתריס
שיוודע וכולו לחמות שכולו למיר כיוון שאין דרכם של כבי אדם
לשרח כככסו גדולס חושטין שחל לרשודו וככסום יורשה
ונח חולקין : פושח סח כקטן ומשמיוין לו אכטורפוס ומהו
לקח כככסו ככו כקטן :

ג כככה הככסו וכרס האסוקן וככסו קמה לכהר וסכסם
ל' כור חמרים לגדור ויתום לתכוס בית דין וירדן
לככסו וחשמויין להם אכטורפוס וקורו וככדו ונודד וחסק
נאובר הכירות נוכח דמיהם עם אחר החש' לטלס כככות דין
ואחר כך מורדו הקרוב לככסו שיפיד תמונה שחח ותלוס
אילו הטרוריהם כככסו ואלכל חותם וכן סדן כככירות
וככדקאות חנוניות חשמויין להשכור ואונם כככוס עכדו
נח טריס ואין דרך לית חותם כככרשיות שאין סככסר חני
כהם אין מורדוין להם יורש שחא יונכס הסכר וואכלכו אלא
כונד עינין כותדן ששמדין להם נכחו ויהיה הסכר מיכח
ככות דין עד שוכיאו ראויה שמת או עד שוכיאו וסול את שלו
ואין מורדוין קרוב עליסם אלא לשדות ונכות וכרוחם ו
וכונת בהם סהיוו בהם כארום כדו שלא ופסירו ונחנאו
הככסו ככוס וכשחיסו :

ד כד'א כככות חמת כככות שהיא כככסו סח'א כככה
לכרוח ואין לו ככאלו לכונית אכל הונח לדעת ומחול
ככסום ואין יודע להוכין הלך ונס לא מה ארע לו אין חזרויין
קרוב לככסו כככסו פסיה לו פכאלו לכונית ולא היה שחא אינו
רונה מירדו קרובו לככסו על כך אשולו אם יוד מללקין
איתו ואין כין דין כככוס להטעל כולו העידי' לו אפסורפוס
לא לתקדעו ולא למטען הוליו לרפתי ואלו וסמכ' כככוכי
יהיה כין או מטעליו ונח' כיד מי סככס מת יודי עד שוכיאו
ויתכע או עד שמות ויתכעו יורשים ומקרקעו מי פככמו
שוכן ככסם אין לקמתן חמתו סכר

לבוש עיר שושן

הלכות נהלות

ויהי אלו כרס שהיה בהן ארום ושאריו כמעט פשוטם עד שיכיל ופרה או כרס שהיהם כרום ושאריו כרום שהיו כרוביו הוא איכר מהובו ואכרה לרעתה הוא ואין אבן מניוון להחזיר מיהו אם אחר וזאתה לרעתה כעלו ולכבדים בכלן פלא ירע בהן דינו כרובו שכונו . וכן אם הלך שלא לתקום שכנה ומשכ לחזור ולא חזר הנה כמו שזכר שלא לרעת שכוין פלא אלא לחזור ולא פלה על דעתו לננוות וכיון שלא חזר ודעו אירע לו דבר אובס שלא ויכל לחזור והרי הוא כמו שזכר שלא לרעת ולא היה לו פלאו לננות :

ש משמו כן דעת רובו כדון שכנו ונראה שלא שמו כשמי' והרי כ"ד מוזיאין כל המעלמין מוד ומשום כדון ומחויבין אותם אלן באמן להם ולא לוד קרוב כמו שכתבתי שפלא לעיל שהרי עדין לא כתברו ודעו שמת ודווקא בתורה קורכה אין כותבין מפלעלין לוד אבל לא לפעטופוס הקרוב הוא כמו אחר וע"כ לו זה שפיר ח' ולקמן ס' ר"ז ולא דעת ולכדעו לעולם מורודין קרוב' בארמ' עד שזכור ראוייה כרובה שמת או עד שזכור כמו שכתבתי שפלא לעיל ספיק ב' שכנו וכורה :

ג כשמורדין קרוב לכבשו שכנו או כורה לכבשוהו לרעת ושמעו כי שמת לא יורדו קטן שכניו שאינו וודע לעבוד את המלכה ושמת ויפסד את הכספים וכשממורדין אשטרופא על כבשו קטן אין מורודין קרוב' אלא לירע עמו מל חלקי שמת ויחוק בהן ויחמר אה"כ זה חלקי המנוע לו כורשתי שהרי החוקתי בו כהפסדים שהקטן אינו וירע שמתה בו כונד כגון שהיו שבי אחים אחד גדול ויחמד קטן וכשבה הקטן או כרס מתמת שכנה אין מורודין אחיו שגדלו לקו' שדעו מפני שהקטן אינו וירע שמתה אכילו בתקום פבול כדון מחאה המבואר במקומו ושמת לאח שכנים וחזור ויחמר זה הלא זה חלקי שכניו על כורשתי וכבר החוקתי ומטילי כן אמושל זה הקטן שנסבה אין מורודין אותו לכבשו שמת ואחר מתמת אינו ורפתי חלק זה ואכלו אם הוא קרוב מתמת קרוב אינו על אחר שמתה ג"כ אם לפחוקי בהן משום ורופה אין מורודין אותו כונד כגון שהקטן שכבשו לו לא אח מהם ואותו האם יש לו אח מהאב וישו כדור אכל הקטן אכ"ה אין מורודין אותו שמת וימות איש מן שאם של קטן ויחמר זה האם מאכנו שהיה אשטרופ' על כבשו שקטן אילו הכבשים שמתה ידו היו של אחר שמתה ג"כ אם הקטן וימתה אחר וירעו שכניהם את האם ואילו הכבשים בכלן לחלק אחר מהאב ואחר וישו ולא עוד אלא אכילו קרוב' האם אינו לאינו לאינו וירעו אש יש בו פוס גד שויכל לקחו אין מורודין כונד כגון שאם הקטן שכבשה היתה כשואה לאכנו מיושע שמת ויחמר אילו הכבשים היו של אה הקטן שהיה אשת אביו והוא מתה כמיו שכניו וירעו שכניהם אינו ירעתי אילו הכבשים מאכנו ואכלו עמו כיוצא שער חלקו שיש לו קול בין כבתים בין כבדות או שאשר זה שרונן להורוד כתבו עליו שער ארוסות אכ"ה אין מורודין דמיושבין שמת ויאכדו הסטרו ויארכו הימים ויזכר הדבר לוד שמתה ויחמר שחלק וירופה כח לו מתמת או אחת מורושו וכל זה שאמרנו שאין מורודין קרוב לכבשו קטן מורו' שפכבר אינו שזוכין על' פלאן אחד וכבר חלקי שזכור למר הרי כבר חלקינו ויש' בכל לחלקי אכלם לא אין חלקי עדין ושמכו' על' פלאן אחד מורודין קרוב' לכבשו קטן . ויהי עוד לא אין מורודין קרוב' לכבשו קטן היינו כשמורדין אותו בארמ' שזכ"ר ח' ספיקו' אכל' כשמורופו'

כעלמ' שאין לו הכאה מן הכבשים מיתר' ללא וכחו לסע' ורופ' שישוק . וכן אם לא היו הכבשים מירובת הקטן אלא שכלו לו מחקים אחר מות' להורוד הקרוב שלא ויכל לבא כשבע ורופ' ש' הא ראיין מורודין קרוב' לכבשו קטן דוק במקרקעי דמדין כהו שפכת חוקה אכל ממות פל קטן ומחכים פניה' ר' קרוב ועדיף טובי קרוב מרחוק שכיון שהיה באמן ודעו יפנסו עליו ויותר מרחוק להתעסק עמה ביותר ולכן אם יש כאן קרוב ורחוק ושניהם כאמנים כשזה הקרוב קודם ומעמדין שיש אכל אם הקרוב אינו באמן מעמדין רחוק כהאין . וכן קטן שיש לו מקום מאכנו או מרחוק אחר ואכנו חו' אין מורודין שאכ לכבשו פסדו אין מורודין קרוב' לכבשו קטן לא כ' ד מעמדין לו אשטרופוס . ואם הם משלשין ואכנו הוא ראוי וכאין להו' אשטרופוס מעמדין אותו . ויהי קטן שיש לו אה אין בית דין כזוקקין לו כלל לכעמוד לו באשטרופוס אפי' בקרקע אלא א"כ אכנו מחוק שאלו הולך כדקדק טובים :

ד משעה באשה אחת שהיו לה פלטה כנות וכשכית הזקנה וכת אחת שמת ואח"כ מתה בת כניו והביאה בן קטן ואחרו מכמו' אין מורודין וזת הכת שהכ"ר לכבשו שמת ממה שהק' וכמתה שיש ככשו יולדו לקטן ואין מורודין קרוב' לכבשו קטן קטן אין מורודין אין הקטן לכבשו דמח' עדין עוקבה כהאין ואין מורודין קטן לכבשו שכנו אלא כונד שישן מתוך פסדו להעמוד אשטרופוס לחלק של קטן מעמדין שישטרופוס כלל כבשו שזקנה אחר ויש שמעו שמתה הזקנה ולא כונד מש כשככת ששכנית ואחרו מכמיס מרד כת לשלש' מכבשים שהיא חלק גירושתי ורד הקטן לשלש' שהיא חלקו מכבשו הקרובה וכלל גירושתי ורד הכת שהכניו מעמדין אה אשטרופוס ואין מכוונן לרד כואחותה שהיא כהאן דמחמתה גב' השכניו אחיהת ויש לקטן מנו אותה השלש' כירוש' אמה ואין מעמדין אשטרופו' לכבשו קטן וכל כלי כיה :

ו שכניו שהמירה וכפאת ליווים לא אמרין לדידיה היא כמשומד אולם כבולות להכפיש שמירודין ולא מעלין וישו כל כבשו להעקר לתתם לעבדי או לישלם לקהל שאלו חשמד אולם כבולות להכפיש שיהי ויכל לאכול של היתר וזכור של אישור כדי למרוד ויחמר קרובו אכלו שמתמה כשכית' וישלם וכל מה שפושע עכשיו וישלם להכחמה ולא להכעוס לכוב' מתקנתם ככבשים כדון ככשו שכנו שלא המור :

רש

יתומים גדולים וקטנים היאך נגמ' מנכניהם וכו' הסעיפים

א יתומות והנחם כיום גדולים וקטנים או כבות גדולות וקטנות והנדלות נרכיבם להיהו יותר מהקטנות מכלבשו וישו והקטנים נרכיבם לקנוא יותר מהגדולים כמובות אין כיוצא ולכבוש מן האמנם לא יתלוקן הכבשים כהיה וכל אחד וישלם ויוון משלו ודווקא כשמתו דמחאה שהבי אכילו גדולים אכל כשתם כיוצאין ומחמר ככשו אילו פס אילו דממתן שיתפין ככשו ומחוקין זה לזה ויש מן שחלק כיה :

ב כ'ד' שאין מעשלת לקטנים כמה שלוכשים הנדלים אכל גדול האתין הכושא וכותן ככבשים ויש מעשלת לקטנים כמה שהיא מליב' ויש כדי מטיה דרבו כשמעין פשוטיהם ונותנין שמת כדיו וליב' מתקום הכית ויש שישו כדורשמת

אכיהם של יתומים הם:

- א** זכשמיחידון בית דין הסטרופוס: ליתומים מוסרין ליה כל ככסו הקטן מקרקעיו ומטלטלו. שלא תזכרו והוא מנוחל ומכוסה ומכסה ומוכר וכדומה ומורע ועושה כמו מה שבידו להגותו. וטוב ליתומים ומזכירונ ומשקן ויולדיון ויביתן להן כל כוונתו. והמהן מוכריו הראוי להן ולא רגו' ירסו ויגר מחאיו וגו' ונתנם של טיהם ויגר מחאיו:
- ב** והנשא כהרקות ומטלטלין של יתומים נרוכזין בית דין למנות האטרופוס של כל האמות של יתומים שהיה להם אכיהם איכה נרכיסו האטרופוס לכל בני דין פשוטין כהן בודקין מו שוטל וכבשי' שיש להן אחיות ויחונן עדות ויהיה או'ם בחלק ושומ' לרבו תורה ומשולב' לן כל פסלו וכו' ונתנו לו השמ' של יתומים כבד ד קרוב לשכר והקום להספד ולא חייבין חסום ירוכות דהיו קרוב לשכר והקום להספד הינו רוכב תאלי עירדרכן ומכמת של יתומים הקלו כי והמהתרו' ע' כלבוש ע' שוין ק'ס ונתגלו היתומים משכר כסום משכר המות ע'ן א'ם א'ן לו קרקע וכע'ן להם ומשון של זכב מוכר ש'יין כו פו'ן בותמ'לו המעות קרוב לשכר והקום להספד ודוקח' השכונן שא'ין לו פו'ן ב'ן קרוב מוכר אבל כל'ם ח'טיו על זכב לא יקחו למשכן ע'מ'ל' אחר' כ'ם ויבא ויתמ'ס'י'ן ושונ'הו אחר מותו ח'ם ויה' א'יו היתומים משכר כסום משכר המות כדון ובה' ובפק'ו לו הפכר ק'מ' מה שד'לו ד'ויכ'ים או ש'ים הפכר או תנ'ו או א'ילו ר'ב'ים הפכר ליתומים א'ם ו'אלו ש'ו פקד'ה ליתומים ע'ש'ן לא מ'אלו אר'ם טו'ה'ן לו המעות קרוב לשכר והקום להספד ק'ם א'ילו. וז'נ'ול'ן מן האמות ליתומים ע'ש'ש'ט'וב' ע'ד טוק'ו להם כ'מ'ת' קרקע וסוד'ן ואת' כ'וד אביש'ר'וסם ש'ע'מדו להן וא'ם ורכ'ו כ'ד ל'מ'ת' א'ס'ירוכ'א ג'ם כ'מ'ת' הרעות כ'ר'ים וית'ם האטרופוס ל'ד' א'ם בחלק קרוב לשכר והקום להספד כמו שאמרנו ובמעותם לו וית'ם לו ב'כ'ו כ'ד כ'יהיבו דת'ה' ש'ע'מ'ת' ד'בי דוכ' ע'ו'ה' ו'ש' אחרים כמו ש'א'ש'ט'וב' וכו'. וית'ם אחר'י'ן כ'ר וכו' לקבל המעות לשכ'נו קרוב לשכר והקום להספד וית'ן א'רוח טיה'ה ב'ות אחר וכל'ך ש'ע'ש'ט'וב' ע'ש'ש'ט'וב' כ'דו להקום משכ'נ'ול'ות ש'כ'ת'ם:
- ג** כל מי ש'ם ב'דו מטלטלין של יתומים לא ישירו אותן ולא ימכרו אותן אלא על פי בית דין פ'ם אכיהם ודוקח' שלא נמכ'ה כל אטרופוס אבל אטרופוס ע'שה ב'אל בית ד'ן כל מה ש'כ'ר'ה בעכו'ו טוכ'ת היתומ'ו ומו' ס'ה'ו ב'דו המעות היתומ'ו והיה אותו על משכ'נ'ול'ות של ג'ו'ם וימכ'ר כ'ך האטרופוסים של יתומים וימכ'ר ה'ול'וב'ן ע'מ'ל'ת' ק'ש'ם ע'ד'ים כ'וונ'ל' ל'חכ'ר'ם כ'ד ב'יוק'ר אומר ש'מ'ת'ר'ו'ם מ'ע'ל'ול'ות של ג'ו'ם ר'וב'ים וית'ן מ'ה ש'ז'ו'ן כ'מ'ק'ומו כ'כ'אן הד'ן פ'ם היתומ'ו 'ט'וב' נרוכ'ים ל'ז'ו'לו ל'כ'כ'ול' ח'ש'ש'ט'וב' וא'ם היה ח'קום השוק קרוב למד'ו' מ'ול'וב'ן מ'טלטלין וית'ת'ם להם פ'ם מ'ר'ח'מ'ט'ל'ט'ן וס'מ'ר'ו' פ'ם של ע'ש'ל'ו כ'מ'ס' ונ'כ'ר'ו ד'מ'ש' עם המעות של ויתומים ד'מ'ס' א'ם וית'מ'כ'ש'ל' היתומ'ו' כ'מו כ'ש'ל'ין כ'ו'ן אחרים ש'ה'ו א' קרוב אבל למקום רחוק פ'ם שכ'כ'ת דרכים וית'ת'ם על פי ש'ם ש'ול'ים כ'ה'ם וא'ב' ח'מ'ס'ים ל'כ'פ'כ' לא יע'ש'וכ'ן כ'ש'ל' יתומ'ו' ו ו'וא'ן ש'ול'ים מ'טלטלין או ס'מ'ר'ה של יתומים כ'ד'ך ו'ם ו'אל כ'ד'ך ש'ם כ'ד ש'ם א'ונ'ם א'א ש'כר מ'כ'ו פ'ם כ'ה'ש'ט'וב' ש'מ'א ו'א'ח'ו'ן א'ם וית'מ'כ'ו ע'ד ש'ח'ס'ו קרוב וכן כל'וב'ה' כ'ו'ם:
- ד** רשאי האטרופוס למכור כהמה וככדים ושחית' שדות וכדומ'ם כדלהל'יל ליתומים ש'ה'ו טור'ך גדול ליתומים וכ'פ'מ'כ'ור השחית' שדות קודם כ'ו'ן כ'מ'ה קוד'ם ל'כ'ד'ים

דכהמה מנוה וית'ר לקנות ושכדום קודם לכתום והכל לכן רחות ע'ן האטרופוס מה ש'ה'ו' ל'מ'ע'ול' היתומים אבל לא וית'ר'ו וז'מ'ו מקמת' ש'מ'א ונ'כ'רו ד'ע'ל'ו'ים ע'ם ל'נוכ'ס' איב'ו מ'א'ם ש'כ'ה ב'ית אכיהם כ'ו כ'נ'וד ק'ו'ם לה'ם טיה'ה של אכיהם ק'וד'ם וא'ין מוכ'ר'ן שדות ל'ק'ח עכ'דים ד'ה'ר'ות' ד'מ'ת' ע'ד'ו'ם מ'עכ'דים ר'מ'א ומו'ת'ו. אבל מ' ה'ן א'ין מוכ'ר'ן כ'כ' עכ'דים ל'ק'ח שדות ש'ח'א ו'כ'א ע'ל'ו'ה'ם ש'ר'ע'ר'ו'אל ד'ר'ש' ה' שדות ע'ד'ו'ם ומו'ת' למכ'ר עכ'דים ולקנות שדות אבל מוכ'ר'ים ק'מ'ת שדות ל'ק'ח ע'ו'ר'ים לפ'כ'וד'ת שדות האחרות ש'ש'מו'ד'ו'ם ה'ם ע'ק'ר להס'ב'ו'ן כ'ס'ם כל כ'כ'ו'ם שדות וכ'רו ש'מ'ר' ד' ו'בו'י' מ'י'ת'ו לא ק'ר'ת'ו לאש'ת'ו ח'ש'ת' ו'ל'ז'ו'ר'ו ש'ד'ו' ה'ל' א'ל'א ש'כ'ת'י ב'ית'ו ו'ל'ש'וד' ש'ד'ו'. וא'ין ק'ר'ת'ו למכ'ר כ'כ'ו'ל'ו'ם ד'ר'ש' ו'מ'ח'ס'ן מ'ן ה'ש'ד'ו' ד'מ'ל'ק'ו'ת כ'מ'י'ן מ'ד'ה ש'וכ'ה וק'ר'וב'ם ל'ש'וד' ש'מ'א ו'ל'ז'ו'ר'ו' פ'ר'כ'ר'ו'ן א'ז' ש'מ'א לא ו'ל'ז'ו'ר' זה ח'ס'ק'ה' א'ין אטרופוס וכו'ל ל'ק'נ'ו'ת ש'בות ו'ת'ומ'ים כ'מ'ת'ו' ש'ל'ס'ת'ן ש'ד'ו'ן א'ין ג'ו'ף המעות של האטרופוס ו'ג'ם ה'וא לה'ג'ו'יל מ'ש'ל ח'מ'ת'ו'ם ל'ק'ך א'ין לו כ'ו'ל'ו' ה'א' אכל'ם אחר מ'ק'מ'ו'ן ג' ליתומים כ'מ'ש'מ'ד ש'ל'ס'ת'ן של האטרופוס א'ף ע'ל ג'כ ש'ח'י'ן ל'ן כ'מ'וכ' של האטרופוס כ'ו'ן ש'ה'ו'א ש'וכ'ת ה'ת'ומ'ים ל'ת' ע'ל'ה'ם ע'מ'ת' ק'נ'ו:

וב ה'ה ל'ה'ת' תכ'ו'ת' א'ל' ה'ת'ומ'ים וס'וד' ע'ל כ'כ'ט'יה' א'ין ל'א'ב'ו'ר'וכ'א ל'ז'ו'ן כ'כ'ט'ו'ם ש'מ'א ו'ת'ומ'ים ב'ג'ע'נ'ו'ת'ם ו'ס'וכ' ג'ס' ש'ית'ת'ן ע'ד ס'ד'ג'לו ה'יתומ'ים ו'ד'ו'נו כ'מ'ת'ם אכל' א'ם ש'כ'ר ו'ר'ר ע'ו'ן ל'ק'ן ו'ש'מ'ן כ'כ'ט'ו'ל' ו'כ'י' לה'ם הד'ן ק'ים ו'ה'ם כ'מ'ת'ים א'ין ה'ת'ומ'ים כ'מ'ש'ד'ו'ן ו'כ'ט'א' ב' ל'מ'ה ז'א ו'ד'ו'ן ל'כ'מ'ת'ם וא'ם ו'כ'ה ו'כ'ס' ו'א'ם ו'כ'ס'י' א'יכ'ו ט'ו'ון ל'ה'ם ל'ק'י'ן מ'ד'ת' הד'ן כ'ו'ה מ'ד'ו'ה'ם ע'ל כ'מ'ל'ת' ל'ה'ם ל'ס'פ'י' ו'ל'א י'ר'ו'ת' כ'ך מ'וד'ו'ת' ל'ו'ש'ת'מ'ל'ה' ג'ם ל'ת'וכ'ש' ס'וכ'ו לו ש'א י'ד'ו'ן ו'מ'ת'ו'ן ע'ד ס'ד'ג'לו ה'יתומ'ים ה'ם האטרופוסים כ'ש'ר ל'ה'ע'וד ל'יתומ'י'ם ל'ט'ו'י'ן ש'ט'י'ן מ'ל'א' ג'ב'ד' ק'ל' ד'כ' ע'ר מ'ע'ת'ה'ם ל'א מ'ג'ל'ת' ל'א ד'ל'מ'ת'ת' ל'ש' א'ש' ג' ד'ל'כ'מ'ת'ת' ו'ו' ט'נ'ו ל'מ'ע'ת'ו' כ'כ' א'ין ע'ש'כ'י'נו'ם א'ס' ע'כ'בו ה'א'ש'ט'וב'י'ו'ם ש'ת'ה'ן ע'ט'ב'ה' א'ש' ג' ד'ל'א ש'כ'ס' מ'ח'מ'ם האטרופוס א'ס'וד' לו ל'ש'כ'ו'ן ד'כ'ר ש'כ'ר'ה' לו ש'כ'ר' ע'ק'ר ד'מ'ש'ת'ם פ'ם ו'מ'ש'ן א'ין ר'ש'לי'ן ל'ז'ו'ל' ח'מ'רו'ם ו'ה'א ד'ל'מ'ד'ו' ע'ש'כ'ו'ן ל'ז'ו'ר'ם מ'כ'ס'כ'ל' ש'י'א אכל'ם ש'א'ט'וב'י'ו'ם ט'ו'ון כ'ר'ו'ה' א'ין ד'ב'ין א'ל'א ע'ל' ש'ם ש'ט'י' ו'ז'ו'ל'ב'ן א'ין ל'כ'ד' נ'ט'ע'ו'ן ל'יתומ'י'ם ש'מ'ש'מו' ע'ש'כ'ת' הא'ט'וב'י'ו'ם ת'מ'ל'ה':

וג א'ין האטרופוס ד'ש'א'ן לה'ג'ו'יל עכ'דים ל'ה'ר'ות ו'כ'ט'ו'ם ל'ק'ח ד'מ'ס' ע'ד עכ'דים כ'דו פ'וכ'א'ו ל'ש'וד'ת' כ'ו'ן ש'כ'ת'בו לה'ם אחר'ים ח'מ'ת' ע'מ' ש'ל'א י'ה'א ל'יתומ'ים ר'פ'ות כ'ו'ן ע'ד ר'ג'ו'ם ל'כ'ד'ו'ת ע'כ'ו'ם כ'כ'א'ש'ת' א'ין ר'כ'א'ש'ת' א'ין ר'כ'א'ש'ת' ו'א'ת'ם ל'ש'כ'ר'ו'ם ל'ש'כ'ר'ו'ם א'ין ג'ו'ב'ן ק'נ'ו'ם לה'ם וא'ין ה'כל ו'ר'ד'ו'ן ש'ד'ה' ד'ע'כ'ר ע'ש'ו' כ'כ'ט'ף ו'יכ'א'ו ל'ש'כ'ר' ע'כ'דים א'ז'לו ש'יכ'ו'ן מ'ל'ה'ן אכל' מוכ'ר'ים א'ו'ת'ם ל'אחר'ים ל'ק'ב'ת' היתומ'ים כ'נ'ו'ן ל'א'כ'ו'ל'ם א'ו ל'ק'י'ם ש'דות' ו'ל'ק'וח'ן ת'ה'ם ד'מ'ס' ע'מ' ש'ח'מ'ר'ו'י'ת' א'ו'ת'ם ל'אחר'ים ל'ר'י'ת' ו'א'ו'ת'ם האחר'ים ש'ש'מ'כ'ר'ו'י'ת' א'ו'ת'ם ש'ה'רו ג'ו'ב'ן ק'נ'ו'ם לה'ם כ'מ'ת'ם ש'כ'ת'ו'ם ו'כ'ל' ז'ה' ל'א'ת'ו'ר'י'ן אלא ב'ל'א ר'ש'ו'ת' כ'כ' אכל'ם כ'ס'ל ר'ש'ו'ת' כ'כ' ו'כו'ל' ל'ש'כ'ת' ע'ל'ה' מ'ז'ר'ט' מ'ה'ל' ו'ל'י'ב'ים ה'ת'ומ'י'ם' ו'ד' כ'פ'צ'ר'וס'ט'ו'ן ת'ר'מ'ו'ן ו'מ'ש'ע'ר'ו'ן כ'כ'ט'ו'ם ה'ת'ו'ם ל'א ר'ג'ע'ו מ'ש'ל'ו'ת'ם ו'ת'ם ש'מ'י'ו' מ'י'ת'ו'ן ד'ו'ן ע'מ'ם אכיהם ש'ל יתומים ל'כ'וכ'ך ת'ר'מ'ו'ן ו'מ'ש'ע'ר'ן כ'דו ל'ה'א'כ'י'ם ש'ט'י'ן מ'ח'כ' א'ין א'ת' ה'יתומ'י'ן ד'כ'ר ה'א'ס'וד' אבל לא יע'ש'ר'ו' ולא יע'ת'ו' כ'דו ל'כ'ו'ת כ'רו'ת מ'ש'ק'ו'ם ס'מ'ה ש'מ'כ'ר'ו'ת'ה'ם ג'ם מ'ן ש'מ'ש'ע'ר'ו' א'ו ו'מכ'ר'ו א'ות'ם ס'כ'ל ו'ז'ע'ש'ר'ו ל'ג'ו'ר'ת'ים:

לבוש עיר שושן

חלמת פקדון

שמינית בקרקע או כמות של אכנסים בא נ"כ האונס סגנכנו
סחט שחרם כראון והשמיטת בקרקע או כמות של א
אכנסים לא הונגנכנו נ"כ אבל הכא גם אם שחר כראון בכיתו
הוא וכולל היות גם כן משתמה בכות דמאלך המתות מהו הכא
ומה לו התם וינחיתה לאנפם לא גרמה המיתה אבל אם נככה
בכח מן האונס ומתה כדרכה בכית הגנכ הרי השומר חייב אף
על פני שהוא שומר חנם שהרי חטילו לא מתה הרי הוא אכנס
כיד הגנכ והרי נחיתה לאנפם שפטה לגנכה גרמה לה להגנכ
שאלו סמרה בכיתו לא היתה נגנכת וכן כל כיתא כזה :

העלה הכזה לראש ההר ובפלה ומת' הרי זה פשיעה וחייב
שלא היה לו להשתולל אחרת עם כדרכה ששור דה"כ אין
זה חלמתי כפשיעה וסופו באונס דאבי' לא העלת' לראש ההר
היתה מתה בכית דאלך המות מה לו הכאומה לו התם :
וי' לא העלה הוא א"כ הוא עלתה מעממה לא מכשה אם
עיתה כג' כרחו שלא הו' וכל לתקופה ועלתה וכלתה
ומתה שהיו ששור דכזה אינם הוא אלא חט' לא עיתה בעל
כרחו אלא היא עלתה מאליה אין זה כשיעה מה שעלת' מאליה
אלא דומה לגנכה ושומר חנם ששור דה"כ :

וכ שומר חנם שהיה הבהמה וכנכס לעור ונא ארו ודרכה
ואב וטרפה אין אחרים אילו היה עם הו' מנול ומייב
לשם אלא רחוק אם נככה ב' ע' שדרך בני אדם לנכס ששור
אזי היה וכול לה' לו' וזהו ש' דהא כס כדנשרי אכנס הוא
ככנס כש' שאין דרך בני אדם לנכס דואין אם היה שדיה
ובול דהיו הרי זה שש' שלא היה ליכנס ומייב ואם לאו ששור
א"ע דהיו כמי' מתו' כפשיעה וסופו ל' אונס דק"ל דחייב
אין זה האונס כח מחמת הפשיעה דהא ביני אדם לא פשע
שלא היה כשכס לפיור הוה אירע זה האונס שהיו כאין הואכ
והארו ודרי הוא לא היה וכול להגבול ע' סומן ג' כעוף' :

וג כינר דרך השומרים הכל לפי התקדון וגם בקדון שדרך
שומר'ו הכיחוב בכית ששור כגון קירות ואכנסים וגם פ'
פקדון שדרך שומרת'ו ואחרי הכפליה דהא ביני אדם הנדול'
ויכונס' בהן וגם פקדון שדרך שומרת'ו להיחוב בכית כגון
סמלה ונולית'ו פקדון שדרך שומרת'ו להיחוב כתיב' או
כארזו ונעלה ענין כדדי תש' וכולו כסף וכולו וסכונאי'
כזה אם דפת' חובות קרית'ו אל' עכברים ואין החיבס
שומרה מעולה לכנדים אלא גרוד' להאם הכנדים וזרומה
להם על כס ולא להיחבה כתובה והכל לפי הענין :

יד שומר שהיה הפקדון במקום אכנס או אילו ל' שאינו
משתמר אסופה ונגנכ מס' או אכד או אילו נכנס
משם כגון שגמלת' ליהק וסדף כל הכית הרי זה שופע ומייב
לשם דק' לתלמי כפשיעה וסופו באונס חייב כדלעיל ואף
על פי שהיה הפקדון עם של א' הוא מקום שראוי לשמירה
ששור ואם אין המקום ראוי לשמירה חייב כדשלו דשאו ארס
לעשות מה שזכרה אבל כס' אחרים אינו דשאו והו' שופע אף
על כס' עם שדף :

פ' כפשיעה ודוכריה ולפוטיו של זה ושל כסף ואכנס'ו טוכות
אין להם שמירה אלא בקרקע ולא יקברם שומן בקרקע
מ'סום אם רמאו ש'ספסון בקרקע ומכירו' אם יש חלל מתתיו
לכך אין ות' עליהם לא עובי שפ' שאין חלל יוכרם אם או
ושמינ' כמות כשע' בתחת'ן מוקד לקרק' או כטמ' הסוכ'
לקריה פנס' שה אין החלל בוכר ואש' לא ויתנם באמנע עובי
הכית' רק שפכס טמ' כתיבו אבל לא באינפ' הכותל שח'
מכרו הגנכ' ונגנכו שכן דרכם לששור עם ואש' לא הטמינ'ם
כראו אש'ו כתבם כתיבתו ועל' כשביהם כראו ונגנכו או

כאכרוהו ליפוט מייב לנפלו :

א' המחקוד הכל מכירו ככתי' ערכ סכנת כמקד לנפן השמיט'
לא הטריחו בורכין' יק' כרם מיד מכנו סכוא סוד'
כככור סכנת ו'איונו חייב לקיבור עד מונאלי סכנת כד' וכת' ו'איוספת
דריך ל'טוכס מיד ואב כת' אחר למונאלי סכנת כד' לקיבור ו'איוספת
צקבר ונגנכו או כאב' מו' כ'ואו כ'אחיק' הוא ת"א אומ' סוכ'
לקיבור כד' פ'סחה המר ש'כדיל' כדו לקיבור דכין ד'ת' ח' א'
חרר על מנו' הכדלה ל'כ' ו'תתן דולת' מכסו לו' וזו' להכדלת'
וש' שומרוס' דכות דין אם הפקד' ת"א ש'יכל' ל'שאו' לתקד'
פ'ר ששור שוכדיל :

א' אם התנה בפקד' על מנת שלא אטמס ספק בקרקע וכן
כל דבר ודבר שאינו כפשיעה והתנה פ'סוכמו עם ש'
הכל לכי תבאו :

נח כד' א' פ'סכס'ס' אין להם שמירה אלא בקרקע כשע'
שהנכנסים מנויים ואכנסים רמאים שמשפסם אחריה' אבל
במקום דלנכס כל הכאין דריך לכסותם בקרקע אלא מנחם
במקום שמחוב מעותיו וכמקו' העש'תמר כפי דרך המקו' וכנה
הזמן שהיו מקוד' :

וט' ואפי' במקום פגנכוס מנחם לא אמרו אין להם שומרה
אלא בקרקע לא כמפקדו' תם אלא הבור' לש' ח'ר' אבל
המפקדו' מעות אלא סכונ' אלא הקפס'ס' כה' טרוח כפס'
דהיו כמו אחר לו כפירוס' פ'אינו מנח'בו לקוברו כקד' דשט'
בכל כש' שוכ' להעמס'ן ולפ'טות כהם כחזרה ג'טק' ד'ח'
ומכונס' כד' להגות' מן הקרקע כשש'א' דכל דין דראין כה' ג'
לאו דייבא הוא :

כ' הפקוד ככפיס' אלא מכירו ודרך לה' לנכס'ו לכונו' אופ'ט'
עשו מעות מקיים לקוח' נכיים שהיו כדורו וזכריה'
כדורו אי' קבורים לו כראו' על כטנו ומכנר פניו כפניו' שיהו
עוביו על ימים תמור עד ש'יג' לביתו ויקברם כראו' ולא
לא קטרם כדרך הזה'ת אכלו' באכנס' חייב לל'ס' שהר'תלמי
כשט'ע :

כא' כל הפקדו' אבל בעל הכית בין כלים בין מעות על
אשמו וכנו' וכנו' כותי הוא המקדו' לפיכך אם כת'תפקד
הפקדון כיד כנו' או כנותיו הנדולות או כיד אשמו וסמ'ו
בראו' ונאכד' או נגנכ ששור דעל' דעת זה חסרו' לו שהא' לו
רשות' למוסרו להם ונאכנסים לוה' חס' החזור הנפק' את
הפקדון לאשת' המפקדו' ששור וע' ל' ביז'ן ש"ח סכוף' ח' אבל
אם חסרו' הנפקד' לכנו' וכנו' ביתו הקטנס' או לשכרו' בין
גרולים בין קטנים דפתס' עכדים אינם כאכנסים ולא על
דעתם הפקדון על שאלח' שקרובו ע'אכנס' שרוי' עשו ככית
ואין סוכיבו' על שאלח' ואין דריך לומר ח' מכנ' ו'אחר'ה'
זה ט'עס' מחייב לפלם אלא אם כן הכי'ו השומר הפסו' ראש'
כעדים שלא כשע' ואם לא ויאל' ראש'ו ותכ'אל' לקח' פניו' כ'ו'
וכן אם הנוח' אחרים ליכנס' במקום שפקדון מונח' עם א'ע'
פ'אינס' כחוקת' נכיים אם נגנכ חייב לל'ס' דהו' כפשיעה כו'
שומר שומר' ששור' סוכיב' כמו שמינ'אל' לכנו' בע' ל' הפקד'
כב' היכא שודע' שאין דרך הכפסד' לששור הפקדון כפנ'ס'
לא דרכו' שכל סקדון ששע' ידון כידו הוא מסרו' לוד' אחר'
שהוא מתתו' אף על פי שאינו דרו' ככיתו ואינו כמקד' על
שולח' הו' דונס' כמופרו' לכנו' בוית' דודאי' עם על דעתו'
הפקדו' ובו' :

כג' מעשה באחד שהפקדו' מעית' אלא מכירו' וכתם' השומר
לאשו' והוא כתמה' לתוך תוכת' ולא' שמינה' אות' בקד'ן'
כדו' ונגנכו' ואחרו' חל' שאין ככש' חייב לל'ס' מכנו' שמינ'ס'
ל'אמו

לבוש עיר שושן

הלכות בקרון

קטט

לאחר והיו שומר שפטר לשומר כחן שכבר אמרנו כל המבוקד על דעת כבודו וכבודו הוא מבוקד ואף על פי שהוא נא גוריעה שהיו של בקרון כדי שתמסרם בקרקע טובול הוא לטעון ולומר כבודו יהיה שומר תורה בהם ולמסרם היטב כשהוא שכר ששה שני וכן אף אלו חובות להם שהיו לא אחר לה שהם בקרון אמרו הכהן ז"ל וכשע הכן שאות המעשרית בהם הם שבתן לאחר ויבטרו וראש תשבע שבתן לתוך תובת' ונגבכו ויפטרו שביהם אבל אינה נדונה לטעם של הדויעה הכן שהיו של בקרון אף על פי שאם היה מודיע אותה הנה היתה הויאל' גל' והיה בקרקע כמו שהיה הדין בומו חמתי סת' וזהו חכמו בקרון ויבול לטעון ע"ה טענת והיא אמר לה לך לכוני ויבול להשמייה בטענת ספק וזה הנכריכו לכן ששבע שאם דרוהו ללא דבר ראויים הוא ושאם בענינה לא היתה ונתת את אלנו הימעות שבתן לה ככה היו צנות של בקרון לזכות הנכריכו הכן לטעם הם חבל בדבר שכויים כנון כלי ויסת' ויבול' בחילוי כנון ששבע ששני ל לבדו שושי אשפר לווהו הנכנס ממנו ויבטרו שפניהם וכן כל בוטא בזה:

כד מוכן אחרילד ששומר שמכר חקרון לשמנו וכמו כתי' וימנעם שהיו חקרון ול' שומר בדך השוארים ששם חוביהם לשלם לבשל בקרון ובעל הכות שפטר סכל ה המפקדו של דעת אשתי ובכני הוא חקרון וזה און ללם לשלם זה דבעל הכות חייב לשלם דאו לא תיהי הכולו בקרון שהיה חוקד ביד אדם ואלו חשתי וכמו ויבטרו ש חוקרון דשאלו ושל דעתם חקרון זה חילוי הוא חמר חקרון כיום ומה גאלם כשל רבתי כדעת:

בה מעשה כחמד שהקדיה כענו אבל הכרו והיו לו לשומר ג"כ כות' אמרנו ולא לו לאמתיך וטולאיה הכעות וכפרך אותו לתוך הכשר והיך העשם והשלך מבזעם של פקרון ואחרו חמתיים זל' הדים כבור שכתו לה חמר לו מזה השלך וזהו אל תשלך זה א היה כבור שפניהם ש"ל אשורה חקום הוא לו ואינו חקרון לזה פיוסול דיוח איהו וזהו לא יבול לביכך שומר שפטר יבס כעל הבית שבור שהיה חמר לשמשן אוהי בקרון וזה פשוט הוא ששפס השלך קן האחר וכונו כנ"ל לשלם רקמה שכהנה כלכד למוכך אם בעשה השכר מווח שפטר מלשלם דהא לא אהכרו כלום אחרכס שאל באוותרג' להיות שכר מווח והכסו איהו כון כך ובן חייב השומר ששכר עכר אורע ולא פספ לנותרו וטול מוח או שאל לא חמר לשפאר גלו אלף חמר לו פתם טול כמות והשלך לשכר דהו בניו כשועה וכן בל כוונת כוהו וחס היה כמות חקרון דמוק ממקו' להשתכר ושנו קרוב וזהו ששולם לכא והיה עם בעל הבית ולא חמר לו דבר חייב לפי שבכרא אותו שפיה היה לו להפלות על דפתו קוד שישלכו לתוך השכר שיעקרו רמוק הכויל' כד' כמות חכס אבל אם היה שמו' שכר ישו שאומר סוכן כך ובן כך חייב ושפס' החמוח השכר שלא כהנס כלום חממו חייב דהון שפס' שומר שבר נריך לדקדק וימט' שהיו חייבתו התורה של גמיה ואכונה וה"ל ללכרס מזה תשלך ופיה אל תשלך וכונו גלם פורס הוב דווחו דנגובה ולא ת'וכן שהחיוץ השכר מן הכעות וחייב:

כו שומר שמכר לשומר אם חמרו לו ככני המפקדו ולא שיהיה בו שומר אבל אם חמרו לו שלא ככני המפקדו חייב ל"מ מ' ששומר לא' דנגושו גרע' לשומר דהויא' אבלו שומר

חכס שמכר לשומר שכר דעלונו פלוני לשומריו שומר כפשו וומר לשומר ז'ל' חייב ואפי' חכס בו שומר השנו דלח' ליה את מהיהו לו בכופ' אוהולא חמיונו לו בכופ' ואשגו אש ודוע לכל שהסנו טוב וכשר וומר הרשון למוכך אם דרך הכלים להקדו תמיד דבר כזה חלל השומר השנו הרי השומר הראשון פטור עלשלו ונכנסה שומר השנו ובכר ד דשבתא לא יוכל לטעון אוהולא חמיונו לו בכופ' דשא קד ג"כ מחייבו תמיד והוא שלא ימנעם בשומריו אבל אם מנימם באחריותו כנון שהראשון היה שומר שכר והשנו שומר חכס או שהראשון שאלו ושכריו של כופס הוא הראשון ומשם א"ע שאל או שכר כעלום אפי' חייב א' ע' דכע' לו בשומר חסילו מוציעה כמו ויתבאר בסמוך כ"ח היינו כפשת' ככהם או באכרה כפשיעתו כפשותו של השומר הראשון אבל כשומר' לשנו און הראשון מתחייב אלף כלותה טעה שמת' הכשמה כרעות השנו ואון שאלה כבעלים פטרת' אלף לאומו שומר שאלהם הכעלום אבל לא לשומר ששאל שאל מן הכעלום והראשון חייבו מתחייב' א' על רעות השנו ואם יש פנים שמכר השנו כראווד הפשתא ג"כ לא יוכל לטעון אוהולא חמיונו לו דהא יש פנים ובכשר השומר הראשון ואם לאו חכס עדים אם השומר הראשון בפנתמו ראה שביהם אונס ויכול הוא לישבע דהוה כופס ובכר והוא סויה א"ע שלא כ"ח עז' כפשותו פהסרו לזה שפס אף לא חמרו לו היה אורע ש האונס כנון מתה כדכרה דלמרונו מלחך המית מה לו הכא ומה לו התם ועל' לם מ"ס כענין ז':

כו ז' כד' שאלו מ' חייב הלח כשועיה שכתמונו לשומר כפשת' אבל אם התנה שחמיוני אף בלונכסין חייב אף כדכריים בלא קנין דכההוא כפאה דכתיב ליה קלח דמיניש מהיובת הוא נמר ומעכר כפיש' בלא קנין:

כח המפקדו אל מכו דון כין חכס כין כשכר כין השאלו או השכר לו אם היה המפקד פוסה לזמן מלאכה לנפקד כין ככנס כין כשכר הרי הבומר כבור מכולס אפי' אם שפט כלכר שחמר ואכר מהמת הכשועה הרוה שפטר דכתי' בני שאלו חכס בעליו עמולל ושלא כו' חס ככע' עס' חס אל במלאכתו כפשה שהשאלו לא ושלא וכ"ס כשאר שומריו ש"אוי' חייבים באונכסם ששם בעליו עמולל ואילם ועוד וכו' שאל כתיב ויו מוכוץ על עמיונו ראשון כד' כשאל העלילו שרין בעת ששכל שחפזו אסונו פאלוים עמו או שכרוהו אגלו מ אקורס לכן משכס שאלתם ושכרתם עד שאל' אושר לרם כהמתו או חמנו סוכן ששמו במלאכתו ככשה בעליו לרם על פישלל הו עמו במלאכתו כשעה שבהכר כ' ר' דשחמו' דאם בעליו שמוולא ושלא אוכי' ישאל לחוד קאו אכל' חס שאל החכך וכעלו וכע' עליו שומר תשלם ואחר כך שבר את ה הכעלום או שאלם א"ע שהיו הכעלום עמו כחלאכתו כעת שכלכר חייב:

רצב שלא לשלוח יד בקרון ואם שלח בו יד וכו ככ סעיפיים

א' כתיב ומת או כשכר או ככסה שכיות ה' תהיה כין שפיהם של ח' פל' ודונו ומשעת הא חס שחזרו חין הכופעה כושרתו אסילו מאכורה ותתה שומר השלם כה יד קאו כרשותיה לחייב פלוס אסילו כאונכסין מחללי ש"מ שאין כהכרך

לבוש עיר שושן

הלפות פקדון

הכפרק רשאי לשלוח יד בכקדונו ואם שלא כבוד אכילו אינו
מכוון לנלוה אלא להשתמש בו וקם ליה כרשויה וחייב באכוסין
אכילי שעדין לא נשתמש בו דלמאמר יד אכילו בלא חסרה
מאשה דהוה נשמותו ויד מחבורתו קם פוגמבכה כדי להשתמש
בו תשמיש ומחסרו או חובב כאלוה סהרה אכל אם הנביאו
לעשות בו תשמיש שזכור מחסרו אינו חייב מאשת הנביאה לא
מאשת תשמישו ולא מטום שלמותו וד שאין זו בקרא שולח יד
כיון שאינו מחסרו חלא מטום שהוא שולח אלא מדעת וקל
שולח א"י מדעת גזק"ו הוה יקאי ונשמו לכווכך אפ החזירה
למקום שנטלה משם חזר רובו להיות בשומר החול ומחל לא
היה עליו רק שוח' בעלמ' אלא שהיה שם אלא מדע' דהו שומרה'
למקו שנטלה משם עליו כדנר' להסוכ' לבית העבלי' או להחזיר'
למקוה מדעת כעלום וכחשתי כמי הוה גזק חייב באכוסין
ועלמ' סו'

ב שטה את הכתוב ונטל ממנו רכושית וכסדרה אחר כך
ב אכוס אינו חייב אלא כרכושית כיון שלא הנביאה לא
קבה אותה להתחייב באכוסין ואינו חייב אלא מה שנטל
אכל אם הנביאה כדי לנטול ממנה רכושית קבה כולה ב
כשנבכה להתחייב באכוסין כיון שהנביאה נשלחה כבוד
למסרה ואח"כ נשכרה חייב ככלום אכילו לא בטל מחל' כלום
דווקא בכחית של יין ודכס ככה ב' טכונ' גזק אלא שטעם
שנבכה לנטול ממנה כחית כיון' ליה דתהו ב' חית כחית כסום
למה מיטול ממנה שלא ויחזין דיון אינו משתמ' אלא ככלו חלא
לכך קבאו כולו להתחייב באכוסין ככולו דכשם שולח על כל
מה שבחית להשתמר טם מה שהיה רובו לנטול אכל א"י פיה
שצדקו כוס על משתומ' חייב על הכוס לנטול ממנו דינר
וכיובל בוין הכוס מדברים שאינם נ"ף אחר וזקן זה משתמר
מחית זה הרי זה שאר כנראה בשפת חס בתחוב בכל הכיס
מחמת דכוס חלא חפית ונתר כראה הוא נשתמר וזכור כוח
לא מה כחבר הכיור ומדו והוה כוח דומה וקמ' ליון מחוב
כבול' אלא חתחייב אלא כדכור כלבד :

א אכל אם השה הכתוב ונטל ממנה רכושית ומחזינה
חייב ככלו דגרי' דרזיה גררו' להתמון שמח' שהסרה
המחנה כד' א' בחית של יין שדברו נחמין כשהוא חסר
אכל שאר מירות שטה וד מחקתן ואל הנביאו והרכיבו
האחרים או כשדור ככה נ' אינו חתחייב אלא כפי מה שנטל
שאין הכתוב כד' להם מחמת שאמרו :

ד המושב לשלוח יד בכקדון אפי' אכלהר כפני עדי' שרונה
לשלוח יד בכקדון פ' פלוני פסיח כדו' אינו חייב :

ה אכל האית' נשלחו לשלוח יד בכקדון ואלו הנהך השליט
ועשה חמרו חייב השליט כב' מה שניה מתחייב אם
היה בעמאי שולח כבוד דרכת התורה על פל דבר שיש להבי'
אכיל' ושלח יד ע"י דוכור' נשלחו עשה אמת חייב
כפולח לו בעמאונדיו ושלח יד הוי כדון גזקן מוד ששלח כבוד
ועלמ' כדון הגזקנים שנתבאר בהלכות גזילה :

ו שיתיה כחית' ומחוק' כדו' ועלמ' כדו' כדון שטל' ממחזיו
לכדור לחסר ממנה דבר כין שיה' לה החקו מתהל' בין אלא
ימיה לו בעמאונדיו ושלח יד הוי כדון גזקן מהחזירה למקוה כין אית'
סהורה למקוה שומרה לה חייב לשלם דחחית' שאלה כדו' כד
ועלמ' ממחוק' ע' א' חסר קבא' להתמו' באכוסין ואם עלמ' א'
לנרכה כדו' והיתה במקום שיתרפה וקורב להשמר ועלמ' א'
שחם להגלה כיון שנשכרה תחתיו כיון שנשכר אחר שהיתה
במקום כדו' כשור דראש הוה לא כש' ואם טעלה לנזק

ז המושב לשלוח יד בכקדון אפי' אכלהר כפני עדי' שרונה
לשלוח יד בכקדון פ' פלוני פסיח כדו' אינו חייב :

ח המושב לשלוח יד בכקדון אפי' אכלהר כפני עדי' שרונה
לשלוח יד בכקדון פ' פלוני פסיח כדו' אינו חייב :

א המושב לשלוח יד בכקדון אפי' אכלהר כפני עדי' שרונה
לשלוח יד בכקדון פ' פלוני פסיח כדו' אינו חייב :

ב המושב לשלוח יד בכקדון אפי' אכלהר כפני עדי' שרונה
לשלוח יד בכקדון פ' פלוני פסיח כדו' אינו חייב :

לבוש עיר שושן

הלכות אומנים

א אומרו לחבירו שמור לו ואשמור לך ויאמר דה"ה השאלנו
ואשאלוך הרינו שמירה כבעליהם שפרו בעלנו של חסך
זה שנבדק במלאכתו של שמירה היה שאף הוה היום משמר
לזה כלנו א"ע דהא יאמרו ואלא לך הבה פאלינו להם
לכחותם ואינו שמור ובעל הכלו מ"מ כוון שם הוא השאלו
לו חסכו כהו שמור לו ואשמור לך כד"ל שאלו שמור לו שבעו
ואשמור לך גם אלו עכשו אבל א"ל שמור לו היום ואני
אשמור לך למחר הפאלינו היום ואני ואלו לומר לומר לו
היום ואשאלוך למחר הפאלינו היום ואשמור לך למחר א"ח
מהם במלאכתו של שכי בשעת שמירתו אלא כולם כעשה שמירה
שכר זה לוש דאמר ופלט לו שכרו בשמירתו או בשאלו לו
יהא דשמור לו ואשאלוך או השאלו ויאמרו לך איני כמד וישא
לא הוה שמירה כע"ז דשמור לו ואשאלוך אין האבקה דהוה
האמטא עם הכפק דהוה השאלו במלאכתו לא כלנו שאלו
לו ויתון זה כק"ת עלו עמו ובהשאלו ויאשמור לך אין האשאלו
שבו והמפקד עם השולל שהיו הכפק במלאכתו כללו לא
הוה ולא כללו למיך אינו אלא שמור שכר המשאלו. כשכר
השמירה והשאלו:

ב אמר לחבירו השאלו בלומ' שך שהוא קלה וסול אהת
ע"ה שהוא כבדה ואתם חזק עכ"ה לנשאו ונאו לטעום
ועשלו האחת הכפארת הוא לבעל הרמיון דהא הוה לים
השאלו ואשאלוך כת אחת דהו שאלו כבעלים מהוה א"ס
אין שדכרים השאלו כוד השאלו אלא כוד אחרים כגון
שמיון שמייכו ללו ודאיכו השאלו אמטון והיכוו לר לוי כעד
שמיון ושמיון השאלו דבר לראוכן אין זה באהמהשאלו ו
ואשאלוך לוא מיקרי אלה כבעלים דהא שמעין איכו שמור
לראוכן ככלום דהמשכון שהשאלו לו הוא כוד לווהו שמור
שכר זה לוש שכל אחד השאלו לחבירו כשכר שהוא השאלו לו :

הלכות אומנים

שו תאומנים טוברוי שב'אם קלקלו ושכח שגבל וב'ח סעופים

חייב לשלם היה סומך מנד זה ונפל מנד אחר כשו ואם יחמזק
המכה חייב:

ג בות צדק לבעל רוקהו יורד כלומר שנסדק ונתקלקל
כותן לו דמיו נקרו נכשו ככור או כתבו לו לנוכחו א"ת
ונכשו שמור כדור ונכשו אדום או כתבנו לבשר לע"ה הכסף
כחא כאח ושעה כחא רע או בעל רע או כחא יד בעל ה"ה
פל הפלוכה שהם השכח יתר של ההוצאה כותן בעל הכל ה"ה
ההוצאה והם ההוצאה יתר על השכח בכותנו את השכח
בלכד כוגד כתן לנחמ ויחביון שוין רוקבס לו שכרו ויאילו
נכשו כמו שאמר לו היה פה כ"ה חן לו לנכס כלום א"ל אם
כן פה עכשו וייתר מ"ט פאיחו' ש' דוכרון שהיה משכוין הם
נכשו כמו שאמר לו הם בכלל הקרו לנכוס חס הככח ויתר על
ההוצאה כגון שהשכח כין הכל כ' כותן לוי דהיוו ההוצאה
והם ההוצאה ויתרה פל שכח כגון שאינו פה א"ל כ"ד כותן
לו השכח דהיוו פה אלונו שיהא לו לא יתן לו כלום ויתר
בעל הבית אוכו רונה כתקנה לו לא יתן לוי שמר או דמו
השנוט שכנתנו לו חין שיהיו לו דכותן דתקנה זו דהם השכח
יתר על הניחא כותן לו הניחא או ויחיה ויתרה על השכח מקי'
לכסוים חין אחר מהם וכו' לבעות לכבדך חס אחר האומן הא
לך דמיו נמך או דמו עכד לך חין שמועין לו שאין האומן חייב
כשכח כלו פשה:

ד המולוך חסון לנחין וכל לתקן ועשאו סוכין או מורן
או בתקומה לנחיהם ועשאו בתביבולין כשכר חייבי
לש'ל דמיהם כחן כחמה לשכח לשמות ונכלה חס איכו מוחס'
אבולו עשט ככח שוכר לשלם דשישע הוא פלא היה לו לשמש
ואם הוא עומדה כחסו כשור שאין זה פשוטה גביה דהא ש
מוסחה היא ונשיב איכוס כשכר חייב דלא עדין היא אינו
מאוכס דנביכד דש' פ' חייב והכחוס. ויחמיון הכרכשות
מן הכפרות זהו שכר כלהם ואם נכלו חייבים לשלם ואף על
כיו שהן הסרפות איכוס לוקמים כלום כיון שאם לא כערעש
נפטל כמנא זה שכרו ועוד הכרכשות שביתיכון לו האנכשות
הן קו שכרו גם על הסרפות:

ה כמה דכרוו אמרו שהשכח נכלל חייב לשלם כשנכלה
ודאי כלומ' שהיו ודאו ככלום אכל חס עשה כהסרפות
הפושלה מסכך כגון עהה כיוטוס שומנס כס' רוכן אה א"ל
הסכין פגום והיו דכין מתלה כוון דאיכא למימר בענש
מברקת הפגום אף על כב דחמחיון לענין או סוד ויחמיון
שחא כשור ככנחה ומטרוקין איתו היו בו משוח חומרא איכו
אכל לענין לשלם מחון לך חמיון מסכך אבל שכרו ודאי
כשכר דר' ינחא ככין פגום:

ו אמר אה דונו לטלומו ואמר לויפה הוא וכמנא רע אם
כשכר ראוהו חייב לשלם א"ע עשו הוא כקי וזינו ניין
להתלמד דלא עדין מאוכס דנביכד הוא וכידה ואם כהנס ראוהו
שטור והוא שיהיה כקי שאינו נידך להתלמד ש'איוו שפוש כמה
שראוהו אכל אם איכו בקי חייב לשלם אף על פי שיש כנס
דכשע שלא הוה לו לראוהו לויפה הוא שואמר לטלומו ע"ך
אין שורך או שיהיו דכרוו מראש שהיא שוך של ד
ראויו כגון שלא הראוהו גם לאחרים היו דכרוו ויחמיון
שכח ע"ו:

ז טכח פשה כחנס וכוכל וכן שולחני שמר ופ' ונמנא
רע וכן כל כיונא כזה פלוה להניח ראווה שהם מוחס'
'ואם לא הכוור רשויה משלמן:

לבוש עיר שושן

הלכות שוכר

קנה

שיכר כש הראשון כמו בכתבאר לעיל בסיון רנ"א :

השוכר פנה מחבורו והשאילה לאחר ומתה בדרך אף כאכסה אונן שהשוכר חייב לשלם שהיה הוא שואל מתור לבקלים הראשונים אף על פני שהשוכר פסור מאונסין כינד יעשה היות שמורה בפרטו של מחבורו ואילו אם החמור יודע שמתה בדרך אף הוא שואל לעלו הכיחויב לשלם למחבור מיחו אם אחר לשוכר אם תרנה תשאילנה ויהיה דוק עם השואל ודניו יולקו לו עמך אז ישלם השואל לשוכר :

השוכר פנה מחבורו וכלדה בה מכה בפשיעת השוכר שלא מחמת מלאכה כגון פשיעה יש אומרום שהיא כסור ונשלם כיון שהוכה בהתברכות מילתיה חקק לא היו אלא שבת ואין שבת בהמה לזכור אילו אם יתברכות כמה ויניס פסור כיון שפשה להתברכות ויש מהוויכ ד דסכורא ליה דדוקא גבי אדם לא מחשבינן מכה שפשה להתברכות אלא שבת לפי שאינו עומד לומר הולך לא א תפחות מבכיה הכל כהמה שכל שעה עיורת לומר ואם זכא לזוכרה ודאלו תשוא מה שהיתה שיה בלא מכה ויהיה כיון ויחייב וכתב מורו מהרמח"ל והסכרה דראשונה כ' עוקר עכ"ל וכל שהכל לפי שהניין שהיו לפעמי"א הכניח ליה היו רב וכרי הווקא אחמת שמתעבכ מלאכתו ע"י מכה זו שכתבת ויש לחייבו ממום דובו דגרמי ב'ל וע"ל ס' ט"א :

אין אדם רשאי לדום בפרטו ערבות ולהשכיר ערבות שחלשתי ואעשה את השוכר שלא תוכל לעשות מלאכתו

מתה הכוסע אולנות לכבו המדינה וכן טעה שלכבו העור שכלל הכחמות והקפון דם שחבל והסופר שטעה בשפרות ואלמד תוכניות שטעה בכתובות ולא למד עיניהם אפילו רקוה או ויחום או למד עמהם בטעות דשכסת' כיון דעל על פסול דלא הדר הוא וכל כיונא כאלו וכן באומרים שהפסול דבר שאי איתמר שחיהו ההפסד מ שהפסוד מתפקין אותה בלא הפקיה מפני שכל אילו הם כמותים ועיניהם עד שפטרלו כלאכתן הואיל והעמדות אותה הניכור עליהם ויש אומרום שכלו על וחדד כמו שו דוכא הכו ויש אומרום אף על פני שאין כריכין התראה מכל מקום בעינן חוקה דעד שהיו מוחזקים בכך לא משלקין כלב בלא התראה : הנותן משהו ליהבוי לבנות לומר תורה ונמאנו כושפות עד שטרך לשכור אחר שיהיה אותה אם הם שמתים מהם דרך סודים לעשות בכך אין הסוכר חייב כלום אלא אם עשה כדברים שאין דרך הסוכר לעשות בכך חייב ומ"מ אוליכין כתר ההכנה אם מכה החקום שכתבתי ברום מנהיגים אף הוא נדון להגיה ובהמה המקומות שאל על הסוכר להגיה אם עמד והגיה מתנמו חוכים שבעולם לשלם לו :

הלכות שוכר

שן דיני השוכר וחייבו ופטורו ואם השאיל או השכיר וכו' סעיפים

השוכר בהמה לרכוש עליה כמה ימעיין עליה וכו' סעיפים

השוכר בהמה לרכוש עליה איש לא ירכוש עליה אשה דרכות משא האשה כבידה על בהמה ויתר מרכוב משא האי"ה"ה שלא ירכוש עליה גוי שהגוי אינו חס על מחזור של ישראל ויכבד עליה ויעניש ברכובה ויתר מדלוי מושי"א דיוון לתחתיה לא ירכוש עליה אשה אבל אם שכר ורכוש עליה אשה א"כ שכיזוקה בהמה אינו חייב לשלם ויש מחלוקין אבל לכוילי עלמ"א אם מכה המקום להתייקר ברכובה כש' הדין להוסיף לו כמו המכה שדה לרכוש עליה אשה יכול להרכוש עליה איש :

שכר לרכוש עליה אשה מרכיב עליה כל אשה שורף א"כ"ה היא גדולה מאור ואמת היא השוכרת ומחייבת : השוכר את החמור לרכוש עליה יכול להביא ערוב כסותו ולגנותו ומחויבותו של אותו הדרך לבו שאין דרך השוכר לחזור בכל מלון ותלון לקנות לו מחובות יתר על ג' בעל החמור לשכר עליו וכולו בעל החמור להביא עליה שפרוים ויטבן ומחובותיו של אותו היום ויתר על זה השוכר מעכב עליו שכישי שחייב לו לקנות כל מלון ותלון לכבודך שאין עם בדרך מנוון לקנות מנוח עליו מחובותיו ומחובות בהמתו על כל אותו הדרך וכל אילו אדברי' השוכר פתם והחקום שאין מכה ודוע אכל במקום שיש מנהג הכל לפי המנהג :

השוכר את הבהמה להביא עליה ק"ק לוטרין של חסום ויכאף עליה ק"ק לוטרין של שערין ומתה חייב מנבו שהנכס קשה למשוו והשערות יש להם כח ויתר וכן אם שכר לשכור תבוא ויכאף בחשקה תבוא כלל אם שכרה להביא עליה שערין והיכול בהשקלן משוין ומתה עשור וכן כל כיונא כוה ;

השוכר מחבורו בח"א כלום ככר אחרנו שהוכר בשומר שכן לזכור מוחסין ולהתחייב בגובה וזכירה :

ואין כשעה שומר שוכר עליה להתחייב בגובה ואזכירה עד שימירך במקום הראוי לחזקה או שישפעה קניין אחר הקונה בליקח דלא פדק הוא לקנות ויתר מלוקח לפיכך כיון שהשוכר כיון השוכר ויכולין לחזור בהם עד שימירך או עד שישפעה אחר מדרכו הקניין וכן אינו חייב בגובה ואזכיר עד שישפעה אחר מדרכו הקניין ואף על גב שכולו לחזור בו עד שימירך או עד שישפעה אחר מדרכו הקניין לענין שורה להתחייב עליהם בגובה ואזכירה חייב מוד שפלקן הכעולם שמדעת מעליה מדעת השומר דכיון שפלקן הכע"ל שמירתם מעליה מדעת השומר שברא הוא דחיה לה מיד כרשות שומר לשמרה :

ראובן שכר בות מחמתו ונתן חשה באוהר שהשנו לכך ומתת שמהיה רכוסים ויניס רכוס בתקלקלותו ויכולה ה העליה ונראה לשכנים לקולל הפליה והתרנו בו סילק החש' ולא פלקה וכלו כותלנו העליה וכלו כותלים אחרים שהיו סמוכות על אותו פלוני וכאן שישין ושכניו ותבעו את ר ראובן שהיוקן וקסידון וטען ראובן שלא טעם שהיו כ כותל החמה בראיתו האחר העשנו לכך יתמיר ה' רגלין לותן עם ויתר משפטים הוא לשם שו דוכא כיון שהיה כוכר וידוע לקלקל הכותלים והתרו בו השכנים סילק החמה ולא פלקה כושע הוא וחייב לשלם כל ההזיקות שטעה לבעל ה הבית ולשכנים דהיו גרוי רלויה שפכדו משא על כותלים דעו"ש שלא היו יכולין לסובלו והיכולים :

השוכר את הכחשה או מטלפלין אינו רשאי להשכיר לאחר ואם השכיר לאחר דינו כדון שומר שכר ששכר לשומר אחר שחייב אפילו באונסין אלא אם כן יש לשכור ראוייה

הלכות שוכר לבוש עיר טומא

ה שוכר את הבגדים ללא תשלום עליו חשקל ידוע והוכיח על
 חסאו שיטרו חל' פאם הוסיף חלק משלמים על השעור
 שמקם עמו חייב טעון סוף לא שכר כהמתן למקל ונתר מזה
 ודאו הוא מכני שידע זה כפש כהמתן פלא תוכל נשא יותר מזה
 במשקל אשמי כשהוא אחרת נכחאות יותר מזה וקום להו לחול
 שכלו משמטעוין אותו יותר מזה שכול לשאת כחלק משלם
 הן אדם הן בהמה הנה הוא המקל אתה ואוכף וכו' להכיל
 לשיכר אם הוסיף עי'ה חלק שלמי' ממה שמקם וממה חייב כמו'
 אכאן לאו לכל כותן הוא שכר התוספות וע' למ' ט"ה פטו א'
 שכר אותה חלקו לשאת עליו שאלו אונו כו'א עליו אלא
 חשקל ידוע כמדונה לאות' כהמה ואם הוסיף עליו חלק
 משלמים כגון שדרכה לשאת משלמים וטען עליו משלמים ולאחר
 ומהת' או בשכרם חייב:

ו הכתף שהוסיף לו התכל כות' טעמו יותר על מלא קב אח'
 והוא כהמש' זה כ"ה חייב בכניו אשמי' שהוא כן דעת
 ותרנוש כשוכר המש' כשהטעמו לא אמרוין הרי הוא כפש
 כצמו שהיה לו להשכירו חמנו כשכרנוש שהוא ככר ממונאל
 אמרו' אלו כדמחלשא הוא דקטלוגה ולא ידע סבה הטעמי
 יותר ממש' אופ' כל' כל השלפולשיכר חייב המטעמי' הליק' אמורו
 על חכירו חתוך כיתו שלא מדעתו ועשה בו מלכתא אף על פי
 שכונתו ליתן לו שכרו זה כשאל' שלא מדעת שהיא גזלן וחייב
 כחונטן ואם החמור עומד להשכיר לא היו גזל' ומכוח אש
 אית' או כמי כולנוש' הוא כהת' חריו כו ואחרו לו שהכעל
 כצמו כדוך לחמורו היו כשלא מדעתו והיו גזלן להתחייב
 באכונ' וזם לחמורו לית' על' שהיה כשכר חמורו' ויזנה
 ליתן לבעל החמור מה שהוא מכסיד עי' גטול' לא היו גזלן ד'
 דקבא' כ' הוא כולנוש' שיו' ר"ה ספק' ה' ופ"ל שיו' ש"ב
 ספק' מ' מוכיח אלו:

שם חשוכר את חבהמה לירוך למקום ידוע וזולוכה למקום אחר וכו' ה טעמים

א שוכר את הכהמה להוליכה למקום ידוע והולוכה למקום
 אחר אם אומר היקום שהולוכה לשם מוכה מאלו המקו'
 טעמה לוך עם ומתה לו טעמאם חנוין עם והכונה כחם חייב
 אש' מהדך קנה מהדר' שמקם עמו אבל אם אין האינו מוכי' אש'
 ואין כחמים חנוין עם ודך העולוכה כשור' אש' שכרה להוליכ'
 בהר' והולוכ' בכקפ' אש' הולוכה פטור שכל שכן אילו הולוכה כהר'
 פה' מתק' אש' הוח' חייב כשכר' חנוין אומר בכקפ' הוחמה
 כ' ואם שכרה להולוכה בכקפ' והולוכה כהר' חם החלקה
 חייש' שהולכות היא יותר כהר' בכקפ' ואש' מוכיה אחר
 שהעלה אש' לר' אש' שחר פטו' שכקפ' ואש' חנוין יותר כהר' מוכי'
 הרוש' ששכר' כר' אש' הולוכה' מהת' טורח' פלנו' הוחמה חייב
 זכ' כל כיוכא כזה ואש' חמח' מתנועה' מתה כון אש' סוכה
 מהר' לכקפ' כון מתקפ' להר' חייב מש' שכרה להולוכה בכקפ'
 והולוכה כהר' אחרון' חמח' העלוי' מתנועה' וכו' ולא מתה
 אור' שד' שאלה למשו' אלו טו' קו' אותה כשכר' העלוי' ואילו היה
 מולוכה בכקפ' לא היתה מתנועה' שכרה להולוכה כהר'
 אזולוכה בכקפ' אמרוין אש' היה מולוכה כהר' היה האומר מולט
 כה ולא היתה מתנועה':

ב ראוין שכסור כהמת' למטעוין לוך עליו למקום פלונו
 ולהחורו לטוט חמר והלך שטעון פלוה למקום שהוא בו
 כיוס' נש' החמור כו כיוס' וכתר' עם ראוין לוקי' שער' של אש'

הולוכה והכונה כיוס' אחר ולאמר' לו הוקי'ם מירכל' ושמען
 כרבות' ועשה כן ופעת' למוף חמיו' ומתקין טעוין' לא בתק' אש'
 מחמת' אחר ראוין ופעת' שמתקין וכמאלכ' והפעת' הרוק עם
 ראוין ויחייב שמתקין פלו' אית' דהולוכ' והוא כפש כה להוליכ'
 מהך' שבו יחייב כיוס' אחר' עליו להכיל' ראויה שראובן המתן
 ואלך' ג' ששאר' כהמת' וכו' לכת' לחמור' מהלך' זה כיוס' אחר'
 אמרוין ראוין' ודע' מולא' כהמת' שלא היתה וכו' ללכת
 ונחמור' מהלך' זה כיוס' אחר' ואלך' לש' ששכרה אלא לשני' ימים
 למתך' זה ושמעין' כפש' כה' וחייב' מיהו' ראוין' נרץ' ללכת' על'
 כפש' כה' כהמת' האכלה' ומשק' רק שנתן' לה' שאכל' והמלך' את'
 כדרך' שהיה' כותן' לה' שכר' ושלא' רכב' עליו' לגרבו' ויאה' רכב' עליו'
 כדו' ה' הקותה' חין' ופשיעה' אכל' נכרבו' היו' פשיעה' . השוכר' את'
 החמור' ונש' שפח' כדרך' ולא' את' חש' עליו' ויחייב' חמור' ומתק' אש'
 היו' כפשיעה' דלא' היה' ליה' להכני' עליו' מזהו' אבל' אם' היה' חין'
 לרכבו' לא' היה' מוכי' לשכרו' לו חמור' אחר' חין' זה' כפשיעה' דלפ' אש'
 הוא' ופטור':

ד השוכר את הברה למרוש וכו' וסכרה עם כלו חמורו שפלא
 שהשם של בעל הברה ונש' הכפרי' החמור' והם' שבעל' הברה
 ומרש' בכקפ' וכו' וסכר' הקנין' והוא' הכלו' שמורטין' בו' הרי' שפרי'
 כשור' שהוא' לא' כפש' ככלו' ד' עליו' כוח' למרוש' בכקפ' שכרה
 טעו' כו' אכנסו' ונכנסו' וטר' וכו' ככל' הברה' עם' כפשו' חמורו'
 אש' כפשו' כשכרת' הקנין' וכן' שלא' שיה' שכרה' על' דת'
 הכעלים' וכפשו' הקנין' וכן' ככל' הברה' עם' הכפרי' שכרה' אש'
 בכקפ' ומרש' כהר' וכפשו' הקנין' חייב' כפש' למרוש' כהר' והם'
 של' שוכר' עם' הכפרי' ולא' כיון' שהכעלים' שכרו'ם' מבעל' הברה'
 היו' הם' כפרי' עם' השוכר' היולו' וישי' דמסתמא' השוכר' שכר'
 הכפרי' ללכת' עם' כרתו' לעשות' מלאת' השוכר' וכו' וכו' וכו' וכו'
 לומר' לו' אילו' נרשתה' בכקפ' כלא' שהיה' חמורו' לא' בשכר' חמורו'
 נא' כלכלו' עליו' שמירת' הקנין' אלא' נשכר' בכקפ' על' שור'
 אלא' גם' השוכר' נרץ' ליתן' : והם' שכרה' נא' אמרוין' כיון' שהם'
 שכרו' על' דעת' החמור' שפסוד' שכרה' כגון' שפס' און' לאשכר' טורח'
 שוכרו' הם' שבר' שפולט' עם' : ואחרו' לישכר' החמור' כפשו'
 שלא' תקפור' עם' השוכר' וכיון' שאמרת' לנו' עי' עם' השוכר' לפי'ם'
 מלא' חתנו' מסתמא' הוא' דעתך' כפש' ככל' אש' וכו' וכו' וכו'
 שאחרנו' שהיו' עם' הכפרי' ונפשו' שכרו' כעת' החמור' עם' מלא' אש'
 דיכס' מו' חמור' שפסוד' האומר' את' הכלו' כעת' החמור' עם' בעדת'
 כרץ' לו' שעיית' אותו' יותר' מר' אד' כעת' החמור' ואש' התש' אש'
 מעלות' מעלות' שניה' חייב' השוכר' את' הברה' במל' והש'
 את' הכלים' ככמש' עיית' כההנת' הברה' או' עניות' הכל' חס'
 להו' כשכר' חמור' היקום' חמור' שניה' כיו' דבר' השוטל' בכקפ' לך'
 טעמה' מעליון':

ה שכרה לרוש כתבואה ודעה כקטנית והחלקה חייב
 ששקטניות מחלקת' גרוש' כקטניות' ודע' כתבואה' והקט'
 כשור' דכל' כן' אילו' היה' דק' כקטניות' שהחמור':

שי השוכר את החמור ונסתמח או פתא נשכרו בו ג טעמים

א השוכר את החמור וכמה' או' כה' עי' רנלו' או' כה' עי' אש'
 או' חולו' אחר' כיוכא' כזה' שראוי' עי'ן' למלאכה' לא' שמת'
 כו' שור' לישכר' ליישרו' לוך' כדרך' אש' שכרו' למשו' פלא'
 להשליכו' עי'נו' ככל' שקו' כלא' הקדש' שאינו' חזוק' לו' וכו' והש'
 לומר'

לבוש עיר שושן

אזי אכילו לך ספוכה מכל מקום שהיה ספוכה סתם אמרתי לך
ואזיכנו אלך נרדך לנכות לו כדי שיהיה השרש של חני הדרך
שאינו דומה המטפל בהולכת הספוכה לנוכח וכסל הוא שאינו
ביתן לו ולא פה בזהות מחנו הדרך שהלך:

ד אמר המשכיר ספוכה זו אחי משכיר לך והסוכר אחר יין
זה אמי מוליך כהן ושבעה חבדי הדרך כיון שאין אחי' מהם
ובכל לקיים תנאי חבתי שמוחק ידו על העלוכה שאם קבל
המשכיר אפי' כל המסורות אף נרדך לחזורו ושאר לו השמיר
ליווךך ואוליכנו ושאם לא רצונו להסוכר כלום אין נרדך ליתן
לו כלום שואמר לו ליתן לך בגזילה הווי העמוד לו הספוכה
ששכרתו ואיני משום שהולכת ייניו עד כאן כוונ' לא אהבתי לו
ולא יחזיקו בדרך שאין ספוכה ששכרתי עד המקום שהתנותי
עמך ואתה נרדך כבודו שאין ספוכה ששכרתה אלא לבסוף:
ה אמר המשכיר ספוכה ששכרתי ונגם הסוכר אחר יין סתם
ונטעו בחבדי הדרך והדין כל אחד וכול לקיים תנאו אם
המשכיר מבוא ספוכה אחרת ואין הסוכר מבוא ויון אחר נרדך
ליתן לו שכרו ושאם הסוכר מבוא יין אחר ואין האשכור
מבוא ספוכה אחרת חבתי מקבל כבר כל המשכיר נרדך לחזורו
ובכל זמן שבו יבוא לא זה ולא זה כיון לא חבתי ששוא
מיווך לך ויכול לזרז לו לא אתן עד שתבוא את פולך ואת כ'
אבות שבי אית שלי דמתי א' ל' איהך כל זמן שלא תבוא את פולך
אין לו להכני את שלמי שאינו חול אזהך שתבוא את פולך וכמלתא
טורח מבידו מעיניו כחכמו וכן חבתי'ם קבל כל המשכיר חייב
להחזיר המבוי כדור מיוון עיניו כששק היה ונחלקין ויקבדו'
הללו שאחמיהו שיה יבול לומר דרוק' ספוכה זו ששכרתי חבתי
דונה אלא אחרת וכן האחר ויכול להקבדו ולומר דרוק' ויון זה
שהשכרת הביוולך ולא אחר לא אחרו אלא כבדו זה שמכר
הזרחוק ספוכה ששכרתי לעבדי עבדי ומהם שהיה לכל אחד
היוק עלי פה שכרתי וזאת ומכאן ואילך רונה כל אחד שמוחק
כשלו אבל שאר דברים כיון האוכר ספוכה אלו חמור למשא
ודוע לא תבנו מקום להקפדות מלוכתי כאלה וכל אחד וכול
לשבות סוכר במחזור דמה לו זה והשתתף או דבר אחר הדומה
לו כמשא וככמה וכס' דבר שודיע שאין חילוק במשא כיון זה
ובין הדבר שהשכיר לו:

השוכר את הספוכה לא יולך עד שמורה למקום פלו ונרדך
כשני הדרך אם אין מונא אחר פשוטיכמה מחנו נדו ליתן
לו סוכר כל הדרך לא סוככה לו מה שאין הספוכה ששכרתה כ"כ
מכיון שאינו דומה הכא ששכרתי ריוק' ואם מונא השוכר אחר
ושוכר אחר' מהם עד המקום שמשק עם כעל הספוכה משכיר'
לו אבל הראשון נרדך ליתן לכלל הספוכה ותר על שכרתי מה
שהספוכה ששכרת ומתקדמת תחמת הונאת הסוכר הראשון'
והכנסת המחורה האחרית' וא' שפ' שגורנו לו שוכני דעת שרדך
לכבול דעת אלו אחד שלא הורג עמו אין לו שלול' אלא תרעות'
ואם מחר הראשון כמורה שלו יהיה בספוכה לזו אחר ונא'
פוח מחדש וככה שכרתי מחזיקו ללכת בעל ספוכה ששכר
שק' סוכר בגזילה שכר חני הדרך מן הראשון ושכר חני הדרך
הורג עמו אין לו שלי' אלא תרעות' וכן כל כוונא כוה:

הלבנת שוכר

א המשכיר נהגו כית או הגרזן מרחץ או הכית ליתן
קבוצה היו הנה כיבירונו דשכרתינו מנו מהר מהר הנה
ואינו יבוגלנו לו להשיבו תוך זמנו אבל בכל ביתי' מהם
ואין מן מקו לדור בו או לאחי' השני ונרדך למחורו ולא' ששכר
דומרו אף הליקא וכול' יה כותבו והתקף קיום ונרדך הליקא
להביאו ביד השוכר עד שישלם זמנו ואם השכירונו כהן ואל'
קבוצה לזמן זמן וכו' להביאו בכל עת סודנה ואם הרד' לומר'
בשכרו אפי' בכדיו וזמן מחורה קבוצה עד כדו מקורו וזמנו וכל
להביאו עד סוכלה וכן כנגד זמן הספוכות שהקדים נו וואם
היה מושכר כשבין שנה היה יכול להביאו ומהם לעולם אם
לא שמכרו וכול' לזכרו ואחתי שורד' להביאו חיד ואם הקב'
עמו שיכול להביאו ולזכרו ושכרו אף הליקא וכול' להביאו דת'
לנרדו ומהם שמואל ללחם... המשכיר ביד לחבורו יתק'
היון רונה לכמותו ואינו יכול לנכסו לזאת כדך זמנו אפי' ששכר
מכיון חמנו סוכול לזכר ביד' חתרה לו וזהו' כשתי'ם אפי'
ויכול להכניס לכותב ככותבו ושאר היא כתיבו זהו מדתי מהם
מקשקשין מין ששכר לנכסו ספוכה ששכרתה הדין:

ב אם חבתי'ם ששכרו חמור והשכירו זהו חבדו לזמן זמן
שהקיים שכרתי הראשון דרו זה חייב להביאו לזמן
אחר כמותו וכן כל כוונא כוה:

ג אם משכנו לו לשלם דהוי'ם כדך וכן לכל פנה ששכר
וזמן שלא יפדנו וחמור והכירו לאחר זמן הליקא יבוגל' ששכרו
מור האלו תוך השנה דעתם ששכרתם לשלם הוא חב' לזמן
כלות השנה וכול' לקשורו ולכפול' זמן הקבוצה להביאו אפי'
להביאו כמו המשכיר שבניו שיתק' ככסף':

ד השכירונו ללכוד' מתח' אין כמות מיוס' ח' לשכרתי סתם
אין כמות מבוי ומי'ם לכוונתו סתם אין כמות מיוס':

ה המשכיר חבתי'ם כדך וכן וכן אחר'ם נא' קבוצה
לכמה שבניו או לכמה מדשים אינו יכול להביאו אלא כדעת
שלישי' וזה מקורם כדי שיתק' לו מקיים ולא יהא חמור כדך
ולבסוף השלישי' ונא' כד' כמות החמה ששכרתי חמור כדך
אבל כמות הגשמים חבתי'ם חייב'ם מי ששכר ביד' לזמן
שוכרו לכל וזאת הגשמים ששכרתי ימית הגשמים קשה למדוח
לשטול' לזאת חבתי'ם והכרתי'ם ואין בתו'ם חמור'ם לשט' כדך
אפי' המשכיר סתם אינו יכול להביאו השוכר שכרתי חמור'
השכר דמסתמ' ע' מן הכותבו לדור שש לכתוב'ם:

ו ואם הודיעו לשכרתי שנתן לשלם שלישי' ויום נרד' חתי'
שלישי' ויום שלישי' סוכני המשכיר אלא אם לא בשלש' ע'
יום לפני המשכיר אלא כשאר חמור'ם כן אמר כנון אהר'
כ"ט ומהם לכוני המשכיר אינו יכול להביאו כמות החמה ששכרתי
מוכר עשת מ' מש' אפי' כיוני' הכסח אנוני' וכל' הליקא
אלא אם כן הודיעו נכ' כן מקורם לכן שלש' ויום נרד' חתי'
באלה כד' כל' ספוכות אכל' ככרס' שהם מקום ששכרתי
שוכר'ם כמשתכר'ם לנור'ם חבתי'ם אינם חמור'ם לשכרתי
ומות המשכיר ואחר ומות ששכרתי נרדך לשכרתי יב' מד'
מקור'ם וחמור'ם כיון ככרס' כיון בשכרתי נרדך להודיעתי
יב' מד' ועמ' משום ששכרתי מקום קפוחות לכוונתו ששכרתי
מלשלי' לו ומסרתי ככף מביאו לו חמור'ם כיון ע' מה
שהכותב שיקופס' ונאם הלך לתיקום אחר אינם ויהי'ם
ועליו'ם לזכר נרדך להודיעו יב' מד' מקור'ם ששכרתי
ועלמנו לו הספוכות ששכרתי מן הראשון ושכרתי אחר'
הוא ודוע למ' ששכרתי לו שלא ומכאן כס' ואם יב' מד'

שיב המשכיר בית לחבורו לזמן קצוב או סתמו כעופים

אם המשכיר בית לחבורו לזמן קצוב או סתמו כעופים

אפי'

לבוש ציר רועין

אישו דלמסור אלכפשיה ונכתמה על כהתמוין וככמי שהקיץ
נזמן חרוך כריך להודיעו שלט שנים מקודם:

ז ובכס שחמסור חובב להודיעו כן הש כר הויב להודיע
למסור כדו שוכבש מי מודיר כביתו כעבודת שלמים
וים מקיים וככרכוב יב חמש מקודם ולא חו להודיעו אינו
יכול לנחת אלל ותן. והשכר לוועמיד לו אחר במקומו. אם
רונה להעמוד אדם שאינו הגון אין המסור כריך נקב ושל
סומן עליו:

ח אם שכרו לזמן קצוב כיון כעלה הזמן יכול להזיזו מיד
בלא הודעה תתלה ואלו כיה הזמן חתנג מות השמות
כריך לנחת דהאש דעתן שכרו:

ט כשם שאין המסור יכול להזיזו ולא יאמר וכל לנחת
כשגיה שנתו שר שיהנוגו קודם בימים הקצובים
שכובים כן הזכוים לנהיב. שו כשכורתי יס לא יחזר לו
מקו. כותים הקצובים הנזכרים כמה דלמי המורי כשלא
נתיקרו שכירות הבתים אבל אם כתיקרו שכירות הבתים
יכולו למכר להוסף. ש ויבדאוש אף. כו ששכר וזין הודיע
וזימר לו נשכר או שכרו לו כפיות כשכרו כמיה שכתוקרו
אם תאם וכן אם הונו הבתים וכל השוכ לכתות המסור וכל
לינשכרו מו השכר יו כששה של עכשו ולו חלו ובר כיתר
לכריך יהיה דוקא דלתי הכיקודים התחלת הזמן האחר וף
על כפי ששכר וזין יהיה זה אכל אם הניע הזמן האחר עשו
בתים שגא אחר זה גיה כולם להוסף חו לנרוב אף ענ כי
שכתוקרו מתברא דעתה היה על השכר הראשין:

י וכן הזמן שכרו לזמן קצוב אף עלמי שתיקרו
הבתים או הונו והניע הזמן האחר ושכרו כסיום
אין אחר מהם יכול לנכות דק ועמוד כביה שהתנו. מו
שהשכר כותו להכריבשעה שהיה אוהב וכשעה שובאו אינו
יכול להזיזו מן הכותש. כז אלתו ואל אחר לו מתחלה שאינו
משכור לזמן כשכל שחא או שבו נשעה שובאו וכל להזיזו
דהיה כחיו שהתנה:

יא ככל בית המסור שהיה דר בו היו זה וכל להזיזו
את השובכר מחייתו אף על פי שחא הודיעו שיאמר לו
מאו אות לך ש יאלא הודעתך ואתה אינך מניח בית לשכור
אף אנוניתי ש יו הודיתך עלא ודעתו שוכל כותו ואינו אינו
מניח בית לשכור ושתם אינו כדון שתהיה אתה ויכס כביתו
עד שתחיל מקום ואינו אלא מושך כדרך שאין אתה ככל
זכות כבית זה יותר מאינו יכלו דוקא כש כר שתם אבל
כשכולו נותן ודוע אינו יכול להזיזו אף תך ושכר דשכרו לזמנה
מחכר הוא:

יב כתי המסור אחד מהבתים לכבו לישא בו אשה כיון
בתן פכית שאור דר בו לכבו לישא בו אשה ויהיה ד
רונה לזרוב כבית זה המוסכר כן בתן הבית המוסכר לכבו
לשא בו אשה אב הים ודוע שכבו נשעה מתן
כז כזמן כפוי שהיה אישכר לו להודיעו מקודם ולא הודיעו אינו
יכול להזיזו השוכר ואם עשמו כדומה לו אשה לכבו והיו
שואב אשה חיה הניזע וכל להזיזו אף על פי שלא הודיעו
שאינו כדון שיהא זה וישכר כביתו וכל הכו. יג ושכור בית
ועסקה בו מחתנה לכבו:
יד וכן אם מכר המסור אחד מהבתים או כתבו אף ברושו
אין ששני וכול להזיזו השוכר משני עד שיתעבו מקודם:
יז הדין ההודיע כמשכור שנתו שהיה שר כר וכל לומר לא לא

הלכות שוכר

קפו

פדוף כשך כבית זה מחת זה שזכות' בו חתנו וכשם שהוא
אינו יכול להזיזו חייב גם אתה לא תוכל להזיזו חתנו:

יז עקש פשוטו כן להסר אשמי פנים קבועים לשכורות
כתיס ורלוכו שכר בית משמעין לטכה ימת ולחמר
שכלשע פשיט כשאר שמעין כבית חדש אחר ולא כדור זה
עם זה כלום וכשאר ששם הבאה ששם ראוין לנחתן
שכית וששעין משכב על זרועו עלא לנחת עד תש. ס טכה שכית
או שיתן לו שכרו וכו. הטעה מפני שכר כשכתרו כ הבתים
וה יתמש שכירות והיה לו להודיעו שח ורנה לזר עוד כו
דך חדה זה והכו. טח הודיעו שמך עליו שידוע ככל הטעה
כחניה המסור כמחברו לשעה כככוס ולכך רה כלל שכירות
מטעה הדין עם שמעון. טי טכס טעו דרוב כבית אחד והיו
חולקין על שכית ואחר כך כתמיב אחד בדון כריך לנחת
אזינו כחמש חרף אף ענ כשלא הודיעו שכירו מקודם
שהיו. יא היה יכול להודיעו עלא ודע שוכה כדון:

טו המסור בית לחברו לשעה כככוס ידוע וכתעברה
השעה כתעברה ללשכר ואין כריך להוסף לזכורם
כשכל חמש העובד רשעה כמס שנה כחו שהיא חמשה כן
כשום כיון מצייר השכרו לו לא להדים כריך לה מן כו כשכל
חמש שכירות רחא להחמש קצור כל חמש וחדש כחו שחא
זמנו שכר כך וכך אמש הוכר לו חמשים וישע כחו שאחר
לו דומר יהיה שכר דיבון יכנה כון שאחר לזכר כדכרן לטכה
דובר לכל המה חמש העובד הוא על המסור וכריך להוסף לו
כשכל חמש הדין וטעמא חס דמספא לאו חמשים
לזון ראשין. יב מוחוס דקרקע כחוקק כעלום שומרת
ויהו זה המסור מוסוף ויפוסר אנוני וזון מוזיזון משכר
דהמוציא שכרו עליו הראוי ויזמנו לא לא המסור ל
לשמו שכירתו עסק חמש שכר דר בו השוכר חמש
השוכר כריך ליתן לו שכירות והטעם אף על נכ שכשמו
השוכר הוא מוחוס כשכירתו מכל מקום כשחן לא כולד ע
שכשוו אלא מתחלת חמש כולד וקרקע כחוקק כעלום
ע שדע וכתבא שר ככל שכירות וכריך להענות לו שכר לסיכך
מו ששכר שזמד. כו כוואמר לו שני לטכות כזינו והרליח
למה עשו חמש הפיכור ורונה שיה יטכס לו חמש הפיכור אין
כריך לשלם לו חמש הפיכור דהשתא הוי האוב ומוחוס והלמד
הוא המוזיזו חמש עה:

יז ומשעם שאמרנו קרקע כחוקק כפ זה שזינת אם
השכני הבית אומר לזון זה שכרתי לך שזינת אלא
וזמן שכירותו הדין אומר לת הפיכור אלא שחמש עה
הודיעתי כושכו או אומר לזון חרף שכרתי על הש כר
להביא ראיה ואם לא הביא ראיה שכשע ככל הבית הדין
ומוזיזו מתן שכירות דהא הדין כחוקקו הדין בכל
משק כשכל כון הדר בבית שכירותו כחברו שש. כח יאוב
מוחוס אלא חמש עה חמש עה דלא כזמן השוכר כגנו
לדקחתו ופ' לסי חמש עה:

יח המסור בית לחברו לזמן רונה לכתור בתוך הזמן
ששוכר וכול לשכר עליו כחו שכר אחריו שמיים
דשכרות לזמנה מחכר הוא לסיכך אם שכר אחריו בתוך
הזמן מו לפעמוד לו בית אחר או מסור לזכר ואלו
ששכמו ככל אם אחר לו בית זה אינו מחכר לך אינו חייב
לככות דהא בית זה אינו כעולם ומונו נרמה כשכל זיגנו.
אב

לבוש עיר שושן

הלכות שוחר

הב כבר נבאו המספור וכולומר פלא ותגבו לנגוד בו
 דבית הרב הוא זה הוא המעב פתחו שנתתם בני ישראל
 לו מותר הסודות הסכל ואמלו ספר המעב סבו הכבי משלו
 אין פוטונו גו. והכינו דרכו שבעניו ובאכבונו כדי לוקח
 אחר או לנשור סובו נגדך לוקח אחר והפך גב דלגול כותן
 סיו ספקי יבנו ממדו וזאת אמרין תורה כדמינו נוקח
 אחרת לוקח וסם אין למנוע לוקח וסבור כנ"ל דמיבית נהמוד
 דמחור עומד למכורו כדמסו ונדך וכול נמוכרו ונוקח אחר
 או לשכור אחר אבל ביתאין עומד נמכור הגל להוכיף עליו
 ולכמותו כבוגהלו וכון שפטר ביתאין וכול אין נמוכרו
 וגם לא קבל עליו להוכיף ויזהה בכביו ביתאין אלא ביתזה
 כמו שהיה השכיר לנגוד בו כל זמן שיוכל וכי כפל אורא.

העלוכה מו אמרינן דלחר לית סם עליוס קבולת ע"ך ודך
 כדור בעלוכה או דומיא יכול לומר לו חד עליוס קבולת עלו
 לעלות פתי עליות לא קבולו עלו נזכרך אחר למסע בביתגל
 אכסויא נדך לא יורו בבית ואם דר אין מוכיאיא לית סם:
 כ המעס פלאר פלאר מחורו דלית וו סל גבי אכרבך
 חלף אינו מסכורך ובעקר חילוק הפירסן ממקומו וכו'
 מביטה לבני חכמים ומהו לו שובי סתם לפעמידי לוי הפירסן
 כל זמן שהדלות עומדת דאח שמתעבר הפירסן לדליות וכן כל
 כוונתא כזה ודוקיא ככזה או גוריא הפירסן עדין ככל
 אלא שבעקר מהתקוהו חבל סם קנפן הפירסן אינו מחויב
 להעמיד לו כדכס חמר שום שפכד לו ונל חמר וכן לשלבו
 הויר ליה עליוס וזעל כגו ביתאין אינו מפסוד לך סם כגל
 הכות שמתע עליוס וכסר הפירסן קיים על גבי קבולת
 אין נדך להעמיד לו בית אחר:

שיני המשכיר בית להבירו בבירה גדולה באיזה מקום רשאי להשתמש וכו' דפעיפי

א המסכיר בית למכורו בבירה גדולה ע"י בורש שחזר בית
 ארוך מאד ומלוק כתיב כדרכי הרחוק ותישונותו ו
 וכסכירו ליש אחי סם שו דרשות לפי סתמם כביתל סחין לבית
 בהודך בביתל וכיוצא ער ארבע אמות אכילו ס"א ככנר בית
 וכן סתמם כגובה שפחנר ובכרחה שפחמורו הכותב ופחם
 סהא סתמם כס"ג על עובי וככול ויתמם גם סחסור על
 עובי הכותל כגון סם הסכור לו בס הפלוסי. וככל אילו ד
 שדרכים הלכות אחר מהכג המדיניס והשמות הודותם
 להם :

כ המסכיר למכורו אחר סתם לא שסכורו הרפת פכס
 שאין רפת בכלל חמר:

ג המסכיר לו בית כחמר אין לשכור בחצר כלום אלא דרשות
 קרנל והכול מתקנן כו משאר שסכריות על גבי שאוס
 על העסכיר דשא הסכר שח ופחם גללים כעס אסאקו
 מפיקר להוא וקבול ליש חמרו לעסכור אכל זכו המתקנן
 מכהמות אסכור אינה סחויא וסכור להנר כיון סיס לו
 דרשות לפי סתמם סס ארו הוא עלו ואבגו המתקנן פסל
 הבתמות אס קלטו האכר ככל זמן האויר ולל נח בסנר פח
 הוא פלא א' עב דלהויר היא על המסכור אובי קרה גו דפוח
 שאין סכור לפח או כיוצא דמינו:

ד ואם ססכורו לתור יבירה שאכר הייבא סתם הוא על
 הפוכר ואכילו כלאו חמרם ולפלו וכלו בתורה הדיס
 כיון שאין סכור לו גם האכר על הפוכר :

שיד בההם הדברים שעל המשכיר לעשות או על השוכר וכו' בן פישוס

א המסכיר בית למכורו מחויב להעמיד לו דלתות וסמיתו לו
 התלבוט שנתקלנו ולחון את התקרה ולמחך את
 הקורס ססכרה ולעפות כנר ומכעול וכן אכ שסמית סתמה
 והתקרה כדרכה שסחוס חויב לתקנה פכל אילו הס נחובן
 כרסס. מו שדך ככות פהס פיקך גדל כוסיבס כסחוס וסם
 מיעס:

ו מו שאמר דוקא שפסל כוונת סתם מחורבן כון דכפל
 אורא גיש דמסתמח סה עומד לתקן שפדיון קרף כות ח"א
 סהא מסובך נדרכו כו יבדך חייב ממשכור לתקנו סם
 כירו שכוות מוקדם. ואם אחר לו כות סתם אינו מסכור לך
 ויש! חייב נכמותו או ותקנו בית אחר סהו וכול דא לאסונו
 נעסס חק קטומה דאין חיוקן לו בית אחר אכילו הוא קסן
 מזה פסל אדרי סתם בית אחר לו וככד פיהא בקרף בית
 אכל כליוס פלא כגו הרשון אינו יכול להעמיד לויתן ג
 כות קבן מזה. ואם חמר לו בית כזה אינו מסכור לך אינו
 יכול לסמוך אלא נדך לשמיתו כדחת חרבו ומכוסל דלסין
 סהרחהו סתמה ואינו יכול נומר לו לא אחרת לך כוס אלא
 פיהא קרוב לכהר או לתרחן או לשוק כמו זה אלא חייב ל
 להעמידו כות כדחתו וכמותו ויבדך סם היה קסן לא יעסנו
 גדול גדול לא יעסנו קסן אחר לא יעסנו כגוס ססוס לא יעסנו
 אחר ולתו פסית מההולכות סהו כוונתו וסוף עניהס אלא
 מדעת סתיה מזהו וכו' נדך פיהא כלא ככביו וכקישוסו
 כדאין. פסיף הכות דוכו ככפ. ואם ככרף כל העיר סונו
 סכת מדינה וסכנו אחר לו כות פסל אינו מסכור לך אינו
 חייב לכמותו או ליתן גו אחר לא מכהלו המכוונת סם סנל
 דר כון קהרוס גו סכרו כון לא היה קיסן לו ולל אחרינן כיון
 פלא אכילו סכרו וסעו וכלו הוא כוד סהב וכול לשכור לו
 כות אחר א' אינו ככד כל הפכר סכירו דכיון דמכת מדינה
 סהא לאה עסוד המסכור סס סדר כו ער עכאו המסכיר כות
 להכורו נוסח ככל והמי אדעת' דלככות הוא חמוד ליה דל לב
 למע הסכירו לו נדך לכביתו לו:

ח מו פיש גו כות ועל יח על גביו והמכור למכור פ"א
 העלויה ואחר לו עליוס או חכו מסכור לך וכפ"ס אין
 נדך ליתן לו עליוס אחרת רהח או קאת ליה ובתן לו המכור
 כעני הזמן שדרכי אחר לו עליוס סתם פויב לחומר ולככותה
 לו ונתן לו עליוס אחרת אבל אם אחר לו על יח וו סל גבי
 פית יח אינו מסכור לך סרו. פועכד הכות לעלויה נזכרך אס
 פתמה העלויה כדרכה שסחוס או ויקר חויב המסכור לתקן
 לו וסם לא יתקנו וודי המכור לבית ודרעס כעל הבית וככס
 מוכח דרך פתי הכות ער שותקתו לו פת העלויה אבל אם ככל
 שנית וסעלויה אין נדך לככות לו אחר כיון שאחר לו
 כות זה:

ט סונו שתי עליות וו על גב וודמכור לו פת העליוס
 וכסתה ויורד כות כתיבה שסכור לו פת התחתונה
 ונסתמה מכהות ככרף סם וכול לך פ"א פת המסכיר פורד
 עמו לפעה ככתיב אס לא יא יאחר לו ככל הכותה כד פסלה

לבוש עיר שושן

עמו ראוי להשכיר ולהשכן אצלנו למי שיש לו משה גדולה
מסובית דאם לא קמה ויפול לו שתכאילא אחר שיתכונן למי
מירבה שאין לפשו התכאילא אחר מיטרינה דנה לומר לראובן
או למשמעין וכלר שלח ויהי מרובין מכני ביתי דמה היה
צריך לו מה היה אוכבך ליה מי שרד בו ראובן או שמעון כיון
שאין לו דעקבה לנכח תאסר שמוני דעת אלח על כרמך
למי שזנה רנה לומר אצלנו למי שיהיה סיעתו גדולה חסופת:

שיזי דין השוכר אומר פרעתי שכר הבית והמשכיר אומר לא פרעת וכו' ד סעיפים

א ק"ל דהשכירות אינו משתלמת אלא לכסוף דהיינו לאחר
שכלוב לוי השכירות למחרתי חייב לשלם וילכוין לה
מקרא דכתי' לשכור שנה בשנה ורקקתי מ'א' מ'א' שנה בשנה
שנה שנה ה"ל ודרשו בו ד' פ' שכירות של שנה זו איכה
משתלמת עד שתתחיל שנה אחרת לפיכך השוכר שאמר נתתי
שכר הבית הכשורות בעדו ונכסר כון שהיתה השכירות
ב'א' עדים ושטר אם תוכני כתיך הוזן השכירות כגון
ששכר לשלש יום ותוכני ערך שלשים על השוכר ה
להכיר ראוה דהזן חזין אדם שורע חובני תך זמנו לשיכר
עליו להכיר ראוה ולא לזכור ראוה וכן הדמים ויחוי
פ' מי ששקט מחובו שלא כדון או אם זרנה וישעין עליו לאחר
שכרעו תבעו ככני עמי' כעד אוקן הדמים שאחר שנתן לו
תמלה וישכירו שוכרעו הוסת ואם תוכני השוכר לאחר
שכלה הוקן או איכ' בו כיום כששלם הוקן על המשכיר להכיר
ראוה ואם לא יכיר ראוה וישעו כר הוסת שכרעו ויכסר
ואף ש' נכ' דק"ל חוקה שאין אדם שורע תך זמנו וככר
אחיו: אוקן התרה אינו חייב לשלם עד למחרת תשלום שוקן
היינו כשכרעו ככ' ד' שאין הכ' ד' מחויבין אותו לשלם עד
למחרת תשלום זמנו אבל ק"ל ד' כיום דהשלים הוקן דרך
העדים ששלום חושבין אותו לתך זמנו ומדרכם לשלם בו כיום
לכך אם ישעין השוכר שרע כיום האחרון שכרע הוסת
וככר וכן אם שכר מחובו להכרע כיום והתנה שוקן להשכר
שנה בשנה אם כ' השכירות וכני בתך הנה בעד שר
פ' אותי השכר ואחר השוכר פרעתי עליו להכיר ראוה ואם
תכני' לאחר הגנה בעד השכירות של שנה שכר ואצלנו כיום
אחרון של השנה על המשכיר להכיר ראוה וע' ל' סעי' מ' סעי'
ג ד :

ב ככר ארדנו כעמי דקרקע לעולם בחוקת כעליה עומדת
לשיכר המשכיר בו לחכרו בשאר ל' שנים ולא בחוב בו
זמן אימתי התחילו אותי ה' שכיב והשוכר אומר עדין לא שכר
מזמן השער אלא שנה אחת והשוכר אומר ככר שכרו ושלמו
שני השכירות וככר שכר בו בל' ה' שנים הרי המשכיר הוא
מוחזק בקרקע וע' להשוכר להכיר ראוה ואם לא הכיר ראוה
ישעו המשכיר הוסת ויכאילו ה' בכל ששני' שכיבוס
המשכיר הוא מוחזק מיהויל' ש' ה' הוא לאחר זמן השכירות
שיכול השוכר אחר פרעתי או אם הוא באופן שובל לומר לא
שכרתי ביתי ה' תשלום וכלו טענות כון המשכיר והשוכר אף
פ' לכו שהקרקע בחוקת כעליה עומדת כאלן השוכר כמיוג
ד' ע' ד' או כמיוג שלא שכרתי תשלום :

הלכות שוכר

ג פטר שכתוב בו ראובן לשכור ביתו למשקן כק' דק
לשנים קתם ולא הוכר בו לכתה פנים המשכיר אחר
לפתו שנים שפכרתי לך כק' זה והשוכר אומר לשלם בשם
השכרתי לו כק' דק וק' דק' השוכר ור' בו שלם שגוראין חזק
מידו עד שיכירא שמשכיר ראוה ואף על נכ' דקרקע בחוקת
בעלה עומדת חייבין שמה ה' ה' ולמשכר יכירא ש' ש' ע' ש'
שהוא שכרדו והיינו נזכין להחזיר לו ואשרושי בו דוכא תך
ויחזנו לא מסרהוין לפיכך י' מ'ו אוקן אם חתי הגדי יבנתם
הדכר מפי אחרים עד שיראה לכית דין שלא יוכל השוכר להכיר
פיר דכרו והוא באופן דלות ליה מנו כגון שנה יכל נשקן
פרעתי או להל' ש מניאוקן חוד השוכר לשלם לתשכר ט' ה' ה'
כו משפט דקרקע בחוקת כעליה עומדת:

ד ואם ר' בו השוכר ככר שלם פנים וככר השוכר וזמון
לחמש שנים שכתרו והמשכיר אומר לא השכרתי לך
שלא שלם שנים ואומר לו הכר ססרך וסוקן השוכר
שאכר ואין שם עדים שהיא מופרת לו וגם השוכר לך
מויחה בו תך שלם ש' ה' כאלן השוכר בשוכרתי ה' ה' כמנו
דקו כני אחר לקמה היא כדרי שהיה החוקן כ' שלם שש
וה לא מיתה בו :

שיח השוכר ריחים מחכירו ושובל' נצטרך לה וכו' סעיף א'

א השוכר ריחים מהכירו שישמון לו עשרים פלח בכל
חדש בשכרה לנודך מחלב ביתו והשפיר ככל החיים
וקנה ריחים אחרת לפגמו בכעיון שאין צריך עוד ששמון על
השוכר ויחבק מרזו פתין לו דמים כדו כשהיה א' חזק
השוכר הרבה לטחון להחרים או לפגמו בכעיון שלא ויכר
בדכר כיסוף אוקן שותן למשכיר דמו סמונת העשרים פלח
שהיו ו' ה' חמדת פדים אם ל' יכסה וקיימא לך דכוכן על
חמדת סדום ואם איכו מונח את כירך ליתן לו דמים אלא
אומר לו איכו אפתן לך כמי שכתרתי ואם אין אקת עך
מכור לאחרים :

שיט' מי שהטע' חכירו קר שהכניס פרווחו לביתו וכו' סעיף א'

א מי שהכניס פרווחו לבית חכירו' שלא מדעתו או
שהטעו' עד שהכניס פרווחו והכניס וכל' לו אהל
מדוכא רשאי הכ'ל בות למכור מחותני הפרות כמו
לשכור פועלים שזלכו בו איתם לשוק ואצלנו אם הוא מה
דקיימא לאגרא שכולל לית אויבונס להשכירו לו כון ששטמ
דמי' ש' לאכריה ארכ אבל אחרו מכל מקום מרת חמדותה
שוודע לבית דין שמשכיר ומתקנת דמיהם מקום תשום הטק
אכודה לכעולם אף על פ' שלא עשה כהנין :

הלכות חכירות וקבלנות

שך מקבל או חוכר מחכירו היאך יתחננו והעם זה וכו' ה' סעיפים

לבוש עיר שושן

וכל זה כפי אצל בכלל כיוצא בזה שארץ היא לחה ואין דרך לקבוע בהכרעה וכולל לשנות לאוהו מן פירנה :

שנה המקבל שדה מחבירו אם רשאי לזורעה פשתון וכו' סעיף א

א המקבל שדה מחבירו לשנים מופעות לא זורעה פשתן משום שזרע פשתן ומכאן בארץ הרבה ואינה חזרת לזרעה עד שנים רבות וכן אין לו כלום בקירית שקמה וזה אולי שרק פשתון אותו לקרות הכננון ואם יקבצם אוכם חוזרות עד שנים הרבה וכן כל כוונתו כזה ש ה ע דעת זה המכחיל . קבל השדה לו רעה וכמוהו כל אבות מאליהן אם עלו במקום שאין ראוי לזרעה כמו על המזר הרביע שהטבל השדה ואין למקבל כלום בהם שהרי אינם מוקדם לו דכלאו הכו לא היה זורע במקום זה והוא עלו במקום א שרצו לזרעה והרי מוקדן אותו מוכנים אותו מלזרע סס אם הוא אומר מתקן בזה שפלו בזה האלוט ואם לא היו עולין היה הוא כוונתו ברני האלוט הם עליהם ולזרעה שפלו מפנין כשפלא מן השדה כללות החכירה את השבירות שאין לו האלוט כאלו הוא בעצמו ספרו הם שמו ויתן לזרעל השדה שנותן . הכל אם אחר שנתר היה מכן לזרוע במקום האלוטית מיה שמתן באלוטות רואין את האלוטות אם הם בטנין שאם יעקרו ונתן יהיו ראויין לזרע במקום אחר כדרך כעל השדה ליתן לו בשבתי כדמו כשיפית השעמיהו לזרע ימים אובין ראויין לזרע במקום אחר מכהנה שנים אמש הוא הו עורקן אינו בותן לו אלא דמי עתה שיהיה גם אם היה עורקן לא היו שין אלא דמי עתה וכוונתן אין מנהיגן אותו לעקור מפני שאם היה את הקרקע ועל לשתיים ע"ש :

שנו המקבל שדה לזרוע' שומשמן וזרע' חטין וכו' סעיף א

א שומשמן עבאשין בקרקע יותר מחטין ינס דהואם יקדמו ויתר זרוע שומשן ויהא קבל מחבירו עד לזרוע' שומשמן וזרעה שומשן ויהא קבל מחבירו עד לזרוע' שהיה ראוי לעשות משום אחר או יותר אין המקבל יכול לומר אולי זרועתה שומשמן היה כחם שקרקע יותר וגם לא היה מלמט כזרועת חטין אם לא שערתי בה הרבה לפיך אכנס לך מילתך מה שהחמתפלא כחם שקרקע וכן אית ה' היתרון שומשן כשיטין וית' על הזרע' אלא יתקן לבו תבנה בין בקבלנות בין בחכירות בין בכבודות דעל טענת המקבל שהרואו כעל השדה כמה שלא כבמש הקרקע ואחר לו כעל שדה לא היתה מושם אם היה הקרקע כחם דלמרו איכא דרכותא ארשא ולא לזכאז ע"ה . ועל טענת טרחתיה דהכרע ואחר אטות אשבת ארשא לא אשבת ואם שפעה פומתמה שהיתה ראוייה לעשות מהשומשמן משלם לו א המקבל כמו שהיה ראוי לעשות מהשומשמן משום דמיתים ארשא ולא לזכאז ע"ה :

שנו דין מקבל שטא להסתלק ועדיין לא נגמרו הזרעים וכו' כעפ"ה

א מקבל שדה שנה עומני להסתלק ויש כבוד זרעים עמדין

הלכתחברות וקבלות קפט

לא נגמרו ואוסילו כנמרו ולא הניע ויש האין סובל למזכרם דמין כמה הן שוין עתה וכותן לו בעל שדה דמוקד וינוא המקבל מן השדה :

כ וכשמו דמין המקבל עם בעל השדה לבו הקבלות כשלוט או כרכובע כשם שהולקין כתבוא' כך מולקין בחטן וכן שדה שהיה חתנה לתת לו כך וכך ככל מה שמונה האין וכן כשם שהולקין כיוון כך מילקין כומורו אבל הקנים שמתהוין תחת חנפנים אם קמו אותו כשעשית הרי אילו מולקין בהם ויש גם על אחר מהם הרי יש מקראות הרי הם שלושארי לא ינאחו ויקרקעו וז' כל ב וזא בזה :

שכח דין מקבל שרוצה להסתלק בפני רעה השדה וכו' כעפ"ה

א המקבל שדה מחבירו וזרעה ולא שפעה ורעה להסתלק ממשכח משני רעותה אם יש בה כדו להנאות ממנה סאתים ותר על ההנאה מיה המקבל לזרעל בה שכן דרך לכתוב כשטרות אבא איקום וזרע כו' ואשדור כרו לזכוד ותובל מלקך בו' וישירו המים כלל סהוה קקרא כרו ויפלו לא כתב כתא דכתב דמו והוה וכן לאוהובל להסתלק כמה דכרוב חמורים בקבוצת שנותן לו דיקא ממך שתוכיף האין אבל בחכירות נכ ששכורות איננו איכע עשה כלם נרדף ליתן לו מחומרנו כביתאנא :

כ לא עברה אלא היכירה בין כולם בין מקנת' שהין איתה כמה כותבה ראוה לפעוזה אה עברה ככותן לו מלקין כמו פכאו עשה מניה לו שכן כתב לו ויש אוכיר ולא אשכוד אשכב כחושבא ויפלו לא כתב ככותב דמו דהוה כמו פכאו כד' כיון שדרך לכתוב כן ויש מילקין ואומרים שאם לא כתב לו כך פטור דלא הוה אלא מבטל כיוס של חבירו דפטור אלא משום מנאזה שהתנה וכתב לו אם אוכיר ולא אשכוד אש"ש מהייבין ליה מבל מקום אם כתב לו אם אוכיר ולא אשכוד אש"ש כך אלטו וזו מן נרדף לשלם אלא וזו דו אשכתא היא כמו שכתבאר לעיל כמו' וא' דכירי אשכתא אלא נותן לו ככונה שיהיה ראוי לשלם כוכד :

שכח המקבל שדה לזרוע' ונתנה כן וכו' כעפ"ה א

א המקבל שדה מחבירו לזרועות ויהי ויהי קבלנות זה אינו יתרון שזרועתי לבני לזכוד כעל השדה כש' וכולל למר לכן הפתק יתן לו מה שאכל' חך היחולו אמר א הקבלות וכן הכן לזכוד למרתן לו מש שעשה הכו והיא בזרע עד נחר זמן הקבלות תאלא כעל הקבלות ישמין מה שעשה עד ווס מותו וכותן לו אכילנו המנה שמו זמן קפט :

של המקבל שדה לזרוע' כשהיחולו וכו' כעפ"ה

א המקבל שדה מחבירו לזרוע כעל השדה המקבל עליו שערב רות לשאה הא לשאה ויש עז כין ויתר על זה מנלגנין עליו את הכל בראשית המקבל שדה מכירו כשערב שיכולים לזרוע באותה שדה כנון מחטע וזכות סאה מקבל לכ' ג ג ג ג 32 עליו

לבוש עיר שושן

עליו בעל הגדה שצדקה בורית לסאפאס יש עשרה אילנות שאין עושין פירות לא ונתרד המקל כל לנטע אחרו מתהיה דהבי אורחיהו דאילנות היותם בכל כך בורות ומחול. ואם יש בהם יתר מכן בנין ז"א לסאפה מנגלגן עליו פוטט כל היא אילנות מתהיהם דהשתא לוכא משילה כלל:

ב מקו' שכתבו שיהיה הנושע נוטל חנו הפאכה ובעל הקרקע החינו ונטע והשכות ואחר כך כעש והפסיד משאכס לן חנו הפאכה שג' לו כבר וזכרון לו ומחנה מה שפסידו וכוטל השאר ומסתלק ואפלו התנה שישו על עממו שאם יפסיד לא יוטל כלום אפילו ממותר השכח ששלל ההפסד אין זה אלף אמתכתא ואין מוכנן לו ואלף מה שהפסיד:

ג שנתל שנטע והשכות ורנה להסתלק שכתבא שנתרד ככל הקרקע לפסודו משם ואורך ארבע אמות הקרקע אין השתל יוכל להסתלק אלא באופן שלא יפסיד בעל הקרקע כלום בהסתלקותו כונן אם היה המכה כדמיס משקל

ה הקרקע כושל חנו הפאכה והשתל החנו ועממו שרנא השתל להסתלק נתרד בעל הקרקע להוריד ארום אחר ביקומו ו והמכה הוא שהארום הורד לגדה כשעשה כוטל השלש הרו יתן מחלף ואורך בעל הקרקע החנו כמו שנטל כבר והארום ישולו אפלו והשתל הראשון אינו כוטל אלא השותף הכשאר הואיל ושלף עממו מרכושו זיהויל ואוכל השתל להשתלק אלא לא כהשתל בעל הקרקע:

ד כל שתל שנטע לו חנו כמות שנטע החנו כפירות כך כוטל החנו כפכפא שהוקבו דהוכחו שאר זמורות נתפן דכיון דארוחיהו בהכי אדעתא דהבי כותא אכל אם שמתן בהר או עקף הרוח וכו' ואלו מלוקט כעניס אין לו כהן אלא השעית:

ה טען הארום שהתנה שמוטל החנו ובעל הגדה טען שלא התנה אלא ליתן לו השלש השוכס אחר מכה המדוכ:

הלכות שלירות ופועלים

שלא השוכר פועלים ינהג עצמם כשהגה חדרניה וכו' ופועלים

א השוכר את הפועלים טעם ולא התנה עמהם כשעה שפכתן כלום והוא במקום שיש מכהב ידוע אינו וכול אחר כך לשנוע עליהם מתנהגם שם שאם כהנו שם שלא להשבי' ולא להעריב אינו וכול לבושים להשביס ולהעריב אינו הוסף על אברן לא וכול לומר מה שהוספת לא שפרכס לא הוספתו אלא כדו שפכתו או עתהו עמדו אלא לא יוכלו לומר מה שהוספת לנו לא הוספת אלא שכתול שפכה עמד מלאכה טובה ומעולה או שפכתה וכול מה שפרכס מתנהג שפרכס אכל אם הוסתה מעיקרא הכל לפי תכנאו. כמה דכתיב אמרום במקום אדם מכהב ידוע אבל במקום שאין מכהב ידוע או אפילו יש מכהב שלא להשביס ולא להעריב והוא אומר להם אני שוכר אתכם כדון עתיה חויבין לנאת מכותס בוריתת השאש ולעשות מלאכה עד באת הככבוס דהכי כתיב קרא תשתחך והיה גולה כו' ערמושו כל חיותו ועד גומה תורה השאש ואשתו וגו' ואומר מוד ברות השחי' וכל אדם לפעלו ולעבודתו עדי' ש' ד' השולל ד' המורות השאש ש' שפרכס דהיינו ש' שפך כמה דכתיב אמרום כחיל אכל כש' וכול להקדים עממו לכותי ככרו שוכל למלאות לו מכות של מים ולנלות לו

הלכות שכירות ופועלים

ד' קצין ולהלך את הכר וחס לא היה מכהב בעוד אכל חנו אכאו העיר חסן לכהן ממקו' שיש פס מכהב אז יתיב בתר מכהב העיר שכלו חסן ה' מקום שכהנו להשביס ולהעריב לקוח

שכהנו שאל להשביס ולא להעריב או איכב' אזולגן בתר לקוח משאר שם הכותלים דר' ז' על דעת זה שכר לו' ואין קדו מקום שכהנו כך וכך אלא כדבר שפכתהו הדיכ פועלים עד שכתבו מירגלוס ומכיון בהכר היהו אכל דבר שאינו כשעה

ד' כ' מקום שכהנו לון ויון לספק כגורנות או כמתרו' וכו' ואל' כהן יפסק הכל כמכהב התדירה:

ג' ה' איכר את כשעה לומר לו אינו בותן כך באחד או כשעה שוכר פוער מהשך העבודות יתיר שדרך ליתן כשר והכמות ששכירות שדרך בעיר ליתן מיה שכיניה כותף היתו כגון אכ' איתר כש' והכמות כארבע כותף לו חמשה:

שלב דין האומר לשלוחו צא ושכור לו פועלים ושכרן יותר ששה שאמר לו וכו' וסעיפים

א אחר לשלוחו צא ושכור לו פועלים כשג' נ' וזו לזו אפ' השלוח ופכתן כארבע ארבע וזו לזו או כיוצא בהם להם השלוח לכפועל שכרכס שלו כותף להם כתי' ששכרש ואיום כוטל מבעל הכותף אלא שלשה ומפסיד אחד זכוסו דכיון שלא אחר ליה כ"ה לאגרו חלא ככל' לא היה למיגר כשעו ואל' ידוע שאין הפועלים שפכר בשכרם ככמות מארבע לא טעם ליה לשכור מדרכו כ"ה וכיון דשכו בשלוחותיה וקטס שכמותה עליו איהו דאשכור אשכסיה ויש אומרים דלפסול נרדף כש' ליתן מה ששהיהו ופירש מה ששהיהו הייכו כמו שפכתה המוצלים כשכור כגון דאחר לו שכור לו פועלים כג' ואל' מתנתו פועלים כשכור כג' וחסו או ככבור מארבע והלך השליח ושכר איתן כיותר מנ' וחסו או יותר מארבע נרדף ל' ואל' ככ' מה ששכרם השעולים כשכור דאף על גב שלא אחר לו אלא כג' הא דיע שזכוס בשכרם כג' מלא טע' וחסו או כארבע והיאך אפוק אדשתיהו פיהו כשכר לו כשעת מכלל הפועלים וכו' ששהים שכור ששלוחו ונתן המותר ששלוחו כשוכסכו פסיקין וזו תיתאמשו שחאכ סיפ' לשלוח איום כהנה מיהו הן הפועלים ירכוהם הוא ח' ליהבוטו מה טעם ולהכאיות השלוח כונן הוא עושה שירה כפרכתי של מדרושה כ"ל ג' כ' כיוכת השור ככאן שסוי' ל דכרו ח' שאלו השלוח פחוריה כפרכתי שפכתו ולא כדכרו רבנו וחס' קחתי א' ל' והיה א' כ' פיהו מה שהפכהו הייכו מה שהיה נרדף ליתן כה' לפועל' אם היה שוכר הו' כ' עממו ומא' ששכרם השלוח ונתתה וא' שכרכס שלו איהו דאשכור אשכסיה ואם לאו חס' כשכרם ע' בעל הכותף חויבין הכוכו מתנתו פועלים כהא' דובתא א' כארבע וסוב להו כ"ה דזו' כ' כ' הייכו להן ד' כותף א' מלא כש' לוחמושה כה' לה שלוחותיהו וכל' כמאן דשכר' לוח סתח' בלא קנזן שבר דדוכתהו דשקלי כמכהב קמדיהו ז' או איכא ביהו דובתא ח' דשעיד

ב' ת' א' ואיך כמו מ' דמתנתן כארבע לא שקלי אלא שאלו דדעתא דאיוניס למיתרד ארשא ד' ואלו ופועליו וכו' ונתיב לכו' לה' לומר ליה לא מתנתין לך אלא כארבע לטובך אין לך כ' ליתן אלא שלשה ויש להם תרמושת על השלוח דאשת' לו

לבוש עיר שושן

אילו היה ידעו מהל ותן א שטמה לא היה מתגורר לך כחם
דברים אמורים כשאין מלאכתן כוכרת שהיא שיה ארבע אבל
אם היה מלאכתן כוכרת שהיא שיה ארבע כותן להם כ"ה
ארבע שאינו לא אחר להם שזמו ארבע לא הושרחו לעשות
מלאכה שוכה אשה ארבע - ולא לא ידעו עבודתיה מה
דשוף כגון רוכס' דמלו מיל ואזכין אחר דשוף עבודתיה
ארבע לא שקלו אלא מתלת אבל אית להו עיר תרעותו ויתר
ע"ה דשלוף דמרוגיה או אילו דאחרת לך ד"ה הויב טרז"ב

ב אחר דבעל הבית לשלמו עבור ליה פועלים כ"ארבע ארבע
ונוו והך פולח ושכר בשלמה ש"ה אף ע"פ שגלחתן
פוע ד"אן להם אלא ש"ה ביון אחר להם שכרם ע"ה ביון אחר
להם שכרם של כפל הכות שהירקבלו על פתמם למזול גביה
אבל ע"ה שעתו תרעותו של הש"ה דאחר ליה ביון שאחר לך
כפל הכות לשוכר כ"ה לא היה לך לשמו ולכו ולות לך א' תמכס
מוב מבעליו

ג אחר לובעל הכות לשלוחו נא שאכור לו פועלים בשלמה
ואזכא דמתניו כ"ה ואזכא דמתניו כ"ה והך השלוח
ואחר להם כ"ה אצרכם ע"כ הושרחו הפועלים הרינו כמו
אחר כ"ה וד"ה א"ה היה דעתם לפתית ממה שאחר להם הש"ה
אלא כיוכס לומר ביון שפת אומר לך כ"ה הרי אנו מחייבים לך
שאחר לך כ"ה ואין אנו מחייבין ככתובים דאלא אנו מחייבים
שאחר יתן לנו ויתר ולא אחריו הויב וזכה הש"ה ממה ש"ה
בשלח השלוחות והוא אחר שכ"ה פ"ה חזרו הדבר על
ה"ה ונתן להם שלמה כ"ה שאחר לשלוח אלא אחריו הויב
ואחר הרינו כמו שאחר כ"ה לא היה דעתם לפתית כ"ה וגם
השלוחות בעל ושמען אנו משעו אף הויב ארבע בשלום ד'
מכעל הכות אביביל שאר הפועלים כשכרם כ"ה ביון ששאו
מלאכה השלוח ואם אינו פועל ד' או שאינו יודע אף שיה ד' חן
למה אלא נ' כמו שאחר הכ"ה הויב וואחר שלוחים ושכרם ונל
כ"ה וואם אחר השלוח אצרכם עליו ככל כיון נתן להם השלוח
ד' חזרו ונכסל מכעל הכות כדלעיל כ"ה ע"ה חן א"ה לא
הונו פועלים בשכרם רק כ"ארבע הוי דוכא ג"כ כדכתובתא
לעיל

ד ואם אחר לו בעל הכות לשלוח עבור לו פועלים כ"ארבע
והך השלוח ואחר להם בשלמה ואחר להם כמו שאחר
כ"ה אף ש"ה פולחן שיה ארבע חן להם אלא ד' שהיו ש"ה
בשלמה וקבלו פועלים כ"ה שאחר לשלוח עשו פועל מלאכה
כ"ארבע כמו שצ"ה חכמים אחרו לו כמו ששאו מחירובין
כעשה ואשתך עזיב לכו ויתר נרדך לותן לאלו כמו שפנתן
לחכמהם שלא היה דעתם כ"ה שאחר כמו ששאו מחירובין
אלא לשלוחים שלא לחכמהם הויב וישף גם להם ובעל בית
מסתעף את הפועלים ואמל"הם עשו ע"ה כ"ארבע כמו ש'
כשכרם שאר רוב השפועים וכ"ה ששאר רוב הפועלים
כשכרם כותר וכן פועלים אחרים שכרם כמות מערה
ונכ"ה שאחר רוב פועלים אחרים שכרם כמות מערה
נכ"ה אחריו כ"ה שכרם כמות הויב ואלו לא שכרו את הויב
כ"ה ונתן להם כמות שש"ה ע"ה הכעל הכות השעה
חיים הויב ומכעל תכ"ה הויב פועלים כ"ה אקניה שבעל
כמות שש"ה ע"ה דעת' ד"ה א"ה אחריו ואלו ובעל פועלים
שש"ה ע"ה אחריות כמות הויב ואלו להם אלא ש"ה כ"ה
שכר פועל ואלו לותן לו חן אחד כשכמותו הכורה כ"ה

הלבת שכירות ופועלים

קצ

כעל הכ"ה א"כ לותן לו החפץ או דמיו דהויב ולא חפך החפץ
לא קבאו:

ה שכרם בעל הכות כעמנו כשלם ונדלול המלאכה
והראי להם בעל הכות מבי ידעו ובידעו והכירו כו
כדברים ושתקו ויתנו להם לגמור מלאכתם אינו וכול לומר לא
כתביבתי אלא על דעת שתבאנו ליכסרכם כ"ה הויב פ"ה
ישכרו ויאחרו לא כיוסכך אלא על דעת שבע"ה מלאכה שוכה
וכן עש"ה וכן אם הוקרה המלאכה והם הרינו לו פנים וועכות
ופייסם כהפנתר דברים ושקטו וגמרו מלאכתם אינם ויכולין
לומר לא כתבש"ה אלא על דעת שתיסיף לנו על שכרנו כפי
הווקר שהוא ושיב ויאחר לח כייסתי ותיכס אלא על דעת
לכוסף לכם אכילה ושתינו וכן עש"ה:

ו אם המלאכה אשה ש"ה שרוב הפועלים לא הונו שכרין ככמות
מה והוא שרם כ"ה וא"כ הונו רוב הפועלים ושמו על ק'
אינו וכול לומר כמו שכתבתי ותיכס מתחלה ככמות חז"ר
ממה שהיה לך לרזון ליתן לאחרים גם עתה שהולו הפועלים
אפחת לכם כמות דובר ממה שפועלים שאר פועלי' אלא נתן
להם ד' כיוסכך ש"ה ואחרו גם שפסקו עמך מתחלה כמות
משאר פועלים ויזכור שראויך שלא רנית לכוסף ואלו
היינו נרביין לשכירות מלאכה והונו נבך אבל עכשו שהולו
הפועלים ככמות מר' לא היינו מתרנים להשכיר - וכן אם שכרן
כוכר דובר ממש שפועלים שאר פועלים ויהיה המלאכה הם
אינו כ"ה לו גם עתה שפסקו לנו דובר ויתר משאר פועלי'
ל"ה הויבך של עכשו אלא ניתן להם כמו שפסקו שאחר להם
מה שהפסקו להם מתחלה ויתר על שאר פועלים לכו שאריות
ככה שלא רניתם להשתכר ככמות ואינו נרדך הייתי למלאכה
והעש"ה לכם אלהים ונזכרם עד כך אבל עכשו שחוקק
הפועלים כיותר ממה שפסקתי לכם לא הייתי אחרתה לשכיר
כעולט:

ש"ה השוכר את הפועל וכ"ה הפועל לחזור
קודם שהתחיל או אחריו כן וכו' סעיפים

א השוכר את הפועל לעשות עמו מלאכה אוהה מהכס שא
לחזור ביון הפועל ביון הכ"ה הרעות כירו ויכול הכעל
בית לומר לבעל השכר עבדך כ"ה חן אחר וגם הפועל אחר
לכ"ה הכ"ה וש"ה לך פועל אחר וכתבתי חזון לוכא דהא דברים
בעמל' כיכ"ה אלא ש"ה על החזון תרעותו כשכ"ה שהיה נרדך
לחזור זה אחר פועלים זה אחר שכרם מזה דברים אחרים
שיוכלין לחזור כ"ה כ"ה אלא הפועלי' לעשות מלאכתם אבל
אם הלכו כ"ה ושכרם חזרו להכ"ה לו תבואה אחר
והלכו חזרו ולא חזרו תבואה או שכר פועלים לעזור א'
כשד"ה והלכו ונאזכא ש"ה להם ואינו ראוה לעזור או שכרם
לשקטת השדה ונאזכאו פנתמל' חיים ואיכה נרביס השקלא
ככל אילו אף כ"ה בעל הכות מלאכתו מעבר ונאזכא
שנרביס פועלים ושכרם חזרו להכ"ה לו תבואה אחר
אנוס ויהי כ"ה לעשות ושכרם אבל לא כ"ה חזרו מלאכתו
מעבר ושכר הפועלים ואיכס' שש"ה פועלים אלא
היה כ"ה להם הויב גרם להם הויב וכ"ה כ"ה שש"ה פועלים
הוא הויב שכרם לזכורם הויב חיים מדינה דגרי'
ונתן להם ע"ה ככופל כמל' אלא כל שכרם כמו
ששכרם

דבש נזיר שמים

הליטת שכירות ופועלים

קצא

ח ראו בן האומר לאימן פטורה לומר וקאמרו מן
 ופלאו האומן וז"ל ח' אין לאובך וכו' לקחתו מכניו שהיה איוב
 נרץ לו וכו' נ"ו וזה דבר שאם לא יקחנו שכנו ויסדר הר"ז
 חובך לשלם לו מדיכ"ל דנמי שהיה על פ"ו דיוכוו הכסונו
 פ"ג שהסביר עמו פס חסיונו העיר לשכה וכתבתי כדוך
 וא"ל כ"ה פסקה השניה שכ"ס עמו פס למחנינו' אחרים פס
 לא היתה התנאי הזה אמרונו דורו ומתחילתא על תנאו הראשון
 צרעו ד' היסודו בכסותו כן לא נרעו ולא היספיקו לו אמרונו
 על דעת תנאי הראשון הסביר אבל אם עמד פיהם כשהתקו
 שלא שרע עשה שני' לא אמרונו דמט"ר על תנאו הראשון
 אלא הסכנו כדעתו למי שהי' אחר - הם - האם שהסביר את כנו
 למלכה אשפי' שיזוב סומך על שולמנו אמרונו וסבת' ודלו
 נוחא ליה לכן בתש"פועה חב"ב ויאם כל' למורכו כושל כנו
 תש"ק: האם שר' שעה סומרו כו' יושלם אחר לו נ"ג כשנו
 שנים לך משתדו אוירוה בפועלתך והפועל מרונה וזוהי
 ליה כרך אם אמר לו נ"ג כן בדרך כסם און והמחלה וזוהי
 סבור כרך אבל אם אחר לו כדעתו באש"ן מחלה מהלוקי
 מחלה וכו' לא שר' מחנה וז"ל כ"ה וכו' למורכו דהוין ש"ר
 כוש"ג' אבל חלמ' שאמר לו הכפל ביתך משהיו אשפי'
 סבת' ש"ה מתירד און זה מחלה וכו' לה' לחורו בו ולפכנו
 שא"ן האם יכול לחמ' לטעבודו של הכסר אג"ד שהאם שכח
 ככר ובה האם שכבדו פועלו ע'ו לכונו:

ש"ד השיבך את הפועל להשקות הדין והשוכר מלמד לבנו וחלה בנו כו' ד' טע'

א הסוכר את הפועל להשקות לו שדעה מזה הנהר ופתך
 הנהר כשני' יום אם אין דרך הנהר להספיק בשעת
 דשטחא דפועל הו' דהא כפל בית אונס הו' אלא חמנו
 דרכו להספיק והפועל ודע' דרך הנהר שכן הו' דרכו
 להספיק אף על ע"ב שנס' כ"ה ידע' דרך הנהר שדרכו להספיק
 פסידא דפוע' הו' דכיון דרמוניהו ודעו הפועל אורע' לוח
 לאסוקו ארעתיא וכו' להתנות שלא יוונן לו סבוקה דבהר
 שהוא סובת אבל אם אין הפועל יודע דרך הנהר כיון שכו' א
 מעיר אחרת וכו' הבית יודע כפל הכו' ה"ל לאסוקו חד' קמה
 ולתבותו וכו' שלא הנה' אוהו דבב' אבטיה שלא התנה
 וכותן לו סברו כפועל כפל יוכן הדיון ככל' אונס שא' רע'
 למע' אס' כפועל ודעין שדך' האונס' כלא או פסניה' אוס'
 וודעין הו' כפועל דפועל' דהוה ה"ל להתנות' והתנאי' ואס'
 שכ"ה יודע' והפועל אוינו יודע' א"ל דב' דכ"ה ויאם ס' מחת
 מדיכ"א פ"ג ס"ה: מו' ששכר בית למד בו ומת' בתוך
 זמן השכירות און הו' יודע' צריכין לשלם דקמ' שר' כו' דהא
 הו' סתיה' אונו ודע' וכו' ה' הו' כפועל שהסוכר שכר אותו
 לתקן לו בית והוה ליה להתנותנו מולקו ומהדיון את הדד
 למעו' כו' יוכ' כפועל בעל הבית שכרו לשמור לו ביתו ואין
 כאן הכרעה והו' סבוקי' דדוכא' למיכ' אם עדיון לא נתן
 השעתי' הו' דוכא' כיון שאמרונו דהו' ע'וה ואם כבר קבל הכ"ס
 כל שכרו און נרץ להחזור לו כלום גם כן שמט"ר דהו' ע'ס
 הסוכר את הפועל או חלמ' וכו' דרע' כעור' ב"מ שדוכין
 לכתו הו' גם כן בפניהם אוס' וידע' והו' כפועל דפי'ל
 אור דמלמ':

עול' ואם לא תכנס וכו' ב"ו אוס' היה ה"ה מונא מפועל
 אחרים לסבור כשהפועל אית' אלו ומכניו אונס מונא בין
 שוכר בין קבלן שוכר עליהם או השען אפילו אם עדיון לא
 התמלא בתלמודה הו' ויאם אונסו מוכר משען אחר להס'
 פ"ה ק' כתיב' לכה כפאונו ופועל' כד' וינמרו ומתקול' לאמר
 שגמרו וזכרתי לא יתקלה אלא מה' שסבת' מתחילה ויפועלו
 כת' לכה שחיס' נדוכו וזהו היסודות' כשה' דכרו אחרים
 פ"ה ל' להשקות' בזמן שאזנו מונא פועל' אחרים לסבור אבל
 אם מונא פועל' אחרים והעשה את אילו' נרץ' ליתן נהב' כפי'
 מה שפסק שריה כבתדוכיה:

ו וזה אוינו יכול להשעותו שוכר עליהם שנתנו מלאכתו
 סתא תאכד וכל יום סביב' לזוהי הכפועלם החאה' ותר'
 על מה שפסק ל' ראובן: כו'סל' הכר' פועל' ועד' ככה מוזק'
 פ"ה ע"ד כד' סבתן' ל' ראובן' הייב' שנתן' לאלו' כפנימה
 שחיס' לו ליתן: ל' ראובן: כו'סל' היתוספית' והס' הראשון
 דהשפת' ה'ו' כמי' דפתיחו' משקיר' ויאם היה כו'ד' און' מתון'
 שהו' ס' הראשונים' וכול' הפועל' וגם שר' כפועל'ם אפילו עד
 שר' ס' שחיס' הייב' כל' יום לכל פועל' ד'ו' שנימרו מלאכתם
 שחיס' לו ליתן: ל' ראובן: כו'סל' והתקב'ן' או הס' הראשון
 דיבר' ל'יס' מוזק' ל' לחתמה' ס'ט' הייב' הו'ת' תש' פועל'
 ויהיו אס' לא שר' עליהם ור' שפועל' מלאכתו פ'י' המתבר' און'
 הפועל' נר'כ'ו' לשלם לו וסוקו' שלא קבלו' שריה' ר'ק' לעשת'
 אלא אס' הו'ת' עליהם שודרו' ל' פ"ה ש"ג' ששפיעו' כו'י'ו'
 וכו' ז' און' מילוק' כו'סל' נקב'ן' י' דהא' דמור' עליה' שר'
 א' און' כ'ו' ס'יני' דיון' שפכ' כ'ו' אוס' כ'ו' ד' ר'ו' פ'ל' ס'ו' ס'ו' ס'ו'
 דפועלו' וכו' כ'ו' ד' ר'ו' ד' ר'ו' ור'ו' כ'ו' כ'ו' כ'ו' כ'ו' כ'ו' כ'ו'
 שחיס' בנ'ק' מלמד' אונ' כדועה' לו אבל ככר' האבוד' של מתן'
 קצוב נרץ' לשלם לו כל מה שמוקד':

ז ברא' שסוכר עליהם כשאזנו מונא פתח כפועלים אחרים
 לראובן בשכרם להש'ים מחלכה אבל אם מונא כפועל'
 לסבור ככרם ואינו' לא כראובן: כו'סל' אחרים נלמד מלכתך
 שלא תשכד' ב'ן' קבלן' אין לו פועל' אלא תרעמות'
 ולפועל' יום סדוק' שדור' שלאונ' מתון' ששלם' למה' ששעה'
 ולקבלן' שיכו' שדור' על התחמנה' שחיס' לזמנה' שפתד'
 לעשות' כפנו' סבת' סבור' אוקב'ן' שפאנס' ואחר' שער' הי' כ'ו'
 חור' ד'ה' וקב'כ' סתם' נלמור' מלאכתו' ועש' פמו' גמריה'
 נרץ' דל'ס' יום: כל' שאזנו ומכנה' להס' כלום' דמשתח'א'
 מחלה' הו'י' וקבלם' סתם' אבל אם לא רצה לקבלם' אלא
 ככיוון' זמן' הנה' וכו' כל' ל' לס' אש'ט' מלא' שר' כו' הפועל'
 וכן' הדיון' כו'י'ר' סתיה' שחיס' לו וימו' שלו' מיהו' אם כבר קבל'
 הפועל' או חלמ' שבר'ה' א' כ'ר' ד' ר'ו' לחזור' דכבר' וכה' כו'
 ונול' רש' דכ"ה נד'ס' חלו': חלמ' וכו'ס' כפאר' פועלו' לכל דבר'
 ולמכה' להפסיד' או להפסיד' כ'ו' כ'ו' שכתק'ר' פועל' א'
 וחסור' למלמד' לשעמ' מלאכתו' כשה' פועל' ע'ם שער' ולא'
 ופועל' כו'י'ר' וית' סבר'ה' א' וכל' חלמ' כו'סל' למיד' כראוני'
 ע'ם חלמ' שחת' שחיס' שחיס' כיון' שלא יזמן' כלולה' וכן'
 לא ומתע' ולא ירכה' כמ'לכל' או כמתע' שמתע'רו' ולא וכל'
 נלמד' כראוני' וכן' ככ' דרכ' שמתע' דרע' התת' וכו' ושמכ'רין'
 ליה מלמד' שחיס' עמו' און' דוכו' כשוכר' אבל' אם הסוכר'
 עמו' נלמד' את' חלמ' או פועל' ככר' וכו' קבלן' וע'ל' ס'ו'
 של' דל' ה' כפועל' שפועל' ע'ם כ"ה כמכס' וכו' לחזור' אפילו'
 כדבר' האבוד' ועש'ם' הו':

לבוש קיר שושן

הלכות שבירות ופועלים

קצב

ולבאטון:

אין הפועל אוכל לא כעובד משום וכו' אלא כעובד
עמם משום מקורו כמות כעובד אלא אוכל אם אינו עושה
מלאכה וכו' ומשאר אדם במחבר בשעת נגמר מלאכה אינו
אוכל שאינו קרא פועל וא"ל הפוער במחבר שלא כעש' גמר
שלא כעש' עש' אוכל ואשגו מהלכות מדינה אינו אוכל אבל
שפוער כעש' קיר' כעובד כעובד: הלאכתו למשאר ע"ש שאינו
אוכל מן התורה אוכל מהלכות מדינה כעובד:

וכן כעובד לאכול אפי' יותר משכרו כגון שכל שכרו אינו
אלא דובר ויכול לאכול קופות או כותבות אפי' שהיא שיהיה פועל
ומ"מ למדן איתו שלא לשפוט בן כרו פליא והנהג' מלשכרו
כד"ל כעש' לכל היום שזו א"ע ע"ש אוכל יותר משכרו ושאר
לתת ג"כ הפע' לכליו כ"כ ונקיים כיון שמתענות לכליו
ש"כ ב"ה אע"פ אוכל וכו' אוכל אם לא שכרו לא ללקק קופות א'
לא ואלכלו מהריו אינו ניתן כבוד לתוך כליו של כ"ה והיה ויחבל
ש"א ומה ע"ש ג"כ אפי' אם שכרו נכל היום לא אוכל קופות
להרשק או כותבות הראשון שלקט מהנו עדין לא ניתן כלום
לתוך כליו של כ"ה אין כלום אמתה ניתן לו אפי' יאמר תלמי
לכליו של כ"ה ומה כ"ה אוכל הוא:

היה משמר ארבע או חמשה ערומות של חמשה בני אדם
שאמרנו עסקו ודומד אוכל ההלכות מדובב ל' ומלא ערשנו
מהל' א' מהם א"א אוכל מחבל לכ"ה שחבון:

אין הפועל אוכל לא חמיו שהוא ניתן לתוך כליו של כ"ה
שכן משמש ווא' כל כך לתן כזמן שאתה ניתן לתוך כליו של
כ"ה ועמיו שאתה ניתן לתוך כליו של כ"ה לפיכך אם היה עושה
כעמיו לא יוכל כעבדים אפי' שכרו לפעו' כעבדו כיון שהיה
עושה כעמיו לא יוכל כעבדים אבל מועט היה חת עתו
שאוכל ע"ד פועל לתקום קופות או ע"ד פועל כעבדו
ויאכל ומהו ע"ש ג' הפע' ע"ד שלא יהיו כנתתו וערב
אובדו כעבדו והנהג' פותח תירוט דא ע"ד הפועל העושה
כעבדים דרכן להגיד עבדים תוך שנת ודרכין ברנהג' של
הנת ע"ד שזוכי מהן תירוט ויא' כעובד את הכע' לפע' כעבדו
הוא כ"ה אוכל איתו ג' כעש' כעבדו מ"ש זמן שלא הלכו
בנת שתו וערב עדין התירוט אינו ע"ד מהם ולא יוכר מלאכתם
גם כיתירוט ואין כד' עיקר מלאכתם לא כעבדים לפי' ויכליו
כעבדים ולא ישי' תירוט שאינו חמיו שאלת' ניתן לכליו של כ"ה
וה' כעש' כמיון זה ויאל' חמיו אחר דעבדו וישי' חמיו כ"ה
אל' שאלו בנת שתי וערב היו עושין כעבדים כעבדים
ותירוט שיהיו שלקטין העכבי מוכן איתן כנת ועושין תירוט
לפני' אוכלין כעבדים ופועל תירוט אלוה' פועל חמיו כעבדים
ומד כמו שזכרנו:

משפוטין כנת כמי ואל' כ"ה לא נתן אוכל את' ניתן לתוך
כליו של כ"ה אם פירוט חמיו שאתה ניתן לתוך כליו של כ"ה
אתה אוכל וזהו היה דוב' אם היה עושה כגון זה ומת' לאכול
מכון א"ל כלו סי' א' אוכל מנפ' אחר שאינו עושה כ"ה ויך
למקום שהיה עושה ע"ש ויאל' כעש' שהוא עושה ע"ד חמיו
שאל' ניתן כליו של כ"ה ע"ד אם פירוט עושה שאל' ניתן
לתוך כליו של כ"ה את' אוכל וזהו היה דוב' אם עושה כגון זה
לא יוכל מנפ' אחר דא ע"ד שאל' חמיו שאל' ניתן כליו של כ"ה
אינו חמיו שאתה ניתן לתוך כליו של כ"ה ולא איכסא' לשיכר

אחרו עשה' כגון זה לא יוכל כגון אחר דא אוכל לא מוכרין
מדינה ששור' ספק דרכי' הוא והמ' ע"ה מיהו א"ע ס' כ' ע"ד
לא נתן לו שכרו והוא מחוק כשכרו נגדך לפי' זו והנהג' מנכה
לו שאכרו וכו' וזהו אלוה' מחוק ממוכ' הוא ע"ד כיון
שה' כ"ה ודאי חייב לו שכרו לא עושה לו ספק מדינה על הפועל
אם חייב לפי' זה מה שאכל אם לא ואי היה מוכרין לו כ"ה לא
שפוע' ודאי שכרו הו' כאלו היינו מוכרין ממנו מה שאכ' וכד'
אמרנו דהם ע"ד ודוקא מנפ' אחר שאינו עושה כגון זה לא יך
וחוקן מהנו והיכל ככאן אוכל כגון שאודלות ע"ד נב' כותבות או
פועל כח מהם לא שגדך להפירי ולהגביה העכסים של זה
מה כשהוא חותך ממנו הרי זה כאלו עושה כעבדים ויכול
לאכול חמיו מהסני' דה' ממה שהיה עושה וממיו שה' עושה
אוכל כגון האדולה על התוכה או התוכה המודלה על הגן
והוא עושה כ"ה מהם אינו אוכל מהסני' דא ע"ד דהיינו חמיו
שהוא עושה אינו עומן שה' עושה וככאן אמרו אוכל מפקדן
מוכר:

כבר אמרו שפירוש ואל' כל כך לא נתן כזמן שאתה ניתן
יתן כליו של כ"ה אתה אוכל כ"ה דהיינו דוקא כשעת עשיית
מלאכה של כ"ה הוא אוכל אוכל אינו אוכל כשעת שאינו עושה
מלאכתו של כ"ה לפיכך לא יוכל כעובד יי' אחר ע"ד פתה אינו
מכשית את עתו ולא כעבדו לאינו עושה אשכ' פתה ויכול לא
דוקא כשעת עשייה ויאל' אוכל חמיו תקבת כ"ה שלא יוכל
הייש' מלאכתו אמרו ק"ל שאמר שמהר ה' ע"ד מלאכתו מה
זוהי לך להתגול מודה אמת ויכול לאכול אינו עושה כשעת
מלאכה פשוט הא ל"כ' כ"ה שלא יתכשל כשעת עשיית
מלאכתו:

כבר אמרו דקרא דכו תבא כדכר רמין כו' חיות רוא'
ואת' כל תיבה ותיבה מהנו להלכותי ודרשו חז' ואל' כ'ת
עכבים לא עכבים וכד' אחר לשיכר לא יאל' הטועל ע"ש
העכב' כ' ע"ד דבר אחר לתתן כרו שזכר ואל' הרב
מספני' וכן לא יאל' אותה כחלת ואל' קצ' עכ' כ"ה שאל' כ'
ע"ד שיעי' קצ' כ"ה ללכלו ויגרו ששעור' כ' כ' ע"ד כ' ע"ד
בין ככל דבר שזכר האדול וקצ' ומכתיב ואל' עכבים
דרשו דוקא אכלת ולא ומנפת שלא ימון שיען וזכרנו q
הא יכנס:

וכן אסור לטעול להכנס השכונות באור לחתך אותם
חו' להכריז ע"ג של אפי' אינו מתכש' מלאכתו ע"ה ההכנס
או ההפ' כה כגון טעולו אשה וככות' שיהכנסו לו אלוה' כמי
שמתק' יד' וזהו והיו דעכבים וכד' אחר שאמר:
יד' ומדתיב שכדך דרשו דוקא כדו כעושה ולא שאל' א'
אכלת גסה:

מה שאמר התורה עכב' ולא דבר א"ל לא שמי' יחייבו
אלא שלא יתקן אתה שבי' וימתקו כדו יואכל הרבה אוכל
שיתקן שפועל את גופו כדו מואכל הרבה לא שמי' שאמר
התורה ויה' שיעשה הכ' דבר לפועל פיגורו נו שלא יאל'
הרבה כ"ה אלא כדוריה לפיכך אמרו רשאי הפועל לטעול
כדו כ"ה כ"ה שאל' כעבדים הרבה ורשאי כ"ה להקט' חמיו
הטועל ויך כדו שלא יאל' עכבים הרבה:

ח' א"ע שלא התירוס העיר וכעו' לאכול ל' לטעול העוש'
כשכר בדמיו' לפועל ע"כ אין האכלה כ"ה כשכרו ואין
ע"ש ע"ש:

לבוש עיר שושן

חמשתין בצבול זה כשכרו שנותקין לשאר שכירי יום העשין שאר מלאכות אלא התורה וכת לו משום שכרו דל' גער אש לא יוכל בשעשה בדברו ואינו תשל שמים הוא אוכל לביכר פועל שאמל'כ' מה לאשתו וכמו מה שהיה לו לאכול או שאין רשיון כוונת משע' מה שגמלתו לו לאכול ואוכל לאשתו וכמו אמן שומעין לו לאכול כוונת שהיה עושה כשכרום ואמר ל'כ' אתן לאשתו וכמו מה שהיה לו לאכול אין שומעין לו :

ו' שפ'ל שהיה עושה עם ב"ה הוא ולאשתו וכיוון התל' שם ב"ה שלא נאכלו עליו כשז' דמהני תבוא ושל אשתו ושל כוונת הגדול' כמו אש הוב' מדעת' כיוון שש' בהם דעת' וכולן לחמול מהני אבל אש הם קצני אינו וכול' להתנות עליה שלא יאכלו שלא משלו הם אוכלים אלא משל אביהם ששמים הם אוכל' ח' בנעל האוכל בשעה שאין לו לאכול עוב' כ'אז הכא חכלל עשה דואכל ונ'ו' ולא באותן אחר שעבדו עושה עשה ואש שונ'ך עמו כוונת מה שפס'ה או שנותן לאשתו הרי זה עובר כ'לאו נמור דואכל בלוק' לתת' :

אין השפ' ראוי לעשות מלאכה בלילה ו'השכ' ג'עמו בוים ולא ירעבו ויכרף ג'עמו וויאל' מחמיתו לבניו מכני כוונת מלאכתו של ב"ה שהיו מחליט' כמו שלא יוכל לפנות מלאכתו של ב"ה בב'וכ' מ' מלאדי תיורקי שומעין מלאכת ב' שאינן ראין לעשות' ופ' ל' ס' מ' ג' ע' ד' :

כ' כשם שה' ש' מוהר' שלא יעשוק שר שכרו שלא יעכבנו ואש עבד עובר בכל' תל'ן או כ'אז עבד עליו השמ' כך ג'עול' מוהר' שלא יוכל' מלאכת' ה' ה' מ'עט' כ'אן ימ'עט' כ'אן ויניח' כל' ה'ום ב'אחירה' א' מ'י'ב' לרקק' על' ע'מ'ו ב'א' ורא' כמה דק'דקו' חמ'ו' ככר' ה'וימין שטרו' ה'י'על'ו' שלא יברכו כרעה רכיעו' כדו' שלא יעטלו' ח'ולאכתן' כמו שכתבנו בלבו' התבלת' ס'י'ק'א' ל'כ'ן ויהי' הפועל' מאד' כו'ה' וכן מ'י'ב' לפיכך עבדתו' בכל' כמו שכן אית' יעקב' איכ' ע'ה' ככל' פ'תו' עבדתו' א'ת' באוק'ן ו'ח'כ'ע'ל' כ'ה'א' ע'כ' ע'כ' ו'כ'ר'פ'ון' ה'וי'מ'א' מאד

שלח דין אכילת בהמה בשעה מלאכה ואיסור חסימות וכו' ט עיפוי

חלכות שכירות ופועלים

ג' א' השומם אית' כשמתחלף ורש' כ'ה' ו'א' שהיה' חס'ו' כ'כ' ואכ'ו' לא' השמה' א' אחר חסמה' וכ'ז' כ'ה' ו'רש' כ'ה' לוקה' דהני הוא' משת' ג'וא' תחבו' טור' כ'ד'ו' ולא' תחמ'ו' בשעת' דשה' ומשמש' כמו' ת'ה' חב'ו'ה' כשמת' ד'ו'ה' ו'י'לכ'ין' ו'ה'מק'א' דכתי' ו'וכ'ר' א' שעת' אית'ה' ו'בי'ך' א'ח'ך' ב'כ'א'כ'ה' ו'ג'ו' ו'ה'ק'י'ן' ב'כ'א'כ'ם' הוא' ד'א'כ'ו'ר' ה'א' א'מ'ת'ה' ו'י'ע'ל' ש'רו' ב'ת'מ'ו' ו'ה'כ'ה' ב'ן' ד'ק'ש'ם' ו'כ'ין' ה'ס'ול' א'ח' ר'ח'ז'כ' כ'ו' ד'ש'מ'ש' ש'לא' י'ס'ת'ה' ו'ז'ן' כ'ח' ש'ד'ש' ל'ה'כ'ח'ין' כ'ו'ן' ע'ב'ד'ה' ק'דו'ש'ה' ל'ח'מ'ול'ל'ת'ו'א'ו' כ'ת'ה' ו'ע'י'ל' ה'א' מ'מ' ש'וכ'ר' הוא' ו'לא' ו'ד'ע' ל'ה'כ'ד'ל' א'לא' מ'ה' ה'ת'ם' כ'ש'מת' כ'י'א'ה' ל'א' ת'ה'א' ש'וכ'ר'ת' כ'כ' ש'ע'ד'ו'ש'ה' א'לא' ת'ה'א' ח'ס'ו'ת' ו'א'י'נ'י' ש'מ'ש' ב'ק'ול' ש'נ'ע'ר' כ'ה' ו'מ'כ'ע' מ'ל'א'כ'ו' ל'וק' א' ע'נ' ד'ק'ל' ע'ל' ל'א'ז' ש'א'י'ן' מ'ש' א'י'ן' ל'וק'ו'פ'ת'ו' מ'כ'ת'ו' ו'ל'ה'נ'ו' ה'ק'ל' כ'ו'ן' מ'ש' ו'ל'מ'ק'ה' פ'ני' ד' מ'כ'ר' כ'ה'מ'ה' ו'ח'ס'ו'ת'ה' ו'ר'ש' כ'ה' ל'וק'ה' ע'ל' ה'ח'ס'ו'ת'ה' ו'ת'ש'ם' ל'כ'ע'ל' ה'כ'ה'מ'ה' מ'ה' ש'ה'י'ת' ל'א'כ'ל'ת' ו'י'ש'ע'ר' ח'כ'מ'ו' ש'ת'ל' ל'כ'ל' ו'י'ו'ם' ש'ל'ס' ד'ר'ק'ק'ו'ן' ל'פ'ר'ה' ו'ג'ר'ק'ו'ן' ל'ח'מ'ו' ו'ח'ל' ע'נ' ד'ק' ל'ס'ת'ן' ל'וק' ו'ח'מ'ל'מ'ו'ן' ה'מ' כ'ש'מ'ו'ן' ה'ת'פ'ל'מ'ו'י'ן' ו'ה'מ'ל'ק'ו'ן' כ'א'י'ן' כ'א'ח'ד' א'כ'ל' ל'כ'ת' ח'ו'ב' ה'ת'פ'ל'מ'ו'י'ן' ח'ל' ע'ל'ו' מ'ש'ת' מ'ש'כ'ת' ה'כ'ה'מ'ה' ש'ת'ש'י'ב' ב'ח'ו'ב'ו'ת'ו'ת' ו'ח'ל'ק'ו'ת' א'י'נ'ו' ח'י'י'ב' כ'ד' ש'ד'ו'ש' כ'ח'ס'ו'ת' :

ה' לא תחסיט טור' כדיוט' בת'ו' ל'א' הק'כוד' פ'מור' שלא שיהא לא תחסיט טור' כשעת' ד'יה' כ'ו'ן' ש'ש'ר' ש'לו'ן' ש'א'ת'ו' ש'לו' ל'וכ'ך' ו'ש'ר'אל' ה'ד'ש' כ'פ'רת'ו' ש'ל' ג'ו'ו' א'כ'ו' ה'ד'ו'ש'ם' ש'ל' ג'ו'ו' ש'מ'ו'ם' ל'א' ת'ח'ס'ו'ם' ו'ג'ו'ו' ש'ש' כ'פ'רת'ו' ש'ל' ו'ש'ר'אל' א'כ'ו' ה'ד'ו'ש'ם' ל' י'ש'ר'אל' ו'ר'ש' כ'ה' ש'ג'ו'ו' מ'ע'מ'ו' ש'לא' א'מ'ר' לו' ה'י'ש'ר'אל' כ'ל'ו'ט' ו'ש'א'ז' ש'לא' כ'כ'בו' א'י'ן' כ'ו' א'י'ש'ו'ר' מ'ש'ו'ם' ל'א' ת'ח'ס'ו'ם' ל'ד'רו'ש' א'מ'ר' ה'ת'ו'ר'ה' ל'ח'ס'ו'ת'ה' ו'ל'א' כ'פ'ת'ו'ם' כ'ג'ו'ו' כ'פ'רת'ו' ו'ר'ש' כ'ו'ן' כ'ש'ו' א'כ'ל' א'ס'ו'ר' ל'ו'מ'ר' ל'ג'ו'ו' ח'פ'ו'ם' כ'פ'רת'ו' ו'ד'ו'ש' כ'ה' ד'א'מ'ר'ש'ל' א'ס'ו'ר' כ'כל' א'י'ש'ו'ר'ו'ן' כ'מו' כ'ש'כ'ת' ל'א' ת'ח'ס'ו'ם' א'י'נ'ו' מ'ש'מ'ע' ש'ש'ו' א'לא' ש'לא' ו'ש'ע'ה' מ'ע'ש'ה' כ'נ'ש' ה'כ'ה'מ'ה' כ'ד'ו' ש'לא' ת'א'כ'ל' א'כ'ל' א'ש' יש' ל'ה' ק'ו'ן' כ'ה'י'ם' מ'כ'ת'ו' ש'ר' א'כ'ו'י' ו'י'ב'ל'ה' ל'א'כ'ל' א'ו' ש'כ'פ'ר' ע'ל' ג'כ' ה'ד'ו'ש'ם' א'ד' ש'לא' ת'א'כ'ל' א'כ'ו' ש'ה'א'רו' ה'ל'ך' כ'ג'ו'ו' כ'ב'ר' א'י'ש'ו'ר'ת' ו'ח'ס'ו'ת' א'פ'ל'ת' א'ו' ש'כ'פ'ר'ו' כ'כ'ה' מ'כ'ח'ו'ן' א'ו' ש'ה'י'ת' כ'ש'א'ה' א'י'נ'ו' י'כ'ו'ל'ה' ל'א'כ'ו'ל' מ'ח'ת'ת' נ'מ'א'ש' כ'י'ל'ן' כ'מ'כ'ו'י' כ'ג'ו'ו'ר' א'ש' ל'וק'ה' א'ש' ל'א' ו'ל'א' א'צ'ט'ו'ט'א' ל'פ'י'כ'ך' א'י'נ'ו' ל'וק'ה' מ'ס'פ'ק' א'כ'ל' א'י'ש'ו'ר' א'י'א' ד'ה'א' כ'פ'ס'ן' ח'ל'ק'ו'ת' ק'א'י' :

ז' הויה ל'פ'ר'ה' ח'ו'ל'י' מ'ש'ו'ם' ו'ק'ש'ל'כ' ש'ת'א'כ'ל' ש'ד'כ'י'ן' ה'י'ז'ה' או' א'י'כ'ה' ח'ו'ל'ה' א'לא' ש'ה'ד'כ'ר' ש'ה'י'א' ע'ו'ש'ה' כ'ה' ה'י'א' ר'ע' ל'ג'ו'ו' מ'ע'ו'ש' ו'א'ש' ת'א'כ'ל' ת'ת'רו'ן' מ'ח'מ'ה' מ'ת'ר' ל'מ'ו'ע'ש' ש'לא' ה'ק'י'ה' ה'ע'ת'ר'ה' א'לא' ע'ל' ה'כ'א'ת'ה' ו'ה'ר'ו'ו' א'י'נ'ו'ה' ג'ה'נ'ו'ת' א'ר'ש' ט'ל' ל'ס' :

ח' כרות המהלכות על התבוא' לפי שורט' הדרך לנגזר ו'א'ן' כ'ו'ונ'ת' ל'רו'ש' א'י'נ'ו' ע'וכ'ר' א'ש' מ'ח'ב'ו'ן' . ש'ע'ו'ר'ו'ן' ש'ה'י'ט'ו' כ'ת'ו'ם' ו'מ'י'כ'ס'י'ן' א'ו'ת'ה' כ'ת'כ'ו' ו'ח'ל' כ' ד'ש'י'ן' א'ו'ת'ן' כ'כ'רו'ת' ל'ס'כ'ו'ר'ן' ק'ל'י'ש'ו'ת'י'ן' א'י'ן' כ'ק'ן' מ'ש'ו'ם' כ'ל' ת'ח'ס'ו'ם' מ'כ'ר' ב'ת'מ'ו' ו'כ'י'ש'א' פ'מ' מ'ש'ו'ם' מ'ר'לו'ת'ה' פ'ק'ו'ן' ש'לא' ו'ה'מ'רו' ש'ח'ס'ו'ם' פ'רת'ו' ו'כ'ו'א' ח'ס'ו'ם' מ'ח'ו'ת'ו' מ'ז'ן' ו'ת'ל'כ' כ'ג'ו'א'ר'ה' ש'ת'א'כ'ל' מ'ח'ו'ן' ט' כ'כ'ר' א'מ'ר'כ'ו' ב'ס'ו' ה'ק'ו'ד' ס'פ'ו' ש'י'ו'כ'ו'ל' ש'פ'וע'ל' ל'מ'ק'ן' א'ש' ג'ו'ט'ו' כ'ד'ו' ש'א'כ'ל' ה'ר'כ'ה' ב'ו'ה' כ'כ' ג'כ'י' כ'ה'מ'ס' ד'ה'ק'ו'ס' כ'ת'ו'ם' ל'ח'ס'ו'ם' ל'פ'י'כ'ך' ר'ש'א'ו' ע'ש'ו'כ'ר' ל'ה'א'כ'ו'ל' פ'ק'ו'ת'ו' . ש'מ'ו'ר' כ'ד'ו' ש'לא' ת'א'כ'ל' ר'כ'ב'ה' מ'ה'ד'ו'ש' ו'כ'ן' ר'ט'א'ו' כ'ע'ל' כ'כ'ר'ה' ל'ש'ר'ט'ו'כ'ה' כ'ה' ש'ת'א'כ'ל' ה'ר'כ'ה' ש'פ'ד'ו'ש' :

לבוש עיר שושן

שלט להת שכר אדם בהאזה וכלים בומנו ומתיו זמנו וכו' יא עיפויים

א מנות שעה לתת שכר כחמו וכחמו לא תפסיק שכר כחמו ויחמו מחירך אחר כחמוך בשערך כחמו ותתן שכרו ואם חמרו עובר בלאוין דכתיב בה כמו שיתבאר לבנינו כע' ה' כתיב לא תבא עליו השמש וכתיב לא תתן כעולת שכר אתך עד בקר חד כשכור ויום אחד כשכור לניהול לא תבא עליו המדר כשכור ויהי עולמות בעולתו אשעלה עמוד העם ל'ספרך וזמן גבוה שכרו כל היים ולא תתן מענות שכר אתך מדר כשכור ויום שה'את עולתו מ'שעשקה החמה ל'כורך וזמן גבוה שכרו כל ה'ולת לפי שמתנה מירה ל'ה וזמן עוכה שיהיה כ' עי'ת כ'קש מ'ת ג'טלם השכירה ויחמד שכר אדם או כ'תה ו'כניס כ'ולס ד'וכס מ'ה לעכיר ע'נו ד'כתיב אשר כ'הר'ך כל שכ'רך ועל שכ'ר ק'קע י'ש מ'ו ש'חור ש'זינו ע'כר מ'שוכ ד'כתיב אשר כ'הר'ך וד'רמ'י כל אשר כ'הר'ך ולא כל אר'ך :

ב וכל הכובש שכר כחמו כחמו כחמו דכתי' ולאנו הוא כושא את כפשו ל'חור כ'חמתי שהיא כפשו ת'יו כש'חמתי וע'כר כ'חמתי ל'חיוני'שה הם ל'ול ד'לת ת'נול שהיא מ'ויתר ד'י כ'נול ח'מס מ'ל'ול ד'רוב'ל א'נ'כ'ה כ'ק'פ' א'ל'ל א'כ'וכש שכר שכור הוא ד'את ח'מ'וס ל'ת ע'ש' שכר שכור ו'ח'וס ל'ל כ'שע'ק א'ת ר'ע'ך ו'ח'וס ל'ת ת'ל'ין ו'ח'ס' ל'ת ת'כ'א ע'לוי' ש'ח'מס ד'ה'ו ה' ל'חיון וע'שה כ'חמו ותתן שכרו ו'א' ע'ב' ד'ק'תס כ'תיב' ב'ח'מ'א ו'ק'ת'ס ב'ל'ול כ'ח'י ש'כ'ת'ב'א כ'ח'מ'ך מ' ח'מ'ס ש'כ'ירות ח'ה ה'ול' ע'ל הכ'וכס כ'ח'ס א'ו ל'ול'ה ע'כ'ר כ'כ'ולס :

ג אהיה וזמן שכור ויום י'ול זמן ל'ולתו כל ה'י' והוא לא תבנו כ'ק'ר ע'כ'ר מ'שוכ לא תתן כעולת שכר אתך עד בקר ושכור לניהול זמנו וזמנו לניהול ל'וכ' ה'י' ו'כ' לא תבנו כ'ע'כ'ר ע'כ'ר ע'לוי' מ'שוכ כ'חמו ותתן שכרו ולא תבא עליו השמש שבת' תורה וזמן ל'כ' ה'אחר כ'חמו ו'ול'ת כ'ת'ה ל'ו ש'וס ו'ז'ן ד'ה'א ל'ש'כ'ן ח'ק'ר'או ל'ש'לם השכירה ו'ת'ן ז'מן ל'כ'ר'ש א'י'כ'כ'א ל'ול ת'ל'ין מ'ויר'ו כ'שכור ל'ול'ה ו'ול'ת ה'כ'ז כ'שכור ו'וס ו'ול'ת ה'ת'ורה ל'ש'לם שכ'ירות מ'וד מ'ש'לם מ'ל'כ'תו ו'ול'ת כ'ת'ה ל'ו ש'וס ו'ז'ן ד'ה'א ל'ש'כ'ן ח'ק'ר'או כ'שכור מ'וכ' מ'ש'למת'ה'ו כ'ל'ו ל'כ'ח'ף כ'ל'ו ל'ל'א'ש'ה'ל' מ'ל'כ'ת' מ'ד'כ'ת' כ'שכור מ'נה כ'כ'ה שכ'ר'ת ש'כ'ת'ו ו'כ'ה'ו א'וכ'ה מ'ש'למת'ה'ו ל'כ'ה א'ח'רת כ'לו כ'ת'ל'ת מ'נה א'ח'רת מ'ל'ח'ל'א ל'ת ש'כ'ת'ע'ד ל'יה כ'שכור ו'י'ש ע'ד ש'ת'ש'קע ח'מ'יה ו'כו כ'תיב לא תבא עליו השמש ע'ל כ'הר'ך כ'שכור ל'ול'ה ח'מ'יה ע'ש'ת'ע'כ'ר ל'ו ל'כ'ק'ר מ'ש'למת'ה'ו ש'כ'ירות ו'כ'ת'ה ל'ו ח'מ'יה ו'ז'ן ע'ד ה'ע'כ'ר ו'כ'ן ל'ת ת'ל'ין כ'ע'ת'ת כ'שכור א'תך ע'ד בקר ע'ל כ'הר'ך כ'שכור ו'וס מ'ויר'ול' כ'שכ'ר ל'ול'ה ד'ה'א ל'ת מ'ש'ע'כ'ר ל'יה ל'שכ'ר ל'ניהול ע'ד ה'ע'כ'ר ו'כו כ'תיב ל'ת ת'ל'ין י'נו' י'נו' מ'ל' כ'הר'ך כ'שכור ו'וס ח'ק'מ'יה ש'כ'ת'ע'כ'ר ל'ו א'חר ח'ק'מ'ית ח'מ'יה א'ש'כ'ת'ת ו'כ'ת'ה ל'ו ח'מ'יה ו'ז'ן ע'ד ה'כ'ק'ר י'א ה'ש'ע'ל'ס ח'ד'ת' ש'ח'ין מ'ש'ו'ן מ'ל'כ'ה ע'ד ה'ל'ול'ה ו'מ'ח'ל'ה א'ר'ע'ת' ד'ה'כ'ו א'ג'ר'ו ל'ג'ו מ'ח'י'כ' ל'ש'ם מ'יד ק'וד'ס ש'ק'ע'ת'ת ח'מ'יה ו'א'ם א'וכ'ו ש'ל'ם ע'כ'ר מ'ש'י' כ'חמו ותתן שכרו ו'ח'מ'וס ל'ת ת'כ'א ע'לוי' השמש ו'א'ם ע'ה'ה כ'ל'כ'ת'ה ע'ד ה'ל'ול'ה ח'ד'ת'ה ל'ו ח'מ'יה : ד'מ'ח'ל'ה ל'ז'ו א'ר'ע'ת' ד'ה'כ'ו ח'ג'ו'י' :

ה שכור שמת כחוס שכלת בעולתו כחמו היו לו תש'ס כ' א'ז'ית ה'י'וס ד'ה'ת'ה' ת'ל'ח'יון מ'וד ה'ס'ה'ל' מ'ל'כ'תו ו'ק'ר'ו'ן ע'לוי' כ'חמו ותתן שכרו ע'לוי' ת'כ'א ע'לוי' ה'ש'ם ו'כ'ן כ'שכ'ר ש'מת כ'ל'ול'ה ע'כ'ת'ת מ'ל'כ'ת'ה כ'חמו ה'ל'ול' י'ש ל'ו ז'מן ת'ש'לו'ס כ'ל' א'ותו

הלכות שכירות ופועלים קצר

א'ילה וקרינו עליו לא תלין פעולת שכור אתך עד הבקר : וכן שכור שכת שכור חדש שכר שכת שכור שכור ויאל כ'י'וס ע'כ'ר ש'כ'ר'ת'ו ל' א'ותו ה'י'ב'ו'כ' ל'ול'ה ע'וכ'ה ש'כ'ר'ת'ה כ'ל א'ותו ה'ל'ול'ה :

ב קבלנות שקבל עליו האומן לעשות מלאכה כולה בכך וכך והוא שכר ליוזמו והוא הוא כשאר שכירות ויוזם ועובר עליו משעה שנתנה לו וכד' כנתן שלמותו לאומן לתקנו בקבלנות וגמרה כל זמן שהשלטת ביד האומן אפי' אחר שנתנו לאינו עובר עליו כיון שאין האומן בותמו לו מחול לו על תשלום שכירתו כל זמן שהיא כרדו וז'ם בותמו לו וא'כ'לו כ'ח'מ'י ה'י'וב ח'י'יב מ'וד כ'ת'ש'ל'ח'ו'ו ו'א'ם ש'ק'ר'ה ע'לוי' ח'מ'ה ע'כ'ר ע'לוי' :

ג האומן לשלמו וז'ם ע'כ'ר לו כ'ע'לו'ס ו'מ'כ'ר'ו ו'ח'מ'ר ל'ד'ס ש'כ'ר'ס ע'ל כ"ה ח'ין ש'וס ח'מ'ה' ע'וכ' ה'ש'ו'ל ע'ל כ'ל ת'ל'ין ש'כ'פ' ב'ית ה'א ל'א כ'כ'רו ח'י'נו'ו ש'כ'ר'ו ו'ה'ש'י' ל'ל ק'ר'ו'ן כ'יה ל'א ת'ל'ין פעולת שכור אתך דהא איכה אתו ומיזב'ו ב' ע'כ'ר ע'ל ד'רו'ו ק'בל'ה ד'כ'פ'י'ו א'ל ת'א'ח'ר ל'ר'ע'ך ל'ך ו'כ'ו'ב ו'ח'ר א'ת'ו ו'י'א ש'ח'י'נו ט'רו'ר ל'א ש'מ'כ'ו'ן ל'ד'ח'י'תו ש'ס'ס ה'י'א ט'רו'ר כ'מ'ל'כ'ה א'חר א'פ'י' ב'ח'ל ת'א'ח'ר ל'ר'ע'ך ו'נ'ו א'י'כ'ו ע'כ'ר ד'ל'כ'ו'ס ה'י'א ו'א'ם ל'א א'חר ה'ש'ו'ל ש'כ'ר'ס ע'ל כ"ה ח'י'נו'ו ל'א א'חר ל'ה'ס ש'כ'ר'ס ע'ל א'ל'א ש'כ'ר'ס כ'ת'ס ה'י'ד ה'א ח'מ'י'ב ש'כ'ר'ס ל'כ'י'כ'ך ה'י'א ע'כ'ר ח'ס'י'ס ב' ת'ל'ין ד'ה'א פעולתו אתו היא כד'א ש'מ'כ'ר'ס ע'כ'ר ש'כ'ר'ס ה'י'א ח'י'יב כ'ש'כ'ר'ס כ'ש'פ'ע'ל א'וכ'ו ו'וד'ע' ש'ח'ין ה'ת'ל'כ'ה ש'ל ה'ש'ל'ח'ו' א'כ'ל ח'ס' ה'כ'ע'לו'י'וד'ע' ש'ח'ין ה'ת'ל'כ'ה ש'ל ה'ש'ל'ח'ו' א'פ'ילו ש'כ'רו כ'ת'ס ח'ין ח'מ'יה ו'כ'ן כ'ש'כ'ר ו'א'וכ'ו ע'כ'ר מ'ש'וכ כ'ל ת'ל'ין :

ד דקדקו חל מחמשה שכל לא תלין פעולת שכור אתך וידע שעד בקר הוא מה מ'ל' ע'ד כ'ק'ר מ'ל'ח'ש'א'וכ'ו ע'כ'ר ב'ל'ז'ו א'ש' ע'ד כ'ק'ר ל'ש'ח'ן כ'ל'כ'ד מ'וד ש'כ'ר כ'ק'ר ד'ר'א'ש'ן ע'כ'ר ב'ל'ז'ו מ'ח'י'ב ו'ת'ס ו'ז'לך א'ש' מ'ש'ה'ה ה'ר'כ'ה א'וכ'ו ע'כ'ר ו'ו'ת'ר ו'מ' ח'י'יב ח'י'ת'ו'ן ל'ו מ'וד ו'כ'ל ע'ד כ'ק'ר ע'כ'ר ו'ו'ת'ר ע'כ'ר ע'ל ל'ז'ו ש'ל ד'כ'רו ק'בל'ה ש'כ'ר'ת'ה'ל א'ל ת'א'ח'ר ל'ר'ע'ך ל'ך ע'י'ב ו'נ'ו :

ה שכור שחבר כב' ח'ש'א'ן ד'כ'רו ל'ה'ו ב'וד'ו ש'מת'ה'ל א'ל כ'י'וס ה'ש'וק א'וכ'ו ע'כ'ר כ'ל ת'ל'ין א'פ'י' ו'ש' ל'ו מ'ע'ית ד'כ'ת'מ'ת'ה'ל א'ר'ע'ת'ה'ל ד'ה'כ'ו ח'י'ת'ר'ה' ל'יה א'ל'ו כ'ל'כ'ר ו'ח'י'נו'ו א'ל'א ע'ד ו'וס ה'ש'וק א'וכ'ו ע'ד ד'מ'י'ת' ק'ת'י'ל'א ע'כ'ר ת'ל'ת' מ'כ'ר כ'ד א'ח'ר'ו' ל'ג'ו'ל ש'ז'ינו' ע'וכ'א ל'ל כ'ק'ר ד'ר'א'ש'ן ל'כ'ו'י' ו'ו'י' ה'ש'וק ו'ז'י'ך א'ך א'ינו' ע'ת'ן ל'ו א'וכ'ו ע'כ'ר מ'ש'וכ כ'ל ת'ן א'כ'ל מ'ש'וכ א'ל ת'א'ח'ר ל'ר'ע'ך ל'ך ע'ש'כ'ר ע'כ'ר ו'כ'ן ד'ח'ין כ'כ'ו'י' כ'ע'ל'ו' ש'ח'ין ד'כ'ן ל'כ'רו'ש' ת'כ'ן ע'ד ש'ע'ש' ש'מ'ש'כ'ן ע'ס ה'ע'לו'י' מ'ח'ה ש'ה'י'א ח'י'יב ל'ה'ו א'וכ'ו ו'ת'כ'ע'ו'ת' ק'וד'ס ח'ס'ש'כ'ן א'וכ'ו ע'כ'ר ו'א'פ'י' ל'א ו'ת'כ'ע'ו'ת' מ'ח'נו'ו א'ל ד'כ'ר מ'ש'ע'ת' מ'רו'ע' ש'כ'ל'ת ה'כ'מו' ח'מ'י' ל'וכ'ך א'פ'י' כ'ל'א ש'מ'כ'ו'ן א'ש'פ'י' א'וכ'ו ע'וכ' ב'כ'ו'י' ע'ז'ר'כו' ל'מ'ש'וכ כ'ת'מ'ה א'ר'ע'ת' ד'ה'כ'ו א'ו'ת'ר' ל'יה ש'ל'ל ל'כ'ר'ע' כ'ל'וכ' ע'ד מ'י'מ'ש'וכ ע'יו' :

ו דקדקו ח'ל' כ'ת'ו' ל'א ת'ל'ין פעולת שכור ויכול אפי' לא תבעו ת'ל'ת' א'תך ל'ר'ע'ך ע'כ'ר כ'ח'י' ש'ל'ח' מ'ד'מ'ת'ו ו'ו'ל' ש'ל'ח מ'ד'ת'ת' ה'ש'ו'ל כ'לו כ'ש'ח'ת'ה' א'וכ'ו ל'ר'ע'ך ו'ש'ל'ח מ'ד'מ'ת'ה' ה'ש'ו'ל כ'ת'ב'ך ל'א תתן לו אתה עוכר מ'ש'ו'ל ל'א תתן ע'ד ד'ק'ר'ו' ו'כ'ול ח'ין ל'ו ל'ש'ל'ם ת'ל'ת' א'תך מ'ש'ו'ל א'תך ו'י'כ'ול א'פ'י' ה'כ'ח'ה' א'כ'ו' ה'כ'ו'י' ו'ח'ג'ל מ'ל'ח'נו'ו מ'ל'ת' א'תך ו'ל'א ש'מ'י'ח'נו'ו א'ל'ל ה'כ'ו'י'נו' ו'ח'ג'ל ש'ח'י'נו'ו ל'כ'י'כ'ך א'חרו ש'ח'ין ה'ש'ל'ת' ב'ית ע'וכ' מ'ש'וכ כ'ל ת'ה'א כ'ת'ב'ע' ו'א'ם ל'א ת'ב'ע'ו' א'ו' ש'כ'ר'ת'ו ו'ל'א ה'י'ה ל'ו ח'מ'י' ל'ית'ן ל'ו ח'ין מ'ה'ח'ה'ו א'ל'ל ה'כ'ו'י'נו'ו א'ל'ל ח'מ'י'נו'ו ו'כ'ו'ן ל'ו ח'ין ב' ע'וכ' א'פ'י' א'וק'ן ל'ו כ'כ'ו'י' ב'יד ה'ש'ו'ל ח'י'נו'ו א'וכ'ו ו'י'כ'ו'ן ו'ח' מ'ח'ר'ב'ת'ה' ש'ל'ח'נו'ו ש'ל' ק'בל'ת' מ'ש'ל'ח'נו'ו א'ו' מ'י'ח'מ'נו'ו ל'נ' כ' 2 33 א'ל'א

לבוש עיר שושן

לא חלה לחזור על כ"ה בשאין ל"ה כזה החנוני או השולחני
כיום חלה בתרגומו להקפ"ה שאף ששולחני והחנוני וכולן
לחזור לשם שבו ויכול לחז"ר כ"ה כשהחזיר חזרה כ"ה שגרי
אין כאן דיוק ממד שלשתן כיון שאין לכלל הכותיות כיום
ללא כשופטי שפוסקין ששולחני והחנוני הם וזני וחזרו
בהן הם ופירו לכלל הכותיות כשכרו והפירו חלל
לכ"ה שהיה נשע ת הוא לא חלוני ההכווני והשולחני אינם
חוזרים כ"ה הרשות ביד הכופל לחזור ב" וכן שאלו קמו
מידו אבל אם קמו מידו אינו יכול לחזור בו:
וא דינו שכור משפסו ויטל כתבא בדימיט:

הלכות שאלה

זה בקרא חוק א"א אכתוב לא חייב התורה כשמת בלא חוק
א"כ ו א ככהיה שהוקף ויפיה לחזור אבל אם הכתוב
מאלוה ואחר כך קודם לכריזותה מתה וזהו חוק
חייב לשלם נדון לשלם כמו שהיתה כשמת שאלה דכיון שאמר
בע"ז לחזור חמיון מילת בשמות התמלת חיותה היה
ותורתה פעה כתחייב לשלם:

ג השואל כשהיה חמיונו לרבות עליה לחייס יוספ וכלא
פלו נפשוין באות דרך או חיו רשות ואנסיה ממכר חזו זכאי
מתה מתמת מלכה בין עוממת הדרך ששאלה ליקר בה
זיהוליה סס כחכמה ויהיו לקיון וסכרז' להו שאין זה בקרא
חמית מלכה ששאלה לה מתה שגרי אף בלא הוכיח הדרך
אופשר שוכא לה אינם כזה' שאין בקרא חתה מתמת מלכה
לא סבא לה האנסים מתמת המלכה עמ' כגון המשאלה ברא
לחכיוו לדרך בה העכרבו וזכ"וה העכרבו זהו בקרא חתה
מתמת מלכה וכל כיוצא בזה וכן המשאלו כליו וכן לקחיו
להלחר עם האונוים וינא ח"ב ונבר ועליו החיונוים ולקחו
ממנו הכגו וזין זהו בקרא ח"ב מת' ומת' שאלה דהא נהב'
שלה ליה וכסוד וכן בהמ' נפתינה בה במלכות וכתמת' ומת'
אבו' ואחר שגמרה המלכה או סגוניה כדרכ וככלל בדרך
ונפלה ומתה וז' נ"ב חקיו מתה מתמת מלכה ודיוק שהניס
בה כשגדה כמלכ' שג' ייגע' חמת המלכה' וכתמתה הכל
אם ח' הרבנה ב' חוד לא וכל נוסב' שמתה מתמת מלכה
דדנא בלאו הבינו חתה מתמת ומתה ומתך שגטו
וכל נוסב' חמלס:

הלכות שאלה

שם השואל חייב באונס ובהכה שמה
כחמת מלאכה הואם שלחה על יד בנו
או ענדרו בו חסעפים

א מרסם שלמות של שומרה הכ' ארצה כמורה כשאל
פויב בה המלוה באונסין דמתוב בה וכו' ושאל אש
מזה רעהו וכשרה הו מתבעלו אין עמו פלו ושלם לפיכך
הש' בהמה או מטלטלו וד' הכסו כדו כגון שית' או בשכר
או בכבה חייב וח' נדון לחר חייב כגוכיה וזכירה אבל
בלק' וכל אדורע בה מחמת מלכה ששלה בשכניה נא
מובטחה הכמסה מחמת רהוה מלכה שהיה פטר לא חמי'
מתה מחמת אותה מלכה כטור דהא לאו לחוקקה ככולת'
שלה יהיה ש' א' ושלם עשות בה דבר אחר חון ומלכה
שש' אלה כשכלה שאל סוכה בה מתה מתמת חון מן
המלא' ששלה כשכלה חמי' יהיה קלה ממנה תלונן דמת'
אותה מתה' עמ' ששלה כה מהה וחייב גם חמיונותה
באותה מלכה עמ' ששלה לה אם שש כגון ששלה
לחזרה בה ומה' כה כוונ' וכל' היה לו פוסי עשה בה
ש' בדרך אחר' ומייב ודבר בשם הונון שיריע האוב'
חכמ' השואל אבל חס' אורע שלא מחמת השונו כגון' השואל
כות מחמיונו וכשרך כחכס חיוו יהיב לשלמו כ' א"כ אורע
האונס יחכ' המשאל כשטור ומשעס זה כתב חזון חרמיו
ז' לו חוס' לו משכון אב' ונו וה' אגלו למכורו שוק' עליו גם
חזונו הגוי עוד מעות יתר על מה שהלה לו וכשרך המשכון
ביד אותו הגוי כסור השואל רח' בלאו הבי היה כשרך בוד
הגוי מכה המשאל שכתבו לכו המלכה' השואל את המחור
שירוכב עליו שלחו ומתה בדרך ויהדר בכך היה חתה' מ
מחמת מ' אכה כטור דקייח' ל' שחון השואל חוב' ש' היה ער
שעת חוכס והיה זה כחומר חיוני ונרע א"כ בהלותו א"ש נא
אכ' השואל חמור רכוב' עליו הוא בעמנו וכתנה לשלמו
ומתה ויהדר בכך חס' חתה מחמת מלכה חייב דבשע הוא
שהיה חון השואל דהא לשאלו והוא מתחייב חשעת כשועה
והיה זה כאומר לו יתנו וא' ודע א"כ כפר עתיך' שהו חיו:
ב השואל את המרה והוכמה אכלו כמה' דלא הדר חייב
לשלם מה ששעת כדמיים ואם היה הכמה מחמת מלכה
פסור וישעב שכועתה שחמיהו שמתה השואל כמה' ואם
בכמה כספר כמה' הדרר לחלוני ע'י ששועתו כגון שאינה כה
ועלה עמ' מכה כרבלה ע'י שפועתו והוכמה מתנה וסוכה
להתראות ולמור' לכריזותה ומורה וישאר משלם שחון

ד השואל את הבהיה חו' כ' כמיונותי אשעה משמ' עד
פוק ומו' שאלתה ח' אפילו עבור שלא חכמה חוד שבשחוק'
הבעלו שחמוריה ככסה שחירת' ש' השאל' נהמתו באונס'
וכמיונותיה וז' עפ' שטידיון' וכוונ' בהגט' לחזור בה' ע'
שעת חסוכה או שפעה בה אחר מ' ד' כיום הקיינוס בקרא
כמו שכתבנו לעיל ויש שוכ' ז' א"כ:
ה השואל חמיונו ושלמה לו ה' ריהלו' ביד כמו אינו
פלומו או ביד פכדו או אב' שחלו' ביד כמו או ביד
עבדו או ביד פלומו' ש' ונתת קודש שכתב' לר' השאל'
הריוה כט' כיון שטריון לא הגיע לרשונו' אינו חייב באונס'
ונא' אחר לו השאל' ח' לו בוד בני או בוד עבדו' ו' ריה' ומו
או אינו אחר שלמה לו ביד בכך או בוד עבדך' הרכבו' ח' ביד
עבדך או בוד שאלר לו התשאוב' הרינוי משל' ח' ביד בכך או בוד
עבדך או בוד שאלר לו ח' ביד או בוד עבדו' שעבדו או
ביד שלוחו ואחר לו השואל' ש' ושלמה ומתה' בדרך יהיה
חייב דמיו שכת' לוד השואל' וילא מרשות המשאל' וכככה
לוד השואל' דוד של ח' כיווד דמי יחייב:
ו כל היבא דמשלמה בוד עבדו של שויר' שחמורו השואל
חייב לקון חלוני א"כ א"כ הוא עבד עברו או עבד ככגו
דוד עבד ככעניו בוד רכיו דמי' הכל היבא דאמר' בשמשלה
ביד עבדו של משאל' השואל חייב' כה היינו בשמשל' המשאל'
ביד עבדו העבדי כיון שקבלו עליו השואל' להיות שלוחו
כעשו וזו בוד שאל' אכל' א"כ המשאל' בוד פכדו הככג'
ח' ע' שחמורו של ש' א"כ א"כ המשאל' כשור' השואל' דרדון
לא וכל'ה מרשו המשאל' שהוח' בוד עבדו' דוד עבד
ככעניו בוד רכיו דמי'
ז אומר לו השואל' הביטה כחלק' יהיה תבא מאלוה ושעס
המשאל' כך אין השואל' חייב' כה' ע'ד שכתב' דרשות' וכו' וזין
שלא באת לרשותו ומתה פסור' שכתב' המשאל' ל' ק' א'
ד' ק' א'

כ וכן הרקן כעשר מחזוריה האול' לבגלוה אס' שמה' הו' בז' אחר חלונותמה קודם שתיגע לרשות המשול' היו זה חיוב פתרון היא' בלהרות האול' תה' דה' חבנה אס' החוור' ליר אשת פתרון המשול' וז' אחס' פתרון הוא כמנו' המול' חייב וע"ל בירכ' ו' סעיף' כ' א' וחס' פלמה המשול' חדשת' המשול' על ידי אחד חולו' ומה' כבוד פלמה בוד' עכדו' והכבשו אפ"כ' שאת' לו המשול' שלח אס' מתה' כדק' חיו' שוד' השכ' כד' וכרונ' פתרון לא ינאה' הרשות המשול' כד' א' שהמשול' חייב כה' עד' שתכא' ליר המשול' כשהחוויה תדך' יתו' שאלת' ס' אל' השאל' כד' ופן' פלגיו ורזח' חמיה' כדך' הו'קן דהקת' אחר' לול' כתת' לה' שאלה' עד' דאת' ליר' בשלה' אבל אס' החוויה' לאחר' יתו' שאלת' אז' שאלו' היא' פתרון כבנות' של' מול' כשכלו' ותו' השאלה' טוב' אינו' שאל' עליה' להשתחב' באכוסין' אלא' כעשה' עליה' ש"ס' דהוא'ל' ובהקס' מהבה' והו' כש"פ' וחייב' בנביעה' וז'ובדה' וע"ל' כ' פו' שח' ו' ואס' אחר' לו' שלח' וצד' שלח' הסוכו' לשלח' עת' אותו' שאמר' שלח' שוב' לח' ושלח' אלא' כדוד' עשת' היתומים' דהא' בשלם' קצו' ויתמו' וחס' ושלח' עות' כשכין' כדוד' דאמר' חו' מהנא' אחר' אבנים' לנבי' היתומים' :

שבת השואל מחבירו חצץ שהם או לומן קצוב וכו' סעיפים

א השואל מחבירו כל' או בדמיה' שהם' הרי המשול' וכול' לתוכו' שהחזירו' לו' בכל' עת' שירצ' וצ"ל' וכו' כהק"ש' לומן' קנו' מיר' שמשכו' וזכה' אין' הבעלו' וכולן' לתוכו' שיש' וכו' להם' עד' ש"ס' ויש' השאל' ולבית' המשול' הורגשו' מהשתמש' בה' עד' סוף' היום' כמו' שיתבאר' בסעיף' ב' :

ב התורה' דקום' לבו' כדק' לנשכ' כמו' אדם' דהמול' עובדק' מחבירו' ללוקח' אין' כמות' מיום' אחד' לבתי' אין' כמות' משכו' ותו' שכן' משמש' לשון' שכית' לבטול' אין' כמות' מהשכו' ווס' אלא' תלוק' מחבירו' ללכת' בו' כית' האכל' אין' כמות' מכדו' שולך' וישורו' שאלו' לבית' השתעכ' כל' אותו' היום' שאלו' לעשות' כמות' שלו' אין' כמות' כעשה' ויוסי' : ויש' אחרים' דשאי' ללכת' בו' לבית' האכל' אינו' השאל' שלו' עד' שיתאו' ותו' החבנות' וכרג'ל' עד' שיתאו' ותו' הרגל' וכשתש' עד' שיתאו' ויש' העמטה' וע"ל' ככ"ז' שומן' פ"ה' :

ג הנח' להם' אבנים' כהר' שחורה' משתש' מה' כולו' משלח' אלא' אינו' חייב' כ' באכוסיה' אין' חקבל' עליה' שמירת' אונסיה' שמתו' בשתמש' כה' וא' : ילוי' היות' כה' אכל' אחרות' נכסיה' אינם' חייבים' לשלם' אס' מתה' כדרכה' דקדושת' לן' השא' שון' שלו' ש' יצ' כד' ככסו' להחייבו' עד' שמת' פשוטה' עד' ששת' האונס' : כיכך' הבא' לול' שח' עובד' האכוסיה' על' ככסו' בחונו' והשתד' דתיבס' ונתת' ונתה' לשא' : וככסו' ככלו' קצו' ונודק' וחס' לו' קבלו' עניניו' מירד' למוכד' פטרו' מ' אונסיה' מיהו' ביון' שפכה' ש' שוכן' : להשתמש' בה' לול' גרפי' שחזר' שכל' ל' להקטיבו' כנביעה' והזכירה' ויש' עני' שאחר' הוי'ו' דיוק' אכס' בדרך' השת' המשול' והזכירה' אצלם' קתם' האחר' מותר' השואל' אלא' אס' איר' המשול' לתומתו' ויר' הו' השלתי' לו' לחכ' כהחוויה' לו' או' קנ' ו' : כס' אונסין' כדן' שאל' הדן' עס' המשול' דהסת' דשת' ארבע' דהבה' גאלה' ל' ביה' מה' שדו' אונס' עליו' ולמה' וכו' מה' נשתמש' בה' ככל' אכוסיה' אונסיה' :

ד שו' שבו' עכו' א' א' חבירה' שאל' ידעו' שאליה' ונתכנס' וז' חבניה' אדם' חייבים' לשלם' אותה' כל' מה' שהיתה' ת' עו' דלא' היו' רדפו' דבשו' שמו' לא' הוא' אכל' כה' ע"פ' גריבין' :

לאלם' דמו' הכשר' כולל' ויכוסו' פשוט' מה' שהיה' סיה' מכן' דרך' כבו' האדם' אס' עובד' לן' לקבו' כשר' כולל' כמות' שגשום' משוון' קובים' או' שיוכלנו' השול' או' כולנו' הכוונ' היו' אבילים' כשר' והער' ויחורו' או' ושלחו' כל' שויה' ואס' פתח' להם' אביה' לכתבו' וישכחו' וז' בלגו' משלחין' כל' דמו' אכסיה' דה' ז' דלא' שכתב'ו' בכסו' משעת' שאלה' השפת' פשוטה' הא' בשעת' כדו' והכ"ף' בשעת' אכוסיה' כנו' שאלה' הידוע' ש' אונס' : ומשתך' כך' שאלה' והרי' בשעת' פשוטה' אשתכדו' הככשו' בהו' :

ה השואל' כלו' החבית' לעשות' ב' חלכה' בלכות' כגון' שאל' קודרם' נקבע' כדו' עתה' כיון' שזך' שואל' את' הכליו' והמשול' וכו' : וכתומו' מתת' ודוד' ש' עשה' כו' איות' חלכה' וכן' אס' של' המנו' דהמה' לונך' כה' מקוב' פלגיו' חסכה' או' סמ' לו' אינו' יכול' להחריד' מיד' השואל' עד' סוף' בה' לשם' וחזור' : והשואל' כלו' מחבירו' לפעמיה' בו' וזכר' לו' השאל' ב' כליו' זכרי' כשוכתב' משעמו' לשו' את' הוא' כאלו' אחר' הם' זכר' וכל' : וכן' אתה' השואל' לו' דבר' או' כדק' כל' המשול' וכן' שיק' שו' ע"ל' וכן' השאל' אלא' ככונכות' וכך' ודבר' מן' שו' הקדו' על' היום' ועשה' שו' וז' שאל' כן' על' דכרו' לא' הם' קנו' מיד' המשול' על' זה' הרי' השואל' השתמש' כולו' : דהא' כל' שאלו' לו' וכו' יביתו' עד' שיתכפל' הכל' ולפס' חלכתו' וז' וחזרו' לו' שברו' או' שירדו' וזון' השואל' דשאו' להתמוד' ולתקן' את' הכנו' חו' : (ששור' עשה' חמרה' עשית' בו' עוד' תלמד' דהשת' לא' השואל' לו' אלא' לול' תמן' שכליו' קיים' : יש' אחרים' שהזכור' נהבית' השאל' בו' וז' כשבו' וקצת' מירד' על' זה' הרי' שאלו' הרו' לו' לעולם' דכונכות' משמש' כל' זמן' שהיו' שוב' ונא' בה' גרו' המשול' חזיר' ויבטלו' מחבו' כשוכתב' לו' דהא' הק' לו' רכשו' כל' זמן' שהיו' שוכני' וכו' וכן' השואל' בקן' או' החזרו' ועלו' ממנו' אבל' אס' לא' קבו' חן' השאל' יתמו' מבו' אחרים' כס' ראצו' : להשאל' בלתי' לה' קנייה' דהמה' : ראשונה' אם' אינו' נוטלו' והכונ' כשהחזור' וכן' אס' כשכר' נחמו' וי' מכרו' וזכור' וכול' לתקנו' לעשות' כדוד' חלכה' : אלא' השאל' לו' אלא' כל' זמן' שהיה' ככסו' וכו' וז' חלכה' ולא' במתה' כה' הכס' :

ז הא' חר' אס' וז' שהחזירו' קודרו' לעוד' בה' דהכרס' היה' עו' : איות' הכרס' כל' זכור' רשאו' לעוד' בו' שרד' היה' אשילו' הוא' כחיוב' דה' כרס' זה' קחור' ליה' אחר' לו' כרס' כס' ע' דרכו' כרס' אחר' איות' שונה' : אפילו' אינו' שאל' לעוד' הכרס' הרי' בה' שו' שו' פה' כס' : אפילו' אינו' שאל' כל' הברזל' בעני' גוי' כהר' חמשת' חלכה' ומחזור' לו' ככס' לו' שש' ע' חו' ש' אחר' דר' כ' א' ח' כד' דמחל' לחלוח' שאל' ולית' שבה' אכל' לא' : אלא' אחרת' :

ח שאחר' חס' וז' שהחזירו' שוקת' וזכר' אינו' יכול' לחזור' ולכנותו' בשוקת' מחנו' עוד' דהא' לו' קחור' אחר' לו' כס' השאל' יבו' שוקת' וכתב' לחזור' יכנה' עד' שמשל' שדומה' אחר' לו' השאל' יבו' מקום' שוקת' הרי'ו' כוכה' ככל' מקו' שיה' כדקדק' שית' של' השאל' וכוכה' מקום' שוקת' : שסיפיק' לו' לחקית' חו' וכה' של' שדומה' או' כל' בהתמו' לבית' חסכה' מה' הוי' שיש' וכל' זה' נס' כן' נוקח' שלח' ממנו' כתיבין' על' והכל' כל' קתיין' אינו' כו' : שהיכול' לחזור' בו' :

ט און' השואל' שאיל' חלחול' לחמיר' אס' ששאל' לו' דשאל' איר' ונכס' לו' שאלו' לומר' חס' ולפ' מה' שוכה' דאילה' לא' פתו' ואס' שאל' א' ש' פשוטה' חנו' כשאל' אינו' שחזר' : שאלה' לחמיר' כל' דשות' המשאל' ואס' השאל' לחמיר' :

לבוש עיר שושו

בלא רשותו אמלו בתקלה. מחמת המלאכה שהאלה במבולה חייב לשלם לא אם אין בו עיראויים שיכול לנסער בד' אולנו הוא בדרכו מכתבאר כסור ר"ח ויש אומר שלא אמרו אלא חתום אין הסכר רשאי להסביר ואין השאלה מהי האלה חתום משלשון אין דרכן של בני ארץ להסתער ולקישורל אהיה מכני שפיספר להסרכוס ואזני דונה שהיו מפתלני אכל אחרים אכל מ מטשלני שאינן עשיון להכרח הדרכן של כלים להסתער ולקישורל אהיה כגון שפיספר וכן כותמתי להשאלו ולהסכיר לחרש וע' לטיון מר'.

שכנו דין השואל אחר בלות זמן השאלה ובו ב' סעיפים

א השואל חייב לומר דבר וזמן מיד בשוכלה השואל חוזר הדב' השאלו לראות השאלה להשער השואל מחויבין להלונו הוא דהיון בכתיב וטבל מחוס והולו וכהנה מוכח בעשר עליה ש"פ חייב כנוכחה ואברהי וחס עליה לו בתוך זמן השאלה בוד שבו או כוד שלחונו של השאלו או של שולח ככר כתבאר ב' כטיון פ"ה:

ב וכן הדין ב"ש לומר מיד שוכלה וזמן בלתי לה שחזרתי ש"פ וחייב הוא השיין בכתיב ואיכה עליו חלף שומר חס:

שער סטין שמהם מחמת מלאכה אורוצת לשלם אלושבע וכו' ד' סעיפים

א טען השאל שמה מחמת מלאכה הם היוו בחוק פוש עדום חתויון ארוכבש ע"ל שכוח עדימהווא כדכרנו שכל שוכח בה מהדקוב אם חיו דונה וגיורא או פורוצה חייב ואם הוא במקום שאין עדים המיון ושכח כחו מכתבאר לגיל מ' רנ"א ואם התם שלא נשכח או שלא ישנם חס כנוכחה או כאכאס הכל לבנתחו או אילו לטקו קטין של כך דכתיבואו פ' ג פותרקיים אבולני בלא קטין וסוח שהיתה התבוא קטנס ובח' הסאדר יודו ש"פ חמתכן בתקבלה השמור' אכל לחמר ששכבר ככשמו לשומר שוב לז חמי התמתי כדכרום בעלאח אם לא על ידו קטיון:

ב כששולם השאלו וקנו השכרום כוכר אם שאל כלנו וכשכר טמון השכרים כשהיו טון כשעת השכור ופותיון זמון זמון לבעולם כדולעונו מהותיה והיה לו מאד שהכעורח ומתלים ככחילה וכלכולם שכתרתו הווי חמתן ופח' חמלה הוואל ע"ל. חס מה שהיה שיון קורם שנכברד ואח' הוולה כוין שכורה להא כתיב טההלה עליו חייב התשלומין וכן סמל כהמה ומהות שיון הכבלה כמה היתה טיה כשעת מתיה וכמתלה כדענוכ ומתיה והיה לו השלם לו עליה וואם אחר לו השואל למשאלו על שכרום שלך או משכל ככחילת שרף וכיכנס לאחר עכאן למרוהו כלולנו כאכנסו כרשות השואל ואין השואל חייב כלום א. ח' הדינו מה שטוקן שמהלה דהא בלתי שאלתה מיד שנכברד ומהות ואין עליו פוד דין שואל מיהו דין שומר שכר שדין וע' פלו הולו ובקבלתפכה או נגנבו או נאכדו ששכרו או הכללה חייב השואל לשלם:

ג ראויכן השאלתן למשמין והסכורו אחר שמעון לראובן השבע כמה היה שיש ואב' עיון ואשר לראובן השבע חתה והסער שדין עם שמעון ואשכר ראובן ויכעלו שמעון על מי שכועתו ואם אין ושכח אתן שמעון כריך לפרשוטן ואין תקרא

חלכות שאלה

מחויב שכועה ויזכורו לו שכח ששאלה אפי' ב' ששאלו ב' שכעות השומרם שחייב שכעות העיראיה כמו שכתבאר בספרי פ"ה ע"ה ע"ה:

ד השואל מרה מחכורו שמהנה חמי הוויט ושכרה חמי הוויט או שאלה הוויט ושכרה רימור או שיהי לו נמשאל טקו ברת ושל חמת ושכר חמת ומתח' חמת מין התשאלו חומר שאלה חמה וחתה חייב כ' כסיה וגכו כלה הוויט ושכרה למחר אומר השאלו כווס שהיה שאלה חמה וגכוכלה חמי חייב פוס' ושכר מנה הוויט חום השאלו כשעה שהיתה שאלה חמה ושמת אחר חייב וידע' או שחמר הוואר כרו שכורה חמה כווס שהיתה שכורה חמה כשעה שהיה שכורה חמה כדרכה וזמן כסור מלש"ב והתשאלו חומר אובו וידע' או ששוכרה אומרה חייב וידע' ב' לא אחריונו גבו שואל מתוך שאיכו יכול לנסול עליו כדכסוכין לכתבת שטיח כסו' ע"מ' ה' לכוך המוכה מחכורו ש"ו: הראויים ואם לא היה סע ראוים בוזן שהשאלו טעמו וראוי שאלה חמה וידעה או שחמיכוס חמתה כאלו שא"ל שאלו חמת חייב כאוכיון ושכח השומר הושת ששכרה חמה אם שושן כרו או שאיכו וידע' חס טוען שח' שרה חייב נרד' לנש"ל שכעות השומרים שהיו שכעות התורה הוואל שהשאלו חמה או מחויבן שמתה כאכנס ואין כאין גולגול וכוחן שהתשאל חומר ודא' שאלה חמה אכל חייב וידע' או חמתה כדרכה ולבו דכרך שחמה אומר שכורה היא שמתה הויכת כשר או שחא כשעת כמיתתה וכליו לפי דכרך חייב חמה לשלם יושכר השומר שכעות השומרים שמתה כדרכה ולא כשע כס שהיה שככותה שהיתה עליו התורה ועלי גולגול נרד' לנש"ג שכורה חמה אם טוען כרו או שאינו וידע' אם ששאלו ע"ה וי' חס זה אומר שאלה חמה וכשעת כה וזה אומר שאלה חמה ולא שבענו ב' ש או זה חומר חייב וידע' חיה מתחוד א' חייב וידע' חמה חמה שוטן התשאלו כרו לו שכשעתה ועל' על כניס חמה חייב לו ושכח' שהשומר שוטן חייב וידע' חמה שכר חמה אם שאלה חמה ח' נרד' לנשכע שלא כשע כהונגולן עלו שאיכו וידע' ח' חס שוטן שח' או שכוכר' חת' חס טוקן כרש"ח גם ככשועש שוטן חייב וידע' שטיח שהיה חייב כשעת התורה ואיכו וכל' לנשכ' ומחלסנו דווקא בכל אלו הטעמים שכתת השואל חייב כרו שחיי' לו יש עליו דין גולגול כמו שמתה אכל חס טען השאלו חייב לו כלום חס שאלה חמה או שכר חמה ואל' שכורה חמה שחא כשעת כה אפי' ד' דכשע חייבך השומ' ג' לנשכע שכוח' השומרי שמתה כדרכ' ולא שכשעת השוכחה שהטלה עליו התור' חמי' הוואין עלודי' גולגול לנשכ' שכורה חמה אם שוטן כרו או שאינו וידע' חס גיבן שאל כדאמרי לעיל ע"ה ר' ע"כ' שעל שכעות סכך של פתוכסאין עוגלנין אלא א' כ' ש רגלים לכר הדויה שטע' התי' בעי' ח' קמת חמת כנין ארוטין שוטקין דמור קבת שומר' לנשכ' ממחון שכורה וכוכן נגולנו שכועש דכוחה שרגלו לכר טהא וזהו שכרו קיבא לה וישתרה ג' ר' ע' ח' שח' ויחקה א' כאורטון אפי' שאל לא היה רגלים לכר כו הוכוח סוכה על חמת' אבל היא ח' אין רגלים לכר חמתה השאלוס חמרתן השכורה הולכ' מסכא חייב ויכול לנלו' עליו לנשכע ששכרה יתה וכל זה חס וכיכת בעל ח' ע' אם כדקה ב' לנשכ' אלא שהוא מונחם ל' ודוקא גולגול' כשפ' אין כאן שהיה ששכר דאריות' אבל הישת מוח' נרד' ל' ח' ע"ה דכש' שעתה שח' של היתוע' אין מחכועין הושת חלף מחמיותו הכא נרד' הישת ח' ע' ג' ר' ע' נ' ג' אחריון שאין כאן רגלים לכר כמו

לבוש עיר שושן

חלכות שאלה

קצו

שמו רין פטור שאלה בעליו עם כל דינו ובעל בנכסי אשתו רבו וטעמים

א כבר אמרנו דלפנין מקרא דוחא ככליו עמו לא ושלם אשם קיש התשאל עם השאלה כחמלה ומהלכה פטור בדיוק דכ' השאלה ודאי סהיה עמו כמלאכתו כשפ' מתחלת השאלה הדינו כשפ' שמך איתו הדבר השאלה סכן מחמת דקרא דאם בעליו עמו לא ושלם אוכיו ושלם ק' ק' דמשה אם היה עמו כשפ' שאלה אכוננכ או בכך דאי' כשפ' לא ושלם ל' ש' הו' עמו כשאלה כגון שהשאל את עמו לו לפנות מלאכתו ל' הו' עמו כשכרות שהשכיר עמו לו ל' הו' עמו כאלוה מלאכה של הדבר השאל ל' ש' במלאכה אחרת אכלו אחר לו הקטיו חיים והשקרו והשאל לו ברתו בעוד שפול מסקרו הו' שאלה כבעלים אבל אם מקד מתלה ואח' השקרו און והש' א' בכפלים:

ב ל' אם הם שאלת הכפלים עם שאת הכרה כאחד ל' ש' הו' הוא שכיר לו השאלה ליתמלה ואח' כעוד שהו' שאלו חו שכור לו השאלה לו ברתו פטור אש' לא היה עמו כשפ' שכירה ומתה אבל לא היה עמו כשפ' א' ושלם אבל חת הכפלים לו הכרה קצו ח' שאלה כבעלים ושלם שמה שמו כשפ' שכירה ומתה:

ג ומיכאש שאל את כעול וכתרה ליהוה שאלו ח' ש' א' התחיל במלאכת השאלה כשפ' משוכת הכרה ל' ח' ומתקין כון פצחו ללכת למלאכת השאלה כשפ' פטור עמו במלאכתו אבל באחרת שאמר ליהוה שאלו לו ולא הכין עמו למלאכתו (וא הו' שאלה כבעלים שאין זה עמו במלאכתו):

ד השאלה לו ברתו או שכירו לו למשוך ד' עתה ל' שפ' וליהיפוכה החסו הו' שאלה כבעלים אש' ש' שיעצמו כשאלו ח' ושלם לא היה עמו כשפ' א' לחיות שלא וסוף עליה חסו ח' אש' ש' ש' ש' עמו און זה שאלה כבעלים דלהלכה עשה שלא וכבוד עמו על בהמתו ולא למוע' השכיר. וכן אם עשה לו השפ' נרוץ כשאלה עליה לרכיב לא הו' ש' ש' לשכור הלא לתקן ככחתי לו לקבל על' שלא יגוד עורו ולא מקרי שפ' כבעל

ה חייב לו עמוד לו ומהשכיר לך או עמוד לו היום ואשכור לך לחזר כתבא' כבר כסיון ש' ה' החיור ל' ח' ושלם אשם כרתו אינה שאלה כבעלים כש' אשם בעליו עמו הכפלים ולא השלוח ואם אחר לעכדו הכענוי נא והשאל עם ברתו הו' זה שאלה כבעלים שוד הכד כיד רבו דמי' י' אש' שלוחו בר מריון ואינו עבדו הוא כיוצא ושלמה כבעלים מקרי אכלו כשלוחו שאינו עבד אבל אם כשאל לו אינ' עבדו ככפ' בלא דעתו לא מקרי שאלה כבעלים

ו שאין עבדו בלא דעתו כולם: ז האשכור למכורו השאלה הו' ולאשכור' לחיר אין זה שאלה כבעלים דהא כשפ' שהשאל לו זה היום לא היה זה שאל לו:

ח ומתקין ששאל אחד מהם מחבירו הו' שאלה כבעלים דהא מחירו למכורו עמו בעסק השותפות וכן בעל השאלה מאשתו ברת מליב שלה הו' שאלה כבעלים דהא הוא עמו תדיר במלאכתו ועל' ע' י' ח':

ט אכל ששאל ל' ש' אחת ברת ככא' ג' ושלם אכל לו בעל האשה עתה או אשה אש' הפרה מאחר לנידון ככא' מ' ושלם ובעל הכרה כשאלה בעלה אין זה שאלה כבעלים חף על לב ש' בעל הכר' ת' בככסו מליב של אשתו קנין הסורות לאו: כקנין הנזף דמי:

כמו שאמרנו היינו משום שאינו דומיא דמשה אבל לענין היסת פטור י' רגלים לרכב להכפילו דמי' מורה קוטר' לומר כיון שכשפ' אחת כטלתו ובתכופה אחת ומשכא אחת הוא כח עליו מו' המלוט לומר שזו השאלה וזו הכרה אוסך' אלא או ואמר כבר נשלם וכן השאלה והתחיל און הככרות או ואמר מחן וומר שזו השאלה היה כרו' שפ' מה פ' עליו לעשות וכה' הכרה היעורר עם שמור' ללכך העו' עליו שוכ' היכת' מ' דקד' כענינו קודם שמשכא של' וזכ' לסקר מה של' ופסה כן בקבלת מרס כ':

שעה רין השואל פרה ושכר אחרת וכו' ב' טעמים

א ש' שתי פרות שתייהם ח' היום כשאלה וחזו היום כשכרות ומת' ש' הם השאלה און כיון שהשאלה מתחייב בחופסון וכה' חזיר אחת ומה כיון שהשאלה והאחרת אינו וודע הו' כשפ' שמודה בה שמתה כיון שהשאלה חייב לשלם ויהיה ליה מודה מקבת עליה ועל השכניה פשוטו אונ' וודע הו' ליה עמויב כשפ' ואינו יכול לושכ' ומתך' שאינו יכול לושכ' משלם שמתה ואל' דמי' לה' לעל' כשפ' הקודם בני שתי ברות אחת שאלה וחת' שכרה וחומר השומר אינו וודע אינה מתה כדכרה כשכ' שאינו וודע וכתור ולא חמיון מתך' ש' וודע מ' של דהא לא היה על הקווימת יוד' מקבת דהא קווימת הוא ומחורה כעין ו' ה' הולך כססור משכ' עה דמורה מקבת דה' הו' כמי' ככל ואון להקט' כ' כ' שיה כמי' כוכר ככל וכן בכל הדך' לעל' כשפ' הקודם אש' ב' דהו' וכבר ככל' מ' כששאלה ש' וודע הו' הוא חתיו ש' ע' מן התורה ואל' כשפ' כה' אלא שמתה כדכרה ויג' על' עליו והשאלה שוכ' עכרה מתה או כיום שהיתה שכרה מתה או כשפ' שהיתה שכרה

מתה ואינו יכול לושכ' דהא טעון איכו וודע ומתך' שאינו יכול לושכ' ע' דהא ק' ב' בגול בעד מן העיר' הוא ללא דמי' דהתם כיון שתיקרי התביעה שיש לו לושכ' עליה היא שא' לשאלה שהיה ח' ש' טעון הסכה כדרי' לסיכך' א' ש' שהגולגול שהו' מלגלג וטעון שאלה מתה או כיום שהיתה שאלה מתה או כשפ' שהיתה שאלה מתה הוא טעון לא חמיון כיה מתך' שאינו יכול לושכ' מ' כיון שתיקרי השכונה על ידו עסקת שח' כאה' לא שכ' שאינו וודע וכפ' שאין זה דומה לטעון מתה ומידה כחמ' ועל חמ' אחר לא ודע' דחמיון מתך' שאינו יכול לושכ' מ' שלם דהתם החמ' החב' און איתו לוד' כשפ' טעון עליו כתיב' כרוב' תרבו' הדאשוכים ל' ולפי זה בראה נ' כשפ' כ' דל' ל' אם השאלה טעון על אחת שמתה כרו' מ' כשפ' כ' ושהי' טעון אינו וודע' ה' השאלה ב' מחייב' שכונה ואינו יכול לושכ' ושלם ומה שאמרתי למעלה וי' ש' אם ש' כו' ודוק' ויג' ל' דין בגול קאמיא אכל' אינו שכ' כשכ' כשמתה אלא שאלה שאינו יכול לושכ' מ' שלם:

ב וכן אם חסר לו ג' כרות כשאלה וחת' שכרה השאלה אית' שהם השאלות הן חמיון והשולח חומר אחת ודאי האלה הו' שמתה אבל הכנייה שמתה איכו ועל' אם השאלה היתה או שכרה היתה הו' כמו מחייב שכונה דמורה מקבת שאשכר' על' אשכור' דהו' השאלה חייב ויחייב לשלם אותה ועל שכונה הו' מתך' שאינו יכול לושכ' מ' שלם:

לבוש עיר שושן

פרט למרשע את עמנו ושלנו מודה בקיום ואל"כ כאילו עדים
בטורח ולא אמרונן הא הדודה המוס סהיה ונדע שביאנו עליו
פדוס שאלושנו לכך הקיום והודה כדור לפטור עמנו מן
הכפל אם ה' התורה בושרתו מאשר יושעוין אלקוס וגו' וכלכר
שמיכ עמנו כדדלתו בקרן כגון שהיה שוככ ושכח או
מכר שכתב שבהולדתי שייכ עמנו בידן ואל"כ כאז עדים
שלא וכלה להוסיף מהם אל לא שפוטו בה' ה' כלו הגואלם
הגב כה הרו הודלתי הודלה נמורה היא ושטרותן הקבם אף
וגכ שלכסף כז עדים אבל אם חמתילה אחר לא נבכתי
וגכ עדים שוככ והרו כחמיכ בקרן וכפל ואל"כ כא והודה
שוככ ושכח ומכ"ה הרו כדלת וולא חיו' עמנו ככלו"ל שפי'
הודל' דנה לשל' עמנו מה ר' וד' של' טוכיה ומכרה ואל"כ
כז ע' ע' ע' שכתבה ומכרה שהיא שכתבה ומכרה הוככ
נגמרו ד' ר' חיון הודלתי מוסי' ל' הוכ' כיון שבהולדתי
כ' חייכ עמנו ככ' אל חרוי מהם שדע שדדע בקבש שבור
הודה ולא נודה אל יורל' הפר' ש' שדע' שיכ' ו' וסיכיה
וכז' הכיל' הוד' מה' ה' וד' הוד' זה נגד' ככל' ו' וי' וי'
אין מרה כקכש שבור אל' דיוק' כככו' ד' סה' ב' מ' חיוס
ונכוס' על' ל' אחר כככו' שוככ' אל' ו' וקוס' כ' ר' או
אזי כככו' נ' מ' ח' ל' ח' ד' הוד' איכ' ע' מה' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
ההכה אקל' לכו' ב' ד' הרליון' לקון דיוניקוס' ד' מ' ח' ח'
השיק' ד' קל' קוס' כתיכ' כהד' ו' זין ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
טוס כורה' ו' ע' מ' ק' קוס' ו' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
ע' מ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח'

הלכות נניכח

הנכחתיים מחק חס' אר' הו' הנכחתי' ונזינת' לו' ^{והשיח}
כשכונה ובכתי' כ' זכיה היו' אז שר' עין סיכ' ל' ר' ו' והכתי'
לראוקן כונה מה' ה' ג' וככש' מדר' ולכונה הכתי' שלא מ' ח' ח'
כיו כל ר' כ' ככתי' ש' ח' ד' ה' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
שכיו' שפוט' לקרובתי' ל' וול' מהיה ומה' שסטיון שהיא' הנכתי'
ונכתתם מ' ח' ה' ה' ו' שפוט' ספיו' ככדוס' ולא' כלה' שפוט' ו' ח'
שלא וכלה' להוסיף מהם אל' לא שפוטו בה' ה' כלו הגואלם
הוא ונכתי' ראוקן חמו' שוככה דהא' שוככה' גככו' לביקר' ח' ח'
ידכתי' נוכתי' חכלתי' כדודתי' מה' כ' רשות' ואם' דנה' נכתי' ח'
ש' שפוט' שפוט' לה' וכן' הדין' ח' ראוקן' גככו' ו' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
במקוס' טמון' והוכיך' לנ' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
גככו' כמון' העיר' ושלח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
לו' שוככ' העל' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ש' הו' גככו' ה' מרה' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ש' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

שם רין אשה ועבד וקטן שננבו ונזה' כעפוס

א כבר אמרו כפוסים דהוקשה אשה לאיש לכל משתמש
שכחורה לכוך אחר האיש ואחר האשה שגככו חמיוס
ל' ל' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

הוא ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'
ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח' ח'

לבוש עיר שושן

עבד כעשיו דמו כאזה כדולוכין לה להאשה נכוכך
אם נכח אה הקרן בעין מחורו לבעלה וכפ' אין לו
לגלם רחם כז מה טקיה עבד קרה וכוונב כפלו חוכמוס
לגלם ככנינו כמו כמה פוקק דכין כהוא כן דעת אין
פענו כול לעורו שלא יזיק לחרו וזה הונו מהוב ככעל
לגלם ככנינו כפוקק הו יקיסטורכו וכן דולדק גדושו של
מכורו ומהח' מחייב רנו מהכ ככנוס אלאל אם ישמחר חייב
לגם מה סתמחייב ככר כמו באה'ה
ה רהו נכית דין הכית כקניסו של הנוכח ככו כהו של
קטן כדו שלל והורנגין נכוכ וכן אם הווקו שאר כוק'
שדלוין ניוסר והכותוכן הפכוכ אה מוקין מכין אותם
מהכ רבס שלל ויהו משמחיה להוק'.

קצת דיני ד'ה'ונגב שנגב הלכ של
חנירו וכו ס'ק'א

א מצבו שאין דכין עתה דוכו קכסו אין לכוכ דוכין להארך
כדוכי ככל והכל מד דהמב מקוק כיון דק' דהימש
לא משק בין מביה יהו חורוקן דכוככדו הרכנ עקבס נניוק
דלא נכסר קרבל שמוק בו הכל טעו מכדו כוקיק כגון ככל
דד'ה' לחורווי הומואל דמרהיה נה עכדו ליה תקנתה וזכינו
או תמס מחקיין מוכיה דם ל דהל דלא חסקיין מוכיה או
תמס ל א ממוס תקנתה הווא אל דוכח הוא כיון דמן התורה
מחויב ה'א שמוק לנו כככל מו סכככו ליתן דחין דגין דוכו
קככית כככל וכל בני יהו גובא כביד אכס דוככ לכככו ונל
הקנין מ' כיה עד דהיב ליה כל מ'אוי דהחייב ליה הדלורוויאל
נע"ל כככין ח'ל כן ככככ מהס חכב כדוך קככס דוכי
ככס קכין והכרבי ככר והמקנה כככית קכית דוכי תלמוי ד'ה'
כדוך קכרה נככ טככה וכר ל סלכו וילוי ס'ל ס ללהר וילוי
חויב ל דכית טככה ויהת כסוד דהכס טככו או הכוככתי
כין כככו ל' כין יאהר וילוי חכככט הווי שמוי' ליהו טככ
כין אהו'ה ע'ר'ו'ה הווי'ה תל'י טככ ומכר כין פהיעדו כו
אהרס טככס ויכר לל חורוקן דלכל כת בני עהדיס מל הכו
דכר דכס כ'ה תהייב ד'ה' חל כ'הוק' כל הכיתות ככל אית
דכר טלס הווא חמיה ד'ה' כ'ה' כ'פ' גוניכה ככל ב'ה ע'רו
טככה וימכר וימכר ד'ה' טלס ל ד'ה' על כ'עדי כ'כיה ומכורס
שוו סכו ע'ר'ו'ה הנוכיה וחי' של ה'טויה הל' עד אהד או
שורה כ'ה ע'ר'ו'ה משכס ככל וזכינו מש'ס ל ד'ה' דמורו כקכס
פ'טור נכס יהו ה'ה ע'הד אהד ח'וי כ'י' נככ סל' שותקין
נטככו ונככו חורו ויהו' לחת א'ה' וככר לטכ' וילוי כ'ה' ע'רו'
שטככו ומכר אלס ל'ה סככה מנאו כקך ולטכו שורה לו
ככר כטור ד'ה' חורוק' מנה כקכס כטור ויף ע'גב ד'חמ'ה'
שורה כ'ה ד'ה' וד'ה' כ'ה' כ'ה' ע'ה' חייב הווי הווא סלל
חייב ע'רו'ה כ'ה' ח'וי כ'ה' כ'ה' אלס ח'ה' ע'נו'ה ח'וי כ'ה' כ'ה'
כ'ה' ח'תי נככו ויהו' ל'ה'ר ב'מתי א'ה' ש'ה'ק' לו או ככרע כ'ה'כו
א'ה' ש'ה'ל'כו כ'ה'ר או שלמו ככ'לונות נכית ח'ווי חויב דכל
אילו ככ'ל מ'כירה ה'ס ע'ה' שלמו ש'מכרה או וטככנה ומכר'
או טככה שלמו ה'ה'חל חויב ח'ף ע'ג לב דקיש' לן ככל התור'
כול'ה' ח'ה' ל'ה'ר כ'כרה כ'כרה וס'א'ס' כ'כר' ח'מ'ס דכ'ה'ר
וד'כרה תלמוד כו' הכ' רכ'ה' התורה וככ'ה' מ'ד תחת ויערס
דכתיב תחת כטור תחת הש' ודרשו כ'ה'ר'וכ'ה' אל'ה' נככו
ועכר ל'ש'ר ע'ה'ס ע'מ'ש'ל' ת'ה' קני'ה' לו אל'ל ל'ל'ח'ר' ל'

הלכות גניבה

קצו

ווס נכתו ל' הוכר הנכח אינו משלם ד'ה' פשוטין אין המכר מ'ן
ולא קרינן כאן ויחורו לא משלם הככל - המכר מ'ן מחקי' אהד
ממאס ככו או מ'ן מידה או מ'ן חר'ה' או פשוט' נ'ו דכר ה'
בימור פ'ח כשהיפה אינו משלם ד'ה' דומכרו כולו משמ' וזכו
לא מכרה כולו אלל אם סויר דכר שאינו כתי'ר עמה בשמיטת
בגון קרבל גוויאל אין פ'טור וחייב ד'ה' ויש ח'ק'ין' נככו
קטע' או כוואח או סרופה חויב דמה שנככ הא ח'ק'ר כולו נככו
מכסותמ'ן והכרה הויכ ד'ה' על גב שלל מוכר כל הכרה של
אהד מהס מכל מקום מה שנככו לכל אהד הא שוכר כולו אלל
אם היה לו שומכ' או אחר מ'ן ח'ק'ר ונככ מלל ל'כו וד'ה' כ'ן מ'ת
כיה ומכרו כולו גוויאל אין פ'טור וחייב ד'ה' ויש ח'ק'ר כ'ן מ'ת
לכיו ואחר כך סכח או מוכר כטור מד'ה' ס'הרו כשפ'ת ככיו'
ומכירה יש לו בה ח'ק' וד'ה'תו אלל א'ט טכ'ה' וד'ה' כ'חיו ח'כו
חויב דכ'ה' כ'אוסו טכ'ה' ומכר' נככו שלמו' וקטע' ח'ה' אכר
ומכרה מ'כס'ה' כ'ה'ר' או אחר מ'ן ח'ק'ר מה שנככו ס'ל א' מוכר כולו
וכטור או כוואח מה שמכר הא לא פ'טור בו וחייב בו ופ'ה'ר כ'מ'ק'ן
וכן חכע'ה' נככו ומכרה מ'ן מל' ווס פ'ט'ה' כו מל'כ'ה' או
מ'ן מל'כ'ה' כ'ת'ס ולא ח'פ'ט'ה' ו'ה'ר'מ'ס או ח'כ'ס אין
מ'כ'ה' ח'ק'ר מ'ד'ו' ככל ס'כין' ד'ד'כ'א ו'ל'ה'ר'מ'ס ח'י'ן אין כ'יון דק'כס
הוא או ח'פ'ט'ה' ל'כ'ית ח'ל'ה' ע'י ככ'ה' ה'כ' ד' וכל מ'ן ס'ל לא
ככ'ה' ח'ק'ר לו ו'כ'ה' כ'ו ש'ות'ין' פ'נככו ח'כ טכ'ה' ומכר א'ה' מהס
לדעת מכ'ה'רו כ'ה' כ'ע'ס ש'מ'ו'ה' של מכ'ה'רו על מ'ק'ר' וככר א' ח'ר'נו
דככ'ה' ו'ה' ומכירה רכ'ת'ה' רכ'ת'ה' ד'ע' ש'מ'כ'ר ל'פ'יכ'ר חויב
ל'ע'ס' ד' ה' כ'ן ס'כ'ה' ו'כ טכ'ה' ס'כין' ד'ד'כ'א ו'ל'ה'ר'מ'ס ח'י'ן אין כ'יון דק'כס
ח'ף ע'ל ח'ק'ר דכהוא כל'ה' ד'כ'רו'ה' לא כע'ה' שלמו ויהו ל'וס
כטוכ'ה' ויכ'ר א'ה'ר דנככו כ'ט'ור כ'ו'ו ש'מ'כ'ה'ר וע'ל ח'ק'ר' כ'ו'
כטור הווא' לו'כ'ה' וטכ'ה'ו ומכ'ה'רו כולו כ'ט'ור'ה' ו'פ'ט' דק'וואח
ל'ן ה'ט'ה' כ'ק'ר ו'כ'ה'לו'ס ח'א'ח'ק'ר' כ'ד'ה' ח'ק'ר' עליו נככו
פ'ט'ר של'ס יכ'פ'ן וטכ'ה' ומכ'ה'רו ט'ל'כו'ה' ח'ת'ס ד'ח'ט'ה' שורה ל'א'
מ'ה'ס ע'ל ח'ק'ר כ'ט'ור אלל כשעת ט'מ'יה הווא' כוליה כ'ה'וכ'ה'
וכת'ה'יכ' כ'כל'ה' א'ל פ'ט'ור'ה'ת'ו כ'ט'ור'ה' מ'ן ח'כ'ה'ו ח'כ'ה' כ'ס'כ'ה'
חייב ל'ע'ס' ח'ט'ה' ו'כ'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה' כשעת כ'ט'ור'ה' ל'כ'ה'
חויב כ'כל'ה' נככו ופ'ט'ר ב'ד'ין ו'א'ה'ר ד'יון ג'ת' לו ו'א'ה'ר כ'ך
ח'ך וטכ'ה' ומכר כטור מד'ה' ס'כין' פ'ט'ור לו ד'יון ג'ת' לו
ס' ג'ח'ר דין שמו' ל'כ'ה'ר ו'כ'ה'ר ע'ה'ר ע'וד נככו וכ'ט'ור'ה'
ומכר א'ה'ר ס'ל ע'לו'ה' ו'ג'ו'ן ח'כ'ה' מ'ס'ל ד'ה' ל'א' נככו ע'לו'
א'ס א'ת' לו ד'יון ח'יב א'ת'ה' ל'ית' לו'ל' הוה נככו ד'ין ו'כ'ר ע'ד'ין
הוא נככו ע'לו'ה' ו'א'ס א'ה'ר כ'ך פ'ט'ר ו'א'ה'ר ק'ודס סכ'נו' ד'ק'ן חייב
כ'ד'ה' - ח'מ'ס נככו ו'כ'ה'ר' כ'ה'ר' כ'ד'ו'כ'ט'ור ל'כ'ה' כ'כ'ה' כולו
וכן כ'ט'ור'ה' או ח'ה'ק'ר כ'ט'ור ל'כ'ה' וטכ'ה'ו כלל אלל ה'ט'ה'ה'
כ'ר'ה'יה' או נככו ס'ח'ו'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה'
כולה' אלל טכ'ה'ס מ'ד'ה'ר נככו הש'ט'ת א'ת הכל'ה'ס חייב
ד'כ'ה'ת'ה' ח'ת'ר' ל'א' כ'ה'ה'ר' ו'ה' א'ל'ט' ש'ר או ש'ה' ודרשו כ'ו'או
ל'כ'ית'ת'ה' ש'כ'ל'ה'ס - נככו כ'ר'ו'ת'ה' ע'ל'ה'ס מ'ד' ש'ה'נו'ה'ן או
מ'ר'ו'ת'ה' כ'כ'ה'ס ק'ח'ו'ה' ו'כ'ה' ע'לו'ה' נככו ו'א'ה'ר כ'ט'ור'ה' מ'ן
נככו וטכ'ה' או הכ'ר'ה' ח'כ' א'כ'י כ'ר'ו'ת'ה' או סככ'ה' וטכ'ה' ומכר
מ'ן מ'ר'ו'ת'ה' חייב כ'ה' א'ל'ל נככו וטכ'ה' ויכ'ר הכל כ'ר'ו'ת'ה'
כטור שלל כשעה ע'לו'ה' נככו כ'ו'ה' ע'ל'ה' ע'ל'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה'
וכיון שגוב' ח'כ'ה' ק'ח'ו'ה' ו'כ'ה' ע'לו'ה' חייב כ'ה' ח'כ'ה' ח'כ'ה'
ב'ע'ד'ר ו'ה'ך ה'כ' כ'ט'ור ל'כ'ה'ו'ן הע'ד'ר מ'ד' ש'ה'ט'ו' כ'ה'ה'ס
וה'ט'ה'ת'ה' כ'ין ח'א'ל'ה'ת' כ'ע'ס ע'לו'ה' נככו כ'ין ק'ח'ו'ת'ה' ח'כ'ה'ס
נא'ס טכ'ה' ע'ס חייב כ'ו'ה' - נככו ומכר כשעת או מכרה ל'ע'
ש'וכ

לבוש עיר שושן

איתרונן כל כיוצא בזה חומר. ואם מכר האומן דברים שהם
עלו בהלכות מדונה וקמין מחמו ובכולם אם אחר לקובה ה
בשמן אסור להכריז עליו תוכיחם שנכבד הוא אתי:

הלכות גזילה

שנס אסור גזילה אפילו על ימנת להחזיר
וסה נקרא גזילה ואסור לאתחמוד ולא
התאוה ובו יב סעיפים

הלכות גזילה

מרגונו אסור אבל לזה אין לו גזלן לובם חד אורחא ליה
פוכר על לאו דליתו תא לא מדרבנן מיהו גזלן כזה כיון שפסח
בכח וחוקה וזלמיות ואסור וזה היא סקדחיו: חסמן:

כל ההואד שכדו הו ארתי או ביותו איובלים של הכדו
כל דבר שאוכסר שוקדיו מחכי כדמו והכבוד עליונותה
והשכור בועד שפלטו מחכי כדו זה עובר בלא תחמוד על
המתאוה כלבו וכחשפתי ביותו או ארתי אוכלו של החבדו
כל כיוצא בזה כיון שחשכ כיון אך יקנה דבר והוכפתו
דדבר עובר בלא תעבד של לא תתאוה וגומר שאין קלה
כלכ כ'כד:

וא התלוס הביאה לריו חמוד והתמוד מביא לריו גול
לא ידעס הכעל למוכרו לו בדמים והוא הרבה לו כדמו
ודשכור עליו דעוב וכל לודו גול כלומר יבא שחשח חסמן
ככס וחוקה וכלא דמים שנאמר והחמוד כתוס וגולו והגול
מכיוולו נודלן שפכדו דמך כי כשהכעל ורד להגול מחמודין עתה
וכא לודו שפכות דמים נא למד מחשפה דלחלח נבכות:
וב הא למדת שהמתאוה פוכר בלאו והקונה הדבר שפסח
כו בהכר שמתני' כבעלים של ודורשים או ככסף
עבר בשכני לאין לכך נאמר לא תחמוד ולא תתאוה
לעבור בלא תחמוד שמתא לא תתאוה הוא בכלל
התאוה ואחר כך חמד ואם גול עובר בשלמה לאין:

שם מצוה על הגולן להשיב הגזילה ואם
אין בה שוה פרוטה או נשתנית ובו י סעיף

א מצות עשה על הגולן להשיב הגזילה דכתיב והשיב את
הגזילה חסד גול והוא חסד גול מותר הוא ודעו טוב
תורה אם היא כפיין שגול שלא כשכיות וחומר ושלנו
גול קורס וככאה בכורה גדולה היולולא כשכיות דין עשה
היה שדכום את הכורה ויחזור הקורס לכסגור ואם אינך כפן
אנא חכמה או כשכיות כן הגולה שכי עכמו כין שאלו על
עדים שגול משל דשוי אל חל תקמו שכני עתה
שאז' אם הגזילה כפין אם ככאה בכורה לא יהום את כדו
אז' ושלם דחוס ולא יספוד הבכיון ואכלו גול קורה וכנא
בשוכת החג וכא כעל הקורה לתעבה כתיך החג אינו נדך
להרם אכילו ככיון הסיכה אלל כותן לו דסיה דחנה שאל
למכה בל שפכ כככיון קבע אבל אחר החג הוא לולא גרד
גלח חכרה בטוס נדך להחזיר את הקורה כשכמה גול קורה
וככס עליו אפילו כככיוס גדולים גרד למתור כל דכדיס
ולהשיב קורה על כעליו שלא עשו תקנת ששכים בקורה
דשעמא חזי ששו תקנת השכים כדו שלא יעלמו חג
שגול ולחופה ששוכ וכקורה לא שייך לו דאז אישם להשיב
כ הגזול שמו' משה פרוטה אש' כי ששעה אסור דכנת
לשול מכל מקום אינו כדן ששעה כדכככא ששעה למ
סיון פ' חספי' א':

ג גול שלם אנודות שיעות נ פרשוט וסוולו עד ששלשין לין
שוות אלל שתי פרשוט והחזיק לו שתיס מיב לחסור
ששלושית ואפילו בית דין מחייבים אותו של כך שאף ש
סחין כיון דין בוקקין לשבות שש' ושכמו הוא אינך ש
פרוטה שפולו קדי בוקקין לו כיון שמתחלה היתה שש' חס
וכ' ש' ש' גול שתי פרשוט שתי פרשוט והוולו ועתה
אמת וסחור לו אנודות שש' דמסוכין אותו לקפולו ל

א ככר כתבתי בשמן ש' חמני שמונין דלוי וית' לכוכך
אחורו אשר לגזול או לשפוט אש' כל שהול מיהו אינו
אסור מן התרם אלל דוקא בשום כו שוס ר מחי דקדו ביה
קנתוין האכפוס אבל דכרד לוכא דקתי' דכין גזולו וטול
סון אזכילה סון אנדו למכות שכוניו שרו ואף כוס אסור
ברושלמו חס' מרת חסודות שש' כל אהר ואחר היה עושה
כן כמאת החבולה כולה בלה והגדר כולו כהרס וכון מישרה
וכין מניו אסור כמות כתבתי טעמא לעלו בני נכס שמוח ש' ח
ספיק ב':

ב ככר כתבתי בכיוון ש' ח' ד' תנכיו כידוסי אפילו על
מתלשם וה' גזילה ועוד גבי גזילה כהדא כתיב
מכיל ויש רשע גזילה ויס' וכוס דף על גב שגזילה ישלם
דשעל הול לכוכך אחורו גזול אפילו על מכות לש' ואש'
דבר וכה מחכו וס' חומרים דהייכודוקא אם אין כשגלומין
כפין אלל מחשפה שוכ' לודו דבר וס' ורונה לגזול מזה דבר
ע' מ שלם נו אותו הכר הופה הרינו אסור כיון שהתלומין
עיינו אכנו כדו אבל אם הכפין כיון סקן וסין מהר' פרוטה
לגול מזה חומר כיון דככות הוא לש' נכעלום ואפילו אינך
ככאל וכין לאדם שלא מדעת ויוב' אותו הדבר הופה לכעל'
על ודו חמר:

ג וכל הגזול את הכדור אפילו שוה פרוטה הרי הוא כאלו
כוטל כשאו ככאיד וקבע את קיובעה כשע:

ד וכיון שהיה כאלו קובע כשאו אסור לגזול מחכו של דעת
שלא לשלם אפילו אם הוא כשכנת אית ונרדך לגזול את חכורה
כדו להגיל כשמו דמאו חוות דמך שמוח שכו כולא אם ונכס
להגול כשכו ביוקמכו מחמו של דעת לשלם:

ה ואזו הלוך דבר מחכור בתורת שאלה להחזיר לו כעין
וכוטלה שאל מדעת הכעלים הרי זה קרף גולן:

ו החושק משכין מוד הלוה שלא כחשיות כדן הרי זה גולן
אף ע' פ' שיהו מחיב לו ואין כדך לומר אם נככס לתוך
בות חכור ומשככו חכרי התורה אוסרנו עליו לא תכא אל
כדו לעכוס וגומר:

ז כשם שאסור לגזול כך אסור לפשוט דהא פניכס כהדיא
כתיבי כתר לא תגזול ולא תשקוף ואוהה גול ואוהה עושק
גול זה הלוך את של חכורו בחוקה כיון שמוט מה שכדו
כדכתיב וגזול את החכות מוד ש' ח' וכן ה' ככס לכות חכורו
שלא כרש' וכטל חס' או תוקף ככדו או ככהמותה ומשתמ'
כסם או ככסם לתוך ערהו ואוכל סודותיו:

ח ועושק אם שכא ממון חכורו לודו כרנון חכדו כיון כ
כהלוהה או ככפוקה או פכרות וכשלא לתכעו אינו
שחורו ומחוק כוכפוקה או כ' איות:
ט סיכסע את חכורו למכור לו את שלו ונתנו לו דמיו שלא

לבוש עיר שושן

תשנינו שהרי לא קיום מצות הסכה כלל מהלכת שהחור לא
דמות בשעת הסכה שזה נרמזה והסבייה הא בית שזה כרוש'
מחלה כשגור. ונרדף לקיים כה מצות הסכה :

ד גול שמי חלודות שמי. ברייה חמת והחורלו חלודות
המת פכ שיהיה שהיה הסכב כדור איזה גזילה חפוכה
שחייבוהו כ"כ כשמה שהיה לא היה בו מיה כרוה' אלתמה
גול עשמו וזין כ"ד בוקרין נפחות מש"כ ה' מבידות לדון
דבני ממונות חזן בוקרין נרדף בכרות מש"כ מחלה אבל
הכא הוא מתחיל חלה עניו מנות הסכה וכשהחור כאלת לא
קיום מצות הסכה שהרי לא הסיב דבר שיש בו טיה כרוטה

ב חייב בוקרין לו כבית דין לבקו אותי לקיים מצותי עשה של
הסכה והכין אותי עד שתכלה בכשמו חייבתי ההכה :

ה בשקתו בגזילה ארץ על כי שלא נתתימי הכעלים און
נרדף להחזור חלל למה כמו שהיה שיה סיה כשעת גזילה
והוא ש"א היה שגור. חומר נכדדונו מהיכו החור ה'
לכדונו אינו קנה כוחד גזל עיניו משיכו' לפשות הל'
כלו ודבקם בהמרום ועשה מהם תיבה אינו סינו שהרי
איסר נכרם כגלו ויהר הפשט' למנות שגיו וכן גול עמר
ועשה הינה נככה לא הבה חפוכם מרדף לכעס וחמור
יפטר למנות שהיה כן גול ש"ל מהמת ועשה מטכט
לא קנה שאם יתדך החטכט וחור להו' ל' של מהמת כמות
שהיה ו"ת ידור לא המורשעון המש כמו שהיה בארובה
ותכונו ארוב שיה וכה' ג' און להם חקקור על ידוע' ומתקנה
חלל מתה מחובה ככר ויה חקקור ויה וכן כל כנייה כזה :

ו חלל הגזול עיניו וסבי' והקנה עד בשפתיה שמה חמת
כשניו כגון שפחה משה רחמס' להכניסו חו שפחה
מהם כפרים חוקרות ונכניה בזה שפנתה שמה חמת

ז מעשו כגון שהקנה ברה ויה מהם חלל כולו וכן גול חרובכמו
או ככדורו לכניו חוקר ויה לנדיס או גזול לכניו ועשאו עמר
הקתו שאון לחור וחור ועשה מונה נככה שהיא איסר ל'
לגחם כה גזולה חוקר כל שאם כן לא זו היא הלכך הראשית'
חלל לכנה חרתת היא שהנרדף מתקון וניכול בפני עמיה
הכוכב למדת כחול וכל' וכן גול אכוכי וימותן חו חמות
והתיכן הרנו שיהי כדור וקבלן שיה ועשה מההינך מית
חמותו היא איסר נלמס וכוכים חמות כחו לכה וכן כל
כונת כזה :

ח גול חמות ושבות ושיכון וקבלן לא הבה שהרנו חמותיו
זולתכן וחורין לכמו שהיו גול חמות מהדום ושיכון קנה
ש"ס וחור ויה ש"ס חות היה ככ ככום חמות :

ט גול דקל מחובר וקבלן לא קנה אפילו חתה לחת כות
קטנית חמיון דקלן גול ואון באון ופיווה ססו עשאו
דורות קבלן דעניו הפ' יש כאן :

י גול קונו גזירות ושאלן קבכות לא קנה עדיון שם
קונו גולין אכ' אים קבלן ועשה מהם לחות קנה
דעניו השם יש כאן :

יא גול ילי' והכדור עמי מין הפדרה קנה דמיקרא מיקרי
לנליכה והשת מקרי חנו כרוש טון. גול הפלני כשמן
דמיון והגדיל כל עלה נגבו לנסיס קנה דמיקרא מיקרי
חנו והשת מיקרי חותיה חלק התנימת קנה דכין דלעניו
כסול לגב מופס שבויה הוא וקובא כמו קני גול סלה וכשה'
חל עגל ועשה שור כשה טוויי שם כדור וקבלו ומלסם
ששם הגזול וכן ככל היו לחמורין קנה משלם דמיה כשה'
טוויי :

הלכות גזילה

רב

שפא דין יאוש אמיש עמו שינוי חסם או שינוי רשותו חכעיים

א כבר כתבנו למעלה בהלכות גביכה דלאו לחוד לא
קנה למיכר כל זמן שלא בשמית הגבי' או הגזילה נרדף
לחמור עמיה א"ש פכתיאשו הכעלים :

ב אבל יאוש עס שינוי השם אפילו השינוי השם הוא גרוש
שחור לכרותי' אחרים שקורה ואינו נרדף להחור
חלל דמיה :

ג כ"ל' בודע שפכתיאשו הכעלים אבל שם גזילה לא היו
ואוש כעלים דלחרי' היום או לחמר חתכמו לדון דהא
מכירו שהרי ראה אותו כשגזלו :

ד ויאוש עס שינוי רשות קנה וככ' כתב חרן דזכור כפי' סכ' :
ה לא היו שינוי רשות חלל א"ו מכרו הגזול או נכתבו לחמר
כשעשה שינוי הרשות ברניו אבל אם כה אחר ובעלו
מכות הגזול שלא מרצונו היו כאלו בעלו מכות הכעלים והרי
הוא כאלו שניהם כשגזלו מכותי' ויכול לתיב' מאוה מהם
מירכ' אם ורשם הגזול ובה הכל מהראשון ואם ורשם גובה
הכל מהשני ואם ורשם ובה חנו מה ראשון חזה ואם כרעו
הסמי לחשון או שהגזול הראשון חתל לשני אינו כעלם כו און
דין של שני' אם עס כעלנו' לא שרא ודע השבו שהוא היה גזול
כיד הראשון ל' ש"א ודע דמיה א"ו חלל קשני ואינו כעלם
חייב לשלם להש"ס :

ו כ"ל' שלא כתיאשו הכעלים דכל כחם דלא כתיאשו
כעלם ברשות דמיה קאין אבל אם כתיאשו הכעלים
וחל' כ"כ א"ו חלל שחור דקה' ש"ס היה כתיאשו חייב
להחירו דלאו חמור וזכור שרשית שלא מרצונו הגזול לא קנה
שמה שאכלו אחר קיאוט קפאוט חמור מלש"ס :

ז מת הגזול ויהיה הגזול לכדור לא ישינו רשות דמיה
כדפי' דלכה' הון כאלו אכיהם קיום ש"ס הוא כעין וילא
בשמת נרדף חמור וכתורה א"ו כתיאשו כעלנו ואם כשמת
הוא קוית כותנים דמיה אבל אם חל' כהן כחיו האב כין
אחר מתו אם קורה ואם אביו חייבין לשלם לחמר ואוש
פטורין בד אשכלא הניו להם אכיהם חרות. ככסום אבל
אם הכוול להם אכיהם חרות ככסו א"ו אכ' לחמר ואוש

ח חייב ס לשלם דאשתכדור ככסו דאכיון לכגול חמיו. וכן
אם חברה האב או חתנה' לחמר אם הניח להם חמיות ככסו
חייבין היורשי' לשלם דהא אשתכדור ככסו חמיו והיא אידכא
דמתנה נרדף חמור דמות' לא חייב ככדור ל"ח א"ו לא חייב
ל' חמילתין חייבין לשלם עמיה שכימי להם אכיהם ואין חול'
בזה כין גדול' לקיים דא"ו כדורו אם אכלו לא חמר ואוש :

ט כשירוש אפי' כקטנים אם היא קוית א"ו לחמר ואוש חייבים
כשאר לך כעלם כדורו כחמיו א"ו עיני' עיני' א"ו א"ו א"ו
כאמני' כמנו שהיו וכולנו לו אינו חמורנו לך ר' א' היא דכאמני'
דווקא כין עיני' אכיהם גזילה א"ו חמ' כדורו חמיו א"ו
גזילה וחמור' עשי' פתושכון ולא כשאר כדורו חמיו דלא הון
כאמני' כמנו שהיו וכולנו לו אינו חמורנו לך ר' א' היא דכאמני'
כאמני' גזילה אינם כאמני' כמנו דא"ו חמורנו שאין זה
מגטיכ דחמורנו הון עשו' בייחור ולא היו ויכולין לטעמו
וע' דמיוא ל' וישעין' ש"א ח' ע"א חשבו כחיו משכו ככדור
אכיהם עשה חמורו ונכסה לו כחמיו כ' :
שגול

הלכות גזילה

או כי יעבר כבוד הגזול הואיל ולא נתחייב הכסף ללא פתח
 הגזילה חף על נכש הגזול מייב כחוכמה עדין היא כנסת
 הכעייב וכרעות דמיה חכמה כל זש הוא דעת הרמב"ם כו"ל
 רוב סימון שכ דושק ושום הולקין ופ"ל דלא כלינו שינוי המור
 לכרויותו כנון עפר ופשוטו לכמו אפוסים ממוסדי ופסאם בוש
 חף על נכש דענין שינוי גוף הגזילה לא קנה בדמיון כסוף
 שם שם היתה קנה דמיון וזאת הגזילה נזמקת ופסאם
 גזולן את הפסאם:

ט כזה דבריה אמורים בכמה הכל מאלו כנון גזולות
 הכל אם היתה כמות והניח עליה הנאה וכפיה אבי' למה
 יחלו כולם הגזול שם הכוסם וכן כל כוונת כזה שפסאם
 כה הנאה שאל גזולן:

ו גזילה שאל כשנתינתה בכתבמה חלה שוקרה אשם
 פתחיהו כעש' אם מחכה הרי היא חורת לבעלים וכן
 לגזול כה כלום דברשות דמיה הוקרה ולא הקיזו לגזול את
 הפסאם אחר יאוש חלה כנון שבת גזולות וזלזולת חבל פסאם
 הוקרה את החור הגזילה כענינה אוניו וזכה בולפקר הנש
 הבית של וין החכירו וזיה כשפת גזילה פוה דינר והקרה

אילו ועמדה בארבעה ושכרה בדיים או מתאה או מחכה
 נכסה בפתחה לאחר משלם הרבע כמו שהיתה שיה כשם
 שניכוח' מן הפסלם שפרו אילו הכיח' ולא נזכר אין הפסלם היה
 נריך להמיר כיון שכ"א והניח אלו' פשה דמיון כרבות גזולות

קיינו' ויה' שעת' דק' אחר לאו דק'א שגלה הוא גזולות
 וכבר דעתה ד' דניא הוא שכל הגזולים משלמין כשפת הגזילה
 ויה' כשכרה הפסאם או כשכרה אוניו משלם חלה דבר זה
 הכת' לא עכוד ולא מודו אחיו ופסאם ליה אהיה שעת

דגולה והיה שעתה לא חותמה שיה חלה דבר
 א ויאם היתה שיה כשפת הגזילה ארבע וכשפת הגזילה
 ו הפסלם אוניו שיה חלה דבר כן כשכרה שאיה או נזכר
 בין השתאה או שכרה כידים חס' ארבע כמו שהיתה שיה
 כשפת גזילה חס' כלי' כוונן לעיל כוונן שכל' עשיר' אחר קרה
 נכסה וכו' שנים וינה אחייה לקרן בעת פנכש' וכן

כל כוונת כזה:

זכ הגזול האשכל של מתחם יכו חמשים תמדיים ויחם ויחם
 כולם כידם חינו שיה לא מ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
 ככשו ע' נאשו חמשים חיוי חמס' לו א' ח' מ' חזון הגזול
 וכול לומר אכי היינו מוכרם אחד אחד דף גזולן כשה' הל'
 הגזולים איב' השלמין חלה כשפת גזילה:

יג הגזול כליו וכדו' אין אחרים יתן הפסאם וישלם עליהם
 חלה נריך יתן חלה ושלם או דמיה הפסאם הכס' וישלם
 ויכו הפסאם קבל כשכרה חס' חס' לו עליהם שמתחם חס' חס'
 שמתכר עמ' חלה לעיל סימן ס"ד פ' א:

שכנו הגזול כחמה או עבדים והזקנתו והדד נחצר חבריו שלא ברעתו וכו' יא ענינים

א גזול כחמה והזקנים חלנו הרי כחמה' אלו כחמה' שיה
 חור לקדמיותה שיה לא תוכל לומר להיות ילדה וכן חלה
 כחמה כחם שאינו יכול לחזור לקדמותו כנון חלה ש' שאין חלה
 רבואת תעלה או שגול מוכר' שורק שאינו' חלה כהונש' חמה
 סימן ג' חמה חיון מוכר' ש' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

לברוש עיר שושן

ה הגזול את חבריו עבדים' ז' אלו כוונת נריך להחור לו עבד'
 ויחזק לומר החרות' ליה שאינו כחמה' לומר המוכר חס' נריך
 נהמו' כשהוא גזול פניה:

מסכת השנייה במילא כיד הגזול וכו' יב ענינים

א גזילה שלא כשנתינתה חלה הוי כחמה היתה חף על כו' מ'
 כשנתינתה הפסאם חמה' חף על פי שמת הגזול והניח היא
 כוד ככיו ככר לחמה' דרשו יורש כשנתינתה חלה' חמה' חלה' חמה'
 ככיו דמות וישלם לומר לא קנו והרי היא חורת לכס' חלה'
 ככמה' ויאם כשנתינתה כוד הגזול חף על פי ששדוק לא נתחייב
 ככמה' חמה' קרחה ככיו חלוניו מחורה חלה חמה' חמה'
 כשפת הגזילה:

ב נתחייב הפסאם חמה' חלה' חמה' חלה' חמה' חלה'
 כנון ויכח חיוניו כיה דרוק הגזילה לא קנה לא יאוש
 לומר אוניו קנה השבת חמה' קנה הגזול חמה' חמה' חמה'
 ואלו חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ג חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חף על פי שלא כשנתינתה חמה' חמה' חמה' חמה'
 רשותו חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ד גזול הפסאם כוד הגזול לכיו חמה' חמה' חמה' חמה'
 הויא דלות' לפני יאוש כשנתינתה חמה' חמה' חמה' חמה'
 וחכר או חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ה חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ו חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ז חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ח חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

ט חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

י חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

יא חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

יב חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'
 חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה' חמה'

השמיים כבונסל כמנהג הכסופל הנזקן השכר מה שבור מחון
 הכנול הוא כנסל נרזק ללחמיות לו לחם לא כן כמנהג לבעמים
 פגולן מחסל ונסכר נלקח מרת הדיון ומה שהקט כאן רכינו
 ונסף קארור בעל הבית ונסף זל ואלו יעשונו הלא כמסך דין זה
 דכיון קד' לכל הנוכס משלמין טעשת הגזילה מה לו עשה כש
 עלאכס בענתו מה לו השכיר נחאר והדרכה השכיר לאחר
 ערף תפוס דלות כה שוניו רשות דעבורת לו מותה מחבר הוא
 גמה שלמ החכם הרהו' דלקח' מרת הדיון איכה טעבס דהא
 ערופס מינה אסכחן פכת גזילה דגז' הו' שכ' ל' כל דלא דמי
 שכריות לעבד גזילה דעבד גזילה עובטס הוא וע' שורת הנזקן
 טכט נרזקער נומר אס הימס ערפות הכנול לא הו' משכיתס
 כ'ל לעוקב דלקח וקבס כהנן כנוולס מהיוו כרשותה גזילה
 ה' כימי ממו' דלא עבד גזילה וזו ממה שהקבט לו דהרות כחה
 פאמורה והאיכ טעין ענול חבל סכסוכות מעלמא א עולא פא
 שורת הנזקן כ' לישר טכס השכור וטערה מן הגזקן אס
 היתה סר הכנול היה כל חנוה שוכר נ'כ' טככס מנמו או
 סדיס מצינו לחמרוס וא' כ' בחה יקבס הנזקן כסוכות כיון
 טעדין לא קבס השכור קימון נמור ורשת הכנול ל'כ' לשככרו
 בכל מן טע' וא' ומה שחמ' טכ' דכשכור ערף מוס' דלות
 ביה פגולרשות אינו טעס דמס מועיל טכונ רשות אס חן כאן
 ויאוט לביכך למר דהשור' קתס מרת דיון אס לא ימורו והכו
 מהטברא וכן ב' ז':

מחרס לכריותן וסס ככה פמיונ דמוכר וסו כחו סנול כלי
 וטרו ויעלס טעשת הגזילה חבל אס גזל הקסס וכמחסס קבס
 סו טר לנור לכריותה מו סנול טעכס וקסל כמזוכס ו'
 זכרו הוא ויחכס כמדוכס אהרת סיהור קתח ממשלת מלך וס
 אן סקירי מקתקו אהרתוס ונטפאס הדו אן
 שוקס וס נמר כס כן גול ממן ועכר ע'לו כמס אן כמס
 זכ' סה סה כקורה אן ססלס לן קרב' זכ' סו כהן רוכס
 זכרס סו אהרות וכתל לוסקל כל חילו אן היקן וככר ככונ'
 וזמור לו הדו סלך כענין ומהור אהרס בעלמס וככר גיל
 עכר וקוקן חומר גו סר' סך גבכ' וממור אנו כעמאס
 וככר ט' ג' זכ' כמס והקוסס אחרון סר' סס כמס
 סנוקס נא דמי כמס מוטלסן ק' יז וקבס הנזקן וכרשות
 דגז' הקוסס לסיכר מוסס כמס הנזולס חל עכרו כמקיקט
 דמי דק קט' קרן ק' דמס ובהמל' ז' ארס וזול' כ' כל מקיס
 פ' סו כריות דמי' ק' ק' דקיקס איכס ז' ו' ו' ו' דמיס
 קוקן לביכך הומר לו סר סלך ענין' וי' חטכס אפי' פסלו
 שמתך כ' הדוכי ומהור נו סר' סלך לביכך טכני טיכל
 להילובס חן כל' ו' גמכות החר' להילובס ז'
 כ' כמס כמס מ' ז' חמור טעמור גזילה פנתס טס כאן
 וטכס דתס גזילה כעין סנול חבל אס כרשת גזילה
 אן אכרס טמור חמור סכסרס כמס כיון פ' א' בוין לא
 חבל לקייס כהיקוס חס הגזילה כעין סנול הדיוס חייב
 כמסר' דמיס כעשת הגזילה:

ו חדר כמכר ככרו סלס מרשיו אס חמר לו לא ולא ויא חייב
 לנתן וכל סכרו עסלס אפילו כמכר דלא קייחס ללאגרא
 ונכרס דלס עכר לעינר טערי גזילה לו פאיין רכינו שידור כתיבו
 כלל דאפילו כמס פסיכ כמור מיה' נריך לתן לו אס דר בו
 זכס דר כ' סכס וי' לא אחר לו לא אס איותס חמר איכס צ' אומס
 לשכר אינו נריך להפלו לו שכר טע' ס' סונו' א' חכעל בכות
 מן סכו כ' כל כמור והוא דר כ' אס כמור דה' לו ס' כמ' וז'
 אינו חמר זכ' קי' רגול להסכרו כ' וטכנורו פ' א' א' היה רוב'
 להסכרו כמ' אס פטר חפי' זולובן ולא מטי' א' אס ח' דר כ'
 דר בו לשכר דה' ז' לו לא כמס ויה לא חמר חלס אפילו סוס הדר
 בו דר בו לשכור מקוס לעמ' דלור כ' כסור סוז כמ' וז'
 אינו חמר כסור מיהו דיקס שככר דר בו אכל לא ויכל לכות
 לכמ' ס' סוכמו דלור כ' כ' ד' ק' ז' כ' כ' ע' מרת סדוס
 כיקוס סוכמס כ' כ' אינו חמר ה' כ' דר בו ד' א' כ' ל' ז' י' כ' י'
 כ' למ' לו ויכל ל' ז' חמר ויכל ל' י' כ' ו' ז' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
 לוה לסיכר כ' כ' כ' ו' ו' ו' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 והפ' לו ל' כ' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
 כ' ד' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' ב' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 ו' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'

ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'
 ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז' ויחובס כמס ז'

לבוש עיר שושן

הלכות גזילה

רה

לגזול דבשל פניו חמור לו דמיו וכוטל את שלו כן כרא' למומי וכן בהגוש' ל' סו' ל' דין הקבוע קרקע גזולה:

שסט אסור לקנות מגזול ולימטי' ולהרהות סמטונס ודינא דמלכוהא כיצד וכו יא סעיפים

כסות אחר היר' אילו פלו מכני שאף אם גזול מאחרים מסתמ' ט' הכפ' אים מתיאושין מהם וגם אינו וידע כודאוי אסור גזול אלו ופוד שברו יחינו בנז'א: ומחו בכח שהיה הוא כמורה לו בעד שלו לכיכר מותר לטולו מימנו מכל מקום אם תלימוד חכם ועיקר הוא ורונה להחמיר על עמנו שלא להיכות ממנו ד' שעתא מחמת גזול הוא שילבו ויחזרונו ובעלום הראשון ו'לא למוכס ואם ידוע לו שלא תתיאשו הבעלום ממנו מחזרונו לטם הכתוב:

במה דכרסו אמורס שהמוכס כגזול כוון שהמוכס גזול או אפילו ישראל וכו'א מוכס העופד תלוי או אפילו עומד מחמת המלך ואין לו קנדה לא לוקח מכל אדם מה שירכ' אבל אם מסק המלך לוקח קנדה וידע מכל אדם ואפ' איה שוארל ותן יותר מנו' מ' מקדיו דבר קנוב לכל אדם והעמוד מוכס ושארל לגבותו למלך אם ידוע שארס זה אלאו חוספי לוקח יותר על מה שגזר המ' ד' אין זה כמון גזול מסוס דכורא דמלכות' דוכא ולא עוד לא שהמכרוה ממכס זה עוכר על לאו דלא תגזול ממנו שהוא גזול את המלך כין שהיה מלך ושארל כין שהיה מלך גזול מהו קויתא לן דגזול מהו אסור וכן אם ושארל קנה היכס מהמלך אמכרוה עמנו הרי זה גזול את ישראל ט' טקדוה וים אומרים אפילו ידוע שהשארל לוקח יותר מן הק' כה ט' טקדוה מכל מקום אסור להכרוה ממנו ואותו דבר שהוא קנוב לו דהו כגזול מן הגזול דלמסר דלשו מכני שהוא עוש' שלא כדיו לגזולו וגזולו כפי אדם מקוה היינו דלמתי איכא כמר נכחא נכוס ושעתא טעיס' אבל אלו קפאוגו מותר דהוי כהקצת הלוי'א שזרו במקום דלכא ללכא מילל האס' כין שסוס מוכס לאפניו ושעון ליהוש' כתת' ללכך קודם שמת' דלא ידע הגזול הדוא' דמשקד שזי הכי כמו היו הוכמת היתכס שמכרוהו כלל ויגעת' וים אומרים דאפילו הוכמת ישראל אם לא קפאו לענשרק הוא גובה למלך חף על גב דלמסר להכרוה מחז' דוכא דמכתא דוכא מכל מקום אם אחד מכרוה המוכס פממוכס מן המלך לא ינפק אותו ליתן דהוי כהקצת הלוי'א שזרו מיהו י' יש כוז מסוס ודאת המלך ודאו יבול לכף אותו:

מלך שסס מעל כני עשיר או על כל אדם וואש דבר ק'וכ מספה לשכה או ע'כל שדה ושד' דבר קנוב או אסור שכל מי שיעבור על דבר זה ולקחו כל כספו למלך או כל מי שזינ'א כשדה כשעת הגזול הוא יתו היסם שעליה כין שהיה הוא ככל השדש כין שאינו כפל השדה וכל כוונ'א כדכרסו האילו אינו גזול מחזרו זה ונכזה מכל אחד את היגע' עליו כחין המלך וישאל שוכה איתם למלך אינו כמקוח גזול ודבר הוא כשר והוא שלא ויפיק לוקח ולא ישכח ולא יקח לעמכוכל' וים גזול הוא מותר לקבות ממנו:

וכן מלך שפעל על אדם חשברו ושחטו מוכני המדינה ולקח שדה או אחרו אינה גזול ומותר להיכותה ו והלוקחה מהמלך הרי היא שלו ואין הכפלים מניאין אותם מניו שזה דין הל'אם כלום לוקח ממון שמהיה כהכשעס פלוהס והדי המלך שיקפס שיעבור ובעשמי חסר זה או שדה וו כהשקר וכל היקוס אותם מן המלך וזה כהחל' מלך שלקח שדה או חסר של אחד מכני המדינה שלא כדויכס שחקר הרי זה גזול והלוקח ממנו כהבעלום ומניאין מודו דקרקס אינה כגזול ולעולם כרפית כפלי'הם כללוה דבר כלל דין שומקין

א אסור לקנות שום דבר מהגזול ואסור לסעדו על שנינו כדו שוקיהו שכל העושה דכרסו אילו וכוונ'א כהס מוחין ודו עוכרו עכורה שותאח' למחר עמנו לגזול ויתר כיון שידע מי שיקנה ממנו והיה זה עוכר על ולכני עוד לא תתן כמבול והלוקח ממנו מלולין דוכו ללוקח מהגכ' ל לפניו מכורסם או שאינו מהכרסם כמו שכתבאר לפני כסוין ט' ב':

ב אסור להכות בכבר הגזול ואפ' לאחר ואש' דוא' כרי לא קני בה'אחינון עמי והוא שידע כודאי שדכ'ה הוא הגזול עמנו כיצד ידע שהכהמה וו גזול' אסור לרכוש עלי' או לחרוס כה גזול כית או שדה אסור לפכור כתי' או לוכסם כה כהמה מכני הח' ובעשמי חסני הנשמי ואם לר' כה מייב להפעלת שר' לטפסל אם איה עשויה לשכר גזול דק'ים ועשה מהס נכר אסור לשכור עליו וכן כ' כוונ'א כוז להרחיק מהס מסוס לכני קורו ופוד שלא ויהי לנו עשק'ס עגולכס ויהיה זה טכס שה' כעשמי פדיונו מן השכור' אבל מלך שברת אילנו' על כפלי כתום ועשה מהס נשר מותר לפכור עליו שזרו חיק מלך' ואפילו שניה המלך לפכרו לכרות שכל אחד ואחד דבר ודוע והלכו שפדיו ורכות הכל אחד מותר לדוכ' ד מלכות הכי הוא שאין העכר נר'ק לטרחה לגבות מעט מעט מכל אח' דעכ' מלך מלך ויחינו נר'ק לטרחה ויחינו דלשכרוו הכפשויהו דלכע' והולמכותט מכלנה בני ומשקל דמו וזה שכתב ממנו ונכה מכל אחד מקוה וכן אם הרש' כתיס ועשה דרך או חמה מותר להיכות בה וכן כל כוונ'א כוז שדון כהמלך דין כואויה מלך אחיו עיין בסוף סו' אכל'מל'אחר עשה כן הרי הוא גזול ובעל' ודוע - מיהו אם מכרו לרכיס מותר להיכות ממנו דהא דווי'אש'ס ספיו רשות:

ג מי שהוחק שה' גזולו וממוכנו לא כגזולה אסור להיכות איה ודוע לכי שום לו מחין שאינו גזול אפילו הוא חיוטע אמיה שאלו לא חף על פי שהוכס ממונו גזול מותר להינות ממנו דכיון דלחינו זה אינו אלא מדרבכין אולוכין כיה לקולא ותלינן ושאריתנו האומרי דיהיב ליה מחותו חיוטע שהוא דדויה הוא ע'ד שניודע כודאי שדכ' זה שהיא כותל' הוא גזול כדור:

ד כני אדם שחוקתס שהס גולכס וחוקת כל מיוחס גזול מכני שותאח'תס מלכתס גזולכס כיון המוכסס ו והל'אם אסור להיכות מהס שחוקת מל'איהו כהו שהוא גזול ואין מחלוקין דכדור מהשדה שכלל כהחוקת גזולה אבל מהה' שום לו ככית או ככית פלא כתיבת המוכסו מותר להל'ק' מהס שפלו ממנו כתי' אם הוא מייב לתת לו מינו דוכר ואלו לא יוכר כותבו לו וללוקח ממנו חזי דוכר אכני מעתיבת המוכס מכני שהוא כתיב'ל מידו:

ה כשלו מוכסין את מחזרו או כשיתו והכתולו מחזרו או

לבוש עירושון

הלכות גזילה

וזהו כמותן הארנות וקביותו ע"י שהיא ארבייה וזה לו עבדים אבל אם אינו מ"ך כזה הרי הוא כגזול ובעל זרע לכל דבר הוא ופסדו ואין דונגו דין:

שע דברים שהם גזל כרבריהם כגון כפרחיו וונים והם שחקים בקוביא וכו' ופעמים

א יש דברים רבים שאינם גזל מן התורה אבל הכתוב חכרוהו משום שהם קרובים לגזל והע"כ פליגי דהו ברא בגזלן מדבריהם ויכול לעדו מדרכבן כגון חרש המלא ומשחקים בק"י וכו' ומשום ויודע כוכד כגון שמשלח ויזה ובר שנו בייבוי ש. שוככי ויודע להבין שמו נקבה משם או משלח נקבה שתיבוא פתח ובר ומכאן גזול מחזרים ואין זה גזל גזור שגם כפל השוכך לא וזה כהם קביון גזור מחולקת אמו להם וכו' ולשם מכל מקום חכמים אברוהו משום שהיא קרוב לגזל ולא כינוס לבד אמרו אלל הוא הדין בכל שאר פרכות חו מיה או כהמה ששואבן הרי הוא גזלן מדבריהם ועד ה"כ מנוע איסור ע"ל כדכיו הדחקת ניוקין סו"ק ה:

ב משחקי בקוביא כוכד כגון אילו משחקים כגנים או כגזורים וכו' כעצמיהם וכו' א"ל בהם ונעטום מניו וכו' כוניהם שכל הכונה אלו מחבורו באותו שחוק יקח כך וכך. וכן המשחקים ככהמה הו כמהה או כפומות ויגשים על שנתכנס החבורו או מרדן ויחייק מחבורו כך וכך וכן כל כיוצא בזה בדבריו אילו הכל אסור מדבריהם וגזל מדבריהם הוא שאין השחקן אלל אמתכת ולא וזה כמה שמועל ושמע ממש גזל מדבריהם:

ג ולבי מה שאמרו שמשחק בקוביא שאמרו שמתא הוא משים שהיא אמתכתו ואסור משום גזל מדבריהם וז' אומרים חכילנו יש לו אומנות א"ר רח פסול דהא מכל מקום בשמשחק גזול הוא מדבריהם ומהאי טעמא כמי אמרו שמשחק בקוביא עם הגזול אינו כסול שהרי אין בו משום גזל ומכאן מקיים ע"כ ברא פור משום שפוסק בדברים כגלים שאין ראוי יגדלם לעסקי כל ימיו אלל כדבר חכמה ויבטיב על ע"ס אבל אינו פסול עדות משום זה ויש אומרים מה שאמרו ובעלו משח בקוביא לא כרו מש' גזל כלל שאין בו אמתכת כמו שכתבאר לעיל סי' ד' ולא כפלוהו אלל כשאין לו אומנות אחרת א"ל או שאינו עוסק ביישינו של עולם שכיון שאלת עוסק ביישונם של עולם אינו יודע כמה טורח האדם אחר הממון ויכול בעינו להעיד שער כמו שכתבתי לעיל סוף פ"ד סעיף י' וכל א"ל לו אומוות אחרת אפלו משחק עם ישראל אינו כסול שהרי אין בו משום גזל שאינו אמתכת ואם אין לו אומנות אחרת אפלו משחק עם גוים כגזול וכל שטת המנהג כפירא האחרונה לשחק בקוביא אפי' ישראל' זה ע"ס והוא פסול אלל מו שאין לו אומנות אחרת לא הוא ואם שחק עמו אמתכה אם חייב לשלם ע"ל סי' ד':

ד הכורש מנהגו וכו' מיה או עוף או דגים אם יש להם בית קיבול שע"ש וכו' כ"ל או קונה לו כליו והגוסלו ממנו הרי הוא גזלן גמיר דארויחא ומנובאין מורו ואם איב' שוים ככליו על הכוסל מחכה דין גזלן דארויחא ואין מחזיאין אותו מורו אבל גזלן מדרכבן מיהא הו:

ה עני המבקש פרות של כחה מן האוכלן וכו' לא יאח' אש

איתו חלקך לכל ולא יביהו לאדם אחד בכני עמנו אינו גזל כול שחק מזה ע"ל כוכד שחא כדת הירוש' לכל אלל חמם אתה הדין זה הו. וזה שחק דבר לבעל אומנות אחת או לבעל משא ומתן אחד כגון שחק למלו רוכית או זה דבר ע"ש אומרים דלא אמרונן כיה דוכא דמלכותא דוכא הואל ואינו שחק לכל' ע"ש אומרים דלא אמרונן דוכא דמלכותא דוכא א"ל כמה ע"ש וכמסו התלמודן בקרקע שאין לחלק אלל הארץ שוכל החלק לומר לא ועבור חדם זה כדבריו אלו ל' ידור זה וזה בארנו אבל כשאר דברים לא. ויש חולקין ו' ופסירא להו דבעל דבר אמרונן דוכא דמלכותא דוכא ויהי שמתברר שהרי הוא יכול לעשות בכל ארנו מה שירע וכן הוא דוכא דמלכותא וע"ל סי' ס"ב' סעיף ז'

ט גבאי המ"ך וצטורו וסבורין שגרות כשכלל הימם הקבוצ שעל השדות חכמה מחבר שגוף השדה הוא של המ"ך אבל הימם הקבוצ שעל גזולות כל אדם אינו מ טל אלל על גוף האדם עמנו ואם כפלו לו השדה ומכרהו כשכול הימם שעל הגזולות הרי זה אינו מחבר אלל א"כ שחק המ"ך הדת להיתבן בכל ארנו וע"ל סוף פ"ח מדברי דמלכותא ג"ס סוף ק"א סעיף ב':

י ח"ך שהיו דוכו של' שלא יתן הקב' שעל השדה תהיה השדה לנותן החם וכיח בעל שדה אחד מכני החם וכל אחר ונתן עם פעלה לח"ך ואלל פירוהו אין זה גזל א"ל אוכל השירות ונותן החם עד שחורו העולם להדי דוכא דמלכותא דוכא כדאמרן.

וא וכן ח"ך שגזר שכל מי שיתן ויזרע עם הקב' בשני אברו שחא כחבורו שלא נתן החם וכו' ונרא ונתן עם שכל עני אחד הדין ע"ה כו' באותו עניו חכמי דוכא דמלכותא דוכא וכו' אלו היה עבדו שכיון שה' נתן החם עבדו הרי הוא כגזול הוא מכור אפלו כעבד עבדו שמתבר לו בזית דין לפיכך יש לו דין עבד עבדו שאסור לעבדו בו עבודת עבד כגון שויליך אחריו כליו לבית החרק או הלחין מבעליו. ונראה שהיה חובו לגזול מוכר העבד לו ישראל אחר א"ש שאלו ל' לרזן עמו ככני גוים מכל מקום כיון דאתי מחכ גזל דוכו ישראל ופקסו לו נס כ' לעשרל זה מה שהיה הגזול מרווח בו כפני דוכו גוים הדואיל וישראל זה בא מחמו הרי הוא כמיהו ככל מה שהיה יכול לבכות כפני דוכו גוים שהיא דוכא דמלכותא והמלה על החשבון לישראל ויכל למוכרו דוכא דמלכותא דוכו דוכא דמלכותא ל' אמרונן דוכא דמלכותא אלל כדכר ש"ס לו הכאה ל"ך או שהיא לתיקון בני מיתותי כ' כענינו ש' אומות כ' כיהיה אלל שאר דוכו דוכו תורה העניינים כוכיו כגון שהם מכשירים ע"ד א"י וכללו הוא קרוב או כסול ואפי' אם על כני וזח על אמנו ככניהם

וכינא כדברים אילו דוכו פסטיים שכיון ישראל לחבורו פ' כששא' שלא דין כהם כמותם דאם לא כן כטל' א"ו כל דוכו תורה וישראל וכן הכנא אשה במקום שדכיו כדוכו גוים ומהי אשה וכו' אשתי או שאר גויה לומר כל הכנא אשה על דעת חכמה המקיים הוא כיוש' וידין הדבר כדוכו גוים כגון אם מתה בעלה יורש' או אינו יורשה וכהא' גזול' לנכא בזה מש' דוכא דמלכותא דהא כשט' כוכיונו כעל' וירש' את אשתו דבר תורה מן מכה ראשונה וטעיה מתקנתה ל' אש' וכהא' גזול' דלא חלק כהא דוכא דמלכותא וכו' אם אמרונן דוכא דמלכותא לא כמ"ך שמשכנו

לבוש עיר שמים

הלכותיה

שהיא עתה כאלעזרל לחיובים מוד הלווקא וסגוף שפסוק
 קבלה ולא כי היכי דלוקים בהימנותו דשאו כמו פסוקו ודכתיב
 כן כגוראם בדכרתי הכי הונכרו לאשליבו כגמל' אהב קבץ
 הוכת' כמתינו הכמר כי הלווקא כמו שכתבו בענין הלווקא
 הא היו רוב דלא שפוקא היא דהא כרגין סגולין שפולא מליתא
 אס' וזמר דלוקים כדומותיה קבלה אס' לא אס' חמור ככתיב
 הראשית דרוק' שפמכה הנוקל' לזוה' אחר קוד' סלקת' קת' דכתיב
 וקיס' לן דלאו' דלחוקי קמי' לוקא רשטין כג' פגל' אס' קת' קוד'
 שפמכה לאחר כתיבות' בוד' הלווקא רשפין ויכו' שפול' אס' קת' קוד'
 עוד לחת' ל' לוב' וס' לא מתיירא' כפלא' סגור' כה' הלווקא סגור'
 גוולס' אבל אס' הכור' כה' הלווקא סגור' גוולס' לא סגור' עומד
 ביה למוקס' כה' שפמכה וס' קבלה הלווקא:

ג כג' שפ' לזכו' הנוקל' כרופס' ולא הנוקל' אחר שפמכה או כמנה
 לאחר אין כאן הוכח לקוין שפמכה וס' כתיב פהרו לא סגור' אס' ה
 דמחולל נפל' לו וכו' להנמיא' מוד' שפוקא או מוד' הקבל'
 המתנה בכאה הנוקל' הנוקל' כמחור' אס' שפ' לכנול' קרק' שפוק'
 וכו' ללכות' מחובות' ולא רכס' אל' וז' אס' דרו' קתבו' לספוק'
 בוד' הלווקא או מקבל' מתנה' ואס' אין לכנול' קרקע' אחר' גוולס'
 שפמכה מחוב' אלא' זו' אין כאן' הוכחה' לקוים' כמכר' וס' מתנה'
 ויכול' להנמיא' מהם:

ד 'כתבה' הנוקל' לזכור' ביה ה' היא' ספמכה' הלווקא דלחוקי
 אזלו' לא' היה' עורח' וס' שפ' לזכור' לו' לא' היו' גוולס'
 וזה' כדל' אס' טרם' כרו' סוכה' כה' ויסמוד' כמלכות' נגד' ה' לק'
 שפוקת' כידור' וס' סולקין' וס' לדלא' כירור' לן' דרש' חס' חס'
 כה' סוכות' דשפ' הכע' יום' כמכסו' לו' שפמכה' ויהי' ליה' כוחות'
 לזכור' כ' הלווקא' להכיר' ראיה' ס' ס' כמין' שפמכה' לזכור' ס' ס'
 ואין' מונקין' מיד' הנוקל' מהפס' סגור' הוא' כמחור' כה' שפמכה'
 כה' חס' כפ' ס' וס' פ' ס' .

ה דין' גול' שפמכה' דרו' שפוקא' סגור' מהכנול' פ' ל' ס' ק' א'
 ג' גוולס' שפמכה' מוסר' וזכרה' לפרט' אחר' פ' ל' ס' וז' .

על המכר כנול' וזוה' כמפור' שפ' ואין' זה' רכות' כיון' שפ' ס' א'
 כושל' אלא' הנוקל' וז' .

כ הכירו' שפמכה' הלווקא' סגור' שפוקת' כדור' שפ' אס' אור'
 לכנול' ודוכי' ס' הנוקל' כדור' כ' שפ' שפ' אס' לא' וז'
 שפ' גוולס' גוולס' אור' מן' הנוקל' שהיו' קבל' עליו' אחרות' וזכה'
 אותה' מכפ' וכיו' חמור' שפ' אלא' שפ' מל' כה' וס' יד'
 שפוקת' גוולס' שפ' כל' הסירות' שפ' לכנול' ואינו' מכסה' לו'
 כגום' וס' אינו' כושל' כלום' הנוקל':

ג אס' וטעם' הנוקל' הלווקא' שפוקת' מחבור' שפוקת'
 גוולס' ואין' לו' אכל' כמחבור' הלווקא' סופ' סלא' ודפ' על' הנוקל'
 לכיו' ראיה' שפוקת' הלווקא' ואס' אין' לו' ראיו' כפ' הלווקא' סלא'
 ודפ' וכושל' דחוקה' סוא' סלא' ידפ' דלא' דרו' אינם' וזו' ככדי':

שער מברח הגולן וחור קנאה מן הגולן או נתנה לו במתנה וכו' סעיפים

א גול' שדה' ומכרה' או' כתבה' לאחר' פאין' תשפין' כלום' שהיו'
 כנול' וכול' לפרטה' מוד' הלווקא' או' מן' שהקבל' מתנה' כמו'
 שכתב' אס' אחר' שמכרה' הנוקל' קודם' שפוקת' הנוקל' הלך' סגול'
 וקבלה' אס' הנוקל' כתיבת' בוד' הלווקא' או' המתנה' בוד'
 שהקבל' דמס' מחר' רשפין' לזכור' זכות' שפמכה' לידול' אחר'
 שפוקת' הנוקל' כמו' פל' כנול' וכמו' שפ' גול' וכול' להנמיא' מוד'
 הלווקא' או' שהקבל' כן' וכול' גם' סגול' להנמיא' מהס' ויחזור' להס'
 שפוקת' דלחור' אררה' משום' הכי' קבלה' הנוקל' כרו' שפוקת'
 כמלכות' וז' שפ' בוד' הלווקא' או' המקבל' מהתנה' לזכור' אס'
 לא' קבל' הנוקל' עד' שפוקת' אותו' הלווקא' בדין' שפוקת' לזכרה'
 שפ' ס' ויחזור' כ' ד' ל' נ' ויה' מל' כ' ד' להכרו' על' כמין'
 להנמיא' מהס' לזכור' ללווקא' ולא' כ' הך' הנוקל' ויכאה' הנוקל'
 או' לא' חמור' שפוקת' בוד' לוקא' שפוקת' כוד' לעמוד'
 כמלכות' זו' שהיו' ראיו' שלא' משפ' לעמוד' כמלכות' שפ' היה'
 מושב' למלכות' למח' שמתין' עד' כמין' מלכות' וכול' אכל'
 הנוקל' כפ' כן' או' יורפין' להחור' מעותיו' ללווקא' ולשונא' איוני'
 כמו' סגול' שהיו' קבלה' מחב':

ב וכן' אס' אחר' שמכרה' הנוקל' ללווקא' רשפין' קודם' שפוקת' מן'
 כפ' ס' מוד' סגול' ומכרה' לאחר' לכד' מן' הראשון' או'
 הרויטה' אכל' מכוני' או' ידפ' כמכת' ולא' כ' קבלה' מן' הכע' לו'
 הא' וז' אלו' אכל' דעתה' דלא' לזכור' קמין' לוקא' ראשון' כמין'
 ולא' כמין' לזכור' מלכות' וכו' לוקא' שפוקת' אס' אחר' לזכור'
 בוד' שפ' לקחה' והס' מוכר' אחר' מוד' דראשון' וסגול' מחור' לו'
 מעותיו' ולא' דפ' שפ' אס' קבלה' הנוקל' מהכנול' קודם' שמכרה'
 או' כתבה' לאחר' ויחור' שפוקת' אס' חכרה' וכתב' אחר' דלחור'
 כמו' שלא' לזכור' קמין' ול' דראשון' ולא' לחור' אחר' שפוקת'
 וכנחר' הקמ' כתיב' בוד' הלווקא' הראשון' ולא' וכול' הנוקל'
 למכרה' אס' כ' דלא' אחר' ס' לקחה' כ' היכי' דלוקים' כה' סוכות'
 אלא' שפוקת' דלא' זככה' או' אור' מוד' כמך' הכי' אכל' או' זככה'
 או' אור' מוד' אחר' שפוקת' גוולס' דעתה' דלא' לזכור' קמין'
 לזכור' ראשון' לקחה' א' כ' כ' לא' זככה' או' אור' מוד' אלא' וז'
 אחר' שפ' אס' לא' חמור' לקויה' בוד' לוקא' ראשון' לקחה'
 דהא' דלחור' רכיה' לזכור' לזכור' הוכחות' חמור' דעת' כמלכות'
 הוא' וכל' היכי' דזכה' או' ידפ' כמכת' כמך' הכי' אפ' חמור' אחר'
 הוא' גול' דפ' זככה' אחר' דעת' דוד' וכיון' שפוקת' חמור'
 כמין' דה' שפוקת' לזכור' ראשון' סוכה' להנמיא' מחמור'
 עליו' הרויטה' זו' שפ' סוכה' היא' אבל' דכרה' כ' מ' מתייר' ויחור'
 דלא' כ' דהא' לזכור' רכיה' אס' לא' שפוקת' או' לא' כתבה' אלא'

שעה היורד למוך שדה חנירו או לזוך

א היורד למוך שדה חנירו שלא כרשות וכספה ס' ס' ס'
 סדה' העשוי' לזכור' מ' ס' א' ויתר' סוכ' לזכור' חמור' וז' וז'
 כפל' הכר' אר' דעתו' אס' כוח' לזכור' כמס' לו' לא' יז' אלא'
 כאן' לזכור' שפוקת' וס' כר' לזכור' אס' א' שפ' דרו' אופ' לזכור'
 שפוקת' וז' אס' כמס' לו' ס' היה' הוא' כוספ' יותר' כה' סוכה' אלא'
 כשפוקת' שפוקת' דק' הנוקל' וככר' כשפוקת' הוא' רוכס' לקחה'
 אחרות' כמה' אחר' רוכ' לזכור' שפוקת' לו' ס' ז' וז' בוד' גול' לזכור'
 או' זככה' שפוקת' שפוקת' לו' זככה' שפוקת' על' התחב' לו' כפל'
 הס' על' הלווקא' שפוקת' יתר' ס' הלווקא' אינו' כמין' לו' לא'
 הנוקל' ואס' הנוקל' יתר' על' שפוקת' אינו' כמין' לו' לא' הנוקל'
 שפוקת' שפוקת' כמין' כמין' לזכור' הוא' שפוקת' למחור' ס' ס'
 שלא' כרשות' פ' ל' ס' רוכ' שפוקת' ע' כן' סוכה' כלא' דעת'
 הא' כמין' ס' ס' :

ב ואס' אחר' לו' כפל' הסדה' לזכור' ע' ע' אחר' הך' דלא' גמ'
 לו' ככשפוקת' ד' דלזכור' כמין' לזכור' ככה' לזכור' או' אחר' רוכ'
 לזכור' מ' לו' זה' אחר' או' היותו' כוספ' ככשפוקת' אחר' לזכור'
 העשוי' לזכור' כמין' כמין' סוכה' שפוקת' לזכור' שפוקת' לו' כמין'
 וז' כמין' כמין' אס' כמין' אחר' חמור' רוכ' חמור' חמור'
 ואין' כפל' הסדה' כזכה' שפוקת' אין' שפוקת' כוספ' חמור' .
 שפוקת' אס' שפוקת' ככשפוקת' כמין' ס' וז' .

לבת עיר סוסן

הלכות גיולה

ה

עומד לכתוב שזין לו וזוהי הכונה על העלונוכט כמכתבה
 בפסוק ז' וכל בכל מקום שאמרו בו בשרה בין כמכתבה
 פניו ככל הקרקע ליתן מע' לווד' ונס' או כונה בקרקע
 ואם אין ודו סל' בקרקע משנת ווארד לווד' וסומו לו' ה'
 בקרקע מה שהיא פועל בפני וזת' לו דמיה וזמשון לו'
 בלא אמרו לו שואו ותן דמיה אלא כשהוא רונה בקרקע
 ואינו רונה למוכרה אבל אם רונה למוכרה ברך הווד' ליתן
 לו דמיה ואם גם הווד' אין ודו משנת שזין כמכתבה וזמורין
 איתו לאמרו ואחר כך שזין סרקקט בפני עמיה מה שהיא
 פועל בפני עמיה וכך עשול בעל סרקקט והיותו יכול הווד'
 דאם לא כך כלו שישויה לקרקע ודו אחרים למוכר וזכונה
 או שישויה ואם לא ויהי ליה ל' לקו' ונשך להנחה כד זה עד
 שתשנו ודו אזו נשך למוכר קרקע כזול כך עם מה'
 פעולה ומשום הוא אלהי דזה ויהי אינו משפט אמת אלא על
 כדאם לו:

1 והמדינות פתחו את עומדין לכתובן ולתוסף בהן בת'
 ועליוש לכתוב סכונה במזר חכירו שלא כהשית ה'
 הרזם ככוסש פיה השפעה ליעש ומזין לו כמש' חסד רונה
 ליתן שיכנו לו ככינון זה והסכנה בכינון המושל הכינון לחיות
 המזכנה איתו שיתקום וכיון דמיתן עומדין כדאין וזה
 בו זה ואין הסכנה וכזו לומר ככינון אלו כוס': הסכנה בכינון
 כרפות אחרים והסכנה וקבל כבר שכתין לו המזונותיו אף
 על גב דלא עבד למוכר מזכנו וכוונ' דאחר כונה סלס עמיה
 סמרה כמזכנו סמרה וזה דר' ביבס דה' עמנו אם המז'
 כדכר שיעש' ובעל קרקע כדך ליתן וכל מה שיהיה כזו
 פתכאך נשול שזין ס' ד' ראונו מהיה לו כית דעוש' עזוב
 גומה וזכא מן העור וכא' שאזין ודו בו והוא הנהיית לכול
 פלות מן הכללה ונס' שיהיו וכיוורו כל מה שזכנו למוכר
 שלא וכול הכות כדך ראונו להסור לשמון סמרו עשה נדך
 עוכה ותכא עגנו ברכ' אבל מה שסמרו וכיוורו סמרו נדך
 לחיוון הכות לא עשה אלא למוכר הדיא' קמנו ולין ראונו
 מיוס להסורנו לו אלא וכול ליתן לו למוכר רונה להסור מעותיו
 כיון שהכות וכול להתקיים בלא איתו הכינון יפוך מול סמך
 ואכ' כשמתן ראונו לשמנה פתרי ליתן לו אז וזכא מן הכו':

2 כל מה ששזין לו בין שהיה ידוע על העלונוכט והן שהיה
 ידוע על התחמקס אינו נוטל כלל' ע' שיבטע בבקשות סמך
 כמה סוכניו דזה ששמו אלא יזמינו לו כל' שהייע' ואם וואר
 יכאלו הסכנים וזשמו הסוכנה והרי היא גלוה לע' כי וואר
 העמ' והסכנה וסמרו וזכר האיזונים פחות ששעמ' שזין
 שומתין לו ויטול בלא שבעה' וכן זה שנטל הסמך בלכד'
 וסותה ודו על העלונוכט איך כדך פבועה שפדו לא מכו' אלו
 שזין אלא נוטל מה ששזין:

3 כל ששזין לו וכו' ששזין בעל השרה ואחר כרתיו היורד
 אחר לא נשלתי היורד כלאן ופבטע בבקשות סמך כדן
 כל הכשכטן וכוטלון ה"כ נכסש שלא בעל' כלום וכוטל' שהרי
 אחרים לבעל השרה עדיין לא שזין לך ולא ידע פמה איתה
 מוובליתו לו והיאך כתת ואינו וכול לומר אינו עשיתו שומא'
 לפתיו או עמ' דמזקן הוא שזין לך לשעות כן שיאמר מי
 ויאר דמחויבניו רוקן כל כך אלא אם שמו לו ואמר לבעל'
 השרה מלן לך וכך וואר נתתי אש' ע' שפדיון לא נכסש
 שווד' הרי בעל השרה כלאן וישע' הסות שמתן ופסטר כדן

1 ואם ככא בעל השרה חפץ כנשיותו או אשו ואחר
 שאינו חפץ כן וזכ' פשה מעשה דמוכר שחפץ כדן
 כדן שגדר הכונה או שפער העשיות וכוונ' כזה דכר
 פירצה שדעתו נושה למה שפשה או וברכנו כלא הדיבר
 אפילו בשרה שאינה עשויה ליעש הרי וזה כדן חז' וזכ'
 א' ויכול לומר לו טול עמך ויבכך ונשיתך אלא אף על
 פי שירד בה שלא כרבות שזין לו וודו על ווד' על העלונוכט
 דהיינו אם שכת יתר על הינו' כותן' נו בככא כשאר ארוסו
 העור ואם שהינה יתירה על השכח כיתן לו שהינה הואיל
 ונכחא ליה כמעשיו אחריון דעתו' הואיל וד' דעתיה פנס
 היא היה מוכרין כן וזכה כדן ונכך לשלם לו הוואיתו ואם
 אחרלו בעל השרה מתמלה אוכני חפץ כדן ושקיד' אילכך
 נדך ויכל כע' האלנות לעשותו ול' קוד' אלוכניו אף על פי
 סילא כך מורכו בעל השרה אוכניו וכול לחמו' כידו לעיקרן
 סכנה מתן לו א' ע' דמכרס' ארעס:

2 ואם ווד' ה' הכונט כרשות בעל השרה אילונוכט
 שרה שהינה עשום ליעש שזין לו וודו על העלונוכט
 כדן שכתתו כעשף הקדוש ואם בעל השרה כעמ' הוא
 ארוס ודרכו לעבוד פדיונו כעמ' הרי אינו נדך לאחר
 שפכור לו שדעתו וזכ' כל שדעתו אפילו עשיון ליעש
 כאלו איך שפיון ליעש דין היורד ליתך פדיונו אשו ו
 כשזין ליעש כמ' שדעתו כהר' כליק' עשיון ליעש א' מ'
 שזין מה שהיה הוא כותן שלא ונשך לעשות' כעמ' וכך
 כותן לו:

3 בעל ככס וימלוג על אמתו קנסה והסותף בשרה שז'
 לו חלק כש' בווד' כרצונו קו' שזין ליתן על העלונוכט
 1 הווד' ליתן כרבותו של חכמו שלא כרעות וככא
 וכו' בווד' ליתן שרה חכירו שלא כרעות ובעשה
 כונה אם לא נלם דעתו דכוא' ליה ככוננו' על א' אחר
 הואיל וככ' ככ' אינו רונה לקיומו ואם לא היה ככו' לא'
 היוונו כוכס' אותה אם הוא חרס' שדעת' לכנות מווד' ו
 תכס' אדס' דונה ליתן לאחרים שיכנו לו ככונ' כוס' ו
 וכך יתן לו ואם הוא מורכס' שאינה שומד' לכנות שזין לו
 וודו על ש' כוס' על התחמקה ויה' בעל המורכס' על ש' כוס':
 כמו שכתבתו כעשף א' ואם אחר בעל שחורבה טול מה'
 שכמיה בין שומדת לככות בין אוכה שומדת לככות ש'
 שומעין לו שיוול לומר לו א' ע' שפועל' לככות שאין רוננו
 לככותה על מה האומר רק כותן אחר אז אין רוננו לככות'
 עששו כלל וכהא' ונוכ' ונכך על לפתור ככינו' שזין
 כופין את האדם שז' לו מורכס' לככות כות כשואו אינו
 דונה לככותו ואם זה רונה כקיוס הככונ' ובעל' הככונ'
 ואחר עני' וחכנו אכנו כוש' הרפות כידו ואין העבל' ש'
 אחרים וכול למחית כידו דכזה אינו דוש' לגדה דכשה'
 נכול למחית שאש' דרמזו' בקרקע וסכא' סמך דכאו
 ששמא ואם נ' דעתו דכית' ליה כככונ' וזה כו' מוד'
 דזמנה לו חכורו וזכ' אין בעל הככונ' וכול לומר אינו עמנו
 אינו כ' סל' סכר זכ' כוכ' בעל הקרקע ש' בעל הקרקע אינו
 וכול ל' שז' שולח וזכ' אלא שמתן לו וודו על העלונוכט
 ואכילו אחר תתלה אפ' חפץ בו ואחר כך עשה מעשה'
 שזינה דעתו דכוא' ליה כנון שפלו' הככונ' או דררוכונ'
 בו דכר שפלוה' דעתו דכוא' ליעש כככונ' אפילו ככוס'

לבוש עיר שושן

שוא על כל בני והינו חמ"ל וערך המון לשלם לנו יותר ממה שכחתי דמי המס מחמת ההבאה אין המאן חייב לשלם לזה יותר מזה שמוניו כות דין הכפת ולכן המאן חייב כמה שהגוי מצטרף עליו את הדקדק על הכותף הכולל ללא כיון להוסיף כהורים הרוכבים לקראת חתן וכלה והיוקו זה את זה במחויב דרך משום ובהמה ובן בשאר דברים ש: שמה הכולל והגוי בן ששירן. ולא היה אותו הכבוד שהיוק שאלו לו מ: שאלו חמר ודע שהשאל' שלגורד זה הוא שאלו לרא' שנס היא אויבו נרדף לשלם לו דף על נכ דש' הוא וחיי' כחוכסין כיון שדע החשם שלם זה שאלו היה לזה כחמה מהמת שלם כשסור מזה אם כראה לכות דין נשמות כיון ועד לזה הרשות בידם:

שעט דין זה בא נחבירו וזה בא בקורתו ונשכר החביתו וכו' סעיפים

א פהם שאנו מהלכין בראשית הדרכים זה בא בחביתו וזה בא בקורתו מעל כתפיו וכשנראה בזה וכשברה החבית בקורה פשוט שהיה לזה ראשית ה' לך לזה דעות להלך והיה לו לשלם החבית להוציא כשנתי:

ב היה כפי הקורה רבשין ובע' החי' אחרון ונשכר החבית בקורה פשוט שהיה מרדף בדרכו והיה מיהר ללכת ונשכר כענינו אבל אם עמד בשל הקורה לכות המוכד משאו וככל החבית הלך בדרכו ונשכר החבית בקורה חייב שאין ר' שפנייה לכות משל באמצע הדרך וזה כשאלו בראשית וזאמ"ל אין הקור' משל את כל הדקדק חייב שיהיה לו להוציא שלא וימחר אחריו או שיסה לנדרון ולא אחר לו כשל הקורה לשלם החבית פשוט ונא' עמה פשוט שהיה חייב שהיה נרדף לכות משאו כוכד החש' וזהו לו לפמוד ולא' שית' כשל הקורה לתקן משאו אף על כן שלא' שיהיה את' בעל החבית פשוט שם דרך הוא לפשט בראשית הדרכי וזה שטרד היה ולא היה יכול להיהודי:

ג היה בעל החבית רשאי ובעל הקורה אחרון ונשכר החבית בקורה חייב שאלו היה למחר ללכת כל כך והם שמה בשל החבית לכות פטור בדרכתכו ששחא בסעף והם הקוחים שאין ראשית הדרכים פשוטה לכות שם והיה טובה ולא סתור לשלם הקורה שומד חייב בדרכתכו ששחא בסעף בשל הקורה שיהיה לו לפמוד כיון שהיה טורח ולא עמד בעל החבית לתקן משאו מהיב בשל הקורה אף על פי שלא עזרנו בשל החבית פטור היה ולא היה יכול להיהודי וכיון שראשית הקורה פשוטה לך ששמונין ומתקנים שם מאותיהן היה לו לשלם הקורה לראית' ע' בשל החבית שלכנו שחא ושמוד כמו לתקן: כן הדיון בזה בא כבודו זה כל בשעתו:

ד שאלו חמר חבירו כיון שישן אש' סכנין בראשית הכולל ולא קבל עליו בשל החמר חבירו כיון שכנס ונחל בדרכו וכל מה שיתקבר מההדים בכשמותו וכניויתו בדרבה הדי הוא פשוט עליהם שא' עש' שכתן לו רשו' להכניס ל' וכות' לו דעות להעמיד' כדרך ששוכנו כניסו וניויתו מיה' דוק' אש' מתקברו מוחלל כדרך כניסו וניויתו אבל אם שפרם וקבוצה אש' הכניסה בעל הדרכים שאלו כר' שהיה חייב מיה' לו למחר שילקחם ולא ישכרם בהנחה:

הלכות ניוקין

ח

שם האומר לחבירו קרע בטוחי או של חביריאו ורדף או נרדף ששכרו כלום וכו' סעיפים

א האומר לחבירו קרע את כסותי שכרתי כדו על מנת שאתה תהא פטור הרי זה פטור ולא אמרינן מה' שאמר לו שיהא פטור דרך שם קאמר לו אלא בדנקה' אחר לו ומחל לו הוא חמילו לא חמר לזה כבירוש' על מנת שתהא פטור אלא שאמר לו דברים שמשמען כן כגון שאמר לוי' דניקוס שכור כמי ואמר לוי' המוןק' ע' מנת שאהיה פטור אתה אומר לוי' וכו' וכו' לוי' הכיון לא ואמילו אם כדלו דבריו קת' דכחמיתו' אחר לוי' לא ומשמע שאינו כותן לו דעות על מנת שיהא פטור ואמ"ל הכו כיון שכוכל לזכורנו גם כן דבתמי' קאמר לוי' לא כלומר והואך לא תהא פטור פשוט' שע' מ' ליתכר' אחרת לך לקרוע מפרסותיו לוי' הכו וכו' כותן לו לוי' כיון דמתלה' אחר לוי' קרעו והמוני' חמיתו ע' וכו' הראיה ולא ל' אחר לו אלא קרע את כסותי או שכר את כדו ולא יותר הרי זה חייב דמתמא אף על כן שהיה לו להשחית ע' מנת לשלם אחר לו כן כמה דברים אחרים כשנא' הכלים לז' על מוקד כחמה כמרת שמר' ביון שהיו שאלו' בירו' או חוכדי' שאלו' אחריו אמרינן מהתמא לא פטור ע' ששיבש לו אבל אם לא לאו דמתמא כמרת שמירה לא אחר לו זה קח בלוי' או שטרד או כדו וקורעו ונשע' כן הרי זה פטור אף על כן שלא' אחר לו ע' שאת' פטור שהיה הרי שטרדו דכנינו כיון' אש' אל דפכו בכף או כלום לשמור ענ' ודרשין לשמור ולא לקרוע לשמור ולא ללכד כמרת כשנכתבו לו מתמלה לשמור הרי זה חייב ללכד אף על פי שזאמר לו לחבירו כן קרע או שכר אבל כשנא' ע' לו מתמלה לשכר או לקרוע חייב חייב לשלם ע' ש' ליתכר' ע' מיינו' חולו והאחי' חמיתו ודוק חבה לו ונתמתיב לוי' קר' דה' הוי' מדין שרכ' היא דפטור דלא משמעך בכך שאין זה דיו' לפרס

ב והאומר לחבירו שכר כו' ש' וכו' מנת שתהא פטור' ושכרו הרי המוןק' חייב לשלם לניוקין ע' שאמר לו פטור לכ"ע דה' לא אחר לו על מנת שאתחוב' אמי מ"מ זה האומר לו הגם שופש' עליו הניוקין כענין ורשע שהיה הכשול את הפטור והמאן ידו ועברו תכירה:

ג דודף שהיה רודף אחר חבירו להורגו או אחר אשת מן הפטור' לזכותו כיון חייבו' כמותו כיון חייבו' מות' בית דין או אחר אש' לרעו ע' נשכר בודף כיון של בודף כיון של כל אדם פטור שהרי הוא מתחייב לכנס' שבין שרדף התור' עמו למית' ומותר לכל אדם לניקוס להרגו את הרודף אם אויבו וכול' נהגו כל אדם ויחייבו' שחוב' מיתה כרדושה' זו פטור מן התאמת' ולא הכרדף שכר כלום שגודף פטור שלא היה חייבו' מתור' מנוסו שהיה אותו עמו שיה' מורד' להורגו כ"ש כליו שמוקד לשכרם ולא היו של' אדם אחר חייב מהמכל' עמו כמתן חבירו חייב ע' ל' פיון ע"כ סעיף ד': ואחר שרדף אחר הרודף להרגו את הרודף ונשכר כליו דין של דודף כן על כל אדם פטור ולא אף הדין אלא מהמס' מתקנים כדו' שלא ותכנסו מ' הדין את הרודף:

לבוש עיר שושן

ד מפקה שמסכה להופקר ולמכופ שכוב האמו שבו ועמד אחר מהם להקל מחשאו והשלך כים פטור שהמאז שבו הוא כמו רודף אחריהם להרדם ומתנו רכב עזה ש מהשלך לים והיטעם יאז דנוקא פטעט' וימר מדאו דהו המאז כרודף אבל אם זוכה מעטק אחר מדאו וכא כשאל לעוטק חובקן לשלם מה שמטלובן ממנו לים וכשמלמין ממעטקן לעיר המשוני ולא לבי הממון ואע"פ שלא כטולו רק משו של אחר משלמין כולו. הכנים אחר המור כסמ' ויהימור קובץ כמפסיה וכפא אס זכוכה וכא אחר ויהשלך הממור לכהר יא אס אין דרך להכנים ממור' כמפסיה או מקרי הממור רודף והמאליבו פטור ואס דרך להכני ממור' כמפסיה כמ' ויכו חייב ויש חולקין!

שגא דין ח' שישיבו על פספס א' וכו סעיקא א

א חמזה שזכוב על פספס א' וכל נכסו וכא אחר וכסמך עליהם ולא היתום לעמ' וכסר אע"פ שהיה רחוי לנכסו כהם חמ' לא יבט וינכסמך עליהם אלא שיה קירב כמרתו הוא חייב שהיה הורדום לו אבל לא כשמת עליו היתום וחד' קודם שזכרתי יבטו כולם כחלה וכסר כלם חייבים פכילם גריו פכירתי וחד יבין כל כוונת כזה הוא דפתח כינו ארס הוסיבם על פ' וכל וכסר מחתיים פטורין ל"ג וכן באחד ל"ג שיה חמו זה דבתם כפסל עשו לך פוסק עליו כל הכנסם לחבר ויין כע' וימקטיר ע' זהו ה"ל כשאל כרחה וית' חמית מלאכה ודוק' שיתם בני הים אבל אם כרתקנה ארבים גדולים ומתים משוכים מן כס בני ארס שאין פה' סמ' רחוי לטובלן ושכבו עליו אס יגבו כולם כאחד כולם חייבים ואס רחוי אחר זה חו ורחוי אס לא היה כסר אס לא נכסם האחרון לא הוא לבדו חייב שהם יכולין לומר או לאו את היתום עומדין והלובן ולא כסר ואס היה כסר מיד אף אס לא נכס עליו יא או הוא זמור ואס הענין כך כבולתו היה מחייב שיה יגבי שיש עליו הוא כסר מיד אם כששכ עליו היתום כשען עליהם ומכאן מלמוד הוא לבדו חייב ואס לאו כולן חייבים:

ספכ הקוצץ אילן של חבריו והמונע חבריו מלעשות מצוה וכו סעיקא א

א מור שהוא עומד להדינע מפני שהוא חייב את הבריות ואילן העומד לקנינה מבני שהיה סכסס להזיק את הריבם כגון שפוסה לומר ולהדינע שמו יפול על האדם ומיתן וקדם אס שמשמור זה או קצץ אילן זה שלא דעת הבעלים וזכור חמית ומכעו' א' וממור' שהם כפגמם היו רוננו לעשות מצוה זו חייב לשלם לבעלים כפי מה שדאלו הדיונים הואל והקנינעם אלעשות המניה ואס טען זה ואמר אתה אחרת לו להרנו לא אנלקנינע הרנו ש אמן וכעורר אחרתן הואל ועמד לך נא הקפידו הבעלים לומר לוי שמשאו אנקנינעו ושכחה דמילתא דלא רחוי עליה דזוכיבו הוא הואל ולא קפידו לפיכך פאמן ויכשפה היסט וכפסר אבל שאר כל מוין העומן אתה כהשמיני' מן מכת לפטור זכינו באמן אבולו הדיבות ואפולו יש לו מנו שיה וכול לומר לא הוקנינעו כגון לזכא עדים שהיוני אוינו באין דהו כמנו באקום חוקק דרוקה שוא שאין ארס פותק' דנות אחר שמיחית את מתנו ואין ו' אגו' אבל אם

הלכות נזיקין

שושן לא הוקמו ואין כאן עדים שהיון פשוטא דכאין באשע הובת וכסר אפילו אין לו מנו כוונת כזה. מן שפחה מיה ועוף וכא אחר וכוכיה קדם שלא מדעת שהוטע חייב ליתן כפי מה שדאלו הדיונים שזכרתי ממנו פנות כיוסו הים ויש מן שפחה שפנותו לן בקפס קניבוכ כבארל שהי' פמה' זכוכה וכן הגרו שכל החוכה הבעלים מלפסות מצות פמה שהיו ע' עליהם לעש' וקדם אחר ועמ' אה' פאלם לבעלים עשר' זכוכים כגון אס היו לו בן למול וכא אחר ומלו חייב לתת לו עשר זכוכים ודוקא שיה האב כעצמו דכנס לימול שהוא חייב כה מן התורה אבל כתבו האב לאחר לימול וכא אחר ומלו עטור מן האב כחן המיהל מן האב פטור שהרי לא מבע ממנו ש' ומן המיהל פטור דכמה וכה כמכנה זו דכמה הדיקה אותה לו האב אפי' הדיקה לו כקנינו ואינו כלום שאינו לא קנין דכרים גם משוכים העניוק אינו מועיל שאין העניוק כקנה כרשוכה לסיכך לעולם הוא פטור מן היהיה וכל זה הוא דין הגמר אבל בזמן הזה אין מביין אותו כלל אבל אס תבס לא מתיקין מוכיה. ועיין לעול בלבוש ע' אש' כח' עיקר ח'.

שגא דין אדם המוסיף לבחמות חבריו וכו ת סעיקים

א כסס שחייב על גזיקו שאר ממון חכירו כך חייב על גזיקו בהמתו לפיכך אס הכות גבלת על לב שור של חכירו וכסר או שדמתי לים חייב כאלו פעה כן לכבד מחבריו ובהמת גבלת על לב האור אונו חייב אלא שהיה שאור כפות ולא היה יכול לבערה ממנו אבל אס לא היה השור ככות אוינו חייב פה' שאור שזכרה ממנו שכן דרכו ומוליה דכונן ברם שלא כדעס אבל כדחפתי לים חייב אפילו וככות דמה היה לו לשור לעשות. וכסו יתום ותבא אס הכות גבלת על לב מחירו וכסר ח' מה דכיו:

ב מור שפלה על לב שור להרנו כרשות הכנין שהוא בעל התחוק כן שיהיט כין פה' שהיה מועט וכא כפל הפחתה ושמש את שורו להגילו וכפל העליון ומת הגרו זה פטור דמשו לעליון ומתה אס היה יכול לשמושו ולא שמשו כרו זה חייב ואס לא היה יכול לשמוטו הרנו זה כסיר. וכן דלובן שלקטלו של שמעון וסמך בו כמיתו של יין שלא יפול וכא שמעון נמל כגו עלו וכסר החבטות של יין שמעון חייב שהיה לו להגבה כדבר אחר:

ג שנים שהתנו את ההמה כלאה או שכרו את הטל' כלאה משלמין כוניהם:

ד חמשה שהתנו חמשה חבילות של בהמה ולא את' וכא זה האחרון נכסו הוא וכליתו עליה ומתה אס הותם מהלכת תחת אותם החבילות ומשהשיקו זה חבולתו פחדם ולא הלכ' האחרון חייב ואס מתחלה לא אומתה לנכות האחרון פטור ואס אין יודע כולם משלמין כשוא:

ה בהמת חכירו שהיהט כתי' וככש עליה שלא תפלה ומתה כאוש או שהיתה כממה ונחמ' עליה המקום כרו שלא תמנא כל עד שהרנה החמה הרנו זה חייב חדיו דגרתי ודוק' שאחזה כידו היו דיוני דגרתי אבל אס סגר עליה הדלת שלא היתה נכולה ל' יא' שאין זה גרמי אלא גרמא ככונקין ששכור מזכיר אדם:

לבוש קודש

הלכות ניקיון

רח

פתחיו של הלל וכספו איכות מחמתו פד פוסק - ועל כלום
על פיו ד' סעיף ד' ובסוף קמ"ה סעיף ח :

שדר רין אדם המיוק. שלא בגופו ובוד
סעיפים

עשו חילוק שבין גרמי בנוקין לריני גרמא
והזורק כלי מראש הגב ובוד סעיפים

א כבר ידעת שהאדם הוא אחד מ' אבות בנוקין שמיכה
עליו התורה כדכתבנו בהם כיון שיש להם כבוד
הזיוק בין כידו בין שאר נפשו איכסו כגון שורק חבן או
פירה חן והיון כו' או פסטר חום על חכרו או על הכלים
והיון חן שרק ובע והיון בכוחו או כניפו כפת שהלכו חבנו
הרו זה כמיוק כדוהה תלדות של אדם ודין האב וה
אכל אס רק הרקן או הכיפ והם על הארץ ואחר כך במקל
אכל אדם היו זה חובק חסו כדוריון בוד ושלם שכל תקלה
מולדה דבור הוא כמו פותבאר כדלוי בור כ"ה :

ב היה מכה כפשוטו ונא' גן מתחת הפטיש והיון היו זה
חובק דכחו היא :

ג ככאוי שקבל עליו לסמור את הכיתל ומטר ושכר את
הכאוי חובק שדור חקלקל או אכנסו וכן אס היוק על
ידו סתירת הכותל הו' סתיה נג' לזוהר היה בותר מנד זה וכפל
שכותל מנד אחר פטור דלא מנחו בכל ואס אחמת ההכאה
כפל חובק דכחו היא :

ד החבב סתב אכן ומחורו וכמו לפתת והיון בוד הסמת
חובק מסרו הסמת לזוהר ההזיה חובק מסרו החמר לכתף
הכתף חובק מסרו הכתף לככאוי הכנאו חובק מסרו הכנאו
למסדר המסדרו על שורת הכניון המסדר חובק דתף ג' נב
דכין שמתבין הן כמלאכה כיון שמתב' לכל חו' שהכין מסוה
כדורכחו הוא שזיוק והוא לברזחוב אכל אס אחר שיהיו
שמסודר על שורת הכניון ופל והיון הד' אקבאין נודו דמ' דוד
שככר נא' מתחת ידו לכיכר אס הם קבלו כונס הם שיתבין
שלא לכה ושל כולם מושל למסור שיהא אס חן ד' ומנושכ
דפה בתוך המורה וכיון שכלל האכין אחר זה מדר המסר
כולם חייב' כהיוק וחס' שככר ויה' הם אינן שמתבין כמ' אסכה
והארזון חובק וכולם פטורים :

שפה דין הזיוק שאינו ניכר כגון פנסך ויגו
של חכירו ובו ג סעיפים

א יש לך כמיוק ממון מצדו שאיכו ע"פ ס' כוס מעטה אז
שכנמתו בא הכוח לחכירו ולפעמים בא הכוח לכוון
על גרמת המיוק כמיוק וכגרם קרוב וכאלו פסאוי המיוק
כתפש כדום וזהו שקראוהו כנמרא גרמו ככתת מתת הנ'
וכבוד כסוף וחוריק מתת ה' ש' ולפעמי' טעשה הכוח על ידו
שמיוק כרפיין וכגרם רחוק שנתנגלל הדבר מרחוק עד ש'
שכסכת המיוק ארע' היוק לכיוון מרחוק ויהי שקראוהו כנמרא'
גרמא כמיוקין כלף כפוף וככאוי מתת הנ' ובקמץ מתת הנ'
והמ' ס' ו' ל' כששם לשוכות הללו על דרך הדוקדוק כמו שג'
חילוק כלפינו הקדש בין קל לכבד כגון בין שאל בקמץ מתת
השון שה' מכנין פעל הכל וכן שאל כמיוק מתת השון שהוא
מפעל הכבד וכן שבר וסו' ואחרו חכמי הדוקדוק שאין חילוק
בין זה לזה אלא שהקל מורה על פעולה רכה שאינה חוקה
ויכבד מור' על פעולה שפסמית כמיוק כגון ושלם כקמץ כדורשו
ס' א' את הפלוח שגך ויחזור לוי' ושלם כמיוק פורשו שמתלמו
שלא יחזור אליו עוד כמו ושלם את אשתו שמתלמ' ממנו שלא
תחזור ל' וי' עוד וכן ושלם את העירב ושלם את הנוכה דמח
כמו ש' ש' ס' וכן ושלם שבר ככאוי חן הקל מורה על פטר קמץ
שיה' הכלי וכשהוא חן הכבד מורה ששכר כמיוק למתכות
הנוכה ויה' כששם בהכמת שדקדוק ה' כ' כל כחיה זו גרם
ששפתחו בו בתלמוד הרבה כגון דבר הנורם לתמון גורם
לכוכה שפתלח וכו' או גרמא כמיוקין או דוכי גרמא
כששפתחו בו כענין טעשה גרם ההיוק כמיוק וכסמס'
קדושה קראוהו גרמא שהוא חן הכבד שהיו הפתח שמתת הנ'
הוא תכונה קטנה ונתיה הר' שאינה מודגשת כדודו
במלאכת הדקדוק ושפסעה ההיוק על ידו המיוק בחלום
ברפיין וכפכה רחוקה קראוהו גרמא כשכאוי מתת קמץ וקמץ
תחת הראש והמ' שהוא חן הקל כמו בשלם וסילת כל' ועל
כו היסוד שזה תמא' מכוילר מה שאמרו אל כנמרא דקל
גרמא כמיוקין פטור ואחרו ל' ג' כן דקל כ' ר' דראון דינו
גרמו שזיה כוונתם ומכל מקום אין הדבר מסור לכל אדם
לשער אויה הוא בכלל גרמא ואויהו בכלל גרמא אלא שפירום
בשנאם ובאלו אחרו שיהם בכלל גרמא וחובי' הדומה מטבע
של חכירו ועל מידד לתוך היובק לשלמו אף על פ' ש' א' של
הנכסיה ולא אלא קבלו שזיהו גרמא כמיוקין וכן שפירום מטבע של
חכירו והעבור נודתי חובי' אף על פי שלא חסרו כלומר שהסכ'
עליו כקורס ולא שכנייה בשוכיכא דאלו ששינה בשוכיכא כלא
דוא' גרמא היה חובק לשלמו מדוכא שפירום חסרו וכן שחומר
שער חוב לחכירו ומור ומלמו דקיל שהוא מחול כריך לשלם
ט' ללוקח מדוכי' גרמא כמו שכתבאר בסו' ס' :

א לא מנעו כערה שמיכה על הכנסים אלא כהיוקה
דמיוכר' כגון קין וסן ורגל וכו' אבל היוק שאיכו כוכר
כגון המטפח שהזיוק על חכירו או המערכ וין כסך כיוכו של
חכירו לא חייבה הערע' אכל' המכויס קפשוהו לפלם כזק שלם
וכיון אס ששכסכו כדן כל מיוק כדו שלא כל אחד ואחר
שולך וחסא ש'הרתיו של חכירו או מערכ ון כסך כיוכו וכו' ג'
ואמו' פטור אכל' לכו' אס מת המיוקין קודם שפילם חן קוככין
ככו אחריה לשלם וכן אס היה סיג או אונס פטור שלא קכמו
אלא שזוד :

ב השמירין של חכירו לשלם לא כאשר שאין אדם מושאל
אופר דבר שאיכו שלונו היה לו כו' שותפות או שהיה
ששומד שהיה הוא כגון אס שהתרו כוונקבל ההתרא' והרי הוא
ששומד הרי זה אופר היון כמו ג' וחובק לשלם אף על פי דקום
צ' היה בדרכה זוכיה שמתחייב ככשאו מוכני ששפעה שהגכיה

דל"ו

לבוש עיר ששון

שהלבוש ולקחיהם ויחבו ל' מ' חמיו דגמיו שהיו ל' ליתן אולקבות
משלו. יש אומרים הא דלמירון אס מת נובך מורשו ה"מ
שעמד בכין וכעס מתין חל מירושם אכל אס לא עמד כדק
אין היירוסים הייבוש לפלם אסם שמרה משתתין לה זאש זש
לה מיון אס כן עלפלה דשותי כה משלמת וזאש לה כבשו מלוג
הכעל לחבל מירות כל זש שויה ואחר שמתע מחכ הכעל ל
לשלה נבחרת מכסיה וכן לשאר כיווקן שהוקס כהייה שאין
הכעל לשמין זה אלא וורט שוויה דרכן שחויב לפלם מי שהיה
דנאע כוק רא עליו מותר להגול פתחו בכל מה שיוכל א"ע
ש"ס הנהגה כה הזק לאחר אויבו כלוב כיון שהר"ל הרא"ל נל
שעה כלה כחזון מכירו לא ממחולל כה הוקס ידו להלבויו
ג ככר הרבני שאונס נבוי איני מחייבו למקך אס אכנס
הקך להמסר לו עד מיריה לו מיון מכירו שזאש כורט
מ' לכינו והיה לו מחבו האוכס הריו על פסור שלא בקס המלך
אלא עמון הכירו וזאש ל' הראה לו הכויה או המותיה :

כשחזון חכדיו כירו והכילו לאכס חייב לשלם שהיו
שעה מעכה כדוד כיון החזון לפיכך אף על פש משמלך
אכסי להכי חייב כה א שלא ידע האכס שיש לפלוני שמון או
גלה הנוע החזון לראות האכס שיהב לשלם בו עד שהיה
גנהו לו או הכילו לנרץ שיהב לשלם בו עד שהיה
פודש שיש שמון לחכדיו או שאכס את וטראל עד שהראהו
והביחיד אורט על מיון מכירו וכעשה כרשותו שהיה האכס
ויכול לשלם בו ולשלם כמו שירצה ואכס את הישראל שהראהו
שעלבו ויכול לו לקוס חכדיו ונכסלו זה המוסר שהראה לו
והולוכב לו לוקוס חכדיו כשד רמבין שכבר עמד האכס בכר
פלוני ככר הוא כאכדו וכשקך כל מה שכאמר כיון שהיה
האכס יכול לשלם ואף על פי שהא חשדיו לשם שלא כאוב
היה על מה חייבויו על שכלנו כדוד והולוכו למקום טרנה
האכס אינר טרוף טרוף ואין כזה מוכי עליו : וכן שותק ג'
שהי' להם מוכי כמיר והבם השר לאחד שמושו את החוב כמור
דזה לא מקרי בשא ונתן כוד :

פ' שנים שהיו מרובין על דבר אחד הן על מקרקע הן על
משלשלין זה אחר מ' הוא וזה אחר מ' הוא ופבד אחד
שהן ושמה כוד גוים מנדון אינו עד שיחזור הדבר לכמות
שהיה וסלק יד האכס שפלוני וישפו ביניהם דין וטראל חבל
מקום אין לדין מבור דלא מקרי איבור ככך אף על פי שכל
מכירי על ידי זה הדבר מרוב כין שהפלוני שפלוני ולקחו
יותר ממנו או שהפלוני נקנסוהו וכמכירי אף אין לדין ממו'
דלא חקרא גבור : הוא כמכירי : הוקוס אכלו זה לנתינת את
פלוני בתקוין. ויש חולקין וסבירא ליה אס לא היה מכירו
דרכן וכל פכן אס הרבני כשפילה שלא ידונו בכני גוים ושכר
שם לו דין מבור ויחויב לשלם לו כל הוקוס :

ג ראובן שהיה חייב שמת לגווי ואובס בנו את שישון עד
שערט כסביל דאון אין ראובן חייב ושלם לשמשון מה
בלקח מחבו האכס ושפתא עון לעול מי קב מבט' ב' ואין
ק' מה שבתעם על מכירו ויהיה מכירו שוי ל' שם מיון הכתעם
מפני החם הקניב על כל אום ונאיש בכל פנה או הכתעם על
הקתורה שנותן כל אום למלך כעברו עליהם הוא או חילונותו
הריו חסיד לשלם ארובא דמלכותא דקח המלך הוא למשכן
אום על מכירו כדכרס אינו א"כ אויבו כדון שופסיד והיה
שוקיה שמתו כפורט כגל פלוני וכעני עדום. וכתבאר

הלכות מאכר ששון חבירו

עוד דין זה בסיון קכ"ח.

ז מכשילין בנמר' אס שמת א' לתקנת נגול במבור כלומר
שיאס המכר נכעס וכוסל כמו הנגול או לא ולא אכשש
למכור מוסם לרעו' של חבירו שפטר ומחולנו כיון שהרחה
שעמו או שחלסם ונכס' ונתן כוד ואין הדמים ודושים כחה
שכסודו כמסודו וכמכר אומר כך וכך כסדו והמוכר
מכמושו ככרו ואומר שלא הכסדו כל כך כיון שכשאר כמכר
כפסך אין מוניאין מן המסר אלא מה שמורה אומה שיש לו
דאווה לבחפר וכפסע על השאר וכסטר ואש תפס הכבר
אין מוניאין גם כן תודו ואמלו תפס כפדים אלא כפסע
כקישות חפז ווכה כחה שפס. ויש אומרים כיון דלויא
בתיקא דדויא לא מהיז תפיסה. ואס המוסר אומר אויבו
יודע כמה הפסדת על ידיים מן שאות שישע בהמסר ויטול.
ואס אין עדים ששמר ויש שופטו שמר כהוא כופר או אינר
אינו ודש ישעם הסת וכסטר כשאר כוכב כלל או טוען אינר
יודע אס אינו חייב לק'. ויש אומרים שצריך לבקת שנתו
ולפסע ככינו השר מזה שופטו שמכרו לו שלא חסרו אכל אין
כדיק כקיות וזאש אס עד שמעיר שמהרורה כופר ומתעם
העד ככרו אכל אין גוים נחמיו ככך להביאו לרובקיות וז
ובל זה כמוסר תשון אכל כמור נוסטל חכדיו כמכר כשז
ובוסל מה שהכסודו וכן אס גרס לו תכוסה הוה כחיוק כדודים
וגריך לשלם לו כל הוקוס שישע עליו. שכי' שחפרו כותד
כל אחד משלם הינו. ואס בזה אחר זה האחרון כעוד דכל
זמן שלא כשאר מתארת כראשון הנובך בל מן הראשון ככר ה'
והאחרון נכר' קטולא קשול וכן אס השר כעגמו ראיין ככר ה'
גוים הנדו אין האקרון עושה כלום. יש אומרים ארס המוכה
מחכדיו וכול' ל' יד' קטולא לגוים אש' ג' שגורם למכר הוקוס
גדול אין ככך כלום שהתורה התודתו מדכתיב והוה בו יום
לכבו ונמו' אשילו ככספו כ"ס כחמין :

ח הא דלמירון לפול בשופ עדים שפטר ואין העדו יודעים
כמה והמכר אומר כך וכך ומוסר מכמושו שכעס על
השאר ה"מ שאכסונו להראותו לוכטיו ונכס' ונתן ידו דהף
על פי שמו' לשלם אויבו רשע וכת שלמון פוח ומעבעין לוי
כשאר הכסרו אכל אס הראה מעגמו אין מעבעין אנתו לא
שכועה דאור ויחא ולא שכועה דרבין מעגמו שפוא רשע ואין
לק פסול יותר וזה אמרו לעקרנו עדיין רק שאומר אלך
ואמרו אס אימך כך שפסהויה מדגניף כולו האוודה גוים
ועבוד וכפול לפדות מן חולקין אלא אס כן מוחוק ככך מיהו
אכילו אויבו מוחוק מכל מקום וכולו זה שכנגדו חוק ככך מיהו
עגמו פ' גוים הף על פני שנוע כוח לוח אין זה גרין להמתין
עד שיעשה גיו מו. ואס הורה שכמנו שיהר את מכירו ואין
פדים ככך אויבו ככפול לפדות כהרואה עגמו שאין ארס
מאום שפאורע זבל מקום סי' ב' אס מה מידה שפאורע :

ט אחרור רבותיו אל המפורות אין להם חלק לפולם הכל
כמו הימין והשמידים כיון שז' כו כלך אכוריות
לכ שמוכר את ישראל כין כנוסין כין כחיונו כוד ג' אויבו
מוש' לכסס כפדוה' פלגוד כה כמכר שפ' לו כחש השול
כתיו למכר כל הנפול כודם אין מרחמין עליהם והרו הוא
כאילו חסרו הוא לודם להורנו דמא' ופילונו עליו ש'ולס כל
כך שלא ויכל לפדות עשנו ויעושהו כתמסרה והרי המים כוש

לבוש עיר שושן

חלבות באכרסמן ח כיר

וד משר און נרדך לקבל העדות שפלו ככחו שכוין הפק
 קסור סמא ומסור גפ את העדות ואת הכ' ד לך חקלן
 אונט פלא ככחו וגומרון דיכו פלא ככחו ונס און נרדך
 לכווין העדות כ"כ דקל הוא שפיקולוגנו מסור לרוב רשע:
 טו מו מתוחק העדות מפור ג' אשפישו מחסר את: אלת: כול
 כנופש כון כמחוכס כוד גוים אף על פו שאין שפיש
 דימו להרנו גנון שהוא אחר משפ חקשקש עליו עשה ותמכה
 אשילו על ידו גרמא לכפרותא קטולס לקוים מה סכא וכשרת
 הרש מקררך: מו ממדרכ ככנו קבל ועדש גוים ויועד: פויט
 דכרו מפריות ופשמע על ידו וס כפרונס היוק ליפדל: אף
 על פו שאין לוס דין מסור כיון שהוא אינו התגור להשר מכל
 מקוס משכוין אונט לכו פויט ראות הדיוכים מוסלמט אלת
 למסור אס כחוק השלים לעשות פלומח כאל: ח: ג' ה' ש' י' ו'
 וזין ואמרוס כאן און שלח לדכר עכורה היאל וס ליש שילון
 בכך וכרו הווקן פיה ליש המש' בדין דברמי: וכן מו שם לו
 פמר פרוט ומסורו לגויו ודווש שיתנו לשר ויבך את שופאל
 על: פסיות מייב לט' י':

טז סולא פתעש לכפר מפור כל דכרו לכפר מייבן לכוש
 ס'ק חלולו אותם שבורען המס כמקוס אפר ענש
 מהוא תקנת כבוד:

חלבות נוקי סמן

כפט דין מסון האדם שהויף וחילוק שכן
 הם לסופעד ובאיוזה מקים חייב קרן
 ורגלו בו כעפיעים

א. כתבי כי נכח טור את איס או כי יגוף שור את איס ונחמי
 חייב לט' ש' מ' כ' כ' שאמר ל' ארס שווק את כחיו וחס
 ג' חוק מייב לשלם כמו שכתבנו למעלה כן נרדך למסור חסות
 פלא וזוק ויאם שווק מייב לשלם לא פלא וס בו רוח חיים לא
 לאז וזוק כין בריות מייב וס בורו חיים דאף על נכ דכתב שור
 לאז וזוק א שור אלת הוא הדין כל בהיה חיה ושיק וכל דבר
 חיו שאין בו דפת ולא דבר הכפוב אלא בהיה שגבר כדק
 פתרה כספ וטוב לבעלו לרכות בון במויק בון כנווקל
 פוש וזכעלוש מייבוס בו שכוין שאין ככס דעת חייבה פתוס
 לכעליה לשומרם ונס הואלו וס כן כס למורם אבל חמת
 פוש כריות חיים ונשכו בן דעת כנוון עבר לא חייבנו הערה
 שאין כס כיר בעליו לשומרם פלא וזוק שאם סוס חייב פ' זוק
 אס וקניטו דכו ולך ויווק אחרוס כדו למוב אפ רבו לך
 פשרתו התורג לרכו וכמחמוכ פין בורו שיוס נס פין מייב
 התורג כון אורא וס בורו וטור וטויהן כמו שכתב אר' כ"ט:
 ב. ואין הדין כבעל חיו פוש ככולם כיוש פשוטין לכלתם
 בכלתה מוצי' ויש פוש כין דכרוש פשוטין כון פ'
 מתלתין ויש דכרוש סבה תקיין כי מתלתין ואחר כך כפנ
 מרשדן ודין המופש אופלס כוס שלם כלל פיה שווקיות אינ
 מושל אלא חני כוס כן כותב כבורש כפופ' לעבר דבר
 שהוא שם מתלתין ופעה חוד: בעוד פשו' חס המשל חני
 כון ולאחר שכפעה חוד משלם כוס שלם ועוד יש חילוק כן

ודק לטוכר אמר' והוא וס האומר און פווס אמהכ כמחיות
 אלה חתעל וכה פנחתי כמו און וס החסור לכן אסור להסור
 ישר אל כיר גו כון כנויט כון כמחיו וחסלו היה רשע ופכל
 עכורית וחסלו היה מוכר לו ומכור לא ומשרכו סכן היה
 כתפאר דוד עליו השלום כסמו' א ס אפארה דרכו מחסוא
 כלובו א אמהכ לפי מחסוא כעוד רשע לכדנו פירוט אף על
 כו סהרשע ככדנו ומרכ פתיו ומקובכו א אמהכ לבו מחסוא
 חלא וסוס תקומו כאלקוס וי אכיש ועשרוכ לכות האדרש והוא
 וכלה מאלו סכן אחר דוד פ' ה כמחור דוס ל' וס התחולל
 לו וס' לתתרו וכו כאלוס פושא מוזות כו א' ית ופולס חילוס
 חללוס ודוקא פונור אורי כדכרוס בעלית חכל אס מסרו
 כנובו או כמת: כונות' לחור ולמסרו פהרו מותר פילנו
 להרבו: דודק הוא כמו שיתבאר כפטיק השותין:
 ג. סתם חסור דוקא הוא כמו שכתבנו לכיכך מתר להרבו
 ככל מקוס אשילו כיוון היה כדו שטול את הכרדק פלא
 ומסרו דהיו קודם מסרוו א' א מוד כס אומר הרכו מוסר
 פלנו כנויס או כמחיו אשילו כמחוק קל הרו התיר עמו
 למתה מתתרו וכו כאלוס פושא מוזות כו א' ית ופולס חילוס
 לא כו אף ח'ך נאמרנו מחוס להרבו וכל הקידוס להרבו וכה
 וס און פלא להתרות בו ומוד להרבו אשנו פלא כרד' ה'
 א אן להרבו את המסור א' א אס כן א' אשאר להכיל חמנו
 כמך מאכרוו אכל אס אומר להכיל חמנו כמך מ' אכרו
 כון לחתך לשוכו אן לסמית ישיכו א' א להרבו שררו לא גרש
 וס מהלך רודק:

וא פעה הימס אר זום ומסר אחר פוכל' חקרו רודק
 ופאר להרבו כחו גבו רודק פלא התורה המודה אלא
 כפעת דרשיתו וזה שערב כנון איתי כדיוכס ועדוס וזינו
 מותר להרבו פלא עדוס ודיוכס ה' חס ד אחר שפיש ה'
 המסורה כין עזו כדיוכס וזין מותר לכל ארס להרבו אלא
 אס כן הווקן למסור וס לחוש סמא וימך גימסרכו לזה אן
 לא תהייס דעדין רודק הוא:

וב כל המוסר טוכר ומתערך כדכרוס מותר למסור כיר
 גוים להסותו ולמסרו ולמסרו וקניכסו כלל חמנו כפר
 חוד אסור למסרו כדלכוכן לעול מקר' אס כלא ויחוד שגוס
 שמשרונו א' אתה כל מי שפשו' מחמור וותר חיו' לשלם המותר
 ככוס שלם - מי שפושכ בוויכוס וכדומה וס לחוש שיכאו
 רכוס לדוי הווק על ידו מתרין כו פלא ופשה עוד וס אינו
 פשגות וכוילון למסרו למר שאין אחר חמנו מתפ' כו אלא
 זה כמך מי שרונה לברות חמת מוכה שאינו רוכה לשלם
 לגוים חכר מייב להס ופמר אחר גוילה הדין לגוים און לו
 דין מסור שהיו לא העדין: כש' לך ש' כדכו: לשלם מה שחייב
 ככר אכל חקוס רפה גדולה פעה דהיו כמחייב אהדה לגו
 וס גרם לו הווק וותר חמייב חייב לשלם לו מה פגרה
 לו הפד':

וג אף כפושמור לאכר גוכול מסור אסור לאכר
 מחובו סהרו מחובו רחלו וירשוו וכתיב וכן טעם ודין
 ולכש ויש אחרים א' פ' שאסור לאכרו מותר כל ארס לטול
 מחובו לפגמו ח' ו' דניסו לאס גונוס הפקר שומת' להרבו ק' ו'
 מחובו שהוא הפקר אלא דלאכדו אסורנו פמש וכן רשע
 ונו' ולפלו לפגמו לא אסורנו דעדין וירשוו לא וכו' כו:

למש ערד שמו

הלכות נזיק סמוך

ריא

עם למישר מופד שהיה חייב ללמנה הכוזק ההלכה היוזק מכנסו
ועיפה שכנסים דכתיב מיטב טדהו ומוטב כרמו ושלם ותם
אין המוטב של כנסו בענין אלא על גוף ברבר המזיק דכתיב
ומכרו את השור החי ומנו את כפשו וגו' והכתוב מדבר בשני
עמורים הכוזק והמזיק שניהם אבל אם המזיק אינו שור הרכ'
והכוזק שור הרכה אכילו שור פשוט דובר סמויות שור שמש
אלף דוברין אין בעל המזיק משלם מכנסו כלום אלא נוטל
את השור המזיק בעד הכיזק ואם מת השור המזיק ואין ה
הככלה שור כלים וסמור הכל וכן אם השור המזיק שור
הרכה והכוזק אינו שור הרכה אינו משלם מניף המזיק אלא
מני סווי הכוזק:

ג כיודר אם הזיקה כדרכים שדרכה לפשות תמוד כמכה
בריתא בנות בהמה שאכלה תכן או שמור או הזיקה
ברגלים או כדרך הלוח מייב לשלם כוזק שלם המופד שכנסו
אכל אם שניה ועשה מפשים שאין דדכה לפשות תמוד והזיקה
כהם כנות שור שנתנו או כדרך זהו תם ומייב לשלם מני כוזק מניף
המזיק שנתנו כולד שור שיה מה שנתנו לשור שור שפרים ו
ועימות והרי הנבלה שיה ארבע והוא של הכוזק והרי הכוזק
אינו אלא ששה עשר בעל השור המזיק אינו מייב לשלם אלא
שמה שפאחרו וזה המזיק וזהו שמה שנתנו אינו מייב
לשלם אלא מניף השור שהזיק שכן ומכרו את השור המזיק
ד ואם המזיק שור שיה שפרים לטור שיה מתייתם והככלה
שורה מהה אין בעל הנבלה יכול לומר לבעל החיות לו
שמיפסוף אימר לו הרי שור שהזיק לנכדך קחה ולך חטאי אינו
שוא אלא דובר וכן כל כיוצא בזה:

ה המופד מפשה שדרכו לפשות תמוד כמכה כרוית הוא
שנקרא מופד והמשה ופשה מפשה שאין דרך כל מינו
לפשותו כן תמוד כמכה כרוית כנות שור שיה כוזק ה
הנקרא את שור המכה אם הרגולו בו שכונו שלמה כפחמה
כפשה מופד לאיתנו דבר שהרגולו בו שכל או כדוע שור שנתנו
הוא מתחיל ש' פ' י' ונ':

ו המשה מפשים תמים יש ככהמה ואם הופדה לאחמהם
בעינת מופדת לאיתו מפשה ואילו הם הכחשת איכה
מופדת מתחלת לא ליגנו ולא לזנוף ולא לזדך ולא לרזון
של כלום גדולים ולא לבעוט ואם הופדה לאחד מהם הרי זה
מופדת אלא הן מופדת מתחלה לזבל את הראוי לשו ודרגל
מופדת מתחלת לשבר בדרך חילוכה:

ז ונרזון על כלים קטנים אף שהיא מופדת מתחלת לרזון
פליהם ולא מתוך אותם וזה הלשון:

ח המשה מינו מיה הם המופדים ממתלת כרוית לזוקק
ככל מינו הזיקות מכנסו שדרכן להזיק ככולן אפילו הם
כני מרית לזוכך אם הזיקו או היזיקו כנניה או כמכוש
או הדיחם וכיוצא בהם מייב כפליהם לשלם כוזק שור ואילו
הם הזיקים והזיקו והזיקו והזיקו והכדללו וכן שלם שוכך
אף על גב שאין רכבה ומפכותו כנות דלזוסייה כהכי הרי זה
מיפד ואפילו היה בהן תרכות וזהו אמרם דזוקא הכנס מופד'
לכל מינו הזיק אכל האתים אינו מיפדים למתלה אלא בהמה
שדרכן בכך כנות ארו לדרום וזאכ' לשרוף אכל אופסא לל':

ט ככר בכתבי התורה חובה כפרום שהמועד ושלם כוזק
ש' מהיכה שכנסים וכל מה משלם מני כוזק מניבו:

י כשה דברום שכנסה הכהמה לרשות הזיקה וזוקקתו
ש' מהיכה שכנסים וכל מה משלם מני כוזק מניבו:

יא כשה דברום שכנסה הכהמה לרשות הזיקה וזוקקתו
ש' מהיכה שכנסים וכל מה משלם מני כוזק מניבו:

אכל

לבוש עיר שושן

הלכות נוקי מסת

ויסיקת

שני נוקי רגל ותולדותיו ודיני צדירות וכלב
ותרנגולשקפצו וכו' ב סעיפים

אלא לכוין ה"ל שדה אחר לגבי שזרבל ולכני קרן ה"ל רשות
שרכיטו שהיו כרשות הכניסו להם שזרבל כחולדה וחייבו גם על
קרן תס"ח מופד כוח סמך:

ור ואם היה על אחד מהם לפרות ולא לשזור ולטמא לשוירים
וגל לפרות והיוקם בהמתם על אותו שמוחל לו לשוירים
ולא לפרות לאותו שמוחל לו לפרות כמן ורגל שייך ל
דלגבו וקרן ה"ל חדר הנוקם בקרן שזור דלגבו דרות היה לוי
חנר שמוקם וחס הנוקם בהמתו של אותו שמוחלת לו לפרות
לאותו שמוחלת לו לשוירים בקרן שייך דלגבו דרות ה"ל חנר
הנוקם כמן ורגל כשר דלגבו היה זה חנר המוקם:

סו כבר אמרנו דין ורגל אינן חייבין אל א"כ והיוקם כרשות
הנוקם אבל כר סטורים ואין לומר ברשות האונק
כמי שכתבו עתמי כסעוף וימיהו א"כ הן ואכנסו כר"ה
והלכו והיוקם ברשות הנוקם א"כ א"כ חייבין בקרן כר ה"ל חייבין
כרשות הנוקם ודרם ע"כ כרשות וסכרס כלים כרשות
הנוקם חייב דלגבו דרות על הכלי ורגל על הקוים אחר
וכשבר ק"ד דבמר מקרק"א אולי הכל לא אלוהין כתר מקרק"א
אל אחר המקום פתעם שו שוק דלגו קרא ברגל ובער כשרה
אחרו והרובעי שיהי היה כבשר הנוקם:

שו ראוין שהכניס שירותו לחנר שמתנו על כרשות שמוקם
ובכני שזרבלו ש"ס והיוקם פסוק כמי שכתבתי בפ"י
אל אכ"כ אל הכניס ראוין שירותו ברשות שמוקם וככני שזר
פלג לוי שלח ברשות חייב כרן שהכניס ראוין כרשות היה לוי
עמו על לוי גביה ובער כשר אחר ש"ס דהר רשותו של ראוין
הוא שפסוק הש"ל לו רשותו:

יו חדר שהיה של סוכה ל"ג והיה לאחר שהם לשאר דברים
הכניסו בה וס"ס ויתו וחכירו שמוחלת לו לשוירים הכניסו
כד שזרבלו ויוקם הכור לו ויתונם הש"ת הן לבור אין אחר
כיון שזרבלו רשות להכניס שם שזרבלו וש"ס רשות להכניס
שם ולייתובא זכ ביה שהיה לכל אחר להשמר פטמנאל ויוקם
אלו סוקן הנוקם כ"ד וכל מי שהיוקם ויתו וה"ל ק"ל על
שמוקם להקרוק פטמונו והוא של יחוס אחרים וכאן ש"ס
אליהם רשות חוטל על כל אחר לשזור פלג ויוקם:

חו פלגה אכ"ת הנוקם הם כשור ולהן תולדות ונקמו אלו
אבות חננו ש"ס כתובים בספסוק ונקראי האחרים
תולדות של רבה היתה לאלוין ב"כ שכתבתי ש"ל ודיני
כזהו חין הנוקם נדרות כמו שכתבתי כ"כ:

יג כור שר האחר כותיה היה פוה בקרן ובמת שור
אין דרכו כ"כ ח"ל דרך מקרה וכהיוקם וס"אין לו
פ"ה וא"א חייב וס"כ וכל היתה לו דינו כמותו כיון ש
אכנסה כנוסה או ששם בזוני או ששש כנולה אורכס
על אביה וסזרתן וכן א"כ פלגה דבר אין דרכה לאכל
כיון כמות א"כ כלים דוכה בקרן שהיו ק"ל שיהיה ש"כלים
וויאויני משלם בת"מ אלל המו כוח כני כ"מ כין כרשות
הנוקם כמו כן קרן ד"ס כוח שמוקם לרגל או כניסו ודיני בקרן
ויתבאר בומו ש"ק כ"כ:

כ פרה שרכנה ברשות הרבים ופרה אחרת הלכה דרך
ע"ה וכעשה כיה מוכתה אקעל פשוט שרכנה שוכת'
אין דרך כיה לרכון כרשות הרבים הוועבת חייבת שאין
למלכת כרשות יכעשו הרכונה אבל אם היוקה דרך שולכה
שיריה שהיה הוא הלכה ברשות וכו' שרכנה שלא כרשות רכנה

א דרגל הוא א"כ דושלח את כעורה דכתיב בקרא כיונה
כעשיו הוא סככמה הולכת כרגליה והיוקה בדרך הולכה
והוא דבר שדרכה כ"כ ואין להו כ"כ כלה וכל הדומה לה
ש"ל הוא תולדותיו כינד כגון שהיוקה כנוסה דרך הולכה
כשערה שדרכו בהם כלום ונדרתו וסכרתו או כ"כ ע"פ
או כדכדומתו כעשה או כונן שכדומה או בהפ"י ס"ד
ופרבגוים ש"ס שורומם חק"ק מיקום וסכר כלים כככסיים
או שהיו מקרק"א על גבי פיפ"ס או שירותי ושכנסה או קרן כ"כ
כרשותו (וכ"כ א"כ סוק) כדבר שמוחב כרשות כין שנה
המושק בקרן ושוילוכת על גבי כלים ושכרתו כל אלו ע"ל
הרגל הם ודינם כמוהו:

כ כשכנה פוכנה כרך כל סככמות וסודו ודאו אה"א ק"א
ותולדה דרגל הוא שפסוק כרשות א"כ אלל א"כ כשכנה
בוכנה ככוס ככ"ס ז' דרכה לנשות תמיד ככדיו בנחל
או היו כמי תולדה דרגל דאורסה ופסוק כרשו נכדב"ה או אז
היו ש"כו כיון דלאו אוזניה היו ותולדה דקרן הוא חייב
ברשות הרבים לה"א א"כ איפשי"א דרגל הוא וכטורה מדונא
לה"ל א"כ לא אישי"א וכש"כ פ"כ או הוא רגל או קרן או
א"כ ככסכה כנוד פ"ה גם כן כמכ"א כנחרא או קרו אורח
ותולדה דרגל הוא או קרו לאו אורח ותולדה דקרן הוא
אשמש"א ובין דשכ"א הוא א"כ הנוקם ברשות הרבים ש"ד

דשא רגל הוא ושי"א כמכירו פ"ה דהוא י"כ תש
הנוקם א"כ גוף המוקם אין חייב ומוחל דש"א קרן הוא ויבט
חייב וכן שנושא המס דבר אחר מיניין חייב ש"ס רגל
הוא כמ"ד ברשות הרבים וא"כ קרן הוא כ"א חזון חמת
אלל מנשו וחס הלכה ברשות הנוקם והיוקה כין ש"ס
המוקם כין ש"ס דבר אחר גובה החני כוח שלם דשא"ל
הוא וכין ש"ס כ"כ מוכין חמיו ויש אחרים דכ"כ
די"א ל"א המכי הש"ס וא"כ א"כ ש"ס גיבוש יתקין ומוקם
הנוקם ברשות הרבים דשא רגל הוא וא"כ הנוקם ברשות הנוקם
כין הוא כוא קרין הוא הוא רגל חייב א"כ ש"ס חייב קרן
ת"ס אינימה"ל אלל חני גבוה ומוקם וחס הוא רגל חייב
ס"א אש"ל מן פלוני לכ"כ א"כ תש דבר אחר ש"ל
מוקם חקיקן אויבה דשא קרן הוא אויבו מש"ל מן פלוני
וא"כ תש"ס גוף המוקם מוכין לו מוכין חייב כוח משה כש"ל
קרן הוא חני גבוה חני כוח מנשו וכל ש"כ א"כ הוא רגל
פ"ה חייב חני וכל חק"ם אויבו ש"ס ח"א ח"ה דשא
קרן הוא וא"כ א"כ הוא לקדם אחד ברשות הרבים וברשות
הנוקם היו די"א כנו"ל וכל לומר ד"א א"כ חייב א"כ
הוא קרן חייב ל"א חני ברשות הרבים וכרשות הנוקם
הוא רגל מש"ל לו כין בוק ברשות הנוקם לפ"ס ח"ה ש"ס
דבר אחר יאחר לו קרן הוא ויבין מש"ל ח"ל מנון וקרן
חייב הוא ד"א דמש"ל ח"ה ש"ס חייב חני ח"ה כ"ל ח"ה ח"ה
כוח ש"ס לו ברשות הנוקם ועל הנוקם ש"ס חייב ח"ה ח"ה ח"ה
ח"ה רגל הוא וכטור ש"ל:

לבוש קידושין

הלכות נזיקים סמך

דדך ודיקה הויק ה"ל גדרות לגבי כשל התרנגול ואם היה הוא
לכדו כגון גדרות של הפקר היה חמלם חמי כזק ושכשוני ששל
שומק כדוקין אינו משלם אלא רכיש בוק ובעל החוש משלם
הנ'לקיים דהיכא דלובא להשתלם מזה משלם אחר ואם הוי'
שחוט אחר שחט יש לרין בור שמתאר לקחן סתין מ"א כע"ה
לפיקר אם אין לחוט בעלים כגון שהוא של הפקר או שיש לו
בעלים והכניסוהו בעל התרנגול כשוד דהוי בור התרנגול
כרה וכתיב ויכר אשור ודרסוקין אשור בור ולא שור בער אבל
אם יש לחוט בעלים ולא הכניסוהו עמי כשל התרנגול משעת'
דאשור בור ולא שור בור וכשל החוש חוי' הכל שהיה לו להכניסו
א"ש שנס לתרנגול יש לו בעלים הא אמרוין דק"ל היכא
דלובא להשתלם מהאוי משתלם מהאוי וכל זה בכקשר החוש
מאלוין אבל אם קשר אדם החוט כרגל התרנגול הקשר חייב
ככל ל"ט ע"ש לו בעלים ולא הכניסוהו ו"ש אם הוא של הפקר
א"ש שלא בתמיון לזכות בו חייב הקשר שלא היה לו לקושרו
שהרודע שדך התרנגול לילך כדרכו ולהיות בו . וכן הדין
אם היה החוט עונק בתקין מונכע ולקחתי ארס והכניתי בתקין
התורכע בו במקום חגולה ופי' זה כקשר כרגל התרנגול הוי'
כאלו קשרו וכדי ואם הווי חייב :

**עצא שן באיזה מקום ובאיזה אכילה
משלם ששה שהויקה או כה שנהנית
ובו יב טעיוס**

א ככר אחרכו בתמלת סיונין פ"ץ דכשטיה דקרא דעמלק
את כעדיה ונומר מיניו ברנל מכל מקום בלשנא
דוכער שהוא למשן כאשר יכער הלל ונומר דרשו דמיו
גם כן כשן ואינוסרדך למכתב רגל ואנסרדך למכתב שן דלוי
כתב רמח"א רגל הוי אמוי' משום דהויקו מניו חייב דחמ"א
אכלסן לא וזוי כתב רמח"א הוי אמיבא משום דיש אשאי
להוויקו אבל רגל לא לכך כתב שניהם . והרשו שהוא כתיב
כתריה הוי אכ דהויקו לו הן תולדותיו וכור בהמה שאכלה
פירות חמירו דכריס חראווין לה לאכילה שנהנית דאבלות
הרי זה עיקרשן אכאדר כתריה חייב כזק שלם ומדקיש
הכתיב שן לרגל ולפיקן דלאו דווקא מאכלן והספידתן לנחמי
שחייב משום שן כדךך אכילה אלא דומיא דרגל דמה רגל
לא הפשירן לנחמי אלא דרפה עליהם והספידתו חייב הוי
כזו שן אכילה אלא אכלתו והספידתן לנחמי אלא הפשירתן
להכאתה ולא כלתן חתיבת כשר ומתול שאכל תרסיסו שזו שתי
דכר שהיא כהנית כגון כחכהכה כותל להכאתה והויקו או
שטוכה כלם נשימות להכאתה כגון שכתנגלה עליקו ית כת
משיסן :

ב כד"א שאכלה דכר הראוי לה לאכילה אבל אכלה דכר
שאין דראוי לה כגון כסותו כלים שבוני הוא ותולדה דקין
הוא ואינו משלם אלא חמי כזק כין שאכלה אות' כחכר בניין
כין שאכלה אותה כר' ה' כחוקרין :

ג אכלה דכר שאין דרכה לאכול אלא פי דהקח גינון שיה
שאכלה שפירוס ומחור שאכל כרשיכין וכלב שלקח אפי'
השיין וחיור שאכל חתיבת כשר ומתול שאכל תרסיסו שזו שתי
אכילה כיו אורח' ומשלם בזק שלם אבל כהמה שאכלה כשר או
תכשול לאו אורחא הוא ותולדה דקין הוא ומשלם חמי כזק .
אכלה שת הוי אורחא ודווקא בהמה אכל מה לאו אורחא לא
כתב רגל ככתשול :

ד כהמה שרת' לחם ככל ושכרה הם' וזכלה הלחם חמלם
כזק שלם גם על הסל שךך דרכה לשכר הסל כדו לאכול
הלחם אבל אם אכלה הלחם תמלה שכר גיה הויקו דשן ואחר
כך שכרה הסל הרי זה משונה ואינו משלם על הס' אלא חמי
כזק דהוי קרן ואינו משלם אלא עונבו :

וא תרנגול שהיה מחטט כחכל דלוי וכפסקי החכל וכש' הדלוי
אם עטה דבוקה כחכל דהשתא ארמיה הוא או אמי' און
בני עינים הוא כונו שדרכו לזכק פ"י חושטת התרנגול זה גס
בן ארמיה הוא חייב כין על החכל כין על הדלוי כין על
דנשוכה הויקה בארמי' ואם החכל מרש ואין עיפה דבוקה בו
אינה ארמיה למטט בו ומאמה הוא ומתלדה דקין הוא ואינו
חייב אלא חמי כזק כין על החכל כין על הדלוי ואם התרנגול
הולך אחר הדלוי והזוטי ומגלגלו עד המקום ששכר שם הרי זה
כ"ב ארמיה הוא וכנמי הווי חייב כזק שלם :
וכ הכל והנדישן שני מראש הגו ממעלה למטה כין כ
כפניה כין כפריכה ושכרו אתה כלום הרי זה ארמיהו
שדרכם להלג מלמעלה למטה ותולדה דרגל הוא ומשלמן כזק
א"ש וכן אפ"ל אם כשלו מלמעלה למטה והוויקו משלמן כזק
שלם א"ש ע"ל דלגבי כותל לנשום כה עילויקו שפויסה הוא
שהיה של הכעלים לשותין שלא ופלו שהיה לו להפעלת על
דעתו כשפויסה וקשנו למטה שכן דרכן והוי תמלתו כשפויסה
וכן שתימלתו כשפויסה ופויסה באונם קויחא לן דחייב ומאמה
למעלה דרך החכל לפעולת כסריכה פירוש כעזן נשיוכו
ככותל לפעולת והנדי דרכו לרגל כפריכה מחטה למעלה כזו
מאמה למטה לפיקר אסיקתנו מחטה למעלה ושוכו דרכיהם
שלגה הכלב כקטנה והנדי כסריכה והוויקו כדך עלייתן הרי
זה משוכה ותולדה דקין הוא ומשלמן חמי כזק אכל אם
הכלב כין חמי והנדי דרכו הרי ארמיה וכין מלמעלה
למטה כין חמי ממעלה למטה כזק שלם . וכן התרנגול
שלג כין מלמעלה למטה כין מלמטה למעלה והויקו ארמיה
הוא כך ומשלם כזק שלם . וכן האדם כין מלמעלה למטה כין
מחטה למטה הרי דרכו לרגל וכקפא מיכיה מוי שאכר דלוי כין
לחמירו לשחירו והווי חייב כזק' נידך לשחירם א"ל ודלנו בן
מלמעלה למטה כין מחטה למעלה ויש אחרים הא דנבי קשנו
מראש הגג שויב דווקא שקשנו כדרכם דהווי הכלב כסריכה
והנדי כפריכה וזילוג אבל אם הכלב קפץ כדילוג והנדי
כשדך דהווי שוכיו נביהו און משלמן אלא חמי כזק אפילו
מלמעלה למטה וככדרכם מתי חס הוי הכלים שמוכסו ל

לבוש עיר שושן

הלכות נזיקים באן

ואכלה כרותו והוקה באוכלה כסד כפל הכרות חייב על
שכנס כרות לא קבל עליו נסמור בהמתו של בעל הכרות
היה לו נכשל הכית בהתלק ועל כיון שגמ' :
ד וכן המדבר ב' כ' ד' שיהיה הכרות של כרות אכלת הכות
כפל בעל השדה כסור ואם הנכה או היתקף כהם זה וזה
בעל הסור חייב וזה אכלת והוקה ק' אכלית בעד פהיה
שלא תאכל ויאה הגדום כרסו שומר הנהגה מעליה בעל השדה
לא ידע ה' לא יכילו ודע בעל השדה יכתן לורשות ובעל השדה
מכונן בעל השדה והשומ חייב כבזקי כרות הגדום חיי על
שלא אמרו שומר השדה הגדע והשומר ק' חלה חמר לו פסח
הגדע חייב סכן דרך השומר כבנות כיון שאמר לו הגדע ככף
כמו שאמר לו הגדע והשומר לך חשוכ :

ואם הנוח המררה עם הנחלת על הגדום שלם גם על מקום
בנת ש כוק שלם שאותו הווקה עם הנכל כגורו ואזניה הוא
ועל שאר הגדום מהלך המנובת מאליו ודלק משלם חנו כיון
מאוס נרותו ואם ורק הנחלת על הגדום משלם על כל גרום
חני כיון חטיו על מקום סורק הנחלת פנס במקום הנחלת
אזינו לא לנרותו כמה דברים אמורים כשומר בשל הנחלת
את נחלתו פומר הגדע כבנות חלה אלא עכ"ה הכלב וחרת כרלת
וכשל את המררה משל האם עם הנחלת אכלתם כשע בעל
הנחלת ולא שמר את אשור בעל הנחלת חייב על שרובת הגדע
וכשל הכלב חייב על אכילת המררה ועל מקום הנחלת שפסח
בדום שבוטח' ש' ויא פאם לא הנחלת ועל מקום הנחלת שפסח
או על מקום המררה והנחלת משלם כל אחר המני בעל הכלב
החני ובעל הנחלת החני דהא שבוטח כומר עמו אותו ההיוק
זה כלבו וזה אשור ועל שאר הגדום בעל הכלב כותן רכוש דהא
בריות הוא ואם לא היה לו שיתק כיון ששומר זה האת נשלתו
או שהיה הנחלת של בעל הכלב לא היה משלם לא החני מסוס
ברורות והשת' שום לו שותק שלא שמר בעל הנחלת את נחלתו
אין בעל הכלב שלם אלא רכוש ובעל הנחלת שם חלקים
דקויין אלן רכבו כמות הובא לנכח להשתלם מהיו משלם
מהיו ואם ווקה על הגדום או אשור בעל הכלב אלא רכוש
ש' על מקום המררה והנחלת יבעל הנחלת משלם כל המומר
מדרכי בתן :

שצר בהמה שנפלה לגניבה והזיקה וכתן בסערין ההזיק וכו' סעיפים

א בהמה שלכה בתקום פים לא רשות לךן וזיקתן באן
או בחומי רגלוה ונפלה לגניבת חכירו ונכנסה עני
כרות וירקות הרג זה כפניה א' כנס כיון שחוקיק לפוך פם
הכסודה הערות או הירקות ששוקיעתן בקרקע על ודו פניה
אף על פיו שהיא כבנות מחמת שנפלה על הכרות והזיקת
גדע רכוס ועניוה שלא חמסע בכח ולא נתישק' אכרו איכס
משלמת אלא מה שבהמה ולא כל מה שהיוק כיון שנכנסה גמס
ואש' ואם אכלה עם כרות ואש' ל' כלס מערנש (פרנסו ונפלה)
שם כניכס כל איוס כולו ונאכלה אכליו כודש לכשל ולא תה
משם איכס משלמת לא מה שבהמות לא מה ששוקן כיון שמתק
ירדתה לשם באכונם כעולד אכלת אכל ארדס כדכר' ונאכלה
משלם מה ששוקק כדיון פן המזיק
ואש' טכסה עם פירות כתי לודס ח' ש' אונס השלמת מה
ששוקק כדיון שירדס כ' כרכס פ' תמלתו שפיעה שהיה
לפומרש שלא תדרש' א' תחלתו כפבוסה וכונו באכונם חזיק
אם לא ירדס כדרכה אלא שחברותים ידאסוס עד גמס' לש
משלמת מה שהזיקה דוס דיו כנוי תמלתו כפשיע וכונו כולת
שתמלתו הוקה כפשיעיה ל' להעכוין א' חמת כדיון
ידאסו וזאת וז' ששוקקן ולא חסוכו דמכות חכרותם כנה
סכן דרך להעכויר שפשיעו וז' אכל וזומה לו לעשות שפשיעו

שצנ הכניס פירותיו לחצר חכירו שלא ברשות והזיק בהן בעל החצר אם חייב וכו' סעיפים

א הכניס פירותיו לחצר חכירו שלא ברשות וזיקתן בהמתו
של בעל החצר פטור ואשוריו בעל החצר הוא שתיק כשכר
וכנס זה עם בהמתו טעונה חטיון להכניס אשורן כשעל המגר
השתכר כניסות אשוריו שלא חסוכו פלא ברשות והיה לו לשומר
חטיו עבמו ואם הזיקה בהן בהמתו של בעל החצר כיון
שכנסה או שהולקה בהן והזיקה בעל הפירות חייב ואם הכניס
ברשות פטור ויש חולקין ועל' שותן עכ"ה :
ב כמה דרמו אמרום ששכנסים פירותיו שלא ברשות
כיווקה חמתו של בעל החצר פחייב כשל שפירות דווקא
שכנסה או שהולקה בהן בהמתו של בעל החצר והזיק אכל
אכילתן בהמתו של בעל החצר והזיק באכילתן בעל הכירו
כמור מכני טעיה לה שלא תאכל :
ג וחס הכנסה פירות רשע בעל האגר שנתן לו בעל החצר
שתשרית להכנסו ולא קבל עליו לשומר הכירות חס ה
הכניס' שופה עם דכר של נכסות עד פנרד' בעל החצר
להשת' חסם ונשתלק בעל החצר והני את זה לבדו ובח' ונכח
בהמתו של בעל החצר ונאכלה את הפירות אש' הווקן באכילתן
בעל הפירות חייב כיוון שחוגר בעל החצר להכתק ונשתלק
והניחו לבדו היה לו לשומר את הכנסה שלא תאכל עד שתיק
לה האכילה כהיה חס' כהא' חמת שכנסה לבית שכנתא
ללו ונאחות עם והוכרז כ' ה' השתלק שלא ושתכלה כשורה
בל' שמה ויכיתו נכח פון של בעל הכות ונאכלה את הכנס
ומתה מחמת אכילת הכנס או וכוס חמיו לשם דמי העו וכן
כל כונת כוח ואם אכנו שופס דכר של נכסות אף על פי שפך
לו בעל הכית כה' א' לבדו ככות וכאם בהמתו של בעל הכי

ב וכשכנס לגניבה ונאכל והוא ידע אש' שפגולת ושתק
הוקה כדכנס ונאכל והוא ידע ושומר כשמודש פמתה ונה
וזורה לגניבה אש' שחור פלא לרעס בעל' חס' שתיק
מכני טעיה לו לפומרת שחור מעולה שלא תחזור דל' רעס
כדמיה בשחור שחמות פגולה כסן ורנל כמו שיתבא ליקון
אש' ויהא הדכר ידוע כיון שלמדש הדכר לגניבה וז' חו' לא
חזורת אלונו ולא פגול לש בשחורה כחמות מוכי חס שומר שח
מעולה ונאכלה והזיקה שחור :
ג השמטוד כהמה על גבו קמת חכירו כן בהמה האש
כין הוא של חכירו החמור חייב לשלם מה שהזיק חזק
פידים הוא ואש' הכירות חס כר' שחין וז' שן שערק מתק
שהעמודה בדיוס וכן הדקן אם הכושה שרש' לכה לקמת שח
והזיקה שהכנס חייב לשלם מה שהזיק רחוק כדיוס
ודווקא הכושה וכוונא כווס ששכס חתשס כדיוס שחין
ותוקן אכל את חס קס לה כהא' עד שהכס

לצד פירוש

הלכות נזיקת ספק

דיו

הכלם הם פסור לא הוה אלא גרמא כהוויין:

ד. בהמה שאכלה או הניקה פירות מחובתו לקרקע וצדונו לא בגרמא כושיין שצריכין עדיין לקרקע כיצד משערין הכותב שאין לומר שישומו אותה הערוגה שאכלה לכדא מכחי משפסוד את התווק שמזין אותה בכל פשוטי ערוגה בלדה חכמת בנזקך לבט שמועם הוא ויחבו מנו לומר וכדו שאין זהו משנת לדמי הקרקע גדול קוכה אותה כיוצא מדמיה ועל זה אמרה תורה וכיצד כדא אפר ודקדקי אל ודרשו מהכתיוב כמדא כבית גולא כתוב וכופר פדה אחר תלמד שמזין אותה על גב פדה אחר שאר ושלם התווק הרבא את פהוויין וכדו שגם כהוויין לא וסמיר הרבה כנון אל שישומו ערוגה בתוך חכורת פדה גדולה הרבה מאל אכנה כפדת רק לדבר מועט שהקובי פדה גדול אינו ניתן פחות מכאול פחת ערוגה קדמה לפיכך שיערו כתיבם לנפול דהוה הכותב והתווק וזמרו שישומו הכותב כששים כוכד רזוזין מה שהשירה ושמן מו שאר לקנות ששים חלקים ומד ככדו מה שאכלה שאכל כלכל כות שמה שמזין ששים כית שמה באותה פדה כמה היתה פורה וכמה הוא שיה עכשוו אחר שכמדדו הכית סה ומשלם השאר וכן אם אכלה קב או רובע או אשילו קח אחר שמזין ושלם מה שאכלה עם ששים כנגד מה שאכלה:

ה. ואם אכלה פירות גמורים שאינם נזיכין לקרקע משלם דמי פירות נזיכין כשהוויים הם סה סה משלם דמי פדה ואם ס פירותים משלם דמי שאינם דמי דלמדה תורה וכופר כדא אחר תלמד ש שמזין על גב פדה ס' מודי דנזיק לדה אכל שכי כוין דלא נזיכין לדה כעיוניהו כעו שלמו מה שפסורה:

ו. ובהקדוץ אין לו שכיבוי אלא כגמ' גדולה ולא הני לכולל במזו ראוי לפקוד ולשמול במקום אחר או דבר כפירות שלא נזיכין לו בתווק אחר או מיבו כפירות גמורין ושמן אותו בכני פנאו. וכל כוונא כיוס כנון שאכלה פירות דקל או הקדוץ שר' שקל של חכורת ואכלן אם היה דקל רומי וכדו כו שאין התמרים שזו פיות לומר בכני ענמן שערין אותן כששים אוב קרקע ואם הוא דקל פרוי וכונא כו מהתמרים שלונית כיוצא שפער' הדקל כשניענימו כעש היה פוס וכא הוא שיה עכשוו:

טז. המשטח את הכלב בחבירו או בעצמו וכו' סעיף אחר

א. המשטח כלבו של חבירו בחבירו זין או אלא גרמא כהוויין ופסור דמינו אדם מכל האדם חוץ כדוני שמוס דקדו לנכרו הווקה הוא וכעל הכלב חייב אשלו דביון אדם סכין סהו דע כלבו שאם משטח אותו שנוכך הוה לו לשמרו ולא היה לו להניחו לכת מונה ומיהו אינו חייב אלא מניכוס שאין זה אווק כדרכו אל שוכניו הוא ותולדה דקדו הוא לשיכך אם שבוו בפנמו פסור שכל המשנה וכא אחר ושינה כו פסור והיה זה שוכה שלא היה לו לפסות:

ב. יצר שמירת הסומעוד או בסתן לשומר תם או ליש' שובו ו סעיפים

א. שור המוש' וכן שן דרגל דעדין הן חמת' לן ויכין מקדאו שדו לכן בשמירה כמותה והכו יוכלו לק לדפסם שוריים בחוקת שמויר קיימו שהרפת כותן שאין לך אדם שאינו משמר את שורו לבמות שמירה פחותה ולפ' שכן חייב הכתיוב בתם שלם מ'ש' מוסם שהיה לו לשמרו שמירה מעולה דרר כתב דמנווא נכו מוסר ולא ושמרנו כפלו ב'ומר משי' שלא שמו' נאכל כ"א וע' כפסטיה דקרא מוסם שלא שמרנו שמירה מעוה קאחר ושלם ש' מ' שניות שנירך שמויר מעולה ודרי זה רובו אחר רובו ומדה במורה הוא שאין רובו אחר רובו לט למעט ומיעט שמירה משנה לומר שדו לו בשמירה פחותה. וכן כתב' וכפר כדה אחר משמש שהכעל בעמנו וכפר כדה אחר ומשמש מונה שאיבו חייב אלא עד דפסוד כעין וכפר כפדמנ כ'ומר פוכשע בשמירה ואינו משמרה כלל חייב אכל אם משמרה אפילו שמירה פחותה כסור וכן ברנל כתיב ושלם את כבודי עד דפסוד כעין ושלם את אכנה משמרה כלל סכפ' כה אכל עשה שמירה פחותה כסור ודווקא מועד אכל הם נזיק שמירה הטולה דולא ושמרנו אחרת תורה גבו מ'עד ולא כתב ולא נאמר אלא ושמרנו ומיעט' הוא לומר דלמיעד בגו ליה בשמירה פה אתם לא סגו ליה בשמירה פחותה לשיכך אלא קפדו כפלו. וכן מוסר' או שמרו שמירה פחותה ונא' ויהי פסור כד'א כמועד אכל הם לא כנו ליה בחוכמה ואל בשמירה פחותה עד שפסדונו שמירה מפילה ואזנה פירות מעולה דנת שכול לפסוד אפילו כמות אצובה מנויה ושמירה בחכמה אצובה וכולה לפסוד אלא כמות מנויה אכל הם חייב יכילת לפסוד אפיו כמות מנויה הו כאלו לא שמרה כלל ויחיה אש' לה כלכל הדלת על ידו הרוח אלא לסטום הונואיה דרך הדלת או אחר' או הקרה הדלת והטולתו מנויה דתחילת' כשני' לגבו כפולת הדלת וסוכו כאינם לגבו התווק' לכל שמתווק בשמירה וסוכו כאינם הכא מחמת הכפופה חייב כנון הכא דאזכם זה משמרת פשיעתי כא שאם לא כשפ כה דקול תלויה כוה לא הו וכולם הולפסים להונאה ממנה וכן הוא לא היתה וכולה למתירה אלא כלל כדנה בה כדמה פרה ונראה מהם והווקה כעו אע' ש' שהיא רעוה אן האזכום בה פחתת הכפופה:

ב. ואם שמרה כראוי וכדנה כללה או שפתה הדלת ויבאה והווקה פסור אפיו ידע כלילם שכבר' לא שטרסוהו לנאת בגולה לערות אחרים כיון שגוף אדם דווקא כדנה בגולה אכל אם כדנה כיוס חייב דמתפתח ידע דקלא את ליה והיה לו לשמרו אחרים:

ג. הונוא' ליסטים דם ככנסו תחת הכפוי' ומיובי משעת משיכה או שהכפופה כחל' להונואה דווקא שהונואה כדו לגזולה שפסדוהו כחפוכה או כדכסה ובעשו הם הכפויים אכל אם הונואה כדו לאכדה ולא כפופה לקובא מפולס הדו לא כשפית הכפופה שלהם ולאכוס כע' יד' וכטורום מווקה:

ד. הפורח נדר לבטו בהמות חבירו וצדחה וכפסדה היו זה גרמא כהוויין ויחבו מייב' לס' ההמה דכיוי אדם אפיו פוה הכותל כרוחוק אכל על הכותל חייב ואם הכותל רשוי פסור דמינו אדם כיון על הכותל דא' להמסך קאו דגרמא הוא לא שכל אם הווקה לא שכל אם הווקה מייב' כדוני שמים:

לבוש עיר שושן

הלכות נזיקי מטון

ויוקנה גם הפייל כשור במחירה מעולה:

המחיר שמוכר לשור חסר והזקק חייב שישור שחבר לשומר אשילו שומר חכם שחבר לשומר שכן חייב כדכתובין לענין לעיל פ"א ס"א ע"כ כ"ו ד"ל את המהות לא בשבועה האריך לא מהותו לא בשבועה לשיכר אם היות לאחרים מייב"כ השומר הראשון לפלם לכוון ויחך הוא וישעיה דין פס השני ויחך עלב דבעל הכית שמסר בהמתו לשומר דהוה לאחרים לא מחויבין את העל הכית ויחין לכוון דין פסו שאבו התב סבל אחריו לו רשות לשמור בהמתו לשומר דמי שיר"כ לשיכר כיון שהיא לא כפס כמה שמסרה לשומר אין לכוון דין אלא פס השומר אב"ל שומר שמסר לשומר שאין לו רשות לשמור בהמתו אלא כמו שאמרנו סיכול בעל השמחה לשומר לו אחר דמי שישא פקדוני כיון אחר כו' את המהות לו לכוון דמי שישא פקדוני כ"כ בעל הבהמה פס פשיעה לנגד הכותן סיכול לומר לו לה לא שורת אתה ומסרו לאחר שלם לו אתה ומשעה דין פס השני ויחך על נכ דנבי שאל אחריו כן כע"פ הפסוק שאם שר שחירה מעולה ויחך לא חיות כשור ויחך על נכ דנבי כע"פ חייב אב"ל כ"כ בשבועה ויהיו שחירתו אשילו מעולה חסובה כשועה לנכ"ו כע"פ הכי לא שוכב כשועה נכר הכותן שאפי' התם פ"א חייבתו עתה כ"כ חסוב כשועה כשחירתו אלא חסוב סבל

בכ"א של דניא הוא שחייב אשילו באכסון אכל חייב דשומר שמסר לשומר חסוב כשחירתו הוא לשיכר הוה פשיעה אפי' לנכ"ו ויחך כ"מ ח"א ורבה הכי' לתבע את השני גם כן הרשות כיון וחס מפדיה הימיר הראשון לנכ"ו או לכן כיון או לפשעו הם ככסוד תחת השומר וחייבם ואין לכוון דין פס השומר דכמו שכ"כ בהכמה אינו וכו' לומר נבו אשילו אין רכונבו סבל המסר על דעת אשתו וכיון הוא מפקדו כמו שכתבאר פ"ל ס"ו ר"כ ה"כ הכותן ח"ן לו דין אפי' פתים והם חייבם ולא השומ' הראשון

ג' אם היות שורו של שואל לשורו של משאל או אפיכא כ"כ כתבאר בבב"מ ז':

ההנהגה כחמה אשילו היות קטורה בקשר חוץ וכפרה כלולתא שחיר' ונכ"ו והיות חייב זה שחית שם שכיון שהכית' בחמה זרי היא פשערת וכל פשערת לא אופר לך לעשות היא פועה לברוח כדו להכילין הנער והרו פשע בה וחייב כדוקיה: וכן אם מפר שורו לחם שטנה קטן אפי' עקור השור בקשר חוץ והיות קטור' ויחך חייבין שבעלים לשלם דאף על פי שהו קטור דרך של אשילו שחית בקשר ולהתירו וי' פשיעה כמה שחיר' לאילו לשיכר אשילו שחיר' שחירה מעולה ולא התירו פס את הקשר אלא שחיר' מל' ויחירה ונכ"ו והיות' הכפ"ל חייבם לשלם דה' תחולתי כשפועה נבו התרת' הקשר כיון באיכס שפי' הקשר ויחך' והרי כ"א האוכס מחמת פשיעה דהתרת' הקשר וכבר אמרו דקיימ' תחולתי כשפועתי וסובו באוכס חייב:

ו' מפר שורו לחמ' כ"ו אדם לשומר ופשע כו' א"ה"ם ויחך והיות' אפי' אינו משתתף אלא ככולן זה פשע כשחירתו חייב והשאר בטורים דאוכס הם שלא הו' וכולין לשומר כ' א' הוא אם משתתף באר' אין חייבם וישנו שחיר' ד"מ רב"ל חייבין כשחיר' לזה שפסע כיון שאיך רונה לשומר גם אפי' משלקין משחיר' והרי קטור כולם פשעו נכר הכפ"ל וכולם חייבם אלא אלא כשלקין באר' משחיר' והו' וכולין לשומר בלא הוא הרי הם חייב' הם הם קבלו שחיר' עליהם כשבעל חסר שיר' להם כלל וכו' לשומר ויחך שחיר' הוא בתרניהם לשומר כ"א הוא לשיכר הם חייבם והוא פטור:

ח' משחיר' לאחריו קד' שחיר' ג' או לשומר שבר או לאר' אלו כולם שבר משתתף קבל עליו השומר שלא יחך ושלא יחך כ"ה דברים חייבם שגור פסם אלא אם חסר בו שהוא נכ"ו אפי' חייב' עליו משתתף א' שלא יחך אלא יחך ויחך אלא לא שאל ויחך דשמת' דתית' אשור נכ"ו חן מקבל איכוס כשחיר' עליה למה שהיא ח' חוק מקבל עליה דלא לוק להריו אכל' דלא לוקיה אחריו לא חסוק ארשתה אשור' אין שור מתיב' לנגדו מתנה וחס לא שחיר' והשחיר' כלל ויחך והוה ככ"כ תחת הכעלים וחייבין לשלם תם חייבין ומועד כוח שלם והכעלים כשורים ואם אחר שאיך התם כרשותו של שומר אומר לעולם הרי ש"ך לכהיך לא אחר כלום שהרי אכית' דין לוקחין אותו ל להשת' לכוון מנכ"ו ואם שחיר' השחיר' שחירה פחותה אם שומר חכם הוא ויחך ויחך בקין אפי' תם הוא השומ' כשור דהא בלתי ליה שחיר' דהוה חס' אינו חייב לא כשפועה ויחך שחיר' כשחיר' כשחיר' דהיינו כדלת שכולה לעמוד ככ"ו רוח מנוי' אין עליו להתחייב ויחך שחיר' ודו כ"כ דלא פשיעה הוא איך הוא פטור והכע' חייבם כמו שכבר אמרנו כשע' א' ש"ם שחיר' מעולה ולא יחך ג' חייבם כשחיר' פחותה ואם מועד הוא או שהוה כ"ן ורגל נכ' בעלים שחיר' שהרי כבר אמרנו דשע"ד' שבו להו' כשחיר' פחותה ואם שומר שבר או שוכר או שאל כ"ה הוא א' סגו להו' כשחיר' פחותה שהיו להם להתחייב ויחך כשחיר' שחיר' שחיר' ועליו שחיר' פחותה לנגדו כשועה הוא יחך דש"ה אנכ"ו ואב"ד לשיכר' הם חייבין אשילו אם היות אחרים הם חייבם אפי' ש"ם הוה השור נבו בעליו ושחיר' שחיר' פחותה הוה פטור נבו שאר השחיר' חוץ מ"א כיון דשחיר' פחותה היא פשיעה אשילו לנכ"ו בעל' הוה כמו פשיעה לנכ"ו ויחך ויחך חייבם שחיר' אשילו אין לשומ' לשלם אלא אם שחיר' שחיר' מעולה אשילו הם שחיר' ואשילו כש"ל פטור ויחך על נכ דשאל חייב באכסון הו' מילי לנכ"ו הכפ"ל שיכ' דשוקה ככהיה שהוא שואל עליה אכל לכוון ונתק

ש"ו וכתמת הקצבים שמוקדו בו כ' סעיפים

א' מי שכתמתו רגלה לוכס ל' שדה מכירו ומותקו וכל בעל השדה להתירו ולמתות ככלל הכמה ששומר בהמתו סג' תכנסו לפדה ויחך אולומרה ואם לא שחיר' הוה חייב' חייב' כ"כ כיון ויחך וכל הכמה וכול לומר לבעל השדה ג' ש"ך כ"כ שלא תכנסו דהא קיימ' לן אפי' תמו ק' להרמין את עמו ש"ל ויחך וכל אדם חייב לשמור בהמתו דין תורה:

ב' הקצבים פ"ה הם בהמות לשחוט כיוס השוק אם חזיקת אפילו ברישית רכבים מתרין כע"פ: ש"ה שפחם שישמרו ואם לא שחיר' שחיר' חייבין לשחוט שחיר' שחיר' וזמור' לבעל' כ"א ומכרו הכסר שלכם אפי' על פי שחיר' לנכ"ו חייב' חייב':

ש"ח הכנים שורו לחצר שורו שלא כרשות או נתן לו רשות להכניסו וכו' סעיפים

א' הכנים שורו לחצר מכרו שלא כרשות וכמה ש"ו של בעל החצר פטור וכן אם שווקו בעל החצר כשור סיכול לומר כיון שהכנים ש"ל לא לרשתי לא לרשתי אלא כוונתי כוונתי הוה חייב לשלם כוח שלם אפי' על פי שחיר' לרשות לרשתי

ב' רשותו אין לו רשות להזיק:

לבוש עירשוטן

הלבוח נקי שטון

רמו

ד להד' מ'בחין כשכבוד קודם שילך לנחה ומויב לשלם לו הולד:
 ד שור נבגח ברה מעובר' והסבלה אין שטין כחת סברה כבני
 עממה ופחת הולד כבני עממה שאלם כן אתה מעבדי
 את' המיוק שיהי נרדף לשלם הרבה אלא שטין הכל ויחד הכל
 היתה הפרה שזו קודם בגויה ובהמה הוא שזה פיה הוא הכחש
 שלה ומשלם הכחש כולו אם הוא מושג או חנוט אם הוא תם:
 ה היתה הפרה לאחר והולד לאחר מזה שכתפתה מחמת
 חיבתו ונמנה שאוכה שחוב' עכשוו ככתמולה הוא לבעל
 הפרה לכדו דהא גזל לא חמי מחמתיה שומכה אבל מה עת
 שכתפת מחמת שמתחלה היתה בראית גדולה חמה שהיא עתה
 שאותה הנכס בא לה מחמת הולד לכפוך שכח אותו הנכס הוא
 של מנהיגם והככל הוא לבעל הולד לכדו:

ת שור שהיה רודף אחר חבירו או שנים רודפים או שנים נרדפים וכו' ד סעיפים

א שור שהיה רודף אחר שור אחר ויחזיקו זה אחר שורק הויק
 וזה אחר לא כי אלא ככלע לקה היש' ה' ויחזיקו שטין
 ברומוזיק טוען שמא ואם שטן הכוון אתה ונדע שסודך הויק
 כשכע המוון הוכח שאוכהו כד' לא כעונד שהתשלומן הוא
 מן הדון אבל בתם שהתשלומן הוא קדם פטור אף מהיסתכמו
 שכתבאר פעמים שאין כשכעין היסת הלא על טענת ודאי ועל
 דכר שאם היה מודה היה מתחייב' אמון אבל קבא' אם היה יחזיקו
 היה כפטור הויקל והוא קנס:

ב הוהכנס סוורוס רודף' אחר חמד ועדים מעודים שראה
 שחתה מהם ננחו ולא נהגו ועדים אויה מהם הוא הכי: נז' זה
 אויה' שלו לא הויק לא השכנו וזה האחר שליו לא הויק לא השכנו
 שניהם כטורים שכל אחד וכולל לחיותו עד שזכיר לחייה אויה
 משהיה הויק ואם שביהם שלוש' אחר' הם תמים הריזה כועל
 מחמה מני כוח יוני' הקטן שכשניהם יואם הם מועד' משלם כוק
 שלם מבכסו דהא על כל פנים אף מטרורו המועד' הויקו - כד' א
 בשמיני הסוורוס הם כפניו אבל אף מת' אחד מהם או כאכד
 אם הם ה' ח' כטור אף על פי ששביהם של איש אחד שילחלו
 הבא ראייה שזה החי הוא שהויק' ולא שלם לך חני כוק מנויו:

ג היו שנים הרודפי אחד גדול ואחד קטן והיו שביהם תמים
 הכוון אייה הגדול הויק והקטן הויק או שיהיה
 אחד תם ואחד מועד כהוון אחר מועד הויק והקטן איך
 תם הזיק האש' ומשלם המוון מניכוח מנובו של קטן או
 מנובו של תם כמי שמודה ביזה כרמים אחרים כשביכוח טוען
 שזה הגדול הויק או שאם החמוד הויק והמוק טוען קטן
 הויק או תם הויק או יתשלם אם שיהיה חוד דיון מהם שכתב
 שחא הגדול הויק כל' לא שייך לומר שאם יתברר שהקטן הויק
 חחל' לו עליו כמו בשענו שחיי והודה לו כשעורים לביכך נרדף
 המוון לשלם מה שחוד אבל אם הכוון טוען כמו שהגדול הויק
 או שהפוע' הויק והמוק איך יתקן הויק או תם הויק שכתב
 היסת ויפטור אף מן הקטן והקטן כירוב כעטנו חטין והודה לו
 כשעורן שכתבאר יכינו ועל הוון מ' סעיף יב':

ד היו הגדול קנים אחד גדול ואחד קטן והמוק שמש
 אחד גדול ואחד קטן ושביהם תמים הויק אחר גדול קטן
 אף כתב גדול וקטן הויק את הקטן והמוק אחר לא כי' אף קטן
 הויק את הגדול וגדול הויק את הקטן או שיהיה אחד מהם תם

כ הויק שזר זה את שורו של בעל החמר או שור אחר שכתב
 ליה החמר אף על פי שגם הוא ככתב שלא כשור' יכינו כאלו
 הויקו כרשות הרבים ומשלם תם חנו כזו ומועד כוק שלם לדגני
 קרן לא חלקה התורה בין רשות הרבים או רשות הבוים:
 ג קלקל זה השור את החמר כנון שחמד בו רבות שטין ומעט'
 בעל השור חייב בכוקי בעל החמר וכעל החמר חייב בכוקי
 הכור מכני שיהי לו לשמוחו:

ד ככל שזר זה לכור שחמד והכאשו את מיומו אם הכאשו
 מיד כשעת כפולה הנו כמו מווק כידים חנו בכוקי המים
 ואם הכאשו לאחר כפולה כשעה זה השור בעצמו כמו שאר תקלה
 שחשיב ככור והיה ליה זה השור כשאר תקלה שהיא כור והמים
 משזכים ככלום שהם משלמלים ולא חייבה התורה על כוקי הכלום
 כבור כמו שיתבאר לקמן בדבני כור ב' פ':

ה יואם הכניס זה את השור ברשות בעל החמר בעל השור כטו'
 בכוקי בעל החמר ואם הויק שור של בעל החמר את שור אחר
 שכתב כרשות אף על גב דברשות ככתב כטור בעל החמר דאף
 על גב דהרשעו כנוס ושחמדו קאמר ליה ואינו חייב עד שיקבל
 עליו בעל החמר ככיום לשמוחו: ועל אחר' לכיוון שכתב לו רשות
 לוכסם הנו כאלו קבל עליו שמידתו ודוקא בכיוון מקבל החמר
 קבל עליו אבל בכיוון' דאית ליה מעמא' אונו חייב עד שיקבל
 עליו שמורתו:

שצט פרה שהויקת גובה מולדת ושור שנתח כפרה שוכרת כיצד שטין אותה וכו' סעיפים

א אף על גב דקיימא לן שהתם אינו משלם אלא מנובו פרה
 מעוברת שהויקה גובה את הכני כוק מחמה ומולדה מפני
 שהוא כנובה ואבילו יוצא לפרה משתלם כל חנו כוקין מן הולד
 שהוא כנוב' אבל תרנגולת שהויקה אין ויבין לכיוון שכי שזכה
 בגובה אף יוכדנת ויחברת חמה מיהואם הכינה ערוך א'
 אגודה כנובה זה אחרים שנוכין מחמה דמלא גובה היא:

ב פרה מעוברת שנתנה וכמלא עובדה כגדה ואין ידוע אם
 קודם כנובה ולדה וא' לא היה הולד ששיעו כנובה ואין לו
 להשתלם מן הולד כלום שהייתם אינו משלם אלא מנובו שהיא
 הפרה או לאחר כנובה ולדה והיה הולד תכונה כשנתנה וסוע
 ככנותה וא' היה לו להשתלם גב כן מן הולד שהרו היה כנובה
 בעת כנותה וניכה מזה אין בעל הפרה ככנובו וכל בעל הולד
 לחייתו ולומר הפרה לכה ננחה חמר מולדה ואין לך להשתלם מן
 הולד כלים עד שזכיר עדים שנתנה קודם שילדה הימע' ה':

ג וכן שור שנתח את הפרה ויהי ע' ברה ככתב חזקן וישי
 אם חיותו כנובה הסולה ומי' כעל' השור ככנובו או אשילו
 קודם כנותה וזו אין בעל הפרה ככנובו וכל בעל הולד
 שהכיון טוען כרילו דח' כנובה ולדה ומי' לשלם לו והמוק טוען
 שחא קור' כנובה ולדה ואינו חייב לשלם לו והמוק טוען
 ממוק כנון שהשור עומד כאנס אבילו הכי פטור ממוק מן הולד
 דמוקתינו ליה השור כרשותו כהו שניה עד עכשו והיה ליה
 הכוון מנובו ועליו את השור כרשותו ואם לא יכיר ראייה כטור אבילו א'
 משכונה הלא רימוך שכונה עליה דנתבט אלא כו' הכי דלוגי
 אבל הכא דקבט' א' הוא דהא קיימא לן מניכוח שחוד הוא וא' הוה
 מודה היה מחברת לכפורה כתי לא מחייבין עלי כשכונה מיהוא א'
 תש' הכוון וטוען כתי אם תכנסו כל' עדים שיש לו מנו' ל

לבוש עיר שושן

אחד מהם מופד הכוון אומר מופד שוין את הגדול ותם את הקטן והמוזק אומר תם הוין את הגדול ומופד את הקטן כפ"ה וחס לא הכיז לרזיה כרורה פסור המוין דמו ליה ניה פנ שטכו ששוין יהודה לו כשעורין שכטכט שכובת הופת ו זכטור אף מרזו שעורין וזכ מוקס וז מילוק כדון שכטסיף זה ודון שלמלה כספיק הקודם זה דכדון שלמלה אכזי חס תפס הכוון ככני עדים את התם אז את הקטן לא מהכי ליה תפסיה ומיוויאז מירז נפסור הכוון לגמרי וכדון זה חס תפס כדיוק כרזה והשתלם לגדל מן הקטן ולקטן מן הגדול כמו שאזר המוין כדיון שלמלה כיון שאין התכופה אלא על אחד מהם ועל השני און לו תכופה שהרזי חמל עליו לפוךך אפילו תפסה לא מהכי אבי כדון כספיק זה כיון דמכל מוקס זה לו תכופה על כניו מהכי ליה תכופתו לאשתי' לפחות כמו שיהי' שלמלה כיון אפילו תפס עדים ביטל כמו שאזר המוין אבל אינו ביטל ככו דכדיו כיון שתפס ככני עדים אבל חס תפס מלא ככני עדים וז לא מנו דלא היה דברים מציגים מהכי אפילו כדון שלמלה וכוטל כמו שאזר הוא וכל זה דיוקא שתפס קודם שכא לכות דין אבל לאהר כאל לכד לא מהכי ליה תפסה אפילו לנוטל כהדין המוין וע' פ"ה סימן ט"ז

הא שור שננח וחזר וננח ואם תפשו נזיק וחזר וננח וכו' כ' סעיפים

א ככר ועפתי דדון שור תם שטכא התלם מנוטל לפוך מר שכנת פסס ראשון נפשו והמוין שמוין שותקין בו ואם חר אחר כך וכנת שר אחר כל הארץ משפיר לפי תלקון כינת שור שיהי' מציגין ואין הכבלה ופס כלום הכינוס לביוון כו' ק' וכעל השור ק' איה מור אחר כך וכנת שור אחר שגזק מאתים זאין הכבלה וזה כלים האחרון כוונת מהי ועביון שלכינו והעגלים כל אחר כיטל תמימים מור ונכנת מור אחר שגזק ר' ואין הכבלה וזה כלים האחרון כיטל מור ועביון שלכינו חמשים והכוון הראשון פס העגלים כל אחר כוונת עשרים וחמש וכן פ' זה הדרך מלקיים והולכים שכל אחר משפיר בכל נזונות תמות הניטו שיש לו כו':

ב כ"ל א"ל שא' תפסו אחרת מן הכווןן אבל חס תפסו אחר מן הכווןן נכדור ממוני כיוון מנוטל כההיא הכ"ל ששעשה כמות שזככה מני כווןן ופס יסדורו ואב"ל חס וורה המוין לא ופסר כהודאתי כיון שמוזק בו כשעה עליו שומר שכל לביווןן ואם יזא והוין אזתי כיווןן שפססו חובב והעגלים פטורי שהרי לא היו יכולין לשמור' שלא היה כדשות' כינת שור שיהי' מאתים שנתו והבסדר מאתים ותפשו הכווןן לבכו מחנו מהי חס כיווןן מנוטל ומור וכנת והבסדר ק"מ הני כיווןן אזתיין תפסלם מני כווןן פ' והכווןן הראשון שתפסו שתפסלם מני כווןן שהיה לו בו והיא שלמים והכעליו כושלים מהי שלמים וכן כל כיוונא כזה:

תב שני שזורים שחברו זה בוח והם תמים או סיעדים וכו' סעיף אחד

א שני שזורים תמים שחברו זה בוח שמלמון כמותי מנוכזן כינת כיון חס אחר הוין כחכורו שיהי' מהי והשני הוין בו שיהי' חמשים און אחרים והשלים לוח תמימה מנוטל וזה י"ס לוח פטורים וחמשה מניפו דראשכו משרת לוח לו אלא אחריו' תמימה שיהי' כיווןן נכא כמתאים שיהי' כיווןן וחמשים הויןן זה יותר מעלים לוח תמימה מנוטל ואפילו ככדך אחד מהם לא

הלכות נזיק סמון

אחריו ונכד כשל האכוד כל מני כיוון מנוף השני והשני און לו מהיה לנכות שהרי אינו השתלם אלא מנוטל מוזק ל' אחריון הכו דמיר שנכחו איתו וזה כל אחר כש"ל ככדרי מני כיוון ומכסה לחבורו ודיוקא ששורה כל אחר דמימה שכווןן אבל חס אינו שור כל כך אינו מככה לו רק מה שיוכל לנכות מנוטל דהא תם אינו משלם אלא מנוטל ואם שכניה מציגים מענינון כמות כווןן שלם ואם היה אחד תם ואחר מופד מופד כתי' כמות כווןן מופד לתם יותר ממה שהיוקו זעלם כמות כווןן שלם כיון חס הוין מופד כתי' מזה ויהי' לא היוקן אלא חמשים משלם לו פ' חס כמות כווןן שזעלם לו חס כיווןן פ' שזיוק תם כמות מזה והמופד לא היוקן אלא כ' ונכה לו כ"ה ומשלם לו כ"ה י"ט אומר' שכל זה מיוור דיוקא כשהתחיל לבנוח כמות כווןן וכמו ש' איתו ופס דרזו א' סמוקן אחר מותק הניחה והתחילו ככתי' איתו וכדבריו ואחר מור השני וחכל כראשון אבל חס אה' התחיל לבנוח את השני ופס' השני ככדור והויןן כון כדור אחרת נניחה כון אה' התחיל משלם והשני פטור שכל האכדנה וכא אחר וזכיה בו פטור וע' פ"ה סימן ט"ז כפ"ה י"ג כפ"ה י"ג אכשום שחכלו זה כיה

תנ שוין ששריח לניזוק ואם פחתו או דהוירז וכו' ב' סעיפים

א כתוב כדון המוין ממוני מניכור כספ' ופס' לכשלו וזאתו ה"ל דיוטכר בוויח הוד דהא ככר כתיב זעלם ונא לרכות' אפילו שיהי' ככר וזכינו סוכין הוין תלמיון תפסיל און דרז' פוכין הוין תלמיון כ"ס השכרים חזותו כלו פ' זמיו ששכ' לביטל זעלם א חס ת' כשזלמיון לכוכך חס אה' קודם כליו איתו פטורים וכן לו המוין כלו שלם לכיוון ככד' הכלו ששכ' והוא נקטו השכרים אלא שמוין כמה בשמתי דמוני ככדור השכרים ונקח הכווןן השכרים והמויןן שלמים עליהם:

ב וכן חס הויות שור און אחרים ותן לו שור אחר מו תפסע לא שיון חס ששפחה חסמת מותק ושלם לו ואם ככתמה משפ' מותק' עת ששעה העמדה כדיון כיווןן שור שיהי' מאתים שנכחוה צמת והרזו הכבלה שיהי' ששעת מותק מזה וככד' ע העמדה כדון פסחה וזכיה שיהי' א' אזתי העפסר על הכווןן זאין המויןן משלם א"ל אמתים חס היה תם ואם הוא מופד אינו משלם א"ל חס דיון זה למרזו מקרא דכתוב והשתי יהיה לו שהיה מוותר שהיה לו לכתוב שור תמת שור גלישתין וזמת יהיה לו למה לו למרזו השתי יהיה לו לביווןן ואחרו כגמרא חזו אה' אלא תפסומוקן או למרזו ששיון הכבלה לביווןן מוכפך וזיה לכעליו וככד' דהשתי אפילו חס הכבלה לביווןן אפילו וזיה ככד' ושריפות היה וזיה ליה דהא אפילו סוכין וכל לותן לו דודיה מכתביו ותקני' לא כדרכב והמת יהיה לו אלא לכתב ככלה כלומר שהיא הכווןן משפל ככבלה והכווןן אחר קרל והמת יהיה לו דרמשת מותק קאי כרשותיה כדיון ואם שפסח ופמת דמי' משעת מותק עת שעת העמדה כדיון פסח' דיווןן הוא ופסח' ונשום שהיה לו לוטלל כה מור שהיה ולא היה לו להשתי עת ששפסר לכוכך דיוקא שגורע לו לביווןן כשעת מות' אבל חס לא כודע לו מור כל השפסעל המויןן עת שגורע לביווןן שכל זמן שלא ידע היה לו לשעות וכן חס הוולה מעשה שגורע לביווןן עת שעת העמדה כדיון שיון מה שהיה שיהי' כשעה שגורע לו ולא כשעת העמדה כדיון יזא דכוולא אינו תלם כשודעת הכווןן אלא אפילו לא מופד ל' הוין של כיווןן כשעת' כדוריה ת' מלא כשודע שישלם כס' אבל כוולא דמאי ב"מ כדוריהו וממה שכלומר ונס את השת

על זה שהיו שני אחים הורקנו' וארסותכולו' שהיו מרוכזים על המלוכה כירושלים היה הורקנום מכפני' וארסותיהם כחן וככל יום היו אותן שפכנים מוידון דיוקן לתן מעל החומה מתרחת להנשכה בקופה לאותן שכחון לקבות לתן תמידן והיו מעלין להם אותם שכחון את התמידן היה שם יק' א' אחר להם כל זמן שעוסקין בעבודה און כמשרין בודכס למחר הורידו דיוקן כקופה ופעלו להם חומר באותה שעה אמת ארור האיש שמגדל חורין ככל מקום ימל כרמך בניירה הות' שלא לגדלן אצו למשיח כהן עורות דאלו' למוכרן לגוים אף מרוריותא אסור כדכתבין טעמא לכבוש עשרת זב ס' ק"ף :

ג ואסור לגדל כלב דע' אלא ח"כ הוא אסור בשלש לאותם של כרזלוקסור כהן משום דכתיב לא תשים דמום בביתך וכשאינו קשור הוא נושא' ונבכס וזאפה שכאה לכוני מבלת מורחתי מיהו כעור השמוכה לכרז אחרו שמותר לגדלו הוא שומר הכות אבל קוסרו כווס ומתרה בלילה - יא' דהשת' אצו שריון בין הגוים בכל עכוין שרו שמכיון לו נ"כ לשמור הכות כמו בעור העמוכה לספרותו חו מוא עמא דכר מיהו אם הוא ידוע לכלב דע שום לחוס שזוכ כבי ארס פשוט א' אסור נ"כ לגדלו אלא ח"כ הוא קשור בשלש לאות של כרזל :

ד מו שכפלו כלבכים וסורים כרושה און מחויבין אותן למוכרן כומר מעכו שום לוי ויוק מוא שגנך למוכרן כולל ח"א מוכרן מעט מעט :

הז שור שנחג ומכרו מוין אונחא ובורד' סעי'

א שור תם שהוין מדוכו שמשלם מנוכו אם מכרו המוין אצלו עד שלא עמד כדון אצלי שהוא מכור ויכול הלווק למרנש בו מ' כ' הן המוין וגובה וקווק ממנו חומר הלווק וגובה מהמוין שמכרו שמון פכנש קולו שו לו ולא היה לו ללווק לוקח אותו עד שגובה הכיוון בוקו וואס מכרו כיון הרי מכור וקשותפשוני וקשה הלווק :

ב שחטו היזוק גובה מכסרו ויא' שגנך לשלם גם כמת שחט' וכן א' אם כשתם בו חייב ללווק שכירות בתנו בחתמה מה טעשה עשונו לענין למרנש בו מ' יכא ונגכה הכיווק ממנו :

ג כד"ל שאמכר או בתן קודם שגמר כדון אבל אם עמד כדון ויח"כ מכרו או בתנו בחתמה לא טעשה ולא כלום שכרז וכה כו' הבניין בהעמדת כדון :

ד היה המוין חייב לבעל מוב אצו' חל' שיעבדו קודם וקדם הכ' ונתפש קודם לנזיק אינו כלים ויכול הנזיק לוקחמו מידו דהא כיוון משלם מנוכו וי' ד' דיוק' היכא שיוכל הכ"ס לגבות ממון מקום אחר אלא היה הורז אחיותקי מכורש לבעל מוב שכתב לו לא יהי' לך פרעין אלא מזה וקדם המוב לנזיק בעל מוב קודם דהא הוא כמו אינו יכול לגבות אלא מנושו :

הי בור באווה מקום חיובו וכמה שיעור

ובל משפטי בורבו רח סעיפים

א בור הוא מ' אכתיב ביוקין דכתיב כיכורה חיש בור ונחל' שמאחר שגברו הוא כתיבוב ככונן כיון טעשה דכר המוין כר' ה' חומר ממונו שמוין במקום שפשוט אצונו וו מתקומו אלא שיהיה בחקומו והעובר עליו כיוון ויהי הכ' ותלדתי הוא כל הדומה לו שהיו ממונו ויונח בחקומו ומוקן ל"ש אם הוא בעומק או זכנכה או חכ"י לא יהי ולא זה אלא ששפך מוס כר' ה' והמולק כהן שור או חמיר חייב :

ב כתיב כי ופתח אש בור או כי וזכרה אש בור או כי ופתח וכל שמה שור או חמיר בעל הכור ישלם כסף יזכר לכעלו והמת יהיה לו מרדתו ושתת וזכרה ש' א' אחד הכורה בור ויחד השותם כור שכתבו אחר וכשהו כרזיו וכא' ונלמו קוים :

ג חצר אחר כור וכשהוה שכתבו חור ונלמו וכלל שמה ונ"כ בעל הכור שכתבו מ' כ' וזה האחרון בעור שמי האחרון לא טעשה כלום ואם שתמו בעבר וחור והויא את כל העשרה האחרון חייב שכיון ששתמו בעבר כשתלן מעשה ראשון ונפשה ה' א' בעל התקלה :

ד אחד החבור כור או הלווק בור או שניתן לו בור בחתמה חייב שכ' בעל הכור ישלם כור שמי לו בעליה מ' מ' ז' ח' חכמ' כור כרשותו מ' ח' או שמכרו בהמה והיה כרשותו אע"פ דכתיב אש בור ולא שיר בור כדכתיבין למחר כספיך שאתר ז' מ' א' וי' והוא כרשותו חייב לכתיבו או לתלואותיו בעבר ולא טעשה הרו בלולו הוא חסרו וחייב כנוקין וכן אם כרה אחר כור כרשותו ובעל החצר חייב בעל החצר לכמותו ואם לא כסה הוי כולו חמרה הו' כעצמו חייב על כוקיה והכורה חייב לשלם לו בוקי חמירו :

ה ודוקא שמכרו בעצמו כר' ה' או שמכרו אחר ויש עלו לכמות

תה אין רינין נזיקין אלא כעדות כרורה

ובו ב' סעיפים

6 אין הכיווקן משתלמן אלא כראווה כרורה וכעדות כרשה שלח תאחר הואלו ואון מנוו כרורות הסמוס וכבררות האין אלא העבדים והרועים וכיוצא בהם והם הם העדוה שארו זה כנח או הוין לחדם שותצין להם אין הדבר כן אלא לשלם און מחויבו חתון אלא על בני עדים כשרום שיעדו ככ"ל הוין מן כולן את העדים אלא ככנו בעל דין כיו כסאר דוכו ממומת :

ב שור שהיה רונה וכמא' שור הרונ ככרו אצלי שזה מנינח וזה מושד לכנח זה מנוטך וזה מושד לכשך און אומרים כרוע שזה כנחו או ככסו ואצלי נתל האומר כון הנמלים וכמא' הרונ ככרו און אומרים שזה הרנו ונח' לשלם אלא ח"כ ואמרו עדים כשרים שראו שזה הרנו או בנחו :

חט אין מגדלין כהמה דקה ביישוב וחזיר

וכלב רע בכל מקום ובור סעיפים :

א מחבו שבהתה דרכה לרעות בשדו' אחרות והווקה מחיו תקבול' שלא יגדלנה שום ארס במקום שדות וכרמים אלא כיער' ואצו' בכית אחר ואצו' שאוכה שלו לא אחריון חוקה שאלו ארס מוטא' ולא לו וכולאן ושמרנה והחירו בה החמוס כדי שירחיק הארס שלא ויוק מכירו ושאוור לחדם שויוק את מכירו ויחיה עיקר תקנה זו לא כתקנה אלא כא' משום שזכ' ח' אכל אחרו שמגדלין ככוריא וכמכרנו שכתבו' ש' כשאר מקויות ככל' והארז' שאון מנוו שויונו שרשאל שדות כיו' אצו' כ' ע' על :

ב אחרו לא' וגדל ישראל חורין בכל מקום אצו' למשוך כון עורות ואון נדך לומר לשמרה וטעמא שגורו חמרו' וקוללו' על זה משום מעשה שהיה כשטרנו ככו שמנוכאו זה

לבוש עיר שושים

חלכות נוקי ממן

אלא אם כן נפלה בו בלילה ומרעה או שומא ואמלו וכלה בו
 בוים ודעות כתמטט כדאם פהם ככל לתופה ארם ומת אפי
 היה שומא או נפלה בלילה בין שהיה בין חרוץ או שכר פטור
 ואם יזוק בו בלילה אפילו בוים הייב שאין דרכן של בני ארם
 להתכיין כדרכו ושעמא לכו פשה האדם מהלך עיניו למעלה
 ואינו מסתכל תמיד לפניו רגליו למטה לפיכך לא איבעי ליה
 לעונבו והיה לו לזה לוזהר שלא לעשות תקלה ברשות הרבים
 שמה יכפל בה ארם וכשר פקח שחוק בו יום כש פתחיו
 נ"כ כעל הכור נגם השור אינו מתכוין שלא יזוק רק מחשבו
 מיתה הוא כוזה ויש פטורין בוים אפילו מכזקי כהמה פקחי
 משום דכהמה עיניה למטה ודרכה להתכוין שלא תזוק כלל
 בא וכן הלכה ככר פטור שלא יכיל הכל בין שכר לנמי
 ועל הוון דכה מותיה פטרה רחמנא באותו כסוף
 וככלום שכרות אבי וכל שהוא לו היא מותיה
 ככ כוסה ורזאו אפי' פשתלע מתוכו וככל לתוכו שור
 או חמור ומת פטור שד' לא יכנסו הא אם כספו פטור ואין
 צריך לת' ארעו כספו למטמן
 ככ כסוה דכר סיכול לעמוד בפני שוריים ואינו יכיל
 לעמוד בפני נמלים והלכו עליו נמלים ולא כסלו
 כי אף כתרועה הכספיו ואחר כך הלכו עליו שוריים וכסלו
 כי אם אין נמלים מניחם באותו מקו' הדיו פטור' השויר'
 חשיב זה שיהא דלא אסוף ארעיה שוכא גמלים ויערעו
 ויכא אפי' שוריים ויכלו בו מיתה אם ככל לתוכו בתל חייב
 אפ' כיון זה היה ליה לאסוף ארעיה ואפילו על מל פקח
 חייב דהוא יד' ורזאו מחסו' לא כוזה בו וכשר עליו ואם דרך
 סיבא שם נ"כ נמלים אפילו פקחים רחוקים חייב אפי' על
 ששוריים כדפי' בא חכ' כד הוא ליה תקלות' כשציע' נבוי נמלים
 דה' ל' אפיקו ארעיה שחא יכאוו ויערערום פו באו' נבוי
 שוריים וחייב דרבים זה מחמת פשעיה בא דחתיך פשע
 בו נבוי נמלים שבו ארעיה ככל לתוכו שור זה
 ככ כסוה אפילו אכיל לעמוד כספיו ורזאו ויכול לעמו'
 ככ כסוה נמלים והתלע מתוכו וכפ' בו שוריים ולא נמלים אפי'
 על פי שנמלים מניחם סם תמיד והדיו הוא פושע נבוי נמלים
 אפילו היה שטור של השוריים דרבים הוא דלא ה' לאסוף
 ארעיה שיתלע ולא אשד' ביה תחלתו כשפשה נבוי נמלים
 ופשו' כראובן חייב דשא לא מחמת הפשעה ככל אף מחמת
 הה' אפי' שחא אופי' ופי' לת' ופשו' באובם ויש מחלקי'
 ואמרום הא פטור בכספיהם סיכול לעמוד בפני שוריים
 ואינו יכיל לעמוד בפני נמלים והתלו מתוכו בו והיוו שכספו
 פשו' אינו יכיל לעמוד ככל כספיו נמלים אלא שיש ופקרו
 כפי' נמלים וכל שור ונבוי שוריים יכיל לעמו ופשו' נמלי'
 ולא פטור עליו אלא התלע מתוכו וככל לתוכו שור ומת אז
 פטור דאף על פי ששכספיו נבוי נמלים לעמו שור לא פשע
 שהרי שם ועבור עליו שור לא יכיל ויש ויעקרו עליו נמלים
 ובלוה מיד ואחר התלו וזו לא יעקרו עליו שוריים פקחים
 בוים שיהו ורזאו פטורין מחסו' הולך אם ככל שור פקח
 כטור שאין זה תחלתו כשפשה נבוי נמלים ופשו' באובם
 לשוריים אבל אם כסוה כענין שכספו שוריו נמל לא יכיל
 מיד אלא יתקלקל כענין שכספו שוריו לא יכיל
 שם ושכיו נמלים והתלע מתוכו נבוי שור חייב דחמורין
 מנין ששכספיו לעמו שור זה שפשו' אפי' רזאו ויכולו בו
 אחרי שיעקרו עליו נמלים ויתקלקלו פשע כאו' נבוי' קובא
 ככל כו' אחר פשתלע עתניו

כה כור של פשו' שותפין הדיו פשו' מחוובין לכפיתו ועבר
 עמו הראשון ולא כוסהו השני ולא כוסהו פשו' חייב
 עד שומא הראשון לכיון את כספו שוכסו והי' לו אז כספו
 הראשון וכתמיוב השני לכספו
 כו כספו הראשון ויכא השני ומזאו מנולה ולא כפיה השני
 חייב ועד מתו והיה השני לכדו חייב עד שידע הראשון
 שהכור מנולה וכדו שוכסור פועלים וזכרות ארוים ויכסו הכל
 תקלה שאירש כוככך זה הזמן השני לכדו חייב שהוא פשע
 שלא שומר וכל תקלה שאירש בו אחר זמן זה פשו' חייב
 לשלם שהרי פשו' פשעו בו ויש אירש פשו' לשני בשמא
 מנולה נוקטין זמן שאינו פטור פשו' וזכרות ארוים אלא
 שאינו נר' הרועה
 כז כו' מי שאמר שאם אינו מוכא לקבות ארו' מיד אף כיווק
 בו מתין לו זמן עד שמוכא לקבות כשזוים
 כח כל הבין וקי' אם הוא דבר שאין דרך המון כשעמו לפתק
 אין מחוובין אותו לפתק עד שוכסור פועלים והני מנולה
 דאבו כיון שוכסו כדאוו והתלו אבל כור שהניחו מנולה
 פושע הוא ולא לתר חייב ככזקין
 כט התכס' כורו ככספיו של שכורו וכל ככל ככספיו ונשל את
 כספו ככל הכור חייב ואין ככל הכספו נר' הדיועו
 פשע' דרשאל כל א' לוקח את מל' שוא היה לו לשמו את כיון
 ל המוסר כורו לשומר לשעור השומר חייב ככזקין ואם פטור
 לחרש שוטם וקטן אפי' על פי שהיה מבוטא שבת' יום חייב'
 משכיו ששכור עמו להתגלותו ואילו אין כיה דעת לשומר שלא
 ותגלה או אפילו אם הם עתים ובלוהו הכפל חייב שלא שעת
 כלאו
 לא כור שכרו וע' מד וככס' בו ארם הרחיבו או לפשעוק
 ועמד שור על שבתו ופשע קיל הכספ' שוככ' ויכל לתוכו
 בין מלכבו בין מלחמיו חיי' ככל הכו' כמו שכב אחריו נר' כור
 שחויבה פשו' תורה בין להכלו בין לחסו חייב ואם מלכבו
 ככל הדיו שהכל עובדיה נגם שכל מלחמיו ככל הדיומת
 מן החכט לפיכך ככל הכור לעו' חייב אפילו השור כקח
 זכוס דלחמיו לעול לחכש' ליה לעיניו ומול הבא חייב
 שקול הכרניש כעתתו ומחמת כועתתה לא היה יכול לעינו
 ג' מוול וכיון שמכא' הכוק ככור ככל הכור חייב והכור יכסר
 ואפי' על גב דקול הכרניש נגם שכל אינו אלא גרמא כעלמא
 ונרמא כיוון פטור וכיון שאו אופי' להחלם ממנו ופשתם
 מכשל הכור אבל אם כבעת פשור מקול הכרניש וכתקל ככור
 וככל למחורו הכור פשו' ששוריים דפשו' חייב אלא גרמא
 לב פור דרף פשו' לתר הכור ומת אפי' מועד הוא שור
 הכור משלם מחמה וככל השור שכל מחנ' ואם שפת
 בעל השור משלם רביש מנופו וככל הכור משלם גמלי' ויהי' פשו'
 ששכסו כשעל הכובל ויכול לומר לבשל הכור פחת כבולת
 זו יש לו אצלך שהיו כמגזית כדורף אפי' על פי שהיו נרמא
 ופקח' ויהי' כיון שכדמחה הדיו והכיו' שכלה' כלל' כל אפי'
 שאינו יכול להניח השור חני מנוף וקס' אר' אתה חייב
 לשלמו
 לג וכן המחויב אכן על פי הכור וכתקל כה השיר וככל לכור
 ומת המחויב אתה אסוף ממש' עתה וככל הכור מחנה
 לר' אם חסד שור דשכסור אחר לכור והיה האדם אלא
 ככוכה פשע' חייב ככוכה הייב ככל הכור פשו' אלא
 שלא ככוכה פשע' חייב ויש השור מועד משלם חייב'
 ואם קול' קס' על שפת' שהיה חני נזק פשע' הוא והשור
 יעלם

מלכו כי כוונה האדם ובעל הכור :

לה ואם אדם נסור ונאמר אשה לכור וינאלו וילדה האדם לכור חייב ככל דמור וכור פטורים מדמו ולדתי השור פטור דבני דמו ולדות כתוב אשמים ולא שוריים ובעל הכור פטור דמור ולא אדם כתוב וכיון שזו אופשר לאוסתלותו מהבו משתלם מהאוי :

לו ואם דמכו בו אדם והכור פטור משתלם חובים כבין והאדם לכור חייב כשאר הד' דברים דלא חייב התורה כד' דברים אלא האדם האדם בשמותו כתוב וכיון דנזכר לאוסתלותו מהאוי משתלם מהאוי. ואם התקין בו כלים ונפסקו האדם ובעל השור מייבום ובעל הכור פטור דממור ולא כלים אחרים תורה וכיון דלזכר לאוסתלותו מהאוי משתלם מהאוי :

לו יש מי שאומר דהוא דקין לשנים שהזקן ושניהם בני חובי' הלא שאלה בראו אלו אשלו סהוא כאן ואין לו לשלם משתלם מהאדם עד שיפור חלו שהיה הוא חייב על בוך זה אילו עשאו לכור מסעם הוא דלכא לאסתלותו מהאוי משתלם מהאוי ויש חולקין ודומרים דלא אמרו הובא דלזכר לאסתלותו מהאוי משתלם מהאוי הובא שזה פטור מדויבא דכיון שהתורה פטרה אותו שעמו הוי כולוה הוא עשה כל שכן לכור ונדקן דלשלם כלל אלא שמתבטל מדעתו כר חובי' הוא אלא שאין לו לשלם ולתיכפר בו כשבולו ונלפיה שור מדקף בהמה לכור האדוכא אין בעל הבקר משלם אלא ב' שלקיהם אף על פי שהשור כמור אף מהרביע סהרו אין דקין דוני קנסית אין בעל הכור משלם אותו כשבולו דהא נסי גטור כר חובי' הוא אלא שאין דקין אותו וכו' כמו בורח אף אין לו לשלם ל' חסות כור כדמות הרבים ובעל פיו שיהיה הדין בעל השור כמור דהא השור אשם הוא ולא עוד אלא אשי' מתבטור שמחת בטלותו לכור נושא בעל השור דמו שורו מורגש בכל הכור :

ו הכינים שירו למד חקירו שלא ברשות והטילה בו גלגלן ואמר שבהו על הארץ ושכמו כן כליו בעל החמר כמור בעל השור דחילו בשעת הטלה כבר נתבאר לשלם מיומן אף עיקר ח' אבל ח' כמנהג היו להו הכך גלגלם בור וכבר אירמו דבור פטור כמנהג דיוקף אלו אכל חם הוא שפחו הוסיף כהן בעל השור חייב ה' כשפרכו ליה חסידים אשם בור ולא שור דכל מוריד דהיה דודיה כשעת כבולה כגון גלגלם ובגון שפלה מנלו ולא כשפחה דחייבי' ליה חסידים בור ואף על גב דאובולא כרייה חלף הנמל כרהו כיון דכשעת כבולה דודיה הוא ופלום ובלוקי' כמו דכרוה אוהי דמו ואף על גב דמקל ליה כר שעתא ולא דמו לארדו שפך כור כרשית הרבים חמורה לאו דודיה הוא וכן לרלל הכקשר כרגל הערכנול מהאוי לא דמו דלגלל לאו דודיה הוא :

תיא תולדו הכור בנות אכנו סכינו ובטאו שהזיקו וכו' זעפיים

א כבר אמרנו דבור הוא וכלמיה בתורה איכ כוון הוא ותולדותיה הם אכנו סכינו ומשלו שהניחו דרשות הרבים והזיקו בתקופת בין שהקורס או לא הפקורס או שהניחו בראש בני ובתו ברות מנהי והזיקו במקומם אחר שנחשו או הם דומין לכור שהוא מחויב ממוין במקום שמונח שם כמון הכור לסיכך יש לו כי דין בור לחייב בנזק שלם אכילו כשפם ראשון וזו מיתת בהמה או הזיקו וכל כשפו אדם - כון בתקל באכן והזיקו באכנן בין בתקל בקרקע והזיק באכנן דהא מכל מקום הניח נפשה באכנן והיה הכור אכלא חסד' כזכר באכנן והזיק בקרקע אין זה אלא גנאח ופטור - ובטור בו מחימת אדם ונזקיו כלום כמו בכור וכן אם הניחם בראשותו והקורס דמטו ולא הקורס וכתקל בקרקע וניזק בתקלה וזו והזיק בעל התקלה חייב :

ב ואם ככלו ברות שאוכה מנהי והזיקו כשעת כבולה או אע"י לאחר כפולה כל זמן שלא היה לו כפולו לנמקם פטור דאכנס הוא כיון כשפלו ברות שזינה מנהי' אכל לאחר מכאן חייב ולא שיקדינהו כמור אפי' לאחר מכאן כו' בהקדור כרו דלעיל אוה שעה אהם מחייבו' ואל שעת כרוה סהוא שעת כביה אכנס הוא אשעת דזיקא ל' כור שגיה על בעים :
ג ואם הניחם בראשות הרבים ולא הזיקו בתקופת לא נתגלגל לפקים אחר פלוה רגלו שם אורגלו בהשם הם הזיקו

דרך שילוכן אס נתגלגלו מרגלו אדם האדם אשגלגל הויב ככל דפושע הוא זמ שלא היה לו לגלגו אף על גב דלמרוקן לעיל אין דרכן של כני אדם להתדין בדרכים הויב לפמין זה שם שר כלו שיש מונח ברשות הרבי' לכינו כלל התבונות כמור אכל כולו הוא אין לו להשתעב בהלכות שמתו הכלו מחיימו ויויק דרך הלכות ופושע הוא כהיוק זה ובעל התקלה פטור :

ד ואם גלגלם רגלו כשפחה והזיקו כהול' חייב בעל הכמה חמנו ובעל התקלה חמנו דהכל לזכר לזימה הכמה שפחה כיונה כשפחה בעל כהלכות שגלגלה התקלה עד שהזיק דרך הלכות ויהא בעל התקלה פטור דבהמה לאו בר דעת הוא וכלא דעת גלגלה לכך אינה משלמת חלף חמנו אבל אדם בר דעת הוא ופושע הוא כשגלגל' בחיוב' ומיון לזכר הוא חייב בעל התקלה כסור :

ה ואם התורה הכימה וזקויה דרך קול בה כשהינה נוגעת בתקלה הרובה נדור' האכילו כשפחה לרדף אינה משלם' אלא משנה והשתא שפ' לה שנתה אינה משלמת אלא רביע משם בעל הכמה רביע ובעל התקלה שלמה חלקים כדאמר' דהובא דלזכר לאוסתלותו מהאוי משתלם מהאוי :

ו ואם לאחר שפחו מגלגלם הזיקו הוה ליה בור וחייב בעל ה תקלה הכל :

ז הכינים שירו למד חקירו שלא ברשות והטילה בו גלגלן ואמר שבהו על הארץ ושכמו כן כליו בעל החמר כמור בעל השור דחילו בשעת הטלה כבר נתבאר לשלם מיומן אף עיקר ח' אבל ח' כמנהג היו להו הכך גלגלם בור וכבר אירמו דבור פטור כמנהג דיוקף אלו אכל חם הוא שפחו הוסיף כהן בעל השור חייב ה' כשפרכו ליה חסידים אשם בור ולא שור דכל מוריד דהיה דודיה כשעת כבולה כגון גלגלם ובגון שפלה מנלו ולא כשפחה דחייבי' ליה חסידים בור ואף על גב דאובולא כרייה חלף הנמל כרהו כיון דכשעת כבולה דודיה הוא ופלום ובלוקי' כמו דכרוה אוהי דמו ואף על גב דמקל ליה כר שעתא ולא דמו לארדו שפך כור כרשית הרבים חמורה לאו דודיה הוא וכן לרלל הכקשר כרגל הערכנול מהאוי לא דמו דלגלל לאו דודיה הוא :

תיב הסניח את הכר בר' הונתקל בו אחר או טעון כר ונתקל ונשבר והשופך מיס לר' הוהיזיקו וכו' הסעיפים

א המנוח את הכר כרשית הרבי' וז' אחר ונתקל בו ושברו כמור חשבו שאין דרך כני אדם להתבונן בדרכים כדכתבו שעת' לפול מיומן תי' עיקר ח' וז' שוכר בו בעל אכר חייב שלא היה לו להשמיד תקלה כר' אשפולו אף הפקור אחר ככר שכל המפקדו כקונו בדכר שאין לו רשות לפשות מתמלה חייב :

ב ואם קניח את הכר כדקום שטו לורשות להניחו כגון כדקום פכיו שלכני בית הכר שדקל לכשמי' לכשכית הכר מלא וכויו' בו מניחם שם כדיון אחר ונתקל בו ושכרו חייב כון דכרשות בנימוסם לסיכך אס הויב בו החבל'ך בעל אכר פטור משהיה לו להסתכל לפניו ואם הוא חקיו' אביה' שאוביו יכול להסתכל לפניו ונתקל בה ושברה כמור דאכנס הוא ואם היוק כש בעל הכר חייב אף על כיו שהניחו ברשות היה לו לשמור שלא יזיק ואם חזל' אכל הדרך כדום פטור דאף על גב שטלו רשות לפשודם אין לו רשות לאילנות כל הדרך כד שאו אשפר לכני אדם לעכור לכוכך שרונה לעכור דרך שם וכולו לעכור ולק' לנכות לו דרך ומיהו אס כשעה

לבוש עיר שוטן

כשפסקה זכרונה היום כחרמות פטר אף על פני שפלאוה כל
הדרך דלואוה דחוקא אכשפיה שהיה יכול לנגד ולא שיווק את
עמו :

ג ודוקא איש ידרכו להשתבל בדרכים משום שעיניו
למפלה בדרכותיהם אבל בדעה שפוכים למטה דרכה לפיין
אחת תך למיכר אם תקלה והנקה כבד המוכח כראש הרבים
סמור ככל הכד ואם שברתי דרך גילוח היו דגל כשרות הרבים
ושמרה ואם דרך כשעוה הוה לית קרן ומייב :

ד מי שהיה טען כדונתקל וכבשר הכר והיוק לאחרים כשעת
בפילה סמור דמתקל לא שושע הוא לפיכך אם לאחר שבחו
סברו הכד כרחץ הווק בהם אדם או שהחוק כמים שמשפכו
מוהכר פטור מהניו אדם דהוה ליה מבין כובין למחר כבנות
אזכר ומיכר בדוכו משום אם היה לו כפאי לסקים דמי' היה
לו ש'ן ואם מתכוין לכותב כסבורי החמים מיכר כבין שיווק
אח"כ דהש"ל ל' כיר ופטר כה על הלא וכל שפע כבשולמו
וכשכרה חייב כין על פלו שיווק כשעת כשיליה כן על אם
שיווק אחר שבחו שגריסו אמילו חקריהו :

ה השוקר זום למשנת הכיסו וכשכבו בהן פילו של הכירו
פטר דהוה ליה כיר ופטר כו את הכלים כין אם השקירם
לא אלה השקירם אבל אם הח'ק כהם אדם ונפל ונרץ והווק
כקרק עולם חייב ככל שכן אם ככלו המים כרחץ ונעשו רפג
ועשו והווק דהש' היו לנו המים עכרם הכיר והכין ככשע
כשכרהם עמאם ולא כקרקס עמאם חייב אמילו ה' א' כמות
הש' עמאם רעות לכל אדם למתח כוכ שולל דהיי' חקרת
כשרות הרבי אמילו הכו אם היוק חייב לפלו וכל שכן כמות
החמה דמייב כין שהוא שלא כשרות שאין לו דשרעות למתח
כינו לרעות הרבים כות החמה :

הני רין הקדרים שהולכין זה אדר זה ונתקלו ונפלו וכו' סעיפים

א שני קדרין שבין מהלכין זה אחר זה ונתקל כראשין ויכל
ונתקל השני כראשון אם היה הראשון יכו לצדו ג' מה
חייב הראשון בכוקי שני אף על פני שהיו אנום בשעת כשילה
אינו אנום כהיותו משל בדרך שהיה יכול לפתו ואם לא
היה יכול לעמוד פטור אף ע' שפיהם לו פכא להורו את
השני שלא וכל כו' ואזהרו פטור דלחריץ דתך שיה
סדוד כשפיהם לא היה יכול להוהרונוש אימרים שאם היה לו
ככז' להורו ולא הוהרו שחייב ולא איורכו חתך שהיו סדוד
כל זה יכו : להורו כמה דברים אחרים שהראשון חייב
כין וכן כשפיהם נפול על שני אנום כמשאם ש' הראשון וכל
שכן כשהוק נפול על שני כנוש' של ראשון אבל אם הווקו כלנו
ש' אנו אינו נפול ש' הראשון פטור לכל תקלה תגלה דכור
הוא כנו שכתב ארז ר' פטיה כו התורה כלום כמו שכתב ארז
כ' וזם זה שפיהם נפול על שני אנום מהלכין זה א' וש' ונתקל
הראשון ויכל ונתקל השני כראשון והשליש כסני וכל א'ח'
חמה היה יכול לעמוד ולא עמד : הראשון חייב בכוקי נפול של
שני כין שהיו נפול של ראשון המוכל לראשן כין שהיוק כמשאו
דכין שהוא ככל תקלה ונש' היה יכול לעמוד ולא עמד כמשכון
אזכר מש'ו לכור שכרה הוא ומייב על הווק נפול של שני משכון
כמשאו אבל הכו אינו חייב בכוקי של שלישי אלא כשהווק
ג' אנו שלישי כנוש' של שני דלשכין נפול של שני לכור כין

הלכות נזיקים

שהיה ויכול לעמוד ולא עמד ואינו חייב על כנום שלשום אדם
הווקו כנוש' של שני דכור הוא וכשרבו את פכאם אכל אם
הווק שלישי כמשאו כל ממי אמילו
הוק נפול של שלישי כמשאו של שני כשכור פוכל הכו לח' לו
כיר זה שהוא מש'ו אף אינו יכול אוקה סדוד הראשון המוכח
עם מש'ו ולא היה עלו לפקוק מיהו נש הראשון סמור
שלא כרהו כע' זשה דהא קייחול לן בתקל לאוטכע שח'
ואם הוהירו זה את זה כולם כסורים :

ג ואם מחמת הראשון כפלו הוא סוב פל כוקי כופ' סנד
כגון שהיה הראשון מיישל לרומח הדרך ובתקל אחר כראשון
ואחר כרגלו ואחר כשכבו הרו הוא מייב בכוקי כולם הואיל
והיה לו לפטור ולא עמד כיון שפיהם לו ליוטר זה ככראה חסם
הדרך אינו חייב בכוקי שני שפיהם לו ליוטר זה ככראה חסם
שכלל והיו משפחת דהראשון חייב בכוקי כולם כגון שפיהם
מושל כאלכסין שיוק שמועל כאלכסין ובתקל הראשון כ
כראשון שסני בתקל אחר כך כרגלו וכל הש' יטו לא אלק
אוקה כיום שפלו אלא אחר מהם ואיך אולי מקרה הוא ולא
ידע להורו :

הד איצתו אדם ראשי להוציא ולחם לרהו כו' סעיפים

א אין אדם ראשי להניו וכלו לרעות הרבי' שלא כשעת הכו' אלא
זכאם כדו לכוחם שם אלא מוד כשיוניאם וזכאם חסם
אכל כשעת הכו' חות' וכלו נש' לו רעות להכיר את זכ'ו והולל
לו שות' הרבים ולנוכרן כל שאנום יום כדו שיהא כופין כרגו
א' לו סוכרלו כהיה נוכ' בהם שדונוש' פמא' יום התנה והסוד
כשהכניסם לראש והחמלם אותם שלא יקדמו על ודא' על
כין כן אם היוק חייב לטלם ש'ו בתקלם רעות להטוהו אלא
חם כן משמתו פלאוויין אחרים ולאחר לכות' כולם
ויכה כן אחרים כות מש'ם נול ונש' חומרים שאם הווק יחל
שהווק כ' קודם כו זכה :

ב בתם דברים אחרים כוכל ונלל שאין כו בלכך הווק לט'ו
אבל תקן וקש שהם מניקים וחתר כני שהם חות'ם גיש
וחליקין אדם ויחיה חוק לו רעות להניאם ואם הווק א' ק
קבציהו מכרם שיהיו כהפיק וכל הקירם כין זכה כין שפיק
התבן והקש כין כוהם שהשכיתו דקסכויו נפול מש'ו כשפיהם
פוכה כין חסמנו ונא' שאל אבל אם לא נשאלו אלו נשאלו
לכות' כין אין חומין לן כן כנופין אבל כשכין חומין לו ששלו
ואם התרו ככע' לם ולא ש' קין משקירין אותו לכל וכל זכ' לו
איורו אלא שזכה כדם חסר לאחר שהשכיתו אבל זכ' חסמנו
קודם שהשכיתו מכשא כנו' אלא קפסיהו אש' לזכ' א' חסמ'
לכוכך אש' זכה כין אחר אין מויליין אותו מדו חסמ'ן יט
אימרים כין דספיקא דרובא הוא שפילו חסם מויליין אש'
והו' דהיון תפסה מהכו כפמיקא דלוי' וע' לו סימן שש'ו
ואף על פי שאחרים קפסכוו שיהיו כסחקר עדיין הם נש'ש
לשכין שאם היוק בהם אש' או כמה כני היינו חסמ' :

הטו' הנורר גדרו בקוצים והווק כהן אה' והצניע קוצים ככותל חבורו וכו' סעיפים

א החניע את הקין ואת שוכותיו או שונור גדרו כקני' ושכח

לבוש עיר שושן

הלכות חובל בחבירו

דק

מנוויה בטור:

ח'ם כיצד נפרעין לנזין מהמזיק ומיורשיו ובי נסעיפים

א כתיב כניזקין מיטב מדהו ומיטב כדאו וס' ומ' ומשמעות כפטיה דקרא משמע דהאדך דקא משלם דהיינו המיזיק וס'ס ממיטב מדהו יש לו וכוון שאמר המורה לתת לכוין מן המיטב שבכסבי המיזיק אחול דלוי בעו הניזוק מטלטלו נדך המיזיק לית לו דכל מידו דתקרב לוויי טפסו ויחא לאה לכוון לנדך לית לו ותייכו מטלטלו דמטלטלו מיטב הוא דלוי לא מודכ ב' באוי מתא מודכ ב' במתא אחרותיה מה שאין כן בקרקע לפיכך כשהבידן דין כווקין להנכות לכוין מכסבי המיזיק רואין אם יש לו מטלטלין אין יורדין לכסבי ומכור קרקעותיו אלא יתן לו מטלטלין ואם לא היו לו מטלטלין כלל אי שאל היו לו מטלטלין כנגד כל הכוון נזכר השאר מן הקרקע מן המטלטלין שבכסבי המיזיק דמיטב מדהו מיטב וכל זמן שימנה מטלטלין ואפילו סוכין אין כווקין לקרקע מיהו במטלטלו אפילו יש לו מטלטלו על כסף וכול נכסו דמיטב שבו כן דמיטלטלו כל מילי מיטב הוא ולו שמוין איתו כמו שכתוב לחוכר חוד בחקומו - ובכסף שאלו לו מן הקרקע אפילו היתה ידו ידו מן חזק טובה בעדות כל בנות אונקובל ממנו הזכירות אלא חנכין לו מעדות שבכסבי המזיק:

ב אם יש לחזק שני עודות אלו הניזוק יבול ליתן לו מתן אלו עודות כליו מי אלו ח' תלוי בנזין חזקין לתת לו אזה שירצה שכול למרלו ו' חוכבה עליו ואזכור רובה למוכרו אבל אם היוזק הכן ליתן לו עודות שבקש אלא שהיה עתה בזול וזמתין עד שתתקרקר ואזכור אם מרצה אותה קא איתיה מה שהיא ע עתידה להתקרקר אין שומעין לו אלא כיון שגילה דעתו שאינו מחץ להעמידה בעצמו אלא דעתו לזכורה גם כן נדך למהנה לוכיביה מה שהיא שיה עתה כן הוא לשון המורה שנתן פרוך ונראה לו שלא כאמר דכריס הללו אלא כשם לחזק עודות וכוונות ואזכור הניזוק מן לו כוונות טביו מרתא אם היוזק רובה להעמידה לעצמו וכול למר כוונות ו' חוכבה עליו וכוון רובה לאזכור גולה דעתו מרובה למוכרה קמאמר לכוון או שקלת עודות כדיוך שקול ואם מרצה כוונת שקול כווקר דלקימה כהא אחריו כיון שגילה דעתו שאינו רובה להעמידה לעצמו נדך ליתכא לו כזולא דהשתא דכיון שהתורה ייפה כמו דכוון לשקול עודות כזולא דהשתא כל שכן שייכה כמו בכונות לתקן כזולא דהשתא כיון שגילה דעתו שרצה למכור אבל כשהשיע עודות אפילו אם גילה דעתו שאינו רובה להעמידה לעצמו איתיה עודות שבוש הניזוק אינו נדך ליתכא לו אלא כיוקרא דלקימה אויטול וכוון את האחר כזולא דהשתא דמה שחא זה כשפס לו דכס' וס' וכוון לחזקין ככסף אין מטלטלו לית לו סוכין משום דמטלטלו כל מילי מיטב הוא וכול ליתן לו שירצה הכי כמו הא שפיה מיטב הן וכול ליתן לו איהו מרצה בראה לו והתמא שפיעור וש רכיוני יספק ל' כשלמן ערוך לא דקדקו כזה וכו':

ג מת המיזיק קודם שפרע מבניו לכוון מהמטלטלין של היתומים שצוה מאביהם דקיימא לן האודא מתקנת הגאונים מטלטלו דיתמו משכבדו לפע' חוב והוא הדון לכוון ואם לא הניח מטלטליים מבניו לו חובירו שפכסבי שבכסבי לים אביהם קר' דמתק' חמנו' ז' כל הבא ליכר מכסבי ויתמי' לא וכרפ' של המיזיקות:

ד מת המיזיק קודם שפרע מבניו לכוון מהמטלטלין של היתומים שצוה מאביהם דקיימא לן האודא מתקנת הגאונים מטלטלו דיתמו משכבדו לפע' חוב והוא הדון לכוון ואם לא הניח מטלטליים מבניו לו חובירו שפכסבי שבכסבי לים אביהם קר' דמתק' חמנו' ז' כל הבא ליכר מכסבי ויתמי' לא וכרפ' של המיזיקות:

אכוח אכל אם הדלוק בתוך כפל מכירו חייב בדבר שדרכו לסמין בנדוס כגון מורינון וכלו הכרך דה' לאכיוק אדעתיה כמו שכתבאר ונס כמדלוק בתוך שלולא אחריון דשעור אלא היבא דכלו לו חמנו כגון שהיה נדר כוונתו וכל כנדר שכוונתו שלא מחמת הדלוקה והיה אוספ' לגדור ולא נדר דאחריון על פסין' שמיב אינו חייב אלא על דבר גלוי ולא על דבר סמוי. אבל אם לא כלו ליה חמו' נכ' כגון שכלל הנדר מחמת הדלוקה אפי' הדלוק בתוך של מיטב אפי' על השמין כמה שדרכו להשמין בנדוס כגון מורינון וכלו הכרך ועל ס' נ' כוונות חייב על כל דבר שהיה נדך כני ארש לנדוק כמות כל ביהם וכל חמנוס ולא עוד אלא שפשו חל תקנה שכל כל מה שמועט ב' ה' שהיה לו כוונת ושבע בכוונת' חפץ וישול מן המלוק' בלבד שמועט דכריס שהיה אמוד כהם שסם שלו שמיז רגלון להפקידו בדורו ולס' ל' :

ד המטלטלין חסום לחבורו לנדוס בו והגדוש והשמין בו כשהשילם המטלטלין אש בתוך שלו ונתיב' והדלוקה את ענידו והכלום שכתובה אינו חסם אלא דמי הגדוש בלבד דהא כשלו הדלוק :

ה ו' ואם השאילו מקיס הגדוש בו חסום והגדוש שמרין או להגדוש שמרין והגדו' חסון או שגדוש חסום וס' כ' בשעור' או שגדוש ומכין כחטום לפגם אינו חסום לו אלא דמי שמרין בלבד דשעורין והגדוש חסון אפי' שראה חסון הרג לא קבל עניו אלא כשירצה דשעורין וחסון ומפן כשעורין אפי' שכתן לו רשות לחסין וכול למר לולא דאיתיה אלא פעורם לך כ' לא בהרבותיהם :

ו' אחד שראה דלוקה שמתקבת לתת למכור והלך וכסה אות' תקמה אפי' שגדוש לו הפכד שהיה עשה פ' שמון נגדו לו שכתב החבציר כסור חזיוו ארס דקא לא עשה כולו כידום וחייב בדבוי שמוס מדינו דנרמא :

ז ח' חש שהייתה עליו התירה אפי' דממונו הוא ו' לו דין ממונו שהיוק ל' עומד בו אפי' שמוס שהיה חמוני חייב' דמת' פלו כאלו יורה חן בודו להו' דהכו' משמע פסטי דקרא דמת' הכת' לכוון ממונו דמת' כו' מתא אש משמע מעמיה ו'ום ככוין נוסף כל דרשפיה קרא כאלו עשה ההו' כנוסו דמת' ולפ' המכני' משמע שהו' עמו הפכד אלא ש' מ' אש חסום חמוני חייב' למיך המדלוק את האש בתוך שלו וה' והוק' דרוממניה הרי הוא כאלו יורה חן ואם שרף אדם חובי חות' על דיוואס הניזוק חייב כד' דכר' יתר על הנזק דאיש בעמותו' כתיב ו'ה כמו איש בעמותו הוא דמתו הוא וזו היה אשנו' מיוזבו לנדוכו שור וכו' ו' ירגל היה פסור מתאס ומד' דכריס כד' א' כשהשאר ראו להניע שם לחיוס שהיון כשעה שהדלוק אכל אש לא היה ראו להניע שם כגון שיה נדר כוונתו וכל שלא מחמת האש אפי' אם היה איכסר לו נגדוה' ככך כלו חמוני יש לו אז חן חמונו שהיון אדם שאינו חייב אלא כגון בלבד וטור מחרש דכריס :

ח' הכיח לחבורו נתי' על לבו וכפרך פסר אפי' התרו בו שלא היה שבור שלא וס' לקנין שאין דרך שפיה ארס פכמו לערוך כדו שהרג חבורו אבל לא הכוח נגלת על כדו של חבורו וכפרך חובי שום אפי' חסום לפתק כיון שזו ותחייב לשלם לו וטור נגוסו אפי' כתיח לו נתי' על לבו כדו כשע' שום בו בעצמו וטורו ככדו - ת' דיהאש ככר אחריו פתמוס שהם אכזבו וכוננו ושא' שפכסין כראש גניב וכלו ברוח חנויה ויהוקין דרך הילוכן חייב תמוס אפי' חבל אש ככלו כמות שאינה

לבוש עירוסות

הלכות חובל בחיוב

והוא נשאל לכוונתו כי כולו כחלד ואין בו כוונה לא דבר מועט וזהו דמכשול ליה אם נתן לו כמות כל תבואה ומכס כצני בעדה או כמות פאולו שאין בו כל באחד חבל כמות ושבת כשפסגו כולם ונרדף לתת לו דמיונו כשחמרו אשלו מילין מועט אין כוונתו כמות כולם יחד או כמות אבר ואחר ככני עניו לכיון דכיתו לו דמיונו כולו אחת פטרטו כמאן דקפסלו דמיו וזאת שבת שרדן וכוון כפאולו כמאן דכניו ממוכו אלא דמי אומר כולן כבת אחת ואם תפש הכיון ככניו שומת כל אבר ואבר ושומת דמיו כולו אין מוניאין ומכני כדון כל פסיקא דממוכו דתת עה וזהו דעת הרמב"ם וכבר כתבנו לעיל שיתן פס"מ דכל מה שהוא פסיקא דכונת לא מהני תתעב"ו ומניאין מידו:

כז כשכתי דין מניבין למכיל ארבע דברים אין כותבין בהם טוב וזמן לשיב"י כיה דברים אמורים בארבע דברי' שיש בהם חסרון חמון למכיל כגון כוס ורעווי ושבת אכל אם לא חסרו ממנו אלא פניו בו נתקן לו ומן שלא חסרו חמון וה"ה בחמ"ש שיש נער לכדו כחו שכתבו לפול סעוף ש' אכל כתיקוס שגז דבר אחד מן סה' דברי' עם הכונת או עם הנער כיון שמתין איתו דבר מיד וכותן לו פאין לו גם כן בשבת ויבכר מיד וכותן לו ב':

כה התיב כהונג אדם כאבן אצטרויית בה הכהו ואשר מותב תת' אצטרויין איתו הפין אס הוא כדרי שומות בו ואומני הונת מיתר' אס' לא צטרוי ואחרת כל כסם שגז אומר למיתת כד' וי אול' לניוקן אלא פניו בו נתקן לו מן דבר נרדף שיש ורעו לעד ולעדי עד פניו בו נתקן לו מן דבר נרדף שיש ורעו לעד ולעדי פיאמרו איתו דבר' עד מתנוגע הניוקן לעוכך מי שכה את חכירו ככדור קטן שאין בו כדור לטווקן או כקישש של פ' קקטן ימכל כחבלו שאין חסן וז' דאו לפותה שדוים פצור פאמאר כאבן או כצנרוך דר' דר' אלו לניוקן אכל תרוב היא ככסת כלכד רבועת אין נרדף אומר שאילו רקק כנופסו של חכירו יתיב היא ככסת לנרדף כרובין העמים לרע כיה הניוקן ומניאין פאמאר שחוק כככות דין עד אצטרויין איתו דגניב ככסת איתו אבד ככסת איתו החובל לא היה בו כדור לטווקן והחובל אומר הוי כבי כיה והניוקן ושבת הכחבל וישול דתקנה הוא שפקו פאמאר לניוקן וששבת וישול כמו שכתבאר לעיל א' מן ב':

כט וברול אינו נרדף אומר שאילו חמס קטנה ראונה הוא להיות ואין נרדף לומר הניוקן שכן התיב בני רונת ואם ככלו ברול הכהו וימית רונת הוא עז' ולא התיב כאן אחר ימותו כיה שבת פתחה פתחה דברים שרמית כסם כאבן אשר ימית כיה ככלו עד אצטרויית כגז' מכוני סגלו ונדוע לשבו שבת' ששכבר למיתת ככל פאולו אפי' חמס קטנה לפיכך לא כתבה בו תורה שיעור לכתבו בו ואשר ימות בו אינו רונת אס הוא כעין חמס שהיא אהה אכל פס לא הניוק לא אחמת מן א' שאינו חמור כלל אומיין אותו כפא דכרי' א' דורק אבן ואחר פותחה מתחת ידו והוא הלא את ראונו מן החלוקן וקבלו פתח הניוקן פתח מולס פאמאר ומתא את רעבו כרס למחמת את עניו:

לא מו שדרכו פתח ככסת אף על פי שאינו רשאו אס אחרים חבלו כחייבים ולא ימטרו כשעטה פתחו דרכו על זה למכיל כעניו:

לב המכשית את חכירו אפי' פתחה הפחד פתח דמיוני אס' ומחויב כדיוני עמוס ואס' שלא נכע בו כגון שנתקן א' אפארונו או פתחה לו כאילו שר שסעעיתו וכוונתו כס' למכירי פסול עדות אית' לא שובל לתת דכיוו ולמלא שפס' ע"ה

והוא נשאל לכוונתו כי כולו כחלד ואין בו כוונה לא דבר מועט וזהו דמכשול ליה אם נתן לו כמות כל תבואה ומכס כצני בעדה או כמות פאולו שאין בו כל באחד חבל כמות ושבת כשפסגו כולם ונרדף לתת לו דמיונו כשחמרו אשלו מילין מועט אין כוונתו כמות כולם יחד או כמות אבר ואחר ככני עניו לכיון דכיתו לו דמיונו כולו אחת פטרטו כמאן דקפסלו דמיו וזאת שבת שרדן וכוון כפאולו כמאן דכניו ממוכו אלא דמי אומר כולן כבת אחת ואם תפש הכיון ככניו שומת כל אבר ואבר ושומת דמיו כולו אין מוניאין ומכני כדון כל פסיקא דממוכו דתת עה וזהו דעת הרמב"ם וכבר כתבנו לעיל שיתן פס"מ דכל מה שהוא פסיקא דכונת לא מהני תתעב"ו ומניאין מידו:

כז כשכתי דין מניבין למכיל ארבע דברים אין כותבין בהם טוב וזמן לשיב"י כיה דברים אמורים בארבע דברי' שיש בהם חסרון חמון למכיל כגון כוס ורעווי ושבת אכל אם לא חסרו ממנו אלא פניו בו נתקן לו ומן שלא חסרו חמון וה"ה בחמ"ש שיש נער לכדו כחו שכתבו לפול סעוף ש' אכל כתיקוס שגז דבר אחד מן סה' דברי' עם הכונת או עם הנער כיון שמתין איתו דבר מיד וכותן לו פאין לו גם כן בשבת ויבכר מיד וכותן לו ב':

כה התיב כהונג אדם כאבן אצטרויית בה הכהו ואשר מותב תת' אצטרויין איתו הפין אס הוא כדרי שומות בו ואומני הונת מיתר' אס' לא צטרוי ואחרת כל כסם שגז אומר למיתת כד' וי אול' לניוקן אלא פניו בו נתקן לו מן דבר נרדף שיש ורעו לעד ולעדי עד פניו בו נתקן לו מן דבר נרדף שיש ורעו לעד ולעדי פיאמרו איתו דבר' עד מתנוגע הניוקן לעוכך מי שכה את חכירו ככדור קטן שאין בו כדור לטווקן או כקישש של פ' קקטן ימכל כחבלו שאין חסן וז' דאו לפותה שדוים פצור פאמאר כאבן או כצנרוך דר' דר' אלו לניוקן אכל תרוב היא ככסת כלכד רבועת אין נרדף אומר שאילו רקק כנופסו של חכירו יתיב היא ככסת לנרדף כרובין העמים לרע כיה הניוקן ומניאין פאמאר שחוק כככות דין עד אצטרויין איתו דגניב ככסת איתו אבד ככסת איתו החובל לא היה בו כדור לטווקן והחובל אומר הוי כבי כיה והניוקן ושבת הכחבל וישול דתקנה הוא שפקו פאמאר לניוקן וששבת וישול כמו שכתבאר לעיל א' מן ב':

כט וברול אינו נרדף אומר שאילו חמס קטנה ראונה הוא להיות ואין נרדף לומר הניוקן שכן התיב בני רונת ואם ככלו ברול הכהו וימית רונת הוא עז' ולא התיב כאן אחר ימותו כיה שבת פתחה פתחה דברים שרמית כסם כאבן אשר ימית כיה ככלו עד אצטרויית כגז' מכוני סגלו ונדוע לשבו שבת' ששכבר למיתת ככל פאולו אפי' חמס קטנה לפיכך לא כתבה בו תורה שיעור לכתבו בו ואשר ימות בו אינו רונת אס הוא כעין חמס שהיא אהה אכל פס לא הניוק לא אחמת מן א' שאינו חמור כלל אומיין אותו כפא דכרי' א' דורק אבן ואחר פותחה מתחת ידו והוא הלא את ראונו מן החלוקן וקבלו פתח הניוקן פתח מולס פאמאר ומתא את רעבו כרס למחמת את עניו:

לא מו שדרכו פתח ככסת אף על פי שאינו רשאו אס אחרים חבלו כחייבים ולא ימטרו כשעטה פתחו דרכו על זה למכיל כעניו:

לב המכשית את חכירו אפי' פתחה הפחד פתח דמיוני אס' ומחויב כדיוני עמוס ואס' שלא נכע בו כגון שנתקן א' אפארונו או פתחה לו כאילו שר שסעעיתו וכוונתו כס' למכירי פסול עדות אית' לא שובל לתת דכיוו ולמלא שפס' ע"ה

לבוש עיר שושן

הלכות חובל בחבירו

אם בתוכה מרובה מהחבלה אין אומרו לאומרה ולא קלה בעיניו להנזיל שאילמלא המכל לא היה מביא כיון שבתוכה מרובה מהחבלה ודיוקן אם בתוכה מרובה מהעבה דלית ליה תשימדיכה על תכופה דלריות ותמכור המהיר ותמשה ימיה מהמהיר ואם חובה ימירה על תכופה דלריות לא תמכר כל מהירו אכור לאדם להשתי עש אשתו אבי אשה לא תמכר כל לא אם רנה הכעל בכותב עליה פטר בדמי החבלה או מנתה וכוטל מחתכתה את הראויה

וא דין אשת איש שמלכה אחרים או בשלה בתכלית ענינים הכוזב ואנחנו סי' ב' ז

הכה חייבי מיתות כד היאך דנין אותם בזמן הזה וכו' ח' עיפויים

א כבר ידעתה דמנות עשה מן התורה לדון דבוי כבש' ממות כ"ד וסוגלה הדומה לפנה מקלט חבל כבש' הוא אין בודונו להלקותו או להגלותו או להרוגו או לנחטו מ' מה שיש בדיונו לפשות מנוה עלינו לפשותו שדרכין אותו ומחזיקין אותו ומכילין אותו ומכל דקטנתו שג' אכל מן המזדקין שאין בודונו לדנו כדנו אכל את הרוק כ"ד שהוא נורף שעה וימנר מילתא וכו' לפנשו כב' ש' שורנו שיש מה בודם לפשות כיון שמתכחל לפול מוח' כ"ג דרובו בשפוט שמרוכין כ"ד פועים כדון כזה אין דנין בשטא אכל כדון הכהרנין כ"ד ד דנין גם פשת בשו מתכחל

וזולו הן הרודף אחר כבודו להרוגו מנהו על הרוב אותו שדרכו סיהרגנו כדי להגלו את הכרדף ודבר זה לפינן לה מקרא וזה ולבו לה בתיוב גבי נפשה המאדום בו עקבה הכהרה הולות ואין מיושע לה משפט הא יש מושיע לה וכו' להושיע נבל מה שיכול זכאי להרודף אחריה לא יכנסה וכתב ראשון פר' גבי הכהרה המאדום בו כחשך רוקס איש על הרודף פ"ב שכן הדבר היה ודרשו ר"ל וכו' מה למרוס מרוגטל נפשו המאדום כיון מדקאחר קרא אין להכרה חסח משפט שיתנו כחשך יוקים ונו משפט שח"ל למד מרובא בו היכו דתקו אינם בטור ה"ה היא פטורה וזהו אכור אובא בני דרומה דקור' כשם דתתם בטור ה"ב פטור ומתורו הרו זה בא לחדרין על הכהרה וזכאי למד כיון שכתב בראין כדילמד רובא מנתה המאדום מה כהרה המאדום כיון להגולה מן העכו"ל נבטו על הרודף אחריה לאכסה בדוליכין מוחין מושיע לה אף רוב כיון להגלונו ככפשו פ"ב כפוא רובא אחר ורודף אחר להרוג כותל להגלונו ככפשו של רודף כדי להשו את הכרדף וכן דברו תלו הדבר שחשבו כל מי שרודפו יכול להגרונו מזה כל אלה התראה בעדום לפיכך אבי אש הרודף הוא קטן ודאי אחר קטן אחר גדול אש ג' ולאן כר קטנולי התראה וזהו להרוג את הרודף הקטן ומ"מ גדול בין קטן נרדף להרוג כיון לבניו ולומר לו ישראל הוא זה א תהרגנו ודש פאס תהרגנו והרגנו ויחול עורבו ורודף ואינו מקבל אזהרה כיון דמתחיל רודף כל ישראל מנוונים להרוגו כדי להגלו הכרדף כד"ל אצל הרעה אחר אחר הרודף לפני עדיין לא הרג בשאין וכו' כל להגלו את הכרדף א"ל כהרוב את הרודף אכל אם יוכל להשט

באחד מאבריו אשור להרוגו ולפלו לה מקד דכתיב' כי יגנבו עיני וחדיו ונגפו אשם ונו ואמרו ח' דהוא יגניו במנות עשיתו הכתוב מדבר פיר' הכתוב מרובין ומתכווין להרוגו זה אחר והכה את אשת איש כהרוב דכתיב רמתי כיה ואש אשון וכתב בש' ונתת כפשו ואש לא הוה מתכווין להרוגו זה אחר דכתיב לככות

החבלה או תנא של אכל ואם אינו בוחתה מדמיה כגון כ שאין החבלה כפניה או הכל לפניה ופכתא שאם הוא סיוב' על שלחן האכ הרי הוא של האכל סיהרו מקשה וזיה הוא פלו כיון שהיא סמוכה על שלחנו והשבת הוא במקום משה וזיה ירא אם חבלה אחרים שחלו היה שמוכה על שלחן האכל השבת הוא לפניה דכמדיה דאמי ממלח' לאפקוד לקחת אש' שהוא סמוכה קל' על חבלו אכל' אם חבל' בה הוא פטור ואם איכה סמוכה על שלחנו אינו חבל' בה הוא חייב ליתן לה גם השבת מיהא אם יש בשבת מותר על מנוונתיה היו של אכל בכלל שכתב כעור' הוא:

ז החובל בכבשו או אחרים שחלו כן אש חונק שמוכין על שלחן אביהם הכל הוא שלהם כיון הם גדולים כיון הם קטנים ואם הם גדולים ומתקין להם הכל חזר ואש הם קטנים ולקחת אפקודים אובלו הריות דלא יוכלו א קרבי עד שידלו וישעו בה הם מה שרנו ירא שקוין בהן"ת שד' פ' שוגדלו ואם היו שמוכין על שלחן אביהם אש חבל' בהם הוא פטור כיון שהיו גדולים כיון שהיו קטנים דמתמח' האכל שהוכל כבשו ואם יש כדבר ואש ג' דלא משר לעולם הואיל ופשוכין על שלחנו ומפתח' מר' לו ואם אחרים חבלו בהם גדולים ויתן להם מוד קטנים לקחו בהם"ת א קרקע והיהויל וסוכו' על שלחנו הוא אוכל השירות על שידלו ירא שחלו שמוכין על שלחנו וכל בהן הוא אינו כחשך אלא משכת אכל בשאר דברים ו' חייב ודוכי בהם כאלו חבלו בהן אחרים:

ח החובל בחר' שושנה קטן חייב והם שמכלו בחר' פטורים אש' שמכתה חרשו ושכתה השושה והגדול הקטן אינם חייבים לשלם כיון שפשה שמכלו בהם לא היו כבו דעת לוא כבו חובל וכו':

ט עבר ואש החובל בהם חייב והם שמכלו בחר' פטורים מכיון שאין להם מנה לשלם שהרי כל מה שיש להם הוא של הכל' או אחרים כהרעה האשה וכשתמר' הפכד חייבים לשלם לזוכ' שד' כל' ה' הכרדים וכו' ונתקן לר' הנחבל ולכשויהו להם כדסיים משלמין ואם יש לאשה בכשו חלוב או כבשו אין כרו' כיון אותה למורה כטובת היאה כרוש שאם תתאלמן או תתגרש שיקם הנוקח ואם תמות ושאר כלכל שורטה ואותו חובל בהאה שקבלה כן תתנה לכלכל אכל לא חיובה לחבור כתובתה לשלם לכלכל ושמעתי אשם דק' לה' ריב שטר חובל לחבורו וחולו מחול ואם תמכור כתובת כש' הכה' הרודף את החובל כתובתה בעלה דכל לבני בעלה והוא מחלה לפיכך אם ככף אותה למוכרה לאחדים אחרתו בו דובא ככדי הו' דהא לא יקנהו ואי משום שמה ומנא אחרים שוקין דלא אסוקו ארשתא שרא תמחול"ת"כ ממשדוכין לקונה כידים ואין לה' ד לעשות כוונתם ככוף חונק' למורה לאחל שרא לא תמחול כיון דכל לבני בעלה ודמי מחלה היו כמו אטרופיה כיון כדוי וכל אטרופיה ואילא משכתת מחן דוכין מוכה גם כסומיליג ונאין כרוול בטובת הבאה וקא' צעו כפכל למזוין מוכה בטובת האה כיון כולו לזוכיו ליה ככפו מזוין כפולותיה וכן כלהותו ואי הויה טובת האה טעו מחבלו או מחלוותיה לא תמחולין ליה למתק' מיהו השתא אלא עד שעתא קריתו כפשה:

י אשה שמחלה בעלפאש יש חבלה כדי הכתוב' תמכורנה על בעלה ויכפר בה דמי החבלה ולא חייבין כיון שאין לה כתוב' תהא קלה בעיניו להגולה ולגרשה שאף לא תמכרה ולא שכתביו כותב' לא ומנע מלהגולה שהרי אינו נרדף ליתן ש' שמוכתה כיון שחייבתו לו בעד החבלה כנגד כתובתה אכל

לבוש עיר טושן

הלכות חובל בחבירו רכב

לכבודו או לחבול כעלמ' אפי' הונו נכנסים האם ומתלא היו חייבו
 מותת כעס תחת כעס דלא היו לא כסונג כיון שאל היתה כאן
 עונול הרונה לא ש' ממתקנה להרנן דכר הכתיב וכבר אמרנו
 יעשה רובת הרודף להרנן ביותל להנלו ככפשו וא"כ זה שהיה
 רננו להרונה היה פניו מיוכ מית' של רודף וא"כ אמר רחמנא
 לא לא יהיה אסון וכאם אסון חובב מות' מחמת האש' עיניו
 יעשה כדמו ולרו ויש עשנו מיוכ מית' רודף להרנה וא"כ מתיו
 יע' קוס ליה כדרכה חייבה או אחרת כעלמ' כזכיל להנלו כח'
 זכרנו לא ביותל להנלו ככפשו משכחת לה דיעכס בחייו כיון
 עיכול הרנן יענילו כלחד מהארו דלא או ביותל להנלו ככפשו
 אפון כאן מות' רודף לביכר אם לא יהיה אסון כל'ט עיניו
 עכס בחייו כיון כח' חייבו מית' כל' לא אחרת וכול להנלו
 לא מחזריו אפי' ויכול להנלו ככפשו יחייב שכחת לה דיעכס
 זא רודף הוא וקוס ליה כדרכה מוביה לא ש' כשיוכל להנלו
 אחרת מאכיוו אחר להרנו ואם ארנו יש עינו מיוכ מית' אבל
 אובו הרנן כב' ד' כיון שתיולתו כדשו לכנס ליה אהרנו כיון להנ'
 עכס בחייו כיון כח' חייבו ככפשו ג"כ רודף מותר להרנו עפ'
 אם במחמת ויח' הנכב והכחו ומת און לו דמי והשע' משוכ
 רודף דרוע דעל כפשות הוא כל מהרי הוא ורוע אפון איה
 עיניו על מחונו ויניול להנלו מחונו ויע' עפ' על מחונו
 להנלו וערו דלא זה ההות כל' מית' הכמל דיע' עפ' אם כ' ה' קוס
 עכשו ועוד הוא עפ' להרנו להנלו לך ח' מורה להרנו להנלו
 בעל המחזן לביכר אן להרנו לא כערוע כודלאו סאם ועיור
 בעל המחזן להנלו מחונו שזיקוס והרננו ומיוכ כול איה הוא
 כיון ו' וקוס כל החמת מות' להרנו אפי' ידוע הוא איה רודף
 זא איה לכע' המחזן עפ' אם ועיור ככדוד להנלו מחונו לא
 והרננו וכן אם האב חתן על ככדו אן להרנו דאשת' דרננו
 זאכ על ככו ויח' אם ועיור ככו ככדוד להנלו מחונו לא והרננו
 יח' עפ' איה איה זרעה עינו השמש דמס לוקוס להנלו וכו
 עפ' עפ' כליב' זרעה איה ככדוד אפי' על העולם זרע ומרנו
 לא אן זה אפי' כיון עפ' אם הוא כרור ק' הדבר על גכס ו
 כפשו הוא עולם ככדוד הוא כרור ק' על זה הככס ככפשו
 כל להרנו אפי' אם ועיור בעל המחזן ככדוד כיון איה החמת
 על ככו להנלו חיון הכן דיע' שרמחא עפ' הכן ואינו כ' א'
 על עסקי כפשות או דמיה לו פ' הירו הוא כמי ומו שיהרננו אפי'
 רננו אפי' ויע' עפ' איה עוכא ככו ואם ועוד הכן ככדוד
 להנלו מחונו והננו מושכך רכוס כיון עפ' עפ' ככדוד
 במקום שהמכו' מחייבות דינו פרודף ועותר למחוס למלות
 כמו שכתב' לעיל עפ' ס' ס' א' ב'

ולכערה זה בער' כחאורסה קסא אילו חייבו כדמות מות אילו
 חייבו מיתות כ' ד' וכלו קאיו און מושיע לה כ' זה הושיע
 יכול לעשוש בכל מאיו דאויסר ואפי' להרנו הרוד' להנ' ככדוד'
 מן השכירה וכולו זכוכי דלאו כתב רחמנא כער מוס' דלאו
 הרננו לעינ' וא"כ כיוון ופשת גדול אבל כערה דהורח' למוות
 לא ולא כתב רחמנא כערה משום דקא כניס לה כערת' ומתנה'
 על בפי' אבל כערה דלאו קא פניס ניה' אית' ולא אובת' רננו כ'
 הכי הוא משום דלאו אורחו הוא ודא' מוט' דקא כניס אבל כער
 פרוות דאורחיהו ככטי' ולא כניס כפניו ויהו ככר כ' כ' כ' כ'
 ויעלת' מן על ארוסה ועכשו מתנה' עליו מה פלון כן כערה
 פרוות ככילו וכתולות לא חכנך כמי החיוב' כ' ש' א' ת'
 כעולות לא כפניו כונו לא היא כ' א' איה לא כער רחמנ'
 חסא ולא כתב רחמנ' חס' א' א' אפי' חייבו לאין קא חתן רחמנ' חות'
 ואי כתב רחמנ' מות' ק"ח חייבו מותות כ' ד' און חייבו כן קולל
 כתב רחמנ' חס' א' ב' ל' נכתב רחמנ' חס' א' ב' כ' עני כער
 וכערה ושדירן ככל' חד להפשוטו העיבור של איהת הכן החי' ו
 החמות כערוב אפי' לחל' שכת' זה לעבוד כ' א' חייבו ככדוד לא
 כב' ד' והתרשס ועדי' ומד למעוטי הרודף אחר כהיה לביכר
 הרודף אחר כהיה אן חייבין אותו ככפשו הרודף שלא ביותל
 ככפשו אף חדרר שבו ערוה ויש בה קלון וכנס ככדוד כיון וד'
 וכערה החיוב' ושאר פרוות' ולא ככת' ויהוה החיוב' כהיה כיה'
 כיה וכל כהיה רודף דוק קדום משככו כערה אבל לא כער כ'
 איהת אפי' א' גמרה קום השערה בה און חייבין להרנו יח' א'
 קדור קח' חל' אכנייה שלת פניס ודא' אכנייה לה'
 ד' רדף אחר ערוה ואחריו היו רודפין אהרנו להנלו ואחר
 להנ' כניו ויהו' א' חדרר וכו' שלא והרנו אן כניו עיני
 לה כניו אחרת כניו א' איהרנו דרנו ו' מחקרת על כניו
 אלא שוראה שמא ירננה ואיכה רונה למי' ענמה למיתה
 וכבר אמרנו שלא הקיפה התורה לא אפנייה מרל' התורה
 להרנו כשאר עבירות לעונך און חייבין לה אלא הולות
 והשד' לא כנימה מכהלון אותו ויכעון אותו על ודו הולות
 אבריו ואם א' וכולו א' הנלו א' אבריו חטיון חטיו ככפשו
 אבל אפי' אחרת כפס' הנחמיה ואל תהרנהו שותין לה שרנו
 זו אובה חקשדת על פינה און חטיון אותה ככפשו ככפול
 ג' זה כיון דרך חתנו כיון ד' וכו' אפי' ככפשו א' אפי' עול
 אותה למי' עפ' מושאל או וותר קלאין והס' המקביל' לה'
 פונקטין כן ויחתיק' להרנו כמו שפס' ככפשו דיוק ככפשו חכס'
 אבל אפי' כפוש חמכה אסור להרנו דיוק' א' אהר' כולו אפי' כפוש
 דיוקא שדא' קלאין להרנו מחנני' או חייבין כן אבל אפי' כ'
 נכות דיוק' ושא' און חייבין לעצמות וכל זה הוא הנה למס' חס'
 ועפ' פכס' כן חייבין להי':

ויבלין

לכוס עיר שומן

הלכות אוכל בחבור

כאילו קיים עולם מלא :

ב מנות עשה לפעית אדם חמקק לגנוב כאלה ופעית חמקק
 לגנוב ולא תשים דמים בכייתך כי יוכל הניצל ממנו וי
 פיהים כית דורה שכני אדם הניזון מס ויש לישום בין ויכל הכוס
 אכל כית חבורות וכו' חמקק דהקדק וכו' אכל כין חנינו וקין לו :
 ג כל כית שאין בו ארבע אמות על ארבע אמות בסור
 חמקק פאיכוראין לדורה חממת קשונה :
 ד כית של שני פומקין חייבים בחמקק אף על גב דכתיב
 גרך וכייתך מהם לטון נחוד הכל חמקק כיון פאלח חמקק כי
 ויכל הכושן מחבור דלא תליה הכתוב לא בכוכל און חיוק ככל
 הכית אס הוא אחד אוסמים אס חס למה באלמר גרך ליש
 כתי כפשות ונתנו מדרשות לפוס חזונה פמוון לדורה :
 ה היתה רשית הרבים גבוה ומנו אינו וקין למעקס אס
 כי ויכל מחבור ואין אדם כוכל חמטה לישמה :
 ו גובה החמקק לא יהיה ככמות חפשה סמחה כדי פל
 ויכול מחבור הפול ונריך להיות המחנה חוקה כדי פשטן
 ארבע עליה ולא פמול :

ישיב את הסלם ונאמר הרבו טרוד להריר בנימן שגב ו
 זאחורכו קי וכוננא כדכרס אילוי סומכ סלא ויכל פללות
 אכל הכוס פמון כיוני וכוסו מלחמה וועים כהנה דקה
 סיוראל במקיס פמהת סהל ישראל ושרע פכדותיהם
 גנוולס אותה וכו' ארבע עכורים פכרות תמור אף על
 פי פמוון חמסם הלאה פמוס פמדת פמון כפול פכרות
 פרוועים כפכר כיון פמוון כן תמור כרו אלו און פסככין
 פמתתן אכל אס כזו לדיכמה כיון פראס אחד מהם פ
 פככל נוס און פמילן אותה פמאלח לא פמפחד על דס רעיד
 פהו לאור רעיד הוא כמה דכרס אמורס כוסל כפול פכרות
 פהו פמור כרסו נאסכה כאילו פתור כיון רועה כמהה
 דקה פסקרו בגול וכה הולכים פאולתס אכל ישראל כפול
 פכרות פאיכו פמור כרסו תמור אלא פמה פכרות להכח
 פמנו כיון אוכל ככילו לתאיכון ואס יש היתה לכפול סכיק
 פהורה ויכל אוסור כרו וזאמה לכפול פמור פמור על
 דמו פמדין רעיד פהו פמול פמטה או כפול פמול
 פסלם ית ית ית פמוס ככא פמוועל כלכנס כא פו ק'ח :

הכו חייב אדם להציל את חבריו בין בגופו
 בין בהמונו ובכן מצות עשה להסיר כל
 בפתו שיש בו סכנת נפשות ועשיית בעקה
 נגנו וכו' אס פיעים

א כהואה חת מחור טיבא כום או לפמס כאון פלו או
 פוה רעה כהא פלו ויכל פהו כפמנו או פמפכור
 אחרים להכיל ולא היל חו פמלע גוים או פמוסם פמפמס
 פמורעה או פמוס פלו פח לא גולה און פמורו ופמורו או
 פוה פמנו פאיכנס פהו כא וקובל פל פמורו ויכל לפיוס
 כנול פמורו ולהסיר פמטנה פכ כולל פיוס וכל כיונא כ
 כדכרס אילו פמור פל לא פמפוד על דס רעיד וכה דלחמקן
 פכריך פמולו פמפכור אחרים להכיל ואס לא היל פמור פמוס
 פל פמפודה ונמור ולמכנלה פכו פמפוד פמריך על הנימור
 דלא פתמור על דס רעיד פוכע ככר כו פל פמכא כפא
 לפמה כפא אבות פוכו פמיון פתמור לומר פמפכונ ו
 למפכין חו פמהה פ'ה פכו פמול ככמה אכל פמור פמור
 פברי פמול לא קא פמפוד לן פמפכין אילו לכסור פוכו אס יש
 לכיכל להמור להכיל פמול פמול פמול פמול פמול פמול
 פמפכין פוכא דלות לן לכיכל וכל פמול ככא פמול פמוראל
 פמפכין

ז כל זמן פמכין גנו כלא פמקס כישל אמות פמה ונס פמור
 פל לא פמפסה פמאלח לא פמוס דמוס ככיתך :
 ח פמור חגג ופמור כל דכר פמור פככס וראוי פמפכס פ
 ארס ופמית כיון פהיהס לז פכר פמפיה כין פמס כו פ
 כין פמון כו פוס פמיון לפמות פמולא גבוה פמפס פמכס
 לפמות לא פמיון כרו פמול ויכל כה ארס ופמית :
 ט וכן כלהפול פוס כו פכנס כפמות מנות פמס לפמור
 ולהפמור פמכור ולפמור ככר פכס ופס ופס פמאלח פמפכין
 פמור כפכר ונמור ואס לא פמור והכית פמפכונת פמכית
 לדור פככה כיוכל מנות פמה פמכר כלא פמס ונמור :
 י פרהה דכרס פמור פמכין פמכין פמס כהס פכנת פמפס
 והס ככלל פמור פמור פמור פמור פמור ופמור פמפכין
 ארס פו על פמולן פמפול ופמפס וכן לא ופמה כולל
 פמפכונת ופמפכונת פמול וכל פמול פמול פמול פמול
 כלהס פל פמיון קיו :

יא כל פמכור על דכרס אילו וכוננא כהה ואפמור כהה
 פמכין כפמני ופס לא פמור פלו ככך או איכין פמפכין ככך
 פכין אמות פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ
 פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ פמפ
 ויקלל פמכין פמכין פמכין פמכין פמכין פמכין פמכין פמכין

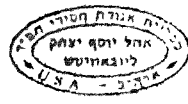
אברך לאל שהוא אחרון וראשון אשר זיכני לחשלים ולגמור בהמורא תלוחאי
 לכוס עיר שומן באשמורת חכקר בעוד אפילה ואשון בשנת שני
 בערב ראש החדש הנקרא ראש וראשון בכך אחפול לו

ות' בניכולשון יוצרני בבכת עין ואישון

ויוכני לזכות בו את הרבים עד
 שיהיו שפחותי רוכבות
 ומרחשן אים

על ידי הנדיב נפתלי בר מנחם שלים המכונה הירש פובר פמפס פמפ פמפ

אחרון
 לקובה
 לנחה
 כיון
 דוכי
 כח
 מלון
 חמק
 לכס
 פמפ
 פמפ
 פמפ